Trecând prin flăcări

Norman Spinrad

Volumul - – *(opțional)*
Seria , *(opțional)*

Traducere: Liviu, Radu, Eugen Cristea
Editura Nemira, 2000

Norman Spinrad
Passing through the flame
Berkley Pub.., 1975

Versiune ebook: 0.9

logo editură (opțional)
adresa web editura 1.ro (opțional)
adresa web 2.ro (opțional)

Norman Spinrad
Passing through the flame

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
(descrierea CIP)
…
…
…
…
…

Norman Spinrad

TRECÂND PRIN FLĂCĂRI

Traducere din limba engleză de LIVIU RADU şi EUGEN CRISTEA

IM

NEA4IR4

Coperta colecţiei: RĂZVAN LUSCOV

Difuzare:

S.C. Nemira & Co, Str. Popa Tatu nr. 35, sector 1, Bucureşti Telefax: 314.21.22, 314.21.26 Clubul cărţii: C.P. 26-38, Bucureşti e-mail: editura@nemira.ro www.nemira.ro

ISBN 973-569-411-5

Hollywoodul pierdut

O dată cu visurile disperate de a ajunge o stea şi de a deveni celebru în noul Hollywood al puterii şi al luptei, se face auzită o tânguire:

întreaga lume a luat foc, Doamne, Trecând prin flăcări, Suntem fiii focului, copii Dansând în flăcări...

Trăim şi murim în chinuri, Dansând în flăcări, Trăim şi iubim în extaz, Dansând în flăcări...

Partea întâi.REGELE COLINEI

I

Oare să sper într-adevăr că pot vinde această bucată din mine pentru treizeci de arginţi ai reclamelor TV? se întrebă Paul Conrad, stând de unul singur în întuneric, în timp ce urmărea pe vechiul ecran decolorat cea de-a doua bobină din *Dedesubtul pământului.*

Un tip într-o haină de piele cafenie păşeşte într-un vagon al metroului din New York. O pată întunecată pe film îi

maschează trăsăturile, dar nu izbuteşte să-i ascundă groaza când aruncă o privire rapidă către o bătrână care intră pe uşa alăturată înfăşurată într-un impermeabil uzat, albastru, cu o basma galbenă, ținând strâns în mână o sacoşă de hârtie plină cu ziare vechi.

Privirile li se întâlnesc, şi ea apare pe ecran prin ochii subiectivi ai bărbatului: o siluetă amenințătoare se conturează deasupra chipurilor inexpresive şi apatice ale pasagerilor aşezați, figura fiindu-i ascunsă în umbră.

Mda, prim-planul ăsta din unghiul de jos merge, chiar dacă e subexpus, gândi Paul. Dar cadrul următor, o reacție în prim-plan a bărbatului cu haină de piele, e atât de neclar, încât devine imperceptibil. Poate că proiectez asta numai ca să-mi demonstrez mie însumi că nu există calitate tehnică, că nu-i pot vinde lui Harry Wilcox nici măcar o fotogramă, chiar dacă aş vrea, că ispita celor două sute de dolari nu e deloc o ispită.

Uşile se închid şi trenul se urneşte. Bărbatul cu haină de piele se întoarce, aproape împleticindu-se, şi începe să străbată rapid metroul, în sens contrar direcției de mers, direct spre obiectivul aparatului. Aparatul se retrage uşor dinaintea bărbatului, astfel încât acesta pare că se năpusteşte afară din ecran, în timp ce şirurile de pasageri aşezați, lămpile fluorescente pâlpâind deasupra şi reclamele colorate se prefigurează în spatele lui ca o coadă de cometă.

Paul auzea vechiul aparat de proiecție scârțâind îndărătul său, vedea pata din colțul de sus din dreapta ecranului şi lumina soarelui Californiei de Sud, constatând totuşi că filmul lui depăşea toate acestea, purtându-l înapoi cu doi ani şi aproximativ cinci mii de kilometri către acel Paul care realizase *Dedesubtul pământului*, cu o investiție minimă, filmând în metroul newyorkez. Purtându-l înapoi, dincolo de nostalgie, în înseşi realitatea filmului...

Bătrâna înfăşurată în impermeabil se ține după bărbatul care aleargă, clătinându-se greoi în trenul ce se balansează, ca o forță inexorabilă a naturii. Pare să se integreze în ambianța metroului pe măsură ce se leagănă irezistibil către aparatul care se retrage, vânându-l pe bărbatul cu geacă de piele. Bătrânii îmbrăcați în haine de culoare închisă stau atârnați de şirurile de mânere aflate deasupra scaunelor, ca nişte hălci de carne. Un tip neras, purtând o căciulă de piele cu apărătoare la urechi, îşi şterge nasul cu dosul mâinii. Murdăria pătează podeaua albastru-cenuşie. Un negru drogat, cu un chip cadaveric, moțăie pe banca de plastic verde. Bătrâna, în impermeabil, ține strâns sacoşa, de parcă tir fi înseşi esența celor văzute, în timp ce se bălăceşte în miasmele de pe ecran.

Bărbatul cu haină de piele ajunge la capătul vagonului, trage brusc uşa grea, se clatină în spațiul mic dintre vagoanele în mişcare, deschide violent uşa următoare şi țâşneşte aproape alergând în celălalt vagon, împingând cu coatele pasagerii care-i stau în cale.

Bătrâna îl urmăreşte încet, un imens animal subacvatic înotând fără efort în mediul său natural.

Bărbatul care aleargă înghionteşte o tânără, care urlă ceva către el, pe când acesta îşi croieşte drum ca un nebun prin vagonul aglomerat către următorul.

Bătrâna cu impenneabilul uzat se ține după el liniştită din vagon în vagon.

Bărbatul care aleargă mai deschide încă o uşă grea, şi ajunge într-un vagon aproape gol. Lumina pare slabă, cenuşie, estompată. Un bețivan bătrân şi bărbos doarme pe o bancă, strângând o sticlă la piept. Vizavi de el, sade un orb cu o cutie de tablă, însoțit de un Doberman. Un negru cu înfățişare feroce, îmbrăcat într-un caftan alb şi turban, bate darabana în scaunul alăturat cu degetele pline de inele.

E ultimul vagon al metroului. Dincolo de uşa din capăt se cască doar un hău negru, pătat de lumini roşii, albastre şi galbene. Podeaua vagonului e presărată cu ziare vechi.

Bărbatul cu haină de piele se opreşte, priveşte în jur ca un bezmetic, ca o fiară hăituită. înapoia lui, bătrâna intră în vagon, agitând ca pe un ciomag sacoşa cu ziare vechi...

Metroul se hurducăne, frânele scârțâie pe şine, şi ajungem într-o stație aglomerată, pavată, în fremătătoarea Grand Central Station, unde peroanele explodează de lume, de lumină şi de zgomot. Uşile metroului se deschid, şi hoarde de oameni, înghiontindu-se, mormăind, se înghesuie înăuntru, în timp ce bărbatul cu haină de piele cafenie îşi croieşte drum pe peronul metroului, unde dispare în maelstromul uman...

O lumină albă inundă ecranul şi capătul filmului face *snapl snap! snapl* în aparatul de proiecție. Paul rămâne clipind un timp, apoi stinge aparatul, cufundând încăperea în semiîntuneric.

Fără speranță, gândi. N-are nici măcar calitatea tehnică pentru o reclamă TV. Uitasem cât de nasoale sunt prim-planurile, iar pe un ecran TV, lipsa contrastului potrivit transformă în rahat chiar şi secvențele mai lungi. Cincisprezece mii de dolari, plus trei săptămâni din viață, şi nu pot scoate nici două sute de dolari, montând materialul măcar pentru o reclamă.

- Cel mai bun film din lume, care nu poate fi difuzat! Nouăzeci şi opt de minute de material măreț, tras în trei săptămâni de nebunie, pe cea mai ieftină peliculă color pe care am putut-o găsi, fără să am nici timp, nici bani, să developez zilnic materialul, ca să aflu că stricasem totul. Dacă aş fi izbutit să văd cel puțin probele, mi-aş fi dat seama că pur şi simplu nu pot filma color în metrou cu pelicula şi cu echipamentul pe care mi le-am permis. Aş fi putut să trec

pe alb-negru înainte de a fi prea târziu, aş fi putut... Oh, rahat! Oricum, cine ar fi difuzat un lung-metraj în alb-negru?

Paul se duse la fereastră, deschise storurile, şi lumina strălucitoare a soarelui Los-Angelesului inundă mica încăpere. Afară, un autobuz Volkwagen împodobit cu flori psihedelice de prost-gust se deplasa lent de-a lungul străzii liniştite din Hollywood, pe lângă şirurile de curți năpădite de buruieni ale vechilor apartamente şi pe lângă monstruozitățile noi, semănând cu moteluri din beton, pastelate, care țâşneau printre ele ca nişte ciuperci otrăvitoare, din plastic, răsărite peste noapte. Un şir de palnjieri prăfuiți se întindea pe stradă în jos.

Asta-i California de-acum, nu New-Yorkul din urmă cu doi ani, gândi Paul. *Dedesubtul pământului* e un copil născut mort. N-ar fi trebuit să mă mai torturez singur privind iarăşi materialul ăsta. Zâmbi jalnic, deoarece încă nu recunoştea cât de fericit e la gândul că nu se simte ispitit să taie singura copie a filmului, pentru două sute de dolari amărâți, vânzând-o unui producător de reclame TV. N-ar fi putut să fie difuzată niciodată, dar filmul era real, reprezenta o parte din ceea ce fusese el, o parte din ceea ce era. Era artă, la naiba! Arta lui.

A distruge filmul - simțea asta -, ar fi însemnat să nege cea mai bună parte din el şi l-ar fi transformat într-un alt fost sau niciodată fost visător din Hollywood, muncind tot restul vieții la dezgustătoarele filme porno, aşteptând să dea Marea Lovitură, care nu va veni niciodată. A măcelări *Dedesubtul pământului* pentru două sute de dolari, ar fi un fel de sinucidere, o recunoaştere a înfrângerii finale.

Paul deschise fereastra, scoase capul afară şi trase o gură adâncă de smog. Se simți brusc ceva mai uşurat, ca şi cum ar fi scăpat de o mare amenințare.

Ce dracu', gândi, niciodată nu te-ai apucat să tai din prima! Dracu' să-l ia pe Harry Wilcox, cu cei două sute de

dolari ai lui! Ce înseamnă două sute de dolari? Şapte zile de lucru ca operator de filme porno.

Sau chiria şi serviciile pe luna asta. Bani pe care ar fi putut să-i am până vinerea viitoare.

- Mai avem nevoie de câteva Ccidre în plus, Velva. Vrei vaselina?

- s» Sunt încă udă, Larry, dar n-ai vrea să muți reflectorul ăla blestemat? Nu mă pot concentra la regulat dacă mă orbeşti.

Velva Leecock se săltă într-un cot şi luă prosopul de la machiora ei - care era şi secretară de platou, servea şi cafeaua, şi era gagica de bază a lui Larry Farber, regizorul. îşi şterse sudoarea de pe față, apoi îşi tamponă sânii. Pe peliculă color, dacă nu erau tari şi în erecție, sfârcurile roz tindeau să-şi piardă calitatea din cauza pielii albe ca frişca, iar protagonistul chiar că n-o excita. în filmele porno cu buget mic, o fată trebuie să se folosească de orice truc cunoscut; pe-aici, nimeni nu se pricepe şi nici nu se preocupă cu adevărat de machiaj sau de lumini. Un bătrân ratat şi obosit ca Larry Farber putea s-o facă până şi pe Raquel Welch să arate ca o scroafă. Şi e important ca fiecare centimetru de film în care apari să-ți pună cât mai bine în valoare trupul şi chipul, chiar dacă te regulezi pe un pat de apă cu cine ştie ce jigodie de mexican, doar ca să-ți scoți banii de chirie. Nu ştii niciodată cine te poate vedea în film; marea bubuială poate veni de oriunde.

Velva azvârli prosopul şi se întinse la loc pe patul de apă, cu brațele lungi desfăcute ca să-i ridice sânii, cu părul blond, lung, răsfirat pe perna de catifea roşie. Ştia cât de sexy arată, şi lăsă frâu liber senzațiilor, amintire a propriei sale imagini goale în oglindă, s-o excite.

- Okay, luminile... mârâi, obosit, Farber.

O rază albă orbitoare îi înțepă dureros ochii, când acelaşi reflector afurisit îşi îndreptă lumina direct în figura ei.

- Fir-ar să fie de treabă nenorocită! V-am spus să mutați chestia aia! urlă Velva, săltându-se brusc şi acoperindu-şi fața cu antebrațul.

- Da' unde dracu' te crezi, la Metro-Goldwin-Mayer? bombăni Farber. Tragem un film de futai, nu *Pe aripile vântului,* şi am nevoie de unghiul ăsta. Poate vrei să faci şi regia, că văd că de lumini te-ai apucat deja.

Operatorul, parcă Paul îl chema, spuse:

- Ascultă, Larry, aş putea să mă dau puțin înapoi şi spre stânga, aş folosi un obiectiv mai îngust, şi-atunci aş putea aranja raza să nu-i pice drept în ochi. Uite, lasă-mă o clipă...

Sări peste patul de apă şi potrivi lumina. îi zâmbi scurt Velvei -păr castaniu ondulat, față tânără şi netedă, ochi cenuşiu-închis.

- Haide, acum revino unde erai şi vezi dacă e-n ordine.

îşi reluă poziția dinainte, privind direct în lumină. încă era puternică şi strălucitoare, dar n-o mai orbea; o adevărată profesionistă putea face față.

- Mulțam, spuse ea, zâmbindu-i uşor.

- *De nada*1*,* îi răspunse el, revenind la aparat şi deşurubând obiectivul.

Larry Farber păru iritat că operatorul se amestecase să aranjeze treaba, dar, din moment ce o *aranjase,* şi din moment ce se filmase destul, şi din moment ce Farber era un amărât de mâna a patra, care făcea de zece ani filme porno cretine şi care ştia că n-o să facă în viața lui altceva mai bun, îşi ținu gura, lăsându-l pe tânăr să-şi vadă de treabă.

Paul ăsta chiar pare că ştie să-şi facă treaba, gândi Velva. Mă-ntreb cum ar fi să-i fac eu treaba, îşi spuse, chicotind pe tăcute.

Operatorul termină în sfârşit de schimbat obiectivul şi-i făcu semn lui Farber că totul e-n ordine.-

- Bine, spuse Farber, schițând o grimasă tristă. Velva, mişcă-te şi prefă-te excitată. Conrad, vreau vreo nouăzeci de

secunde din asta, ca s-o folosesc la montaj. Nu irosi pelicula. Bugetul e inexistent, şi aproape l-am depăşit.

- Ascultă, în New York, eu trag duzini de cadre practic unu la unu, zise Paul Conrad.

- Minunat, mai e şi contabil pe deasupra! mormăi Farber, de dragul de a vorbi.

- Larry, nu vreau să-ți spun decât că-mi cunosc meseria şi încă ceva pe deasupra, rosti Conrad cu o siguranță în glas care stârni ceva în Velva. Vreau doar să te relaxezi şi să te simți bine.

Replica asta, evident spectaculoasă, fusese rostită ca să-l facă pe Farber să se simtă oricum, numai bine nu. Paul Conrad, gândi Velva, e mai bun decât Farber, iar el ştie asta, şi vrea s-o afle toată lumea. Velva hotărî că e un învingător. Nu aparținea acestei lumi de putregaiuri porno şi bătrâni ratați. Era în ascensiune. Velva simți cum se excită.

- Si-acum, după ce ne-am dat mari cu toții, putem filma nenorocitele alea de nouăzeci de secunde? întrebă Farber. Velva, dă din cur! Conrad, pune-ți în valoare neprețuitul tău talent!

Velva începu să-şi rotească bazinul, mişcându-şi trupul de la baza cutiei toracice, tălăzuind suprafața moale a patului de apă, în valuri ritmice sub şolduri şi bazin. Privea direct în ochiul de sticlă al aparatului, în timp ce făcea dragoste cu aerul, imaginându-şi ochiul lui Paul Conrad-de partea cealaltă a vizorului, acționând pentru acel ochi - atât ochiul eventualului spectator al filmului, cât şi al singurului bărbat din studio pe care dorea să-l excite. *

- Bine, destul, stop! spuse Farber.

In mod deliberat, Velva continuă să se mişte - îndeajuns ca Paul Conrad să-şi ridice privirea din vizor şi s-o observe câteva clipe cu ochiul liber. îndeajuns ca ochii lui să-i întâlnească pe ai ei şi să pară că-i adresează întrebarea la

care ea să răspundă cu o uşoară privire plină de subînţeles. îi zâmbi uşor, apoi se întoarse, clătinând trist din cap.

- Haide, Kalif, treci pe pat. O secvenţă lungă cu Velva deasupra, şi pentru astăzi putem închide mustăria. Nici măcar nu trebuie să juisezi. Paul o să ţină un plan mediu pe Velva.

Kalif se ridică din scaun şi se aruncă pe spate pe patul de apă, alături de Velva. Avea cam treizeci de ani, un trup incredibil de păros, o chică de lungime medie, nişte favoriţi lungi, bine tăiaţi, şi o mustăcioară ca de şobolan. Un Cesar Romero mai tânăr şi mai spaniol, gândi Velva. Tipul n-o inspira deloc.

Aparent, sentimentul era reciproc pe moment.

- *Ei bine?* întrebă Farber cu vocea lui stridentă.

Kalif ridică din umeri.

- A fost o zi lungă, spuse. Eu nu sunt un Superman cubanez.

- Isuse Cristoase! Crezi că eşti plătit pentru talentul tău de *actori* Gândeşte-te la ceva care să te excite, nefericitule!

- De pildă?

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Velva, scoală-i-o!

Cu o grimasă, Velva îşi umezi arătătorul mâinii drepte, apoi atinse vârful organului nefuncţional al lui Kalif, îl trecu lent pe toată lungimea acestuia şi apoi în despărţirea feselor. Un spasm şi o pulsaţie indicară un oarecare progres. Inversă procedeul şi lucrurile deveniră ceva mai ferme.

- N-o mai lua pe departe. N-avem o zi întreagă de pierdut.

In acea clipă, vocea lui Farber îi provocă Velvei o mică durere în măruntaie. Era aceeaşi durere pe care o simţise de mai multe ori în Nebraska, când un tip cu care ieşise, care n-o inspira, dar care avea o anumită forţă, îi ceruse să se culce cu el, pe acelaşi ton scârbos şi plin de siguranţă. Eşti frumoasă, păpuşico, îi spusese un proprietar de cinema mizer, împingându-i capul între picioare, şi a doua zi după-

amiază era deja câştigătoarea unui concurs de frumuseţe. Aceeaşi durere atunci, aceeaşi durere acum.

II fulgeră pe Farber cu o privire încărcată de otravă pură: N.u sunt o curvă de-alea ieftine, ratat nenorocit, sunt *Velva Leecock* şi-o să ajung o mare vedetă, gândi ea. Peste doi ani, va trebui să aştepţi şase luni ca să-ţi acord o întâlnire în care să-mi săruţi picioarele. Dar ştia foarte bine să-şi stăpânească furia. în loc să spună cu voce tare ce gândea, ascultă de glasul acela penibil, jalnic; închise ochii şi continuă treaba rapid, sălbatic, până când Kalif grohăi şi intră în erecţie.

îl scuipă afară ca pe un sâmbure de piersică şi, ridicând privirea, întâlni ochii lui Paul Conrad. Mâinile operatorului erau încleştate şi trupul lui subţirel era uşor adus de umeri. Velva rămase cu totul convinsă că şi el împărtăşea aceeaşi durere. Se înmuie pe dinăuntru. Paul înţelegea. Amândoi aveau acelaşi gând: să iasă din rahatul ăsta. Amândoi aveau să devină mari vedete. împărtăşeau gândul ăsta, la fel cum împărtăşeau durerea din măruntaie, la fel cum împărtăşeau furia.

Dintr-o dată însă, durerea dispăru. Velva zâmbi. Sprâncenele lui Paul se relaxară, şi, clătinând din cap, acesta râse uşor.

- E-n regulă, aşa o să meargă. Treceţi în poziţie. Paul, ai schimbat rola din aparat? Trebuie să...

- Ţi-am spus că-mi cunosc treaba, mârâi Conrad. Am făcut filme întregi cu bani mai puţini decât acum.

- M-am săturat de gura ta, Conrad. încă un cuvânt şi...

- Ştiu: „N-o să mai lucrezi niciodată în oraşul ăsta!" A fost o zi lungă şi dură, Larry. Suntem cu toţii puţin agitaţi.

Farber zâmbi.

- Bine, atunci hai să isprăvim, să mergem acasă şi să ne regulăm!

Kalif, tehnicianul, gagica lui Farber, chiar şi Paul reuşiră să râdă silit. Numai Velva nu găsi nimic amuzant.

Kalif se întinse pe spate, cu capul pe pernă, şi Velva îl încalecă uşor, orientându-se spre cameră, astfel încât capul şi partea de sus a pieptului bărbatului să fie complet ascunse de trupul ei, văzându-i-se doar picioarele păroase cum se ivesc dintre ale ei, în timp ce-l călărea. Ochii care nu se văd se uită, cum vine vorba.

- Perfect. Bună poziție. Motor! Las-o să se mişte.

Velva începu o mişcare deliberat dură, ridicându-şi trupul cu coapsele şi genunchii adunați, lăsându-se apoi în jos cu o rotație şi o răsucire a şoldurilor. Îşi arcui spatele cât de tare putu, ridicându-şi sânii la fiecare mişcare, iimezindu-şi din când în când buzele cu o mişcare leneşă a limbii.

Sus, rotație, jos, sus, rotație, jos... Era ca şi cum ar fi călărit un cal de lemn la căluşeii din Bâlciul Anual sau ca gimnastica ritmică pe care o făcea în fiecare dimineață şi seară pentru a-şi menține trupul în formă. Simțea în măruntaie frecarea mecanică a lui Kalif, dar faptul că făcea sex cu bărbatul care se întâmplase să fie în ea era lucrul la care se gândea cel mai puțin în clipa asta.

- Mai mult sentiment! urlă Farber. Să vedem ceva pasiune!

Velva mări tempoul.

- Am spus *sentiment, pasiune*, nu o mie de rotații pe minut!

Cum dracu' să am pasiune călărind calul ăsta de bâlci? gândi

Velva. Îl simțea pe Kalif muindu-se. Nu dorea nimic altceva decât să se termine odată, să iasă din locul ăsta murdar, şi...

Ochii i se fixară pe Paul Conrad, care o privea prin vizorul aparatului.

Da, pe el l-aş vrea acum în mine, îşi spuse ea. Cineva tânăr şi puternic, în plină ascensiune la Hollywood, nu cufundat în mizeria de-aici. Cineva cu care o vedetă să se simtă bine făcând dragoste, cineva care s-ar simți bine făcând dragoste cu o vedetă.

Sus, rotație şi jos... Velva continua să fixeze obiectivul aparatului, umplându-şi mintea cu imaginea bărbatului care o privea prin aparat. Stând acolo în Levisul său bleu şi strâmt, cu picioarele uşor depărtate, priceput să lucreze cu aparatul, cu atenția îndreptată spre trupul ei aflat în continuă mişcare.

În timp ce călărea ca la bâlci, îşi transformă jocul într-un fel de dans pentru Paul Conrad. Arcuindu-şi sânii către el, îşi trecu limba peste buze într-un ritm mult mai senzual decât ceea ce se întâmpla dedesubtul ei şi privi direct în obiectiv, încercând să grăiască din ochi: „Pentru tine! Pentru tine!"

- Bun, bun, mult mai bine! spuse Farber. Acum faceți exact ce trebuie!

Sus, rotație şi jos... Îşi mişca şoldurile mecanic, în timp ce restul trupului dansa pentru Paul, pentru ochiul aparatului, pentru miile, milioanele de spectatori care aveau să vadă asta, s-o vadă pe Velva Leecock acolo sus, pe un imens ecran alb, în întuneric, ca Marilyn Monroe, Elizabeth Taylor, Raquel Welch, ca pe o vedetă de zece ori mai mare decât viața.

Simțea cum acea putere îi umple trupul, umflându-l ca pe un balon. Se simți strălucind, iradiind. Şi ce dacă ăsta era un film porno ieftin? Velva *era* o vedetă, pentru că se simțea ca o vedetă şi pentru că Paul Conrad prindea toate astea pe peliculă. Când o s-apară filmul, o să reuşească să transmită ceea ce simțea, pentru că, în adâncul ei, era o vedetă. O adevărată vedetă e vedetă înainte de a o descoperi cineva. Iată de ce ea avea să fie, în mod inevitabil, descoperită.

- Asta e! strigă Farber. Acum să tragem şi un orgasm. Dacă nu poți, prefă-te!

O să am orgasm pentru *tine* Paul, gândi Velva. O să-ți arăt cum trebuie să fie. Ştia că poate călări căluşelul o mie de ani şi n-o să aibă niciodată orgasm. Aşa că acum era cti adevărat un prilej de a *interpreta.*

își ținu capul țeapăn în timp ce-și mișcă trupul și brațele cu sălbăticie, astfel încât să privească drept în obiectivul aparatului, chiar dacă părea că se pierde în frenezia sexuală, jucând scena direct pentru bărbatul din spatele vizorului și, prin intermediul lui, pentru miile de privitori din întunericul intimității lor, începu să geamă mai tare. în final, avu o zvâcnire exagerată și un țipăt pătrunzător, ascuțit.

- Asta e, stop! spuse Farber, cu o undă de iritare în glas.

Imediat, Velva îl lăsă pe Kalif să alunece afară din ea, țopăi de pe patul de apă și din câțiva pași repezi se proțăpi în fața lui Paul Conrad, asudată, privindu-l adânc în ochi.

- Ți-a plăcut cum am interpretat? întrebă ea.

Conrad schiță zâmbetul acela de băiețel șiret și răspunse:

- Mi-a plăcut dialogul.

- îmi place cum ții aparatul.

- îmi place că-ți place cum țin aparatul.

- Mi-ar plăcea să mă culc cu tine.

Clătină iar din cap în felul acela trist. Privi fugar decorul - patul de apă pe care. Kalif se ștergea cu un prosop, Larry Farber care se uita acru la amândoi, mașinistul care demonta decorul, zugrăveala coșcovită de pe tavan apoi își întoarse privirea spre ea, cu o expresie ceva mai hotărâtă.

Velva întinse mâna și trecu un deget ușor pe fermoarul jeansilor lui, simțindu-l cum pulsează brusc.

Se înfioră, ridică din umeri și zâmbi. - Doamnă, cred că m-ați convins.

II

- M-ai putea întreba, spuse Paul Conrad, ce caută un băiat ca mine într-un asemenea loc?

Lângă el, chipul perfect al Velvei Leecock era la fel de alb ca o rolă de film nedevelopată; replica trecuse pur și simplu pe lângă ea. De-aproape un an și jumătate sunt aici, gândi Paul, și încă nu m-am obișnuit cu *încetineala.*

Avusese nevoie de luni de zile să-şi bage în cap-că reacția mai lentă a minții celor din California nu înseamnă prostie, ci că, în fond, *el* era prostovanul, cu mintea încă zbârnâindu-i de două ori mai repede, conform ritmurilor frenetice ale Manhattanului. încă îi venea să se dea cu capul de pereți când unul ca Larry Farber se chinuia de secole să facă ceva care putea fi dus la capăt în cinci minute. Deşi credea că în cazul lui Farber era vorba de incompetență crasă. în New York, s-ar fi mişcat probabil mai repede şi ar fi greşit mai des.

Uite, Velva - Velva era cu totul altfel.

Velva îl ciupi de piept, provocându-i un fior de-a lungul trupului gol.

- Uneori mi se pare că vorbeşti de unul singur, Paul. Nu ştiu dacă-ți baţi joc de mine sau dacă eşti doar nebun.

Paul îi zâmbi. îi plăcea Velva Leecock. Era... *drăguță.*

Drăguță - ciudat mod de a gândi despre o fată care joacă în filme porno şi care s-ar culca bucuroasă cu oricine ar putea s-o ajute să avanseze în carieră măcar cu un milimetru. Numai că Velva *avea* un fel de drăgălăşenie, avea franchețea aceea din Midwest în tot ceea ce făcea. Velva era cinstită, de'schisă, şi avea o neclintită încredere în sine. O fată din New York, care urmărea scopurile pe care le urmărea Velva şi care făcea lucrurile pe care le făcea Velva, ar fi avut în cap numai tâmpenii. Velva reuşea, cumva, să fie drăguță. Drăgălăşenia ar trebui să fie o calitate intrinsecă, la fel ca nevinovăția sau senzualitatea, gândi el. Acolo, undeva, se derulează un subiect de film...

- La ce te gândeşti acum? întrebă ea pe un ton serios.

Părea cu adevărat interesată de tot ceea ce-i trece lui prin minte.

- Oh, tocmai mă gândeam la un film pe care ar trebui să-l fac, într-o bună zi, despre un personaj ca tine...

Răspunsul lui avu efectul scontat. Ochii Velei luciră. Femeia se propti de căpătâiul patului din furnir de nuc, şi,

dintr-o dată, conversația deveni pentru ea mai excitantă decât sexul.

- Mi-ar *plăcea* să joc într-un film făcut de tine.

- Mi-ar plăcea să te pot lua într-un film, răspunse el, cu sensul: „Mi-ar plăcea să reuşesc să fac orice fel de film, în afară de un film porno tâmpit."

- Sper să-ți aminteşti de asta când va veni vremea.

Se surprinse privind coşcoveala zugrăvelii ca frişca de pe tavanul dormitorului. Nu-şi dădea seama de ce, dar din unghiul ăsta încăperea părea chiar mai neîncăpătoare şi mai ponosită decât în realitate. Ce confortabil i se păruse acelaşi apartament acum un an şi jumătate: un living spațios, o chicinetă-sufragerie, un dormitor, şi un al doilea dormitor pentru echipamentul de film pe 16 mm pe care-l adusese de la New York. în New York, plătea o chirie mai mare pentru o mansardă mică şi mizeră. Cât de minunat i s-ar fi părut atunci apartamentul din California! Patru camere în Hollywood - de fapt la trei cvartale de Hollywood Boulevard o mulțime de spații de parcare, mochetă pe toată podeaua, mobilă din furnir de nuc şi vinilin, un băruleț pentru breakfast, un dispozitiv de gunoi, femei teatral de frumoase mergând pretutindeni. Vestul de Aur, unde totul era deschis şi prietenos, atât de însorit, spațios şi larg!

Un an şi jumătate mai târziu, locuia într-un apartament de patru camere, cu mobilă din plastic, pe o stradă ca vai de lume, la periferia Hollywoodului, luptându-se să plătească o chirie pe care nu şi-o putea permite, să-şi țină Ramblerul în viață, şi izbutea asta colaborând la atât de multe filme porno, pentru atât de puțini bani, încât nu reuşise să facă nimic pe cont propriu de când sosise aici.

Şi, în afară de unghiul aparatului prin care vedea lucrurile, nu se schimbase nimic.

- Când va veni clipa, repetă mohorât.

- Trebuie să ai încredere în tine, Paul.

- O, am încredere în mine, spuse, pot scrie un scenariu, pot regiza, filma şi monta un film mai bine decât majoritatea incompetenţilor din oraşul ăsta. Am o grămadă de trofee şi o medalie sau două de la diverse reviste şi festivaluri de doi bani şi pelicula celui mai bun film din lume care-nu-poate-fi-difuzat, ca să dovedesc toate astea. în *oraşul* ăsta păduchios nu am încredere. Mii de agenţi de televiziune se deplasează în Porsche să ia reclame pentru mâncare, iar ca să intri într-un sindicat trebuie doar să ţi-o tragi cu George Meany. Până şi taxa de înscriere e mai mare decât banii pe care pot eu să mi-i permit. Studiourile agonizează, şi dacă vreunul fără palmares încearcă să ceară bani pentru o producţie independentă, toţi aleargă după el cu plasa de prins fluturi. Dar să nu mă înţelegi greşit, îmi place show-businessul! Paul era speriat de furia care îi dăduse brusc în clocot. Cred că niciodată n-am fost atât de deznădăjduit. Ca să ajungi să regizezi sau să scrii scenariul unui film, trebuie să fi regizat sau să fi scris înainte. Iar ca să intri pe uşa din faţă, ai nevoie de un agent. Ca să ai însă un agent, îţi trebuie palmares, Cum o dai, nu-i bine...

- Dacă ai stofă de vedetă, mai devreme sau mai târziu vine şi marea lovitură, spuse Velva, cu ochii ei de culoare violet plini de seriozitate. Si când vine, profiţi cât se poate, pentru că ceea ce există în tine va străluci şi toată lumea va remarca. Eu am stofă de vedetă, simt asta cu toată fiinţa mea. Şi tu ai, Paul. Când te simţi vedetă pe dinăuntru, *stii*\ Nu ai senzaţia că pulsează în tine?

îl îmbrăţişă sălbatic.

Paul simţi un gol greţos în stomac. Doamne, cu ce marfă jalnică era umplut sărmanul ei căpşor! Convingerea naivă că are, chipurile, „stofă de vedetă", oricare ar fi fost asta, şi cumplita realitate că nu avea mai mult talent decât oricare dintre milioanele de femei frumoase care veneau la Hollywood cu gândul că lumea starurilor e o certitudine. Cât va mai

continua să-şi izbească chipul ei frumos şi trupul de realitatea oraşului si impropriilor ei limite'? Va sfârşi oare ca o curvă de lux sau va da lovitura şi se va mărita cu vreun grăsan de producător TV cu o havană mai mare decât sula? Ori va sfârşi într-un ocean de droguri?

Iar Velva era cu adevărat o fată drăguță. îi plăcea de ea. Dar încrederea oarbă în certitudinea că va deveni o stea îi punea în față inutilitatea propriei lui existențe, nebunia lansării lui la Hollywood.

- De ce ai venit tu aici, Velva? întrebă.

- Unde *altundeva* să te duci ca să devii stea de cinema?

Paul izbucni în râs. într-adevăr, unde altundeva? Dintr-o dată, sentimentul lui de superioritate dispăru. De fapt, ce diferență era între ei? Velva a venit la Hollywood să devină o *stea* de cinema, iar eu am venit la Hollywood să devin Realizator de Filme. Fiecare nenorocit care a vrut să i-o tragă i-a băgat în cap că e o vedetă înnăscută, si eu am grămezi de medalii care-mi spun că sunt un Mare Talent. Zac aici, ştiind că ea n-are talent, iar undeva, cineva mă crede un nebun care se amăgeşte cu convingerea că *Dedesubtul pământului* e altceva decât un film fără valoare, lăudat de o mână de esteți fără talent, care n-au făcut în viața lor un film adevărat. Ce altceva avem în noi decât propria încredere în sine, până când putem într-adevăr *să arătăm ceva* lumii? Doamne, de-asta trebuie neapărat să fac un lung-metraj autentic: ceea ce există pe film, există cu adevărat! Marile creații închise în tine nu sunt decât nişte vise.

- De ce-ai venit *tu* aici, Paul?

- Ca să ajung un mare regizor, desigur.

- Nu e minunat? Intr-o bună zi o să ajungi un mare regizor şi poate o să joc şi eu în filmul care te va face celebru.

- Şi în toate revistele vor apărea articole despre felul în care noii răsfățați ai Hollywood-ului s-au întâlnit în decorul unui film porno. Toate jegurile care au lucrat cândva cu noi

în amărâtele alea de filme porno vor deveni colecționari ai materialelor noastre. Si vor trage copii după ele până se vor rupe negativele.

- Nu mă deranjează că fac filme porno, spuse solemn Velva. Vorbesc serios...

- Hei, îmi pare rău, n-am vrut să...

- Ştiu că n-ai vrut, zise, punându-i un deget pe buze. Dar nu sunt atât de proastă pe cât mă crezi tu. Să nu-ți imaginezi că nu ştiu cum merge treaba pe-aici. O femeie frumoasă îşi croieşte drum dând-o în dreapta şi-n stânga. Nu m-aşteptam să fiu descoperită în drogheria lui Schwab. Ți-o tragi cu un tip, el te bagă într-un porno în care te vede cineva mai de sus şi vrea să ți-o tragă şi el, aşa încât te bagă în ceva mai bun. Apoi cineva şi mai important te vede în *asta,* şi e obligat să te bage în ceva şi mai bun ca să-ți poată da jos chiloții. Şi tot aşa urci pe scara importanței, până când, în cele din urmă, ajungi într-un film cu adevărat mare şi te vede o țară întreagă care vrea să ți-o tragă. Ei bine, din momentul acesta nu trebuie să ți-o mai tragi cu nimeni, pentru că toți bărbații ăia vor merge la cinema numai ca să se excite. Şi atunci eşti o stea.

Vocea şi atitudinea Velvei deveniseră mai serioase pe măsură ce-şi derula scenariul aiuristic, gen Harold Robbins.

Paul nu ştia dacă trebuie să râdă sau să vomite. Era caraghios, era grețos, şi totuşi era adevărat. Nu puteai nega că Velva, în felul ei, ştia exact ce înseamnă să fii o stea. Jocul actoricesc, talentul, n-aveau loc în ecuația ei, şi, de fapt, nici în felul în care funcționa sistemul la ora actuală. Conta doar sentimentul transmis de o imagine pe film, şi nu pe cine reprezenta, de fapt, imaginea aceea sau cum ajunsese materialul pe ecran. Fireşte, ceea ce nu înțelegea ea era că talentul de a excita bărbați în carne şi oase nu implica neapărat să faci acelaşi lucru pe peliculă.

Ii spuse, încercând s-o necăjească:

- Si unde e locul meu în toată treaba asta? Nici măcar nu ti-am promis că te iau în vreun film, şi chiar dacă ar fi fost aşa, amândoi ştim că nu eu aş face distribuția.

- Oh, dar într-o bună zi o să... vreau să zic...

Izbucni în râs, încântat.

- Ştiu ce vrei să spui! O muşcă de ureche până când încruntarea îi dispăru. îmi place de tine, Velva, zise el. Şi n-aş vrea să crezi că mă refer numai la făcut dragoste. Aşa că, recunoaşte cinstit, tu chiar crezi că dacă aş da marea lovitură şi as reuşi să fac un film, as risca să-l ratez distribuind pe cineva pe motiv că i-am tras-o? Crezi că *oricine* se excită atât de uşor?

- Numai că tu *n-o să ratezi nimic,* Paul! Am talent, simt asta în adâncul meu.

- Atunci de ce crezi că-ți poți croi drum numai regulându-te?

- Oooh, n-ai înțeles ce-am spus! Singurul mod prin care pot *dovedi* că sunt o stea e să apar într-un material care să-mi demonstreze calitățile. Şi singurul mod ca să fac destul material e să joc în filme, iar dacă nu, singurul mod în care pot s-o fac e să mă culc cu cine trebuie. Aşa merg lucrurile. îl privi cu un zâmbet diavolesc pe chip. Spune-mi, înțeleptule, zise, ce-ar fi dacă ai reuşi să prinzi scenariul şi regia unui film mare numai trăgându-i-o unei babete şi grase milionare, cu negi pe țâțe şi dantură falsă? Un futai a-ntâia pentru sărmana babetă excitată, şi obții un film de două milioane de dolari...

- Ah... îîî... nu cred c-aş fi în stare... Adică, mai bine-zis, nu cred că mi s-ar scula...

- Haide, fii cinstit. Pariez că ți se scoală doar gândindu-te la linia dublă de credit.

îi trecu o mână prin păr. Vezi, ideea deja te excită.

Doamne, gândi Paul, aici m-a avut! E o idee ridicolă. Oraşul e plin de curve masculine care se vând mult mai ieftin

decât bugetul unui film, dar, dacă vreo babetă mi-ar propune târgul ăsta...

- Ei bine, dacă e în numele Artei.„

Izbucniră amândoi în râs, gâdilându-se unul pe altul, după care se rostogoliră pe pat. în cele din urmă, Paul se trezi dedesubt şi ea îl prinse înăuntru, făcând dragoste cu el. îl încălecă stând cu spatele drept, cu trupul ei frumos aproape de atingerea lui. în tot acest timp, Paul nu reuşi să-şi scoată din minte imaginea că se regula cu o urâțenie de babetă-producător.

Mai târziu, întins pe pat, îi cuprinse umerii cu brațul, simțind un alt fel de apropiere de Velva. Ca şi cum amândoi ar fi împărtăşit ceva nedefinit.

- Spune-mi, Velva, spuse Paul, te-a ajutat vreunul până acum?

- Tu ce crezi, am apărut într-o mulțime de filme, nu?

- Porno. Cu trupul tău, era şi greu să nu-ți croieşti drum acolo. Dar pariez că nu te-ai culcat niciodată cu cineva cu adevărat influent...

Simțea o curiozitate şi un fel de blândă excitație perversă.

- O, da'? făcu ea, cu mândrie feciorelnică. M-am culcat cu Jango Beck!

- Cu cine?

- Jango Beck!

Numele îi părea vag cunoscut de undeva.

- Cine e Jango Beck? întrebă el.

- Jango Beck e preşedintele de la Dark Star Records.

- Bună treabă!

- E şi vicepreşedinte la Eden Records.

- Si mai bună treabă.

Eden Records era o filială a Eden Productions Incorporated, ceea ce-l situa pe Beck aproape de industria filmului. Paul nu ştia mitre lucru despre industria discurilor,

doar că era mai puternică decât industria filmului şi, din câte auzise, de dou.ă ori mai coruptă.

- Şi cu ce te-ai ales culcându-te cu acest magnat al discurilor?

- Ei bine, m-a invitat la o petrecere la el acasă... Ia stai, e. sâmbăta viitoare! Ce-ar fi să vii şi tu?

- Sunt sigur că motivul pentru care te-a invitat pe tine se poate cu greu aplica şi în ceea ce mă priveşte.

- Nu-i adevărat. Paul, ai o părere greşită despre Jango Beck, spuse Velva, cu o expresie absentă în ochi. La petrecerile lui nu trebuie să-şi facă griji să aibă gagici în plus. Şi nu cred că e numai preşedintele unei corporații de discuri. E cel mai straniu personaj pe care l-am întâlnit vreodată. E înfricoşător şi puternic, şi..., mă rog, cu *greutate.* L-am întâlnit la Valhalla... ştii, ranchul ăla pentru orgii, din Topanga, unde merg mulți tipi importanți. Trebuia să fi văzut tot felul de oameni pe care-i trata ca pe nişte nimicuri, şi *cum* o făcea, şi cum ei îl lăsau s-o facă. Era înfricoşător şi excitant în acelaşi timp. Petrecerea asta va fi, probabil, plină de tipi importanți. Din lumea discului, din lumea filmului, oameni cu bani, producători, staruri.

- Sună ca o petrecere clasică la Hollywood, desprinsă direct dintr-un film vechi.

- Da, cred că exact aşa va fi. N-am mai fost niciodată la o asemenea petrecere - genul de petrecere unde se încheie marile afaceri, unde sunt descoperiți diverşi oameni. Ar trebui să mergem amândoi. Simt eu asta... „

- Că, în sfârşit, ai şansa să dai marea lovitură.

- Corect. E singura cale să fii alături de oamenii importanți ai oraşului...

Paul zâmbi în sinea sa. îşi imagina deja petrecerea... Rollsuri şi Continental uri umplând parcarea. Hippie bogați şi actori de mâna a doua dându-se mari unii față de alții. Sandvişuri cu caviar ieftin şi şampanie californiană. O

sumedenie de producători, adunaţi laolaltă într-o încăpere, ca o caravană de căruţe aşezate în cerc pentru a se apăra de duşmani, treizeci sau patruzeci de Velve, toate căutând să ajungă în patul cuiva important, o duzină sau două de Paul Conrazi încercând să dea lovitura-trăsnet. Poate chiar ţigări cu marijuana trecute de la unul la altul de către un majordom pletos, vreo două grupuri de rock de mâna a treia cu care acest Beck are contract, cântând pentru invitaţi...

O orgie a falsităţii, în care fiecare se străduia să-l păcălească pe celălalt. Dar, pe de altă parte. Paul ştia că genul ăsta de petreceri era unicul mijloc prin care oamenii dinafara sistemului puteau intra în contact cu cei dinăuntru. Toţi ştiau asta, şi tocmai din acest motiv „petrecerile de la Hollywood" erau ce erau. Şansele de izbândă erau foarte slabe, dar suficiente ca să-i ţină pe ţărani să trudească pentru lorzi. Şi, cine ştie, gândi el, poate *o să întâlnesc* pe cineva care să mă ducă la punctul de pornire. Un agent. Un producător. Un critic de film care a văzut vreun scurt-metraj de-al meu şi i-a plăcut.

Sau poate chiar babeta bogată cu negi pe ţâţe.

- Unde-a mers mia, merge şi suta, spuse Paul.

- Ce?

- Ziceam că, în fond, ce-am de pierdut?

- Atunci, vii?

- Sigur. Poate tu dai peste producătorul cel gras, iar eu peste milionara cea ştirbă. Sau poate dăm împreună peste un hermafrodit bogat.

- Eşti *ciudat*, Paul Conrad, remarcă Velva, încruntându-se. Te rog un singur lucru însă. Mergem împreună, dar să nu lăsăm impresia că ai fi cu mine... Adică să pot să...

Paul izbucni în râs,

- Te-am înţeles perfect. Noi, cinicii, trebuie să ne ţinem aproape. Sexul e sex, afacerile sunt afaceri.

- Tu *chiar* înţelegi! ţipă fericită şi-l trase deasupra ei.

III

Mike Taub nu-i întâlnise niciodată pe invitații săi, dar îi cunoştea după reputație, iar numele lor fuseseră pomenite în cursul negocierilor preliminare. Faptul că amândoi consimțiseră să prânzească împreună cu el în sufrageria privată din Eden Tower era un semn bun. în mod sigur, nu era genul care umblă după un prânz gratuit, ca să bage ceva la jgheab; faptul că se aflau amândoi aici însemna că tranzacția e pe drumul cel bun. Prânzul ăsta putea fi hotărâtor.

Anthony Carbo era înalt, cu pielea fină, de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu părul blond bătând în cenuşiu. Purta un costum cafeniu la două rânduri, o cămaşă galbenă cu nuanțe foarte subtile de maroniu şi o cravată lată, castanie. Era preşedintele cunoscutei firme Carbo Enterprises, care aparținea unui tip plin de succes; se ştia că afacerea se baza pe unele relații politice la niyel înalt.

Derek Williams era mai scund decât Carbo, iar croiala iscusită a costumului său gris-perle clasic la un singur rând îi masca tendința spre pântecoşenie. Purta o cămaşă albă, o cravată lată, neagră, prinsă cu un ac din aur şi safire, adică exact cât să puncteze o slabă nuanță de strălucire. Era cam de vârsta lui Carbo, dar avea părul bine tuns şi încă negru, cu excepția câtorva fire cenuşii în favoriții uşor şmechereşti. Cunoscut ca vicepreşedinte al Băncii de Vest şi director al altor instituții financiare mai mici, acesta deținea o parte dintr-o firmă de brokeraj din New York şi contribuise esențial la finanțarea în trecut a mai multor lung-metraje.

Taub se îngrijise ca totul să meargă bine. După o cidâncă chibzuială, hotărâse să îmbrace costumul alb de tricot, gen 1930, care reuşea să arate retro şi futurist în acelaşi timp. Avea o cămaşă roşie, o cravată de lățime medie, din lână, şi ghete negre englezeşti, cu ornamentație de ținte aproape imperceptibilă. Unicele bijuterii erau butonii de manşetă şi

acul de cravată asortate, în formă de discuri de aur. Părul său castaniu, lung până aproape de umeri, grijuliu aranjat, se potrivea perfect cu imaginea-etalon a preşedintelui studioului Eden Records: un business-man cu greutate, care poate oferi persoanelor potrivite (în nici un caz acestor ţipi) o ţigară cu marijuana făcută la maşină, dintr-o cutie de ţigarete din aur. Efectul, spera el, era al unui tip din show-biz sigur pe sine, care se simţea la el acasă şi în înaltele cercuri financiare.

Se gândise chiar şi la rearanjarea încăperii, plasată ca un cuib de vulturi pe culmea lui Eden Tower, dominând Sunset Strip. Un întreg perete constituia o fereastră gigantică, ce dădea - spre Nord, în Sunset Boulevard, înspre casele pitoreşti şi topografia răsucită a colinelor Hollywooduiui - o vedere mult mai bună în timpul zilei decât peisajul dinspre Sud, mai spectaculos, care domina vasta întindere a zonei depresionare a Los Angelesului. Ceilalţi pereţi erau din chiparos sculptat cu catifea vişinie, covorul luxos era negru, iar candelabrul care atârna din tavanul alb, boltit, era confecţionat din cristal pur, şi nu din penibilele imitaţii de sticlă.

Dar pereţii fuseseră decoraţi cu picturile originale ale copertelor albumelor apărute la Eden şi copii ale Discurilor de Aur. Toate potrivite pentru a-i impresiona pe oamenii obişnuiţi pe care îi aducea aici - specialişti, tipi din show-business, trupe de renume pe care încerca să le angajeze, gagici de mare clasă - însă cam prea comerciale ca să-i poată impresiona pe unii ca Williams si Carbo. Câţiva Picasso originali sau unul-doi Klee ar fi fost mai nimeriţi, şi, oricum, ar fi ajutat la scăderea impozitului.

Până acum, mâncaseră deja aici mulţi tipi nesemnificativi, implicaţi în afacere; redecorarea încăperii ar fi însemnat riscul ca Williams şi Carbo să observe acest lucru, ceea ce ar fi dus la concluzia că e un parvenit îngâmfat din show-biz,

chestie într-adevăr nasoală. După ce o luă pe departe un timp, hotărî să meargă direct la ţintă.

Stătea la masa rotundă din mijlocul încăperii, când George îi introduse pe Carbo şi Williams. Se ridică, le strânse mâinile, se aşeză o dată cu ei şi-i întrebă ce-ar dori să bea, cu o nuanţă de căldură în glas.

- Wild Turkey cu gheaţă şi foarte puţină apă, spuse Williams.

- Aş dori o cupă mică de rom Demerara, cu un strop de bitter, uşor diluat cu o lingură de lapte de nucă de cocos, zise Carbo, reţinându-şi un zâmbet. Desigur, dacă barmanul dumneavoastră nu reuşeşte aşa ceva, e bună şi o votcă-Martini foarte sec.

- Iar eu vreau un lichior de chimea, George, zise Taub cu blândeţe, hotărând că nu-l place pe Carbo.

Tipul făcea clar pe deşteptul. Numai că Hector avea la îndemână orice fel de băutură sau amestec posibil, tocmai pentru asemenea ocazii. în scurt timp, Carbo avea să-şi bea liniştit dezgustătoarea lui combinaţie.

- Lasă-mă să pun punctul pe i, domnule Taub, spuse Carbo. Dacă afacerea merge bine pe piaţă, compania mea va face contractul, iar banca domnului Williams va acorda partea majoră a finanţării. Aşa încât, dacă din punct de vedere tehnic nu vom putea vorbi de solîştii implicaţi, recomandările noastre vor fi, probabil, decisive.

- Şi, din moment ce dumneavoastră sunteţi principala parte interesată de câştigurile lui Eden, adăugă Williams, tustrei putem rezolva treaba cu garanţii că nici unul dintre noi nu se referă la cifre minore. Corect?

- Asta-i adevărat, admise Taub, cu ceva mai multă hotărâre în glas decât simţea.

Aici se petrecea ceva neobişnuit. Tipii ăştia ştiau cu siguranţă că Horst era absolut hotărât să împiedice tranzacţia şi că, în prezent, nu participa la colegiul director. îi

atribuiau mai multă putere decât avea. Să însemne oare că avea mai puţină putere decât pretindeau ei? Sau ce?

Sosiră băuturile: Bourbonul lui Williams, lichiorul de chimen rece pentru Taub, într-un pahar delicat în formă de lalea, cu bucăţi de mozaic pe margine, şi porcăria de rom pentru Carbo, într-un pahar de vin aburit. Taub îl privi cu o anume satisfacţie pe Carbo cum îşi sorbea băutura.

Surprinzător, Carbo zâmbi, clătinând uşor din cap. Măi să fie! Chiar îi *plăcea*!

- După cum stau lucrurile în clipa de faţă, spuse Carbo, afacerea pare interesantă din punctul meu de vedere, cu condiţia, fireşte, să ne stabilim la o cifră rezonabilă. S-ar putea ca amplasamentul să nu fie la fel de bun ca atunci când Twentieth a vândut terenul lui Century City, însă o asemenea construcţie la Hollywood ar putea ridica regiunea, dacă asigurăm un spaţiu mare pentru parcări gratuite. Century City e un exemplu bun, numai că au făcut unele greşeli. Plănuim un complex care să atragă cât mai mult clasa de mijloc. Un hotel, restaurante şi un magazin universal - asta în mod sigur - dar şi un parc de distracţii, un mare pasaj cu magazine gen Farmer's Market, poate chiar şi o piscină. Studiile noastre preliminare arată că proprietatea e destul de întinsă pentru a permite toate astea şi, fireşte, pentru un parking adecvat.

Taub savură lichiorul foarte rece cu aromă de chimen, o dată cu dulceaţa cuvintelor lui Carbo. Carbo îi dădea de înţeles foarte clar că planurile construcţiei lui erau avansate şi că abia aştepta să ia în proprietate studioul. Dacă şi planul meu s-ar potrivi! gândi el.

George aduse mici boluri cu gazpacho la gheaţă. O dată cu asta, Taub alesese un chablis rece, sec, deşi un vin roşu ar fi fost mai potrivit. Dar se putea continua cu chablis şi la salata de spanac, ceea ce evita snobismul de a bea trei feluri de vin la un prânz de afaceri.

- Aspectele financiare sunt un pic mai complicate, zise Williams. Dorim, într-un fel, să umflăm prețul.

- Să umflați prețul?

- După cum spuneam, e destul de complicat. în fond, cu cât putem face lucrurile mai complicate, cu atât mai bine. în esență, vrem să cumpărăm proprietatea fizică a studioului Eden şi să beneficiem de o scutire de taxe cât de mare ne putem permite. Aşa încât, trebuie să cădem de acord asupra celor două prețuri: unul pentru proprietatea actuală a studioului şi altul pentru scutirea de taxe. Să zicem zece cenți la dolar pentru scutirea de taxe, şaptezeci şi cinci de milioane pentru proprietate - cifre estimative. Cumpărăm marfa în calitate de asociație şi rămânem pe ea un an, timp în care putem izbuti să ne acoperim pierderea, apoi renunțăm la proprietatea fizică şi i-o vindem lui Tony la un preț mai scăzut, mai pierdem ceva, după care revenim în calitate de parteneri ai lui Tony în proiectul de construcție. Toată lumea să fie mulțumită, în afară de IRS.

- Mie mi se pare un pic neclar, interveni Taub, dar eu nu sunt contabil. Nu vreau altceva decât lichidarea lui Eden Pictures, astfel ca Eden Records să scape de sub tutela unei societăți în pierdere. Din punctul meu de vedere, banii pe care şi-i scoate EPI din treaba asta reprezintă o deturnare de fonduri, deşi, bineînțeles, eu n-am nimic împotriva deturnării de fonduri.

- Sună ca şi cum ne-am putea înțelege, spuse Williams.

Carbo părea relaxat, manifestând o atenție agreabilă.

Sosi salata de spanac: frunze crocante de spanac, uşor topite în grăsime fierbinte, asezonate cu mici bucățele de slănină, şuncă tăiată fin, arpagic proaspăt, bucățele de ou fiert tare şi un strop de oțet cu tar-hon. Simplu, elegant, o trecere uşoară către felul principal de mâncare.

- Foarte bun, mormăi Carbo după cea de-a doua îmbucătură, prima sa remarcă verbală la adresa mâncării.

Conversaţia se potoli.

Acum era rândul lui Taub, şi tustrei ştiau asta. Tranzacţia era acceptată mutual, deşi detaliile urmau să fie negociate de avocaţi şi contabili. Taub avea însă o problemă. în timp ce Carbo şi Williams se aflau în postura de a da un acord verbal, el era doar numărul doi la Eden Productions Incorporated şi, în momentul de faţă, controla doar o mică parte din colegiul director. Era un subiect dificil de pus pe tavă, şi spera s-o facă după antreuri, care s-au dovedit, într-adevăr, o lovitură.

- înţelegem că, din punctul dumneavoastră de vedere, ar exista unele probleme, zise Williams, terminându-şi salata şi lăsându-se uşor pe spate în timp ce îşi sorbea vinul.

Carbo agită chablisul în pahar, zâmbi şi spuse:

- Poate reuşim să vă ajutăm. în fond, interesele noastre coincid.

Taub se prefăcu preocupat de vin. Important era să nu se vadă poziţia slabă în care se afla, de fapt, dar nu putea tăgădui că nu-şi imaginase o cale de a-l fraieri pe Horst. Ştia că Horst lupta să supravieţuiască, şi nu era cretin. Horst îşi cunoştea interesul. Nu-mi pennit să renunţ la ajutorul pe care mi-l pot da tipii ăştia, gândi Taub, dar trebuie să am grijă să nu pară că am.nevoie de el, altfel mi-am dat foc la valiză.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, George apăru cu tomedourile Rossini. într-adevăr, Pedro se întrece pe sine, îşi spuse Taub, examinând antreurile. Fileurile de vacă erau acoperite cu un strat de un centimetru şi ceva de pateu de ficat de gâscă de Strasbourg, împachetat, la rândul lui, într-un strat de trufe.

Farfurioarele de alături conţineau salată de asparagus în oţet, ciuperci coapte şi spaghetti Caruso, presărate cu felioare proaspăt tăiate de ficat de gâscă, în locul clasicului ficat de găină. Hector pescuise o sticlă prăfuită de Mouton

Rothschild '59, iar George o adusese într-un coş simplu, cu pânzele de păianjen încă atârnând pe ea.

Taub fu satisfăcut atunci când Carbo ridică uşor din sprâncene, în timp ce masa era servită, vinul destupat şi aroma îi izbea nările. Williams nu dădu nici un semn de apropiere, dar înfulecă entuziasmat. Asta era momentul prielnic pentru a arunca pisica.

- Cred că putem fi cinstiți unii cu alții, spuse Taub. în clipa asta vă pot mărturisi convingerea că, spre mulțumirea mea, detaliile afacerii pot fi rezolvate. Totuşi, ca să fiu sincer, există unele diferende în colegiul director...

Carbo gesticulă dezaprobator.

- Credeți-mă, domnule Taub, noi înțelegem situația. Ca preşedinte la Eden Pictures, John Horst ar păstra cu greu compania subsidiară de înregistrări ca să-şi vândă studioul pe care-l conduce, şi, desigur, ar lupta din răsputeri pentru acest scop.

Taub luă o înghițitură de vin şi o bucățică de fileu. Slavă Domnului că reuşise să vorbească fără să-i supere!

- Horst e depăşit de vremuri. încasările din filme la Eden sunt la limită, pentru că zilele de aur ale marilor studiouri s-au isprăvit. Pur şi simplu nu există o cale de a face destule filme care să aducă suficiente încasări, pentru a justifica cheltuielile unui studio depăşit cum este Eden. Numai profiturile de la Eden Records mențin EPI pe linia de plutire. Din păcate, Horst are un interes întemeiat ca să mențină studioul în funcțiune - e singurul lucru la care se pricepe.

- Ceea ce nu pricep, spuse Williams, este de ce ar sprijini cineva poziția lui Horst, când e limpede că studioul funcționează cu o pierdere planificată.

Taub ridică din umeri.

- Nu e nevoie de prea multă logică. Acum cincisprezece ani, Horst a preluat Eden ca pe un copil minune. Acum, nu mai e nici copil, nici minune, dar în cincisprezece ani a reuşit să

umple consiliul de conducere cu oameni de film care sunt de partea lui. Eden Records a început ca o modalitate de a scoate profit de pe unna unei serii de mari musicaluri făcute de Eden în anii cincizeci, şi a fost considerat întotdeauna o întreprindere anexă. Astăzi, cea mai mare parte a cheltuielilor EPI se fac în studio - care lucrează în pierdere -, în vreme ce noi aducem tot profitul. Cei din direcție, care se ocupă cu filmul, sunt foarte mulțumiți să-şi subvenționeze filmele prin înregistrări, şi asta pentru totdeauna, iar contabilitatea încurcă totul în mod deliberat, astfel încât acționarii să afle cât mai greu care e situația reală.

- Ce mai afacere! mormăi Williams. Mă-ntreb cum am reuşit să scoatem un profit din majoritatea filmelor în care tun investit.

- Ați investit în filme separate, nu într-un studio, replică Taub. Iată cum!

- Ei bine, problema pare destul de simplă, interveni Carbo. Ori consiliul de conducere va fi înlăturat de către acționari, ori Horst de către consiliu, lăsându-te pe dumneata în poziția supremă.

- Ar fi de preferat amândouă, spuse Williams. După cum văd eu lucrurile, cheia situației este Jango Beck.

- Exact, admise Carbo.

- Jango Beck?

Taub, care-şi sorbea vinul, înghiți aproape jumătate de pahar. în mațe îi apăru un vârtej grețos, exact aceeaşi senzație că îi fuge pământul de sub picioare pe care o avusese cu aproape zece ani în urmă, la San Francisco, în camera de lucru, în întuneric, în filmul acela dezgustător de 8 mm, zgâriat, şi cu Jango stând apatic alături de el.

- De ce vreți să-l amestecați pe Jango Beck în asta? întrebă Taub. Nu e genul de om cu care să vrei să tratezi afaceri.

- Beck are ceva greutate la Eden, nu credeți? zise Williams. Ca preşedinte la Dark Star Records şi vicepreşedinte la Eden

Records, pare a fi de partea noastră, nu'? Si e cunoscut ca un tip plin de resurse.

- Am putea s-o luăm şi aşa, spuse Taub.

Dacă vrei o modalitate mai elegantă de a-l face pui de căţea împuţit, gândi el. Filmul ăla, blestematul ăla de film! Ce-ar spune tipii ăştia despre aşa ceva? Eu, satisfăcut cu o. cravaşă şi cu un pe'nis artificial de doi homosexuali...

„ Nu vreau decât să-ţi salvez pielea, Mike", spusese Jango. „De-aia am cumpărat filmul. Ştii ce-ar fi făcut Gruber, l-ar fi difuzat! Mai devreme sau mai târziu ar fi ajuns la şefii tăi, şi bănuiesc că eşti convins că bulangiii ăia ipocriţi te-ar fi concediat pentru conduită imorală. Şi apoi ştii cât de convenţională e nevastă-tâ..."

Toate astea ieşiseră din gura lui Jango, numai că Jango fusese cel care-l dusese la petrecerea aia şi-l burduşise cu cocaină, heroină şi vin.

Şantaj cu zâmbetul pe buze... > <

- Ce-i drept, Jango e un tip plin de resurse, zise Taub. Insă am putea spune că ar vinde-o pe bunică-sa negustorilor de sclavi din Arabia Saudită, dacă ar obţine un dolar de pe urma tranzacţiei.

- Dar ar avea un profit, nu? interveni Carbo, râzând şi îndesând în gură o furculiţă plină de spaghetti.

- Ştie din ce parte bate vântul, afirmă Williams.

Fireşte că ştie, gândi Taub. întreaga scenă a şantajului avusese drept scop să-l facă pe Taub să promoveze primul LP al unui grup descoperit de Beck. Să difuzeze albumul peste tot şi să dea grupul la radio cât mai des cu putinţă, fără să bată prea tare la ochi.

De asemenea, grupul trebuia promovat în faţa tipilor cu relaţii la Warner, sau Eden, sau Capitol, deoarece Beck urma să tragă LP-ul pe banii lui, cu propria marcă Dark Star pe care o inventase în acest scop, şi voia un specialist pentru distribuţie. Succesul astfel rezultat al grupului l-ar fi

determinat din punct de vedere „economic" pe Beck să nu revândă filmul acuzator.

Numai că grupul cu care îl şantajase Jango se întâmplă să fie Velvet Cloud[1]. Taub forțase nota, îl semnalase lui Harry Adler de la Eden, Beck făcuse un târg cu Adler, şi, un an mai târziu, când Velvet Cloud se lansa ca o rachetă şi Adler avea nevoie de un al doilea om,

' Norul-de-Catifea (n. tr.).

îşi amintise cine îl îndreptase spre cea mai bună achiziție făcută vreodată la Eden. Astfel că Mike dobândise reputația primului descoperitor al grupului Cloud, ceea ce îl lansase la Eden, unde se afla şi astăzi. Toate astea numai pentru că fusese şantajat de Jango Beck.

Irene era prima nevastă din cele trei, iar filmul acela, dacă mai exista, ar fi stârnit doar câteva râsete în cercurile în care se-nvârtea acum, constituind, de fapt, o bună reclamă.

Taub se întâlnea adesea cu Beck pe coridoarele de la Eden Tower şi, din când în când, luau masa împreună, mergeau fiecare la petrecerile celuilalt, comportându-se unul față de altul ca doi gentlemeni cu greutate. Totul era în roz.

Atunci de ce mi-e atât"de teamă să-l implic pe Jango Beck în afacerea asta? se întrebă Taub. De ce.am arsuri la stomac după aceste excepționale tornedouri Rossini?

Dar în adâncul măruntaielor tulburate, Taub ştia exact de ce se teme de amestecul lui Jango Beck. Jango îl montase, îl ambalase ca pe un cadou şi i-l trimisese prin poştă chiar lui, iar el se conformase perfect, pas cu pas. Fireşte că am dat lovitura, dar, dacă grupul s-ar fi întâmplat să fie Joe Sulă şi Velvet Căcat, ar fi trebuit să-i lansez şi pe ăştia, iar acum aş fi fost mort de vreo supradoză undeva într-o rigolă, sau m-aş fi agățat de vreo nenorocită de slujbă de disc-jockey la Kay-Bay, în loc să stau într-o încăpere pentru dejunuri private, în vârful lui Eden Tower, mâncând tornedo Rossinişi încercând

să duc la bun sfârşit o afacere de optzeci de milioane de dolari.

Şi lui Jango nu-i pasă dacă am murit sau trăiesc. Doar norocul m-a salvat de la pierzanie. Data viitoare s-ar putea ca Jango să mă lase să fac autostopul afară din oraş, cu mintea făcută praf în cine ştie ce crâşmă.

Circulau prea multe poveşti în care Jango Beck era implicat în acțiuni nasoale... familia Manşon... Mafia... cocaină... culte satanice... politică radicală fanatică... scene sado-maso dure... Cu cât Taub stătea mai departe de treburile lui Jango Beck, cu atât mai bine. A fi obligat să împartă cu Beck umbrela aceleiaşi corporații, era mai mult decât nasol.

- Ascultați, mormăi Taub, am senzația că nu înțelegeți exact cum e Jango Beck. Nu puteți avea încredere în el mai mult decât...

- Să zicem doar că părțile cu care fac eu afaceri au şi ele înțelegeri cu Beck, îi lămuri Carbo, şi că aceste interese mă fac să cred că există anumite rațiuni pentru care Jango Beck va coopera la întreprinderea noastră specială.

Se lăsă în scaun. Taub nu ştia exact ce vrea sa spună Carbo, în schimb, ştia al naibii de bine că nu *vrea* să afle. Ceea ce spusese Carbo suna îndeajuns de nasol. Stomacul lui Taub era, într-adevăr, un vârtej. Ar fi cerut o pastilă de Bromo chiar acum, dacă nu l-ar fi pus în postura de a insulta mâncarea oferită chiar de el.

- Si totuşi, *cum* ne poate fi de folos Beck? întrebă Taub, şovăitor.

- E un individ plin de resurse, răspunse Williams.

- In afară de asta, să privim lucrurile în față, domnule Taub. După cum merg treburile în prezent, lui John Horst afacerea asta îi stă ca o bârnă în ochi. Mă tem că vă aflați în postura în care cu greu puteți refuza ajutorul, indiferent *de unde* cir veni.

- N-aş merge atât de departe, replică Taub. Horst e într-adevăr o problemă, dar există diverse căi de-a o rezolva.

Măcar dacă aş ghici care sunt astea, gândi el. în cazul în care ar exista măcar o cale de a pune o barieră între el şi colegiul director, sau între colegiu si acționari... să demonstrez limpede că e un bătrân fost...

/ - Vreți să spuneți că aveți un plan? întrebă Williams.

- în linii mari, da, minți Taub, moment în care George aduse desertul: sufleu de ciocolată cu doar o picătură de Grand Marnier.

în timp ce George strângea masa, servea desertul şi cafeaua, mintea lui Taub raționa cu viteză maximă. Horst poate pierde pâinea şi cuțitul corporației. Şmecheria e să scoți puternic în evidență faptul că studioul e o gigantică gaură de şobolan în care se aruncă banii, dacă Horst ar fi atât de cretin să se bage într-o mare prăbuşire, gen *Cleopatra...*

Taub ciuguli din sufleu, sorbi din cafea şi zâmbi.

- Ce-ar fi ca Eden Pictures să facă un film cu buget mare, care să se dovedească a fi un monumental dezastru? Un buget de patru sau cinci milioane de dolari şi la capătul celălalt un rahat pe care Horst ar fi fericit să-l difuzeze în drive-in-uri, ceva pe care să nu-l poată vinde nici măcar la TV...

- Asta înseamnă o bătaie cu ouă în valoare de trei sau patru milioane de dolari, spuse, gânditor, Carbo. O pierdere uşor identificabilă, pe care n-o poate acoperi nici un contabil de mare clasă...

- îmi place, zise Williams, doborând doi iepuri dintr-o lovitilră. Horst îşi rupe singur gâtul, afacerea merge mai departe, *iar* noi ne putem permite o pierdere adițională de trei sau patru milioane, pe care o vom achita cu trei sute de mii sau cam aşa ceva. Foarte bine, domnule Taub.

Abia acum Taub luă o înghițitură serioasă din sufleul de ciocolată, savurând amestecul subtil de ciocolată şi lichior de portocale. Le plăcea ideeaputeau deci uita totul despre amestecul lui Jango Beck. Acum mă pot concentra asupra adevăratei probleme, fără să-mi mai fac griji...

- Şi cum plănuiți să-l convingeți pe Horst să facă o asemenea greşeală prostească? spuse Carbo, privindu-l cu suspiciune pe Taub pe deasupra ceştii de cafea.

- Ei bine... îîî... poate un fel de coproducție cu... îîî... ei bine, n-am fixat chiar toate amănuntele.

Sufleul de ciocolată uşor ca un fulg îi izbi stomacul ca plumbul topit.

Carbo vorbi cu o surprinzătoare asprime în glas:

- Ascultă, Taub, aici pregătim o mare afacere. Dacă ajungem la o înțelegere, îți lichidezi societatea ta de bază şi poți să ajungi preşedinte al EPI. Cu toții vrem să izbutească acest târg. Doar' dumneata *n-ai decât* o dorință fantezistă pe care nu ştii cum s-o realizezi. Poți nega asta?

Taub reuşi să privească pe deasupra ceştii de cafea din care sorbi, simțind cum lichidul acid îl arde pe esofag până în stomac. Tânjea după un Bromo.

- Ajungem iarăşi la Jango Beck, spuse Williams.

- La dracu', aproape că strigă Taub, ce vă face să credeți că Beck ne poate fi de vreun folos?

- Să zicem că instinctul, răspunse Carbo cu blândețe.

- Nu putem avea încredere în Jango. Asta vă vinde şi vă cumpără.

- Numai dacă e în interesul lui să facă asta.

- Chiar credeți că puteți şti care sunt interesele lui Jango Beck'? aruncă Taub, sardonic. Uite ce e, eu am avut de-a face cu el *cândva - o singură dată.*

- Şi asociații mei, preciză Carbo. Mai mult decât o dată.

-. Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, *ştiți* ce înseamnă să tratezi cu Beck!

- Pentru ultima oară, domnule Taub, spuse Carbo, Beck e implicat în anumite zone în care sunt implicați şi unii dintre asociații noştri, şi considerăm că putem face un *quid pro c/uo* cu el. Un târg pe care va fi interesat să-l onoreze.

Taub îşi pierdu, în sfârşit, răbdarea.

- Mi se pare că dumneavoastră sunteți mult mai confuz decât mine, zise. Despre ce asociați şi *quid pro c/uo* tot vorbiți?

Cu cine cred prostovanii ăştia ca stau de vorbă, cu un amărât de funcționar?

- Nu e necesar să ştii dumneata asta, îi răspunse Carbo.

- Rahat!

- Nu e nevoie să fii vulgar, spuse Carbo cu răceală. Eşti' bun să ne dai câteva detalii despre afacerile *dumitale* cu Jango Beck?

O băşică de acid arse gâtul lui Taub, umplându-i gura cu o acreală oribilă. Nemernicul ăsta de Carbo era stăpân pe situație.

- Drept la țintă, aprecie calm Taub.

- Bun. Acum lasă-mă să mai marchez un punct, spuse Carbo. Acest târg şi tot ce înseamnă el pentru dumneata - ceea ce, domnule Taub, reprezintă mai mult decât pentru noi - e în pericol de a nu se mai face. O finanțare de optzeci de milioane de dolari n-o să-ți stea la dispoziție pe vecie, în timp ce dumneata te scremi încercând să-ți imaginezi cum ai putea duce treaba la bun sfârşit fără Jango Beck, pentru că te temi de el.

- Ce vreți să insinuați, domnule Carbo? întrebă Taub.

- Vreau să insinuez că trebuie să iei legătura cu Jango Beck. Cere-i sfatul şi cooperarea. Cred că vei fi plăcut surprins.

- Si dacă nu?

- Mai există şi alte proprietăți pe care le putem cumpăra, replică Williams.

Carbo şi Williams revenişră la sufleul de ciocolată; aparent, discuția se încheiase. Taub scormonea în desert, în vreme ce invitații înfulecaseră totul cu entuziasm. Cine sunt aceşti terți asociați? se întrebă. Oare chiar vreau să aflu? Târgul ăsta nu prea îmi miroase a bine. Dar e singurul pe care-l am. Aşa e şi cazul ruletei ruseşti cu Jango.

Carbo îți termină sufleul, luă o ultimă sorbitură de cafea şi-l privi pe Williams. Acesta încuviință, după care cei doi se ridicară.

- Trebuie să plecăm, anunță Carbo.

- Taub înclină din cap şi-i însoți pe cei doi până la uşă.

- Ați luat vreo hotărâre? întrebă Williams, când George le deschise uşa.

- Am să vorbesc cu Beck.

Williams dădu din cap aprobator.

- Apropo, mulțumesc pentru dejunul încântător, spuse Carbo, exact înainte ca George să închidă uşa în urma lor.

încântător *pe dracu*! gândi Taub.

- George, adu-mi o Bromo!

Ca o îndepărtată şoaptă fantomatică, Bill Horvath auzi zgomotul aparte al maşinii Porsche a lui Susan, de-a lungul canionului, pătrunzând în curbe, felul nervos în care vira - rapid la urcuşuri, greoi la coborâşuri -, o pisică de metal păşind pe pernuțele lăbuțelor pe şoseaua canionului principal în orele singuratice dinaintea zorilor. Maşina lui Susan şi nimic altceva.

Bill stătea de două ore pe imensa terasă care se ridica pe deluşor, privind coastele abrupte şi împădurite ale cplinelorjn noaptea oraşului Los-Angeles, întins ca viziunea de drog a unui covor persan de lumini, între cuibul lor de vulturi şi ocean. Rămăsese acolo fumând marijuana, nu atât privind, cât ascultând: separând din toate zgomotele nopții - lătrături de câini, țârâit de greieri, chemări ale păsărilor de noapte - numai pe cele care-i răsunau acum în urechi.

In scurt timp, zgomotul automobilului lui Susan se auzi desluşit. Imediat avea să treacă din viteza a patra, printr-a treia, în a doua, pentru a vira exact pe aleea lor privată. De câte ori am ascultat cântecul maşinii lui Susan întorcându-se la orele vrăjitoarelor? gândi amar Horvath. îndeajuns, poate, ca să fac un cântec din asta...

O melodie sugerând succesiunea schimbării vitezei, o chitară scâncind prin schimbările de ton ale motorului la fiecare viteză, creşterea volumului, intervenția unei alte chitări când automobilul urcă dealul, apoi un crescendo şi o terță finală total diferită atunci când soseşte, o orgă tânguitoare, un tempo mai lent, contrapunct dureros pentru intrarea triumfală a corzilor... O va numi „Cântecul întoarcerii dureroase a lui Susan".

Jango l-ar cumpăra pe loc, gândi sardonic. încă o durere devenită legendă.

Iiii, *rap*\ Iiii, *rap*! Trecea prin viteze, încetinind', iar acum putea auzi urletul motorului când o luă pe aleea lungă. întotdeauna accelera-pe'ultima porțiune a drumului în pantă. Oare ea ştia că o aştepta aici pe terasă, ascultând ca un liliac zgomotele nopții, cele o mie de rotații pe minut fiind, într-un fel sau altul, un mesaj pentru dragostea lui sau un leac pentru teama lui de a nu o pierde cândva'? Nu vorbiseră niciodată despre asta, dar, în fond, între ei existau foarte multe lucruri care nu fuseseră exprimate în cuvinte. Un singur lucru era sigur: dacă ea ar fi ştiut ce înseamnă pentru el zgomotul motorului ambalat urcând dealul, l-ar fi ambalat la maximum numai ca să-i atingă acea coardă sensibilă. Aşta.era,Susan.

Dar poate asta era, în acelaşi timp, Star.

Susan plecase împreună cu el, aseară, la petrecerea lui Duke. Nu prea mai mergeau la multe petreceri, însă era vorba de o petrecere privată în cerc restrâns, oâțiva vechi prieteni, drog bun, mâncare bpnă şi o partidă de înot într-o

vilă foarte retrasă pe plajă, la adăpost de fani şi-de linge-blide. O petrecere la care puteau fi pur şi simplu Bill şi Susan.

Si totuşi, la ora fixată, plecaseră la petrecere în automobile Porsche gemene, asta fiind o altă latură a legendei lor.

Jango le făcuse cadou două Porsche Targas: lui, unul negru ca miezul nopții, cu dungi argintii, ei, unul cu o strălucire metalică de curcubeu - amândouă tapisate cu aceeaşi catifea roşie. Si, imediat, au apărut articole despre ele în *Rolling Stone,* în optzeci de milioane de reviste pentru fani, în *Life*, chiar şi în *Road and Track.* Cele două Porsche reprezentau un mesaj - al lui Jango pentru ei, al lui Star şi Velvet Cloud către lume. Iar mesajul era: Star e stăpână pe cele patru roți ale ei, e o creatură liberă, liberă dinaintea destinului, iubind lumea.

Numai că se îmbrăca nu ca Star, ci ca Susan, într-o simplă ie țărănească brodată. Oare asta conta'? Părul negru, lung până la umeri, subtil colorat în roşu, trupul cu tendințe de îngrăşare, pe care Horvath îl iubea atât de mult şi la care Jango se uita amenințător pentru a-l vedea că se menține perfect, felul în care se mişca, vocea uşor răguşită, cu forța unui instrument muzical puternic în ea - asta era Star, şi ar fi fost Star chiar îmbrăcată într-un sac pentru cartpfi.

Chipul ei se afla acolo unde Susan se topea în Star topită în Susan. Pentru public, ochii ei verde-deschis erau giuvaerurile de lumină ale lui Star; în adâncul lor, Horvath zărea durerea lui Susan. Pentru public, zâmbetul palid care-i stăruia continuu pe buze era un semn al lui Buddha, al dragostei lui Star pentru lume; în el, Horvath vedea teama lui Susan care o devora centimetru cu centimetru.

- Seara asta-i seara noastră, iubire, îi şopti la ureche, strângân-du-l de mână, când urcau treptele vilei de pe plajă.

Aşa spera şi el, deşi se îndoia.

înăuntru, se aflau Duke şi Marlene, Tanya, Tim Gray şi doi dintre acompaniatorii lui, Joe Dugan şi ultima sa cucerire, trei lipi de la Fog, patru admiratoare de mare clasă, care zăceau pe câteva perne răspândite pe uriaşul covor persan din centrul livingului lui Duke. Fumau „iarbă" din patru narghilele mari de aramă, mâncau pui fript şr-şi treceau unul altuia sticle cu vin alb de la gheață. Un foc mare ardea în căminul de marmură neagră; ultimul album al lui Fog se auzea în surdină, iar marea şuiera şi urla dincolo de uşile mari de sticlă care dădeau pe terasă. Totul părea liniştit şi fJfietehbs. ':,!!t'!i!,l-;

- Unde-ați fost până acum? întrebă Marlene, întâmpinându-i cu un zâmbet uşor, când se aşezară pe covor.

Duke şi Marlene stăteau tăcuți, strânşi unul într-aitul, iar Horvath îi invidie.

Trase un fum adânc din cea mai apropiată narghilea, îi trecu furtunul lui Susan şi răspunse:

- Sus pe colină.

Marlene îi dădu un platou cu pui. Bill înşfacă un copan şi muşcă din el, apoi luă o gură de vin. Susan se aplecă spre el şi muşcă şi ea din copan. Cei din Fog şi acompaniatorii lui Tim socoteau cum să-şi împartă cele patru admiratoare. Joe şi fata lui zăceau întinşi, beți turtă. Tim şi Tanya arătau ca şi curii s-ar fi împăcat din nou.

Iar Bill şi Susan fumau drog, beau vin, sporovăind cu prietenii şi împărțind un copan de pui. Erau doar un cuplu obişnuit, pierzându-şi vremea cu prietenii lor obişnuiți. Horvath se simțea excelent.

- Nu pricep de ce stați acolo sus pe dealuri, atât de departe de ocean, spuse Duke. Nu există ceva mai minunat decât să iei puțin „acid" şi să te plimbi noaptea pe plajă...

- Şi să intri în valuri după ce ai trecut de orgasm, adăugă Marlene.

- Nu-i rău să faci asta noaptea pe muntele nostru, replică Susan, cu o falsitate în glas pe care numai Horvath o sesiză, adevărul fiind că nu mai luaseră picătură de „acid" de peste un an.

Adierea nopții prin copaci, bufnițele hăulind, coioții surescitați, totul era viu, limpede şi real...

Se simte tristețe în vocea ei, gândi Horvath. Dacă ne-am droga, ar fi o nouă călătorie în amintire, nopțile petrecute de unul singur, nopțile când ea venea acasă isterică... Cine sunt eu? Cine sunt eu? Smulgându-şi hainele de pe ea, cântând în noapte, urlând în noapte, hai să mergem în Africa, hai să mergem în India, unde nu ne poale găsi nimeni şi putem fi iarăşi simpli îndrăgostiți, doar Bill şi Susan făcând dragoste într-un pătuc, cine are nevoie de tot rahatul ăsta, bani, faimă, durere. Ah, dar ei au nevoie de mine! Le hrănesc nevoia! Am nevoie să le hrănesc nevoia. Nu pot trăi cu toată durerea asta fără răspuns. Prea multă durere ca să îndrăznesc să mă apuc din nou de „acid". Lărgeşte-ți conştiința, extinde-ți durere, de aceea existăm, Duke, de aceea existăm.

- Pentru mine, pare o călătorie în lumea lui Boris Kârloff! exclamă Duke.

- Ah, parcă n-ai avea inimă!

Se deschise uşa şi intră el, venind din noapte.

Era înalt şi subțire, purta un şort negru, ghete maron şi o cămaşă din dril, brodată. Părul lung şi sârmos, chipul, pământiu şi tras. Avea buzele ca două linii strânse, iar ochii injectați păreau afundați cu totul în orbitele întunecate. O lingură de cupru pentru cocaină îi atârna de o curea după gât. Era învăluit de o aură rău prevestitoare.

Privirea îi căzu pe Susan, şi Horvath o simți înfiorându-se de durerea lui, de pofta băloasă pe care o degaja, de sclipirea de speranță care-i apăru pe chip. Horvath pricepu ce se-

ntâmplă cu drogatul care intrase: venise aici căutând izbăvirea, venise pentru Star.

- El e Rory, îl prezentă Duke. Omul meu. Furnizorul de marijuana cinstită, amfetamine, barbiturice, derivate şi cocaină foarte bună.

Rory traversă camera şi se aşeză lângă ei, desprinzându-şi cu greu ochii de la Susan, în timp ce scotea dintr-un buzunar o sticluță de medicamente plină cu pudră albă.

- Ce ziceți de puțină cocaină?

Trase lingura de după cap, o umplu şi i-o dădu lui Duke.

Duke o luă din două aspirări.

- Bate de departe Blue Chip Stamps, aprecie el.

- Domniță...

Alese o porție de cocaină şi pentru Marlene. După ce Marlene o aspiră şi-i înapoie lingura, Rory o băgă adânc în sticlă şi scoase o porție enormă.

- Si o porție dublă de praf al fericirii pentru doamna care ne trimite pe toți în Rai, zise el, ținând lingura sub nările lui Susan şi privind-o țintă în ochi.

Din locul în care stătea, Horvath nu putea zări chipul lui Rory, dar ceva făcu să-i tremure lui Susan buza de jos, născând pe chipul ei zâmbetul acela nervos, atât de cunoscut.

Aspiră convulsiv jumătate din conținutul lingurii şi tuşi.

Rory îi ținea lingura în dreptul feței, aşteptând-o să prizeze şi restul.

- Destul deocamdată! spuse ea, din nou cu acel mic zâmbet dureros pe care cei de teapa lui Rory îl interpretează întotdeauna în cel mai prost mod cu putință, ca pe o comuniune insistentă cu sulele lor pulsânde.

Rory turnă cu grijă cocaina din sticlă în lingură, până când o umplu ceva mai puțin decât înainte.

- Pentru bărbatul care face cuvintele să zboare şi sunetele să cânte! zise, ținând lingura sub nasul lui Horvath.

Durerea din ochii acestuia, sinceritatea totală exprimată de conformația gurii, acea strălucire bolnavă a unui bărbat în prezența izbăvitorilor din fantasmele lui îl înmuiară pe Horvath. Probabil că până şi Papa se plictiseşte de cei care-i tot sărută inelul, gândi Horvath. Până şi el se plictiseşte să le împărtăşească durerea. Si dacă durerea lui Rory mă face *pe mine* să mă simt astfel, cum s-o simți oare Susan? Priză cocaină din două inspirații înspăimântătoare, simțind-o cum îi explodează în cap şi cum îi lasă un cumplit gust amar în gât.

Rory îşi turnă o porție mai mică, o aspiră cu nara stângă, apoi aspiră încă o porție cu cea dreaptă. Isuse Cristoase!

- Omule, aveam nevoie de asta! *Aveam nevoie de asta!* Rory o privea țintă pe Susan, cu o înfricoşătoare şi dezgustătoare implorare de ajutor. Nenorocitul n-avea nimic bărbătesc în el! Trebuie să te văd aici în noaptea asta, Star, am toate albumele Velvet Cloud şi am fost la toate concertele „live" începând din 1968, visând ani de zile clipa de față.

întinse mâna după o bucată de pui, reuşind, în cursul acțiunii, să se prelingă mai aproape de Susan.

- Adică să te întâlnesc. Să fiu destul de aproape să te ating, la naiba, eşti ultima mea speranță, Star!

Marlene şi Duke se simțeau stânjeniți, dar felul în care acesta rosti „Star" declanşa în Susan fiorul acela teribil şi inevitabil, şi-i apăru acel zâmbet larg, zâmbetul lui Star, pentru care Horvath şi Jango se străduiseră şase luni. Gura largă, nările fremătând, ochii verzi strălucind, uşoara încruntare a sprâncenelor si o înclinare aproape imperceptibilă a capului sugerau înțelegere şi triumf asupra durerii întregii lumi.

- Chiar suferi, nu-i aşa? întrebă ea.

Horvath simțea durerea lui Rory reflectată şi amplificată în vocea lui Susan vorbind cu inflexiunile lui Star, sinceritatea

dragostei nețărmurite pe care o semănaseră în ea până când devenise o parte din suflet.

- Ştii ceva, cred că e adevărat ce se spune despre tine! rosti Rory, aplecându-se astfel încât genunchii lui să-i atingă pe ai lui Susan, *ai lui Star.*

- Adică? spuse Susan.

- *Tu ştii,* i se adresă Rory lui Horvath. Tu ai scris cântece despre asta. „Te voi încălzi, te voi iubi, te voi trece prin flacăra pasiunii mele..."

în ochii lui injectați era atâta durere de cățeluş neajutorat, când rosti aceste cuvinte, o disperare copleşitoare, atâta lipsă de speranță, încât îndepărtă până şi dezgustul lui Horvath, lăsând loc doar milei şi unei păreri în care nu mai credea.

Să revenim la secvența primului angajament găsit de Jango în San Francisco, în Haight, în Vara Dragostei, 1967, în noaptea în care cântaseră pentru prima dată „Ia acest trup". Locul era plin de consumatori de „speed" - un LSD prost -, plin de deznădejde. Ea purta fâşii de voal ce fluturau şi se roteau, trecând prin tot spectrul de culori, în timp ce cânta şi se mişca în fața unei roți multicolore, glasul ei umplând sala, modulându-şi vocea cu inflexiuni care exprimau într-adevăr dragoste...

la acest trup, alină-ți durerea,
Lasă-mă să te aduc
Înapoi la tine...

Luminile se reflectau în ritmul muzicii pe chipurile tuturor acelor disperați, vibrațiile dragostei ieşind din chitara lui care parcă făcea dragoste cu glasul ei, dragoste care îi cuprindea pe toți.

Ia acest trup, sunt a ta,
Te voi încălzi, te voi iubi,
Te voi trece prin flacăra pasiunii mele...

O, Doamne, părea real, în noaptea aceea ei făcuseră ca totul să pară real! Era Haight, era Vara Dragostei, şi oamenii,

mulțumită lor, ieşiseră în stradă dansând. Şi apoi, când acel sărman drogat se lipise de ei, implorând şi scâncind după creatura din cântec, aceasta îl făcu pe Horvath să se simtă ca un Prinț al Noii Ere, lăsând-o să-i îndeplinească dorința.

Dar atunci fusese Vara Dragostei, acum patru ani, şi poate că atunci fusese noaptea în care Susan începuse să moară, noaptea în care se născuse pentru prima dată Star. La sfârşitul acelei Veri a Dragostei dispăruse deja ceva din Univers. Dar unii ca Rory încă mai credeau că ea poate aduce acel ceva înapoi.

- Mda, cred că ştiu, mormăi Horvath. Aşa cum spui, am scris cântece despre asta.

Bombănind ceva, Marlene se ridică şi dispăru.

- Cred c-ar fi mai bine să-i umplu lui Tim narghileaua, zise Duke.

Si rămaseră în trei.

i

- Ascultă, bătrâne, începu Rory, sper\că asta n-o să te dezguste, dar am o problemă, o problemă reală, şi mă gândeam... vreau să zic... am nevoie, o, *la dracul* îşi turnă o porție din cutia cu cocaină şi o aspiră. Mâinile îi tremurau, iar trupul începu să-i penduleze înainte şi înapoi. Un fulger de furie străfulgeră mila lui Horvath, când văzu acest spectacol dezgustător. Uitându-se în podea, Rory începu deodată să vorbească într-un amestec răvăşit de cuvinte, provocat de drog.

- N-aş fi spus nimănui aşa ceva, dar te apreciez şi cred că eşti pe bune, şi cred că pot avea încredere în tine, chestia e că nu mi se mai scoală! Am încercat toate felurile de gagici, care făceau tot felul de şmecherii, mi-am frecat-o cu cocaină, am recurs la meditație, la dietă macrobiotică, o lună am mâncat numai carne, vreau să spun că am încercat *totul,* şi n-am izbutit'. Din când în când se mai scoală, dar... mintea

mea e complet răsucită... Aşa că m-am gândit... când am auzit c-o să veniți aici...

In mintea lui Horvath, furia făcu loc urii într-o spirală yin-yang şi sufletul i se tulbură de milă amestecată cu dezgust. Dezgust față de sine. Sărmanul nenorocit îşi croise drum aici ca şi cum s-ar fi târât la Lourdes, convins că atingerea lui Star i-ar fi putut salva viața murdară, i-ar fi putut băga un os în sexul lui flasc. Şi a cui e vina? A mea. Nu Jango şi cu mine suntem cei care am construit legenda prin cântece şi spectacole, şi coperte de albume, şi imagine?

Bill se uită la Susan, care-l privea pe Rory cu acea urmă de zâmbet palid pe chip, zâmbet pe care Rory îl interpreta ca pe o confirmare a orice, dar despre care numai Horvath ştia că înseamnă suferință. Suferința lui. Durerea lui Rory. Durerea ei. Pentru că Susan ştia exact ce ştia şi Bill, că impotența era strici o chestiune de psihic, că poate fi vindecată doar prin credința fermă a victimei. De câte ori nu văzuse cum credința în Star distrusese vreun nenorocit? Ea simțea durerea lui Rory şi era sigură că puterea de-a o învinge îi aparținea, deci şi vina ar fi tot a ei, dacă n-ar reuşi. Iar ea simte şi durerea mea şi ştie ce durere aş simți dacă ar face-o. Si oricum ea suferă - ăsta-i lucrul cel mai cumplit.

Asta ştie Susan. Astfel trăieşte Susan. Aici am adus-o. Şi eu sunt singurul care-i poate alina durerea cât de puțin...

Horvath îl privi pe Rory. Ochii îi întâlniră pe-ai lui Susan şi împărtăşiră dragostea, împărtăşiră durerea. Buza de jos a lui Susan tremură. Degete reci trecură pe şira spinării lui Horvath; ochii îl înțepară şi se umeziră.

Rory ridică privirea şi se uită la Horvath, cu ochii goi şi roşii plini de lacrimi de recunoştință.

- Oh, bătrâne... oh, bătrâne...

Horvath îl bătu pe umăr, urându-se că juca scena asta, urând picătura de egoism de care începuse să scape, urându-se pentru că se ura, şi iubindu-şi caracterul nenorocit. Cine

poate spune unde sfârşeşte egoismul şi unde începe sfințenia? Numai Susan - dacă asta mai contează.

- O, Bill! oftă Susan, atingându-i mâna.

„Te iubesc" nu mai trebuia rostit.

Rnrrr-iii! Automobilul Porsche în culorile curcubeului luă ultimul viraj înainte de a intra pe potecă. Apăru o clipă în raza lui vizuală, părul despletit al lui Susan fluturând în vânt, apoi străbătu aleea, ieşind iar din raza lui vizuală, trecu prin fața casei şi apoi intră în garaj. Când opri motorul, tăcerea făcu o gaură în zgomotele nopții.

Trecu prin casă, îndreptându-se spre el şi împingând înaintea ei un val de tăcere înghețată. Bill simțea tensiunea prezenței ei înainte de-a păşi pe terasă, vibrațiile lui Susan umplându-i locurile pustii din suflet, descolăcindu-i ghemul din stomac.

Apoi, Susan păşi pe terasă, cu părul încâlcit şi încurcat din cauza şofatului în maşina decapotabilă, cu hainele mototolite şi şleampăte, cu chipul trist şi tras, cu ochii obosiți, adânciți mult în orbitele întunecate.

- Rău? şopti el prosteste.

- Oribil.'

1 - N-ar fi trebuit să te las.

- Of, Bill, Bill, spuse ea, izbucnind în lacrimi, atunci când sunt *ea,* cred că nu m-ai putea opri, fiindcă nici măcar nu sunt acolo.

Alergă cu picioarele goale pe scândurile de sequoia şi el o prinse în brațe, strângând-o cu putere, sărutând-o lung şi apăsat, spunându-i cât de mult o iubeşte de atâta amar de vreme.

V

Vântul fierbinte sufla de aproape două zile deasupra deşertului -Santa Ana, vântul care făcea ca zilele să fie fierbinți şi pârjolitoare, iar nopțile sălbatice şi stranii. Velva Leecock simțea că Santa Ana face ca oraşul Los Angeles să

semene şi mai mult cu Hollywoodul noaptea. Rafale de vânt fierbinte ca sângele, care clătinau vârfurile copacilor, trânteau la pământ ramuri întregi de palmier, ridicau praful, dar nu răcoreau deloc în timpul nopții. Un asemenea vânt nu exista în Nebraska, unde vântul era vânt şi avea efect de vânt. Santa Ana era un adevărat vânt al Hollywoodului, izvorât direct din efecte speciale, suflul perpetuu dinaintea unei furtuni care nu izbucnea niciodată: ținea încordarea în aer, transforma întregul Los Angeles într-un decor al unui film romantic la tropice, făcea ca sângele să murmure şi carnea să palpite. Velva iubea Santa Ana.

Şi ce bine că Santa Ana sufla chiar în noaptea asta! Compensa puțin până şi faptul că mergea la petrecerea lui Jango Beck în vechiul Rambler al lui Paul Conrad, în locul unui Jaguar lucios sau al unui Continental respectabil. Dar acolo aveau să fie nenumărate automobile şi, o dată intrați în casă, nu ar observa nimeni cine cu ce marcă a venit. Velva purta o rochie de satin albastru-închis, cu un decolteu foarte adânc la spate, şi care, în față, de-abia reuşea să-i acopere sânii perfecți. Intre sâni şi jumătatea coapselor, rochia suficient de strâmtă îi sublinia muşchii netezi ai pântecelui, urma abia ghicită a unei linii între fese, şi, mulată pe oasele bazinului, arăta tuturor că nu poartă nimic pe dedesubt. De la genunchi la jumătatea coapsei, rochia se evaza uşor şi era despicată în ambele părți, dezvăluind porțiuni ațâțătoare de coapse. Doar o rochie şi pantofi cu toc înalt, nici o podoabă, sutien, ciorapi sau desuuri. Satinul i se freca de sfârcuri, făcând'O permanent conştientă de propriul ei trup. Se simțea la fel de sexy pe cum arăta, şi arăta la fel de sexy pe cum se simțea.

- Eşti pusă pe fapte mari în seara asta, nu? zise Paul când coti la dreapta de pe Sunset pe Fairfax.

- Nu-ți vine să mă mănânci?

Paul scoase un sunet înnăbuşit, chicotind.

- Vrei să trag pe dreapta şi să-ți demonstrez? Oricum, cred că mai târziu n-o să am şansa asta.

- Ții minte înțelegerea noastră, Paul...

- Fireşte, un producător grăsan pentru tine şi o babetă bogată cu negi pe țâțe pentru mine. Hmmm... N-ai vrea să facem schimb?

- Cum?

Paul ridică mâna.

- Glumeam, spuse. Las-o baltă.

E un tip greu de înțeles, gândi Velva. Toate prostioarele pe care le debitează par să nu însemne nimic. Poate din cauză că e newyorkez -ăştia vorbesc mai repede decât gândesc.

Dar era drăguț. Era foarte bun la pat şi înțelegea că singurul lucru care contează e cariera ei, ba mai mult, părea că acceptă asta fără să complice treburile. Ceea ce nu se putea spune despre majoritatea bărbaților din acest oraş cu care ieşise să se distreze.

La rândul ei, *ştia* că Paul e în ascensiune. Ce-i drept, avea doar Ramblerul ăsta vechi şi ruginit, iar majoritatea hainelor lui erau chestii hippie de proastă calitate, dar avusese bun-simțul să se îmbrace potrivit pentru ocazia asta, şi n-o făcea să se simtă stânjenită. Paul îşi iustruise impecabil vechile lui ghete cafenii şi chiar o lăsase să-i aleagă o pereche de pantaloni din antilopă bleu, într-adevăr eleganți. In lipsă de altceva mai arătos şi pentru că cheltuise o groază de bani pe pantaloni, îşi pusese o cămaşă albă curată şi o lăsase să-i confecționeze o cravată elegantă dintr-un vechi şal de-al ei. îşi aranjase până şi părul şi favoriții. Arăta exact ca un tânăr scenarist sau regizor promițător, care urma să ajungă mare în scurt timp, şi nu ca un operator de filme porno. Râde de mine că mă străduiesc să arăt ca o vedetă, gândi ea dar îi merge mintea să se îmbrace cum i-ar plăcea să fie de fapt.

Formau un cuplu prezentabil: o persoană cu evidentă înfățişare de vedetă, însoțită de un misterios tânăr în

ascensiune. Dacă n-ar fi sosit în vechiul automobil jerpelit, totul ar fi fost perfect.

Paul o luă spre Vest, către Hollywood Boulevard. Ceva mai spre Est, strada era o arteră principală, cu cinematografe, restaurante ieftine, magazine de bijuterii false, magazine porno, magazine de postere, Muzeul Figurilor de Ceară ale Hollywoodului, restaurantul chinezesc Grauman, baruri pentru motociclişti, drogaţi, hippie şi curve masculine. Velva considera că fabulosul colţ Hollywood and Vine era cea mai deprimantă intersecţie din lume. Hollywood and Vine îi sugera întotdeauna imagini ale vedetelor şi premiere cu reflectoare, cu rochii albe şi smochinguri; când, în cele din urmă, o să ajungă şi ea acolo, o să fie Raiul pe pământ.

Numai că de îndată ce traversai La Brea spre Vest, Hollywood Boulevard devenea o stradă total diferită - răcoroasă şi umbrită de pomi, cu apartamente noi şi vechi, înalte sau mai joase, în stil californian, locuinţe particulare, multă iederă, arbuşti şi palmieri pitici. Iar la dreapta vedeai versantul sudic al lui Hollywood Hills, marginea zonei canionului unde locuiau oameni care reuşiseră să-şi croiască un locşor cât de mic.

Paul o luă la dreapta pe Laurel Canyon Boulevard, după care începură să urce colinele de-a lungul unui drum ce urma vechiul curs al fluviului - o mare albie care se întindea de la creasta Mulholland Drive până la poalele munţilor, chiar pe Sunset Strip în jos. De jur-împrejur se înălţau dealuri uscate, acoperite cu arbuşti încâlciţi - arbori pitici încovoiaţi de foc - şi eucalipţi înalţi. Case presărate pretutindeni pe versanţi, aşezate în mici adăposturi săpate în deal cu buldozerul sau suspendate în gol, pe fragile picioroange de lemn. Nici una nu semăna cu cealaltă, iar fiecare locuinţă era închiriată şi ascunsă de propriile tufişuri: plante tropicale înmiresmate cu flori roşu-purpuriu, iederă,

pini, cactuşi, flori de gheață, orice fel de plantă care-ți trecea prin cap, adusă din toate colțurile lumii....

De pe dealurile năpădite de vegetație se iveau sute de luminițe, amintindu-i Velvei de un Crăciun în Nebraska, petrecut cu mulți ani în urmă. Tatăl ei instalase în jurul pomului de Crăciun un imens trenuleț electric, un întreg sat de munte din hârtie creponată, ca într-o carte cu ilustrații ale Alpilor elvețieni: cabane şi mici colibe țărăneşti presărate printre copacii firavi din plastic. Când s-au stins luminile în încăpere, micuțul munte a devenit dealul pe care stătea pomul de Crăciun, iar luminile vagoanelor de tren scoteaif în evidență un sătuc aflat la periferia marelui oraş iluminat de becurile bradului care trona deasupra.

Santa Ana urla prin canion, înmiresmat de aroma amețitoare a vegetației care umplea dealurile. Canionul nu semăna deloc cu restul oraşului Los Angeles, cu rețeaua lui nesfârşită de străzi, plastic, neon şi metal strălucitor. Pentru Velva, dulcele şi fierbintele Santa Ana purta aroma tuturor lucrurilor bune de pe lume, coborându-le de la festinul care-o aştepta în vârful colinei la petrecerea lui Jango Beck. Celebritate, bani, numele ei înscris cu litere luminoase, succes la bărbați. Lumea stelelor. Crăciunul. De fericire, Velva aproape izbucni în râs.

Urcară pe panta canionului, din ce în ce mai sus, trecură pe lângă micul magazin întunecat de țară, către Lookout Mountain Drive, care era'mărginit în dreapta de ciudatele ruine ale castelului lui Hary Houdini, iar în stânga de casa bătrânului Tom Mix - o imensă cabană pseudorustică, împărțită acum în camere pentru muzicieni şi hippie. Fostul Hollywood şi actualul Hollywood, gândi Velva, cu o sfâşietoare tristețe.

Lookout Mountain Drive era un drum mai îngust, copleşit de copaci. Urcau din ce în ce mai sus, pe măsură ce panta versantului se mărea. Copacii se răsuceau şi şuierau

deasupra, atunci când Santa Ana le izbea coroanele dese. Undeva, în depărtare, o haită de coioți începu să scheaune, şi de peste tot îi răspunseră urletele singuratice şi lătrăturile unor câini izolați. Velva auzea scrâşnetele şi huruiturile maşinilor sport şi ale motocicletelor răsunând în toate direcțiile. Aici sus, sunetele persistau ciudat, adăugându-se atmosferei stranii. Traficanți de drog, astrologi, hippie, vrăjitoare ale Hollywoodului, şi naiba ştie câți alții se ascundeau în văgăunile si crăpăturile din Laurel Canyon. Clădiri moderne se aflau aproape lipite de colibe în ruină, şi, totul fiind năpădit de copaci si de arbuşti, cu greu le puteai distinge de la distanță.

Paul o luă la dreapta pe o alee îngustă cu inscripția „Drum privat". Imediat, drumul începu să şerpuiască printr-un întuneric asemenea cernelii. Aici nu se vedeau case sau lumini, ci doar razele galbene ale farurilor care luminau drumul şi aruncau umbre adânci şi schimbătoare într-o sălbăticie încâlcită de copaci, tufişuri de oțetari, frunze ascuțite, suculente şi arbuşti amorfi, semănând cu coralul.

în ciuda fierbințelii vântului Santa Ana, Velva se înfioră. Era ceva... amenințător pe drumul ăsta, în faptul că Jango Beck era înconjurat de peisajul acesta fantomatic, locuind în mijlocul unui exterior al unui film de groază. Te aşteptai ca la următoarea cotitură să-ți țâşnească în față un vârcolac. Probabil că Beck are tone de bani, gândi ea. De ce oare nu amenajase peisajul, de ce nu plantase gazon, cedri, sau măcar să-l fi luminat'?

Gonind prin întuneric, satinul rochiei îi mângâia trupul, iar peisajul pădurii fantomatice, senzația de amenințare îi biciuiau carnea... Totul începea să semene cu noaptea în care-l întâlnise pe Jango Beck. Acelaşi drum şerpuit, întunecatvîi purtase pe ea şi pe nenorocitul ăla de Bert Romer prin acelaşi peisaj cu coline în Topanga Canyon, către Valhalla, *un ranch al orgiei,* pe legea mea!

Măcar Romer fusese cinstit. La apogeu, regizase câteva episoade TV, acum fiind fericit că-şi găsise de lucru în industria porno şi destul de inteligent să priceapă că nu putea să-i dea el jos chiloţii. „La Valhalla vin o mulţime de oameni importanţi", îi spusese. „Producători şi regizori TV, scenarişti şi oameni de film. Până Ia urmă, dai tu peste cineva care să ne poată ajuta enonn pe amândoi. Cred că ne-am înţeles, Velva..."

S-au înţeles, şi astfel noaptea de sâmbătă i-a găsit îndreptându-se către un ranch cu nenumărate încăperi. Trecând apoi printr-un lung coridor întunecos, cu multe uşi închise de-o parte şi de alta, către o încăpere spaţioasă şi zgomotoasă, Velva se întrebă cam cum ar putea arăta o orgie la Hollywood.

Realitatea în sine o dezamăgise. O imensă încăpere pătrată, cu un şemineu mare într-un capăt, cu Boleroul lui Ravel răsunând dintr-o consolă Early American Ultimul răcnet, aflată în celălalt capăt al camerei - totul prea dulceag ca să poată fi exprimat în cuvinte. Un bar cu un barman negru într-o vestă roşie, iar pe pereţi tablouri cu indivizi regulându-se. Câteva canapele şi măsuţe cu fructe, nuci, cartofi prăjiţi şi lumânări, iar cei care nu luaseră loc la bar şedeau pe grămezile de perne enorme care acopereau aproape în întregime mocheta neagră.

Unii făceau dragoste - în cupluri, în trei, chiar în patru - sau alte lucruri prea complicate pentru ca Velva să le poată distinge. Alţii, încă îmbrăcaţi, stăteau de vorbă, sorbindu-şi băuturile şi cunoscându-se unii pe alţii. In afara celor goi care se regulau în mijlocul tuturor, ceilalţi îi aminteau Velvei de orice petrecere prostească din Hollywood, la care fusese martoră, lucru care, într-un fel, o făcea să se simtă mai ciudat decât dacă ar fi participat la o orgie romană cu costume bizare.

Când Romer îi făcu introducerea, Velva încercă să evalueze mulțimea. Femeile erau toate arătoase, dar nici una nu avea ceea ce se numeşte înfățişare de vedetă. Bărbații goi erau în majoritate de vârstă mijlocie, şi foarte puțini aveau trupurile sau tehnica de a face ceea ce făceau în fața aparatului. Cei care erau încă îmbrăcați arătau a fi producători TV, regizori şi scenarişti în haine sport. Probabil că dezbrăcați ar fi semănat cu cei goi, ceea ce însemna că bărbații goi ar fi semănat *cu ei,* dacă ar fi fost îmbrăcați. Ceea ce însemna că toată treaba asta urma să fie doar pierdere de timp.

- Hei, Bert!

Un slăbănog cu păr cărunt - cam la vreo cincizeci de ani -, într-o haină maron, cămaşă galbenă şi pantaloni cafenii, pocni din degete de parcă ar fi chemat un chelner. Lângă el stăteau un tip mai gras, ceva mai tânăr, îmbrăcat în diverse nuanțe de albastru, şi o roşcată frumoasă, cu alură de lesbiană, îritr-o rochie strâmtă din vinilin negru.

Romer rânji larg şi o conduse pe Velva spre grup.

- Nu te-am mai văzut de mult, Bert, zise slăbănogul, cântărind-o din ochi pe Velva când se aşezară vizavi de el pe perne,

- în ultima vreme nu prea am mai făcut nimic pentru TV, spuse Romer. Sunt... îîî... sunt implicat în nişte proiecte de film.

- Tuturor ne-ar plăcea să facem film, nu-i aşa? rânji dolofanul.

în zâmbetul lui era ceva obraznic ca şi cum ştia al naibii de bine că Romer face filme porno.

- Velva, ți-i prezint pe Ted Yancy (Slăbănogul) şi pe Albert Flood (Dolofanul), se grăbi Romer. Ted e producător, a realizat trei seriale de succes. Al e regizor TV. Ea e Velva Leecock. E...

- Nu-mi spune... actriță! rosti Yancy, adresându-i un zâmbet gen George Sanders.

- Cum de v-ați dat seama? întrebă Velva.
- Sunt producător, şi când văd pe cineva, îmi dau seama dacă e actriță sau nu.
- Şi Charlene e actriță, spuse Flood.
- Mda, mormăi roşcata, cu un oribil accent de Brooklyn. Hei, te deranjează s-o faci cu gagici?
- Sper că nu, spuse Yancy. Cel puțin nu în exclusivitate.
- Ar fi trebuit să aduc o lesbiană, Ted? scânci Romer. Ştiu regulile'.
- *Reguli?* Nu mi-ai spus de nici o regulă.
Ce fel de reguli puteau exista la o orgie? întreaga scenă începea s-o dezamăgească.
- De ce nu te duci să-ți iei ceva de băut, Bert? îi explic eu Vel vei regulile! se oferi Yancy.
- Mda, chiar! spuse Flood. De ce nu bei ceva să te relaxezi? Mai târziu putem vorbi despre sala de jocuri care-am auzit că se deschide la Universal, dar sper că nu vrei să discutăm afaceri până când nu ne simțim cu toții bine şi relaxați, ce zici?
Fața nefericită a lui Romer se lăți brusc într-un zâmbet.
- Fireşte, Al. Ne vedem mai târziu.
Şi plecă, lăsând-o singură pe Velva cu un producător TV, un regizor şi cu roşcata din Brooklyn, care de fapt nu reprezenta o concurență serioasă.
Yancy şi Flood schimbară priviri fugare cu subînțeles.
- Sărmanul Bert, mormăi Flood, şi felul în care rosti cuvintele o excită pe Velva.
Sunau atât de neglijent superior, atât de deasupra lucrurilor.
- Regulile sunt foarte simple, Velva, spuse Yancy. Cu toții ne aflăm aici ca să ne simțim bine şi să ne întâlnim cu oameni interesanți, nu crezi? Aşa încât refuzul de a te culca cu cineva de-aici e considerat o lipsă de ospitalitate, înțelegi?
Velva încuviință, anticipând deja inevitabilul.

- Bine, admise Yancy. Pentru că Al şi cu mine am vrea acum să trecem deja la treabă.

- Si Charlene. »

- Şi Charlene.

Desigur, doar pentru asta am venit aici, gândi Velva, s-o fac cu regizori şi producători. Şi acest Yancy a avut trei seriale de succes. Mi-aş fi dorit însă ca tipii ăştia să mă inspire ceva mai mult.

- La ce v-ați gândit? întrebă, scoțându-şi rochia peste cap.

în mai puțin de două minute, se dezbrăcară cu toții. Charlene avea un trup frumos, deşi sânii erau puțin lăsați. Yancy era slăbănog, dar nu arăta prea rău. Flood era gras şi şleampăt, dar măcar era bine dotat. Părea că nimeni din încăpere nu observă ce făceau, nici măcar Romer, care avea o conversație agitată cu un tip de la bar.

După o perioadă de tatonare, reuşiră în sfârşit să-şi distribuie rolurile. Velva îngenunche, cu Charlene în spatele ei, care se aşeză cu fața între picioarele larg desfăcute ale Velvei. Flood o încalecă pe Charlene în poziția tradițională, iar Yancy se aşeză în fața Velvei pentru o felație. Era ca şi cum ar fi filmat un porno. Yancy era producătorul, iar Flood regizorul. Singurul obiect care lipsea era aparatul de filmat. Velva nu simți nimic când începu acțiunea, dar era hotărâtă să facă o impresie bună. Asta putea fi o mare lovitură. A fi vedetă TV nu era, desigur, acelaşi lucru cu a fi vedetă de film, dar putea însemna un important pas înainte.

Continuă un timp interminabil, carne în carne, mişcând şi pulsând, oftaturi şi gemete, comportându-se foarte abstract, ca şi cum totul n-ar fi fost decât unul dintre acele prim-planuri de grup din filmele porno - părți de trupuri mişcându-se împreună, dar într-un cadru atât de strâns, încât nimeni nu poate spune cine şi cui îi face.

Deodată simți o durere ascuțită şi arzătoare în anus! Un nenorocit încerca s-o sodomizeze!

Il scuipă afară pe Yancy, întoarse capul peste umăr si văzu un bătrân dezgustător şi gras aplecat în spatele ei. Urlă de durere când o pătrunse mai adânc.

- Ce dracu' crezi că faci acolo, putregai gras?

- Tu ce crezi că fac, puştoaico? spuse grasul. Mai bine ține-ți gura.

- Aminteşte-ți regulile, zise Yancy, mânios.

O înşfăcă de cap, i-l întoarse brutal şi-şi introduse din nou sexul în gura ei. Durerea din rect se înteți.

Atunci, de undeva din spatele ei, auzi o voce moale, aproape şuierată, spunând:

- Nu cred c-ar trebui să faci asta. îmi răneşti simțămintele.

Se auzi un icnet, apoi o uşurare binecuvântată când Velva îl simți pe grăsan alunecând afară din ea.

Din nou, Velva îl lăsă pe Yancy şi întoarse capul. Un bărbat înalt stătea deasupra grăsanului, ținându-l uşor de gât. Bărbatul înalt purta ghete ţtegre, un costum din piele neagră strâns pe trup, cu şiruri de ținte de aramă pe pulpe şi în josul brațelor, o curea lată din catifea roşie, închisă cu o cataramă masivă din aramă cu giuvaeruri, şi o cămaşă scrobită, galben-pal. Avea o podoabă capilară enonnă - părul negru aranjat cu grijă, simetric, ca un gard viu, o coafură afro pentru un alb - şi ochi căprui pătrunzători, adânci, care păreau aproape negri. Şi, oh, ce aspect de vedetă avea! Velva nu avusese niciodată de-a face cu o asemenea copleşitoare înfățişare de vedetă.

Grăsanul era livid de furie.

- Ştii cine sunt eu, nenorocit de motociclist pârțar ce eşti? urlă.

- Ştiu cine eşti, replică pe acelaşi ton liniştit bărbatul înalt şi izbucni în râs. Eşti Roger Adrian. Te crezi mare sculă într-o rețea care se scaldă în bani. Şi mai ştiu şi chestiile dezgustătoare pe care le produci. Fireşte, nu-ți imaginezi că te bucuri de un *credit* care poate concura cu al meu'?

Grăsanul îşi roti ochii şi păru pe punctul de a da drumul unor înjurături de camionagiu, dar Yancy interveni rapid:

- Ce faci aici, Jango'?

- Dau o raită prin mahala.

- Eşti Jango Beck'? spuse grăsanul cu un glas total diferit, moale, şi mai mult decât înfricoşat.

- Credeai că sunt Lash La Rue? zise Jango Beck, luând mâna de pe gâtul lui Adrian.

- Ştii care sunt regulile aici, Beck, spuse Adrian pe un ton cu adevărat respectuos.

- Dacă le ştiu? *Eu le fac.* Si tocmai ai violat directiva fundamentală. Eşti de prost-gust, replică Jango Beck. în seara asta, mai bine ai pleca. Poți reveni când o să-nveți care sunt manierele elegante la o orgie. O mică problemă interesantă, nu crezi?

Spre uimirea Velvei, Roger Adrian se înmuie ca un balon înțepat.

- Poate că am băut puțin cam mult, spuse neconvingător.

- Atunci cere-i scuze doamnei şi bea o cafea foarte tare, înainte de a pleca.

- Iertați-mă, domnişoară, mormăi Adrian, şi directorul executiv al marii rețele se eclipsă ca orice alt grăsan trist, stângaci.

Calitate de vedetă! Acest Jango Beck *chiar* o avea! Cine era?

Ce...

Yancy îi luă capul Velvei şi-şi băgă sexul înapoi în gura ei. Velva se sufocă, tuşi şi se trase înapoi.

- Cred c-am văzut destul rahat într-o singură noapte, remarcă Beck. Şi mai cred că doamna s-a cam săturat de plăcerea tovărăşiei dumneavoastră. Nu-i aşa, domnişoară?...

- Velva. Velva Leecock.

Jango Beck o luă de mână, o ridică uşor, adresându-i în acelaşi timp un zâmbet straniu, larg, gen Laurence Harvey.

- Hai să bem ceva împreună şi să curăţăm puţin din gustul ăsta amar! spuse.

Şi o conduse de mână, afară din încăpere, prin coridor, într-un mic dormitor. în mijlocul încăperii se aflau un pat mare de apă, un mic bar, o canapea şi două fotolii. Totul, în afară de Covorul din blană sintetică de leopard, era confecționat din piele neagră şi aramă: patul, barul, canapeaua, chiar şi pereții şi tavanul. Nu existau ferestre.

- Aceasta este camera mea din piele neagră, o informă Beck. Nu prea am chemare pentru pielea neagră, dar când am, nu vreau să mă opresc la jumătatea drumului. Niciodată nu mă opresc la jumătatea drumului.

Schiță o jumătate de zâmbet straniu, se îndreptă spre bar si turnă două pahare de brandy. Velva nu era chiar îngrozită, dar avea viziunea bicelor, lanţurilor şi cătuşelor ascunse în spatele unor panouri secrete, în pereții din piele neagră.

Beck îi oferi un bol, sorbi puțin brandy din al lui şi zise:

- Ti-e teamă de mine? De ce i-ar fi cuiva teamă de mine?

Velva sorbi o înghițitură zdravănă de brandy.

- Trebuie să recunoşti că eşti puțin ciudat, vreau să spun, *camera asta...*

- Un capriciu, explică Beck. Nici nu prea o folosesc. De fapt, nici nu prea vin la Valhalla. După cum ai văzut, clientela e alcătuită dintr-o grămadă de nemernici de proastă calitate, şi cu pretenţii pe deasupra. Chestia cu pielea neagră le provoacă o anumită frenezie, şi eu aşa îi vreau.

- Nu înţeleg... nu pari deloc genul care să vină într-un loc ca ăsta...

Beck râse şi sorbi jumătate din coniacul lui.

- Isuse, crezi că aş veni într-un asemenea rai al futaiului pentru o *scenă de sex*? Locuința e proprietatea mea, sau oricum e s.ub controlul meu. Nu stii cine sunt'?

* i

- Pari a fi cineva important, spuse Velva.

Beck se trânti pe patul din apă, se rezemă cu spatele pe o pernă, sorbi din brandy şi o privi pe Velva. Ochii lui căprui, adânci, parcă-şi râdeau de ea, dar nu era nimic obraznic în asta; surâsul lui era cald şi aţâţător de prietenos.

- Chiar nu ştii cine sunt? întrebă el. Asta-i bună!

Velva îi zâmbi, îndreptându-se astfel încât să-şi arate sânii în poziţia cea mai avantajoasă. Jango Beck trebuia să fie cineva *într-adevăr* mare, nu doar o mazetă ce conduce localul. Ii făcuse pe toţi oamenii ăia importanţi de la TV să se cace în pantaloni.

- De ce nu-mi povesteşti despre tine... Jango?

Cu o mişcare moale, de pisică, Beck se prelinse de pe pat, stând înaintea ei.

- Bucuros. Ai ghicit care-i subiectul meu preferat. Ca să începem cu începutul, spuse el, scoţându-şi gheata dreaptă şi şoseta neagră, a2e$t pîtiătM^IăceMlbt'îmi' aparţine. E bun pentru piese de schimb şi o mulţime de pârghii. îşi scoase şi cealaltă gheată cu şoseta, le azvârli cu un gest măreţ, apoi îşi desfăcu centura de catifea roşie. Sunt proprietarul Clubului Privat din San Francisco şi al altor câtorva cluburi ici şi colo, în amintirea vechilor timpuri. îşi scoase centura, o fâşie de culoare roşu-aprins, şi o aruncă peste umăr pe podea. (Măruntaiele Velvei începură să pulseze încet.) Fireşte că asta e doar reclama, adăugă el.

îşi încrucişă braţele şi înşfăcă ambele revere ale jachetei din piele neagră. Apoi desfăcu braţele, trăgând în josul încheieturilor ambele mâneci cu ţinte de aramă. în sunetul metalic al fermoarelor Velcro, jacheta se desfăcu la margini şi căzu în două jumătăţi pe podea.

Beck începu să-şi descheie cămaşa galbenă.

- Sunt, de asemenea, managerul şi producătorul lui Velvet Cloud.

își scoase cămașa, dând la iveală un piept zvelt, ușor acoperit cu păr negru, scurt, creț, făcu o mișcare și-i aruncă Velvei cămașa.

- Și președinte și unic acționar principal la Dark Star Records.

Velva prinse cămașa, o aruncă deoparte, apoi întinse mâna spre goliciunea lui Beck.

Cochet, Beck se îndepărtă de ea, ridicând un deget. Se opri la vreun metru și jumătate, după care își puse mâinile în șolduri.

- Si, în plus, spuse, trăgând fermoarul Velcro de pe marginile pantalonilor, sunt vicepreședinte la Eden Records.

Pantalonii îi căzură la picioare în două jumătăți, dezvăluind un trup îngrijit, bine făcut, cu un smoc sârmos de păr pubian tuns, care se potrivea cu coafura lui afro.

- Restul, zise Jango Beck, trebuie să rămână un mister.

Velva rămăsese complet mută, holbându-se la el și simțindu-se excitată cum nu mai fusese de luni de zile. Ce bărbat sexy! Ce important bărbat sexy!

- Poți să te culci cu mine, dacă vrei, zise Jango Beck, afundându-se pe patul de apă și deschizându-și brațele ca o invitație.

Velva izbucni în râs și se azvârli asupra lui.

Era sfios, apoi tandru, apoi moale pentru multă, multă vreme, apoi adânc penetrant și hotărât, apoi aromat și fierbinte, apoi rapid și puternic. După ce Velva fu satisfăcută - *într-adevăr* satisfăcută trecu înapoi prin aceleași faze pe care le parcursese mai înainte. Era aproape cel mai bun partener sexual pe care-l avusese vreodată.

Numai că de-a lungul întregii acțiuni, păruse că e la un milion de kilometri distanță, rece și rezervat, și de câte ori se întâmplase să-l privească, ochii aceia întunecați parcă râdeau,pe: tăcut,e de,ea. Nu era un râs crud, dar, oricum,

râdeau. O excitau într-un mod straniu, dar şi puţin înfricoşător...

Si acum iată-mă, gândi ea, pe punctul de a^-1 întâlni pe Jango a doua oară. Ce ştiu de fapt despre el? M-am culcat cu el, dar ce ştiu de fapt?

Ramblerul luă o curbă, dând brusc la iveală, pe culmea dealului, la mare distanţă deasupra lor, o gigantică clădire informă, pe jumătate acoperită de frunziş. Zeci de lumini în diverse nuanţe străluceau la ferestre de diverse forme, situate la cel puţin cinci sau şase nivele diferite. Copaci şi viţă, biciuiţi de Santa Ana, tremurau înainte şi înapoi în faţa ferestrelor, dând naştere unor stranii efecte stroboscopice, transformând casa de pe deal într-un ciudat şi cumva ameninţător si gigantic spectacol de lumină. Frumos şi totuşi uşor sinistru, ca şi stăpânul.

Drumul deveni drept şi, înaintea lor, Velva observă luminile farurilor străpungând întunericul care ducea la castelul din poveşti de pe deal.

Castelul din poveşti? Nu, nu castelul din poveşti, se asemăna prea mult cu castelul lui Dracula. în realitate, Velva nu înţelegea ce simte. Parcă era fericită, înspăimântată, nervoasă şi excitată - toate în acelaşi timp. Toate aceste senzaţii păreau topite în ea ca un ghem de panglici multicolore.

Dacă te gândeai bine, era exact ceea ce simţise în camera aceea de piele neagră, stând lipită de Jango Beck.

VI

Paul Conrad hotărî să fie impresionat. De ce nu? Jango Beck avea un bun ochi cinematografic; toate astea nu puteau fi o simplă potriveală prostească. Şoseaua şerpuind prin întuneric, ca o lungă estompare lentă prin întunecimea decorului din care veneai, apoi -*bangl* - te izbea cu un alt decor la următorul viraj. Conrad admira mai mult ceea ce nu fusese făcut. Terenurile proprietăţii pe calea de acces nu

fuseseră amenajate, drumul nu era luminat, iar arborii pitici din jurul casei nu fuseseră înlocuiți cu gazon, garduri vii şi cedri din plastic, să-ți vină să borăşti. Locul era înfiorător, dar avea personalitate.

Intră în parcare prin spatele unui enorm Rolls negru; în urma Ramblerului său, o maşină italiană sport, roşie, de vreo treizeci de centimetri înălțime şi şase metri lungime, mârâia şi bolborbsea nervoasă în viteza întâi. Velva oftă, fâțâindu-se pe locul ei, îşi aranjă rochia şi privi furioasă. Paul se simți de parcă ar fi condus un camion de gunoi.

- Nu-ți face probleme, Velva, zise el. Nimeni important n-o să vadă cu ce am venit!

Velva îi zâmbi nervoasă.

Locul de parcare se afla la poalele versantului dealului, într-o depresiune care arăta ca o viroagă lărgită artificial. In jur avea un gard înalt, din lanțuri, acoperit de iederă; drumul dintre locul de parcare şi casă era străjuit de un şir îngust de pini țepoşi. Din interiorul casei nu se vedea aspectul dizgrațios al parcării. încă un punct în plus pentru Jango Beck.

Paul îşi parcă Ramblerul între un Cadillac şi un Mercedes, într-o zonă aproape plină a parcării, astfel încât la coborâre să fie văzuți de cât mai puțină lume. Asta, ca să-i facă pe plac Velvei. Fireşte, aşa e, mă port delicat cu Velva. *Sigur* că mă port delicat. Oricum, manevra fu încununată de succes: când ieşiră din maşină, nu era absolut nimeni în zona lor de parcare.

- Eşti fericită, Velva? Nu te-a văzut nimeni ieşind dintr-un dovleac.[2].

Numai că ea se îndrepta deja spre gloata multicoloră din capătul îndepărtat al parcării, cu o expresie luminoasăpe chip. Paul fu nevoit să alerge câțiva paşi ca s-o prindă din urmă.

Se amestecară cu uşurinţă în mulţimea de oameni care ieşea din parcare. Si chiar că era o mulţime. Paul recunoscu câţiva tineri actori şi actriţe; o pereche de staruri rock; Harry Crews, director de producţie la BRG; Peter Fonda; John Horst, preşedintele EPI şi un tip vag cunoscut, care putea fi ori Sonny Barger, ori Dennis Hopper într-o nouă reîncarnare. Cei pe care nu-i recunoştea afişau aceeaşi indiferenţă ca şi cei pe care-i recunoscuse, cu excepţia câtorva excentrici -trei motociclişti clasici, două fete înalte, care păreau ori curve din Las Vegas, ori travestiţi din Los Angeles, trei perechi foarte negre cu coafuri afro, în dashiki, şi cu surâsuri batjocoritoare. Oameni care ajunseseră în această realitate stranie prin aceeaşi întâmplare ca Velva şi el.

Un drum lung, uşor în pantă, cu dale de piatră, ducea din parcare spre casă. Avea cam vreo nouăzeci de metri lungime, şi pe ambele părţi erau plasate bănci de piatră la distanţă de nouă metri între ele. în spatele fiecărei bănci se afla câte un stâlp de bronz decolorat, cu lămpi de gaz originale în vârf. De-o parte şi de alta a drumului erau plantaţi arbori pitici, lăsaţi să crească în voie: frunze ţepoase, arbuşti răsuciţi, tulpini de cactuşi uscaţi, rochiţa-rândunicii ca o ameobă, păr ţepos, fiecare încercârtd să le înghită pe celelalte. Felinarele sclipind dădeau iluzia mişcării şi făceau ca vegetaţia să pară un imens monstru amorf, ceva coborât dintr-un vechi film science-fiction, o masă vie alcătuită din tentacule, pseudopode, gheare şi guri hulpave, pline de dinţi. Deşi urcuşul era lung şi în pantă, şi mulţi dintre Oamenii Frumoşi care-l parcurgeau erau de vârstă mijlocie, nici măcar o singură bancă de piatră nu era ocupată. Nimeni nu dorea să simtă în spate respiraţia Monstrului Vegetal.

Lui Paul îi plăcea efectul.

Din frunziş, drumul dădea într-o peluză de iarbă tunsă scurt, în faţa casei; zidurile de arbori pitici care o

împrejmuiau făceau ca aceasta să pară o poieniță întivo sălbăticie nesfârşită.
Casa însăşi semăna mult cu o ruină pe jumătate năpădită de junglă. Trepte largi din dale de piatră duceau spre un balcon îngust, acoperit, care se întindea pe toată lungimea casei. în centrul fațadei se afla o intrare spațioasă, în stil georgian, flancată de cinci ferestre mari pe fiecare parte. Cu excepția portalului, a uşii şi a ferestrelor, casa era în întregime năpădită de iederă şi de rochița-rândunicii. Păreau a fi trei etaje de ferestre ascunse deasupra şi în spatele parterului, ca un zigurat, dar vegetația densă nu-ți permitea să-ți dai seama cu exactitate. Un turn mare, cilindric, din cărămidă roşie, se ivea în mijlocul acestei mase vegetale, încununate de o emisferă geodezică luminată din interior de lumini stroboscopice în culori schimbătoare. Lui Paul îi sugera irezistibil un gigantic penis în erecție. Un alt turn, mai înalt şi mai subțire, turtit şi crenelat în vârf, se ridica din vegetația ca o junglă, în stânga clădirii principale. Pe acoperişul turnului se aflau patru palmieri pitici, iar la vreo doi metri sub grădina de pe acoperiş, un inel de ferestre pe toată circumferința. Dedesubt, în dreapta, o aripă joasă a clădirii cu mai multe coridoare era în totalitate năpădită de plante tropicale, cu excepția ferestrelor, care erau întunecate.
- Ce înfiorător! şopti Velva la urechea lui Paul. Trebuie să fi costat enorm, dar ce nebunie îngrozitoare!
- Mie-mi place, spuse Paul. Are personalitate. Şi ce decor de film ar putea fi!
- Mă şi văd urmărită prin tufişuri de o gorilă uriaşă!
Paul îşi îngustă ochii şi vorbi cu un pronunțat accent nemțesc:
- Hmmmmm... da... şi în rolul lui King Kong, o să-l avem, poate, pe Charley Manşon, nu?...
- N-ai haz!
- Ai putea ajunge vedetă!

- Hai să intrăm!

Urcară treptele într-un grup de vreo doisprezece invitați, unul şau două chipuri uşor de recunoscut de spectatorii obişnuiți ai TV sau de fanii filmelor obscurului Roger Corman. Uşa se deschise şi nu existau gărzi de corp sau tipi care să-ți ceară invitațiile; pur şi simplu, fiecare intra nestingherit.

Cum pătrundeai pe uşă, te trezeai într-un foaier spațios, o incintă alcătuită din trei mari arcade, care dădeau într-o cameră lungă şi întinsă pe toată suprafața casei. în fața şirului de ferestre din stânga intrării era plasată o masă enormă, pe care se afla bufetul, iar în dreptul ferestrelor din dreapta, un bar aglomerat, prezidat de trei tipi pletoşi, în jachete țipătoare. Un cuartet de jazz alcătuit"din negri se auzea în surdină la capătul din dreapta al încăperii, şi câteva perechi mai în vârstă dansau. Globuri mari de culoare portocalie, amplasate pe tavanul bleu-ciel, aruncau o lumină de asfințit.

Trei pereți erau pictați într-un roz pastelat, iar peretele lung din fundul încăperii era alcătuit dintr-o serie de arcade maure largi, cu arabescuri complicate, pictate în roşu, verde, albastru şi auriu, care dădeau un efect de covor persan. Prin fiecare arcadă pătrundeau în camera principală lumini de diverse feluri: ca un foc de şemineu portocaliu pâlpâitor, neon albastru stroboscopic, roşu estompat, verde crud, galben, violet. Efectul lor era ca şi cum misterioase grădini orientale ale plăcerii ar fi fost ascunse, exact în spatele enormului decor maur. Cu excepția celor de la bufet şi bar, puțini oameni zăboveau în camera din față, majoritatea fiind din executivul studiourilor, la peste cincizeci de ani, sau neveste cretine ale bărbaților interesanți, care se agățau de ei ca nişte lipitori.

-,Nu vrei să mâncăm ceva? întrebă Velva.

Paul aruncă o privire spre mulţimea din faţa bufetului, spre farfuriile mari de argint, pline ochi cu chifteluţe, rumaki, cârnăciori, costiţă, pui fript, creveţi şi legume chinezeşti, spre holurile imense cu salată, platourile uriaşe cu antreuri şi muntele gigantic de caviar negru. La cât de savuros arătau, misterele ascunse dincolo de arcade păreau şi mai ispititoare.

- Detest statul la coadă, replică Paul. Hai să dăm mai întâi o raită. Mâncarea aia n-o să dispară dintr-o dată.

Velva se bosumflă.

- Măcar adu-mi ceya de băut, spuse ea. Un Martini sec cu o măslină şi mult vermut.

Pciul se strâmbă şi-şi croi cu greu drum printre oameni într-o latură a barului, unde se afla o mulţime de pletoşi, purtând tricouri elegante, cu nume de trupe rock sau case de discuri, şi împodobite cu imagini bizare, în diverse culori. Cei mai mulţi îşi umplură platourile până la refuz cu chifteluţe, salată, pui fript, caviar - toate la un loc într-un amestec greţos, pe care-l înfulecau lacomi, împreună cu înghiţituri hulpave de băutură pe gratis. Se sileau să atragă atenţia unei brunete distante, frumoase, într-o rochie verde-deschis, rezemată de bar, zâmbind gen Public Relations, spre hazul lor dizgraţios.

- tun impresia că ultimul lor album a fost o mică deziluzie...

- aşa cum spuneau săptămâna trecută în *Rolling Stane...*

- n-a mai avut un hit ca lumea de la „Dulăii cu zgardă neagră"...

- când apare noul album al lui Cloud...

- un citat din articolul meu despre album, Sandy...

Cel mai ostentativ dintre aceste personaje - să fi fost critici rock? - era un grăsuliu cu păr şaten rar, purtând un tricou cu propria lui imagine. Avea un platou de mâncare, care, practic, dădea pe-afară - bucăţele şi felii căzând de pe margini pe podea - într-o mână nesigură şi un pahar mare cu

băutură în cealaltă, în timp ce încerca să țină o pereche de discuri la fiecare subsuoară asudată. Vorbea fără încetare, balansându-se, şi volumul lui enorm bloca complet accesul lui Paul către bar.

- Nu ştiu când voi reuşi să scriu din nou despre Blackwish, Sandy...

- Scuzați-mă...

-... şi nu sunt sigur că sunt pregătiți pentru prezentarea pe care o să le-o fac în articolul meu...

- Scuzați-mă...

-... fireşte, aş putea fi convins să-mi schimb părerea, dacă aş putea avea o întrevedere liniştită, în particular, cu Candy.

- Vreți, vă rog, să vă dați puțin la o parte?

- înțeleg că, oricum, e nerăbdătoare să mă întâlnească, iar eu...

- Asta se poate aranja, Artie, spuse, obosită, bruneta. Desigur că *întrevederea* nu înseamnă o promisiune în plus...

- *In plus,* ar fi extraordinar, numai că eu...

- Mută-ți curu' ăla gras din drumul meu, Artie! urlă Paul, rânjind fals cu gura până la urechi când izbuti, în sfârşit, să atragă atenția grăsuliului.

Ceilalți din echipa în tricouri avură un schimb de priviri, apoi se uitară la Artie şi la Paul, hotărând să nu reacționeze.

Artie însuşi părea că nu ştie cum să reacționeze. Spunându-i pe numele mic într-o manieră insultătoare, Paul dovedise că-l cunoaşte şi că Artie e cu el în termeni de „pupă-mă-n cur". Se presupunea că Artie ştia cine e, dar, de fapt, nu ştia, şi prin felul lui de a se comporta, simțea că nu-şi poate permite să-şi trădeze ignoranța. Aşa încât pufăi o dată sau de două ori ca un peşte pe uscat, zâmbi şters şi îi făcu loc lui Paul.

Sandy-cea-în rochie-verde-deschis râse pe înfundate, îi zâmbi lui Paul şi-l măsură rapid de sus până jos. Paul înclină uşor din cap.

Comandă un Martini pentru Velva şi un Bourbon cu gheață. Când sosiră băuturile, trecu pe lângă grăsan.

- Ne mai vedem, Artie, zise el.

- Cine-i ăsta, Sandy? îl auzi Paul pe grăsan în spatele lui. Chipul mi-e cunoscut, dar numele îmi stă pe limbă.

- Călărețul Singuratic, răspunse sec Sandy.

Paul reveni la o Velva nefericită, care stătea nervoasă de una singură, cu oamenii roind în jurul ei, fără ca nimeni să-i remarce trupul fantastic şi „înfățişarea de vedetă". Ce căuta el aici? Dându-se mare în fața unor critici rock ipocriți si făcând pe doica, cu o starletă porno pe care n-o băga nimeni în seamă.

Luă o înghițitură zdravănă de Bourbon şi regretă că nu comandase unul dublu.

- Da' mult timp ți-a mai trebuit, spuse Velva, gustând din acel Martini oribil, cu o strâmbătură acră,

- Barul era înconjurat de oratori sclipitori. Nu m-am putut dezlipi de ei.

- Hmm?

.- Nu contează, hai să aruncăm o privire.

Paul alese la întâmplare o arcadă şi o conduse pe Velva prin ea. O lumină roşie blândă ilumina o cameră în stil hippie-oriental: perne de felurite mărimi, forme şi culori pe un covor bej, moale. Patru narghilele de aramă mari şi bețigaşe de santal ce ardeau în poala unui Buddha de aramă. O muzică indiană gravă, în surdină, venea dintr-un casetofon situat într-un colț. Alte două arcade duceau în alte două încăperi. Cam vreo doisprezece oameni zăceau pe perne, trăgând din furtunul narghilelelor şi vorbind încet unii cu alții. Femeile erau tinere, în cea mai mare parte destul de sfrijite, şi îmbrăcate în haine stil hippie foarte scumpe: rochii largi, brodate de mână, antilopă cu perle, halate de mătase. Bărbații erau în majoritate pletoşi, în costume extravagante

şi elegant croite, ultramoderne, antilopă, mătase, piele în culori vii.

- încărcătura de la Miinchen a întârziat trei săptămâni, aşa că am...

- măcar Jango nu-şi bate joc de tine când...

- dinamită, dar cam puţină...

- mai bine decât o cantitate mare de haşiş nasol...

- depinde de cât de întreg vrei să rămâi...

- Aici, omule, trage un fum, spuse un bărbat cu păr lung, blond, şi cu o barbă asemănătoare, oferindu-i lui Paul muştiucul de os al unei narghilele.

Paul trase moderat şi-şi simţi plămânii umplându-se de haşiş dur, puternic.

Lângă el, Velva începu să tuşească; fumul îi ieşea pe nas şi pe gură. Un râs uşor umplu încăperea. Velva înapoie furtunul unui negru într-un costum alb-gălbui.

- Rahat de calitate, nu-i aşa? zise negrul, cu un rânjet viclean.

Velva îl înhăţă pe Paul de mână şi aproape că-l târî printr-o arcadă în altă încăpere. Aceasta era decorată ca un living comun: canapele, fotolii, mese pentru cafea, o lumină albă, difuză, provenită de la lămpi normale. Cei de-aici arătau ca invitaţii unui cocktail-party obişnuit -bărbaţii în costume clasice, femeile în rochii pentru cocktail şi pantaloni.

Excepţia principală o constituia un tip chel, cu o barbă mai degrabă neîngrijită, în pantaloni gri, lăbărţaţi, şi o jachetă de catifea cafenie, veche, cu petice de piele la coate. Paul îl recunoscu pe Barry Stein, editor, publicist şi fondator al *Flash*-ului din Los Angeles, cel mai vechi şi mai bine vândut ziar subversiv din America. Stătea liniştit într-un colţ, vorbind cu un tip mic de statură, spilcuit, cu un păr argintiu strălucitor, şi care arăta ca şi cum s-ar fi rătăcit într-o lume inversă.

Velva se îndreptă spre bărbatul cu păr argintiu, zâmbi şi spuse:

- Hello, domnul Marvin!

Tipul cel scund ridică privirea şi îi examină trupul, fără nici o expresie pe chip.

- Velva Leecock, spuse ea. Am jucat în mai multe filme finanțate de dumneavoastră.

- Asta-i minunat, replică Marvin. Mă scuzați...

,O ignoră pe Velva şi continuă conversația cu Stein:

- Deci crezi că nenorociții ăia mă plac mai mult pe mine decât pe tine...

Velva rămase bosumflată o clipă, apoi reveni la Paul.

- La dracu', mormăi, asta-i prima persoană de-aici pe care o cunosc.

- Cine e?

- Nu ştii? Harry Marvin.

- Regele pornoului?

- Desigur, răspunse Velva. Am fost în vreo şase dintre filmele finanțate de el, şi nici măcar n-a vrut să-mi vorbească1

Paul clătină din cap cu tristețe. Şansa ca Harry Marvin să recunoască în public, la o petrecere, una dintre vedetele filmelor sale porno era practic nulă. Marvin era unul dintre regii neîncoronați ai pornoului - cărți, reviste, fetişuri şi câte şi mai câte. Numai departamentul editurilor din San Fernando Valley ocupa trei clădiri imense ale corporației. Dar ce căuta să stea de vorbă cu Barry Stein? O petrecere foarte ciudată, într-adevăr...

In încăpere se auziră câteva sâsâituri bruşte în clipa în care un tip înalt, cu o constituție atletică, păşi înăuntru. Rămase o clipă în mijlocul camerei, apoi scrută zona cu ochii lui albaştri, ca o puternică rază laser. Avea un păr şaten până aproape de umeri şi o mustață groasă, dar stătea pe picioare şi se mişca asemenea unui marinar în retragere sau

o Beretă Verde hipertiroidiană. Fiecare muşchi al feței şi trupului era încordat, iar ochii iradiau atât frică, cât şi moarte potențială.

Examină pe rând fiecare bărbat din încăpere cu sclipiri rapide, mecanice, ale ochilor, apoi, fără un cuvânt, se îndreptă cu un pas de două ori mai rapid spre arcada următoare, lăsând în urma lui ceva ca de gheață.

Paul îl urmări până când ieşi din cameră şi, când tipul dispăru, observă rotițele plasate de.fiecare parte a arcadei. Privi la baza peretelui şi descoperi un spațiu îngust între baza peretelui şi podea. In celălalt colț, peretele se sprijinea pe mai multe rotițe. Ridicând privirea, Paul observă că mai exista un spațiu cam de treizeci de centimetri între capătul de sus al peretelui şi tavan. O privire fugitivă de jur-împrejur îi demonstră că toți pereții erau montați pe rotițe.

- Dumnezeule, murmură el, e un decor!

- Ce?

- Camera asta e alcătuită din patru flancuri pe roți. Hai să dăm o raită rapidă prin toată casa! Mă-ntreb dacă nu cumva e în întregime la fel.

O conduse pe Velva printr-o arcadă într-o încăpere scăldată în lumină violet. Pereții străluceau în spirale de crepuscul roşu, albas-tru-deschis, acvamarin, care-ți zăpăceau ochii. Un perete întreg era un poster gigantic, cu un bărbat alb având o imensă coafură afro;

ochii săi păreau spirale verde-albăstriu, care parcă se roteau la infinit. Un pletos în jeanşi peticiți şi tricou cânta ceva abia perceptibil pe o chitară electrică scoasă din priză. Un alt pletos stătea lângă el, bătând ritmul cu o scoabă pe o măsuță joasă, iar cel de-al treilea, aşezat pe o canapea, îşi flutura în ritm părul sârmos. Cinci fete şedeau pe podea, holbându-se cu venerație la acest trio. Pe masă se afla un bol de piatră, plin cu pilule şi capsule de diverse mărimi, fonue şi culori, arătând ca o bucată mare de zahăr.

Şi aici pereţii erau montaţi pe roţi. Probabil că toate camerele sunt decoruri, gândi Paul. Mă-ntreb cât de multe sunt?

Lumina din camera următoare era verde-pal. Două canapele mari, semicirculare, fuseseră plasate una în faţa celeilalte lângă o masă rotundă. John Horst, preşedintele EPI - un tip la vreo cincizeci de ani, bine conservat, cu părul blond, argintiu pe la tâmple-, căuta să atragă atenţia unui grup de tineri actori şi actriţe, şi unor tipi care păreau a fi scenarişti şi regizori. O femeie chipeşă, între două vârste, într-o rochie bleu, stătea parcă înmărmurită alături de el.

- Asta nu e John Horst? îi şopti Velva la ureche.

- îhâm.

- Bine, atunci hai să ne aşezăm.

- Nu acum.

- Uite ce e, Paul, eu am venit aici ca să...

Un tip cu înfăţişare obosită, în costum bleu-royal la două rânduri, cămaşă galbenă şi cravată tot bleu-royal, intră în cameră. Conversaţia se opri brusc, iar chipul comunicativ al lui Horst deveni o mască împietrită.

- Hello, Mike! spuse el, glacial.

- Hello, John! L-ai văzut cumva pe Jango?

- Nu.

- Hmmm...

Bărbatul în costum bleu-royal dădu din cap, scoase o ţigară cu marijuana dintr-o tabacheră de aur, o aprinse şi părăsi camera, pufăind nervos. Horst îşi afişă din nou zâmbetul suav şi continuă de unde rămăsese:

- In momentul de faţă, avem mai multe filme în lucru, inclusiv un proiect science-fiction care ar putea să fie filmul anului, dacă am rezolva problemele de producţie. E inspirat dintr-o carte numită *Omul demolat*, iar scenariul...

- Hai să ne aşezăm, Paul. Dacă reuşim să facem cunoştinţă cu John Horst...

- Of, pentru numele... Uite ce e, Velva, doar n-o să faci cunoştinţă cu el aici, şi, în afară de asta, vreau să văd restul casei.

- Ei bine, eu vreau să rămân în zonă.

- Perfect, atunci rămâi. Dau o raită şi ne-ntâlnim aici peste zece minute.

Velva se bosumflă, apoi încuviinţă şi se aşeză lângă o roşcată care arăta cel puţin la fel de bine ca ea. Paul se întoarse, oftă, se simţi uşurat, întrebându-se de ce. Ceva din adâncul minţii sale se strecura la suprafaţă şi voia să fie distras cât mai puţin posibil. Dorea să soarbă pe-ndelete această petrecere stranie, deoarece acel ceva care bătea la poarta conştiinţei lui era legat de petrecere, de încăperile care nu erau altceva decât decoruri adunate într-un model aleatoriu... Dar *era* aleatoriu?

Unnătoarea încăpere în care intră semăna cu o cameră de tortură vizuală. Pereţii erau oglinzi, iar unica sursă de lumină o constituia un nemilos stroboscop alb, care spărgea timpul în intervale de strălucire orbitoare şi întuneric adânc, făcând ca totul să ţopăie şi să pâlpâie ca într-un film mut. Aici, nimeni nu rămânea prea mult; nu exista nici măcar o singură piesă de mobilier. Oamenii se clătinau prin încăpere în mişcări bruşte şi flashuri, ca într-un bazin agitat şi suprapopulat cu peşti tropicali: o starletă, un motociclist, o bătrână arătoasă, într-o rochie gri, un pletos eretic, care semăna cu Tom Degeţelul, un altul îmbrăcat în ceva ce aducea cu o unifonnă Air Force. Ochiul nu putea forma imagini coerente, iar mintea începea să se spargă.

Clătinându-se, Paul se îndreptă printr-o arcadă în decorul următor. O lumină blândă, artificială, de flacără de cămin, radia din-tr-un imens glob mat, aşezat în vârful unui piedestal înalt din centrul camerei. Lângă cei doi pereţi fără arcade fuseseră plasate două canapele joase. Pe măsuţele din faţa fiecăreia se aflau boluri şi ţigări cu marijuana răsucite

cu dibăcie. Pe o canapea, trei bărbați la vreo treizeci de ani şedeau şi-l ascultau pe un tip strălucitor, care putea avea la fel de bine treizeci sau cincizeci de ani. Era gol până la brâu, purta pantaloni din catifea roşie si avea părul blond, lung până la umeri, într-un straniu contrast cu trăsăturile clare de indian.

- deci trebuie să priviți star-systemul de la Hollywood ca pe o paletă, exact cum îşi priveşte artistul tablourile. Dacă vrei un personaj colorat ca John Wayne, mă rog, îl distribui pe John Wayne. Oricine ştie cum e un personaj ca John Wayne, aşa că, de îndată ce bătrânul Duke porneşte camera, el aduce toată adâncimea personajului din toate filmele dinainte...

Cealaltă canapea era goală, şi Paul se lăsă greu pe ea. Ce petrecere ciudată, gândi el, şi ce decor! îşi imagină o scenă gigantică împărțită de aceste panouri pe roți în mai multe cămăruțe - de fapt, decoruri. Fiecare decor era o realitate diferită, şi toate fuseseră interconectate în diverse feluri, ca un labirint cu mai multe soluții, astfel că puteai rătăci prin ele la infinit, pierzându-ți simțul orientării, până când petrecerea, labirintul fără sfârşit al decorurilor realității, devenea unicul tău univers...

- chiar personaje mărunte. Pune-l pe Henry Silva să meargă printr-un decor de petrecere, şi lucrurile devin brusc îngrozitor de amenințătoare...

însă Beck uitase un singur lucru, gândi Paul. Dacă ai fi putut urca pe şine pereții cu roți şi ai fi putut mişca roțile cu mici motoraşe electrice, totul ar fi putut fi conectat la un panou de control şi schimbat încontinuu configurațiile decorurilor, în timp ce petrecerea Tir merge înainte. Invitații ar fi rătăcit prin realități în continuă schimbare, iar cel care controla tot universul în miniatură ar putea schimba decorurile din jurul lor în funcție de fantezia lui, organizând juxtapuneri, conflicte, scenarii, comploturi...

- sau poți folosi starurile arhetip *împotriva* lorînşile. închipuiți-vă cum ar fi să-l distribuiți pe Steve McQueen într-un rol de homosexual, sau pe Henry Fonda într-un comandant al unui lagăr de concentrare nazist...

Isuse, ce idee de film! *Cetățeanul Kane* extras din *Anul trecut la Marienbad...* O imensă metaforă extinsă în orice fel de realitate, cu orice fel de persoană imaginabilă. Si undeva sus, într-o mansardă, sau cine ştie unde, un zeu al acestui univers în miniatură, jucându-se cu butoanele, mişcând decorurile, schimbând realitățile, ameste-cându-i pe unii cu alții, schimbându-le viețile. Fireşte! Şi pe acest tip nu-l vezi *niciodată,* tot ce afli despre el venind din modul în care manipulează decorurile... Paul rânji cu răutate. I-aş spune *Tipul-de-Sus,* gândi.

Era o idee confuză, dar pe Paul îl fascina, îl impulsiona, îl făcea s-o uite pe Velva, să-şi uite propria sa condiție, să se uite pe sine. Rătăci prin încăperea următoare: numai mobilă ultramodernă din plastic, în culori elementare foarte vii. Un negru albinos, destul de sinistru ca înfățişare, vorbea cu directorul de producție al MGM, cu un accent englezesc care părea original. Casa asta, gândi Paul, este micul univers al lui Jango Beck.

Oare ce ne-ar revela această petrecere, dacă Beck ar fi Tipul-de-Sus? Dacă ghiceşti asta, ai cheia ideii, putând construi un alt personaj în acelaşi mod.

O altă încăpere: panouri de lemn, un şemineu fals, canapele daneze moderne şi fotolii. Un tip scund, îmbrăcat extravagant, cu păr negru, drept, şi cu o aură de energie nervoasă, citea un manuscris galben unui grup de oameni, interpretând singur toate rolurile.

Traficanți de haşiş. Directori de studiou. Presa rock. Muzicieni burduşiți de amfetamine. Scenarişti. Regizori. Paraziți ai Hollywoo-dului. Câteva staruri de film. Indianul acela blond, straniu. Tipul de-aici citindu-şi scenariul. Velva

Leecock. Barry Stein şi Harry Marvin. Un tip înspăimântător mergând tiptil ca o pisică ucigaşă. Cu ce se potrivesc toate astea? Cu Jango Beck. Dar Beck cu ce se potriveşte? Unde se intersectează toate aceste realităţi? în persoana lui Beck - e petrecerea lui, şi nimic altceva nu pare a se interconecta cu aceste decoruri auzi sunetele stranii din pivniţă şi coborî tăcut, în întuneric. Paul se simţi cuprins de o copleşitoare dorinţă de a-l întâlni pe Jango Beck. Casa, cu peisajul ei cinematic, cu decorurile ei, cu aceste stranii realităţi diverse şi cu oamenii din ele; totul era o materializare a personalităţii invizibilului Beck. Exista o siluetă psihică a lui Beck în arhitectură, în designul interior, în iluminat, în peisaj şi carne. în felul lui ciudat, Beck era un artist, iar această petrecere exprima forma lui de artă, dar nu se potrivea cu nimic din ceea ce şi-ar fi imaginat Paul. Era ceva marţian în toate astea...

- micuţul spiriduş de sticlă implora, exact când laba enormă şi păroasă îl transformă într-un milion de fragmente scânteietoare de curcubeu - Paul păşi printr-o altă arcadă. Brusc, ieşise afară din labirint: într-un coridor lung, îngust, întins pe toată lăţimea casei, în spatele ei. în dreapta,.o scară în spirală ducea spre marele turn pe care-l văzuse de-afară. Peretele lung din exterior era alcătuit dintr-un şir de uşi de sticlă dând într-un balcon imens.

Păşi prin cea mai apropiată uşă în aerul cald al nopţii, împrospătat de aroma dulce a vegetaţiei canionului. Pe cer străluceau imperceptibil stele palide, copleşite pe de-a-ntregul de peisajul nocturn al oraşului Los Angeles care se întindea într-un arc maiestuos, departe, sub imensul balcon semicircular.

Afară, pe balcon, se aflau vreo douăzeci sau treizeci de oameni, evadând pentru câteva clipe din universul complex al petrecerii, în aerul nopţii.

Fire subţiri de giuvaeruri albe şi roşii t* farurile şi stopurile maşinilor - pluteau printre cvartale de clădiri scânteietoare, o pictură abstractă poantilistă a unui oraş, făcută cu o paletă de lumini. Spre Sud, se schimbau trei semafoare, iar spre Sud-Est, semnalizările de culoare albastră stroboscopice indicau aeroportul. Dinspre oraş răzbătea o vibraţie zumzăitoare pe care Paul n-o auzea cu urechile, ci o simţea în stomac. Era o viziune ameţitoare, oceanică, a măreţiei umane, fiind totodată o obscenă cicatrice geometrică la poalele munţilor împăduriţi: un imens cancer mecanic pe trupul geologic al naturii.

- Mişcă-ţi cum' gras la o parte! spuse o voce plăcută în spatele lui.

Paul se întoarse şi dădu cu ochii de femeia tânără în rochie verde-deschis, care îi zâmbea. Mai văzu că avea ochi gri-verde inteligenţi, cu trăsături hotărâte, şi o expresie uşor tristă, sarcastică a buzelor. Putea să aibă la fel de bine douăzeci şi opt sau treizeci şi cinci de ani.

- Hello, spuse Paul. Ce s-a întâmplat cu amicii tăi linge-blide?

- S-au ghiftuit, s-au îmbătat, s-au făcut cui şi acum vor să facă amor. Presa rock - Dumnezeu să-i binecuvânteze, să-i sece şi să nu mi-i mai scoată niciodată în cale.

- Tipii ăia chiar sunt de folos cuiva?

Ridică din umeri.

- Cine ştie? Revista *Rolling Stone* ajută la vânzarea unor discuri, şi probabil că şi *Flash* înseamnă ceva. Restul sunt de mâna a doua, dar măcar se vând ieftin. Hrăneşte-i de câteva ori pe lună, încarcă-i cu albume, băutură, drog şi tricouri elegante, lasă-i pe cei mai importanţi să i-o tragă din când în când unei cântăreţe de acompaniament dintr-o formaţie de mâna a treia, şi sunt oamenii tăi. Jango îi cumpără pe toţi cu cheltuieli minime, şi bănuiesc că obţine exact cât a plătit.

- Il cunoşti pe Jango Beck?

Fata izbucni într-un scurt hohot de râs.

- Eu lucrez pentru Jango. Din când în când, mă şi culc cu Marele Bărbat. Nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat pe Jango Beck.

- Pare un tip fascinant.

- Aşa e. Dar şi un şarpe e la fel.

- Dar lucrezi pentru el. Si te culci cu el.

- Ți-am zis, e fascinant.

- Dar, după spusele tale, şi un şarpe e la fel.

- Ei bine, amândoi ştim ce simbolizează şarpele, aşa-i? Asta-i o conversație ciudată. Poate că amândoi suntem aici încercând să facem o lipitură, şi nu găsim alt subiect decât Jango Beck.

- Mă rog, ăsta e micul lui univers, nu crezi? spuse Paul. Oricum, nu încerc să fac lipitura cu tine, cel puțin nu deocamdată. Sunt cu... *lsuse*\

îşi dădu brusc seama că Velva îl aştepta în labirintul lui Beck... de cât timp... douăzeci, treizeci, patruzeci de minute? Probabil îi ghiorăiau mațele - dacă nu cumva a săltat deja un producător.

- Păcat! spuse femeia cu rochie verde. Pari interesant! Isteț. Oricine ai fi, îmi place cum îți merge mintea.-Bănuiesc că nu poți scăpa de fata cu care eşti...

- Un gentleman nu scapă niciodată de o doamnă... Dar există o şansă de cincizeci la sută ca doamna să scape de mine...

- Bun, dacă o face, mă găseşti pe-aici. Cauți o grămadă de bețivani în tricouri elegante şi întrebi de Sandra Bayne.

Se întoarse, păşi înapoi spre uşile de sticlă, îi adresă un sărut batjocoritor şi dispăru în casă, în zăpăceala petrecerii. Paul o privi cum pleacă, întrebându-se dacă avea s-o mai vadă vreodată. După o scurtă pauză, o urmă înăuntru.

VII

Revenind în coridor, în fața şirului de arcade care ducea spre petrecere, Paul constată că habar n-avea cum să se întoarcă în camera în care rămăsese Velva. își aminti că era în încăperea cu lumină verde şi canapele semicirculare, dar unde se afla *asta'}* între bârlogul traficanților şi camera stroboscopică? între bârlogul traficanților şi camera cu lumină de cuarț? Şi chiar dacă mi-aş aminti poziția, cum ajung acolo? se întrebă el.

Paul constată că uitase ordinea în care trecuse prin camere, sau câte camere sunt, sau modelul legăturilor dintre ele. După cum se orienta, putea fi foarte bine în filmul pe care şi-l imaginase, în care încăperile se deplasau şi se schimbau încontinuu. Se mişcase dintr-un decor într-altul, ca un personaj dintr-un film - decor! stop! motor! stop! motor! - *țop, țop, top* dintr-o realitate în alta, fără nici un sens de tranziție topologică! Nu era altceva de făcut decât să plonjeze la loc în film şi să vadă ce se-ntâmplă. Oricum, nu pot exista *chiar atâtea* încăperi...

Intră la întâmplare într-o arcadă şi se trezi într-o lume rece a albastrului: covor bleumarin, pereți de un albastru glacial, lămpi globulare bleu şi mobilă pneumatică din plastic, în aceleaşi culori glaciale. Un tip în costum maron vorbea cu indianul blond* în timp ce, într-un colț mai îndepărtat, negrul albinos schimba priviri pline de subînțeles cu o frumusețe neagră, subțirică, într-un sari.

- nu-ți poate oferi decât minimum de la Guild, dar ar vrea să vorbească despre o parte din profitul producătorului...

- în ce mă priveşte, domnişoară Devi, găsesc atmosfera din Calcutta ciudată, după gustul meu...

In cameră năvăli boxerul pletos, cu înfățişare cazonă, cercetând în continuare chipuri şi umbre de inamici. Sau, gândi Paul, poate de posibile victime. Un scurt semn de recunoaştere între el şi negrul albinos: pe de-o parte, teamă, pe de alta, ceva viclean.

- I leLLo, Chris, zise albinosul, într-o şoaptă uşoară.

- Eşti aici cu afaceri, Cornelius?

- Ştii că nu sunt îndeajuns de masochist ca să lucrez pentru Jango Beck. N-am tăria ta de caracter.

- Nu asta voiam să spun.

In loc de răspuns, albinosul izbucni în râs.

- Jerry, să nu treci prin alei întunecoase, şi poţi fi sigur c-o să fac si eu la fel, adăugă Chris, ieşind din încăpere.

Mă-ntreb cum sunt cele două realităţi care s-au intersectat, gândi Paul. Evident, Chris lucrează pentru Beck si, din cine ştie ce motiv, faptul că 1-a văzut aici pe Cornelius 1-a înspăimântat. Complotul se adânceşte. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama de asta pe balcon, când priveam oraşul.

Paul păşi printr-o arcadă în camera stroboscopică, unde în lumina intermitentă stăteau trei perechi îngemănate, sărutându-se şi contorsionându-se ca nişte siluete pâlpâitoare într-un vechi film porno. Paul râse - îi trecu prin minte, ca un rapid cadru flash-for-ward, o imagine a Sandrei Bayne - şi plecă prin arcada următoare, trezindu-se în camera cu lumină verde, unde o lăsase pe Velva.

Numai că Velva nu era acolo, şi nici John Horst. Câţiva dintre actorii tineri, actriţe şi scenarişti mai rămăseseră, vorbind între ei şi cu negrul în costum alb-gălbui din bârlogul cu haşiş. Oare Velva reuşise să facă lipitura cu John Horst? Bravo ei! Dacă ea s-a ocupat de asta, poate că eu o s-o găsesc pe Sandra Bayne. Ceea ce înseamnă că am *doi* oameni de căutat, mărindu-mi şansele de a găsi măcar unui. Pe de altă parte, am lăsat-o să stea aici prea mult. Poate s-a înfuriat. Ei bine, dacă n-o găsesc înaintea Sandrei Bayne...

Era prea complicat să încerce să-şi imagineze o progresie logică. Singura soluţie rămânea să continue căutarea şi să ia legătura cu prima ieşită în cale. Problema era pe cine *spera* să o găsească prima, iar treaba asta, prin însăşi natura ei, era o problemă nasoală.

Deci, deplasându-se mai departe, Paul pătrunse în camera cu lumină de cuarț. Artie, criticul rock grăsan, vorbea pe canapea cu trei muzicieni, în timp ce cinci admiratoare, înghesuite una într-alta, încuviințând, se holbau la posterul gigantic, la claia de păr, la ochii spiralați, la gura uşor sardonică - toate în globuri solarizate verzi, albastre şi roşii. Beck trebuie să fie, gândi Paul. Cu chipul cui altcuiva ar decora el un perete întreg? Dar posterul solarizat al lui Jango Beck nu-i spunea nimic; chipul era fragmentat în pete abstracte de culoare, transformat în ceva inuman şi cu totul enigmatic.

Când trecu de-a lungul camerei, Artie îi făcu semn cu mâna şi-l învrednici cu un fals zâmbet de recunoaştere. Paul îi răspunse la fel atunci când trecu pe lângă el şi ieşi din cameră.

Se afla acum în încăperea în care-i venise ideea cu Tipul-de-Sus -încăpere luminată de globul care dădea o pseudolumină de şemineu, pe piedestalul înalt. Numai că indianul blond şi auditoriul său dispăruseră; în locul lor, pe o canapea, stătea John Horst cu matroana chipeşă în rochie bleu, ascultându-l pe tipul scund si dinamic, care, ceva mai devreme, începuse să citească manuscrisul galben. încă îl ținea strâns, agitându-l încoace şi-ncolo, țopăind pe călcâie.

- aşa încât, atunci când a spus asta, mi-a sărit țandăra şi am plonjat peste masă asupra căcănarului idiot! L-am trosnit pe cretin exact în boaşe...

- Iertați-mă, domnule Horst...

Horst ridică privirea spre Paul cu expresia exasperată a unui patrician care-şi ascunde plictiseala.

- Da? spuse tăios, în timp ce tipul scund se încruntă.

Paul se simți brusc ca un țărănoi prost şi se înfurie pe cei doi care-l făcuseră să se simtă astfel. Le putea citi expresia de pe chip ca indicațiile scrise pe un scenariu. Horst era convins că are de-a face cu un parvenit în ascensiune, care

încerca să profite de mărinimia lui, iar tipul cel scund era înfuriat că un dobitoc îi întrerupsese perorația.

- Îîîî, o caut pe doamna cu care eram, zise Paul. O blondă foarte arătoasă în rochie bleu, foarte strânsă pe corp. Ultima oară când am văzut-o era în aceeaşi cameră cu dumneavoastră.

- Mă tem că n-am remarcat, spuse Horst, glacial.

- Dacă o găsiți, întrebați-o dacă n-are o soră nimfomană, interveni tipul cel scund. Doamne, ce indivizi mai apar pe la petrecerile lui Beck!

Storcându-şi fără succes mintea ca să-i dea o replică usturătoare, Paul mai rămase o clipă, simțindu-se penibil când cei doi refuzară să mai țină seama de prezența lui. într-o bună zi... într-o bună zi... of, rahat! Renunță, păşi printr-o altă arcadă şi schimbă iarăşi realitatea'.

Se afla înapoi în prima încăpere în care intrase cu Velva, din salonul principal: lumină roşie difuză, perne pe un covor bej, santal arzând în poala unui Buddha de aramă. Dar întreaga ambianță se schimbase. Vreo doisprezece tipi diverşi şedeau pe perne, halind din farfuriile de la bufet - critici rock, câțiva actori, indivizi care păreau a fi agenți, starlete, oameni de afaceri, în costume de afaceri. încăperea era pur şi simplu primul loc unde găsiseră să se aşeze, după ce-şi luaseră mâncarea.

Doi dintre ocupanții dinainte - tipul în costum de mătase, cu păr şi barbă blonde, şi negresa subțirică, cu rochie de mătase brodată -şedeau lângă o narghilea, fumând haşiş şi chicotind liniştiți. Arătau ca un grup de actori dintr-un alt film, în pauza de prânz, într-un decor exotic scos din uz, în timp ce două fantome din ultimul film tras acolo bântuiau zăbăuci.

Dar acum, Paul măcar ştia pe unde s-o ia. încăperea mare, cu bufet şi bar, se afla exact dincolo de arcada din stânga. Constată că i se făcuse foame. Apoi îşi aminti că Velva voise

să mănânce acum o oră sau două. Şi dacă nu e acolo, îşi zise el, atâta pagubă, poate că la bar dau peste Sandra Bayne.

încăperea era ceva mai aglomerată decât fusese mai devreme. Oamenii stăteau câte patru-cinci la coadă în jurul barului, aşteptând să comande băuturi. Şi la masă era o coadă lungă. Un văl de fum de ţigară alcătuia un strat de smog artificial lângă plafonul albas-tru-deschis, amestecându-se subtil cu aromele băuturii şi mâncării. Se forma astfel o uşoară miasmă de rânced care plutea în aer, ca un miros al trecerii timpului petrecerii. Acum nu mai dansa nimeni, iar orchestra de negri cânta pentru sine acorduri lejere şi relaxante; muzicienii arătau ca şi cum ar fi dat bine iama prin „iarba" care se găsea din belşug în celelalte camere.

Criticii rock dispăruseră de la bar, iar Sandra Bayne nu se vedea pe nicăieri. Paul o zări însă pe Velva aşteptând la coada de la bufet. Vorbea cu un tip într-o geacă de antilopă maron, cu ciucuri, şi o pălărie australiană pleoştită, asortată cu geaca. Ochii lui îşi dădeau toată silinţa să alunece în josul rochiei Velvei.

7 Paul! Aici!

îi făcu semn cu mâna şi-i adresă un zâmbet gen mă-bucur-că-te-văd. Cel puţin nu părea furioasă c-o lăsase să aştepte atât timp singură.

- Jack, el e Paul Conrad, prietenul meu, tipul despre care ţi-am vorbit, spuse Velva, când Paul se aşeză lângă ea la coadă, în ciuda câtorva bombăneli ale celor din spate şi a unui oftat abia perceptibil al tipului cu pălărie pleoştită.

- Paul, el este Jack Wilkes, este... ce spuneai că eşti, fotograf de modă?

- Fotograf de *război,* pentru numele lui Dumnezeu! replică Wilkes cu o voce ameţită de bere, care, într-un fel, părea potrivită cu mustaţa cafenie pe oală.

La o examinare mai atentă, privirea lui se dovedi a fi complet tulbure; era beat criță.

- Ah... ați fotografiat vreo luptă ca lumea în ultima vreme? întrebă Paul.

- Glumeşti? în ultimii doi ani, am văzut atâta carne arsă şi atâția copii măcelăriți încât sunt beat de şase săptămâni, şi, dacă am baftă, o să rămân aşa până când o să-mi scot din creierul meu însângerat ultima amintire despre Viet-fut-nam. Până la urmă, poate o să ajung fotograf de modă sau alcoolic în vreun cartier mărginaş, ceea ce e mai bine decât să-mi câştig existența trăgând poze grețoase cu vietnamezi prăjiți, crede-mă, amice, tu zici că jocu' ăsta e doar ohă şi dat din clanță...

- Jack tocmai s-a întors din Vietnam, spuse Velva.

- Mi-am dat seama.

Din fericire, le veni rândul la bufet înainte ca Wilkes să continue povestea. Paul îşi luă în farfurie rumaki, ciuperci chinezeşti cu legume şi costiță, în timp ce Velva se repezi asupra salatei şi a unui munte enorm de caviar negru. în vreme ce Wilkes îşi arunca pe farfurie tot ce vedea în fața ochilor, Paul şi Velva izbutiră să se strecoare rapid prin mulțimea din jurul bufetului, scăpând astfel de Wilkes, şi dispărură în camera orientală. Si mai mulți înfulecau acum în lumina roşie difuză, iar cele patru narghilele erau din nou ocupate, diferiți tipi trăgând haşiş, între două înghițituri de haleală şi băutură pe gratis. Reuşiră să găsească două perne libere într-un colț; de-abia după ce se aşezară, chipul Velvei se încreți într-o strâmbătură de furie.

- *Unde* ai fost? O jumătate de oră mi-au dat târcoale tot felul de prostovani ca ăla, turnându-mi numai tâmpenii.

- M-am rătăcit.

- Te-ai rătăcit? La o petrecere?

- Aici e un adevărat labirint, spuse Paul. în afară de asta, nu erai unde te-am lăsat. Ce s-a întâmplat?

Velva umplu cu caviar o frunză de lăptucă şi o azvârli în gură. Mestecă, se strâmbă, mestecă iar şi înghiţi.

- Am încercat să vorbesc cu Horst, dar era înconjurat de toţi tipii ăia oribili, şi nici măcar n-am reuşit să-l f<ic să mă observe. Pe urmă a intrat un tip şi i-a spus că îl caută unul pe nume Billy Lee, la care Horst a pălit şi s-a cărat. Am rămas pe loc aşteptându-te şi atunci au intrat câţiva traficanţi de droguri, de-ăia nasoi, şi practic au început să facă trafic la vedere. Aşa încât, atunci când am văzut că nu apari, într-un târziu, am plecat de-acolo şi am mişunat un timp pe-aici. Câţiva au încercat să mă agaţe, dar erau nişte nimeni, şi n-am izbutit să dau peste cineva important. Până la urmă, mi-am zis că lucrul cel mai bun e să-mi iau ceva de mâncare.

Mai luă o îmbucătură de caviar şi salată, de data asta, una ceva mai mică, pe care o mestecă de două ori şi o înghiţi rapid.

- Tu ce-ai făcut în vremea asta'?

Paul muşcă dintr-o costiţă şi hotărî că adevărul - sau măcar cea mai mare parte din el - ar mulţumi-o, evitând astfel o scenă.

- Mi-a venit o idee pentru un film, zise. Mă plimbam, impreg-nându-mă de culori şi atmosferă, şi au început să-mi încolţească în minte tot felul de idei. Un film despre o petrecere stranie, într-o casă cam ca asta...

Ochii Velvei sclipiră.

- Un film? Cum se numeşte'? Crezi că aş putea avea şi eu un rol în el, un rol bun? Una peste alta, aminteşte-ţi că, dacă nu eram eu, n-ai fi ajuns la petrecerea asta, şi dacă petrecerea ţi-a dat ideea unui film...

Paul râse, clătinând trist din cap.

- Uite ce e, Velva, de îndată ce obţin fonduri ca să fac *orice* film, o să te distribui în el, bine? Asta te face fericită?

E loc pentru amândoi într-un castel de nisip, gândi el.

Velva se aplecă, îl sărută apăsat pe gură, îi deschise buzele, apă-sându-le de-ale ei, şi-i strecură limba înăuntru, umplându-i gura cu gustul sărat al caviarului şi cu mirosul respirației cu gust de peşte. Paul se clătină o clipă, apoi îi întoarse sărutul.

- Oh, Paul! strigă ea cu o voce de fetiță fericită.

- Ia-o uşor, că n-am daț încă peste milionara cu negi pe țâțe. De fapt, cred că nici nu există aşa ceva în casa asta.

- Am încredere în tine, eşti un învingător, ştiu c-o să reuşeşti, şi sunt fericită c-o să reuşim împreună.

Paul era şi mişcat, dar şi iritat. Dacă şi eu aş avea atâta încredere în mine... La dracu', dacă aş avea şi eu încă atâta încredere în mine, mi-aş pierde mințile, asta e, pentru că toată încrederea din lume n-o să-mi poată face rost de milioane de dolari ca să pornesc un film, şi cam atât n-ar costa Tipul-de-Sus, nemaivorbind de decorurile complicate, plus că ar trebui să tun şi o mulțime de actori cât de cât acceptabili... în clipa de față, am doar o idee şi o actriță netalentată care crede în mine, pentru că sunt un regizor care i-a promis c-o ia în film, chiar dacă n-am nici un ban...

- Uite ce e, Velva...

Paul se opri în mijlocul frazei. Conversația din încăpere se întrerupse brusc. O apariție inopinată, încadrată ca o icoană în arcada dinspre salonul principal, făcuse să se curme acțiunea.

Femeia purta o salopetă de mătase bleumarin, care părea pictată pe trupul ei de la gât până la genunchi, subliniindu-i pubisul în materialul scânteietor şi evidențiindu-i musculatura solidă şi bine conturată a stomacului, sânii drepți şi sfârcurile erecte. De la genunchi în jos şi dincolo de coate, costumul se evaza puternic în manşele enorme, bogat brodate în roşu-aprins, auriu, galben şi verde, cu dragorii, păsări ale Paradisului, peşti tropicali şi flori. Peste umeri, îşi azvârlise o mantie scurtă, tot bleumarin, dar brodată în

întregime la fel ca manşetele şi tivită cu mătase verde. Părul lung, negru, cu o subtilă nuanţă de roşu, îi cădea pe umeri. în adâncurile ochilor ei imenşi, verzi, sclipea un anume mister întunecat.

Paul îşi dădu seama imediat cine e. Cine n-ar fi ştiut? Era Star. Star de la Velvet Cloud, şi, ca personalitate cel puţin, avea acelaşi gen de prezenţă acaparatoare care îţi taie răsuflarea, gen care făcuse staruri din Marilyn Monroe, Clark Gabie, Mick Jagger. Aceasta era „calitatea de vedetă" de care vorbea mereu Velva - însuşirea de a ieşi pe o scenă sau de a intra într-o încăpere, dominând-o imediat şi total, fără a face, de fapt, absolut nimic -, numai că aici era de-adevăratelea!

Star traversă încăperea; un bărbat înalt, costeliv, cu părul şaten lung şi drept şi cu o expresie chinuită pe chip, o urmă la jumătate de pas. Asta trebuia să fie Bill Horvath, iubitul ei de multă vreme şi inteligenţa creatoare a grupului Velvet Cloud. Trecu prin cameră şi ieşi prin cealaltă arcadă, lăsând în urmă o undă de tăcere creată de la sine, o încărcătură electrică şi apoi o izbucnire bruscă a conversaţiei întrerupte ca şi cum ar fi aplaudat nişte spectatori.

Doamne, dacă ar apărea aşa *ceva* pe film, dacă aş reuşi să *fac* să apară pe peliculă... Paul constată că se ridicase şi păşise către arcada prin care se topiseră Star şi Horvath.

- Acum unde mai dispari? spuse Velva, arţăgoasă. Alergi cu limba scoasă după creatura aia?

- Filmul, spuse Paul. N-o vezi în film? Impactul, numai felul cum traversează ea o cameră...

- Eu nu văd altceva decât o hippie înţolită extravagant.

Instinctul îi dictă lui Paul să unneze traiectoria lui Star prin toată petrecerea, să observe cu ochiul aparatului de filmat efectul produs de persoana ei asupra realităţilor prin care avea să treacă, să compare percepţia lui instantanee cu judecata rece a regizorului. Conştientizarea faptului că avea multe de învăţat din asta se amesteca uşor cu dorinţa

nebună de a o folosi într-un film, iscând în el o poftă cumplită de a avea un aparat în mână chiar aici şi acum, deoarece ştia că ăsta era singurul test adevărat, că ceea ce simțea trupeşte nu apărea întotdeauna pe peliculă.

Cu Velva pe urme, Paul plonjă prin arcadă după Star. Pătrunse într-un living clasic, cu canapele, fotolii, lămpi şi mese, dar Star şi Horvath trecuseră deja prin el. Dispreţul învăluia gelozia atât de puternic, încât Paul nu simțea pe piele decât gheare de pisică, auzind mârâitul felin. Ochii tuturor bărbaților din încăpere erau îndreptați spre arcada îndepărtată, strălucind în fluorescența luminii de cuarț. O panoramare rapidă de 270 de grade de fețele bărbaților - chipuri din încăpere încheiată cu o transfocare pe vidul ultraviolet al arcadei, ar descrie întreg tabloul în vreo douăzeci de secunde de film.

Şi... tăietura pe contra-plan, din interiorul încăperii cu lumină de cuarț, privind înapoi prin arcadă la chipurile pofticioase ale bărbaților, la fețele de pisică ale femeilor. Star stă la capătul unei canapele, vorbind cu un tânăr muzician pletos, care leagănă uşor chitara pe care o ține în poală. In lumina de cuarț, părul ei are o nuanță fluorescentă roşu-fantomatic, ochii îi strălucesc verde-pal ca giuvaerurile, iar costiunul strâns pe corp, la cea mai mică mişcare, se unduieşte în fâşii de lumină electrică bleu. Horvath stă în picioare lângă canapea, privind cu ochii mijiți, cu gura încrețită într-un zâmbet sardonic, imensul poster al Iui Jango Beck care umple un perete întreg. Trei fete tinere aşezate pe podea îl privesc pe Horvath cu adorație. Un tip la vreo treizeci de ani, cu o tunsoare elegantă şi un costum Sy Devore Hollywood, sade pe o altă canapea, între o fată subțirică, androgină, cu părul tăiat scurt, şi un pletos profetic, care aminteşte de Charles Manşon. Trei bărbați pătrund în încăpere, venind din camera din care tocmai a

ieşit Star, şi privesc, încercând şi nereuşind să pară superindiferenţi.

- am căutat să cădem de acord, Star, dar...

Star bagă mâna în bolul de marmură de pe măsuţa joasă din faţa ei, scoate un pumn de felurite pilule şi le lasă să se scurgă lent printre degete. Tânărul muzician zâmbeşte slab.

- Te vor toca până când o să te scurgi ca nisipul printre degetele propriei tale vieţi, spune Star cu o voce plăcută, guturală, puternică.

- Mda, mă rog...

Ea îi pune un deget pe buze.

- Ştiu, zice. Cu toţii am trecut pe-acolo, unde simţi că trebuie să iei drog ca să declanşezi energia sau să opreşti durerea. Dar nu faci nimic altceva decât să dai de la tine, şi când ai dat tot ce-ai avut... II sărută uşor pe buze. Trebuie să umpli pustietatea şi să învingi durerea când ai de-a face numai cu aşa ceva. Evadarea este calea, dacă te-ai prins. Chiar dacă nu te-ai prins. Pune un braţ în jurul lui şi-l sărută iar. Să compui muzică frumoasă, îi zice ea. Să fie muzică frumoasă.

Horvath, care în tot acest timp privise impasibil posterul, o ia de mână ca un fel de semnal imperceptibil, şi ies din încăpere.

Tăietură, gândeşte Paul, pe un prim-plan al tânărului muzician. Vedem cum i se relaxează falca, deschizându-i gura, cum i se măresc ochii, şi muşchii feţei i se înmoaie ca o mască de ceară care începe să se topească la soare.

- doar o dat^...

- poate, puştiule, dar să nu-ţi închipui că poţi lua totul pentru tine...

Una dintre fetele de pe podea scoate din bolul de marmură o pilulă roşie şi una albă şi le înghite fără apă, cu gestul unui puşti care mănâncă M&M. Muzicianul priveşte inexpresiv în

ochii pierduți ai admiratoarelor sale. Clipeşte, se scutură, clatină din cap.

Stop - mormăi pantru sine Paul, sfâşiat în interior pentru că nu poate trage pe peliculă acest material. Dac-aş fi fost atât de nesimțit, încât să-mi fi adus aparatul! O clipă de realitate pură pierdută pentru totdeauna! Bergman să fi făcut scenariul, Fellini să fi regizat şi Laszlo Kovacs să fi filmat, puteai să tragi douăzeci şi şapte de duble, şi tot nu scoteai momente ca astea.

Până şi Velva trebuia să fie în stare să simtă că Star avea ceea ce reclama ea pentru sine - „stofă de vedetă", prezență total carismatică, şi încă din aceea care *se vede* pe peliculă. Oricine o numea Star spunea un mare adevăr.

Cu Velva agățată de el, Paul o urmă pe Star în decorul următor, cu un aparat fantomă pulsându-i în mână şi în ochi. Se aflau din nou în încăperea în care Velva încercase să-i facă avansuri timide lui John Horst. Actori tineri, actrițe, regizori şi scenarişti continuau să converseze între ei şi cu negrul traficant în costum alb-gălbui. Numai că acum circulau de jur-împrejur trei pipe subțiri de aramă şi aerul era greoi din cauza fumului dulceag.

Star şi Horvath stăteau împreună la marginea grupului, şovăitori şi ezitanți. Chipul lui era fioros, cumva ranchiunos, şi în clipa asta părea mai puternic decât chipul lui Star, deoarece ochii ei erau neaşteptat de lipsiți de viață. Pentru prima dată, contrastul îl convinse pe Paul de inteligența şi forța din ochii lui Horvath. Nu mai părea doar însoțitorul ei. Povestea asta, oricare-ar fi, avea adâncimi pe care Paul nici măcar nu le bănuia.

Cei din încăpere ştiau în mod evident cine erau cei doi, dar se prefăceau cât se poate de indiferenți, trecându-şi unul altuia pipele cu haşiş, conversând, luând act de prezența lui Star numai prin priviri piezişe, furişate.

Dar când una dintre pipele cu haşiş reveni în mâna negrului, acesta se îndreptă spre Star, schiță o plecăciune şi îi puse pipa între buze. O clipă, pe chipul ei trecu o umbră de teamă de neînțeles. Negrul ținu un chibrit deasupra micului bol al pipei de aramă. Star trase gânditoare.

- Cum crezi că *te* poate salva ea? spuse Horvath cu un glas rece, sarcastic.

- Hei, omule, replică negrul, nu vreau nimic de la oameni ca voi, care mi-ați dat deja totul. Exceptând poate să-i mulțumesc doamnei, pentru că există pe această planetă. E clar?

Star scoase lent fumul şi, pe măsură ce fumul îi ieşea din gură, în muşchii feței îi revenea tonusul, spatele i se îndreptă, iar ochii îşi recăpătau strălucirea de smarald. Când îi înapoie negrului pipa, zâmbetul ei era.radios. Părea transfigurată, plină din nou de ea.

Negrul întinse pipa spre Horvath.

- îmi sunteți simpatici. Niciodată n-o să ştiți cum, dar erați acolo exact când aveam nevoie de voi. Dacă aş putea, m-ar bucura să vă fiu de folos cândva.

Horvath îi înapoie pipa şi expresia feței i se îndulci.

- Dă-o mai departe, spuse Star. într-o bună zi, cineva o să aibă nevoie de tine. Să fii acolo. Asta e dragostea, treci prin ea, trece prin tine. Ia-o şi dă-o mai departe: n-o poți restitui, te-ai prins?

- M-am...

Şi cei doi traversară lent încăperea, revigorați, transformați trecând într-o arcadă plină de flashuri dure, orbitoare, de lumină şi întuneric. Paul şi Velva îi urmă prin camera stroboscopică. Star si Horvath, cu spatele drept, păşeau ca două personalități strălucitoare unul lângă altul prin alternanțele de lumină şi întuneric.

Efectul stroboscopic le stiliza mişcările în arhetipuri ale lor înşişi, transfonnând realitatea într-un film al ei şi conferind prezenței lor o dimensiune mitică.

Paul şi-ar fi vândut sufletul pentru un aparat de filmat, privindu-i cum înoată prin curentul de timp sincopat al camerei stroboscopice -un efect nenatural, mistic, născut din îmbinarea stării lor sufleteşti de moment cu magia efectului luminilor. Paul ştia cu o siguranță plină de disperare că acea clipă magică *ar fi apărut* pe film doar dacă ar fi avut în mână un aparat cu care să-l înregistreze.

Un straniu moment de tranziție se petrecu atunci când ieşiră din universul pâlpâitor al camerei stroboscopice în universul liniştit, ca de acvariu, al încăperii albastre - covor albastru-închis, pereți în nuanța gheții, mobilă pneumatică albastră, lumină subacvatică albastră.

O idee străbătu creierul lui Paul: o nouă formă de tranziție cinematografică. Puteai trece stroboscopic de la un decor la altul, folosind o tăietură triciclică. Vechiul decor, negru, noul decor, negru, vechiul decor, negru, noul decor, negru, noul decor. Puteai arăta cele două realități interferându-se. Nici o tranziție cinematică a imaginii, nici o tăietură, nici o „scădere a luminii". Ceva într-adevăr nou, care era la fel de simplu de făcut ca o plăcintă pe o Moviola.

Cei din camera albastră îşi urmau propriile lor traiectorii do-moale. Negrul albinos şi femeia subțirică în sari erau întinşi pe o canapea ca un imens blazon azuriu, şoptindu-şi ceva unul altuia. Patru alte cupluri şedeau la un loc, sorbindu-se din ochi şi ignorând orice altceva. Unul dintre ele era alcătuit dintr-un ins mic de statură şi subțirel ca un fir de iarbă, cu părul blond ondulat şi cu barbă, şi un negru atletic, într-un tricou de satin negru mulat şi jeanşi. Totul rece şi albastru, parfumat şi calm.

Star şi Horvath parcă se armonizară cu această atmosferă, se îndrăgostiră, se întoarseră unul către celălalt, devenind un

alt cuplu îmbrăţişat. Paul se simţi ca un cititor de contor într-o colonie de nudişti, stând acolo cu Velva, ca un privitor, cu aparatul de filmat ectoplasmic în mână. *D'mco\o-De-Tot-Ce-Era-In-Jur.* Era ca un vis pe care-l avea din când în când, trezindu-se în metroul newyorkez la o oră de vârf, fără pantaloni. Toată lumea se prefăcea că nu observă ca să nu strice cadrul, dar asta făcea lucrurile şi mai stânjenitoare. Iar Paul, stând cu Velva într-o încăpere plină de cupluri, era silit să se confrunte cu realitatea neplăcută a faptului că *nu* formau deloc un cuplu, din cauza izolării lor extreme.

Şi atunci, intervenind în această fulgerătoare combinaţie a zeilor norocului, Star se întoarse brusc, adresându-i-se:

- De ce vă ţineţi după noi?

Când spuse asta, îi privi drept în ochi. Era atât de ameţitor de frumoasă, cu ochii atât de prietenoşi şi vorbise ca şi cum ar fi rostit o frază de genul: „Nu doriţi o bucăţică de ciocolată?" Paul constată că nu era în stare să reacţioneze în vreun fel; stătea acolo cu faţa şi mintea golite.

- Ne-aţi urmărit peste tot, zise Star, şi consideraţi, probabil, că motivul dumneavoastră e prea ciudat ca să-l dezvăluiţi. Ei bine, credeţi-mă, nimic din ceea ce-mi puteţi spune nu poate fi mai şocant pentru mine decât toate şocurile de care am avut parte până acum.

Star îi atinse mâna; Horvath schiţă o jumătate de pas înapoi. Paul se simţea de parcă s-ar fi scufundat într-o uşoară transă. Legăturile sinaptice dintre mintea lui şi gură făcură scurtcircuit, şi se trezi vorbind înainte de a gândi:

- Nu fac un film.

Si, auzindu-şi cuvintele ce-i zburară de pe buze, fără un scenariu prealabil în minte, constată că deseori îşi *construia* dialogul în cap şi abia apoi îl rostea, mai degrabă ca un actor, decât spontan.

Star stătea calmă dinaintea Iui - o aşteptare, o mare de linişte, o prezenţă răscolindu-i cele mai intime adâncuri.

- Sunt realizator de film şi v-am observat mişcările când vă plimbaţi prin încăperi, şi voiam să fac un film despre asta, dar, neavând aparat, am tras filmul fără. Ce dracu' tot spun eu aici?

- E ca şi cum ai spune că-ţi trăieşti viaţa ca pe un film pe care ţi-l faci, replică Star. înregistrezi realitatea în loc s-o trăieşti. Păşeşti afară din cursul tău şi observi. Iar dacă exagerezi, îţi pierzi propriul punct de referinţă..

Era atâta tristeţe în glasul ei, atâta tandreţe. Si atât adevăr.

- E foarte uşor să te prinzi în ceea ce trăieşti şi pe urmă să te trezeşti că nu mai ştii cum să ieşi, zise Horvath cu o autoritate amară în glas.

Vorbărie de realizator de filme, gândi Paul. Să faci un film, să fii un film. Una dintre dezamăgirile de a nu fi în stare să faci un film direct, în care să poţi crea realitate, s-o înregistrezi, s-o montezi şi s-o uiţi. Trebuie să înregistrezi ce se-ntâmplă în viaţa ta ca să ai material, şi începi să experimentezi orice ca fiind *material.* Ceea ce, al naibii de sigur, este tocmai ce-am făcut eu în seara asta! Dar, totodată, fără această constrângere de a trăi în interfaţa dintre film şi realitate, marfa ta ar fi lipsită de viaţă. Viaţa trebuie să fie materialul brut al artei tale, trebuie să-ţi consumi propria-ţi esenţă. Dar, dacă mergi prea departe, singurul lucru care mai rămâne din tine e un zâmbet tâmp.

- E cel mai periculos joc dintre toate, afirmă Star.

- Dar e singurul în oraş, răspunse Paul.

Star oftă, apoi îl sărută uşor pe Paul - un gest blând, cald, care îl făcu pentru o clipă să resimtă fiori deosebit de plăcuţi în tot corpul. Cât de uşor ar fi să se îndrăgostească de ea! Şi cât de ireal...

- Păstrează o bucată din tine numai pentru mine, spuse Star. Tu eşti tot ce ai. Când te-ai consumat... când te laşi devorat de ceea ce crezi că vrei să fii...

Un tremur îi scutură trupul; în ochi i se citea durerea. Instinctiv, Paul întinse mâna spre Star, dar ea i-o apucă, o strânse, şi ceea ce pusese stăpânire pe el dispăru.

- Măcar nu te încurca să faci un film când nici măcar n-ai un aparat în mână.

Îi lăsă mâna şi înclină din cap. Era un semn de rămas-bun. Horvath o luă de mână şi ieşiră din încăperea albastră în holul ce dădea spre balconul mare..

Paul se trezi cu Velva care, dintr-o dată, părea o străină, un intrus în universul privat ce clocotea în jurul întâlnirii nedigerate, şi poate indigeste, cu Star. Cu originalul, oricare-ar fi fost acela.

- Ce-a însemnat tot rahatu' ăsta idi...

- Te rog, spuse aspru Paul, apoi continuă, mai blând: Mă simt cam ciudat. Hai să luăm puțin aer.

Expresia Velvei se îndulci.

- Ti-a cam luat mințile, nu?

Paul nu putu decât să încuviințeze.

Velva zâmbi înțelegătoare, strângându-i mâna.

- Am trecut şi eu prin asta, spuse. Şeful clasei în liceu, din familia cea mai bună din oraş, şi cu un futai mai bun decât şi-ar fi putut imagina vreodată o fată de şaisprezece ani. Ei bine, s-a dovedit a fi cel mai fals...

- Nu e deloc aşa...

- Poate da, poate nu. Oricum ai da-o, Paul, ți-a luat mințile. Nu-ți dai seama când cineva face pe Fecioara Maria?

- O Fecioară Maria care se culcă cu toți, sau aşa umblă vorba?

- Uite ce e, chiar crezi că există vreun tip pe lumea asta care să nu fie tulburat la gândul de-a se culca cu Fecioara Maria? O tipă care ştie că poate cuceri jucând acest rol, mai ales dacă şi ea se simte bine cucerind bărbați. Si eu aş putea face la fel, dar trebuie să ştii unde să tragi linia, altfel nu eşti decât o târâtură scârboasă.

- Şi dacă e originalul?

- Atunci m-as arunca şi eu. Numai că nu e, şi deci nu o s-o fac. Totul e o chestie ieftină. Tu nu-ți dai seama cât de fals a fost totul?

Paul oftă exasperat, convins fiind că ceea ce simțise nu fusese ceva fals. Era *ceva* real, dar Dumnezeu ştia ce anume. Constată gă nu-şi putea aminti exact *de ce* îl impresionase Star atât de profund, sau măcar cum făcuse asta. Stia doar că se simte transformat, mai plin, mai în contact direct cu propria lui realitate interioară. Cu numai câteva cuvinte şi o atingere îl purtase în altă lume. Şi ăsta era un lucru pe care nu-l putea falsifica nimeni.

- Hai să luăm puțin aer, spuse el. Orice-ar fi fost, acum s-a terminat.

Afară, pe balcon, parfumul amețitor al Sântei Ana țâşni ca tămâia în creierul lui Paul. Imensul peisaj al luminilor scânteietoare, oraşul Los Angeles sclipind la poalele munților, şuiera la un nivel subsonic. Balconul devenise mult mai aglomerat, fiind vorba de o mare petrecere. Oamenii se plimbau, ignorând conştient imaginea copleşitoare ce le domina universul vizual, asemenea pictorilor pe care şi-i amintea din copilărie, inundând faleza din Coney Island într-o noapte fierbinte de vară, scăldați în ritmurile şi vibrațiile mării.

Star stătea rezemată de balustrada balconului, încadrându-şi trupul în strălucirea ce pulsa din luminile oraşului de la poale. Un grup cam de vreo doisprezece oameni se înghesuia în jurul ei şi al lui Bill Horvath, încălzindu-se la razele ei. Contrar voinței sale, Paul se deplasă la marginea acestei mici aglomerații. Să observe. Să facă o alegere conştientă a observației, să tragă un film fantastic şi să ştie asta, să pătrundă în acel moment total conştient de parametrii acestuia, şi astfel să alcătuiască un întreg.

- cea mai mare realizare pe care am văzut-o de la...
- fiecare dintre discurile dumneavoastră...
- poate cel mai bun lucru în care am fost implicat...
- cântând „Ia acest trup", în noaptea în care ne-am întâlnit. Ne-a făcut să ne împăcăm şi întotdeauna am...
- îndrăgostit de tine de ani de zile...

In jurul ei, bolboroseau şi mişunau, ca nişte căţeluşi, tineri visători, aşa-zişi discipoli. O devorau ca pe o cutie de bomboane, dar fără să-i consume esenţa, pentru că radia mai multă energie decât puteau aceştia devora. Ochii verzi păreau că strălucesc ca două giu-vaeruri pe cerul din spatele ei, reliefaţi de lumina copleşitoare de dedesubt - o imensă bucată de iluminare teatrală venită din partea sorţii. Star stătea acolo tăcută, cu trupul arcuit către cei adunaţi, zâmbind absentă, învrednicindu-i cu o înclinare de cap ocazională. Pur şi simplu, îşi permitea să fie focarul deplin al fanteziilor, dorinţelor, poftelor şi amintirilor pe care le proiectau cu toţii asupra ei, dar făcea asta fără efort, călărind ca un surfer pe valul energiei lor emoţionale şi folosind pentru sine forţa acestui val.

Iar Bill Horvath stătea liniştit în umbra ei, ascuns de creasta valului.

Atunci, Paul observă o agitaţie de-a lungul balconului către ei, o schimbare în mişcarea browniană a plimbăreţilor, astfel încât acum păreau grupaţi de-a lungul unei cărări pe care o fiinţă invizibilă se îndrepta către Star. Cineva care atrăgea atenţia, care făcea să crească zgomotul, pe măsură ce se apropia, cavalul exploziei sonice a unui jet.

Deodată, Paul îl văzu. Era înalt, cu o enormă claie de păr negru, frumos aranjat. Purta un costum de culoarea laptelui, cu o vipuşcă de antilopă maron, o cravată asortată, tot din antilopă, şi cizme înalte, din piele de crocodil, în care erau vârâţi pantalonii strâmţi. Două femei superbe, cu înfăţişare dură, mergeau cu un pas în urma Iui: o caucaziană blondă şi

o negresă cu coafură afro. Amândouă purtau bluze şi pantaloni de piele neagră mulaţi, decoraţi cu şiruri şi serpentine de ţinte argintii, şi cizme înalte din piele de crocodil, care se asortau cu cele ale bărbatului.

Velva îi şopti lui Paul:

- Asta-i Jango Beck.

Beck îşi croia drum prin mulţime, înclinând din cap, zâmbind şi vorbind cu stele de cinema, traficanţi de droguri, regizori, scenarişti, motociclişti, directori de studiouri, critici rock, drogaţi, pornografi, stele ale undergroundului şi hippioţi. Sau cel puţin aşa apăreau prin obiectivul aparatului-fantomă prin care îi vedea Paul. Chipul lui Beck era colţuros, dar avea pielea netedă ca a unui copil. Comportamentul Iui era în acelaşi timp agreabil si ironic. Un animal de pradă stând la pândă în spatele unei gazele extravagante? Sau un rechin cu o inimă de aur? Imposibil de precizat.

Cele două femei îl urmau tăcute, schimbând din când în când priviri şi uşoare atingeri, şi aruncând din când în când priviri reci ca oţelul celor din jurul lui Beck.

- Jango! Când crezi că vei reuşi să-i angajezi la Den?

- trebuie să-ţi vorbesc despre nişte afaceri grase...

- când astrele sunt în poziţie favorabilă. Te mai caut peste vreo oră, şi o să port o garoafă roşie la rever ca să mă recunoşti, bine?...

- mai mulţi bani pentru Mişcare, să dăm ceva din profitul prădat, înapoi poporului,..

- marţea viitoare, noaptea, la Pacific Palisades, o mulţime de investitori importanţi de pe Coasta de Est...

- cât priveşte finanţarea unui film, am un scenariu dinamită şi doi sau trei regizori a-ntâia care abia aşteaptă să-l facă...

- dacă te prinzi cum e decorul ăla...

- Când Mişcarea o să-mi demonstreze că are stil, poate să-mi ceară bani, căci nu dau înapoi în fața propunerilor de pe urma cărora sunt în pierdere. Am o şedință marți seara, dar, dacă-i puteți reține până la nouă, poate ajung. Să finanțez ceva cu propriii mei bani, e împotriva convingerilor mele, şi nici măcar nu sunt proprietarul companiei de discuri pe care o am, decât printr-o a patra dimensiune. Ai ceva pentru vineri.

Jango Beck se deplasa grațios, dar rapid, prin mulțime, răspunzând fiecăruia pe loc, reuşind să înainteze fără a ignora pe cineva sau a-i reteza vorba prea tăios.

Tehnica asta îl făcu pe Paul să se gândească la un politician care strânge mâinile tuturor sau la un prinț italian renascentist, păcălin-du-şi curtenii uneltitori.

Grupul din jurul lui Star tăcu brusc atunci când traiectoria lui Beck intersectă perimetrul său. In loc să sară cu gura pe Beck, oamenii se dădură la o parte, plini de respect față de el şi de Star, pregătind locul de întâlnire a celor două stele polare ale petrecerii - Regina Luminii şi Regele-Şopârlă.

Beck trecu pe dinaintea lui Paul, şi acesta avu un prim-plan al unui chip de vârstă nedefinită, cu ochi căprui atât de întunecați, încât păreau o pupilă imensă, şi o gură mobilă, cu buze subțiri. într-adevăr, Regele-Şopârlă.

Beck zâmbi larg, luând mâna lui Star.

- Hello, Susan.

- Hello, Jango.

Păru să-si dezvăluie o latură subtilă.

- Hello,'Bill.

- Hello, Beck.

Rostise numele ca pe o insultă, accentuată şi azvârlită direct în față lui Jango Beck. Cele două femei în haine de piele se zbârliră ca nişte pisici, apoi se topiră la fel de repede în aura lui Beck, când acesta încasă cuvintele cu un zâmbet.

- Cum vă plac gărzile mele de corp? zise Beck. îmi păzesc atât de bine corpul, fiindcă tânjesc după el. Culcă-te întotdeauna cu gărzile tale de corp şi asigură-te că faci o treabă bună.

- Te reprezintă, Jango, spuse, sarcastic, Horvath.

- Mă bucur că devii antipatic, Bill. Asta demonstrează că energia ta e ascunsă undeva, înăuntru. Poate reuşeşti să canalizezi ceva din ea într-o direcţie creatoare. Poate scrii câteva cântece noi. Sau poate apăreţi în public, fie şi numai pentru a demonstra lumii că Velvet Cloud încă mai poate dihta pe viu: Sunteţi o marfă a-ntâia. Nici unul dintre noi nu-şi poate permite să trândăvească.

în ochii lui Star sclipi groaza.

- Fără spectacole pe viu. Ştii de ce.

- Doar nu ţi-o fi frică de câţiva dezmăţaţi îmbibaţi de marijuana, de câteva mii de pelerini la Lourdes, Susan? E capitalul nostru de bază.

- Nu poate cânta în public, spuse Horvath. îi face rău.

- Dacă tu nu poţi scrie nimic nou, iar ea nu poate apărea în public, unde o s-ajungem? O atracţie numărul unu care n-are nimic de arătat, aici o s-ajungem. Ridicol, nu credeţi?

Buza de jos a lui Susan începu să tremure.

- Jango, nu mă poţi face să cânt în public!

Beck ridică din umeri, trecând absent o mână pe coapsa negresei.

- Bineînţeles că te pot face să cânţi, Susan. Ca manager al tău, am împuternicirea legală de a te obliga să-ţi respecţi contractele.

Star păli şi începu să tremure.

- Te rog, Jango...

Beck zâmbi gen William Buckley.

- Aşa e mult mai bine. *Pot* să te silesc să cânţi, dar *n-o* să te pun s-o faci până când nu-ţi revii. Crezi că aş risca să-ţi distrug minţile? Mă crezi un monstru fără inimă?

- Mori după bani? întrebă Horvath.

- Bravo, Bill, bravo! începi să te înviorezi. Curând, voi doi veți ajunge acolo unde va hotărî muzica să vă ducă. Acolo unde vă e locul. Sunt prietenul vostru. Pot s-aştept.

O îmbrățişă scurt pe Star, care tremura, în timp ce femeile în costum de piele neagră se frecau pe şolduri şi zâmbeau.

- Ne mai vedem, spuse Beck, întorcându-se către mulțime, către spectatorii amuțiți pentru care jucase această scenetă ciudată. Chiar în clipa asta, trebuie să mă văd cu un tip care a dat faliment.

Şi intră în casă, însoțit de paznicele sale lesbiene, lăsând în urmă o explozie de mişcare, zgomot brusc şi vibrații supersonice.

Paul nu mai văzuse niciodată un tip ca Jango Beck. E drept, nu mai văzuse nici o tipă ca Star, dar Beck o atacase ca o pisică jucân-du-se cu un şoarece terorizat. De ce-i făcuse, aşa ceva în public?

Numai ca să demonstreze că e în stare de asta? Ca să demonstreze tuturor cât de înfricoşător poate fi'?

Recunoaşte, chiar şi tu ai simțit ceva înfricoşător în fața lui Jango Beck, Cum ar mai arăta acum *Tipid-de-Sus*, când cel care controlează realitățile se-ntâmplă să fie exact aşa în realitate?

Ar fi un film mare de realizat, dar în nici un caz nu mi-aş dori să fac parte din el.

VIII

Durerile de mațe ale lui Mike Taub începuseră pe drumul de la locuința lui din Bel Air la casa bântuită din Laurel Canyon, a lui Jango Beck. Acum, mergând prin coridorul lung dintre clădirea principală şi turnul privat al lui Jango, se simțea de parcă ar fi înghițit o nicovală, iar în gură avea un gust de Lysol. Se opri, scoase dintr-un buzunar o sticluță de Bînaca şi înghiți două guri zdravene, ca să-i treacă arsurile şi să-şi facă respirația suportabilă pentru cei din jur.

De-aş putea lua ceva care să-mi amelioreze gustul întâlnirii cu Jango Beck, gândi el când ajunse la uşa liftului din capătul coridorului. Dacă nenorociții ăia de Carbo si Williams n-ar fi implicați cu Jango în cine ştie ce rahat! Dacă Horst ar avea un atac de cord şi-ar muri pe loc...

Taub apăsă pe butonul de aramă şi chemă liftul. Uşa se deschise şi păşi înăuntru. Interiorul micului lift era decorat cu catifea neagră, iar podeaua cu roşu. In loc de numere, butoanele celor patru nivele aveau imagini stilizate asemănătoare semnelor internaționale de circulație: un raft cu un bărbat luând o carte, un birou cu o siluetă aşezată dinapoia lui, o cadă de baie cu un bărbat frecându-se pe spate cu peria şi un pat pe care făceau dragoste două siluete. Strâmbându-se, Taub apăsă acest ultim buton. Uşa se închise şi liftul porni lin în sus. Era stilul lui Jango să vrea să-l întâlnească în blestematul ăla de dormitor, în loc să trateze afaceri în birou, ca orice ființă umană civilizată.

Liftul se opri la fel de lin, uşa se deschise, şi Taub păşi afară. Se afla într-o încăpere mare, circulară, cu tavanul înalt, constituit dintr-o oglindă imensă. Un şir de ferestre din-podea-până-în-tavan se întindea pe toată circumferința camerei, cu excepția micii suprafețe ocupate de palierul liftului, desăvârşind iluzia de spațiu deschis. Deşi Taub mai fusese aici şi ştia la ce să se aştepte, se simți totuşi cuprins de amețeală, deoarece şirul de ferestre dădea într-un hău negru de jur-împrejur. într-o parte, colinele întunecate, sălbatice, cu fărâme de lumină ale Hollywood Hills, în cealaltă, strălucirea ireală a peisajului nocturn al oraşului, amândouă profilate în depărtare, cu mult sub nivelul încăperii. Plafonul-oglindă amplifica iluzia, făcând încăperea să semene cu o platformă în aer liber, pe picioroange, aflată în vârful celei mai înalte culmi, un coşmar acrofobic dus la cea'mai înaltă perfecțiune.

Pe podea se găseau un covor gros, verde, şi o serie asortată de dulapuri joase din lemn de trandafir, taburete şi mese. Patru lămpi înalte din aramă, cu picior, dădeau o lumină roşie, albastră, verde şi galbenă, din extremitățile camerei, creând o ciudată lumină albă în centru, care căpăta culoare doar spre margini. Un imens pat de apă rotund domina centrul camerei. Cadrul patului era de asemenea din lemn de trandafir, iar căpătâiul acestuia era decorat cu catifea roşie şi prevăzut cu o serie de lămpi, rafturi, scrumiere şi un bărulet. O măsuță asemănătoare, deşi mai joasă, avea un televizor color, un radio, un magnetofon, o consolă telefonică şi difuzoare încorporate.

Jango Beck şedea întins pe pat, sprijinit pe pernele din catifea roşie, cu un pahar de brandy în mână. Purta un costum alb cu vipuşcă din antilopă maron şi cizme înalte din piele de crocodil. De-o parte şi de alta, cu capetele pe stomacul lui Beck, erau două dintre cele mai dure şi totuşi cele mai frumoase lesbiene pe care le văzuse vreodată Taub: o blondă cu pielea superbă şi ochii albaştri adânci, cu gura cărnoasă, sălbatică, şi o negresă cu coafură afro, cu trăsăturile fine, ascuțite, aproape semite. Amândouă purtau salopete din piele neagră, mulate, cu modele din ținte de argint. Fiecare ținea o mână în interiorul coapselor lui Beck şi cealaltă pe şoldul tovarăşei de pat. Taub era tulburat, dezgustat şi înfricoşat în acelaşi timp - o zvâcnire bolnăvicioasă îl străpungea în sale şi în mațe.

- Hello, Mike, spuse familiar Beck. Ia loc. Vrei un brandy?

- Mda, răspunse Taub, cocoțându-se pe marginea patului de apă cât mai departe cu putință de Beck şi de cele două lesbiene ale lui.

Beck îi tumă în pahar brandy dintr-o carafă de cristal, i-l dădu şi îşi trecu absent mâna prin părul blondei. Aceasta fremătă, mişcă mâna mai sus, de-a lungul coapsei lui Beck, strecurându-i cealaltă mână în V-ul de piele dintre picioarele

negresei. Taub goli jumătate din brandy cu o înghițitură care trimise un fulger de foc în stomacul său dureros.

- Mi s-a spus că ai o afacere despre care vrei să discutăm, se interesă Beck, sorbind din brandy.

Taub aprobă din cap......* '

iuri" f>:yyfC;jh -^(«.t;

- Cunoşti elementele generale ale tranzacției. Sprijinim cheltuielile studiourilor Eden ale lui Horst, deoarece el şi-a consolidat o poziție destul de puternică în colegiul director ca să poată bloca vânzarea studioului. Dacă putem vinde în câştig Eden Pictures, scăpăm de o permanentă scurgere de capital şi blocăm o mare cantitate de fond de rulment.

- Şi Horst e dat la o parte, iar tu devii preşedinte al EPI, comentă Beck, trecându-şi mâna peste sânii negresei.

Taub întoarse privirea şi se trezi holbându-se la întunericul amețitor de-afară. Reveni în grabă la Beck. Lesbiana neagră înaintase pe pieptul lui, astfel încât acum îi cuprindea gâtul cu brațele; blonda masa cu ambele mâini fesele negresei.

- Bine, deci intenționez să fiu marele învingător, recunoscu Taub. Dar, dacă eu ajung numărul unu, tu vei fi numărul doi.

Beck izbucni în râs.

- Acolo unde mă aflu eu, *sunt* deja numărul unu. Controlez în totalitate Dark Star, am Velvet Cloud, adică cea mai bună achiziție a corporației, şi am un cont de cheltuieli nelimitat ca vicepreşedinte la Eden Records. Toate avantajele şi nici o complicație. Colecționarea unor titluri impresionante sau folosirea numelui meu în diverse grupări organizate mă fac să borăsc.

Taub mai luă o înghițitură de brandy. Mergea exact la fel de rău precum îşi imaginase. Cretinii ăia de Carbo şi Williams chiar nu înțeleg ce înseamnă să ai de-a face cu Jango Beck.

Beck muscă uşor urechea negresei.

- In altă ordine de idei, spuse el, nu ină simt prea ataşat de John Horst. Nu văd însă vreun avantaj pentru mine, într-un caz sau altul. De ce nu vrei să-mi spui exact ce ai în cap, Mike? S-ar putea să-mi stimulezi imaginația.

Negresa alunecă de pe Beck şi se întoarse pe spate lângă el. Blonda se târî jumătate peste pieptul lui Beck şi o sărută pe negresă pe gură, în timp ce Beck o masa alene pe spate. Taub se simți pe punctul de a se năpusti în grămadă, de a țâşni în lift, de a renunța. Dar mai ales de a isprăvi, într-un fel sau altul, cu scena asta oribilă.

- Uite ce e, Jango, noi trebuie să umplem de rahat numele lui Horst în fața colegiului director, să demonstrăm că începerea filmului e o pierdere de vreme, astfel încât chiar şi un cretin să-şi dea seama că, pentru corporație, e o investiție fără speranță. Deci, care-ar fi cea mai bună cale de a face asta'?

- Spune-mi tu, Mike. Doar ştii ce nevinovat sunt când e vorba de afaceri.

- Soluția, spuse Taub, este de a păcăli Eden Pictures, astfel ca să dea un rateu final, să facă un film tâmpit cu un buget de trei-pa-tru-cinci milioane de dolari, care să fie atât de prost, încât Horst să nu reuşească să-l difuzeze nici măcar la TV, să-i implore pe cei de la *drive-in*-uri să-l cumpere ca umplutură. Cu o asemenea pierdere şi cu studioul deja clătinându-se, Horst va fi în rahat până în gât. Vânzarea va reuşi, Horst va fi dat la o parte, eu devin preşedinte EPI şi putem chiar scăpa de pierderi pentru zece cenți la dolar.

Jango Beck băgă mâna într-un sertar, scoase o havană lungă, subțire, o aprinse şi suflă fumul. îşi mută cealaltă mână de pe spatele blondei între picioarele negresei în timp ce blonda îşi freca obrajii de sânii negresei, apoi -înclină din cap aprobator.

- O soluție elegantă, Mike. într-adevăr, elegantă. Are mai multă eleganță decât aş fi bănuit că există la tine. Fireşte, mai e un mic amănunt neînsemnat, pe care sunt sigur că deja l-ai rezolvat. Si anume, cum propui ca un director executiv atât de experimentat ca Horst să facă o asemenea boacănă fatală?

Iluminarea stranie dădu naştere brusc unui curcubeu la periferia câmpului vizual al lui Taub, şi încăperea păru că se roteşte ca un căluşel pe un turn de întuneric, amenințând să-l azvârle jos, jos, jos, într-un lung vârtej spiralat, către vidul îndepărtat de dedesubt. Cele două lesbiene în piele neagră, contorsionându-se peste Beck, devenirii două alte lesbiene pe un aşternut soios în Haight, pâlpâind pe un ecran, în timp ce Jango Beck stătea în întuneric, în spatele lui. O băşică de acid gastric explodă în gâtul lui Taub. Se simțea încolțit şi slab, şi neajutorat.

- Ei bine... a... îîî... aici m-am împotmolit, Jango, spuse el, neconvingător. Carbo şi Williams mi-au sugerat că tu... cu... îîî....

Beck trase gânditor din havană. Blonda se rostogoli înapoi peste trupul lui şi se cuibări la subsuoară, în timp ce Beck îşi desfăcu larg brațele, într-un gest măreț. Lesbiana neagră se cuibări la cealaltă subsuoară a lui Beck. Cele două femei începură să-şi maseze una alteia sexul.

- Hai să vorbim deschis, Mike, zise Beck. Vrei să te ajut accelerând vânzarea, silindu-l pe Horst să cadă în capcana unui ultim dezastru final. Numai că nu ştii cum să-l detennini pe Horst să facă ceva atât de evident stupid, şi deci vrei să găsesc *eu* ceva. Asta-i poanta'?

Taub se simți ridicol, umilit, înfrânt. Totuşi, acum când Jango e pe punctul de a accepta ideea asta cretină, reflectă el, m-aş putea duce la Carbo şi Williams şi să le spun că am făcut tot posibilul să-l implic pe Jango, dar el n-amarşat.

Poate că atunci, Jango, ieşind din discuţie, aş găsi o cale de a-i convinge să facă târgul:

- Asta-i poanta, Jango, recunoscu calm Taub.

Beck trase din havană.

- Spune-mi, Mike, dacă te ajut să porneşti treaba, ce am eu din afacerea asta?

Taub nu reuşi să răspundă nimic.

Beck goli restul de brandy şi-l privi ţintă pe Taub. Ochii lui adânci, căprui, păreau două tuneluri fără capăt, ducând Dumnezeu ştie unde. *

- Nu-ţi face probleme, Mike, zise el, o să mă gândesc eu la ceva.

- Hmm?

- îmi place ideea. O consider o întrecere artistică. Cât priveşte răsplata mea - am fost eu vreodată în pierdere când e vorba de profit?

încăperea începu să se rotească iarăşi. în ciuda tuturor strădaniilor, Taub se trezi din nou cu soarta în mâinile lui Jango Beck, afundându-se în vârtejul maşinaţiilor acestuia. Era prea simplu. Carbo şi Williams avuseseră mare dreptate în discuţia lor, şi Jango cedase mult prea uşor. Taub îşi înăbuşi un râgâit, apoi aproape vomită o bulă mare de lichid care îi arse gâtul.

Pe patul de apă, Beck şi cele două lesbiene se rostogoleau într-o încâlceală de membre şi torsuri.

- Ne mai vedem la petrecere, mormăi Jango. Se pare că trebuie să eliberez ceva tensiuni aici.

Scurta coborâre a liftului păru o coborâre dureroasă în măruntaie, a unui montagne-russe în josul marelui deal. Taub simţi că stomacul nu-i va mai reveni niciodată la loc. Totul a decurs aşa cum bănuia, dar, într-un fel, ceva nu era în ordine. Cu Jango în coaste, nimic nu putea fi atât de simplu pe cât părea.

- Să ne odihnim aici câteva minute, spuse Velva Leecock, pră-buşindu-se pe o pernă de pe podeaua ciudatei încăperi orientale.

Vreo doisprezece oameni mâncau din farfuriile ţinute în poală, iar numeroşi alţii apăreau regulat cu băuturi proaspete de la bar. Dacă exista vreun loc la petrecerea asta îngrozitoare unde o fată să-şi imagineze măcar că poate fi *văzută* de cât mai mulţi oameni, apoi ăsta era.

Paul se aşeză lângă ea, sorbindu-şi Bourbonul. Velva luă o înghiţitură din cel de-al doilea Martini în seara aceea. Amestecul avea un gust cumplit, dar era ceva sofisticat şi te făcea să te simţi bine după două sau trei pahare, astfel că nu erai obligat să faci nesfârşite drumuri în cine ştie ce încăpere împuţită, cu miros respingător de cocaină, plină cu tot felul de boşorogi care bici măcar nu-şi puteau ţine paharul în mână.

- Băiete, petrecerea asta a fost o nasulie, spuse el. N-am putut ajunge lângă John Horst, singurii bărbaţi care-au încercat să mă salte fiind ori nişte drogaţi nenorociţi, ori hippioţi beţi, şi nici măcar Harry Marvin nu m-a luat în seamă. Ce dracu' se-ntâmplă cu *mine* în seara asta, Paul?

Paul îşi luase de mult gândul de la înşelătoarea sa v.edetă rock, aşa încât îi atinse uşor mâna şi-i zâmbi copilăreşte.

- Nu se-ntâmplă nimic cu tine, Velva. Eşti la fel de frumoasă ca-ntotdeauna. Numai că te-aştepţi la prea mult. Cu câteva excepţii, ca Beck şi Horst, cărora li *se face* curte, toţi cei de-aici încearcă să se curteze unii pe alţii. Deci te afli într-o competiţie superdură şi totul depinde numai de noroc. Nici eu n-am dat peste milionara cu negi pe ţâţe. Relaxează-te şi lasă-te în voia întâmplării.

Velva sorbi hulpav încă o gură de Martini. Paul *este* într-adevăr drăguţ, gândi ea. Fireşte, curva aia hippie îi luase minţile, dar aşa sunt bărbaţii. Iar una peste alta, ştie că mă aflu aici ca să-ntâlnesc pe cineva important, şi nu e gelos,

aşa încât n-am dreptul să fiu geloasă dacă se-ncurcă cu cineva. Măcar să-şi fi pierdut timpul căutând pe cineva *important,* în loc să se lase pradă instinctelor...

- Iată că se-ntâmplă ceva, spuse Paul, arătând spre arcada ce ducea spre încăperea principală.

Velva se întoarse şi-l văzu intrând pe Jango Beck, cu un pocal de vin alb şi o farfurie de ficăţei împănaţi cu şuncă. Bărbatul se opri în arcadă şi privi la întâmplare prin încăpere, cu ochii aceia ciudaţi şi sexy. Era evident că fiecare voia să-l strige, dar tot atât de evident era că nimeni nu-l cunoştea de fapt, că nimeni nu îndrăznea.

Un val de adrenalină o străbătu pe Velva. Asta-i marea mea şansă! Pe un ecran al minţii evocă amintirea trupului lui Beck făcând dragoste cu ea, cu măruntaiele îndreptându-se spre orgasm, în timp ce-i strecura în ureche limba lui sinuoasă. Simţi cum i se întăresc sfârcurile, cum se umezeşte între picioare, pe măsură ce o străbătea energia sexuală. Fu cuprinsă de pofta pe care o evocase, şi o exterio-riză prin arcuirea spatelui, prin mărirea ochilor, prin adierea subliminală a parfumului. Oh, da, acum iradia stofă de vedetă; o simţea în tensiunea sfârcurilor, în fierbinţeala dintre picioare, în parfumul ameţitor al respiraţiei.

Ochii lui Jango Beck îi întâlniră, în sfârşit, pe-ai ei; Velva îi privi ţintă, turnând toată cantitatea de energie sexuală şi stofa de vedetă pe care le putea aduna în acea legătură subtilă dintre ea şi Beck.

Şi izbuti! Ochii lui Beck parcă scânteiară; apoi rânji uşor, înclină capul imperceptibil şi, în cele din urmă, traversă camera, îndreptân-du7se spre ei.

- Am senzaţia că ne-am mai întâlnit, zise Beck şi se lăsă pe vine cu picioarele lui lungi, ţinând totuşi pocalul şi farfuria - o figură dificilă, pe care o execută cu graţie neglijentă. Da, am făcut dragoste. Valhalla. Bădăranul ăla de Roger Adrian... Eşti actriţă. Velva? Velva'? Beck ridică din umeri şi-i adresă

un zâmbet larg, care o făcu să-i bată inima mai tare. Mă tem că memoria mea nu e perfectă.

- Velva Leecock, răspunse ea. Si el e Paul Conrad. Realizator de film.

- Ce interesant! spuse Beck.

Paul se strâmbă şi încercă să se topească într-un loc mai retras, binecuvântat fie el! Asta e! îşi zise Velva. Vorbesc cu cel mai important ora din toată petrecerea, pe care *deja* l-am regulat! Trebuie să țin cont de asta!

- Paul şi cu mine suntem asociați, declară ea, recunoscând astfel disponibilitatea ei imediată şi trecerea la discuții de afaceri, în acelaşi timp. O să facem un film împreună. Eu o să joc în el, iar Paul va scrie scenariul, va face regia şi montajul.

Paul se ghemui şi păru foarte stânjenit. Sărmanul de el, habar n-are să se poarte cu oamenii, gândi Velva. Prin forțe proprii, n-o să ajungă niciodată, nicăieri.

Jango Beck luă o îmbucătură şi sorbi din vin.

- într-adevăr? spuse. Ai jucat într-un film pe care să-l fi văzut şi eu?

Velva se crispă stingherită. Şi-acum ce să spun? Nu-i pol spune că am cine ştie ce palmares, dar nici că fac numai filme porno. Simțea cum Marea Lovitură îi alunecă printre degetele transpirate. Ei bine, Jango Beck e un tip foarte ciudat. Poate reuşesc să-l conving.

- Adevărul e că, până acum, n-am apărut decât în filme porno. Futai normal şi felații, nimic pervers.

Ochii lui Jango Beck o priviră ca un abis. Zâmbi, şi ceva în felul în care-o făcu trimise valuri de uşurare prin ea, desfăcându-i nodurile din măruntaie.

- N-ar trebui să te ruşinezi de asta, spuse Beck. Dacă ți-aş povesti cum tun început eu, ai afla destule ca să mă bagi în puşcărie pentru cincizeci de ani. în afară de asta, dacă aş căuta o nouă vedetă, primul lucru pe care l-aş face ar fi să

mă uit la cât mai mult material porno de-al ei pe care aş putea pune mâna.

- *Adevărat?*

Beck mestecă încă o bucată de ficăţei cu şuncă.

- Singurul lucru pe care nu-l poate truca nimeni este carisma sexuală, afirmă el. Fără ea, cea mai frumoasă femeie din lume, cu tot talentul actoricesc şi cu cea mai bună pregătire, nu va ajunge niciodată stea de cinema, iar cu ea, o femeie care arată ca dracu' merge la sigur. Uită-te la un material cu o femeie care face dragoste, şi poţi spune într-o clipă dacă are sau nu carismă.

Paul înghiţi restul de Bourbon şi privi deliberat în mijlocul încăperii, dincolo de Jango Beck. Velva se trase mai aproape de Beck. Simţea o dorinţă puternică de a sări pe el, de a-i linge peste tot trupul atrăgător, de a face dragoste chiar aici şi acum. Ce bărbat frumos! înţelege *totul.* E un producător înnăscut. Eu jucând rolul principal, Paul scriind scenariul şi regizând, iar Jango Beck producătorul... Având şi forţa, şi banii de a finanţa un film mare, numai pocnind din degete!

îşi puse uşor mâna pe coapsa lui Beck, îi zâmbi şi-şi trecu limba peste buze. Beck rânji ca o pisică pe care o mângâi, aproape torcând. Voia să facă iarăşi dragoste cu ea, era sigură de asta. Dintr-o dată, totul mergea ca pe roate.

- Ar trebui, într-adevăr, să intri în lumea filmului, Jango. E clar că ştii despre ce-i vorba mai bine decât majoritatea ciurucurilor care se dau mari.

Beck se lumină; parcă era un puşti căruia i se spune cât de bun a fost la primul lui futai.

- Chiar aşa? se bucură Jango. Habar n-ai cât de încântat sunt să te aud spunând asta. în taină, gândeam şi eu acelaşi lucru. Nu sunt scenarist sau regizor, dar, în mod sigur, mă pricep să descopăr oameni talentaţi şi să-i pun la treabă, să dau idei bune şi sfaturile cele mai grozave. Chiar crezi că aş fi un producător bun? Spune-mi adevărul acum, Velva, chiar ai

avea încredere să fiu producătorul unui film în care o să joci tu? Chiar dacă n-am deloc palmares'?

Velvei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era prea frumos, de-a dreptul fantastic. Un tip bogat şl puternic ca Jango Beck îi cerea ei să aibă încredere s-o lanseze în lumea starurilor!

- Sigur că m-aş bizui pe tine, Jango! Dacă am avea pe cineva ca Paul să scrie scenariul şi să-l regizeze.

Beck luă o înghițitură mare de vin.

- Asta-i minunat! Mă simt exact ca în noaptea în care i-am descoperit pe Velvet Cloud. Simt cum se adună forțele karmice. Ştii ceva, ani în cap chiar şi o idee pentru un film. Domnule Conrad, ca realizator profesionist, v-aş putea solicita o părere?

Isuse Cristoase, gândi Paul dezgustat, acum vrea să intru şi *eu* în jocul lui de rahat. Se aşteaptă să-i fiu complice, să-l ajut s-o tortureze pe sărmana Velva cu jocul lui ieftin! Ei bine, jocul se joacă în doi, nenorocitule!

- Fireşte, domnule Beck! spuse Paul cu superioritate, dându-se mare. Nu mă deranjează să ofer amatorilor câteva mici sfaturi pe gratis.

- Bun, bun, spuse Jango Beck, ațintindu-l cu o privire ce păru brusc foarte cinstită şi iradiind o forță extraordinară, de o seriozitate rar întâlnită. După cum ştii, mă ocup de afacerile cu înregistrări şi dirijez mai multe trupe de vârf, inclusiv trupa Velvet Cloud. Ideea mea de bază este de a realiza un mare festival rock, angajându-i pe cei din Velvet Cloud şi din alte grupuri cu contracte la Dark Star sau Eden, pe care apoi să-i filmez. Cum a fost, de pildă, filmul *Woodstock,* un1 fantastic succes comercial.

- Sau ca *Rulota cu leacuri pentru futai,* care a fost un fantastic rahat, răspunse Paul, simțind o plăcere deosebită să batjocorească ideea de rahat a lui Beck. Woodstock a constituit un eveniment spontan, un moment istoric, care s-a întâmplat să se desfăşoare în fața camerelor de filmat. Din

cauza asta, se poate spune că şi *Gimme Shelter* a fost o mare baftă, deşi nu poţi greşi când filmezi formaţia Rolling Stones decât dacă eşti Godard şi crezi atât de mult în tine, încât poţi face nouăzeci de minute plictisitoare cu Mick Jagger. Dar după acele două filme, orice prostănac din Hollywood, mort după bani, crede că poate crea artificial aceeaşi situaţie şi scoate un film ieftin, care să fie o lovitură-sigură la box-office. Erau nişte rahaţi cu toţii, şi cu toţii au pierdut banii. Ii zâmbi dulce lui Jango Beck şi adăugă: Iertaţi-mă că v-am lovit atât de dur, domnule Beck, dar dumneavoastră mi-aţi cerut-o.

- Nu, nu! Ai perfectă dreptate. Numai un idiot ar face o reclamă deşănţată unui fals film rock gen *Rulota leacurilor pentru futai* sau *Câinii turbaţi şi englezii.* Ai lovit drept la ţintă, îmi place cum gândeşti. Dar ce zici de altă mare lovitură, *Lave Story*\

- Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi...

- CunoştiWWedium *Cool* al lui Haskel Wexler?

- Desigur. Un film pe care s-a întâmplat să-l tragă în Chicago atunci când au năvălit răsculaţii la convenţia democratică. Răscoala a făcut filmul.

- Corect! Şi Wexler a avut baftă. Dar de ce să ne bazăm numai pe noroc? Să creăm un eveniment istoric, o situaţie de tipul Woodstock, ca decor, apoi, pe acest fond, să tragem o poveste de dragoste sce-narizată, elaborată. O colaborare între determinism şi şansă! N-a mai făcut nimeni aşa ceva! Imaginaţi-vă ce-ai fi obţinut dacă filmai *Love Story* având ca fundal Woodstockul!

- Asta-i ideea dumneavoastră? se interesă Paul.

- Doar atât am dezvoltat-o. Nu sunt scenarist sau regizor, dar, crede-mă, ştiu cum să creez evenimente. Vreau să produc un film în mod creator. Să organizez festivalul, să mă ocup de partea muzicală, de finanţare şi aşa mai departe. Apoi să am pe cineva ca dumneata, care să transfonne ideea

de bază într-un scenariu şi să regizeze povestea de dragoste pe fondul festivalului. Ce crezi?

Chipul lui Beck era iluminat ca al unui proaspăt tătic; părea, într-adevăr, transfigurat. Paul reflectă asupra ideii. în fond, era o idee de rahat, dar ce nu era de rahat la Hollywood? *Dacă* festivalul rock devenea destul de interesant şi *dacă* povestea de dragoste nu era o tâmpenie, treaba putea fi un succes de public.

Numai că ar fi fost prea costisitor. La Hollywood, n-ar veni nimeni cu câteva milioane pentru un asemenea film, după atâtea rateuri cu filme rock. Era încă un castel de nisip. Iar Beck nu părea atât de prost încât să nu ştie asta...

Isuse, nemernicul a aruncat-o în cârca *mea*\ constată deodată Paul. Acelaşi joc nebunesc pe care l-a jucat si cu Velva. Şi eu am fost o victimă la fel de uşoară ca ea!

- Nu e chiar artă de mare calitate, spuse Paul cu prefăcătorie, dar ar putea aduce destui bani, dacă s-ar găsi cineva suficient de nebun să finanțeze un film ca ăsta în zilele noastre.

Beck izbucni în râs.

- Să finanțeze? Nu-ți face probleme cu finanțarea, Asta o pot face înainte de plecarea ultimului invitat din seara asta. Hmmm... ascultă, Paul, care e palmaresul tău?

- Un milion de metri de filme porno, o duzină de scurt-metraje premiate şi un film care nu poate fi difuzat, răspunse Paul fără ezitare.

Se săturase să fie victima acestui farsor răutăcios, sadic.

- Ce mama naibii, suntem cu toții amatori? Cine sunt *eu* să te-ntreb de palmares? Eu mă iau după instinct. Lasă-mă să-ți pun o ultimă întrebare: crezi că poți scrie scenariul şi regia unui film ca ăsta? Simți că îl ai în tine?

- Bineînțeles. Sunt un copil-minune. Printre altele, pot să fac şi montajul. Când începem?

Beck îşi termină vinul şi se ridică asemenea unui indian de cauciuc, proțăpindu-se pe picioarele lui lungi cât o zi de post.

- O iei puțin înaintea lucrurilor. Oricum, mai pierde-ți timpul pe:aici câteva ceasuri. Bagă băutură în tine, apoi suge ceva drog, orice-ți place. Roata norocului a început să se învârtească.

Le ură noroc cu paharul gol, înghiți o ultimă îmbucătură de rumaki, se întoarse şi dispăru prin arcada îndepărtată.

Velva îl îmbrățişă pe Paul mai-mai să-i rupă oasele.

- Of, Paul, e atât de minunat! Suntem pe drumul care duce în vârf!

- Velva, Velva, nu te mai amăgi. Totul e o farsă. Tipul ăsta dă pe gură numai tâmpenii.

Dar, constată că nimic n-o putea scoate pe Velva din ale ei.

- O să vezi! spuse. Jango Beck este exact ce ne trebuie. Simt eu asta. El e producătorul gras cu havană si milionara bătrână cu negi pe țâțe - țolul ambalat într-o caroserie sexy.

- Poate, dar tu ai cumpăra o maşină de ocazie de la omul asta?

Gluma trecu pe lângă ea. Numai că, gândi Paul, deja o cumpărase. Si, pentru o clipă, la fel am făcut şi eu.

Chris Sargent păşi printr-o arcadă într-o încăpere luminată în verde şi îi examină pe cei din jur. Nici urmă de Jango. Un grup de actori cu înfățişare de homosexuali, câteva gagici superbe, cu toții inofensivi. Un fante negrotei, într-un costum alb-gălbui, arăta ca un proxenet sau traficant de droguri, la un nivel mediu, dar cine ştie de care parte? Fii cu ochii pe el, nu-l lăsa să-ți cadă în spate.

Dintre toate locurile în care l-aş fi putut încolți pe Beck, am fost nevoit să-l vânez prin toată petrecerea asta blestemată, cu sute de oameni pe care nu-i cunosc, dintre care oricine m-ar ucide ar fi răsplătit, dacă s-ar prinde Jango. Sau chiar daca nu s-ar prinde. Nu poate fi Cornelius,'căci prea ar bate la ochi. Ar trebui să fie o coincidență, sau ideea

murdară despre umor a lui Jango. Oricare de-aici ar putea fi tipul, sau nici unul, numai că aici e un teritoriu de trafic civilizat şi nu ar fi indicat să reacţionez prea repede, fiindcă nu-mi pot permite să trag în fantome.

Totuşi, greutatea Lugerului în tocul de pe umăr îi dădea un sentiment de minimă siguranţă. Era încărcat cu gloanţe dum-dum si, în locurile astea strâmte, ar fi făcut bucăţi o gorilă, din prima împuşcătură.. Nu trebuia să se îngrijoreze că avea să fie doborât de un muribund. Dar, clacă îl aştepta vreun profesionist,'ar folosi aceeaşi armă; primul glonţ ar fi de-ajuns. Şi dacă *este* cineva aici, o să mă recunoască şi o să facă el prima mişcare. Trebuie să fiu atent şi rapid, dar nu chiar atât de rapid încât să dobor vreun.tip care tocmai vrea să-şi scoată ţigările din buzunar. Unde gura mă-sii e Jango?

Sargent păşi printr-o arcadă în camera stroboscopică. Flashurile alternative de lumină albă strălucitoare şi beznă parcă încetineau scurgerea timpului. Totul părea să se petreacă lent, ceea ce făcea ca timpul lui de reacţie să devină relativ rapid. Numai că bruştele contraste lumină-întuneric îi traumatizau ochii, determinându-l să vadă imagini remanente în întuneric, care persistau şi în ciclul următor, aure fantomatice suprapunându-se una peste alta. Oricum, Jango nu e aici - sunt numai cupluri îmbrăţişate. Or fi atât de vicleni încât să-mi fi pus pe urme o *gagică*? Organizaţia acţiona în stilul ei cretin italienesc, dar în multe privinţe era împietrită în atitudini convenţionale. Ar folosi gagici în organizare sau lâ cules de informaţii, dar nu le-ar da prin cap să folosească o femeie ca să ucidă un bărbat.

Dar exact ideea asta i-ar veni lui Jango Beck, dacă ar fi desemnat să mă înfunde.

Sargent scoate dintr-un buzunar cutiuţa cu pilule, înghiţind încă cinci miligrame de methredină. Orice stimulent contează.

Ieşi din camera stroboscopică, intrând apoi într-o încăpere cu lumină portocalie, blândă şi pâlpâitoare, ce provenea dintr-un glob situat în vârful unui pilon înalt.

Două canapele joase, cu mese dinaintea lor. O canapea era goală, iar pe cealaltă, un tip în cămaşă de catifea roşie şi pantaloni de catifea albastră se gagicărea cu două tipe gen starletă. Iarăşi, nici urmă de Jango.

- poate fi nasol, oamenii te văd...

- nu ştiu, să faci dragoste în fața unei camere e o scenă dură, şi dacă maică-mea ar...

- dac-aş putea să-mi aleg eu tipul cu care s-o fac, am un prieten care ar...

Am mai fost în încăperea asta de cel puțin două ori, constată Sargent. Isuse, locul ăsta e un labirint, mai rău decât orice pădure tropicală sau junglă, şi m-am rătăcit. Dar cel care mă urmăreşte trebuie să aibă la fel de multe necazuri ca mine, cel care-l caut pe Jango. Totul depinde de noroc.

Observă pe cele două mese boluri de țigări cu marijuana. Ce dracu', aş putea să iau una. Nervii îmi sunt mai întinşi ca o coardă de pian, dar nu vreau să reacționez *prea* repede.

Sargent se aşeză, aprinse o țigară şi gustă fumul: răcoros si dulce. Acapulco Gold, probabil din ultimul transport. Ce încurcătură se produsese!

Cei din Poliția Federală atacase camioanele la jumătatea drumului spre coastă, şi contrabandiştii fuseseră nevoiți să omoare aproape doisprezece dintre ei, înainte ca prostovanii.să-şi dea seama că se aflau sub tirul mortierelor de pe ambele părți ale drumului şi să se retragă. După aceea au trimis un blestemat de elicopter care a reuşit să distrugă un camion, înainte ca Sargent însuşi să-l doboare cu Bazooka. Ceea ce a însemnat că celelalte patru camioane au fost supraîncărcate, deci s-au supraîncălzit.

In cele din urmă, am reuşit să ajungem la ascunzătoarea de la sud de El Dorado şi să ducem „iarba" pe navă; apoi,

când m-am dus să ridic cocaina, nemernicul ăla de ucigaş mă aştepta, şi dacă n-ar fi fost atât de cretin încât să-i lucească arma în razele soarelui, probabil că mi-ar fi luat gâtul. După aceea, vasul a fost urmărit de o canonieră mexicană care nu ne-a dat mare bătaie de cap, pentru că aveam de două ori viteza ei şi rachete antitanc teleghidate, din Vietnam, dacă treaba s-ar fi nasolit. Dar asta însemna că toată poliția de coastă o să ne pândească luni de zile. Şi s-ar fi putut să mai însemne că cineva le ciripea informații mexicanilor.

Totuşi, nu prea se leagă, gândi Sargent. Jango n-ar fi câştigat nimic dacă le-ar fi ciripit mexicanilor despre propriul lui transport, şi n-ar avea nici un sens să mă curețe. Iar conform celor spuse de Jango, avem o înțelegere fermă cu organizația: noi facem „iarba", ei se ocupă de trafic, şi aruncăm cocaina pe piață. Atunci de ce să vrea *el* să mă curețe'?

Sargent fumă jumătate din țigara enormă, apoi o stinse; nu-i folosea la nimic să fie drogat. Se ridică şi verifică încăperea următoare: canapele şi scaune de piele în stil danez, un fals şemineu electric, doi homosexuali în plin proces de agățat, un chelios cu ceva de băut în mână, total absent, o femeie la vreo patruzeci de ani încercând să-şi treacă timpul cu un puşti care părea burduşit cu LSD sau alt drog psihedelic. Nici urmă de Jango.

Poate că Jango m-a mințit tot timpul, gândi Sargent. Poate că *n-avem* nici un fel de înțelegere cu organizația şi jocul lui este să-i înfrunte. Dar, în cazul ăsta, de ce să nu-mi fi spus şi mie? Doamne, dacă se ajunge la o înțelegere între organizație şi Green Mountain Boys, atunci italienii ăia n-au timp nici să-şi spună rugăciunea. Noi suntem luptători cu experiența junglei, iar ei sunt în majoritate mardeiaşi de două parale, țărănoi cu picioarele strâmbe. Noi avem cele două nave de mare viteză, mortiere, Bazooka, mitraliere M-60, puşti cu

lunetă, mai multe puşti automate M-16 decât ne trebuie, chiar şi patru puşti Stoner. Jango a pus la punct operaţiunea asta ca o mică armată de gherilă. Numai veterani ai războiului din Vietnam, cu pregătire de comando, sau Berete Verzi. O sută de oameni, jumătate din cei care ne-ar fi necesari pentru operaţiunile noastre. Suficientă tehnică de luptă din Vietnam pentru a cuceri oricare dintre republicile Americii Centrale.

„Pentru a rezista Federalilor şi armatei mexicane", spusese Jango. Dar, dacă era numai o acoperire? Dacă adevăratul joc era de a lupta cu organizaţia pentru *toate* activităţile?

La dracu', nici asta nu se leagă! De ce-ar fi aşteptat atât organizaţia ca să mă lovească? De ce Jango să nu-mi fi spus direct ce avea de gând să facă atunci când a pus la cale să-i împuşcăm?

Doar dacă nu cumva ceva se-mpute pe-aici, şi organizaţia e pe urmele lui Jango. Iar scârba asta împuţită ne aruncă pe mine şi întreaga operaţiune mexicană în gura lupului, ca să iasă el basma curată...

Mda, ăsta-i singurul lucru care are sens.

Sargent simţi greutatea Lugerului pregătit, lipit de trup. O hotărâre calmă, ca de robot, puse stăpânire pe el; în sfârşit avea un plan strategic de acţiune.

N-o să-mi pierd timpul aşteptând să vină careva să mă facă sită. Mai devreme sau mai târziu, tot o să-l găsesc pe Jango în petrecerea asta blestemată, şi atunci, ori o să-mi dea satisfacţie, ori o să primească un dum-dum între ochi, indiferent de consecinţe! Jango nu e fanatic; dacă el crede că o să-l omor pe loc şi îmi asum riscul, o să vorbească.

Câţi dintre cei de-aici o să se bage? Aş putea să-i zbor creierii lui Beck, să mai trag câteva focuri în mulţime ca să produc panică, şi am toate şansele să ies din casă şi să mă pitesc între arbuşti. Si, o dată ajuns în pădure, n-o să mă poată găsi nici cu elicopterul.

Sargent simţi cum încordarea nervoasă se transfonnă în energie utilă, concentrată, iar frica în supervigilenţă. Se afla în elementul lui. Avea un obiectiv, avea arma potrivită pentru aşa ceva, şi o cale de evadare, dacă era nevoie.

Iar Jango ştie că-l pot ucide şi, în plus, mai ştie că şi eu ştiu asta. Pentru că el.m-a ales să conduc operaţiunea. Ştie ce *pot* face şi ceea ce *voi* face. Si mai ştie că, dacă mă trage în piept, înseamnă acelaşi lucru.

Mişcându-se uşor pe tălpile picioarelor, cu ochii descriind un circ de 120 de grade la fiecare trei secunde, Sargent îşi continuă căutarea.

Deplasându-se de-a lungul coridorului cu panouri de sequoia, la cinci paşi în spatele lui Billy Lee, John Horst se trezi îndreptându-şi privirea spre fesele lui Bill, ce pulsau sub pantalonii de doc albi, mulaţi, atât de imaculaţi, de impecabil călcaţi, atât de ironic de puri. Carne netedă, încordată, lipită de materialul nou şi curat.

Atâta doar că Billy Lee nu mai era copilul-vedetă, cu membre firave, un puşti de cincisprezece ani care juca roluri de puşti de doisprezece ani. Mergea pe douăzeci şi sase, şi ceea ce, la cincisprezece ani, fusese o nuanţă erotică de moliciune copilărească, ce invita la trezirea unei sexualităţi polimorfice, atât la adolescenţi de ambele sexe cât şi în cazul unor bătrâni obişnuiţi, devenise, la tânărul servitor de douăzeci şi şase de ani, homosexualitate în stare germinală, nedefinită.

Billy nu mai era de mult în stare să le inspire aţâţări secrete aberante bărbaţilor îndeobşte heterosexuali. în cel mai bun caz - cu părul lui negru, ondulat, cu trupul zvelt, cu talia subţire şi cu figura de puşti bosumflat - putea reuşi ca prostituată masculină sau ca un gigolo platonic pentru genul de babetă hidoasă, care, cu bani mai puţini, ar fi trebuit să se mulţumească numai cu îngrijirea pudelilor.

în loc de asta, era ţuţărul lui Jango Beck.

Ajunseră la capătul coridorului. Billy apăsă pe buton şi uşa liftului se deschise prin glisare. Se dădu la o parte şi, cu o uşoară înclinare, îl invită pe Horst să intre. Ochii săi mari şi negri, lipsiţi de expresie, erau adumbriţi de gene enorme şi sprâncene încruntate, iar gura lui de heruvim, cu buze groase, era încremenită într-o grimasă de cruzime rafinată, ca un zâmbet decadent, de Borgia.

- După dumneavoastră, domnule Horst!

Horst păşi în lift pe lângă Billy, simţind tensiunea cărnii acestuia, o senzaţie de pielea găinii pe ceafă; nu redeşteptarea poftei perverse, ci fantoma dezgustătoare a acelei amintiri a poftei transformate în dezgust faţă de sine. Billy intră după el, cu spatele. îl înghesuia oare în mod subtil, vârându-se în spaţiul trupului său mai mult decât era normal? Era oare un gest deliberat'? Billy apăsă pe buton. Uşa se închise, glisând, şi liftul pluti uşor în sus. Horst simţi brusc o groază iraţională, sechestrat în această mică firidă - cu pereţii în catifea neagră şi mochetă groasă roşie, cu izul stilului decadent de viaţă al lui Jango Beck -, alături de acest homosexual stricat, într-un memento abject şi chiar periculos al unei nebunii de câteva minute.

Fusese genul de episod care i se putea întâmpla oricărui bărbat normal, şi, după aceea, Horst avusese mari bătăi de cap să se convingă de asta. Mulţumită lui Mildred şi copiilor, îl consultaseră discret trei psihiatri - fără a da nume, desigur.

Pe atunci, Mildred era gravidă în şase luni, dintr-o imprudenţă, iar Billy îl făcea pe Tom Hacker să se urce pe pereţi. Tom era un regizor foarte competent, numai că pur şi simplu nu ştia să conducă un puşti de cincisprezece ani ave juca... mă rog, ca o pizdă. Aşa încât, acesta căutase să-i paseze problema lui Dick Birnbaum care, pe-atunci, producea filmul *O raită prin junglă* pentru Eden. Dick nu era tipul care să înghită mofturile unui puşti de cincisprezece ani, mai ales că avea un fiu de vârsta lui. în consecinţă,

încercase să-l terorizeze pe Billy Lee ca un tată furios, ceea ce a declanşat, cum era de prevăzut, o scenă de ţipete, spargerea unei scrumiere şi refuzul ferm de a mai lucra cu Birnbaum, refuz care ameninţa încheierea filmului la jumătate.

Ca urmare, John Horst, băiatul-minune, preşedinte la Eden Pic-tures, se trezi în bizara postură de a fi silit să tămâieze o vedetă-copil bosumflată. Se investise deja o jumătate de milion în *O raită prin junglă,* aşa încât nu-l putea abandona pe puşti, cum şi-ar fi dorit.

Birnbaum însuşi l-a adus pe Billy în biroul lui Horst. Puştiul purta costumul din filmul *O raită prin junglă* - un tricou alb, mulat, şi jeanşi strâmţi, care subliniau tăietura dintre fese, bine calculaţi pentru a trezi sentimente obscure de identificare sexuală, bazate pe narcisism accentuat, şi nu numai pe emanaţii ale vârstei. Avea ochii imenşi, de căprioară, încadraţi de gene negre, stufoase, care stârneau invidia oricărei starlete, părul negru ondulat, în mod savant zburlit de cel mai bun frizer din oraş, şi pielea delicată, de culoarea şi consistenţa fildeşului. Iar gura sa posacă şi nervoasă arăta de parcă tocmai muşcase dintr-o-balegă.

- Iată-l pe Dennis Beleaua, John, şi, în ceea ce-l priveşte, eşti mai mult decât bine venit, spuse Birnbaum, închizând uşa după el.

Billy Lee se îndreptă spre imensul birou din lemn de tec al lui Horst. Bucata asta informă de mobilă era destinată să-l facă pe cel care şedea în spatele ei să pară că sade pe un tron, iar pe cei din faţă să se simtă de mărimea unei alune. În loc să ia loc pe unul dintre fotoliile din care figura unui tip înalt de-abia s-ar fi zărit peste birou, Billy ţopăi şi se aşeză chiar pe marginea biroului, de unde, dintr-o poziţie dominantă, privea în jos spre Horst, de la o distanţă de aproape şaizeci de centimetri.

- Toți cei de-aici mă tratează ca pe un obiect, domnule Horst! Stai acolo, Billy, zâmbeşte spre aparat, Billy, ține lancea aşa, Billy, asta e, Billy, fii băiat bun, Billy, încă o dublă, Billy, şi-o să-ți dau o acadea. In noiembrie împlinesc şaisprezece ani. M-am săturat să fiu tratat ca un puşti.

- Nu cred că eşti un puşti, Billy, zise Horst. Cred că eşti un tânăr actor care face o treabă bună jucând rolul unor puşti de doisprezece ani.

Asta e doar în parte adevărat, gândi Horst.

- Bine, în cazul ăsta, cred că m-am săturat să interpretez rolul unor puşti de doisprezece ani, pentru că toată lumea se poartă cu mine de parcă m-aş identifica chiar cu acei puşti. De ce nu pot să joc roluri de vârsta mea?

Horst oftă. II înțelegea pe băiat. Nimic nu e mai umilitor pentru un adolescent decât să fie considerat mai tânăr. Dar când Billy Lee nu o să mai fie în stare să joace rolul unor puşti, o să fie debarcat. N-avea nimic din ceea ce se numeşte talent actoricesc; totul era un truc al aparatului, luminii şi scenariului. II puneau să treacă printre decoruri, iar el apărea ca un băiețel de doisprezece ani care trăia scenele respective. Asta era măsura talentului lui. In fond, era doar un *obiect.*

- Pentru că aşa pari tu pe peliculă, Bill, spuse Horst. Există o mulțime de actori mai în vârstă care ar da orice să pară pe peliculă cu câțiva ani mai tineri. Zece ani de-acum înainte, te poți considera norocos.

- Dar *eu nu am* doisprezece ani!

Billy se apleca şi mai mult şi-l privi cu ochi de,cățeluş lovit. Horst observă că în spatele acestor istericale se ascundea o nefericire reală, ceva foarte adânc.

- Ce te nemulțumeşte, de fapt, Billy? întrebă el. Poate îți pot fi de folos.

încrâncenarea băiatului dispăru. Coborî privirea spre suprafața lucitoare a biroului.

- Nimeni nu mă poate ajuta, răspunse el, moale.

- De ce nu-ncerci? Ce-ai de pierdut?

Billy ridică privirea direct spre Horst, cu ochii aceia imenşi, limpezi, de alcov, plini de lacrimi. Ceva din ochii acestuia stârni în Horst un freamăt ultrasensibil. îşi aminti de cea de-a treia sau cea de-a patra fată din viața lui, singura la care ținuse cu adevărat. Aşa erau ochii ei după prima şi singura dată când făcuseră dragoste. Erau. în acelaşi timp, ochii unui băiat pe care-l cunoscuse în tabără, când avea unsprezece ani; Teddv jucase ca pivot doi în echipa taberei.

iar el ca extremă. Apropierea continuase şi dincolo de teren. Suprapunerea amintirilor rechemate de ațintirea ochilor lui Billy Lee era destul de supărătoare; faptul că în ultimele două luni făcuse rar dragoste cu Mildred îl umpluse de o energie sexuală frustrată, care putea fi declanşată de un mâner potrivit.

- Problema mea este... este... este sexul, domnule Horst. Mă gândesc la asta tot timpul.

Cuvintele îl făcură pe Horst să constate că are o erecție. în ultimele zile avusese o mulțime de erecții, pentru că, de multă vreme, nu dusese nici una la bun sfârşit. Nu ar fi fost înțelept din punct de vedere medical să facă dragoste cu Mildred, chiar dacă trupul ei diform era în stare s-o facă. La poziția lui, n-ar fi fost o problemă să se culce cu oricâte femei frumoase şi-ar fi dorit, dar Horst considera aspectul moral insurmontabil. O iubea pe Mildred, care avea o sarcină dificilă, şi, dacă ea trebuia să stea fără să facă dragoste, trebuia să se conformeze şi el. Aveau o căsnicie fericită; nu-i fusese niciodată necredincios. Totodată, un director executiv care începe să reguleze starlete în dreapta şi-n stânga riscă să devină o caricatură. Deşi îl bătea gândul ăsta de zece sau cincisprezece ori pe zi.

- Nu facem toți la fel? spuse Horst nepăsător, fără să vadă deocamdată în Billy un puşti de doisprezece ani pe ecran,

nici unul de cincisprezece ani în realitate, şi neştiind de fapt cum îl vedea.

- Numai că eu sunt virgin, domnule Horst. Am aproape şaisprezece ani şi sunt virgin. Asta mă scoate din minți. Mi-aş dori atât de mult...

Pofta care sclipi în ochii aceia blânzi, negri, agonia frustrării din buzele groase cuprinse măruntaiele lui Horst cu o imagine în oglindă a propriei sale lascivități. Dar la puştiul ăsta era şi mai rău. Trupul lui se afla în culmea sexuală şi *n-avusese* niciodată o fată. Nu-i de mirare că era greu de stăpânit, că exploda la fiecare cinci minute -sărmanul nenorocit era înnebunit să fută pentru prima oară!

- Care-i problema ta, Billy? spuse Horst. Un puşti atât de arătos ca tine, care pe deasupra mai e şi stea de cinema, ar trebui să găsească pe cineva numai cu un cuvânt.

- Dar nu pricepeți că *toată lumea crede că am doisprezece anii* Nu-i nimeni atât de tânăr încât să vrea să se culce cu un puşti de doisprezece ani!

Creierul lui Horst începu să se învârtejească. Iată-l aici, vorbind cu un puşti de cincisprezece ani despre problemele lui de futai pentru că toată lumea crede că are doisprezece, şi, în acelaşi timp, simțindu-se la fel de excitat ca Billy. Avu o cumplită presimțire a ceea ce urma să facă. îl va cupla pe puştiul de cincisprezece ani cu o starletă de douăzeci... sau, şi mai bine, cu Magda ori Simone, ori vreo altă actriță de patruzeci de ani, care-l pot binecuvânta pentru tot restul zilelor, fiindcă le-a adus o prospătură de şaisprezece ani, şi încă un tip atât de arătos ca Billy Lee. O s-o facă, *dar pentru el* nu-şi va lua nici o gagică, deoarece a sălta actrițe pentru un puşti de şaisprezece ani e moral, dar a-ți înşela soția, nu. Aşa simt din tot sufletul, constată el, dar pare într-adevăr straniu.

- Uite ce e, Billy, în jurul tău sunt o mulțime de femei mai în vârstă, care ar fi-fericite să se ocupe de problema ta, chiar

mai mult decât te-ai bucura tu, spuse Horst. Ştiu că-ţi vine greu să te întâlneşti cu asemenea femei, dar ar fi o posibilitate să faci cunoştinţă cu...

- *Femei în vârstă!* Aaaah! Oooh!... Faţa lui Billy se strâmbă de dezgust, ca aceea a unei fete care descoperă un melc sub o stâncă umedă. N-aş putea suporta să mă culc cu o femeie în vârstă!

Horst izbucni în râs.

- Persoana la care mă gândesc eu nu e chiar atât de bătrână încât să-ţi fie bunică, zise el. De fapt, majoritatea bărbaţilor din lume ar fi încântaţi să...

- Nu înţelegeţi, domnule Horst! Nu-mi doresc deloc o femeie.

Când rosti asta, Billy se aplecă, astfel încât ochii lui imenşi, arzători, se aflau la numai câţiva centimetri de Horst; prin ţesătura bleu a jeanşilor strâmţi, Horst zări umflătura bruscă dintre picioare. Horst simţi un val perfid în măruntaie, urmat de dezgust, un alt spasm de poftă, apoi spaimă. Camera parcă se rotea înjurai focarului acelor ochi căprui rugători. O venă începu să pulseze în tâmpla lui Horst.

- Scenele alea de la piscină, se bâlbâi băiatul. Mă scot din minţi. Am... am mereu senzaţiile acelea... Nu... nu pot nici măcar să mă uit la un vestiar... toate trupurile alea goale... nu... nu mă pot abţine să mă excit.

Isuse, ce se-ntâmplă aici? Ce se-ntâmplă cu mine? Mintea lui Horst se strădui să se agaţe de ceva însă nu izbuti, ci se trezi alunecând, atârnând pe marginea unui abis care se eroda rapid. Copilul meu vedetă se dovedeşte a fi homosexual. Şi e isterizat de poftă.

- Chiar şi acum sunt excitat, domnule Horst, spuse moale Billy, cu buzele tremurând, cu ochii aceia arzători şi umezi, ochii amantului de demult al lui Horst, ochii celui mai bun

prieten de unsprezece ani. Numai când vorbesc despre asta... numai când mă gândesc la asta...

Valuri de greață trecură prin Horst, alimentate de valurile de poftă incitantă ce se spărgeau de țărmurile psihicului său, amestecân-du-se. Era atât de lasciv, ochii aceia erau atât de frumoşi, îmi amintesc cum erau ochii aceia, Doamne, Doamne, ce se-ntâmplă cu mine?

- Billy, aceste senzații pe care le ai sunt normale la un băiat tânăr. Le avem cu toții, eu...

(Plonjoane în pielea goală cu Teddy, cu trupurile strălucind prin apa fluviului în soare, luptându-se apoi în iarbă.)

-... le-am avut din când în când, copil fiind...

- Chiar le-ați avut, domnule Horst?

Băiatul își atinse absent V-ul jeanşilor când își răsuci trupul într-o curbă sinuoasă pe birou, având privirea încărcată de dorință.

Puştiul ăsta încearcă să mă seducă, constată Horst. Sunt pe punctul de a fi sedus de o vedetă-copil, un virgin de şaisprezece ani. Măruntaiele îi pulsară, capul i se învârteji, şi un gol grețos îi ciuguli intestinele. Ce se petrece cu mine?

- Sunt doar senzații vagi, nu-i aşa, Billy? Un fel de dorințe sexuale amorfe. Tu, de fapt, nu eşti homosexual, treci numai printr-o confuzie sexuală normală la un adolescent. De îndată ce vei face dragoste de câteva ori... Probabil nici măcar nu ştii cum să exprimi aceste... dorințe... nici măcar nu ştii exact ce crezi că vrei...

- O, nu, domnule Horst, şopti Billy. Ştiu exact ce vreau. Ştiu exact ce vreau să faceți dumneavoastră!

Băiatul se ridică şi se jucă uşor cu catarama centurii, privindu-l țintă pe Horst. Horst constată că nu se poate mişca, nu poate rosti un cuvânt. Gânduri contradictorii îi năpădiseră mintea: spaime, întrebări, culpe şi dorințe. Era paralizat ca un iepure în fața unei cobre care se balansează.

Probabil că Billy îi citi în ochi. Lent, fără să-şi ia privirea de la Horst, îşi desfăcu catarama, apoi butonul de aramă al prohabului. Scoase capătul tricoului din centura jeanşilor şi-l -lăsă să atârne. O spaimă mortală, cumplită, îl cuprinse pe Horst. Ce vrea băiatul ăsta? Nu se gândea decât la patru lucruri posibile pe care le-ar putea face doi bărbați între ei - de fapt, numai la două, plus chestiunea cine cui îi face... La ce mă gândesc? De ce mi-e frică de ceea ce vrea el? Doar n-o să... N-aş putea să...

Băiatul îşi scoase tricoul. Avea pieptul bronzat, neted, uşor curbat şi ciudat de lipsit de păr, ca al unei femei. Ca al unei fetițe. Ca al unei fetițe de treisprezece ani, pe care o prinsese înotând goală în lac, când el avea paisprezece ani. Aceleaşi sfârcuri mici, cafenii, erecte, pe carnea netedă, uşor bombată. Il lăsase să-şi plimbe mâinile pe tot pieptul şi în jos, între fesele ei mătăsoase. Asta fusese tot. Tânjise s-o trântească pe malul râului şi să se satisfacă în carnea ei dureros de tandră, dar nu îndrăznise. Nu îndrăznise. Nu îndrăznise.

- Vreau să mă dezbrac de tot, spuse Billy, întinzând mâna spre fermoarul jeanşilor. Şi vreau să stau pe burtă, pe birou, şi... şi... nu pot să vă spun, trebuie să vă arăt.

Se opri ca o statuie, cu capătul de aramă al fermoarului între două degete delicate, roz. Câtă forță simți Horst în acest gest împietrit! Câtă groază, câtă spaimă de cumplitul moment care se apropia cu fatalitatea unei lame de ghilotină căzând prin aer.

- E-n regulă, dacă vă arăt, domnule Horst? spuse Billy, şi momentul acela cumplit îşi făcea simțită prezența.

Acum trebuia să spună *nu,* în caz contrar însemnând că acceptă. Ştia ce vrea Billy. Şalele îl dureau de dorință. Sufletul i se umpluse de o vină dureroasă şi de scârbă față de sine. Era paralizat, incapabil să reacționeze, să ia o decizie

conştientă. Dar, dacă nu se hotăra acum, altcineva urma să decidă în numele lui.

John Horst rămase în spatele biroului şi nu spuse nimic.

Billy Lee zâmbi triumfător şi-şi desfăcu fermoarul. Sunetul parcă se reverberă în încăpere ca un gong enorm. Băiatul îşi scoase jeanşii, apoi chiloţii. Avea trupul neted, moale, şi fără păr, cu excepţia unor smocuri la subsuori şi a părului pubian ca al unei femei.

Buza de jos îi tremura; se aplecă pe birou şi-şi deschise larg braţele, cu faţa lipită de mobilă.

- Fă-mi ca şi cum ai face-o cu o femeie! strigă el răguşit, contorsionând u-se şi săltând pe birou.

Horst se încurcă în haine, şi o ceaţă roşie îl învălui. Billy, amantul lui şi Teddy deveniră, într-un fel, acelaşi morman de came moale. Se afundă în lumea senzaţiilor total animalice - unica eliberare a minţii faţă de contemplarea a ceea ce făcea. Ca o consecinţă, era cel mai pur act sexual biologic pe care-l încercase vreodată. Acesta, combinat cu îndelungata frustrare, îl duse spre un orgasm care-l lăsă aproape în stare de inconştienţă.

Doctorul Richter îi explicase totul după aceea - îi explicase de ce simţise atât de intens contactul cu Billy, lucru care nu se mai întâmplase înainte. O reacţie normală în împrejurări anormale, el nefiind genul de homosexual. A avut senzaţia unei uşoare vinovăţii, pentru că o înşelase pe Mildred, dar povestea a fost doar o reacţie raţională mai mult decât trecătoare, şi nu un transfer afectiv normal.

După aceea, Billy îi mulţumise sincer şi profund, fără să folosească vreodată incidentul împotriva lui, nici măcar atunci când cariera lui cinematografică se evaporase, câţiva ani mai târziu. Pierduse urma lui Billy, pierduse unna amintirii acelui moment...

Până acum trei ani, când Billy reapăruse ca ţuţăr al lui Jango Beck. Atât şi nimic mai mult: Billy era asistentul lui

Beck. Nu-şi vorbiseră niciodată. Nu se mai întâlniseră decât foarte rapid în rarele ocazii de afaceri. Beck nu vorbea nicicând de Billy în prezența lui Horst; de parcă îi dădea tot atâta atenție cât unei mobile. Jango Beck nu făcea altceva- decât să-l țină pe Billy Lee în preajmă. Dar, deşi conştient că propriile lui senzații proiectate asupra situației erau cele care creau efectul, Horst nu-şi putea înăbuşi sentimentul unei amenințări ce emana din prezența lui Billy în apropierea lui Beck. Chiar dacă Beck avea sau nu vreo bănuială despre ceeace se petrecuse între ei, Billy Lee se adăuga atmosferei amenințătoare în care era învăluit Jango Beck. într-un fel, faptul că nu ştia dacă Beck aflase sau nu, înrăutățea lucrurile.

Liftul se opri şi uşa se deschise. Veşmântul alb al lui Billy Lee îl conduse în biroul lui Jango Beck, care stătea în spatele unui imens birou circular din piatră. Biroul era un vechi altar aztec, de sacrificiu, în centrul pietrei cenuşii, decolorate, se afla o adâncitură de mărimea unui pepene, destinată primirii ofrandelor de inimi umane. Din acest receptacul, un şanț ducea spre cea mai apropiată margine a biroului: un canal pentru scurgerea sângelui. In imediata apropiere a lui Beck, o porțiune semicirculară a altarului fusese şlefuită si placată cu lemn de trandafir, pentru a forma o suprafață de birou clasic. Două telefoane, o mapă de birou, un radio, o lampă, un ceas şi mai multe stilouri răspândite pe această porțiune dădeau o nuanță de nebunie obişnuitului.

încăperea din turnul circular era tapetată Cu lemn de trandafir, plafonul decorat cu catifea bleu-royal, iar podeaua acoperită cu un imens covor în stil aztec abstracționist - totul în unghiuri, figuri de monştri groteşti şi pete în culorile de bază, în nuanțe deschise. O lumină albă, blândă, provenea din armături fixate pe cornişe, iar un singur reflector cu lumină trandafirie, plasat în mijlocul tavanului, scotea în

evidență silueta sinuoasă a lui Beck. Acesta şedea în spatele altarului, fumând o havană cafenie, subțire.

- Ia loc, John, spuse Beck, gesticulând cu mâna în care ținea havana. Mulțumesc, Billy.

Billy Lee îi zâmbi scurt lui Horst, înainte de-a se face nevăzut în lift. Horst se lăsă să cadă într-un scaun de sfoară, simțindu-se obosit şi greoi, deja dezavantajat psihologic.-

- Bănuiesc că ştiți despre ce vreau să vorbesc, zise Beck.

- Cred că despre încercarea lui Taub de a vinde studioul. Nu avem nici o altă afacere în comun! Slavă Domnului!

Beck încuviință, părul afro clătinându-i-se şi săltând ca o coamă de leu care se rostogoleşte.

- Mike Taub a avut o mică discuție cu mine în noaptea asta. Vrea să-l ajut să-ți forțeze mâna sau să forțez realizarea târgului cu orice preț.

Jango Beck pufăi gânditor din havană, suflă fumul şi examină vârful incandescent al acesteia. Mă ține pe ghimpi, gândi Horst. Bine, să mă țină. E posibil ca nemernicul ăsta să aibă destulă putere ca să-mi distrugă poziția din colegiul director. Numai Dumnezeu ştie câte acțiuni EPI deține, dacă nu le cauți prin toate firmele lui.

- Mike are o mică schemă abilă şi elegantă, spuse Beck, într-un târziu. Figura e să atragă studioul Eden în capcana de a da un imens rateu final, o bombă de patru milioane de dolari, care-ți va distruge credibilitatea şi-i va face pe acționari să înțeleagă că realizarea unui film e întotdeauna un rahat financiar.

Horst simți cum i se diminuează încordarea.

- Taub nu e atât de deştept, iar eu nu sunt atât de tâmpit.

Beck izbucni în râs.

- Ai perfectă dreptate. Mike e un căcănar. Habar n-are cum s-o descurce, astfel că mi-a cerut *mie* să mă gândesc la ceva. Si cum eu nu spun niciodată nu, m-am hotărât să-i fac acest serviciu.

- Pregăteşti terenul pentru ceva. Continuă!

Jango Beck înclină din cap şi se aplecă, rezemându-se pe coate. In lumina roşiatică, ochii îi sclipeau de parcă ar fi fost două bucăţele de obsidian. Horst simţi acelaşi gol îngrozitor în maţe, aceeaşi tulburare a sufletului ca în ziua aceea de demult, când Billy Lee îşi atinsese fermoarul.

- M-am gândit la un măreţ proiect de film, spuse Beck. Iniţiem un festival rock de patru zile, ceva cu adevărat grandios, un fel de Târg Universal Woodstock. Toate grupurile care participă au contracte cu Eden sau cu Dark Star. Apoi găsim pe cineva care să tragă un fel de *Love Story* pe acest fundal, în loc să facem obişnuitul film de reclamă exagerată.

- Ei bine, asta *este* cea mai proastă idee a anului, declară Horst, fără să-i vină să creadă.

Beck avea mai multă minte. Genul ăsta de festival ar putea costa numai el un milion - capitalul investit ar fi enorm. Şi, la capătul celălalt, ce rahat ar ieşi?

Beck se lăsă pe spate, zâmbind diabolic.

- Exact asta va gândi Mike când o să-i prezint ideea şi o să-i spun că ţi-am şi vândut-o, zise. Eden aruncă trei milioane ca să facă un rahat, iar tu eşti dat afară cu şuturi în cur!

- Ultima idee n-am prins-o. De ce mi-aş tăia singur craca?

Jango Beck suflă un nor de fum, examinându-l cum se roteşte în conul de lumină trandafirie care-l înconjura.

- Pentru că *Mike* va fi cel care-şi va tăia craca, zise el. Şi dacă filmul iese bine? Şi dacă *Eden Records* iese rău la socoteală? Atunci, afacerea lui Mike e moartă, studioul e în siguranţă şi prietenul tău sincer îl scoate pe Taub din preşedinţia de la Eden Records. De departe, cea mai elegantă soluţie pe care par s-o indice condiţiile date.

Horst raţionă rapid. Chiar acum, am o oarecare majoritate în colegiu, oameni care-mi sunt loiali, dar, dacă Taub şi Beck

se dau de partea acționarilor, nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla, mai ales că anul ăsta studioul e din nou în pierdere cu două milioane! Pe cine vreau să păcălesc? Mă lupt cu acțiunea unei corporații. încă un an sau doi în pierdere, şi Eden Pictures e terminată. Doar dacă nu reuşesc să-l prind pe Taub cu ocaua mică. Aşa că, îmi place sau nu, trebuie măcar să fiu politicos cu Jango Beck.

- E-n regulă, spuse. Aş vrea să aud propunerea ta, măcar.

- Las-o mai domol! zise Beck. Cheltuiala cea mai mare o reprezintă festivalul. Filmarea poveştii de dragoste efective nu implică mai mult de două roluri principale, câteva mai mici şi câteva decoruri interioare. Un bun regizor de film cu buget mic ar putea s-o scoată la capăt cu mai puțin de un sfert de milion. Am şi găsit unul dintre acei puşti strălucitori, cu multe premii, care poate scrie scenariul, regiza, monta, şi-şi poate lua singur cafeaua. I-am văzut materialul, şi puştiul e genial în transformarea unui nimic într-un produs de calitate. Neavând însă palmares real, pot să-l conving pe Taub că am făcut rost de fraierul care ne trebuie. Ce ştie, de fapt, Mike despre film-business? Te-ai prins, nu? îl avem pe acest strălucitor puşti Conrad, care poate scoate filmul la un sfert de milion, şi-î poate face şi bine!

- Şi cum rămâne cu cheltuielile pentru festivalul rock?

- Aici o să-l înfundăm pe Taub, spuse Beck. Pentru că, în cele din urmă, vom trece cheltuielile festivalului în contul corporației Eden Records. Eden Pictures iese la public cu un film care, în acte, costă un sfert de milion, dar are un deviz de producție de trei milioane de dolari. Iar Mike va trebui să-şi deschidă portofelul ca să acopere diferența.

Horst se trezi ascultându-I pe Beck şi visând cu ochii deschişi, cu speranță crescândă. Dacă o asemenea treabă poate fi pusă în practică, câştigurile corporației ar reveni la normal, Taub ar fi un om terminat, iar studioul s-ar alege cu un chilipir neaşteptat.

- Cum? spuse Horst.

Beck îl privi cu viclenie, fluturând mâna ca un mare cartofor.

- Iuţeală de mână şi nebăgare de seamă, spuse. Eu sunt producătorul filmului. Ca producător, eu supraveghez, desigur, drepturile de înregistrare, iar cu toate trupele de la Eden şi Dark Star care vor cânta în festival, drepturile vor fi foarte mari. Vând drepturile de înregistrare la Dark Star, adică mie însumi, pentru un dolar, apoi mă răzgândesc şi le revând la Eden Records pentru *mucho* clinerodar tot la un preţ convenabil. în timp ce se desfăşoară această acţiune, accept cheltuielile festivalului ca preşedinte la Dark Star şi ca producător, iar când îi revând drepturile de înregistrare lui Taub, am contractele scrise, astfel încât cheltuielile festivalului să fie şi ele incluse. Taub n-o să ştie niciodată ce cumpără o dată cu drepturile de înregistrare, până când Eden Records nu primeşte nota.

- Cum crezi c-o să reuşeşti aşa ceva cu Taub'?

- Cheia tranzacţiei este contractul pe care producătorul filmului îl semnează cu preşedintele de la Dark Star Records - adică un contract în care eu reprezint ambii parteneri!

Dumnezeule, gândi Horst, s-ar putea într-adevăr să iasă! Dacă totul merge cfin rău în mai rău, şi fihntll va fi un dezastru, în registrele studioului ar costa doar un sfert de milion. L-am putea prezenta drept un film pentru TV şi am putea scoate un profit. Unicul adăpost pentru un eventual dezastru e în mâna lui Beck.

- Şi dacă Taub se prinde de şmecheria contractului între Dark Star şi Eden Records? întrebă. Atunci vă treziţi în braţe cu costurile festivalului, ca şi Dark Star...

- E minunat să vezi cum se preocupă cineva de fericirea mea, John, zise Beck. Dar e într-adevăr foarte simplu. Eu nu semnez contractul despre care ţi-am vorbit pentru drepturile

de înregistrare până când Taub n-a semnat deja contractul de revânzare.
- Nu ține, replică Horst. în felul ăsta, dacă Taub refuză să semneze, Dark Star poate pur şi simplu să refuze cheltuielile pentru festival, şi atunci mi le puneți inie în cârcă.
- O problemă interesantă, constată Beck. Unul dintre noi trebuie să aibă încredere în celălalt. în afară de cazul în care mă unesc cu o companie de producție independentă şi-mi păstrez jumătate din încasările filmului. Şi dacă nu iese treaba, pot pur şi simplu să fali-mentez corporația.
- Las-o baltă, spuse Horst. Câştigul tău n-ar fi mai mare de treizeci procente din câştigul net. Iar acest film trebuie să fie clar o

producție Eden. Altfel, care-i poanta?
- Bine, atunci de ce să nu fac contractul cu ti *za* producător al filmului, alături de toate celelalte acte implicate? zise Beck. Eu nu vreau altceva decât un salariu decent ca producător, dreptul de a dispune de înregistrări, şi treizeci procente din câştigul net după distribuirea filmului. Bineînțeles, trebuie să am împuternicirea imediată de a semna cecurile Eden, dacă va trebui să mă ocup de asta înainte de a avea o confirmare clară ca producător.
- Numai pentru producția de film.
- S-a făcut. Deci ne-am înțeles, John.
- Poate, spuse Horst. în cazul în care toată afacerea supraviețuieşte unei examinări mai atente. Dar mă-ntreb dacă nu cumva am prea mare încredere în tine.
Jango Beck zâmbi larg, batjocoritor-inocent.
- Sunt un personaj foarte demn de încredere, spuse.
Horst pufăi zgomotos.

Beck se aplecă peste altarul de piatră aztec şi-l privi pe Horst drept în faţă. Conul de lumină păru dintr-o dată sângeriu. Claia imensă de păr a lui Beck părea vie, ca a Meduzei. Buzele subţiri erau încremenite într-un zâmbet cald, deschis, şi totuşi... şi totuşi...

- Sunt pur, spuse Beck, sunt curat, sunt discret, şi niciodată n-am pricinuit vreun rău cuiva, dacă n-a fost necesar. Şi crede-mă, ştiu nişte lucruri care le-ar putea face oamenilor părul măciucă.

- Bănuiesc, mormăi Horst.

Se întrebă o clipă dacă Beck făcea aluzie la Billy, sau dacă nu cumva fantoma propriei sale vinovăţii sublinia ceea ce auzise.

- Crede-mă, John, simt că pot avea încredere în tine. Şi-mi place să lucrez cu oameni pe care mă pot bizui. Batem palma?

Beck întinse mâna peste altarul de piatră. Cu braţul întins la maximum, Horst de-abia izbuti să-i strângă mâna deasupra centrului biroului, exact deasupra adânciturii pentru inimi umane. Mâna lui Beck era rece şi uscată. Strânsoarea lui uşoară îi dădu senzaţia unei forţe enorme ţinute în frâu, dar gata de acţiune în orice clipă.

Scara în-spirală ducea către sunetul puternic al muzicii şi al vocilor umane. Un blond înalt cobora încet, ţinând la piept o roşcată ameţită, într-un mini de vinilin roşu şi o bluză aproape inexistentă.

Chris Sargent aşteptă nervos la picioarele scării până când cei doi coborâră şi dispărură afară, pe balcon. Văzând că, momentan, coridorul şi scările sunt pustii, Sargent îşi verifică Lugerul din tocul de pe umăr, desfăcu butonul pentru a-l putea scoate cu maximum de viteză şi ţopăi pe scări cât de repede putu, sărind câte două sau trei trepte deodată. Pe o asemenea scară, te simţeai cumplit de vulnerabil; putea să te pândească cineva fie la bază, fie în

capul scărilor, să te ţintească la următoarea spirală, şi să-ţi zboare creierii înainte de-a apuca să-l vezi la faţă pe nemernic.

Scara dădea într-un fel de maelstrom: un imens ring circular de dans, sub un dom geodezic translucid, cu multe faţete, ca interiorul ochiului unei insecte uriaşe. Roţi colorate, ce se învârteau în faţa unor spoturi puternice, transformau plafonul strălucitor într-un caleidoscop nebunesc de străfulgerări schimbătoare în roşu, albastru, verde, galben. Sub dom, se aflau cel puţin o sută de oameni, o treime din ei dansând după muzica amplificată la maximum a unei trupe rock care cânta, într-o scoică imensă, construită în zidul sculptat, ceilalţi mişunând la întâmplare. Siluete colorate scânteiau după un model propriu de mişcare, deasupra dansatorilor care se răsuceau şi se contorsionau, transformând întreg decorul în fragmente abstrac-ţioniste de mişcare, bucăţi dintr-o sticlă spartă învârtindu-se ca pe un disc, sincopate parcă de furtunosul ritm electric al muzicii.

Lui Sargent nu-i plăcea deloc treaba asta. Ochii nu i se puteau concentra clar asupra cuiva mai mult de-o fracţiune de secundă; ritmurile dansatorilor, muzica şi sclipirile mişcătoare ale luminilor colorate se interferau unele cu altele. Ei bine, măcar dacă e vreunul pe-aici care mă pândeşte, are şi el aceeaşi problemă...

Si atunci, şansa îi surâse. La nici nouă metri depărtare, stând în centrul unui mic grup de oameni, îmbrăcat într-un costum care-şi schimba continuu culorile o dată cu umbrele colorate ce treceau peste el, se afla silueta înaltă, inconfundabilă, a lui Jango Beck.

Sargent îşi descheie geaca pentru o mişcare mai rapidă, dacă ar fi fost cazul, şi îşi croi drum prin mulţime, dând lumea la o parte cu coatele şi cu privirea. Beck era flancat de două femei dure ca stânca, în costume de piele neagră cu ţinte: o negresă buimăcitoare cu coafură afro şi o blondă cu

ochi adânci, vineții. Bună marfă, gândi Sargent, şi simți o tulburare în şale pe care cu greu şi-o putea îngădui în noaptea asta. Băiete, mi-ar plăcea să le iau în pat pe cele două lesbiene şi să le pun la încercare pielea lor neagră! M-am săturat ca de dracu' să regulez curve mexicane. Dar în noaptea asta se petreceau lucruri mai tari...

- e o problemă pentru Sandy Bayne, dar, cinstit vorbind, s-ar putea să-mi pese mai puțin de ce lehăie despre mine ratații ăştia în ziare...

- cred că ai o obligație față de cei care cumpără discurile Dark Star şi plătesc ca să vadă trupele voastre...

- în fond, rockul este muzica poporului, iar exploatarea...

- unica mea obligație e să dau o valoare cinstită în schimbul banilor primiți. Sunt convins că ăia care spun că eu sunt hoț nu fac altceva decât să fure, la rândul lor, energia altora...

Jango trăncănea cu un tip cu lațe sălbatice, într-un tricou din satin albastru-deschis, cu o brunetă sfrijită, încleştată de brațul tipului de parcă n-ar fi putut sta în picioare fără el, şi un pletos între două vârste, cu o atitudine afectată, într-un costum elegant, tip pe care Sargent îl recunoscu ca fiind unul dintre avocații cu greutate ai Mişcării. Diverşi linge-blide lingeau blide.

- dacă unii oameni ca tine le-ar înapoia un sfert din profit celor care au făcut posibile aceste profituri, numai un sfert an putea izbuti să...

- când spui oameni, bănuiesc că ai accepta un cec pe numele tău...

- *Jango!* strigă Sargent.

Beck se întoarse, îl văzu, zâmbi şi strigă:

- Hello, Chris! Apoi reveni spre avocatul Mişcării. Necazul cu...

- Vreau să-ți vorbesc între patru ochi, Jango. *Acum.*

Glasul lui Sargent era la fel de dur şi de ascuţit ca lama unui cuţit, despicând pur şi simplu conversaţia. Beck se întoarse din nou să-l privească, şi, de data asta, nu mai afişa un zâmbet insolent, ci o expresie vicleană, de om de afaceri.. Căcănarul în tricou elegant şi avocatul Mişcării se găsiră s-o facă pe supăraţii.

. - Cine crezi că...

- Du-ţi necazul în altă parte, omule...

Sargent nu le dădu nici o atenţie, continuând să-l fixeze pe Beck.

- Acum, Jango. Singur. Doar dacă nu vrei chiar aici şi acum.

Beck oftă, ridică din umeri către invitaţi, şi-l urmă pe Sargent spre scări, de-a lungul ringului de dans aglomerat, scânteind, înghesuit. Sargent observă cum cele două lesbiene în piele neagră îl urmează şi zise:

- Singur înseamnă singur.

- Sunt gărzile mele de corp.

- Nu mă îndoiesc. Scapă de ele.

Jango Beck le făcu un semn din cap, şi cele două femei se amestecară la loc în mulţime, lovindu-şi cururile unul de altul. Poate îl fac să-mi împrumute şi mie gărzile lui de corp, gândi Sargent. Dacă nu-i zbor mai întâi creierii ăia blestemaţi.

Jango înclina din cap şi le zâmbea tuturor celor pe lângă care trecea, mergând cu pas leneş, lent, care începea să-l scoată din sărite pe Sargent. Dar, după ce ajunseră la scări, coborâră jumătate dintre ele şi rămaseră singuri, Sargent se trezi în faţă cu un Jango Beck total diferit.

- Ei bine, Chris, spuse Beck, fără nici o urmă de zâmbet, cu ochii duri si reci, ce naiba-nseamnă toată chestia asta? Sper să fie ceva de bine. Nu suport tipii care-mi fac figuri de-astea în faţa oaspeţilor mei, dacă n-au un motiv foarte serios.

Sargent băgă mâna în geacă şi apucă Lugerul cu dreapta.

- Asta e un motiv îndeajuns de serios? întrebă el.

- Asta-i un rahat puştesc, şi tu ştii asta. Nu mă face să-mi pierd timpul cu tine.

Sargent fu cuprins de o furie cumplită. Scoase Lugerul şi-l ţinu leneş îri palmă, fără să-l îndrepte spre Beck.

- S-ar putea să nu mai ai mult timp de pierdut.

- Ascunde chestia aia înainte s-o vadă careva, zise Beck, cu o nepăsare mocnită. Impuşcă-mă şi o să omori găina cu ouă de aur, amândoi ştim asta. La fel fac şi cascadorii de doi bani, aşa că spune ce vrei, fără proptele. Nu mă impresionează.

Degetul lui Sargent se strânse pe trăgaci. Mâna i se încleştă pe patul Lugerului şi îndreptă arma exact între ochii lui Beck. Pe chipul acestuia nu se citea nici umbră de teamă; privea drept în ţeava pistolului fără să clipească, iar buzele subţiri începură să schiţeze un zâmbet superior. Sargent auzi nişte paşi pe treptele de deasupra.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, zise Jango, obosit, arătând cu capul în direcţia zgomotului.

Ceva îl făcu pe Sargent să strecoare mâna cu pistolul în buzunarul de la geacă atunci când doi tipi în costum de oameni de afaceri trecură pe lângă ei, coborând scările.

- au aici licenţa Wankel, şi pariez că încasările lor vor ieşi prin tavan...

- dar, cu timpul, mi-aş pune banii în mişcare...

Din nou, singur, cu Beck, Sargent simţi o tulburare ciudată în îndrăzneala lui, amestecul acela de mânie şi frustrare pe care-l simţise când avusese de-a face cu soldaţi de doi bani în Vietnam. Nişte saci de maţe cretini, pe care i-ar fi putut elimina într-o clipă, şi totuşi, cu excepţia a două neînsemnate explozii de grenadă, fusese silit să înghită rahatul tocmai când aştepta să-i ucidă. Aveau un fel ciudat de a te păcăli şi înghiţeai găluşca. La fel procedase şi Jango cu el, acum.

Continua să țină strâns Lugerul, numai că-l ținea în buzunar. Beck se rezemă de balustradă. \
- Acum vrei să-mi spui ce te frământă? întrebă el liniştit, rezonabil.
înțelepciunea din glasul acestuia zgârie ca un şmirghei nervii lui Sargent.
- Un nenorocit a încercat să mă ucidă, se plânse el.
- Ai un temperament nasol, Chris. Unul ca tine e născut să-şi facă duşmani.
- Las-o baltă, Jango. Stii foarte bine la ce mă refer. Un *profesionist* a încercat să-mi ia gâtul.
Pe Sargent îl cuprinse furia când îşi aminti cum ieşise din locuința lui Carlos, cu pachetul de cocaină sub brațul stâng. Soarele strălucea pe cerul albastru deasupra dealului ca o junglă, oglindit în depărtare, dedesubt, în marea complet calmă. Prăpădul cumplit de pe coastă se isprăvise, şi el aspirase o doză serioasă din marfă, împreună cu Carlos, şi o udase cu vreo două păhărele de tequila. Se simțea îmbătat de drog, puțin amețit şi uşor ca fulgul. Mergea vesel şi ferice pe poteca de lângă locuința lui Carlos, către maşina sa, fără nici o grijă, un prostănac cu'gardajos, nebănuind absolut nimic.
Să tot fi fost la vreo optsprezece metri de Toyota când a început totul. O sclipire a razelor de soare pe metal, în spatele unui copac, pe partea opusă celei în care se afla maşina, zgomotul unei împuşcături, el aruncându-se la pământ şi smulgându-şi brusc Lugerul; totul se petrecuse dintr-o dată. Numai instinctul şi norocul l-au salvat.
Văzu scânteierea unei puşti în tufişuri; apoi un alt glonț îi trecu pe deasupra capului. Dar izbutise să cfjungă în dreptul maşinii, situată între el si asasin, iar tipul din tufişuri se afla într-un unghi imposibil. Sargent începu să se târască pe burtă, spre maşină. Apoi zări o siluetă mişcându-se în tufişuri şi schimbându-şi poziția pentru a ținti mai bine.
„Ai căcat-o, nenorocitule", mormăise Sargent.

într-o serie rapidă de mişcări bine coordonate, se ridică, alergând cu trupul aplecat, trase şase focuri rapide în direcția în care bănuia că se află asasinul şi sprintă către Toyota. Ajunse la maşină înainte ca tipul din tufişuri să se ridice, trase un ultim foc la întâmplare în direcția lui şi se adăposti în spatele capotei. Un glonț din tufişuri străbătu parbrizul exact deasupra capului său, împroŞcându-i cu bucăți de sticlă. Deschise portiera din spate a Toyotei, înşfăcă un M-16 de pe banchetă şi îl armă pe foc rapid.

Se deplasă în partea din față a maşinii, ridicând pentru o clipă capul deasupra capotei. Imediat, sclipirea focului în tufiş, şi un glonț trecu la aproape de cinci centimetri de el. Puştiul ăsta era dat naibii.

Dai" nu îndeajuns. Sargent puse M-16 în poziție de tragere şi goli jumătate din încărcător în direcția din3 care venise focul. Prin aer începură să zboare bucăți de frunziş, se auziră trei țipete ascuțite, apoi tăcere. N-o fi M-16 cea mai precisă armă din lume, dar nici nu trebuia.

Carlos şi oamenii lui alergau deja de-a lungul potecii, agitându-şi pistoalele ca Polițiştii din Keystone. Răscoliră tufişurile un minut sau două înainte de a găsi trupul. Mort de-a binelea, lovit în inimă, gât, pântece şi cap. Un gringo cu pielea închisă la culoare. Purta un tricou, jeanşi negri şi cizme Wellington. Nu avea nici un act de identitate asupra sa.

Carlos se trase zdravăn de mustață.

„Nu *soldado,* fără îndoială - spusese laconic. Ai vreo neînțelegere cu ceilalți gringo? *May mala, Chris, muy mal01.* Asta era un asesino, cum îi spuneți voi, un ucigaş cu simbrie?"

Sargent fu străbătut de o furie acerbă eârid îşi aminti cum trecuse atât de aproape de moarte. Nemernicul fusese trimis în mod sigur fie de organizație, fie de Beck.

- Până şi Carlos a categorisit-o drept treabă de profesionist, îi spuse lui Jango.

- Mă rog, asta e una dintre regulile jocului, răspunse Jango, cu blândețe.

- Uite ce e, Beck. Nu-mi place să vorbesc pe ocolite. Ori organizația l-a trimis după mine, ori tu. Deci, cine?

Pentru prima dată, în ochii lui Jango apăru o sclipire de furie. Lent, foarte lent, aceasta se transfonnă în altceva, ceva rece, ca de reptilă.

- Dacă aş fi vrut să te ucid, Chris, fii sigur că n-aş fi recurs la ceva atât de vulgar şi de riscant ca angajarea unui pistolar. Mă insulți, sugerând că aş fi putut recurge la ceva atât de grosolan şi țărănesc.

Si ineficient. Stii bine că nu e stilul meu, deci îti dai seama că nu î »

eu am vrut să te ucid. Nu-i aşa, Chris? Si chiar crezi că m-aş complica să te mint?

Sargent simți cum energia i se scurge înspre Beck ca şi cum ochii lui sorbeau materia din el ca nişte pompe de vid. Are dreptate, n-are nici un motiv să mă ucidă, şi un ucigaş plătit *chiar* că nu e stilul lui.

- Dacă nu tu, atunci organizația. De ce? Credeam că avem o înțelegere cu ei.

Beck ridică din umeri.

- Am avut o înțelegere, spuse. Numai că s-au lăcomit prea mult. Acum vor tot comerțul cu cocaină. JSau măcar oferta finală. Vor să ne ocupăm de marfă pentru un anume preț. Fireşte, nu intenționez să devin un funcționar al unor tipi ca ăştia, şi nici să renunț la comerțul cu cocaină, dacă nu e absolut necesar. E o chestiune de principiu.

- De ce dracu' nu mi-ai spus asta înainte să înceapă ăia să tragă?

- Pentru că n-am ştiut ce vor face până când n-au început să tragă. In clipa asta, ai permisiunea mea să tratezi cu ei

cum crezi că e mai bine. Cu condiția ca nimeni important din organizație să nu pățească nimic.

- Despre ce naiba vorbeşti? Au încercat să-mi ia gâtul! Şi vor mai încerca. Ascultă-mă, Beck, oricare dintre oamenii lor, şi vorbesc serios, *oricare* îmi iese în față, va fi un om mort. Oricare dintre oamenii organizației din Mexic va fi un om mort, când mă întorc. Asta-i prioritatea numărul unu. O să le iau gâtul nenorociților ălora, şi asta cât mai repede.

- Nu m-ai ascultat cu atenție, Chris, spuse Beck. Asta e o dispută în lumea afacerilor la nivel înalt. Care implică nu numai traficul cu cocaină, ci şi alte arii de interes mutual. încerc să negociez o înțelegere la nivelul meu, iar convorbirile, cel puțin, se desfăşoară într-o manieră civilizată. Dar, dacă tu o să-ncepi să ucizi tipi importanți din organizație, negocierile vor sări în aer. S-ar putea chiar să-mi ia *mie* gâtul.

Sargent ajunse pe punctul de a scoate Lugerul şi de a-i zbura creierii lui Beck. Scârba dracului! Din moment ce organizația are un contract de căcat asupra mea, eu trebuie să dau înapoi şi să mă port cu mănuşi, ca nu cumva să-i ia gâtul lui Jango! Ca nu cumva să-i zădărnicesc „negocierile la nivel înalt", cum zice el! Şi unde am mai auzit eu *asta* înainte?

- E acelaşi căcat cu care am fost intoxicați în Vietnam! Nu le luați gâtul gălbiorilor, că ne-am futut negocierile la nivel înalt! Iar eu îți spun că o să obții exact ce vrei, numai că tipii cu care negociezi o să fie reduşi la tăcere.

- Iar eu spun că eu sunt şeful acestei chestii, Chris, rosti apăsat Beck, apoi se rezemă de balustrada scării cu o urmă de zâmbet pe buze şi o expresie de şarpe în ochi. Cine crezi că se ocupă de plățile mexicanilor? Crezi că mexicanii nu sunt şi ei pe felie? Crezi că n-a trebuit să plătim elicopterul pe care l-ai distrus, să plătim pentru polițiştii pe care i-ai ucis? Crezi că politica nu e implicată, ca şi în State? Dacă

mexicanii le-ar vrea răul celor din Green Mountain, fii sigur că ar pune mâna pe tine. Cu ajutorul CIA. Dar văd că nu vor, iar eu evit să amestec Statele Unite în treaba asta. Dacă nu m-aş ocupa eu de toate, n-ai rezista nici şase săptămâni. Aşa încât să nu-ți treacă prin cap ideea cretină de a lua totul pe cont propriu.

- Dar au tras în mine! Si eu ce-trebuie să fac?

î

- Apără-te! Apără transporturile noastre. Dar, în nici un caz, nu intra în război total cu organizația. Aşa cum ți-am spus, sunt în tratative şi despre alte treburi de interes mutual cu oameni ai organizației la nivel înalt, şi sper să se termine cu bine. Intre timp, trebuie să menținem răfuielile la nivelurile mai de jos. Organizația înțelege treaba asta. Ar fi bine să ți-o bagi şi tu în cap.

- Nivelurile mai de jos! Dar ei trag în *minei*

Beck ridică din umeri.

- Treaba ta e să nu cauți să înțelegi...

- Futu-ți...

O pâclă roşie căzu pe ochii lui Sargent. înainte să-şi dea seama ce face, Lugerul era afară din buzunar şi țintea capul lui Beck. Degetul începu să apese pe trăgaci...

Cu calmul şi grația bruscă ale unui şarpe cu clopoței lovit, Beck se repezi la el din amăgitoarea poziție rezemată, îi înşfăcă de încheietură mâna cu pistolul şi o trase în sus.

Strânsoarea lui Beck era surprinzător de puternică, dar Sargent era mai forțos şi, printr-o mişcare constantă, lentă, dar inexorabilă, puterea lui superioară începu să-i îndrepte brațul spre orizontală, în ciuda împotrivirii lui Jango Beck. în acelaşi timp, ochii stranii, negru-căprui, ai lui Beck îi fixau pe-ai lui, distrugându-i energia psihică şi dominându-l aşa cum ochii unui om obişnuit înfrâng voința unui câine. Era o înfruntare între furia ucigătoare a lui Sargent şi

impenetrabilitatea dură a lui Beck, iar competiția era la fel de inegală ca aceea fizică, în care ar fi învins forța Iui Sargent.

Atunci, Jango Beck făcu subit un lucru neaşteptat. Zâmbi şi relaxă deodată tensiunea din braț, de fapt, aduse chiar el la orizontală mâna înarmată a lui Sargent, îndreptând Lugerul direct spre fața sa.

- Dacă asta vrei, dă-i drumul, Chris, spuse Jango. Nu voiam decât să mă asigur c-o să ajungi şi aici,

Sargent simți cum i se înmoaie degetul pe trăgaci, simți slăbind strânsoarea pe pistol, simți cum slăbeşte dorința de a ucide, fără să înțeleagă de ce.

Beck îi dădu drumul. Greutatea pistolului îi coborî brațul întins la maximum cu vreo douăzeci de grade, astfel încât acum Lugerul era îndreptat spre pieptul lui Beck. Beck i se oferea singur drept țintă; Sargent se simți dintr-o dată complet ridicol.

- O să-ți spun eu ce am de gând să fac, Chris, zise Beck. O să mă întorc şi o să urc scările, pentru că în clipa asta discuția noastră a luat sfârşit. N-o să privesc înapoi. Poți să mă împuşti dacă vrei, dar n-ai s-o faci, pentru că te vei gândi cât j/să câştigi şi unde o să te duci dacă n-o să mai exist eu.

După care se înclină ironic, se întoarse şi începu să urce scările, cu claia enormă de păr negru ondulat legănându-se obraznic la fiecare treaptă.

Un timp, Sargent rămase prosteşte cu Lugerul în mână, îndreptat spre locul gol în care fusese Jango Beck. Apoi, spasmodic, se răsuci şi-l îndreptă spre ceafa lui Beck, care urca scara în spirală. O imagine rapidă îi apăru în minte - un glonț izbind ceafa lui Jango Beck, aşchii de os, fragmente roşii de creier şi cheaguri explodând din pădurea deasă de păr* gura vicleană redusă pentru totdeauna la tăcere, ochii batjocoritori la fel de morți ca două bucăți de cărbune ars.

O să te omor, nemernicule, nimeni nu mi-a vorbit vreodată astfel - şi se gândi la banii pe care-i băga la puşculiță în

Elveția. Ar trebui să-l omor pe puiul de cățea, apoi pe fiecare tip al organizației din Mexic, şi am putea-o duce la capăt în şase săptămâni - femei, drog, pileală, vile greceşti, libertatea pe care numai banii ți-o asigură însă unde ne-ar duce asta: nici o posibilitate de plasare în State, nimeni care să-i cumpere pe mexicani. Mai întâi, ar trebui să-i iau gâtul lui Jango - ce eram eu înainte de a mă întâlni cu Beck, un caftangiu prin San Francisco -, Jango Beck e capul întregii operațiuni, şi, dacă-i tai capul, moare trupul.

Spirale în spirale, dorințele contradictorii se goniră una pe alta, bântuind prin mintea lui Sargent, în vreme ce Jango Beck continua să urce scările lent şi increzător. Ce să fac? Ce naiba să fac? Dracu' să te ia, Beck!

Degetul de pe trăgaci începu să se încordeze din proprie inițiativă, nervii şi muşchii rezolvând dilema minții - şi, exact în clipa aceea, Beck dispăru din raza lui vizuală, după spirala ascendentă a scării.

Cu trupul urlând de furia adrenalinei, Sargent urcă rapid două trepte, auzi vocile unor tipi care coborau, se opri, rămase nemişcat şi puse pistolul la loc în tocul de pe umăr. Rămase țintuit o clipă - un vulcan de energie frustrată în adâncurile cărnii încremenite.

Apoi, ceața roşie care-i cuprinsese mintea îi puse trupul în mişcare. Coborî orbeşte treptele, traversă coridorul şi ieşi pe balcon, ciocnindu-se de un bărbat bine clădit, în salopetă neagră, cu o cravată de culoarea petrolului.

- Uită-te pe unde -mergi, cretinule!-:,;>. c »!qih <«.

Tipul solid se întoarse spre Sargent, roşu de furie, cu brațele legănându-se amenințător.

Sargent de-abia îl luă în seamă şi-l izbi în piept cu antebrațul stâng, fără vreun efort deosebit. Uriaşul grOhăi, se îndreptă spre el, apoi îi văzu expresia de pe chip şi se retrase.

- ai văzut, dom'le, fața tipului...

- moartea-n vacanță, puiule...
- monştrii care apar pe la petrecerile lui Jango. Intr-o bună zi, o să iasă cu moarte de om...

Chris Sargent de-abia înregistră expresiile îngrozite de pe fețele umflate ale prostovanilor, când păşi pe balconul aglomerat în căutarea a ceva ce uitase, dar de care o să-şi amintească atunci când o să vadă. De-abia auzi căcaturile pe care şi le spuneau - distingea mai ales emoția, frica, ca şi cum ar fi vorbit vietnameza sau laoțiana. Lasă-i să trăncănească, lasă-i să se uite, lasă-i să se cace în pantaloni, bulangiii ăştia prostovani, paraziți inutili!

Si-ar fi dorit să-i inspire şi lui Jango Beck aceeaşi spaimă laşă, să-l treacă toate sudorile, să-l vadă scâncind, salivând, târându-se, implorând pentru viața lui de rahat, înainte de a primi un dum-dum în creierul lui împuțit! Acolo îi e locul, pe podea, lingându-mi cizmele de frică, exact înainte de a-i zbura creierii.

Mi-ar plăcea să-l văd pe vreunul făcând o mişcare, m-ar bucura să văd un macaronar încercând aşa ceva! Hai, dați-i drumul, hai, să mişte măcar unul! Blestemat să-ți fie sufletul tău împuțit, Beck, mai devreme sau mai târziu, o să vin eu după tine, jur că o să vin!

Cu creierul înfierbântat, Sargent îşi croi drum prin balcon, până în labirintul lui Beck, ca o rachetă dezorientată, înaintând spre ciocnirea inevitabilă cu soarta necunoscută.

X

- M-am plictisit de petrecerea asta, spuse Paul. Ce-ar fi să renunțăm şi să mergem acasă?

Velva Leucock se rezemă de balustrada balconului, fără să ia în seamă vorbele lui Paul. Privea splendoarea peisajului nocturn al oraşului, îmbătându-se de parfumul fierbinte al Sântei Ana, plăcut amețită după patru - sau cinci - Martini. Asta înseamnă să trăieşti, gândea, pe vârful unui munte, să priveşti totul de la înălțime. Când o să terminăm filmul şi eu

voi fi o stea, o să am şi eu un loc ca ăsta, sus, pe coline, şi n-o să cobor în oraş decât ca să merg în restaurante, în cluburi şi să filmez. Până şi pe croitori şi coafori am să-i chem numai în locuința mea de sus. Chiar şi filmele de publicitate le voi face aici, nu? Am pierdut prea multă vreme la periferia Hollywoodului şi în mizerabila de San Fernando VaUey... Fireşte că Beverly Hills are mai multă clasă, iar Bel Air e cel mai bun loc de construit, şi poți face rost de un amplasament în vârful colinei cu un peisaj fabulos. Acolo şi-a construit Wilt Chamberlâin palatul, şi priveşte *absolut totul* de sus...

- Te simți bine, Velva? Eşti cam verde la față!

Paul se prefăcea preocupat de starea ei, dar, în realitate, era plic-, tisit şi încerca s-o determine să plece de la petrecere. Nu era *chiar* atât de proastă.

- Mă simt excelent, spuse. Mă simt minunat. Şi, în mod sigur, nu tun intenția să plec până nu vorbim din nou cu Jango Beck. Ai auzit ce-a zis. Probabil, chiar în clipa asta îşi face socotelile legate de finanțarea filmului. A filmului *nostru,* filmul care va face din tine un mare regizor, iar din mine, o stea. Cum poți să te *gândeşti* să plecăm?

într-adevăr, e un tip imposibil! Nu face decât să se plângă cât de cumplit e să facă doar filme porno, să declare ce mare realizator de filme e el, că e imposibil să ajungă să dea marea lovitură la Hollywood, iar când cineva îi oferă toate astea pe o tavă de argint, refuză să creadă.

- Velva, Velva, nemernicul s-a dat mare față de noi. De ce-ar vrea cineva să facă film cu un scenarist-regizor necunoscut şi cu o vedetă fără palmares?

- Pentru că Jango Beck are instinctul de a descoperi talentele şi stofa de vedetă, ai auzit ce zicea.

- Rahat! spuse Paul, şi se îndepărtă de ea, privind peste colinele împădurite spre oraşul de dedesubt.

Velva îl atinse tandru pe ceafă.

- Trebuie să ai încredere în tine, Paul! Eu cred în tine. Jango Beck crede în tine. Tu de ce n-ai încredere în tine? Fără asta, nu poți obține nimic.

- Nu cred decât că Beck e unul care se dă mare. Ideea lui de film nu e ceva serios, nimeni n-ar susține o treabă ca asta, iar cât priveşte angajarea mea ca scenarist-regizor, iar a ta ca protagonistă... Ridică din umeri şi oftă. Ce rost are? N-asculți nimic din ceea ce-ți vorbesc.

Velva privi luminile oraşului de aur, imaginându-şi-le rearanjate într-o gigantică reclamă cu numele „Velva Leecock", cu litere strălucitoare, înalte de treizeci de metri.

- Te ascult. Te ascult şi mă întristez. Dacă ai avea puțină încredere în tine, dacă ai fi convins că e scris să se-ntâmple ceva bun, pentru că, în adâncul tău, eşti o vedetă, şi meriți asta, atunci n-ai mai bombăni atât în cea mai minunată noapte din viața ta.

- Dacă asta e cea mai minunată noapte din viața mea, replică sarcastic Paul, atunci ar trebui să încalec balustrada asta şi să m-arunc în gol. Gu puțin noroc, s-ar putea să apar în *Hollywood Reporter.* „Deznădăjduit plin de speranțe se zdrobeşte, în cele din urmă, la Sunset Strip..."

- Ah, *aici* erați! V-am căutat peste tot!

Velva se întoarse şi se trezi privind în ochii întunecați şi sexy ai lui Jango Beck, un Jango Beck care chiar părea emoționat că vede. Paul se întoarse mai lent, cu o expresie acră pe chip.

- Hello, domnule Beck. Ați rezolvat deja afacerea cu filmul dumneavoastră?

- Roma nu a fost incendiată într-o singură zi, Paul, zise Jango Beck. Am căzut de acord asupra problemelor de bază, dar, fireşte, nimeni nu va semna nimic până când nu va lua contact cu voi. De-asta vă şi căutam. Puteți veni la biroul meu de la Dark Star Records, miercurea viitoare, pe la paisprezece şi jumătate?

Velva îşi stăpâni cu greu chicotele văzând cum Paul se holbează la Jango şi respiră ca un peşte pe uscat. Arăta, într-adevăr, ridicol, ca un amestec între Don Knotts şi Jim Nabors, un țărănoi uluit.

- Ascultați, dacă nu puteți miercuri, mutăm întâlnirea vineri, se grăbi să spună Beck. Dacă se suprapune cu vreo filmare sau alt program. Dar *as vrea* să încheiem totul cât mai curând posibil. Ştiți cum tind treburile să*ți scape printre d-egete, în oraşul ăsta, dacă stai prea mult timp fără contracte.

- Ah, nu, nu... eu pot miercuri, reuşi să articuleze Paul.

- Bun. Ne vedem atunci.

Jango Beck se întoarse spre centrul aglomerat al balconului, şi pe Velva o cuprinse un val de teamă şi de greață.

- Si cu *mine* cum rămâne? întrebă ea.

Jango Beck se opri şi şe întoarse din nou, cu claia de păr negru unduindu-i-se ca un nor de furtună, cu mici fulgere sclipindu-i în ochi. E aproape cel mai sexy tip pe care l-am întâlnit vreodată, gândi Velva. Când schiță şi un zâmbet cu buzele lui senzuale, Velva simți cum se cutremură de plăcere.

- Oh, şi tu, bineînțeles, spuse Jango. Văd în tine o viitoare mare stea a ecranului. O Jane Russell a lui Howard Hughes. O Susan Schiller a lui Bill Horvath.

Se aplecă şi o sărută uşor pe buze, trimițându-i şocuri electrice prin trup până la baza coloanei vertebrale. Apoi dădu din cap, se întoarse şi se pierdu în mulțimea oaspeților săi.

Velva rămase privindu-l pe Jango Beck ciun mergea, legănându-şi brațele, vorbind cu oameni influenți - actori, actrițe, producători, regizori, editorialişti copleşiți de recunoaşterea faptului că *ea* şi, fireşte, Paul, erau într-adevăr cei mai importanți oaspeți la această petrecere. Viitorul

scenarist-regizor marcant... şi... viitoarea mare stea a ecranului! Jango Beck în persoană spusese astfel!

II îmbrăţişă sălbatic pe Paul.

- Am reuşit! Am reuşit! strigă. O să ajung o stea!

Paul rămase pasiv în braţele ei.

- Nu-i adevărat, mormăi. Nu-mi vine să cred că e adevărat...

- Hai să ieşim de-aici! îi şopti Susan Schiller lui Bill. Atmosfera mă sufocă.

Era o încăpere rece, decorată cu mobilă modernă, în culori sintetice primare, agresive, iluminată cu o lumină neutră, incoloră; o sală de aşteptare a unui aeroport. Când intraseră prima dată aici, fusese o uşurare.

Ultima încăpere în care pătrunseseră, cu lumina caldă a unui şemineu artificial, cu canapele joase şi atmosferă *funk,* îi atrăsese unii către alţii pe cei din interior, şi mişunaseră cu toţii în jurul ei. Un grăsan enorm, cu propria-i fotografie pe tricou, sugerând cu o importanţă arogantă că articolul lui din *Flash* era definitoriu pentru cariera ei, care degaja, în timp ce vorbea, valuri de singurătate, dispreţ faţă de sine şi disperare. Un homosexutil parfumat din belşug şi exagerat efeminat, prefăcându-se că se mândreşte să fie păsărică, dar iradiind atâta poftă faţă de ea, poftă profund frământată şi distorsionată de straturi multiple de autodecepţie, încât el o percepea doar ca pe o durere dispersată. Un scenarist TV, sau cam aşa ceva, în haine elegante gen Beverly Hills, care făcuse pe grozavul în faţa sa, arătând prin poziţia lui şi prin nuanţele cuvintelor ce mare sculă e el, în timp ce îşi exercita teroarea sexuală asupra ei. Avusese senzaţia că se dezvoltă într-un ocean de durere şi dorinţă, cu simţul propriului eu erodându-se, devenind nimic altceva decât focarul acelei dorinţe, devenind pe dinăuntru Star.

încăperea asta de plastic rece, cu grupuri izolate de două sau trei fotolii tari, lucioase, fusese ca o gură de aer, ca şi

cum ar fi păşit dintr-o bălăceală în noroi fierbinte într-un duş rece. Când intrase alături de Bill, nu fuseseră remarcați decât prin câteva priviri fugare.

O femeie mai în vârstă, cu înfățişare plăcută, într-o rochie de cocteil, încerca să agațe un derbedeu roşcat, amețit de drog, să se hrănească din tinerețea lui, fără a-şi da seama că, în interior, tipul era un bătrân de un milion de ani. Se mai aflau înăuntru încă trei cupluri în diverse faze ale acroşării, şi trei bărbați la patru ace, de vreo patruzeci de ani, tânjind fără speranță după fiecare tânăr care intra şi făcând între ei glume cu subînțeles. Derbedeul roşcat şi cei trei bărbați pofticioşi o priveau pe furiş, când stătea deoparte cu Bill, dar exista ceva în dispunerea mobilei, a luminii şi a suprafețelor netede si lucioase care făcea ca fiecare să păstreze o distanță fizică şi psihică, exact ca în sala de aşteptare a unui aeroport.

La început fusese ceva relaxant, stând acolo singuri, doar Bill şi Susan, fără a fi nevoiți să vorbească. Dar, încet-încet, Susan simțea crescând o anume încordare, o cristalizare a forțelor psihice din încăpere către focarul lor: cei trei bărbați între două vârste, în căutare de carne tânără, derbedeul roşcat încercând să scape de femeia care dorea ceea ce el nu trebuia să-i dea şi voind să se cufunde în ceea ce-şi imagina că i-ar putea oferi *lui* Star, şi propria ei personalitate ca Star - centrul cristalizării. Păreau încremeniți cu toții în propria lor izolare, ca şi cum liniile forței psihice care-i unea ar fi fost nişte grinzi rigide, care îi țintuia pe loc, un cristal înghețat în geometria lui imuabilă, o clipă de dorință şi durere prinsă în balansul propriei dinamici, incapabil de a se descompune sau sparge. In cele din urmă, nu exista nici o posibilitate de relaxare, ci numai senzația de a fi căzut în cursa unei pânze de păianjen rigide, din sticlă sfărâmicioasă, ascuțită ca o lamă.

Bill înclină din cap, îi luă mâna şi se ridicară. Când traversară camera, Susan simți cum cristalul psihic se

sfărâmă, cum se deplasează printre cioburi purtătoare de disperare, aşteptări înşelate, ocazii visate şi nevalorificale, un milion de oglinzi sfărâmate de egoismul ei, zece mii de ani de karma rea prăbuşindu-se în fragmente din cauza atingerii întâmplătoare a mâinii ei. Dar, în acelaşi timp, se simțea ca şi cum s-ar fi învârtit furioasă prin celulele unei închisori din sticlă, croindu-şi drum către libertate printre zidurile fragile create chiar de ea.

In clipa aceea^ Susan deveni conştientă de gândurile care o năpădeau şi sări într-o altă realitate, mai lucidă, spunându-şi: „Nu cumva îmi pierd mințile? S-ar putea ca într-o zi să mă trezesc aşa şi să nu-mi mai pot reveni."

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Bill o întrebă:

- Te simți bine, copilaş?

- Până acum a fost nasol, dar mi-am revenit.

îi simți atingerea mâinii, prezența dătătoare de siguranță a iubirii lui. Ce dragoste mai era şi asta? A lui împărtăşea durerea ei, a ei împărtăşea durerea stârnită în el de durerea-el, înțelegerea lor mutuală că durerea era karma lor şi că milioane de oameni o considerau dragoste. Şi *era* dragoste, o dragoste care, într-un fel, încă supraviețuia şi depăşea toate obstacolele.

- Te iubesc, şopti Susan când păşiră prin arcadă într-o altă încăpere.

Câte nuanțe cuprindeau aceste două cuvinte, câtă durere, câtă fericire! (

încăperea aceasta avea un decor liniştitor, unitar - panouri de lemn şi mobilă tapițată cu piele scumpă şi era destul de aglomerată. Toate locurile fuseseră ocupate, şi vreo doisprezece oameni stăteau în jur, cu pahare de băutură în mână, sau țigări cu marijuana, conversând între ei, în timp ce, în surdină, se auzea un fond instrumental cu piese din repertoriul formației Beatles. Mike Taub stătea între Teddy Jones şi un tip cărunt, într-un costum de culoarea

cărbunelui, care arăta ca un agent de pariuri sau ca un proprietar de club. într-un colț, Peter Fonda discuta cu două gagici. Prin toată încăperea erau răspândiți tipi din diverse trupe şi câteva chipuri fără nume, cunoscute de pe micul ecran. Câțiva agenți în căutare de talente încercau să-şi facă treaba.

Susan simți cum începe să se relaxeze; în tot acest decor exista ceva liniştitor, ciudat de familiar. Era la fel de fals ca grija unui traficant de droguri față de clienții săi, dar era o scenă de *business,* de show-business, businessul lor, şi, din punct de vedere emoțional, neutru. Cu picioarele pe pământ.

- ne trebuie mai mult mălai, dacă tragem un album, Jake, gândeşte-te cât băgăm în publicitate...

- poate anumite avantaje de la un mare furnizor ca GAC, dar încearcă să-l găseşti la telefon pe impresarul personal...

- nu renunțați la reclamă, eu am trăit şase luni din resturile unor asemenea chestii...

- Ferrari sunt mişto de condus, dar treaba e că trebuie să ai mare grijă la partea mecanică şi...

Taub le făcu un semn cu mâna, şi amândoi îi răspunseră fals, dar era-n regulă, era atât de frumos, de obişnuit.

Orrie Lewis se ridică, îi părăsi pe cei cu care vorbea, o îmbrățişă, apoi îl îmbrățişă pe Bill.

- Când o să vedem un nou album cu Cloud, Bill? Universul aşteaptă cu Sufletul la gură.

Susan îl simți pe Bill tresărind.

- Când o să-mi bată muza la uşa dormitorului, mormăi el, schițând un zâmbet.

- Asta-i un vers dintr-un cântec nou? Dacă nu, ar trebui să fie.

Orrie chicoti şi se topi la loc în învălmăşeala generală.

- Mă simt bine aici, Bill, spuse Susan. Mai bine decât atunci când am sosit la petrecere.

- Mda, mă rog, numărul pe care l-a făcut Jango a fost o dezamăgire de zile mari. Pot să te fac să apari în public, dar *n-o să fac asta* până nu-ţi revii, deşi între timp ai putea să te agiţi un pic.

- Vezi tu, chestia aia pe care a zis-o el despre „în curând veţi fi acolo unde vă va duce muzica", poate că...

- Ştii unde te-a dus muzica, copilaş, zise Bill. Departe de tine însăţi. Departe de mine.

- Am putea schimba povestea, ai putea scrie un album nou care să n-aibă nimic de-a face cu... cu...

- E puţin cam târziu pentru asta.

Fusese o bucurie atât de mare, gândi Susan. Să cânţi cuvinte frumoase scrise de Bill despre mine, pentru mine, să cânţi lumii cântecele lui de dragoste pentru mine, să simţi cum dragostea umple universul, să-i simţi pe toţi dorind dragostea, având nevoie de dragoste, cerşind dragostea, dorind să fie sclavii dragostei, încercând s-o soarbă din carnea mea, simţind durerea, devenind obiectul care îndepărtează durerea...

încărcături de electricitate statică păreau să muşte din periferia senzitivă a lui Susan; încăperea parcă vibra, începu să ameţească, iar sunetele se domoliră.

Si luă contact conştient cu bărbatul hidos, care stătea la mai puţin de un metru de ea, privind-o. Avea părul lung, alb şi sârmos, strâns cu o bentiţă cu perle. Pantalonii de catifea roşie şi un oribil dashiki de lână atârnau grotesc pe silueta sa emaciată. Chipul lui slăbănog, pământiu, era brăzdat de o reţea densă de riduri. Avea nasul ca un plisc, gura, ca o cicatrice cumplit răsucită, iar ochii săi imenşi, urduroşi, erau plini de-o ameninţare groaznică, de-o durere dezgustătoare. Era o caricatură monstruoasă a unui hippie senil, un spectru batjocoritor al unui viitor înspăimântător. Dar, în acelaşi timp, era o fiinţă umană bântuită de o copleşitoare durere.

încăperea păru că se transformă într-un tunel concentrat asupra acelor ochi îndurerați. Formele care se mişcau dincolo de conul de atenție îndreptat spre bătrân deveniră abstracte şi neclare, ca şi cum numai chipul acela distrus ar fi fost focalizat corect şi în întregime real. Susan se trezi păşind către bătrân. La brațul ei, Bill părea la peste un milion de kilometri depărtare când ea se prăbuşi în nesfârşitul tunel către durere, fără să se împotrivească, fărăVoință.

- Hello. Eu sunt Star.

Cuvintele ivite pe buze păreau un fluid care o străbătea, ațâțân-du-i carnea din interior. Simți apăsarea trupului pe pantalonii strâmți de mătase. Simți sucurile inundându-i sexul. Simți grație în fiecare mişcare. Simți dorința de a absorbi durerea bătrânului şi de a o transforma în fericire, simți dorința şi forța. Ea era Star.

Bătrânul păru că se cocoşează şi mai mult când se îndreptă spre ea, cu gura răsucită într-un rânjet amar, dar cu ochii căutându-i înfometați pe-ai ei.

- Stiu cine eşti, spuse el, cu un croncănit scrâşnit, ca şi cum s-ar fi scuzat. Cum de te adresezi unui bătrân împuțit ca mine? Ascultă, doamnă, am văzut de toate, am făcut de toate, şi n-am nevoie de mila ta scârboasă. Am cunoscut Village atunci când era *într-adevăr* Village, şi Provincetown înainte de a fi năpădit de turişti, şi San Francisco înainte ca Ginsberg şi Kerouac şi gloata aia de ratați să-l transfonne într-o grădină zoologică. Am consumat peyotă cu indienii din Mexic înainte ca Hitler să declanşeze campania din Rhineland. Am futut cinci sute de femei frumoase şi cam tot atâtea nasoale. Mi-am spart creierii luptând pentru IWW si pentru Partidul Comunist şi pentru Eugene V. Debs. Tu n-ai auzit în viața ta de Eugene V. Debs. Am avut o viață extraordinară, am avut o viață plină, si acum sunt cel mai nasol bărbat pe care l-ai văzut vreodată. Nimeni nu trăieşte

veşnic, fetițo, aşa că păstrează-ți mila ta de rahat pentru altcineva.

Un val gigantic de durere iradia din ființa lui, mai puternic decât tot ceea ce simțise vreodată Susan, dar sufletul îi era deschis spre el, şi valul o năpădea, şi, într-un fel, era transformat într-o energie psihică primară, neutră,- iar ea o reflecta înapoi spre el, sub formă de dragoste. Il vedea cum reacționează, în relaxarea muşchilor, în izgonirea conştientizării durerii care-i măcina măruntaiele, în tristețea blândă, directă, care-i apăru în privirea pierdută.

- Eşti nemaipomenită, fetițo, spuse calm. Sunt convins că ştii asta.

Susan îi atinse tandru pielea uscată a obrazului.

- Şi tu eşti la fel, replică Susan. Ai un suflet mare şi frumos.

La atingerea ei, chipul i se încreți într-un rânjet, dar Susan îi zări lacrimile apărându-i în ochi. Râse nervos, neîndrăznind s-o sărute.

- Dac-aş fi avut măcar douăzeci de ani mai puțin...

- Poate într-o viitoare încarnare, spuse ea cu sinceritate.

Bătrânul oftă.

- Of, Isuse! Am iubit enorm în viața asta, ştii? Iar acum nu mai am timp şi nu mai am pe nimeni să mă iubească înainte de marea plecare.

- Eu te iubesc. Să crezi asta. Să crezi în mine. Sufletul nu moare niciodată.

Star simți pe mână lacrimi fierbinți.

Lent, cu delicatețe, cuprinse în mâini fața bătrânului şi-i trase gura spre ea. Cu o forță tandră, îi despărți buzele ofilite cu ale ei, gustând suflarea putredă a morții neiertătoare din răsuflarea lui. Tremurând, înghiți acest sirocc01 al decăderii şi îşi strecură limba în gura bătrânului, lăsându-l s-o dezmierde cu a lui. Pentru o clipă nesfârşită, murdăria dispăru, şi i se păru că vede sufletul bătrânului ca o

strălucire roşie scurgându-se în noaptea eternă. Ocroti acea cenuşă fierbinte aflată pe moarte, o îmbrățişă, o încălzi cu dragostea ei.

Când buzele li se despărțiră, ochii lui străluceau şi buzele îi rămaseră împietrite într-un zâmbet care parcă retrăia amintirea fiecărei femei pe care o iubise. Chipul acestuia nu mai era o epavă respingătoare, ci monumentul renăscut al unui suflet ce trăise prea mult.

Privind metamorfoza pe care o provocase, Star simțea înlăuntrul ei un ocean imens de dragoste, întins deasupra şi dincolo de țărmurile sinelui. Susan privea chipul acela ruinat, ochii urduroşi, resimțind în gură gustul putred al decăderii, şi se trezi cuprinsă de un acces de tremurături. Moleculele de aer din încăpere deveniseră un milion de ace de sticlă. Un vânt rec.Q o străbătu când rememoră ceea ce făcuse şi nu se regăsi deloc acolo. Deloc.

- Să-ți aminteşti de mine, spuse ea, izbutind să schițeze un zâmbet.

Apoi, înainte ca bătrânul să poată scoate vreun sunet, se întoarse, simțind atingerea tandră, sigură, a mâinii lui Bill, şi-l lăsă, recunoscătoare, s-o scoată din încăpere, departe de ceea ce făcuse Star, şi, printr-o arcadă, într-o altă realitate.

încăperea era de-un albastru rece, cu pereți albaştri, mobilă albastră gonflabilă şi lumină albastră ca gheața, care făcea ca totul să pară cu zece grade mai rece. Bill Horvath examină chipul lui Susan, iar încăperea parcă răcori şi febra din ochii ei.

- Doamne, Bill, am o senzație atât de ciudată. Nu ştiu cine sunt, Susan sau Star. Nu ştiu care dintre ele sunt, şi nu ştiu care aş vrea să fiu.

' Vânt cald si uscat care bate pe coastele Mării Mediterane (din fr.) (n. fr.).

- să structurezi un film întreg în jurul acestor personalități de mit, să fixezi mai întâi distribuția şi abia după aceea să elaborezi scenariul...

Bill observa durerea şi tulburarea din ochii ei, dar asta tot era mai bine decât ceea ce se manifestase acukf cu câteva clipe mai înainte - siguranța aceea nebunească, cumplită. Aceştia, măcar, erau ochii lui *Susan.*

- Nu există nici un Star, spuse el. Ea e un personaj pe care l-am creat noi - tu, Jango şi cu mine. Tu eşti Susan Schiller. Star e o imagine de pe copertele albumelor şi ale posterelor, o imagine în capul oamenilor. Tu eşti Susan, iubito, *Susan.*

- dar ce rost are să te mai încurci cu un scenariu? Creează doar o situație, să zicem Malamute Saloon în *Febra aurului clin Alaska,* şi aruncă-i acolo pe Lee Marvin, Steve McQueen, Orson Welles, Fay Dunaway, şi lasă să reacționeze personajele lor din film...

- Acolo n-am fost Susan, am fost... am fost...

- există foarte puțini oameni de genul ăsta, staruri înnăscute, nu actori. Habar n-avem cum sunt ei în interior, şi nici nu contează, pentru că imaginea lor are o realitate care ajunge dincolo de persoana lor particulară. Si iată una în carne şi oase!

Un bărbat între două vârste, gol până la brâu, cu trăsături de indian şi păr blond, lung, vorbise unui grup de vreo şase oameni, iar acum o privea pe Susan cu un zâmbet larg pe gura cu buze groase şi cu o lucire frenetică în privire, care-l făcură pe Horvath să fie străbătut de un frison.

- V-o prezint pe Star, de la Velvet Cloud, una dintre zeițele dragostei, contemporană cu noi, spuse vorbitorul cu o voce moale şi alunecoasă. Cu toții simțim că o cunoaştem mai bine decât pe propriile noastre soții, nu-i aşa? Când o vedem, ştim exact pe cine vedem, prindem dintr-o singură privire toate aceste minunate nuanțe ale înțelesurilor. Nu ne-o

putem imagina vreodată râgâind sau stând pe closet. Dar tu râgâi, nu-i aşa, şi stai şi pe closet?

Ceva cald şi prietenos din glasul lui o făcu pe Susan să se relaxeze şi să zâmbească.

- Dacă vrei să ştii, trag şi băşini, spuse ea.

Horvath izbucni în râs o dată cu Susan, numai că cei din jurul bărbatului gol până la brâu o vedeau pe Star, şi când izbucniră în râs, era un râs ireal, fiindcă ceea ce spusese Susan din proprie inițiativă putea fi, la fel de bine, un răspuns perfect dat de imaginea lui Star.

Vedeți, ce ziceam eu, râgâie, stă pe closet şi trage chiar băşini, dar asta nu contează. Pentru noi, aşa ceva nu e real decât dacă o vedem făcând astfel într-un film, caz în care am iubi-o şi mai mult. Eşti zeița dragostei, draga mea, chiar dacă mergi acasă şi comiți acte dezgustătoare şi de nepovestit, în intimitatea propriului tău dormitor.

- Care-i poanta, George?

- Poanta e că imaginea publică proiectată de o vedetă înnăscută devine mai puternică şi, de fapt, mai reală decât ceea ce este ea pe dinăuntru ca ființă umană obişnuită. Nu crezi?

Zâmbea cald şi prietenos, dar Horvath observă cum cuvintele lui sfârtecau măruntaiele lui Susan ca un cuțit răsucit cu cruzime.

- Dar sunt eu! țipă ea. Nu-ți dai seama că sunt *eu!*

începu să tremure, îşi muşcă buza de jos şi îl trase pe Bill afară din cameră prin cea mai apropiată arcadă, luptându-se cu panica, în timp ce chipul îi rămăsese împietrit în masca unui strigăt tăcut.

Susan descoperi că pătrunsese în talmeş-balmeşul realității sincopate a camerei stroboscopice. Star şi Bill Horvath se deplasau prin vechile lor filme, proiectate pe pereți. în lumina strălucitoare a stroboscopului, îşi văzu propria-i carne ca un film al ei însăşi, deta-şându-se de ființa

care o observa. Bill era doar un alt personaj al filmului pe care-l vedea cu ochii minții.

Pe pereții-oglindă, o văzu pe Star aşa cum o vedea lumea dinafară - o creatură care iradiază o frumusețe supranaturală, cu părul negru fluturând, imagine pe care ea însăşi1 ar fi iubit-o ca pe ceva situat în afara ființei sale reale. Vedea trupul lui Star mişcându-se conform propriei voințe, dar fiecare mişcare era transfigurată de stroboscopul sclipitor într-o stilizare a ei înseşi, un element de dans abstracționist.

- Of, Bill, suntem ceea ce vrem noi înşine să devenim, spuse. Eu sunt Star. Nu există nici o Susan. Uită-te în jurul tău, vezi aici vreo Susan? Este trupul ăsta Susan? Trăim într-o poveste despre noi pe care am scris-o singuri.

Bill o îmbrățişă, îngropându-şi capul în carnea acesteia; pe pereți, imaginea lui se agăță de trupul acelei zeițe ireale.

- O, iubito, iubito, ce-am făcut din tine?

Ea îi cuprinse capul în mâini, apropiindu-i buzele de-ale ei, simțind durerea; pe pereții cu oglinzi, mişcarea umană normală era transfigurată într-un gest ritual.

- E-n regulă, Bill, spuse ea, iar cuvintele păreau că țâşnesc din zeița stroboscopului, nu de pe propriile-i buze. îl sărută cu tandrețe. Suntem ceea ce devenim.

Buzele li se despărțiră şi ea privi în ochii lui tulburați, plini de dragoste. Simți o lumină aurie scurgându-i-se din trup p&ntru a-l învălui pe-al lui - puterea dragostei ei. Gura îi tremura, iar chipul parcă îi strălucea.

- Te iubesc, copilaş.

- Cine mă iubeşte? Cine e acolo, înăuntru?

- Eu, răspunse gura ei din carnea Eu, spuse gura imaginii pâlpâitoare din fața eK

Se cutremură ca şi cum un ciudat fior electric i-ar fi traversat corpul. în jur, totul părea depărtat şi ireal. Pâlpâirea îi pătrunsese acum în interior; fiecare străfulgerare de întuneric o afunda, parcă, în neființă, fiecare străfulgerare

de lumină - într-un film stilizat al ei însăşi, fără nici o însuşire umană.

- Hai să ieşim de-aici, spuse Bill.

Recunoscătoare, se lăsă condusă afară, din încăperea stroboscopică şi se trezi brusc în realitatea unui întuneric cumplit, străpuns doar de conuri ascuțite de lumină gălbuie, care proveneau din nişte proiectoare de deasupra - ieşind la iveală când un fotoliu de piele neagră, când o masă cu o tavă de fructe, o canapea portocalie în formă de seceră, un covor persan acoperit cu perne. Fiecare con al realității era la vedere față de celelalte, deşi izolat de întunericul dens.

într-unui dintre aceste conuri de lumină, Jango Beck stătea pe marginea unei canapele bleu, împreună cu un bărbat chelios, în pantaloni lăbărțați si o jachetă cafenie uzată. Cheliosul asuda uşor în lumina aspră, şi Star zări parcă o uşoară aură de deznădejde neagră plutind în aerul din jurul trupului său.

Jango Beck parcă făcea o gaură mare în spațiul pe care-l ocupa, cu chipul adânc cufundat în penumbra părului, cu ochii transformați în bucățele de sticlă neagră, din cauza luminii orbitoare. într-un fel, absența totală a vreunei aure psihice în jurul lui o izbi amenințător şi, da, fascinant. Părea o insectă prețioasă: o formă de viață total străină şi rece, care scânteia cu strălucirea unei suprafețe impenetrabile.

Ezitând în întuneric, Star se întrebă dacă ar fi fost posibil să-şi croiască drum prin încăpere evitând zonele de lumină, evitând pătrunderea în realitatea care cpnținea făptura de neînțeles care îi năşise naşterea.

- Dtj când am ratat povestea aia cu narcoticele, ziarul *Flash* a căzut în rahat, spuse cheliosul. Urmarea e un căcat cât toate zilele, dar guvernul a decis să-l suspende, aşa că ne-au pus să trimitem o notă de douăzeci de mii de.dolari şi onorariile avocatului, şi nici o t,ipografie nu poate colabora

cu noi fără să n-aibă probleme în instanţă. în consecinţă, deşi ziarul are un oarece profit săptămânal, ne scufundăm.

Jango Beck clătină din cap; spiralele părului său negru parcă se răsuciră, pentru o clipă, ca nişte şerpi.

- E o propunere destinată eşecului, Barry, zise el. Ce gaură aveţi, patruzeci-cincizeci de mii?

- Cam aşa ceva. Dar, dacă cineva ne-ar scoate cu vreo treizeci de mii, mălaiul ăsta ar rămâne acolo ca gaj, am putea declanşa iar operaţiunea la negru şi, o dată procesul câştigat, acel cineva şi-ar lua mălaiul înapoi. Nici măcar nu m-aş atinge de el.

- Dacă însă pierdeţi procesul, s-a dus şi mălaiul.

- N-o să-l pierdem.

- Cele din urmă cuvinte celebre.

- Ascultă, Jango, *Flash* merită să supravieţuiască...

- De acord. E un ziar pe care-l apreciez. Dar nu la valoarea de treizeci de bătrâne. Nu cu banii mei câştigaţi cu greu.

- Hai, Jango, las-o baltă, ştim cu toţii de unde-ţi vin banii. Jaful asupra oamenilor prin industria înregistrărilor. Cluburi de cinci dolari pe care oamenii nu şi le pot permite. Trafic de droguri.

- E caraghios să discreditezi drogul, mai ales că ai intrat în belea apărând dreptul oamenilor de a-l consuma, zise Jango, apoi zâmbi, şi Star simţi scrâşnetul dinţilor de obsidian într-un soare tropical arzător. Să-ţi spun ceva, totuşi. Chiar îmi place ziarul, şi, dacă dau peste vreun prostovan care ar vrea să...»

- *O să-ţi iau gâtul, nenorocitule!*

Ca un demon ţâşnind din adâncuri la viaţă, o apariţie furibundă în pantaloni negri şi geacă arămie se ivi într-o rază de lumină lângă Jango Beck. Ochii îi sclipeau, muşchii puternici erau încordaţi ca nişte colaci de sârmă, iar gura arăta ca o cicatrice strâmbă sub mustaţa pe oală. Valuri de energie criminală alimentau aerul din jurul lui, cu o forţă

enormă, bolnavă, dincolo de înțelegerea lui Star. Durerea acestuia o făcu să se clatine într-o senzație de vomă.

Jango Beck țâşni în picioare şi se roti ca un şarpe care se descolăceşte. Se holbă prin întuneric la demonul furios care ieşise dintr-o fântână fără fund, de o răceală ca gheața, privind chiorâş şi fălindu-se ca o pasăre de pradă.

- Nu credeam că te interesează aşa ceva, Chris, spuse el.

La vorbele lui Jango, fulgere roşii sclipiră în furtuna declanşată de furia tipului, şi numai o imensă rezervă de stăpânire interioară transformă furia în cuvinte, în locul unei crime săvârşite orbeşte.

- Să-ți fie clar, Beck, dacă nu anulezi războiul ăsta săptămâna viitoare, *sunt* hotărât să-ți arunc curul în aer! O să vin personal după tine, şi o să afli asta atunci când capul o să-ți explodeze ca un pepene. Aşa am învățat eu regula jocului în Vietnam.

Star nu fusese niciodată atât de aproape de moartea iminentă a cuiva. Un cuvânt, un zgomot întâmplător ar fi declanşat această bombă umană, şi miezul întunecat al furiei turbate nu lăsa nici o umbră de îndoială că ar fi în stare să ucidă, că a mai ucis. Exista un cancer în sufletul lui, un cancer din care-şi hrănea mândria distructivă.

Numai că Jango Beck alunecă din lumină în întuneric ca un şarpe. Celălalt tip băgă mâna în geacă după ceva cu greutatea unei găuri-în-realitate - o armă, un pistol dar înainte de-a izbuti s-o scoată, Jango se ivi din întuneric în conul lui de lumină, înfruntându-l cu masca unui Buddha calm, în care ochii îi străluceau ca doi tăciuni batjocoritori.

- Ar fi bine să-ți aminteşti că nu stai de vorbă cu vreun cretin din West Point călare pe mătură sau cu un rege al drogurilor pe care-l ai la degetul mic, spuse liniştit Jango. M-am băgat în afacerea asta în amintirea vremurilor trecute. Am o vacă mai mare de muls. Dacă ți-e teamă să continui să

lucrezi pentru mine, întrerup toată operațiunea fără supărare. Pot să-mi permit!

- Iar eu nu pot, şi ştii asta!

- Exact!

Cuvântul răsună şi rămase în aer ca o lovitură de gong, o manta a puterii. Bărbatul numit Chris tremură de frustrare. Furia se prăbuşi asupra ei însăşi, energia ucigătoare se strânse brusc în misterioasa carcasă sonică creată de ultimul cuvânt al lui Jango; închisă, furia se transformă, devenind un foc negru de dispreț criminal față de sine. Susan fu năpădită de valuri de durere, absorbind-o ca un vârtej întunecat.

Se trezi păşind în cel mai apropiat con de lumină. Trupul îi era luminat de spotul aspru dinafară, iar pe dinăuntru, de o anume sursă de energie pulsând de dincolo de adâncurile ei. Era Star, era dragoste, şi dorința, dorința cumplită pentru acest întuneric în mişcare, pentru acest bărbat devorat de propria lui sete de sânge, o chema, n-o lăsa în pace...

- Eşti un monstru, Jango, rosti vocea lui Star.

Jango Beck se întoarse.

- Hello, Susa... Se opri, se întrerupse, făcu o plecăciune ironică. Hello, Star!

- Eşti un monstru care ia mințile oamenilor.

- Viața e un joc cu sumă zero.

Chris o privi, cu o dorință bruscă, amestecată în minte cu o furie frustrată, clocotitoare. Susan simțea hidoşenia dorinței, pofta de a-i sfâşia hainele, de a-i zgâria carnea, de a o trânti pe podeaua cea mai apropiată şi de a o viola până când va implora milă, şi dincolo, mult dincolo, un dezgustător amestec de ură şi dragoste, alimentat de cumplita durere din interior. Dincolo de frică şi dezgust, simțea o milă nesfârşită, o strălucire altruistă de siguranță liniştită, transfor-mându-se, în piele şi coapse,,; într-o căldură aurie.

Observa cum Chris primea vibrațiile dragostei în care îl scălda, dar era zăpăcit, înspăimântat, neîncrezător. Şi Jango părea că simte ceea ce se petrece, şi, ca o reptilă, alunecă înapoi în întuneric.

- Mă doreşti, nu-i aşa? spuse Susan cu simplitate.

Chris rămase pe loc, neîndrăznind să scoată un sunet, fără să schițeze vreo mişcare.

Star se simți învăluită în propria ei lumină aurie, dominând-o, scăldându-se în ea, contopindu-se în ea, într-un târziu.

- Mă poți avea, spuse. Chiar acum. Poți avea tot ce trebuie să dăruiesc.

Se mişcă prin întuneric către el, simțindu-i neajutorarea. Aruncă o privire peste umăr, şi îl văzu pe Bill mimând un sărut, cu câteva lacrimi ivindu-i-se în ochi. Dar cel mai tare o duru expresia lui de venerație.

Partea a doua

„SI ÎNCEPURĂ ÎNCORDfiREfl, ' NELINIŞTEA Şl VRAJBA"

i

- Jango Beck vrea să-ți vorbească, Mike.

Mike Taub oftă, ronțăi o pilulă de Maalox şi înghiți fără apă materia ca o cretă înecăcioasă.

- Trimite-l înăuntru, Betty, spuse, închizând interfonul.

întinse mâna după cutiuța cu tranchilizante din sertarul aflat în stânga la mijloc al biroului său de tec, în formă de rinichi, apoi se răzgândi. Ar fi fost o mare greşeală să trateze cu Jango sub influența unui sedativ, şi, oricum, în clipa asta nu i-ar fi fost de folos toată thorazina din Hollywood.

După petrecerea aia blestemată, Jango evitase orice convorbire, sub un pretext mai mult sau mai puțin plauzibil, în timp ce peste tot la Eden Tower umbla vorba despre afacerea pe care o punea pe picioare. Beck răspândea zvonuri conform cărora Velvet Cloud şi-au revenit şi urmau să înregistreze un nou album în cadrul aşa-numitului Carnaval

al Vieții, pe care avea să-l organizeze chiar el. Povestea fiecărui producător sau manager de grup despre valoarea reclamei trupelor ce dețineau contracte cu Eden sau Dark Star, despre faptul că un album tras la festivalul rock avea să țâşnească precum o rachetă, recompensat fără limită. încerca deja să declanşeze o concurență acerbă între ele. Afacerea asta blestemată începe să capete contur real, şi totul se petrece fără ştirea mea.

Taub împinse înapoi fotoliul de piele roşie, se ridică şi începu să se preumble nervos prin încăpere. Biroul se afla, desigur, pe colț, fiind şi cel mai mare din turn, şi, în consecință, era ceva drum de străbătut. Pereții dinspre Nord şi Vest erau alcătuiți din panouri de sticlă dintr-o singură bucată. într-o zi senină, fără smog (ceea ce se întâmpla doar de vreo zece ori pe an), puteai privi spre Vest întinderea oraşului Los Angeles şi observa soarele topindu-se în Pacific ca o minge de vată de zahăr portocalie pe un panou de sticlă albastră fierbinte. într-o asemenea zi, înțelegeai de unde vine numele de Sunset Boulevard - o panglică largă de lumini crepusculare spre Vest, de-a lungul Los Angelesului, îndreptându-se ca o săgeată spre limita dintre soare şi ocean.

în restul timpului, oceanul era ascuns de un cumplit smog cafeniu, făcând peisajul mult mai puțin înălțător, iar Taub prefera atunci partea de nord din apropierea Colinelor Hollywoodului. Şi pentru că ferestrele dădeau direct spre Sunset Strip, creând senzația că nu se află nimic solid între tine şi prăpastia imensă, Taub construise o mobilă enormă din tec, pentru a asigura un zid-psihologic-de-sus-ținere, vreo nouăzeci de centimetri înălțime, în fața ferestrelor. Obiectul se întindea de-a lungul a şase metri, pe lângă peretele de nord, apoi făcea o cotitură în unghi drept, prelungindu-se pe încă alți opt metri şi ceva. Era alcătuit dintr-un bar, un monstruos echipament stereo, câteva difuzoare şi rafturi pentru cărți, un frigider, o sobă, un

dulăpior cu medicamente, o chiuvetă, nişte rafturi cu discuri, un televizor color, câteva dulăpioare cu pahare şi veselă, o etajeră cu vinuri şi avea o mulțime de spații goale pentru viitoarele instalații. Partea de sus era plină cu scrumiere, brichete, narghilele, piese de sculptură africană în lemn şi jad chinezesc, complicate instrumente de tăiat țigările cu marijuana, nişte cutii de păstrat trabucurile, alte cutii elegante şi inutile, un Space Clock Spilhaus, un radio cu toate benzile, şi diverse amintiri ale clipelor trecute. Printre cei de la Eden Tower, obiectul era cunoscut sub numele de Marele Zid Chinezesc al lui Mike Taub.

Biroul lui Taub era confortabil instalat în colțul opus unghiului Marelui Zid, cât mai departe posibil de ferestrele uriaşe, iar spațiul imens dintre ele era presărat cu canapele, fotolii din piele (unul dintre ele prevăzut cu un dispozitiv vibrator), şei de cămilă, măsuțe joase, pe care erau îngrămădite tot felul de nimicuri, şi un mic pat de apă destinat regulatului.

Prin acest birou, Taub bântuia ca un bob de mazăre într-o ladă. Ar fi preferat un spațiu ceva mai mic, la o scară ceva mai umană, dar preşedintele de la Eden Records trebuia să aibă cel mai spațios birou din turn, şi, de vreme ce fiecare subaltern îşi măsura propriul statut după mărimea biroului, ei bine, acesta era *gigantic.* Făcuse cel mai bun lucru luând-o uşor, dirijând afacerea în pas de marş.

Când Taub trecu prin dreptul uşii, aceasta se deschise. Jango Beck păşi înăuntru şi se sincroniză cu plimbarea lui Taub. Purta ceea ce la prima vedere păreau a fi jeanşi Levis şi o geacă albastră, aceeaşi marcă. Numai că erau făcute din catifea, nu din doc, iar țintele erau replici în aur ale originalelor din aramă ieftină. De asemenea, Beck purta o centură militară originală, cu extremitățile pătrate ale cataramei din aramă ascuțite ca un brici, în stilul găştilor din

New Yorkul anilor cincizeci. Jango în stare pură, gândi Taub, dârdâind un pic în regiunea splinei.

- Mike, necazurile tale au luat sfârşit, spuse Beck. I-am vândut pontul lui Horst până în cele mai mici amănunte. *Carnavalul Vieții* vâ fi cel mai scump film rock făcut vreodată, şi va fi o bombă pe lângă care cea de la Hiroshima pare pârțul unui şoricel.

- Cum l-ai convins pe John Horst, i-ai strecurat o pilulă de peyotă în Martini?

Mai degrabă, pare că mă pregăteşte pentru numărul cu şantajul, gândi Taub, prins cu scula în curul unui copilaş. Doamne, cum m-am băgat în treaba asta?

Jango Beck se opri din mers, se aşeză pe o şa de cămilă, privin-du-l pe Taub ca pe vânzătorul unui covor fermecat uzat, şi spuse:

- L-am convins că, în toată afacerea, tu pici de fazan.

- Ceeee?

- Uite târgul pe care i l-am prezentat lui Horst. Eu produc filmul şi, în calitate de producător, îmi vând mie însumi, ca reprezentant al Dark Star, drepturile de înregistrare pentru un dolar, apoi mă răzgândesc şi ți le revând ție pentru *mucho dinero.* Pe parcurs, îți strecor rapid un pont - cu alte cuvinte, că Eden Records acoperă nota de plată a festivalului rock atunci când se liniştesc apele. Am un mare realizator de film total necunoscut, care, pe fondul festivalului, va filma o poveste de dragoste, pentru o sumă de sub un sfert de milion. Astfel încât, Eden Pictures se trezeşte în final cu un film ieftin bun, cu venituri gigantice, iar Eden Records se alege cu taşca din care să acopere cheltuielile festivalului, Horst rămâne învingător, iar tu un rahat.

Neputincios, Taub se prăbuşi într-un fotoliu, în fața lui Beck.

- Cred că trebuie să renunț, spuse.

Beck izbucni în râs.

- Splendid, nu-i aşa? II ducem pe Horst exact acolo unde vrem.

- Oare? zise Taub, privind pe fereastră cerul cafeniu din cauza smogului de deasupra oraşului.

îl cuprinse brusc un acces de ameţeală şi se concentra rapid asupra modelului încâlcit al covorului persan de sub picioarele sale. Ceea ce înrăutăţi şi mai muR lucrurile. v

- Trebuie să recunoşti că afacerea pusă la cale de mine ţi se pare destul de macabră.

- Mda. Cred că trebuie să recunosc.

- Atunci, imaginează-ţi cum i se pare lui Horst.

- Despre ce dracu' vorbeşti, Jango?

- Despre *credibilitate*, replică Beck. Poanta de bază e că târgul pare foarte credibil din punctul de vedere al lui Horst. Aşa că-l putem agăţa exact acolo unde nu se-aşteaptă.

Adică?

- Adică, filmul va fi un mare rahat, deoarece puştiul care-l va realiza, departe de a fi un geniu, e un lăbar al cărui talent acoperă întreaga zonă, de la arta cu pretenţii de neînţeles până la cel mai josnic porno. Am văzut deja materialul pe care el îl consideră cel mai bun, şi pot să-ţi spun că, într-o zi senină, duhneşte tocmai de la Cătălină. Şi, tocmai ca să mă asigur că filmul va duhni, o să fac eu distribuţia. Protagonistul va fi Rick Gentry, iar protagonista, o vedetă porno fără talent. Horst se va trezi în braţe cu un film lângă care va trebui să se îngroape cu un ţăruş în inimă.

Jango Beck zâmbi cu viclenie.

- Şi nici măcar nu va fi un rahat ieftin, spuse. Ca producător, voi reuşi să irosesc bugetul de un sfert de milion numai pe prospecţie, deşi, fireşte, plăţile vor fii amânate atunci când filmările se află în plină desfăşurare. Mai mult, organizarea festivalului rock vanecesita enorme ciubucuri pentru politicienii şi jandarmii pe care-i vom alege să se

bucure de festival. Şi poanta e că *Horst* va fi încărcat cu cheltuielile festivalului.

- Cum? întrebă, precaut, Taub.

De data asta, Jango a mers prea departe. Şi-a dat prea mult silința să mă convingă că-l ia de fazan pe Horst, contând pe vanitatea mea ca să mă facă să cred că n-o să am aceeaşi soartă. Chiar *atâta* vanitate n-am eu!

Beck se ridică şi începu să meargă în cercuri mici.

- Exact cum am stabilit. Eden Records se ocupă de festivalul rock, iar Eden Pictures - adică eu - se deplasează acolo şi-l filmează. Am redactat un contract supercomplex care te implică cât mai puțin posibil.

- Minunat! Emoționant!

- Dar nicăieri în contract nu se pomeneşte ceva despre drepturile de a filma festivalul, zise Jango Beck.

- Hmm? spuse lent Taub., ridicându-se şi păşind alături de Beck, în timp ce acesta umbla încoace şi-ncolo prin fața ferestrei de nord. începea să se prindă vag cum vine chestiunea.

- Horst crede că ai fost păcălit organizând festivalul cu banii din înregistrări, continuă Beck. însă el scapă din vedereTaptul că, dacă Eden Records plăteşte festivalul, festivalul *îi aparține.* Si deci toate drepturile ce decurg de-aici, *inclusiv* dreptul de filmare. Astfel că prostănacul de Jango Beck trage un film în calitate de funcționar la Eden Pictures, şi, când termină, se trezeşte încărcat cu nota pentru drepturile de filmare de la Eden Records - notă care, absolut întâmplător, este egală cu cheltuielile festivalului. Si, pentru că eu sunt un prostănac onest, accept nota în numele corporației Eden Pictures.

- îmi place! strigă Taub. E minunat! Horst are o creştere bruscă a cheltuielilor, şi nimic cu care să le acopere, deci a căcat-o, în timp ce noi putem chiar compensa cei zece cenți la dolar din combinația Carbo-Williams. Iar înregistrările...

Doamne, putem înregistra în festival albume „live" cu fiecare trupă cu care avem contract şi putem să ne folosim de prilej pentru o publicitate gigantică a albumelor, pe cheltuiala lui Horst! Nu ține să-l tragi pe sfoară pe Jango Beck!

Asta, fireşte, e băşcălie.

- Şi tu cu ae te alegi de-aici, Jango? întrebă Taub. în cele din unnă, ajungi să produci un film de rahat, şi atât. Unde e procentajul tău?

Beck se opri din mers şi se rezemă de Marele Zid.

- Tu va trebui să plăteşti la Dark Star Records un milion de dolari pentru drepturile de înregistrare ale *Carnavalului Vieții,* spuse.

- Un milion de dolari? E ridicol.

- Crezi? Putem trage vreo cincisprezece sau douăzeci de albume, deci ar veni, de fapt, cincizeci de miare pe album. Nu crezi că festivalul merită atâta publicitate? Crezi că te poți descurca singur? în afară de asta, n-am precizat că mi-ai putea plăti pentru apariția unui talent de la Eden în filmul meu. N-am precizat că plata ar putea fi, la rândul ei, un milion. încă un cui în sicriul lui John Horst.

- Deci, din treaba asta, tu îți tragi un milion de dolari în propriul buzunar. Toată vrăjeala e ca să iei de la EPI, prin fraudă, un milion.

- Fraudă e un cuvânt foarte neplăcut, spuse Jango. Oricum, nu poate fi atacată niciodată într-un tribunal. Totul este cât se poate de legal.

- Dar nu cât se poate de moral...

Beck ridică din umeri.

- Moralitatea este opiumul clasei conducătoare. Oare să las moralitatea să mă împiedice de a face uşor un milion?

Taub îl examină pe Beck, care se rezemase de biroul de tec. Jango arăta mulțumit de sine, uşor entuziast.

întotdeauna arată mulțumit de sine, dar nu atât de entuziast, şi nu ți-e întotdeauna atât de simplu să distingi în

ce stare se află. Jango mă ajută să-l dau în gât pe Horst şi rezolvă vânzarea studioului, dar, în schimb, suge de la EPI un milion, cu complicitatea mea. *Quid pro quo,* drept la ţintă. E unica modalitate în care-ţi poţi permite să tratezi cu Jango Beck - dacă afli cu exactitate cum îşi realizează profiturile lui uriaşe. Eu îi azvârl un şperţ de-un milion de dolari, şi asta-i cuşer.

- Bine, Jango, încuviinţă Taub. Batem palma.

Constată că stomacul i se liniştise, nu mai era nervos, iar lumea începea să fie roz. Se îndreptă spre bar, scoase două pahare de cristal, pentru brandy, şi turnă din cea mai veche şi mai prăfuită sticlă de coniac VSOP - marfă nemarcată, pe care o ciugulise în urma falimentului unui nobil francez sărac. îi oferi lui Beck paharul, încălzindu-l pe-al lui în mâini. Aroma coniacului îi umplu trapul cu energie şi o stare plăcută, când îl inhala, ca pe o cocaină de bună calitate.

Ciocniră paharele.

- Să ne zăpăcim duşmanii!

- Oricare ar fi ei!

înconjurat de maldăre până în tavan de ediţii vechi de ziare, de mormane de manuscrise îngălbenite, de ceşti din poliuretan pline cu mucuri de ţigări, copii promoţionale de albume şi cărţi, ziare under-ground din toate colţurile ţării, Barry Stein stătea în spatele biroului său de la *Flash,* din Los Angeles, aşteptând un telefon care ori distrugea ziarul, ori îl trăgea încă o dată de pe marginea prăpastiei.

Stein cam bănuia de unde putea veni sărutul morţii. Garda Financiară putea suspenda lesne ziarul pentru neachitarea taxelor restante, deşi avocatul său considera faptul puţin verosimil. Mai verosimil, i se putea înmâna o hotărâre judecătorească interzicând *Flash*-ului să publice o altă ediţie până când nu depunea garanţia de douăzeci de mii de dolari în urma procesului intentat ziarului de Biroul Federal al Narcoticelor, pentru amestec în treburile secrete.

Sau guvernul putea „convinge" cele trei tipografii, cărora Stein le datora şaptesprezece mii de dolari, să ducă ziarul la faliment.

Capitalul şi guvernul alcătuiesc o rețea puternică, gândi Stein, şi, când îşi pun în gând să te distrugă, îşi dau mâna. Si nu există nici un dubiu că deconspirarea unor rețele de narcotice pe treizeci şi trei de niveluri în Statele Unite si Mexic îi făcuse pe cei de la Guvern să vadă roşu dinaintea ochilor când venea vorba de *Flash,* din mai multe puncte de vedere.

Stein îşi mai aprinse o țigară şi privi telefonul cu vopseaua scorojită, fiind incapabil să se concentreze la sumarul ediției din această săptămână, cu şanse slabe de a fi tipărită. Trebuia ori să facă rost de o tipografie care să tipărească ziarul fără garanție împotriva urmăririi penale, ori vreo zână a underground-ului să-i arunce în poală treizeci de mii de dolari - zece mii pentru garanția tipografică şi douăzeci de mii pentru încălcarea legii secretului.

Deşi, dacă aş face rost de douăzeci de mii în bloc, astfel încât să pot garanta continuarea publicației, ar trebui să fiu în stare să manglesc alte zece din bucățele. In ultimii opt ani, am făcut-o adesea.

Numai că fără cei douăzeci de mii de dolari în următoarele două zile, cel mai vechi şi mai răspândit ziar underground din Statele Unite nu va izbuti să mai apară în nici o nouă ediție, şi Stein era convins că apelase la toate filierele cu bani pe care le avea după opt ani de criză financiară. Ivan Blue se laudă că are o sursă la *Apple,* numai că fiecare personaj cu greutăți al Mişcării încearcă să scoată, în zilele astea, un ban de la John Lennon. Totuşi, Ivan ştie să fie convingător, iar douăzeci de mii nu înseamnă prea mult mălai pentru John şi Yoko, în cazul în care Ivan reuşeşte să-i convingă de importanța acestei ediții.

Şi erau implicate subiecte importante - libertatea presei şi dreptul contraculturii de a-şi apăra propria viață. Deşi totul se putea termina foarte bine prin distrugerea ziarului *Flash,* Stein nu regreta că publicase numele, amplasarea, descrierea şi funcțiile celor treizeci şi trei de agenți de la Narcotice care alcătuiseră cea mai notabilă unitate antidrog-contrabandă din Sud-Vest, înainte ca *Flash* să tragă semnalul de alarmă. Cei de la Narcotice jiu aveau dreptul legal sau moral la anonimat. Fireşte că John şi Yoko o să țină seama de asta, iar Jango Beck avea să remarce acest lucru cu şi mai mare limpezime.

Stein suflă fumul țigării. Faptul că unica mare speranță o reprezenta Jango Beck, un artizan al jafului capitalist prin excelență, era o măsură a disperării. Beck întruchipează antiteza a tot ceea ce susține *Flash,* gândi Stein. Are conştiința socială a unui cămătar dintr-un ghetou. Toată averea lui se bazează pe jefuirea oamenilor şi nici o para chioară nu s-a întors vreodată înapoi, în sânul comunității.

Si totuşi, Stein trebuia să recunoască faptul că Jango Beck îl fascinează. Beck are putere şi e conştient de asta, se foloseşte de ea, şi nemernicul *este* un răzvrătit; nimeni nu l-ar putea acuza vreodată că face parte din vreo altă organizație decât a sa. Puterea este cea care modelează realitatea socială, iar puterea lui Beck este gigantică. Dacă măcar l-aş putea convinge să folosească un pic din ea pentru a ajuta Mişcarea, treaba ar merge de la sine. Salvarea ziarului ar fi doar începutul. Trebuie să existe o pârghie care să-l mişte pe Jango Beck.

Scrumul din țigara nescuturată a lui Stein căzu pe unul dintre albumele de pe biroul său: *Purple Midnight,* o selecție a celor mai mari hituri ale lui Velvet Cloud. Stein mătură scrumul pe podeaua slinoasă. Beck e pretutindeni! Trebuie să facem o cronică pe săptămână a două sau trei albume de

la Dark Star, şi cu ce ne alegem din asta - cu două sau trei nenorocite de jumătăţi de pagină de reclame pe lună...

Deodată, o idee se înfiripă în mintea lui Stein. O idee murdară. Editorialul lui Artie Dugan înseamnă ceva în industria discului. Ce-ar fi să înceapă să scrie despre tot ce scoate Dark Star?

Ce-ar fi dacă am relua o trecere în revistă a discurilor, în această ediţie, ca să lăudăm produsele de la Dark Star? Ce-ar fi dacă am face aluziela o mare expunere despre Dark Star? Si apoi să mergem la Beck şi să-i cerem să-şi ia angajamentul că ne asigură o pagină întreagă cojor cu reclame, în fiecare săptămână, timp de un an. Să ne tragem banii în avans iar în schimbul lor, să-i promovăm produsele. Un joc al capitalismului corupt, desigur, dar *Flash* nu se poate salva decât prin el însuşi. Când n-ai absolut nimic, n-ai nici nimic de pierdut.

Numai că asta trebuie să se întâmple în urma unei hotărâri luate în comun. E prea dur să mă comport cu oamenii mei ca un şef.

Stein părăsi biroul şi merse rapid de-a lungul unui coridor decorat cu postere, ediţii vechi ale *Flash*-ului, fotografii obscene şi graffiti, până în camera de tehnoredactare^ Pe două mese lungi, din mijlocul încăperii, Hal Jonas, redactorul-şef, alături de cei din jur care-i dădeau o mână de ajutor, macheta paginile ziarului. Agăţate în agrafe pe perete, atârnau în panglici lungi articole aflate în şpalt, titluri se scurgeau din maşinăria din colţul îndepărtat, şi mormane de fotografii stăteau aruncate la întâmplare prin încăpere. Aceste materiale brute erau tăiate şi lipite pe foi mari de hârtie, fixate pe planşete de lemn, care erau apoi atârnate în ordine pe cârlige fixate de jur-împre-jurul camerei. Când toate paginile erau machetate, aveau să fie duse la tipografie şi la foto offset, şi *Flash* urma să apară. Desigur, în eventualitatea verosimilă că putea găsi o tipografie.

Jonas - un bărbat slab, în jeanşi negri şi un tricou cu Hush Puppy de la Eden - stătea aplecat deasupra machetei, punând cap la cap fragmentele unui articol. Lângă el, Betty, dispecer cu ziua, reteza titlurile cuun cuțit X-acto. în partea opusă a mesei, redactorul foto, Doug Kent, frunzărea printr-o grămadă de fotografii, iar Dick O'Brian, reporter şi tip cu greutate al Mişcării, lipea un alt articol. La cealaltă masă, Artie Dugan, un obez într-un tricou cu Yelvet Cloud, citea un manuscris, în timp ce Laura, Toby King şi Zip lipeau diverse articole.

Pe fundal se auzea muzică rock dintr-un vechi radio FM, dar asta nu reuşea să ascundă nivelul scăzut al energiei. Ziarul era machetat pentru că aşa se obişnuia în fiecare marți, dar Stein observa că nimeni nu pune suflet, că nu există un scop. Oamenii lui erau conştienți că machetează un ziar care probabil nu va apărea, astfel că munceau ca nişte automate în variantă Disney. Nimeni nu vorbea cu nimeni, nu se certa asupra locului în pagină a articolelor, al reclamelor sau fotografiilor. Erau ca roboții umani din tipografiile Guvernului în care lucrase Stein la Chicago, acum douăzeci de ani. Prefăcându-se că lucrează.

Asta îl făcu peStein să se simtă ca un boss, lucra care nu-i plăcea deloc.

Când intră în încăpere, nimeni nu rosti vreun cuvânt; puteai să tai posomoreala cu cuțitul.

- Cum merge, Hal? întrebă Stein, într-un târziu, silit să spargă tăcerea.

- Bine, răspunse Jonas, fără să ridice privirea. Avem suficiente reclame pentru o ediție de cincizeci de pagirîi. Un material bun despre Camarillo. O transcriere a interviului cu Leary. O ediție tocmai bună de dus la tipografie - dacă o exista vreuna.

Deoarece Stein îşi petrecea majoritatea timpului luptând în procese şi încercând să țină ziarul în viață, Jonaş devenise

redactor *defacto,* iar Stein constată că începuse să considere *Flash*-ul ca pe propriul său ziar. Mai văzuse întâmplându-se asta şi cu alţi redac-tori-şefi - un redactor-şef care n-ar fi căzut în capcana asta, într-o astfel de situaţie, nu-şi merita titlul de redactor-şef.

Dar lui Stein nu-i plăcea să se simtă un intrus în comunitatea propriei lui încăperi de machetat. Trebuia să scape de poziţia celui care salvează mereu ziarul şi să revină la aceea de a-l *conduce* cu adevărat.

- *Vom avea,* până la urmă, o tipografie? întrebă O'Brian.

- Nu ştiu. Tocmai mă gândeam la câteva soluţii.

- Ca, de pildă? întrebă Jonas, cu nasul încă îngropat în foile de hârtie.

- Ivan Blue o să vorbească cu cei de la Apple...

- Ivan Blue e în rahat până în gât, spuse O'Brian. A luat-o pe cont propriu numai pentru că a fost de câteva ori la Cavett. Chiar îl vezi pe John Lennon dându-i lui Ivan douăzeci de mii?

- Mă rog, mă gândeam la o alternativă, şi de-asta am...

- Ce fel de alternativă?

Betty îi aruncă lui Jonas o privire otrăvită. Stein o aprecia pentru sprijinul moral, dar îi displăcea disidenţa crescândă în care părea să se implice. Ei bine, dacă salvez ziarul, vom fi din nou împreună cu toţii, şi, dacă nu, chiar n-are nici o importanţă.

- Mă gândeam la Jango Beck, spuse Stein. L-am văzut la...

- Jango Beck? surâse, batjocoritor, O'Brian. Capitalistul ăla nenorocit?

- Jango e un răzvrătit al acestei societăţi, exact ca şi noi.

- Tot la fel e şi un drogat care îţi ia gâtul pentru un dolar, mârâi Jonas.

- în-afară de asta, Beck e un nenorocit de capitalist *mărunt,* sublinie O'Brian. Ai auzit vreodată să fi dat ceva mălai Mişcării?

- Cred că am găsit o cale de a obține bani de la Beck, spuse Stein. Dar e o întreprindere dificilă, şi aş vrea să votăm. Vă rog,

1 veniți cu toții aici şi să se ducă cineva să-i cheme şi pe băieții de la departamentul de reclame, pe cei de la subscripții şi pe Fat Jack. Avem de luat o hotărâre importantă.

în câteva minute, oamenii lui Stein se adunară în jurul lui: echipa editorială, departamentul de publicitate, cele două fete care se ocupau cu listele de subscripție, dispecerul, chiar şi Fat Jack, administratorul. Lipseau numai corespondenții de presă şi fotografii, fiind răspândiți prin oraş şi prin țară.

Barry Stein se aşeză pe marginea uneia dintre mesele de mache-tat, privindu-şi familia. De-a lungul anilor, avusese loc o migrație lentă în cadrul ziarului, astfel că Stein era singurul rămas din echipa inițială, dar continuitatea, sentimentul comunității rămăseseră intacte, în timpul celor opt ani de viață ai ziarului, Stein ținuse şase neveste, iar de la trei dintre ele, avusese copii pe care nu-i mai văzuse de mult.

Pe nesimțite, *Flash* a devenit viața mea, constată el. Oamenii aceştia sunt unica mea familie, iar ziarul ăsta este întregul meu univers. N-o să las Guvernul să ne bage pumnul în gură. Chiar dacă voi fi silit să joc la fel de murdar ca el.

- Nu mai e nevoie să vă spun că ne aflăm, într-adevăr, într-o mare dificultate. Pentru a supraviețui, *Flash* are nevoie de douăzeci de mii de dolari şi de cineva care să ne tipărească până joi. Are cineva vreun unchi bogat, care să fie, pe deasupra, şi proprietarul unei tipografii?

Liniştea mormântală care întâmpină această jalnică încercare de umor negru era un semn rău. Stein se trezi holbându-se la douăzeci şi patru de chipuri aspre. Mai rău decât aspre, resemnate.

- Am mai fost în asemenea situaţii şi înainte, continuă el, şi am supravieţuit. Si o să supravieţuim şi de data asta, pentru că suntem nevoiţi s-o facem. Luptăm pentru mult mai mult decât slujbele noastre. Când O'Brian a venit la mine cu informaţia despre narcotice, aş fi putut juca cinstit, trecând-o sub tăcere, iar astăzi n-am fi avut bătăi de cap. Numai că menirea ziarului *Flash* n-a fost niciodată profitul. Noi existăm pentru a servi comunitatea, şi, deoarece suntem cea mai puternică voce a opoziţiei, 7/?«fe să supravieţuim. Cu orice preţ.

Nici o tresărire, nici o expresie pe vreun chip. Tentativa lui Stein de entuziasm retoric trecuse pe deasupra ca Lenny Bruce la o înmormântare baptistă. Ei bine, n-a mai rămas nimic altceva decât să spună lucrurilor pe nume.

- E-n regulă. Sunt în căutarea a două modalităţi de a face rost de mălai. Ivan Blue încearcă să vorbească la Apple sau cu John Lennon personal, referitor la...

- Of, Doamne...

- jegul ăla superegoist...

- nu-ţi ţine răsuflarea, Barry...

- asta-i cea mai bună soluţie a ta?...

- la fel de bine ar trebui vorbit cu Mick Jagger...

Ostilitatea îl îngrozi şi-l surprinse pe Stein. înainte, exista mai multă solidaritate, vechea echipă fiind alcătuită dintr-o materie mai dură. Spiritul comunităţii devenea mai puternic în faţa ameninţărilor, nu se disipa. Puştii ăştia nu mai aveau sentimentul cuprinzător al luptei revoluţionare.

Oftând, Stein hotărî să transforme starea apăsătoare într-un oarecare avantaj.

- După cum văd, suntem cu toţii de acord că nu" putem sta cu mâinile în sân, aşteptând să cadă John Lennon din cer şi să ne salveze. Trebuie să încercăm celălalt demers, care măcar ne e mai la îndemână. Trebuie să încercăm să scoatem banii de la Jango Beck.

- Jango Beck...

- ţi-a băgat careva ţigările în DMT1

- un ticălos fără inimă...

' DMT - dimetil triptamină, an halucinogen sintetic apărut prin anii şaptezeci, lacându-i-se publicitate ca unei „mini-călătorii" (cu efect de circa o oră, opus efectului de patru-opt ore al LSD-ului) (n. tr.).

Stein ridică mâna pentru a linişti spiritele.

- Nu-mi fac nici o iluzie în ceea ce priveşte mobilurile lui Jango Beck. Dar Beck e implicat în industria înregistrărilor şi îşi vinde discurile cititorilor noştri, astfel că, prin el, avem o pârghie, dacă avem curajul s-o folosim.

Asta îi făcu să tacă. Până şi Jonas îl privea acum cu atenţie, întrebându-se ce-avea de gând să scoată din pălărie bătrânul Bariy. Una era să editezi un ziar, şi alta să-l conduci, să fii răspunzător de existenţa lui neîntreruptă.

- Cât obţinem lunar din reclama pentru Dark Star? îl întrebă pe şeful departamentului publicitar.

- Poate o mie.

- Ei bine, asta e un flecuşteţ. Noi publicăm o groază de reportaje despre discurile de la Dark Star, şi, anul ăsta, majoritatea au fost favorabile. Pe toate copertele discurilor lui Beck au fost extrase citate din editorialele lui Artie. Cred că merită o pagină întreagă color de reclamă în *Flash, în* fiecare săptămână. Si mă gândesc că, într-un gest de solidaritate, Beck ne-ar putea plăti reclama pe un an în avans.

- corect!...

- Eden şi Warner' ar putea face la fel...

- ai dat lovitura, BarryL.

După ce vacarmul scăzu un pic, Artie Dugan, care-şi sprijinise greutatea pe cealaltă masă, spuse mai degrabă stânjenit:

- Şi cum crezi că vei duce la bun sfârşit asta, Barry?

- Prin şantaj, replică Stein.

- dificil...
- puterea...
- nu există nici o cale de a-l şantaja pe Jango Beck!...
- Şi cum ai de gând să-l şantajezi pe Jango Beck, Barry? întrebă Dugan pe un ton ciudat de potolit.
- Ţi-am văzut editorialul de săptămâna asta, Artie. Trei cronici favorabile pentru discurile Dark Star. Propun să machetăm tot săptămâna asta două articole despre discuri, cu două dintre editorialele tale. Unul cu chestiile obişnuite, celălalt cu masacrul corporaţiei Dark Star Records. Un harcea-parcea răutăcios despre noile apariţii. Un articol special despre jafurile lui Beck. Interviuri cu duşmanii lui Beck. Orice rahat pe care-l putem afla sau născoci. Apoi, îi duc ambele machete lui Beck şi-l las pe el să aleagă.
- într-adevăr, asta e şantaj, spuse aprobator O'Brian.
- e curată sinucidere să joci astfel cu Jango Beck...
- mai bine decât nimic...
- Numai că Beck poate să-ţi respingă propunerea, deoarece noi nu vom fi în stare să scoatem o altă ediţie fără banii lui, spuse Toby.
- Nu cred că Jango ştie treaba asta, replică Stein. Oricum am lua-o, n-avem nimic de pierdut.
- Fă-mă să înţeleg, Barry, interveni Artie Dugan, parcă scoţând cuvintele cu cleştele. îmi sugerezi să compromit integritatea editorialului meu, scriind cronici proaste ale albumelor despre care tocmai vorbisem de bine? Adică să scriu altceva decât părerea mea cinstită despre...
- Las-o-n gura mă-sii, Dugan! urlă Jonas. Orice ratat de mâna a treia din oraşul ăsta ştie că poate cumpăra de la tine o cronică dacă îţi oferă în schimb un tricou, două bilete la un concert, un futai sau îţi publică numele pe o copertă de disc.

Dugan afişă o expresie de indignare cumplită, dar nu reuşi să păcălească pe nimeni. Era un tip corupt - toţi ştiau asta -, dar se folosea de posibilitatea de a fi mituit ca să-şi

consolideze puterea în industria discurilor şi să devină cel mai bine cotat cronicar dintre toți. Asta i-a adus faimă, a făcut ca ziarul să se vândă mulțumită editorialului său şi a adus ziarului multe reclame pentru discuri. Artie Dugan reprezenta genul de compromis pe care trebuia să-l facă un ziar al comunității, pentru a supraviețui într-o economie capitalistă. De fapt, nu se temea decât de faptul că-şi pune în pericol vaca de muls, atacând o companie importantă. Ei bine, Lenin se referise la asta în butada despre omletă şi ouă.

- totuşi, e un lucru de rahat...

- mai de rahat decât falimentul?...

- e singura cale de a trata cu exploatatori ca...

- darnu ca şi cum am da, într-adevăr, drumul ediției cu şantajul...

Peste zarva generală, Stein constată că derivația telefonică dintr-un intrând apropiat începuse să sune. Era un bun motiv să-i lase o vreme să se porcăiască între ei, să ridice obiecții, astfel încât să revină într-un minut sau două şi să-i dirijeze spre hotărârea cea mai potrivită. Se apropie de telefon, lăsând adunarea să se spargă în certuri pe mici grupuri.

Ridică receptorul.

- Los Angeles, *Flash.*

- Cu domnul Barry Stein, vă rog, se auzi o voce de femeie.

- La telefon.

- Domnule Stein, vă caută Jango Beck.

Un fior rece îl străbătu pe Stein, ca şi cum în încăperea de ma-chetare fusese descoperit un microfon, ca şi cum ar fi fost prins cu pantalonii în vine, ca şi cum Beck îi citise gândurile. Dar aşa ceva e imposibil, n-are cum să afle, acum o jumătate de oră nici măcar nu-mi venise ideea, şi chiar săptămâna trecută am căutat peste tot „ploşnițe"...

- am putea da de dracu' dacă se prinde de bluful nostru şi se duce la *Rolling Stane...*

- ce mai contează, dacă oricum dăm faliment...
- se zvoneşte că Beck poate face mai mult rău decât să ne dea pe mâna mass-media...
- Hello, Barry, cred că am ceva veşti bune pentru tine.
La telefon, vocea lui Jango Beck era liniştită şi prietenoasă. Stein se relaxă un pic, dar numai un pic; cu Jango Beck, nu ştiai niciodată ce se ascunde dincolo de faţada momentului.
- Mi-ar fi de folos ceva veşti bune, răspunse, precaut, Stein.
- Ţi-aminteşti când susţineau că ziarul merită să supravieţuiască, dar modul în care ai propus afacerea nu era bun, şi n-aş fi vrut să-mi bag mălaiul în aşa ceva...
- Te-ai răzgândit?
- nu poţi duce o luptă revoluţionară devenind exact ca exploatatorii împotriva cărora lupţi...
- ochi pentru ochi, ascultaţi-mă pe mine...
- Nu mă răzgândesc când e vorba de aruncat banii în vânt, spuse Beck. Dar sper să-ţi aminteşti ce-ţi spuneam eu - că o să încerc să găsesc vreun fraier destul de tâmpit să garanteze pentru tine. Ei bine, cred c-am găsit omul.
Stein simţi cum i se accelerează pulsul, cum speranţa îi creşte în piept ca un imens balon cald de aer supraoxigenat.
- Cine?
- Harry Marvin, zise Jango Beck.
- Regele pornografiei? întrebă, neîncrezător, Stein.
Îşi aminti că pierduse ceva timp vorbind cu Marvin la petrecerea lui Beck. Marvin i se păruse un necioplit care reuşise în viaţă şi care încerca să se autoeduce pentru a deveni ceea ce el credea că înseamnă o imagine de clasă - scop pe care, desigur, era incapabil să-l atingă. Marvin considera însă o mare scofală faptul că amândoi erau „oameni de afaceri răzvrătiţi şi prieteni", persecutaţi de poliţie şi de tribunale. Harry Marvin pe post de salvator al *Flash*-ului?

- Şi cum rămâne cu integritatea ziarului?
- mare integritate mai are un ziar mort...
- credibilitatea mea în calitate de cronicar...
- căcat...
- Marvin în persoană, preciză Jango Beck. Am anticipat puțin şi ți-am fixat o întâlnire cu el astă-seară la opt, în locuința lui din Valley - Uzina de Scabroşenii, ştii unde e, nu?
- Mda. Dar de ce-ar fi interesat Harry Marvin în salvarea *Flash-uluil*
- Cine ştie? Nu ştiu decât că se descurcă bine cu cărți porcoase şi filme de futai şi are o capacitate de tipărire mult mai mare decât e nevoie. Poate că îi trebuie o scutire de impozit. Poate vrea să ascundă ceva capital. Personal, cred că e un găozar norocos, un şobolan scârbos care merită să fie curățat. S-a întâmplat ca numele tău să fie pomenit într-o conversație despre o altă problemă şi eu i-am turnat povestea, iar el şi-a amintit că a stat de vorbă cu tine şi s-a arătat interesat.
- Si tu ce ai din toată treaba asta?
- Dacă Marvin garantează pentru tine, n-o să-mi mai ceri mie mălaiul. Şi, într-o bună zi, poate că o să am nevoie să-mi faci şi tu un serviciu. De ce cred oamenii întotdeauna că vreau să-i trag în piept?
- nu dau doi bani pe Jango Beck...
- dar, dacă companiile de înregistrări se prind de asta, n-o să fim în stare să...
- într-adevăr, un act de dreptate...
- Iartă-mă, Jango, spuse Stein. Chiar îmi pare rău. Vreau să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut.

Oare l-ain judecat greşit? Sau e generos cu banii oricui, în afară de-ai lui? Şi când te gândeşti că eram cât pe-aci să-l şantajez; ăştia încă se ceartă pe chestia asta.

- Atunci, dă-i bătaie înainte, Barry! *Ciao.*

- *Ciao,* Jango.

Simțindu-se ca un rahat în ploaie, deşi fremătând de speranță, Stein puse receptorul în furcă şi reveni în camera de machetare. Ce țară ciudată mai e şi asta, când un rechin exploatator trimite un alt porc de capitalist în ajutorul unui ziar al colectivității. Uneori, nu-ți poți deosebi prietenii de porci.

- Care-i treaba? întrebă Jonas.

Barry Stein rânji larg.

- Pare să fi fost telefonul pe care-l aşteptam. Nu va mai fi nevoie să-l şantajăm pe Jango Beck.

- Ne-a scos John Lennon din încurcătură?

Stein clătină din cap.

- A fost zâna cea bună din poveşti. Până mâine dimineață, o să aflu dacă reuşim sau nu.

- Şi de unde se presupune că vor veni banii?

Stein făcu o pauză de gândire. Oamenii lui n-ar fi fost extaziați de numele lui Marvin; dacă le-ar fi spus ce are de gând să facă, şi înțelegerea dădea greş, ar fi fost considerată trădare. Dacă Marvin chiar ar fi salvat ziarul, asta ar fi putut să fie propria lui justificare. Dar nu era nimerit să le spună dinainte şi să-şi piardă încrederea de care încă se bucura.

- A trebuit să promit că nu scot o vorbă până când nu se rezolvă târgul, spuse Stein. Mâine dimineață, într-un fel sau altul, veți afla ce şi cum.

- Credeam că ăsta e un ziar al comunității, zise O'Brian. Credeam că asta implică luarea în comun a deciziilor. Te comporți ca un proprietar, Barry.

Stein tresări. O'Brian îl lovise exact în coarda cea mai sensibilă. Dar *Flash* era ziarul lui, familia lui, şi el purta responsabilitatea menținerii lui în viață, chiar dacă asta însemna că, din când în când, trebuia să se comporte ca un porc şi să i se mai şi spună acest lucru. Orice revoluționar

adevărat ştie că scopul scuză mijloacele. Dar nu e întotdeauna uşor să suporți implicațiile acestui adevăr.

- Până mâine, va trebui să mă credeți cu toții pe cuvânt.

Se întoarse şi ieşi din încăpere, simțind apăsarea jenantă a privirilor din spatele său; plin de speranță, hotărât, dar, în clipa aceea, foarte singur.

18

Toyota venea pe creastă în jos, de-a lungul drumului ce muşca dintr-un şir de dealuri ce coborau treptat către ocean. Chris Sargent mângâia leneş pistolul M-16 din poală, scrutând arbuştii de pe marginea drumului ca şi cum ar fi măturat peisajul cu un radar. Ciudat cât de mult seamănă porțiunea asta de drum cu poteca ce duce spre casa lui Jango Back, gândi el. Aceeaşi specie de arbori pitici, aceeaşi pustietate, aceeaşi senzație că stă cineva la pândă, gata să se repeadă asupra ta. Dacă am organiza o ambuscadă pe porțiunea asta a drumului, am putea apăra casa lui Jango de o mică armată, sau am putea nimici o mică armată...

- Sper ca bulangiij.îțiajde.iji^caronari să încerce ceva, spuse şoferul. Sper să fie atât de cretini încât să încerce ceva.

Cu pielea măslinie şi părul negru, Aaron Baum putea fi luat drept mexican; ura chestia asta, detestându-i şi pe mexicani din acelaşi motiv. Nu-i plăcea să fie folosit pentru această însuşire, aşa încât s-a străduit ca spaniola pe care o vorbea să nu treacă de stadiul de începător, pentru a evita să mai fie trimis în astfel de misiuni'. Lui Sargent nu-i plăcea o asemenea atitudine, nu-i plăcea să vadă un bărbat lăsând intenționat să se irosească o atare însuşire valoroasă, dar Baum era un şofer bun şi se pricepea să mânuiască rachetele antitanc ghidate prin cablu, astfel că, oricum, aceasta îi folosea.

- Nu te mai plimba, sperând să tragă cineva în tine, zise Sargent. S-ar putea să fii ucis!

Baum micşoră viteza Toyotei într-o curbă strânsă, ţinând uşor mâinile pe volan, dar cu chipul încordat şi hotărât. Poate prea hotărât.

- Atunci, la ce bun toată înscenarea asta? întrebă el.

- Să nu mă înţelegi greşit, spuse Sargent. Câţiva broscari morţi reprezintă un mesaj pe care aş vrea să-l transmit organizaţiei, mai ales dacă îi facem să pară neajutoraţi în cursul acţiunii.

De asemenea, gândi el, nu-mi place să-mi risc pielea. Fireşte, să foloseşti aceeaşi Toyota pentru un alt transport de cocaină, înseamnă s-o cauţi cu lumânarea - cea mai bună cale de a afla dacă sunt destul de cretini încât să încerce din nou. Poate că, după felul în care i-am luat gâtul ucigaşului plătii, se vor organiza suficient de bine ca să se înspăimânte de-adevăratelea când îi vom nimici.

Sargent n-avea nici o îndoială că detaşamentul pe care-l organizase în vederea acestei misiuni putea pulveriza pe oricine ar fi încercat să atace Toyota. 'Automobilul arăta normal, doar că avea un blindaj de doi centimetri şi jumătate pe partea dinăuntru a portierelor, în jurul rezervorului de benzină, al motorului şi în spatele radiatorului, la parafoc. Sargent şi Baum purtau amândoi pe sub haine armuri din fibră de sticlă. N-aveau altceva de făcut decât să nu stea în raza ferestrelor şi să fie atenţi un minut sau două.

Orice ambuscadă a celor din organizaţie s-ar fi aşteptat la o ariergardă, dacă, bineînţeles, se aşteptau la ceva, iar Land Roverul situat la treizeci de lungimi de maşină în spatele Toyotei ar fi fost pe placul minţilor lor cretine. Vechiul camion Ford, rablagit, cu fundul lat, aflat *înaintea* vehiculului ţintă, nu le putea stârni curiozitatea. Era o matahală ruginită, transportând o încărcătură împuţită de pui, purceluşi pipernicţi, paie, legume şi *campesinos*[1]

1 Ţărani mexicani (lb. spanfotă-îtf tirig^tf? H'J '-CKJ

Numai că aşa-zişii *campesinos* erau opt Green Mountain Boys, iar paiele ascundeau o mitralieră M-60, o Bazooka şi opt M-16. Cabina avea radioul obişnuit, un echipament scump de detecție a căldurii, care putea repera cu precizie corpurile umane care s-ar ascunde în tufişuri, şi, de dragul excesului criminal, un țintaş de frunte cu o puşcă Stoner. Dacă era o ambuscadă, organizația avea să rămână cu un mic gust amar lăsat de armamentul şi oamenii pe care-i atacase.

Dar toate astea nu reprezintă decât un joc stupid. In loc să ucidem soldații organizației, ar trebui să capturăm câțiva, să-i tragem de limbă ca să căpătăm informații despre cadrele lor inferioare, să arestăm rapid cât mai mulți, să-i interogăm în grabă, apoi să-i lovim brusc pe cei din eşaloanele mai înalte. Asta i-ar face pe nemernici să priceapă!

Nenorocirea e că ar pricepe şi Jango, şi toată armata mexicană ar năvăli peste noi, condusă probabil de agenți secreți, E greu de crezut că Jango îi poate mitui pe cei de la CIA şi pe cei de la Narcotice, dar deloc greu de crezut că ar sări după noi, dacă el ar înceta s-o facă. Si tipii ăia ştiu să joace după regulile noastre. Mulți dintre ei s-au enervat când Jango m-a făcut să dau în vileag rețeaua celor de la Narcotice unui ziar underground, în loc să le arunc cadavrele în ocean, dar, dacă Jango *chiar* i-a uns pe Federali, trebuie să recunosc că a făcut o mutare deşteaptă. Acum nu ne mai stau în cale, ca şi când ar fi morți, iar treizeci şi trei de polițişti de la Narcotice morți e ceva de care nimeni n-ar putea să ne scape.

La curba următoare, un măgăruş stătea pe jumătate în şosea; Baum se deplasă uşor lateral pentru a-l evita, fără să reducă viteza. Departe, în față, Sargent zări pentru o clipă camionul, înainte ca mai multe şerpuiri ale drumului să i-l ascundă vederii. In afară de cele trei vehicule ale lor, drumul părea pustiu, din câte îşi dădu seama.

Un drum pustiu printre dealuri pustii, sub un cer albastru, uşor albit de soare. Uniformitatea străină a Mexicului, unde oamenii vorbeau o limbă care de-abia pătrundea în conştiința lui, iar femeile reprezentau pentru el nişte trupuri distante. Ştia că singurii oameni în care poate avea încredere erau oamenii lui. Câtă vreme îi ținea sub un control rezonabil.

Seamănă prea mult cu Vietnamul. Expedițiile montane pentru cumpărarea recoltei se aseamănă cu patrulele din munți încercând să distrugă recolta de orez a vietnamezilor, numai că acum jucăm de partea cealaltă. *Campesinos* de la care cumpărăm nu sunt mai demni de încredere decât orientalii. Complicațiile în care mai intrăm din când în când cu *banditos* sunt ca nişte acțiuni de comando, şi poți compara Poliția Federală şi armata mexicană cu unitățile armatei regulate nord-vietnameze fără a exagera prea mult, exceptând doar gradul de competență.

Desigur, Saigonul putea fi cu greu comparat cu Apapulco, şi chiar de-ar fi fost aşa, cum ar fi putut ajunge la el pe vremurile alea? Prin ceea ce reprezintă marea diferență dintre atunci şi acum: banul, încă doi ani, şi vin la rând Statele şi Europa, cu o grămadă de bani, şi nu o să mai fie nevoit să bântuie prin rahatul țărilor din „lumea a treia".

Mâncare bună, care n-are gustul a ceva căruia nu i-ar supraviețui nici un alb, haine bune şi locuri elegante în care să le porți, un sălaş luxos cu tot ce mi-am dorit în materie de drog, băutură, gadget, un Porsche Targa şi femei, ca să se potrivească la toate astea.

Raiul înseamnă drog bun, pileală bună şi o supergagicuță într-un Porsche Targa. Si sunt convins că Raiul există pentru că am gustat din el! Si încă cum!

Nu văzusem niciodată ceva asemănător unei asemenea maşini. Un Porsche Targa pictat ca un curcubeu, o maşinărie joasă, lucioasă, îngustă, strălucind într-un vârtej de culori ca

o pată de ulei. Si, în interior, tapițerie de catifea în culoarea sângelui, atât de groasă şi de moale de parcă înotai în ea. O supermaşină pentru superfemei. Un trup ca în visele ce te bântuie după un marş de trei zile în junglă, un trup de femelă, o curvă spurcată duhnind a băutură şi a sudoare bărbătească. Părul negru vopsit în roşu, căzându-i pe umeri în cascadă, imenşii ochi verzi în care ai vrea să te pierzi pentru totdeauna.

Acolo, afară, în parcarea lui Jango, cu aerul nopții mirosind ca opiumul şi ca parfumul de femeie, şi cu mâna celei mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată în mâna lui, Sargent alunecase în irealitate, într-un vis erotic ca la cincisprezece ani. Nu-i venea să creadă că i se întâmplă lui aşa ceva. Nu ştia exact *ce* i se întâmplă, îşi urma impulsurile sexului şi-i plăcea.

- Cum de m-ai ales tocmai pe mine? întrebă prosteşte.

Erau primele cuvinte pe care îşi amintea Sargent că i le spusese atunci când îl oprise să-l sfâşie în bucăți pe Beck, când ea îl făcuse să uite de ce venise acolo, păşind, pur şi simplu, în lumină şi oferin-du-i-se. Oare era vreuna dintre acele gagicuțe pe care le excită violența, care nu poate rezista unui bărbat furios, care-şi doreşte căldura aceea care s-o subjuge sexual atât de tare, încât să-i simtă gustul? Ce altceva putea determina o asemenea femeie - o frumusețe fantastică, de-ți lua mințile, şi o stea a muzicii - să se arunce asupra mea la prima vedere? Nu arăt rău, dar, să recunoaştem, nici nu sunt dintre ăia care înnebunesc femeile cărora le cade privirea asupra mea. Trebuie că n-a rezistat la scena aia cu Jango. Chiar îşi dorea ceva sex năprasnic. Ei bine, eu sunt băiatul gata s-o satisfacă!

- Aveai nevoie de mine, răspunse ea. Să-ți îndepărtezi durerea şi s-o transformi în dragoste.

Il îmbrățişă şi-l sărută. Buzele ei erau aproape moi, iar limba era tandră, dulce, aproape timidă. Deşi tocmai îi

mărturisise că-i place durerea. Voia să fie dur. Dar nu era nimic dur în felul în care săruta. Era într-adevăr ceva straniu.

- Cum spui tu, iubito. Țelul meu e să te satisfac. Vrei să conduc eu?

- Lasă-mă pe mine.

- E-n regulă.

Intrară în Porsche, ea dădu drumul la motor, şi maşina pulsă ca un lucru însufleţit. Trepidaţiile masau trupul încordat al lui Sargent ca nişte prevestiri a ceea ce urma să vie. Lăsându-se pe spate în tapiţeria adâncă de catifea, cu carnea vibrând de pulsaţia maşinăriei de mare compresie dinapoia lui, şi cu o femeie fantastică la volan, nerăbdătoare să-l aibă în pat, Sargent plutea pe un nor împurpurat de dorinţă. O să-i sfâşii hainele şi o s-o fut până când o să implore milă. Până când o să leşine.

- Ai un loc în care ne-am putea duce? întrebă ea. Am putea merge la mine acasă, dar aş prefera să nu-i fac aşa ceva soţului meu, dacă nu e neapărat nevoie.

- Soţului tău?

Pentru o clipă, parcă era o altă fiinţă. Orice i-ar fi trecut acum prin minte, îi schimba chipul: uşor înspăimântat, uşor trist, uşor obosit. Greu de spus care era schimbarea, dar ea exista. însă trecu la fel de repede precum venise.

- E-n regulă, zise. Mă înţelege. Dar n-aş ţine cu tot dinadinsul să dăm peste el. S-ar putea să nu vă îngăduiţi.

Sargent pricepu *asta* cu mare uşurinţă. Era aproape singurul lucru pe care îl *putea* pricepe, din toate câte i se întâmplau.

- Locuiesc într-un motel în Studio City. Moorpark, dincolo de Coldwater. Bine?

Ea încuviinţă, băgă maşina în viteză şi porniră într-o cursă turbată pe şoseaua de la Jango Beck spre Lookout Mountain, apoi pe Laurel Canyon Boulevard, sus, peste creasta

Colinelor Hollywoodului, la Mulholland, şi apoi în jos, către San Fernando Valley. Conducea rapid, dar nu prea bine, schimbând uneori prea devreme vitezele, alteori prea târziu, fiind nevoită uneori să frâneze în mijlocul unei curbe, pierzând turația în timpul schimbărilor neglijente de viteză, apoi făcând să urle motorul în viteza a doua înainte de-a băga în a treia. Dar Sargent se simțea ciudat de sigur, afundat în căuşul scaunului de catifea, clătinându-se la curbe într-o maşină care, indiferent cât de prost era condusă, nu fusese niciodată folosită la întreaga ei capacitate. îi plăcea cum conduce. încerca să-l ducă în pat cât mai repede cu putință, iar pofta ei imensă o făcea să greşească la şofat. Asta îl excita...

- Cred că avem ceva aici...

Vocea metalică a lui McCracken în stația radio din camion îl readuse pe Sargent în prezent. Trei maşini la curba următoare, cu motoarele în funcțiune.

Sargent însfăcă microfonul..

- Treci pe lângă ele, dar încetineşte şi lasă distanță între noi. Cum fac ăia o mişcare, îi dai drumul înainte, nu aştepți ordine.

- Am înțeles.

- încetineşte puțin, Baum, ordonă Sargent. De îndată ce fac ăia o mişcare, calcijrâna, opreşti motorul şi bagi capul la cutie. Opreşti cât poți mai departe de ei.

- E-n regulă.

Sargent puse carabina M-16 pe foc automat rapid, îşi desfăcu centura de siguranță şi dădu ultimele ordine celor din Land Rover.

- Inamici pe drum în sus. Păstrați distanța până când oprim noi, apoi răspândiți-vă pe flancuri.

- Am înțeles.

Băieții din Land Rover n-âveau să vadă, probabil, nimic din acțiune. Doi tipi cu M-16 şi unul cu Bazooka o să-şi

croiască drum prin tufişuri de fiecare parte a drumului, pentru a asigura foc încrucişat din flancuri, în eventualitatea că s-ar întâmpla ceva cu camionul sau ar merge rău altceva. Mai bine să ucizi decât să fii ucis. în afară de asta, Sargent dorea ca totul să fie o copleşitoare demonstrație de putere de foc. Voia ca organizația să priceapă că ei nu se încurcă cu gangsteri de rahat sau *banditos* în stil mexican, atunci când apelase la Green Mountain Boys, că se confruntă cu o forță militară bine echipată şi bine condusă, o annată de gherilă. Dacă Jango nu mă lasă să-i curăț definitiv pe nemernicii ăştia, măcar îi pot demonstra că sunt capabil s-o fac dacă şi când îmi pun mintea. Asta le-ar insufla mai mult respect.

Drumul făcea o curbă lungă la dreapta, după un deal, apoi cobora puțin, se ridica, şi făcea încă o curbă lungă la stânga, după dealul următor. Sargent îşi imagina un drum prăfuit întinzându-se mai departe, spre centrul depresiunii. Organizația îşi alesese un loc foarte bun pentru ambuscadă. Toyota urma să fie exact pe linia de foc a celor ce blocaseră intersecția, şi unica modalitate de a reveni la adăpost ar fi fost mersul înapoi, după curba dealului, în timp ce te aflai sub gloanțe. Foarte deştept.

Totodată, oricine s-ar fi aflat în intersecție ar fi fost o țintă uşoară pentru cei din porțiunea de sus a drumului, de după dealul următor, şi Sargent vedea cum camionul trecuse deja de intersecție şi urca încet panta următoare. Cine plănuise treaba asta nu se bazase, evident, pe atacul în porțiunea *îndepărtată* a blocajului şoselei.

Un calm straniu, nebunesc puse stăpânire pe Sargent când Toyota ieşi din curbă la dreapta şi începu să coboare pe panta dealului, sim-țindu-se aproape la fel de straniu ca în Targa lui Star, în jurul Colinelor Holly woodului. în ambele cazuri, era transportat într-un vehicul condus de altcineva, către o clipă prestabilită de satisfacție fizică violentă, la fel de implacabil ca şi cum s-ar fi deplasat pe şine. Senzația

semăna cu paraşutismul, în clipa în care paraşuta începe să se deschidă, dar încă nu-ţi poate frâna căderea liberă. Ştii că e pe cale să se întâmple, şi totuşi cazi în gol.

Clipa în care Star opri automobilul Porsche lângă camera lui de motel era exact clipa în care se deschise paraşuta sau clipa care se apropia pe măsură ce Toyota se îndrepta către ambuscadă - plutirea se isprăvise, valul forței fizice, îndelung aşteptat, era acolo.

Ieşi rapid din maşină, urcă cele trei trepte dintr-o singură săritură, deschise uşa camerei de motel, aprinse lumina şi păşi înăuntru, ştiind, fără să se uite, că ea îl urma ca un căţeluş. Această bruscă explozie de mişcare plină de sensuri, după alunecarea în pernele de catifea, prin noapte, îi trimise în trup valuri de energie animalică, făcându-l hiperconştient de încordarea,muşchilor sub piele, de furii refulate şi dorinţe ce pulsau una împotriva alteia în adâncurile lui.

Se răsuci, o prinse în braţe, o ridică, o duse de-a lungul încăperii, o trânti în aşternutul maron-gălbui - toate aceste acţiuni într-o singură mişcare continuă. Icni surprinsă; ochii ei verzi se dilatară de şoc şi dorinţă; părul i se răsfiră în dezordine pe pernă. Sargent îşi smulse geaca, o azvârli, îşi scoase holsterul de pe umăr, îl lăsă să cadă pe podea, îşi scoase cămaşa, rupând doi nasturi, şi sări asupra femeii cu o forţă care o făcu să-şi piardă respiraţia, iar patul scârţâi şi mugi în agonie.

Îi strivi buzele cu gura, vârându-i adânc în gură limba ţeapănă, împingând ca un piston - o anticipare a ceea ce urma să primească. Ea mormăi şi se zvârcoli sub el, plăcându-i, târfă pofticioasă!

Îşi desfăcu catarama centurii, îşi desfăcu pantalonii, apoi fermoarul. Mâinile îi alergau frenetic pe sânii ei, frământându-i, simţind cum se întăresc, sfârcurile când îi ciupea prin materialul mătăsos al costumului ei bleumarin. Îşi mişca rapid mâinile peste trupul ei şi între picioare,

strivind-o, strângând, masând, în vreme ce ea se zvârcolea sub el, gemând şi scâncind în gura lui dură, deschisă.

Mâinile lui căutau fără rezultat nasturii, în timp ce limba pătrundea mai adânc şi mai dur în gura ei, cu dinții apăsându-i buzele până când simți gustul sângelui. înjurând în gând, Sargent îşi dezlipi buzele de-ale ei, privind-o. Ochii acesteia erau sălbatici de poftă, buzele umflate şi muşcate, şi văzu mici porțiuni de piele înroşită în colțurile gurii.

Gâfâia după aer, rotindu-şi capul pe pernă.

- Isuse, of, Isuse...

- îți place, nu-i aşa, curvă! mormăi el.

înşfăcă marginea de jos a bluzei ei strâmte, o scoase din centura pantalonilor şi, cu o mişcare sălbatică, i-o trase în sus peste sâni, apoi o scoase pe cap, agățându-i o clipă părul când reuşi s-o scoată de tot. Ea țipă uşor când i-o scoase de pe părul lung, încâlcit.

Sargent îşi îngropă gura în adâncitura sânilor, muşcând din unul, apoi din celălalt, muşcând din carnea tare a sfârcurilor până când o auzi urlând. în acelaşi timp, găsi fermoarul pantalonilor, îl desfăcu şi îi trase sub genunchi.

- Isuse, Isuse, opreşte-te, opreste-te...

îi depărtă coapsele şi o pătrunse cu o zvâcnire bruscă, care îi trimise valuri de plăcere în pântece, purtându-l spre culmea extazului...

- Oooh... oooh... oooh...

,o Folosi fiecare gram de putere musculară din spate şi din picioare, fiecare bucățică de tensiune înăbuşită, fiecare cantitate de furie care îi fierbea în sistemul nervos, canalizându-le pe toate în punctul în care duritatea şi puterea lui se intersectau cu moliciunea ei neajutorată. Nu durâ mult şr, când termină, aproape că-i explodă capul...

- Uite-i! strigă Baum, apăsând frânele, schimbând vitezele, oprind motorul, trăgând frâna de mână şi culcându-se la adăpostul parafocului.

Mai jos, trei maşini pătrunseseră în intersecţie: două berline americane pe fiecare margine a drumului dinaintea Toyotei şi, între ele, o rulotă plasată de-a latul, cu plăci de oţel blocând ferestrele din spate. Patru bărbaţi ţâşniră din fiecare maşină, iar şase din rulotă. Se adăpostiră după observatorul care bloca drumul; Sargent reuşi. să distingă trei puşti cu lunetă şi câteva mitraliere de tip vechi. Sus, pe povârnişul dealului îndepărtat, văzu vechiul camion Ford dând cu spatele pe panta dealului, neobservat, către dosul obstacolului, cu siluetele clătinându-se alături de paie, porci şi pui, dând la iveală mitraliere M-60, Bazooka în formă de burlan...

Numai atât reuşi să vadă, pentru că deja se aplecase o dată cu Baum în spatele zidului blindat, iar tipii de după blocajul rutier deschiseră focul. Pocnetele staccato ale împuşcăturilor scuipate de armele automate răsunau în capul lui Sargent ca Anul Nou la chinezi, şi parbrizul Toyotei fu brusc transformat în mii de bucăţi sub impactul unei duzini de gloanţe, împroşcându-i pe Sargent şi Baum cu cioburi de sticlă. La fel de rapid, gloanţele şuierară pe deasupra capetelor lor şi sfărâmară luneta maşinii. *Cuush!* Brusc, maşina se înclină spre roata din stânga faţă când explodă cauciucul. *Cuush!* Explodă şi cel din dreapta faţă, şi Toyota încremeni cu botul în jos.

- Isuse Cristoase... mormăi Baum.

Sargent, ghemuit sub bord, în spatele parafocului blindat, continua să rânjească în timp ce gloanţele urlau prin aer deasupra capului, iar bucăţi din ricoşeuri cădeau pe lemnul armat.

Uuup! Auzi o explozie uşoară, ciudat de blândă. *Uuup!* Un alt proiectil de Bazooka explodă. UUUP! UUUP! UUUP! O clipă, focul armelor automate scăzu în intensitate, şi auzi ţipete, urlete şi înjurături. Aproape imediat, gloanţele începură iar să ciuruiască Toyota, dar nu cu forţa dinainte.

Şi, deodată, focul inamic fu înecat de clănțănitul mitralierei M-60. *Uuup! Uuup!* Apoi, o a doua explozie puternică, ca a rezervorului unei maşini sărind în aer. M-60 continuă să clănțăne, şi sunetul comasat al armelor automate era, oricum, mai puternic, dar parcă nimic nu mai lovea acum Toyota.

Ridicând țeava pistolului M-16, Sargent aruncă o privire precaută peste buza bordului şi prin gaura zimțată în care fusese parbrizul.

In depresiune, cele două berline care flancau ceea ce fusese rulota, erau resturi arzânde, aproape distruse de loviturile directe ale Bazookăi. Rulota însăşi explodase şi zăcea ruptă în trei sau patru fragmente mari şi câteva duzini de altele mai mici, sub fumul gros şi negru al benzinei ce ardea.

Camionul Ford era parcat la mai puțin, de douăzeci de metri înapoia acestei harababuri. Olsen trăgea în plin cu mitraliera grea în cei trei tipi care mai rămăseseră în picioare după baricada în flăcări; apoi se prăbuşiră şi aceştia. Intre obstacolul în flăcări şi Toyota se aflau trei cadavre cu mâinile încleştate pe mitraliere şi doi tipi alergând în cerc si trăgând cu sălbăticie - probabil avuseseră în vedere Toyota atunci când Bazooka şi M-60 au deschis focul. Cei din camionul Ford se răspândiseră pe ambele laturi ale şoselei, înconjuraseră maşinile. în flăcări şi se ocupau de cei doi soldați ai organizației, pe care-i împuşcară în clipa în care se apropiară de ei.

Unul dintre ei țipă strident, azvârli arma în aer şi se prăbuşi. Sargent îndreptă pistolul M-16 spre cel care rămăsese şi apăsă pe trăgaci. Tipul se clătină în aer ca şi cum ar fi fost izbit de trei sau patru rafale de vânt contrare, după care se prăbuşi. Sargent habar n-avea dacă el îl ucisese, sau dacă fusese doborât de focul încrucişat al Green Mountain Boys care avansau pe panta dealului, în sus.

Lupta nu durase mai mult de două-trei minute, două sau trei minute de zgomot şi pericol, în care timpul se contractase, două sau trei minute având impactul psihic al unei jumătăți de oră. Acum se lăsase tăcerea, cu excepția bolboroselii liniştitoare a maşinilor care ardeau şi a pălăvrăgelii oamenilor din apropierea rămăşițelor distruse. Tăcerea coborî la fel de brusc ca schimbul de focuri, provocând ecouri stranii în creierul lui Sargent. Acum, parcă totul se mişca mai lent, pe măsură ce reacțiile lui rapide se treziră blocate în perspectiva relativ calmă a realității terestre.

Deschise portiera Toyotei şi păşi afară în lumina orbitoare a soarelui, şi adrenalina îl învălui, ca o lâncezeală plăcută foarte asemănătoare cu clipele de după orgasm. Cerul, constată el, era de-un albastru profund, limpede, presărat cu câțiva nori pufoşi, albi, iar încâlceala bogată a arborilor pitici parcă se încălzea la soarele galben şi fierbinte, contorsionându-se într-o plăcere vegetală în ralenti. Mirosurile amestecate ale benzinei arzânde şi ale prafului de puşcă îi treziră straturile profunde ale minții. Ar fi vrut să întindă mâna şi să atingă fumul negru ce se ridica în vălătuci, atât de bogat şi de provocator la pipăit, ca părul unei femei răsfirat pe pernă, în dulcile clipe după un futai bun, zdravăn.

Ca părul *ei,* negru, vopsit în aceeaşi tentă subtilă de flacără, răsfirat pe perna din camera motelului din Moorpark, cu sânii atârnând, cu gura aspirând aerul,-cu ochii plini de lacrimi, trupul lui peste şalele ei. cu încordarea, energia animalică sleită şi satisfăcută.

- Cum e? gâfâi Sargent, rostogolindu-se de pe ea.

întinse mâna spre noptieră după un pachet de Camei, scoase o țigară, o aprinse şi inhală adânc fumul dulce. Aproape instantaneu, „iarba" pătrunse parcă.în fiecare celulă a ființei sale, ca şi cum ar fi vrut să umple cu vacuum

biochimic metabolismul lui, vacuum creat de pierderea cathartică a toxinelor cauzate de stres. Plutea pe un nor

7

155 de extaz leneş, stând gol la soare pe malul unui fluviu adânc, privind scurgerea fără de sfârşit a apei.

Star se ridică lent într-un cot şi-l privi. Chipul ei era acoperit de sudoare; buzele, umflate şi tandre; pielea, înroşită şi îmbujorată; ochii, plini de lacrimi. Sargent îi zâmbi şi îi dădu o ţigară. Cu siguranţă, o regulase dumnezeieşte.

- Doamne... spuse ea cu o voce groasă, incredulă. Doamne...

Luă ţigara fără ca măcar să se uite la ea. îi atârna în mână, în timp ce continua să-l privească cu ochi care erau inerte fântâni verzi de atenţie, sorbindu-l. Nici o femeie nu-l privise vreodată astfel. Asta ar fi trebuit să-l excite, să-l facă să se simtă regele colinei, dar era ceva deranjant în ei. Ceva ce nu era convins că vrea să priceapă.

- întotdeauna faci dragoste aşa? zise ea.

Sargent îi puse o mână pe coapsă.

- Nu întotdeauna sunt atât de inspirat.

Star izbucni pe neaşteptate în lacrimi. Sughiţă o dată, se abţinu, inspirând adânc, apoi îşi recăpătă controlul. Dar pe chip avea o expresie pierdută, tristă. Chipul unei femei tinere care avea deja optzeci de ani.

- Hei, care-i problema?

- Chiar nu ştii care-i problema?

- Nu, chiar nu ştiu care-i problema!

- Sărman prostănac.

Cuvintele erau pline de dispreţ, condescendenţă şi scârbă. îi atinse obrazul cu mâna, punând uşor cealaltă mână peste mâna lui, care i se odihnea pe coapsă.

- Sărman prostănac, repetă ea, iar cuvintele erau în mod evident cuvinte de dragoste, fiecare silabă mângâindu-i auzul.

îl sărută delicat pe buze - un sărut afectuos, deşi, într-un fel, nesexual. Sargent nu-şi amintea să fi fost sărutat vreodată astfel.

- Problema e că am întâlnit prea multă durere. M-am culcat cu prea mulți bărbați chinuiți. în mintea mea, dragostea şi durerea sunt puțin amestecate, Chris.

- Asta nu-i un motiv să fii furioasă, spuse Sargent. N-ar trebui să te simți nasol că-ți place să faci dragoste. Majoritatea femeilor o fac. Trebuie să te bucuri de asta, orice-ar fi. E singurul lucru pe care-l ai.

- Nu eşti chiar atât de rău pe cât pari.

- Chiar atât de rău par?

îl împinse cu gingăşie, îl îmbrățişă, dezmierdându-l în timp ce-i vorbea:

- Colinzi de colo-colo la o petrecere, emanând furie dezagreabilă pentru cei din jur, eşti la un pas de a-l ucide pe Jango Beck, apoi mă arunci pe un pat de motel şi mă violezi, după care mă întrebi dacă pari chiar atât de rău? Sărman copil, eşti cu nervii la pământ.

Lui Sargent îi displăceau cele întâmplate. Ii displăceau total. Ea îl excita un pic, îl insulta un pic, îi spunea că-l place şi-l făcea să se simtă vinovat, când el n-avea nici un motiv să se simtă vinovat. Si-l mai făcea să se şi autocompătimească. De ce trebuia să se autocom-pătimească?

- Nu-mi fac decât treaba, zise el, având aceeaşi senzație ca atunci când unul dintre găozarii de la West Point îl etichetase drept degenerat si criminal, pentru că le îngăduise celor din brigada lui să fumeze puțin drog în timp ce distrugeau un sat burduşit de vietnamezi.

- Lasă-mă să-mi fac şi eu treaba, spuse ea. Şi vezi dacă nu-ți place mai mult.

Rostind aceste cuvinte, îi şerpui limba în jurul urechii, zgân-dărindu-i orificiul cu vârful limbii şi provocându-i un fior de extaz de-a lungul unui traseu nevisat înainte', ce

pornea de la ureche înspre şale. îşi trecu lent buzele de la ureche spre gură, într-o alunecare de mici săruturi umede, apoi îl sărută tandru pe gură, oftându-i în plămâni, în timp ce se rostogolea deasupra lui.

Sargent era excitat cum nu fusese niciodată, arzând de pasiune, dar ciudat de apatic. Ca un automat, încercă s-o rostogolească pe spate, dar ea îl opri numai prin simpla apăsare a mâinilor pe încheieturi, desfăcându-i larg brațele pe pat. Apoi se ridică lent deasupra trupului său, până când se atinseră numai cu picioarele şi cu buzele.

Când buzele li se descleştară, Sargent deschise ochii, constatând abia atunci că-i ținuse multă vreme închişi. Deasupra Iui plutea o apariție, trupul unei zeițe sculptat într-un nor. Corpul îi ardea de dorință. Era o viziune a lascivității în jungla nopții, dincolo de ceea ce-şi dorise el dintotdeauna şi nu credea că va avea vreodată. A poseda o femeie ca Star, era un lucru pe care şi-I închipuise de mult, dar a o poseda astfel, era o imagine care nu-i apăruse niciodată în minte înainte de-a o avea în realitate. Se trezi în mijlocul celei mai frumoase clipe din viața lui.

Femeia se arcui lent înspre el, lăsând sfârcurile sânilor să-i mângâie uşor pieptul. Sargent se înfioră de plăcere. Ea îşi roti umerii, deplasându-şi sfârcurile spre buricul lui, şi Sargent gemu tare, pierdut într-o senzație electrică. îşi înfundă capul în aurora de păr negru lucitor si-şi apăsă buzele pe sânul drept, muşcându-i uşor sfârcul. Se prăbuşi în extaz; impulsuri protoplasmice instinctive începură să-i rotească bazinul în ritmul sferelor. Se afla undeva, dincolo de Lună, pe aceeaşi orbită cu Star a lui.

Aceasta îşi coborî doar o clipă trupul peste al lui, după care se ridică şi-l încălecă asemenea unei zeițe maiestuoase, cu pieptul arcuindu-se înainte şi înapoi, cu sânii drepți înălțându-se deasupra lui, ca sculptura mândră de pe prova unei corăbii. El se zvârcoli într-o plăcere metabolică, aidoma

animalului care era, în timp ce ea-l călărea cu o uşoară mişcare vălurită a şoldurilor. Inima lui era plină de o dragoste incoerentă, în timp ce ea-l privea țintă, oglindind în ochi extazul pe care i-l provoca plăcerea lui, trimițându-i-l înapoi, înecându-l în reacția propriei lui desfătări. Într-adevăr, *ea făcea dragoste* cu el, umplându-l cu o tandrețe enormă şi violentă, la care nu îndrăznise să se gândească vreodată.

Ajunse să privească direct în adâncimile acelea verzi şi lichide, adâncimi care reflectau dragostea lui pentru ea, dragostea ei pentru el, a lui, a ei, desfătarea lor, şi amestecul de plăcere fizică şi dragoste i se încrustă în suflet, o parte din el care va străluci veşnic.

Ceva mai târziu, ea îl sărută, fără să scoată un cuvânt, şi se cuibăriră unul în brațele celuilalt multă vreme, într-o tăcere plină de satisfacție şi de înțelesuri.

După o eternitate incomensurabilă, spuse:

- Voi fi nevoită să plec înainte de răsăritul soarelui.

- Ştiu.

- Probabil, n-o să te mai văd niciodată.

- Ştiu.

- Poți să-nțelegi?

- Nu.

- Poți întierca.

- Mda, pot încerca.

Nu mai scoaseră nici un cuvânt. Sargent constată că nu mai avea nimic de spus, că ea spusese totul. Şi totuşi, nu înțelegea nimic, exceptând faptul că în interior se simțea altul, că fusese schimbat într-un mod imposibil de definit. Nu era în stare să spună care e diferența, deoarece eul lui era cel care fusese schimbat. Adormi, întrebân-du-se ce fel de Chris Sargent se va trezi de dimineață.

Când se trezi, Star se evaporase ca o fantomă a nopții. Doar mirosul ei dăinuia ca o dovadă că fusese reală. Mirosul

ei şi o mică parte din el, undeva în adânc, care fusese modificată, care-l făcu să se trezească cu un zâmbet şi cu o dorință tandră, care era plăcere, nu durere, care făcea ca lumina soarelui pătrunzând prin fereastră să pară mai strălucitoare. Care făcea ca gânguritul păsărilor de afară să pară ceva-ce merită să fie ascultat. Care-l făcea să se simtă alt om. Care-l făcea să vibreze interior. Conştient şi viu si întreg. Clipe dulci, dulci.

La fel de dulce,cum merg acum pe dealul ăsta, în lumina soarelui, ştiind că eu sunt în viață şi că nenorociții ăia de broscari sunt morți, gândi el, trecând pe lângă cei doi morți care se apropiaseră mai mult de Toyota, încercând să-i răpească pentru vecie dulceața. Mai jos, băieții scoseseră țigări şi marijuana, rătăcind la întâmplare în jurul maşinilor distruse, al cadavrelor, râzând şi înjurând, relaxân-du-se. Howe şi Corning aspirau cocaină, şi asta îl enervă un pic, fiindcă mergeau cam prea departe. Dar, la dracu', doar pentru asta trăieşte - q treabă dusă la bun sfârşit, fără pierderi, o amenințare distrusă, un inamic redus la tăcere, un cer albastru, senin, şi am învins, şi suntem vii si nevătămați.

Land Roverul urlă trecând pe lângă el, aruncând pietriş de pe marginea drumului şi înclinându-se şovăielnic într-o parte. Duke şi Smith îi făcură semn cu mâna când trecură pe lângă el, iar el le răspunse. Green Mountain Boys izbândiseră încă o dată.

Se trezi întrebându-se de ce în clipa asta de triumf se simțea, dintr-o dată, foarte trist.

Barry Stein îşi conduse Karmann Ghia sa albastră lângă un gard de lanțuri, ce delimita o curte mare de expediție a camioanelor. Toate - începând de la cele care transportau suluri imense de hârtie, până la cele care cărau ziarele - erau parcate pe pista de asfalt, sau încărcau şi descărcau la

banda de transportoare înşirate în spatele Uzinei-de-Spurcăciuni.

Stein nu ştia prea multe despre Harry Marvin, cu excepţia faptului că era unul dintre cei mai bogaţi pornografi din ţară. Aici, în zona de jos a Văii San Fernando, ascunsă în harababura fioroasă a unor ateliere de reparaţii auto, staţii de benzină mizerabile, parcuri de rulote şi gigantice turnuri Babei de maşini distruse, imensa uzină a lui Marvin avea reputaţia de a fi Ramificaţia-de-Sud-a-Spurcă-ciunii, Pittsburgul Pornografiei. Un şuvoi murdar de filme, cărţi şi reviste se scurgea din Uzina-de-Spurcăciuni pentru a polua fluidele trupeşti vitale ale unei naţiuni cu nervii încordaţi la maximum.

Fie şi numai din acest motiv, Barry Stein nu-l avea la inimă pe Han-y Marvin. Guvernul avea raţiuni înalte ca să nu ţină pornografia sub control. Tot sistemul său de control social se baza pe energia psihică opusă represiunii sexuale. Ideea de a vinde oamenilor de bine obiecte pentru a se masturba îi scotea din minţi pe potentaţi, deoarece erau conştienţi că nu pot ţine sub control un bărbat cu sula în mână.

Dar, pe de altă parte, Harry Marvin îşi extrăgea seva din sexualitatea constrânsă, din singurătate şi disperare, adică din produsul finit al controlului asupra vieţilor claselor de jos, devorându-le ca o broască ţestoasă-vampir. El reprezenta forma cea mai de jos a vampirului social - cu alte cuvinte, cea mai avansată formă de capitalist parazit - şi de aceea, Barry Stein era îndreptăţit să-l dispreţuiască.

Când Stein pătrunse printr-o uşă fără inscripţie, situată în faţada de ciment a clădirii, şi se trezi într-o mică zonă întunecată, această ambivalenţă îi provocă o neliniştitoare senzaţie de dezorientare.

- Hello, domnule Stein!

Harry Marvin, un tip mărunțel, spilcuit, cu părul argintiu, stătea într-un fotoliu aflat undeva, în umbră, cu spatele spre uşă.

- Mă bucur să vă văd din nou, spuse el. Cea mai mare parte a clădirii e închisă, de aceea e atât de întuneric. Nu e nimic sinistru. Mare parte din treabă o facem în timpul orelor normale de lucru.

- Nu m-am gândit că arată sinistru, domnule Marvin.

- Veți rămâne surprins aflând cum gândesc oamenii ignoranți despre industria erecției. Noi nu facem altceva decât să fabricăm şi să distribuim un produs, exact ca toți ceilalți.

- Bere la cutie, maşini, țigări, construcții de locuințe şi sex -toate o apă şi-un pământ, nu-i aşa?

Harry Marvin se lumină.

- Corect! Cred c-o să ne înțelegem, domnule Stein. *Barry.* La urma urmei, şi dumneata ai un produs legal pentru a-l distribui, nu crezi? Amândoi luptăm împotriva aceloraşi căcănari, aşa-i? Trebuie şă ne unim forțele, altfel gangsterii care conduc tribunalele şi guvernul ne pun pielea pe băț. Nemernicii ăia nu-i înghit pe cei care au destul curaj să-i tragă în piept.

Stein simți un acces brusc, spontan, de prietenie pentru Marvin, o sclipire de solidaritate psihică. Una peste alta, e clar că tipul ăsta trage în piept Guvernul de ani de zile. Si mai iese şi basma curată.

- Tocmai din acest motiv am ajuns eu în situația de față, domnule Marvin.

- Harry, te rog, *Harry.* Hai să mergem în biroul meu, să bem o cafea şi să stăm de vorbă.

Marvin îl conduse pe Stein de-a lungul unui coridor întunecos, pe lângă încăperi imense ce răsunau de zgomotul paşilor lor, pline de siluete amenințătoare şi tăcute ale preselor rapide şi ale noilor tipuri de maşini de copertat, pe

lângă sălițe de postsincron, săli de montaj, şi mai multe încăperi spațioase, cu aspect de depozit, împărțite în mici firide redacționale, şi intrară într-un birou mare, soios, care pe Stein îl făcu imediat să se simtă ca acasă. Biroul lui Marvin era o piesă modernă şi luxoasă de mobilă daneză, potopit de maldăre de reviste, manuscrise, facturi, scrisori, scrumiere, creioane, ceşti de cafea, fotografii şi tăieturi din ziare. Pereții din panouri de sequoia erau practic invizibili în spatele panourilor cu buletine de ştiri, calendare, fotografii cu bărbați goi, femei, copii şi animale în toate pozițiile sexuale posibile, coperte de reviste cu gagici, reviste de fetişuri, reviste pentru homosexuali, reviste pentru zoofili, romane despre sex, postere din filme, benzi desenate tăiate din ziare şi reviste. Lângă un perete se afla o canapea de piele imensă, plină ochi cu grămezi de romane şi reviste, astfel că singurele locuri în care te puteai aşeza erau scaunul rotitor din spatele biroului şi cele patru scaune metalice pliante răspândite prin încăpere.

- Ai aici un adevărat stabiliment, remarcă Stein, trăgându-şi un scaun lângă biroul lui Marvin, în timp ce acesta se aşeză şi turnă cafea din filtrul electric de pe birou.

- Mda, pornografia e o industrie de bază, iar o bucată din baza asta o dețin eu, replică Marvin. Dacă te gândeşti bine, industria porno aduce un venit anual mai mare decât Broadwayul, sau decâț industria de tacâmuri, sau poate chiar decât editorii de manuale şcolare. Si totuşi, cei care au un venit pe jumătate cât al meu mă consideră un rahat. Dă-i în gura mă-sii! îmi spun. Când se satură să mă facă gangster şi pervers, se duc la ei acasă, se închid în toaletă şi şi-o iau la labă, uitându-se pe revistele mele. In afacerea asta, duşmanii sunt, în acelaşi timp, unii dintre cei mai buni clienți.

Ii dădu lui Stein o ceaşcă din polistiren cu cafea neagră, se lăsă pe spate în scaun, sorbi din cafea şi-l examină pe Stein aşa cum făcuse unchiul lui bătrân şi bogat, Albert, acum

douăzeci de ani, la Chicago. Unchiul Albert fusese şi el un rechin, un speculant al recoltelor agricole viitoare, care se îmbogățise păcălindu-i pe fermieri şi pe intermediarii care-i păcăleau pe consumatori. Şi totuşi, lui Stein îi plăcuse întotdeauna unchiul Albert; bătrânul pirat era învăluit într-un aer de umanism nedefinit şi total nejustificat, un stil care te făcea să-i uiți felul de a fi. In ciuda împrejurărilor, Stein se simți atras fără voie de Marvin, la fel cum fusese atras de unchiul Albert. Se dispreţuia un pic pentru că-i plăcea de Marvin, dar n-avea ce face.

- Aşadar, Barry, hai să vorbim despre problema ta şi să vedem dacă putem rezolva ceva.

- înţeleg că Jango Beck ți-a spus tot ce n-am apucat eu să-ți spun la petrecere...

Marvin încuviință.

- Ai nevoie de o tipografie care să-ți tipărească ziarul, fără vreo garanție, şi mai ăi nevoie de douăzeci de mii de dolari drept garanție pentru procesul intentat de Biroul Federal de Narcotice, şi încă de şaptesprezece mii de dolari pentru a achita facturile tipăriturilor anterioare. Asta ar acoperi totul, ce zici?

Stein reuşi să-şi ascundă surpriza numai printr-un excesiv act de voință. Ştiam că e perfect informat, dar cum s-o fi prins de vechile facturi? Cât de mult ştie?

- Cu siguranţă, cunoşti al naibii de bine dedesubturile afacerii mele, spuse el, precaut.

- Când fac o afacere cu cineva, vreau să ştiu cu cine şi ce fel de afacere fac, aşa e înțelept, nu? Aşa că, hai s-o luăm pe rând. Pentru tipografie, nu trebuie să-ţi faci griji. Am un atelier separat la cinci minute de-aici, care oricum preia, în majoritate, lucrări din afară. Poți să-ți tipăreşti acolo ziarul. Iar eu o să ți-l vând ţie. In loc să plăteşti facturile pentru tipografii, îmi plăteşti factura pe care mi-o semnezi pentru vânzare. în felul ăsta, nu pot fi agățat că am tipărit un

material în afara legii, dacă *Flash* o încurcă din nou, pentru că în acte nu eu sunt proprietarul tipografiei, ci tu. Si, în douăzeci de ani, poți fi proprietarul ei pentru totdeauna. Asta îți rezolvă problema tipăririi, şi e un târg avantajos pentru amândoi. Eu vând o capacitate de tipărire suplimentară, iar tu capeți o proprietate profitabilă care, până la urmă, îți va mări capitalul afacerii tale.

De data asta, Stein nu reuşi să-şi stăpânească plăcerea şi surpriza. Marvin îi oferea un târg excepțional, ceea ce nu putea nega sau ascunde. O să-mi salvez ziarul şi să-mi adun şi ceva dividende, totodată. în loc să arunc banii în vânt pe tipografii, mă aleg cu un bun de preț, o adevărată fabrică de bani. Şi dacă, într-adevăr, fac treaba cu un profit mare, viitorul *Flash*-ului e asigurat, şi voi putea investi *în* Mişcare, în loc să risipesc banii! Aş putea finanța activități importante ale Mişcării, aş putea fi un animator şi un creator.

- E o ofertă foarte generoasă, domnule Marvin... Harry...

- E o ofertă *solidă.* Nu sunt un filantrop, dar, dacă pot ajuta să supraviețuiască un prieten aflat în conflict cu legea, şi să nu pierd nimic în urma acestui ajutor, de ce n-aş face-o? Săptămâna viitoare s-ar putea să fiu eu cel pe care criminalii cărora Ie aparține Guvernul vor să-l dea în gât, corect?

- Mi-e jena să-ți precizez... Harry... dar chiar şi-aşa rămâi cu o gaură de treizeci şi şapte de mii de dolari...

Marvin sorbi din cafea, îl privi pe Stein şi se încruntă.

- Asta e o problemă. Te-aş subaprecia dacă ți-aş spune că nu-mi pot permite să-ți împrumut treizeci şi şapte de mii de dolari, aşa-i? Iar tu m-ai subaprecia *pe mine,* dacă te-ai aştepta să creditez cu suma asta un tip în situația ta nesigură...

- Dar eu am *Flash*-ul, prin care îți pot înapoia împrumutul, Spuse Stein. Noi vindem o sută de mii de ziare pe săptămână,

iar veniturile noastre din reclame sunt bune. Exceptând frecuşurile astea cu legea si tipografiile, e o afacere prosperă.

- Stai o clipă! îmi ceri să cred că *Flash*-ul serveşte drept garanție pentru plata creditorilor? Asta-i ca şi cum ai arunca banii la canal. *Flash*-ul ar rămâne oricum dator, iar dacă dă faliment, eu sunt cel care plăteşte oalele sparte.

- *Flash*-ul n-o să dea faliment, pentru că o să câştigăm procesul, şi atunci o să-ți pot înapoia douăzeci de mii. Nu rişti decât şaptesprezece mii. Chiar şi în starea actuală, ziarul e destul de valoros ca să asigure o garanție de şaptesprezece mii de dolari.

Ceea ce, fireşte, nu era situația exactă, din moment ce *Flash*-ul mai datora vreo treisprezece mii de dolari câtorva finanțişti ai Mişcării, o datorie cu o poveste atât de întortocheată, încât nimeni nu-şi mai amintea exact. Dar asta era o problemă internă a Mişcării şi se putea ca Marvin să nu ştie nimic despre ea.

Marvin încuviință.

- Dacă asta ar fi toată treaba, aş zice că e-n regulă. Numai că tu vorbeşti de parcă câştigarea procesului e ceva sigur.

- Avocații mei...

- Nu-mi spune căcaturi despre avocați. Crede-mă, avocații mei îi bagă în buzunar pe-.ai tăi, iar dacă ai afla cât îi plătesc, ai face un atac de cord. Si, cu toate astea, sunt agățat şi frecat, ba uneori chiar condamnat pentru o mulțime de acuzații de obscenitate. Am avut treizeci de condamnări şi am fost târât de nenumărate ori prin tribunale, şi totuşi căcănarii ăia se jură pe toate cele că vor câştiga de fiecare dată, când le fluturi banii pe la nas.

Marvin zâmbi trist, apoi adăugă:

- Să nu mai vorbim despre subiectul „avocați".

- Dar ăştia sunt avocații *Mişcării,* dedicați...

- Nu-mi spune mie cât de mult sunt dedicați, ştiu foarte bine ce-i interesează: să-şi burduşească buzunarele.

Stein constată că păşeşte pe un teren minat. Nu numai pentru că Marvin nu pricepea, pur şi simplu, diferența dintre avocații lui hapsâni şi oamenii devotați Mişcării, ca Owen France, ci pentru că Marvin avea dreptate în ce priveşte nesiguranța situației, şi amândoi erau conştienți de asta. Owen era la fel de sigur pe abilitatea lui în câştigarea proceselor, ca si Marvin de oamenii lui plătiți cu bani grei, chiar dacă pentru rațiuni total diferite. Cu toate astea, a pierdut cel puțin o treime dintre cazuri, ca orice ființă umană obişnuită. Şi a crede că datele evidente ale cazului ar putea salva *Flash*-ul însemna a crede în dreptatea Guvernului. Nici Marvin, nici eu n-avem chiar atâta încredere în tribunale, aşa că mai bine n-aş încerca să-l păcălesc.

- Si dacă mă oblig să garantez cu tipografia ceilalți douăzeci de mii de dolari? întrebă el.

Marvin îl privi neîncrezător.

- Cu care tipografie?

- Cu tipografia care va deveni proprietatea mea.

- Vorbeşti despre tipografia *mea*\ Care nu-ți va aparține cu adevărat decât atunci când o vei achita în întregime, peste douăzeci de ani!

- Mai adaugă douăzeci de mii la prețul tipografiei, propuse Stein. Stipulând faptul că nu încep să iau dividende până când nu sunt achitate primele douăzeci de mii.

- Achitate cu dobândă!

- Cu opt la sută dobândă pe an. Dacă voi câştiga procesul, îți achit cele douăzeci de mii pe loc. Dacă nu, ți le achit în intervalul deja stabilit.

- Cu doisprezece la sută dobândă pe întreaga sumă neachitată.

- Cu nouă!

Marvin se relaxă şi zâmbi.

- Hai să nu mai pierdem timpul, pentru că amândoi ştim că o să ne fixăm la zece, aşa-i?

Stein rânji, începând să simtă strălucirea triumfului.

- Corect. N-are nici un rost să ne vindem castraveți unul altuia, Harry.

- Absolut nici un rost, acceptă Marvin. Aşa încât, cred că n-o să strâmbi din nas când o să-ți spun că mi-ar plăcea să contrasemnăm ambele înțelegeri, pentru a fi garantate una prin cealaltă. In felul ăsta, n-o să-ți poți concentra activele într-un sens şi pasivele în celălalt, iar pe mine să mă laşi cu buzele umflate, ce zici?

- Vrei să spui că, dacă nu-mi îndeplinesc obligațiile fie pentru plata tipografiei, fie pentru plata datoriilor vechi, pierd ziarul?

- Plus orice alt câştig din tipografie. în fond, îți fac un mare serviciu. Dacă mă laşi cu ochii în soare, măcar am dreptul să recuperez cât mai mult din investiție, nu?

- Da, aşa-i corect... recunoscu Stein.

Nu-i pot cere să-şi asume cu mine un risc pe care nici eu nu mi l-as asuma. îmi împrumută bani pe vorbe goale. Dividendele mele inexistente la *Flash* asigură o valoare de treizeci şi şapte de mii de dolari. Cu greu pot refuza să-i înapoiez împrumutul în numele meu, mai ales că Marvin îmi salvează ziarul. Salvează ziarul! Regele pornografiei din San Fernando Valley salvează *Flash-ull* Am reuşit! Reuşesc! Ne-am salvat pielea! Si asta mă va îmbogăți!

- Bine, Barry, deci ne-am înțeles, spuse Marvin, întinzând mâna.

Strânsoarea lui Marvin era puternică şi sinceră când dădură mâinile în mod convențional. Sub imboldul momentului, Stein schimbă strânsoarea pentru a da mâinile în stilul Mişcării, cu ele sub forma unui pătrat, una peste alta, şi cu antebrațele ridicate.

- Ce-i asta, întrebă Marvin, lupte libere?

Stein izbucni în râs.

- E strângerea de mână a Mişcării. Ca şi cum te-am fi făcut unul de-ai noştri.

Ochii lui Harry Marvin sclipiră.

- Fireşte, de ce nu? O să le-o tragem împreună, Barry, aşa-i?

- Tot înainte! exclamă Stein.

- Da, fireşte, tot înainte!

III

Paul Conrad îşi parcă Ramblerul în garajul de la Eden Tower şi aşteptă liftul în subsolul cenuşiu şi întunecos al falusului avântat în alb-şi-sticlă. Aici nu erau pereți de furnir ca în reclame şi podele de marmură ca la Hollywood, ci doar ecourile motoarelor de automobil, negri leneşi, în salopete de mecanic, şi vapori de benzină.

Palatele pastelate ale plăcerii, instituțiile cu pereți de sticlă, restaurantele luxoase cu prețuri excesive şi boutique-urile de pe Sunset Strip, unde-ți lăsai toți banii, creşteau pe înălțimile oraşului Los Angeles ca nişte ciuperci otrăvitoare. Câteva garaje pe două nivele la baza unei clădiri de douăzeci şi cinci de etaje reprezentau noțiunea de mister subteran al acestuia. De fiecare dată când parca în vreunul dintre garajele existente aici, era cuprins de un acces de nostalgie pentru maiestuosul labirint subteran al New Yorkului: imensul oraş independent, care ciuruia adâncurile de granit ale Manhatta-nului. Stațiile de metrou erau o junglă de tarabe cu hot-dogs, de frizerii, dughene de lustragii, tarabe cu ziare, magazine cu haine vechi, restaurante ieftine - fiecare zonă cu propria ei personalitate. Iar în locuri ca Rockefeller Center şi Grand Central, aceste oaze ale metroului se transformau în orăşele cu rețele de mari magazine, prăvălii scumpe, restaurante de bună calitate, fațade ale depozitelor, baruri şi freamătul electric al Manhattanului. Lumea metroului, unde filmase el *Dedesubtul pământului.*

Paul intră în lift şi uşile se închiseră automat, plăcile de aluminiu izgonindu-i din minte decorul garajului, asemenea unui regizor de montaj celest care îi tăie filmul realităţii. In interiorul liftului era un alt univers: Los Angelesul metalului colorat, al tapetului omniprezent, al panourilor de furnir pseudobaroc, al zumzăitului electric venind de undeva, al iluminatului indirect şi al Muzicii revărsându-se dintr-un difuzor ascuns.

Numai în *acest* lift, Muzica era rock în stare pură, un amplu potpuriu instrumental din succesele lui Bob Dylan - toate amestecate într-un spumos fond sonor.

Apăsă pe butonul etajului al douăzecilea, şi liftul ţâşni în sus fără zgomot, orice senzaţie de mişcare fiind înecată într-o cascadă de muzică de fond veselă şi într-un decor de sală de aşteptare. Anestezie tip Los Angeles. Suficientă să te facă să borăşti. Şi un pic înspăimântătoare. într-o bună zi, toată California de sud se'va transforma într-un Disneyland: roboţi - de două ori mai nostimi şi mai atrăgători decât fragilele fiinţe umane asudate - derulând cântece după benzi de computer printr-o simulare a realităţii care copiază viaţa, fiind chiar şi aşa mult mai plăcuţi decât imperfectul obiect natural. In fond, nu propusese pe bune Sam Yorty, principalul disc-jockey din LA, să se transforme Watts într-o „Niggerland", cu băştinaşi sugând dolarii turiştilor prin simularea unor vechi spectacole ale menestrelilor?

Ce stupid mod de a gândi într-un moment ca ăsta, constată Paul. Nu trebuie să aduc snobismul New Yorkului într-o conferinţă care m-ar salva din rahatul în care se află viaţa mea aici, în Hollywood, unde am venit, în primul rând, deoarece nu există nici o cale de a face film în New York. îmi place sau nu, Los Angeles e unicul loc în care pot rezolva ceva, şi, dacă voi duce tratative, ar fi bine să nu dau vina pe Los Angeles pentru neşansa mea de zi cu zi.

Care e pe punctul de a se schimba, îşi reaminti el. Caie deja s-a schimbat. Mi-aş fi putut oare imagina, acum o săptămână, că astăzi o să-mi fac griji să nu ratez o întâlnire în care se va pune la punct primul meu film? Mi-aş fi vândut sufletul ca să pot avea o astfel de întâlnire. Si nu-i de mirare că n-am putut rezolva nimic! Când eşti atât de disperat, mirosul disperării tale îi goneşte pe toți - ceea ce te convinge că ai ghinion, sau că, poate, nu ai atât talent pe cât credeai, şi asta te disperă şi mai mult, şi aluneci în jos, în jos, în jos...

Aşa că nu mai strâmba din nas că te afli într-un lift de casă de curve, îndreptându-te spre etajul al douăzecilea, ca să închei un târg cu Eden Tower, de pe urma căruia o să faci primul tău film! Aşa că, bucură-te din plin, chiar dacă pare adevărat sau nu!

Liftul se opri la etajul al zecelea şi mai luă două secretare cu picioare perfecte, cu nişte cururi californiene vânjoase, şi o aură de competență şi importanță. La etajul al treisprezecelea, intrară în lift doi bărbați între două vârste, strălucind de sănătate, frumos bronzați, cu costume spectaculos croite, cu părul îngrijit pieptănat, depăşind puțin ceafa. Directorii şi secretarele degajau acea autoîncredere a membrilor aristocrației din Los Angeles: cei care, în mod legitim, puteau afirma că sunt implicați, într-un fel sau altul, în show-business.

Acum o săptămână, Paul ar fi simțit invidie si dispreț în prezența unor astfel de lipi. Dispreț față de venerația lor pentru film ca show-business, nu față de cinema ca artă; invidie pentru apropierea de centrele puterii în care se afla vraja, acolo unde, de fapt, se puteau realiza filme cu un buget ca lumea. Acolo unde un regizor putea irosi un buget de zece ori mai mare decât al filmului *Dedesubtul pământului* pe un film de rahat, care se întâmpla să-l excite. Acolo unde mai exista încă forța de a produce filme mari, şi unde găozarii se pişau pe ea, făcând flecuştețe care țin de show-business.

Dar astăzi, gândi, voi deveni şi eu unul dintre găozari. Ciudat, cât de atractiv arată găozăria văzută din interior!

Liftul se opri la etajul al douăzecilea, uşa se deschise, iar Paul pătrunse într-o junglă. Marea sală de aşteptare era sufocată de plante în ghivece: palmieri pitici, arbori de cauciuc, ferigi uriaşe, plante exotice zemoase, miniaturi bonsai de stejar şi mesquite, cactuşi de toate felurile, inclusiv o masă enormă de peri ţepoşi. Un întreg perete constituia o cascadă ce cădea peste stânci negre, colţuroase, într-un bazin nu prea adânc, înconjurat de o grădină cu ciuperci sinistru colorate. Pe stânci creşteau muşchi, iar în bazin înotau peşti aurii. Ceilalţi pereţi, cu excepţia unui set de uşi de sticlă, erau încărcaţi de iederă. Podeaua era-acoperită cu Astroturf verde-închis, cu excepţia unor poteci din dale de piatră, care duceau către mobila strălucitoare a sălilor de aşteptare qonvenţionale, plasată în această grădină interioară ca băncile dintr-un parc. în locul Muzicii, şase papagali viu coloraţi, legaţi de bănci, cârâiau şi gâlgâiau.

Paul se apropie de biroul recepţionerului ca unul care tocmai iese din jungla Amazoniei. Recepţionerul era un negru tânăr, imens, musculos, chel şi gol de la brâu în sus.

- Bine aţi venit la Dark Star Records! spuse recepţionerul cu o voce dură şi totuşi prietenoasă.

Avea ochii unui bodyguard şi zâmbetul unui maestru de ceremonii de la un club de noapte. în ansamblu, efectul era destul de ameninţător.

- Îîî... sunt aşteptat la o întâlnire cu Jango Beck...

- Mda, Conrad, aşa e. Ceilalţi tipi au sosit deja, îl informă negrul, apoi apăsă pe butonul interfonului. Hei, Sandy, a sosit Paul Conrad. Vino şi ia-l înainte să-l mănânce vreun crocodil! Apoi i se adresă lui Paul: Sandy Bayne o să vină să te ia într-un minut. între timp, poate ţi-ar plăcea să hrăneşti peştii de aur. Chiar lângă bazin e un borcan cu firimituri. Dar nu te băga la papagali, ăştia chiar *sunt* căcănari.

Luă un exemplar boțit din *Nova Express* şi se cufundă în lectură.

Paul rătăci năucit prin grădină, holbându-se la eleşteul peştilor de aur, ascultând apa căzând şi papagalii cârâind, şi încercând să priceapă ce era în mintea lui Jango Beck. A spune că decorul ăsta e ciudat, însemna a nu spune nimic; a spune că e destinat să-ți ia mințile, să trimită vizitatorul în bârlogul amețitor al lui Beck, însemna a recunoaşte un lucru evident. Numai că exista ceva în asta, în felul lui Beck, întrecea cu mult înțelegerea lui Paul. Ceva care, în ultimă instanță, te dezorienta.

în concluzie, te afli într-o stare de spirit nasoală când intrai în negocieri importante, în care Beck avea ultimul cuvânt. Paul începu să simtă că o parte din puterea uriaşă a lui Beck se baza pe acest efect de dezorientare, pe această nepricepere a celorlalți de a ataca adevărul lui suprem. S-ar fi putut să fie o grosolănie înnăscută, sau doar o serie de trucuri inteligente, dar Jango Beck ori te intimida, ori ştia cum să procedeze ca să pară că te intimidează. Nu era doar înspăimântător, ci îți insufla teamă.

- Bine ați venit în Casa Maimuțelor! rosti un glas de femeie în spatele lui.

Paul se întoarse şi o văzu pe Sandra Bayne, doamna de la Public Relations, femeia cu care nu prea reuşise să lege nimic la petrecere.

- Aşa îi spuneam noi înainte ca Jango să renunțe, într-un târziu, la maimuțe. Se pişau pe oameni şi se căcau aproape peste tot. Puțea aici ca la Grădina Zoologică.

Purta un costum din piele cafenie, cu o fustă scurtă, iar părul îi atârna pe umeri. Arăta ceva mai tânără ca la petrecere. Paul se întrebă câți ani avea, de fapt. Putea să aibă la fel de bine douăzeci şi şapte sau treizeci şi şapte. Dar, oricum, era arătoasă.

- E cu totul altceva, spuse Paul. Singura sală de aşteptare din Hollywood cu aromă de junglă.

- Jango le spune celor de la contabilitate că e un lucru bun pentru Public Relations, fiindcă asta arată că EPI e bine orientat din punct de vedere ecologic. Ai încercat vreodată să justifici la contabilitate o notă de plată pentru curățatul căcatului de maimuță?

- Vrei să spui că toată *asta* e decontată din cheltuielile EPI? Adică pe el nu-l costă nimic din banii lui?

Sandra Bayne izbucni în râs.

- Jango nu plăteşte *nimic* din banii lui. Uneori, cred că n-are deloc bani, ci doar o serie de posibilități de deconturi nelimitate. Iar pe 15 aprilie, le spune celor de la Serviciul de Taxe cât de mult îi datorează *el* lui.

- Iuțeala de mână şi nebăgarea de seamă?

Privirile li se întâlniră; Paul simți cum se naşte între ei o mică scânteie de complicitate. Sandra îi adresă un zâmbet anume, neprofesional, un zâmbet numai pentru el.

- Iuțeala de mână a lui Jango Beck e mai mare decât va fi vreodată atenția ta, Paul Conrad, spuse ea abia perceptibil.

- Adică?

- Adică mie îmi place chipul tău, şi mi-ar plăcea ca acest chip să nu treacă prin maşina de tocat. Să nu cumva să crezi că Jango îți face, pur şi simplu, o favoare. Jango nu face niciodată aşa ceva. Jango nu -face niciodată ceva simplu, consideră asta un lucru imoral.

- Vrei să spui că trebuie să caut calul de dar la dinți?

- Vreau să spun că nu trebuie să-ți bagi capul tău arătos^în gura calului de dar, pentru că pe-aici caii au prostul obicei de a se transforma în crocodili.

- Numai că mie îmi plac parabolele orientale, spuse, sec, Paul.

Se cam plictisise să fie luat drept fecioara gata să fie sacrificată balaurului. Desigur, Beck avea rațiuni egoiste:

voia să fie producătorul unui film de succes, să scoată bani din asta, să-şi vadă propria-i concepţie înscrisă pe peliculă, şi nu putea face totul de unul singur.

Ce era atât de machiavelic în asta? Ce era rău în a lua târgul exact aşa cum era?

- Ascultă, eu îmi cam bat cuie în tălpi vorbindu-ţi astfel despre şeful meu, îi spuse Sandy, atingându-l uşor pe umăr. Îmi eşti simpatic, Paul. Ştiu că trebuie să profiţi de o asemenea ocazie. Ai fi nebun dacă ai renunţa. Numai că nu trebuie să crezi tot ce-ţi spune Jango. Să nu crezi că lucrurile sunt atât de simple pe cât par. Trebuie să...

- Paul, Paul, aici erai? Nu-i fantastic locul ăsta?

Velva Leecock ţâşni din lift, agitându-şi braţele şi strigând. Purta o salopetă strâmtă de culoarea levănţicăi, care-i scotea în evidenţă sânii, şi o pălărie neagră de pai cu boruri largi, care era un fundal potrivit pentru pletele ei blonde. Mergea şontâc-şontâc, cu eleganţa pe care i-o îngăduiau tocurile înalte cu care nu era obişnuită.

Slavă Domnului, bine că n-are ochelari de soare, gândi Paul.

Îşi croi drum către ei, mângâind frunzele, mirosind florile, hol-bându-se în ghivecele mari de ceramică, bucurându-se nespus. Când ajunse lângă ei, atenţia îi fu atrasă mai întâi de peştii de aur; se aplecă, scormoni apa cu degetul şi scânci de încântare când gurile deschise ale peştilor apărură la suprafaţă.

- Nu e minunat? exclamă ea. Un eleşteu cu peşti! Papagali! Bunicul meu avea un fel de seră ca asta, dar nu s-a gândit niciodată la peşti sau papagali.

Paul simţi o undă de afecţiune pentru Velva, îmbrăcată după propria-i concepţie despre starul de cinema, dar capabilă încă să se bucure ca o fetiţă de grădina interioară. Si făcându-l şi pe el conştient de frumuseţea grădinii, deoarece, dacă nu încercai să cercetezi mai atent mintea

enigmatică din spatele creației, îți dădeai seama că Beck crease cu adevărat o reală bucurie a sufletului, o operă de artă, Si era înduioşător s-o vezi pe Velva sedusă de frumusețe, eliberată de obsesia personalității lui Beck asupra propriei imagini.

- Probabil ți-ar fi plăcut maimuțele, spuse Sandra Bayne.

- Maimuțele? O, maimuțele ar fi fost ceva extraordinar!

- Ei bine, atunci să n-o lăsăm pe gorila-şefă să aştepte. Eu-Tar-zan, tu-Jane. Probabil, o să vă înțelegeți de minune.

Paul rămase surprins de aroganța Sandrei. De ce-şi scotea pisica ghearele'? Pentru că ştie că Velva a fost cu mine la petrecere? Hmmm...

Sandra Bayne îi conduse prin uşile de sticlă, pe lângă uriaşul recepționer negru, într-o încăpere prozaică spațioasă, cu pereți de culoarea lămâiei si tavanul albastru-închis - un salon de stenografie, împărțit în mici nişe. Dar fiecare stenografă avea pe birou o plantă în ghiveci, şi la intrare se afla o colivie mare cu nişte cintezoi viu colorați, un acvariu cu peşti tropicali cu pene, care bolboroseau.

In capătul acestei încăperi începea un coridor larg, şi ei o luară de-a lungul lui - pereți galbeni, tavan bleu şi uşi de abanos, închise, cu numele şi funcțiile celor dinapoia lor săpate adânc în lemn. împodobite apoi cu vopsea aurie. Coridorul se sfârşea cu o uşă imensă, acoperită cu o gigantică fotografie alb-negru a lui Jango Beck. Imaginea din fotografie rânjea, ținând mânerul uşii în gură, ca pe un trandafir.

- Trebuie să fie ciudat să munceşti aici, zise Paul.

- O să-ți dai seama singur, răspunse Sandra Bayne, oprindu-se în dreptul unei alte uşi, pe care scria „Cameră de Conferințe".

Deschise uşa şi se dădu la o parte, înclinându-se uşor.către Paul, cu o urmă de zâmbet sălbatic.

- Lăsaţi orice speranţă, voi ce intraţi aici, îi spuse ea şi închise uşa în urma lor.

Pereţii camerei de conferinţe fuseseră pictaţi în culoarea verde a unei mese de biliard. Stucaturile si plafonul erau din stejar masiv, lăcuit. Un imens candelabru Tiffany, agăţat de un lanţ de aramă, proiecta un con de lumină ca de catedrală, deasupra mesei ovale din mijloc, confecţionată tot din stejar lăcuit. Cinci scaune de'stejar cu spătar înalt, tapiţate cu catifea roşie de Burgundia, erau dispuse în juful mesei: într-un capăt, două scaune goale, şi doi bărbaţi care stăteau de fiecare parte a lui Beck, la capătul opus. Pe masă se aflau o carafă cu brandy, un bol cu ţigări cu marijuana, cinci pahare mici, cinci scrumiere, un telefon, o brichetă de aur, cinci teancuri de hârtie, cinci pixuri. In cameră nu mai era nimic altceva - nici un ceas, nici o fotografie, nici o piesă de mobilier. Locul avea solemnitatea unei biserici şi funcţionalitatea unei mese de biliard. Si nu existau nici ferestre. Părea concepută ca să te scoată din minţi.

Jango Beck se ridică să-i întâmpine. Purta pantaloni din catifea neagră, cu betelia foarte lată, o cămaşă simplă, albă, cu guler răsfrânt şi mâneci bufante, terminate cu manşete strânse, şi o centură neagră, cu o cataramă de argint, mare şi pătrată.

- Paul, Velva, poftiţi, vă aşteptam. Am pus deja la punct toate micile amănunte ale afacerii. S-a stabilit, vom face *Carnavalul Vieţii.*

- *Carnavalul Vieţii?*

- Titlul de lucru al filmului. Sunt sigur că, până la urmă, vei propune ceva mai bun. Luaţi loc, luaţi loc, spuse Beck, turnându-şi puţin brandy, luând o ţigară si aşezându-se din nou pe scaun. Serviţi-vă cu ceva drog sau pileală. Se opri, până se aşezară şi ei. Paul Conrad, Velva

Leecock - John Horst, preşedintele de la Eden Pictures, Mike Taub, preşedintele de la Eden Records, care vor fi implicați în acest proiect.

Taub - un bărbat tuns îngrijit, într-un superb costum negru, cu mici pete muştar, la două rânduri - rămase nemişcat şi cu chipul împietrit, ca şi cum invitația de a bea sau fuma era un fel de şiretlic subtil. Horst, îmbrăcat mai conservator, într-un costum cafeniu, cămaşă albă şi cravată de lână, îşi puse apăsat mâinile pe masa de stejar. Voci nevăzute îi şoptiră lui Paul să nu se atingă de nimic, şi, în aparență, aceleaşi voci i se adresau şi Velvei.

- Ai o grădină foarte frumoasă, Jango, comentă Velva. Secretara ta mi-a spus că ai avut şi maimuțe. Trebuie să fi fost minunate. Ce s-a-ntâmplat cu ele?

Beck dădu entuziasmat din cap.

- Se potriveau locului, dar, din nefericire, se comportau ca maimuțele. Odată, una a ajuns-chiar în lift şi a început să apese pe butoane. Ce scenă, o clădire plină de paznici străduindu-se să oprească un lift răpit de o maimuță! Am încercat să-mi imaginez cu ce le-aş putea înlocui...

- Ce-ai zice de şopârle? sugeră Velva. Iguane mari, verzi.

- Splendid! exclamă Beck. Da, exact aşa voi face! Dar ar fi bine să ne gândim cum să le ținem departe de lifturi...

- Ce-ar fi dacă...

- Am venit aici să discutăm despre un film, sau despre şopârle? spuse John Horst calm, dar, în mod evident, cu o anume îngrijorare.

- Da, Jango, pentru numele lui Dumnezeu!

Beck ridică din umeri spre Velva.

- Unii oameni n-au suflet. Bine, să trecem la afaceri. Nu voi intra în problemele financiare, Paul, pentru că o să ai destule pe cap la care să te gândeşti şi fără să mai fii implicat în asta. Si cunoşti deja ideea de bază a filmului. Vreau să fiu producătorul lui. înțeleg că eşti un realizator de filme de tip

european; aşa încât vreau să te angajez să faci filmul. Poţi regiza, scrie, monta, chiar poţi munci ca operator, sau poţi să-i laşi pe alţii, la latitudinea ta. Bineînţeles, orice aranjezi cu alţii ţi se va scădea din câştig. Dacă aş fi în locul tău, as scrie scenariul, aş regiza şi aş monta de unul singur.

Un sunet puternic al unui gong de argint răsună în fiinţa lui Paul, o manta de bunăstare şi încredere pe care o simţise doar o singură dată înainte: când filmase *Dedesubtul pământului* în metroul din New York, când actorii jucau, iar el simţea măreţia materialului pe care-I realiza, când era adâncit în realizarea filmului ca într-o experienţă copleşitoare, un act de creaţie. Si atunci era înfierbântat de aceeaşi încredere în sine, de senzaţia aceea de plutire deasupra destinului. Se simţise din nou pe creasta valului după o lungă prăbuşire în adâncurile pornografiei şi ale dispreţului de sine, şi îşi făgăduise să nu se mai prăbuşească niciodată.

Cu o uşurare pe care o percepu ca suprarealistă, spuse:

- Prefer să lucrez aşa cum m-aţi sfătuit.

Beck îl privi radios.

- Bun, bun. Minunat. Vom fi numai noi doi. Va fi filmul nostru!

Paul se simţi cuprins în îmbrăţişarea psihică a lui Beck. Dar nu se simţea ameninţat; Beck degaja forţă şi încredere, considerându-l egalul său. Filmul *nostru.* Nu puteam să dau peste un producător mai bun. Iar el nu putea găsi un realizator de filme mai bun ca mine! Doamne, e minunat să te simţi din nou astfel! E minunat să simţi că poţi face ceva important, că ai un Jango Beck care-ţi mărturiseşte că e conştient de talentul tău. Minunat? Măreţ? Asta înseamnă să trăieşti!

- Jango te-a recomandat călduros, domnule Conrad, zise Horst. Iar proiectul *îi* aparţine. Cu toate astea, nu a fost foarte explicit în ceea ce priveşte palmaresul dumitale...

Jango Beck privi țintă în ochii lui Paul; în adâncul acelei priviri, Paul simțea râsul, dar, în acelaşi timp, şi un fluid puternic de sprijin psihic.

- Povesteşte-i despre tine, Paul, îl îndemnă el, calm.

Dumnezeule, Jango chiar n-are habar de palmaresul meu, nu ştie absolut nimic despre *Dedesubtul pământului,* n-am vorbit niciodată despre asta. Paul fu străbătut de un fior de spaimă - oare Jango ar fi avut atâta încredere în el, dacă ar fi ştiut cum ratase *Dedesubtul pământului*? Ce răspuns să-i dea lui Horst fără să strice tot? Avea certitudinea că Beck îi va sprijini orice acțiune şi se simțea încă plutind pe acel impetuos val al destinului, dar constată că nu se temea să se joace nițel cu Horst.

- Sunt absolvent de cinematografie. Am obținut douăzeci şi patru de premii la festivaluri, pentru opt scurt-metraje...

Se întrerupse, examinând chipul lui Horst şi sperând, împotriva oricărei rațiuni, că nu o să fie silit să vorbească despre *Dedesubtul pământului.* Văzu cum gura lui Horst începe să se încrețească. Taub, dimpotrivă, părea încântat.

- Totodată, am lucrat destul de mult aici, în Hollywood, la... îîî... producții cu buget mic... îîî... ca operator şi asistent de regie...

în expresia ochilor lui Horst, în colțurile gurii acestuia, văzu că afacerea începe să se strice. In schimb, Taub se lăsase pe spate şi aproape că zâmbea. Aruncă o privire spre Beck, în speranța unui sfat, a unui semn, orice, dar Beck îi întoarse pur şi simplu privirea cumplit de neutră şi cumplit de opacă. Ca şi cum ar fi spus: „Tu eşti regizorul, puştiul, aşa că regizează!"

Cu o inutilă precauție, Paul continuă:

- La New York, am scris de asemenea scenariul, am propus, regizat şi montat propriul meu film artistic.

Fața lui Horst se relaxă; a lui Taub deveni mai neutră. Jango Beck nu clipea. Lipsit de expresie şi imobil, putea fi la fel de bine o insectă.

- Cum se numea? întrebă Horst. Poate l-am văzut.

- Mă-ndoiesc să-l fi văzut, domnule Horst.

- Una peste alta, lucrez în industria filmului. Am văzut o mulțime de materiale la care nici măcar nu te-ai gândi.

Paul inspiră adânc.

- Se numea *Dedesubtul pământului.*

- Despre ce era vorba în el?

- Era un fel de poveste metafizică de spionaj, trasă în întregime în metroul din New York City, povesti Paul. Un membru al unui serviciu secret, poate fi CIA sau NKVD sau chiar Mafia - asta n-ai cum s-o afli din film -, e urmărit de agenții unei organizații rivale, care trebuie să-l captureze cu orice preț. Nu poți descoperi de ce fuge el sau de ce e urmărit sau cine sunt cei care-l urmăresc. La începutul filmului, fugarul hotărăşte să dispară în rețeaua metroului newyorkez şi să nu mai iasă niciodată de-acolo. Se adaptează vieții din metrou, doarme în vagoane şi în stații, foloseşte toaletele publice, mănâncă în pasajele subterane. Asta e ideea de bază a filmului - oamenii pe care-i întâlneşte si adaptarea lui la rețeaua metroului ca la o locuință permanentă. în film, nu e prins niciodată, iar urmăritorii nu renunță nici ei. Am folosit şase actori şi am înhățat chiar şi neprofesionişti, pe loc, în metrou. Am tras tot materialul în trei săptămâni, cu numai cincisprezece mii de dolari.

Când isprăvi. Paul fredona interior, văzând cum chipul lui Horst revine la viață cu un entuziasm real. La naiba, *Dedesubtul pământului* era un material excelent, o idee măreață, într-un fel - un film măreț!

- Seamănă puțin cu *Mickey One*, despre care eu cred că a fost un mare film, spuse Horst. Un mare film, care a fost ucis de box-office. Dar, dacă l-aş fi finanțat eu, nu mi-ar fi părut

rău după bani. Mi-aş fi dorit să văd filmul dumitale. Cine l-a difuzat?

Cum să-i spun că nu l-a difuzat nimeni? gândi Paul. Cum să-i spun că n-am avut bani să-l fac ca lumea? Am fost un labagiu, domnule Horst, şi am ratat toată chestia. Oare aşa să pun problema?

Aruncă o privire spre Beck, care acum juca rolul Regelui-Şo-pârlă, deci nici un ajutor de-aici, dar Horst părea înțelegător, o creatură a industriei filmului, însă un tip cu adevărat preocupat de film. Poate un tip capabil să înțeleagă exact adevărul. N-am o poveste mai bună decât adevărul - constată Paul.

- Nu l-a difuzat nimeni, spuse. Calitatea tehnică era îngrozitoare. Nu poți trage un film color de calitate în metrourile New Yorkului, cu numai cincisprezece mii de dolari. Sunt expert mondial în materie, şi am învățat asta pe pielea mea.

Horst înclină din cap, înțelegător.

- Un buget total de cincisprezece mii de dolari pentru un film color... Am avut contracte cu regizori care scânceau după bugete de cinci sute de mii de dolari. Crezi că ai fi putut realiza filmul tău, în bune condiții, cu un buget de cinci sute de mii de dolari?

- Si un remake după *Cleopatra* pe deasupra, răspunse simplu Paul.

Apoi rânji. Horst zâmbi. Totul era în regulă!

- Nu poți fi calic, spuse Beck. Trebuie să cheltuieşti suma corectă de bani pentru a face un lucru corect, nici un penny mai mult, nici un penny mai puțin. Am văzut filmul lui Paul, şi, dacă ar fi avut încă patruzeci de mii de dolari, ar fi izbândit. Cineva care face ceea ce a făcut Paul cu cincisprezece mii de dolari nu va avea absolut nici o problemă, lucrând cu un buget redus, dar decent.

Paul jubila. Ce plăcere o să fie să lucrez cu un asemenea producător! Cu un şef de studiouri, care crede că face o afacere. La naiba, chiar *face* o afacere! Vom ieşi cu toţii cu faţa curată! Iată un târg cinstit, creator, cuşer.

Dar de ce-o fi minţit Jango, afirmând c-a văzut *Dedesubtul pământului?*

- N-am nici o obiecţie în privinţa lui Paul, declară Horst. Jango, dacă-l vrei, e al tău.

- Bine, admise Beck, am lămurit asta. Acum întrebarea e dacă va accepta Paul târgul.

Dacă accept târgul? Daţi-mi contractele şi le semnez cu sânge.

Dar Jango Beck se lăsă pe spate şi spuse:

- Paul, înainte de a da un răspuns, vreau să te fac să înţelegi cum e târgul, ca să n-avem probleme mai târziu. Oamenii lucrează mai bine dacă scapă de conversaţia asta încă de la început. îşi aprinse ţigara, trase uri fum scurt, şi-l fixă pe Paul. Eu sunt producătorul, si intenţionez să fiu un producător creator, nu doar să semnez cecuri. Ideea filmului îmi aparţine. In consecinţă, eu voi aproba scenariul.

O dată scenariul aprobat, nu mă mai amestec până când nu e tras tot materialul, moment în care îl vei monta, spre satisfacţia noastră reciprocă.

- Pare a fi absolut corect, îşi exprimă părerea Paul.

Controlul absolut asupra scenariului şi montajului final nu l-ar putea avea decât Isus Cristos şi Stanley Kubrick, niciodată un nou-venit. După legile Hollywoodului, Beck se comportă peste măsură de generos. Am izbuti să colaborăm fără incidente.

- Si cum rămâne cu muzica şi distribuţia? întrebă Taub. Ar fi bine să clarificăm şi asta, Jango. In film sunt implicate şi studiourile Eden Records.

- Tocmai despre asta voiam să vorbesc, Mike, răspunse Beck, blând. Vezi tu, Paul, vânzarea discurilor şi publicitatea

vor face posibil acest proiect. Peste douăzeci de artişti şi trupe de la Eden şi Dark Star vor înregistra albume „live" la festivalul rock pe care-l organizăm în vederea filmului. Astfel că Mike şi cu mine vom supraveghea tot festivalul, deoarece va trebui să stoarcem din el maximum de publicitate pentru albumele „live". Ceea ce înseamnă că noi îl organizăm, iar tu, pe acest fundal, vei trage filmul. Noi nu-ți spunem cum să filmezi, tu nu ne spui cum să organizăm un festival rock.

- Nici măcar n-aş şti cum să încep, dacă ar fi vorba să vă dau indicații cum se organizează un festival rock, declară Paul, precaut.

Unde voiau să ajungă?

- Bine, zise Beck, deci ne-am înțeles. Confonn acestei situații, va trebui să exercit un anume control asupra montajului şi un control final al coloanei sonore, pentru a fi sigur că albumele cele mai bune -cele cu posibilități maxime de vânzare - beneficiază în film de maximum de promovare. Că în film apar cei mai buni artişti. Şi, desigur, că vor avea succesul scontat. Ceea ce înseamnă că eu, în calitate de producător, fixez şi distribuția.

Pereții verzi ai încăperii parcă deveniră brusc proeminenți, ca şi cum lentilele ochilor lui Paul ar fi făcut o rapidă schimbare de focar. Observă firicele de praf în lumina proiectată de candelabrul Tiffany. Deveni conştient că participa la un fel de pocher, că interesul lui Beck nu coincidea total cu al lui. Că el, Paul, nu era un Kubrick, cu forța de a putea exercita un control total asupra realității în care lucra, dar şi asupra realității pe căre o crea în film. Că el nu avea deloc forță, cu excepția faptului că putea câştiga numai prin talent şi abilitate - ceea ce, lucru deja recunoscut de Beck, reprezenta o însuşire bogată pentru oricine altcineva, dar nu pentru un adevărat regizor de mâna-ntâi.

- Cinstii vorbind, n-aş putea spune că-mi place chestia asta, afirmă Paul.

Jango Beck zâmbi.

- Cinstit vorbind, n-aş putea spune că m-aşteptam să-ţi placă, întrebarea e, restul târgului ţi se pare destul de atrăgător ca să fii de acord?

Ştiind că răspunsul era evident, Paul se trezi făcând ceva ce i s-ar fi părut de neconceput cu o jumătate de oră în urmă. Ar trebui să nu dau prea repede un răspuns afirmativ, gândi el. Ar trebui să văd mai întâi câţi bani pot obţine.

- Ce înseamnă *restul* târgului? se interesă el. Care e bugetul? Eu cu ce mă aleg?

Jango Beck dădu pe gât tot paharul cu brandy.

- Bugetul de producţie va fi de trei sute de mii. Bineînţeles că asta nu include festivalul rock sau orice altceva legat de el. Atât vei primi ca să filmezi o poveste de dragoste cu două personaje principale. Crezi că te poţi descurca?

Din privirea lui Beck, Paul pricepu că ştia al naibii de bine că era mai mult decât suficient.

- Fireşte, nu-i nici o problemă. Acum, în ceea ce priveşte câştigul meu...

- N-am de gând să te las să te arunci la preţ, zise Beck. O să-ţi dau un salariu de şapte sute cincizeci de dolari pe săptământă, pentru scenariu şi montaj, dar care să nu depăşească cincizeci de mii. Vei primi diferenţa dintre salariu şi cei cincizeci de mii de dolari în ziua prezentării filmului. Vei primi cinci procente din profitul producătorului, care se plăteşte anual. în fond, ăsta nu e un film cu buget mare.

Din nou, expresia feţei lui Beck îl convinse pe Paul că acesta ştia perfect ce ofertă mărinimoasă îi făcea. Paul se aşteptase la o ofertă iniţială de maximum douăzeci de mii de dolari, pe care el s-ar fi zbătut s-o urce la treizeci de mii. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să ceară cincizeci de mii, plus procente din încasări. încercă din răsputeri să-şi mascheze încântarea, nu din vreun motiv practic, ci pur şi simplu pentru a evita să pară scârbos.

- în ce priveşte distribuția... spuse. Aş dori să aflu, măcar în mare, ce gândiți înainte de-a mă angaja în afacere... V-ați gândit la cineva anume pentru rolurile principale?

Jango Beck trase lung din țigară, suflând un rotocol de fum spre tavan.

- Până acum, numai la protagonistă, răspunse el. Protagonista e Velva Leecock.

Velva, care se făcuse mică în fotoliu, deveni brusc focarul atenției celor din încăpere. Paul nu reuşi să detecteze nici cea mai mică mişcare, dar chipul ei căpătă viață, iar trupul parcă i se maturiză. Era tulburată. *Era într-adevăr* tulburată. Mike Taub, din cine ştie ce motive, părea foarte satisfăcut. Numai John Horst părea să-şi dea seama de dezastru.

Numai el şi cu mine ştim câte ceva despre ceea ce înseamnă film, constată Paul. Suntem singurii care ştim ce rateu ar fi Velva -o reîntoarcere la cele mai proaste filme ale anilor cincizeci. Dar Beck m-a pus în gardă. Dacă deschid gura să spun că mă îndoiesc de propunerea lui, mă lupt contra mea, punând în pericol un proiect care înseamnă totul pentru mine. Iar Velva e aici, în încăpere, dar, de fapt, se află în al nouălea cer. Horst va trebui să fie cel care-i va tăia aripile.

- Eşti sigur de asta, Jango? interveni Horst. Nu vreau să vă jignesc, domnişoară Leecock, dar nu aveți legitimitatea de a...

- Să nu vorbim despre garanții, John, ripostă Beck. Ce garanții prezentau Velvet Cloud atunci când i-am descoperit? Zero! Ripe Fruit? Mai puțin decât zero! Eu îmi câştig existența descoperind talente şi punându-le să lucreze pentru mine. Le simt ca un porc care râmă după trufe. Eu nu citesc listele şi memoriile de activitate. Nici măcar nu ştiu de ce sunt convins că Velva va ajunge un star, doar simt asta. Rareori

. greşesc, când mă ghidez după instinct.

- Sper că poți motiva o asemenea alegere, preciză Horst.

Jango Beck aruncă o privire spre Velva, nu spre Horst, iradiind după sexualitate. Velva o devoră, parcă plutind spre Beck.

- Dacă vrei o justificare convențională, John, am să ți-o dau pe cea mai tradițională din Hollywood, spuse Beck. Eu sunt producătorul, iar doamna s-a regulat cu mine ca să obțină rolul.

Taub chicoti, iar Velva roşi sub pălăria de pai; Paul nu ştia dacă de jenă sau de plăcere. Fața lui Horst împietri într-o expresie de dezgust.

înainte ca Horst să deschidă gura, Jango Beck îi amplifică dezgustul, zâmbind şi privindu-l țintă în ochii furioşi:

- E marea şi vechea tradiție a Hollywooduiui, John, ca directorii de producție să-şi reguleze vedetele. în fond, dacă o vedetă nu-şi poate excita producătorul, pe cine altcineva te-ai aştepta să tulbure? N-am dreptate?

Ceva parcă se scurse lent din Horst; Paul nu-şi putea da seama ce anume. Dar furia de pe chip se topi treptat în ceva ce semăna mai mult a resemnare. Cât timp se petrecu această transformare de alchimie, Beck îl privi tăcut o clipă, după care izbucni în râs, eliminând tensiunea.

- Nu mai fii atât de serios, John. N-am vrut decât să subliniez un lucru. Adică faptul că nu cred în garanții sau în logică şi că n-am de gând să-ți mai răspund la acest gen de întrebări.

- Am înțeles, răspunse Horst. Pentru asta, nu era nevoie s-o pui într-o situație delicată pe domnişoara Leecock.

Beck râse.

- Domnişoară Leecock, te simți jenată? Ridică mâna. Nu trebuie să răspunzi.

Velva chicoti.

- Vezi, asta e, spuse Beck. Interpretez acest chicotit drept o dovadă a stofei de vedetă. Imaginați-vă aceste ultime minute ca un fragment dintr-un film.

Apoi, Beck deveni brusc serios, prinzându-l pe Paul în universurile întunecate din spatele ochilor lui stranii, dominatori, țintuindu-l cu întreaga atenție.

- Asta-i târgul, Paul, şi, în privința lui, nu mai există nici o altă negociere. Am nevoie de un bărbat adevărat. Un regizor trebuie să gândească şi să decidă pe loc, corect? Aşa încât, spune-mi în clipa asta, batem palma sau nu?

În mintea lui Paul, semnificația deplină a comportamentului lui Back izbucni si se dezvoltă până la o serie întreagă de implicații interdependente, pe care le parcurse într-o fracțiune de secundă. Beck îi demonstrase că nici măcar Horst nu-şi poate impune autoritatea în fața lui. Îi demonstrase, cu alte cuvinte, că şansa de a face filmul fără a o avea pe Velva protagonistă era nulă. Şi, acționând astfel, subliniase cu claritate că târgul pe care i-l oferea e definitiv sub toate aspectele, că Paul nu va avea posibilitatea să îmbunătățească mai târziu situația, îi demonstrase în mod limpede cine e şeful. Şi-l făcuse pe Paul deosebit de conştient că nu va avea posibilitatea de a-l prinde pe Jango - că niciodată nu-l va înțelege îndeajuns. Jango Beck urma să se infiltreze în realizarea acestui film, ca o forță puternică şi total imprevizibilă.

Asta mă va implica total şi încă ceva pe deasupra, constată Paul, şi când o să isprăvesc, va fi mai puțin decât aş fi putut să fac. Dar e un film de categoria întâi şi e singurul joc în care merită să intru.

Jango Beck îl privi neclintit. Pariez că ştie tot ce-am gândif. Pariez că îşi dă seama că şi eu ştiu că ştie chiar acum, şi pariez că exact aşa a plănuit totul. Domnule Jango Beck, sunteți un individ care răsuceşte mințile a-ntâia. Dar, dacă mergeți pe mâna asta, trebuie să intru şi eu în joc. Măcar e o miză care merită.

- Batem palma, domnule Beck, răspunse.

- Ne vedem la Grădina Zoologică, Paul, spuse Sandra Bayne, cu o uşoară fluturare a mâinii, când se închiseră uşile liftului.

Un puşti haios, într-adevăr un puşti haios, gândi ea. Nu m-ar mira să mă încurc cu el. Garantez că în spatele ochilor lui se ascunde mai mult decât un nou tutăr de-al lui Jango.

- SGRAAUCK! VRAAC! GRIIC!

Doi papagali se apucaseră de un concurs de țipete, scârțâind şi legănându-se amețiți pe balansoarele lor.

- HEI! urlă Hakim, şi, uluitor, papagalii tăcură brusc, în timp ce bâzâi soneria interfonului. Hei, Jango, păsările astea ale tale sunt nişte nasulii *cretine* zise el. Cât de curând, o să le pun la frigare. Mda, bine. Hei, Sandy, marele bărbat vrea să mergi până la el în birou.

Misiune îndeplinită. Hakim reveni la lectura romanului lui William Burroughs. Avea doar două romane ale lui Burroughs şi le relua mereu de la capăt, ca şi cum ar fi încercat să-şi graveze în creier modelul literelor. Hakim venise aici de o lună, şi cam asta era tot ce ştia Sandra despre el, şi cam tot ce-ar fi vrut să ştie. Pe-aici, cu cât ştii mai puțin, cu atât mai bine. Ce azil de nebuni!

Trecu pe lângă Hakim, prin uşile de sticlă şi de-a lungul coridorului nesfârşit, care ducea spre biroul lui Jango.

înăuntru, Jango şedea tolănit pe canapeaua de apă, cu brațele larg desfăcute pe speteaza semicirculară, întins pe suprafața de catifea neagră a ceea ce el pretindea a fi cel mai mare pat de apă circular din lume. Chiar dacă era sau nu deținătorul recordului, era *plăcut* să faci dragoste pe imensa suprafață ondulatorie; ca şi cum ai fi făcut dragoste pe valurile tandre ale unei mări fără țărmuri. Jango o putea face să călătorească acolo, singură, cu plăcerile trupului, uitând complet de lumea din jur.

- Am încheiat afacerea, spuse Jango, bătând cu palma lângă el, pe patul de apă, de parcă ar fi adresat o invitație.

Sandra se aşeză pe pat, cât mai departe de Jango; în clipa asta, nu avea starea unei călătorii dintr-âcelea. Jango clipi indiferent şi nu mai repetă gestul. Asta e unul dintre lucrurile pentru care merită să lucrezi pentru Jango, gândi ea. Unul dintre lucrurile pentru care-l agreez. Ce îngrozitor ar fi dacă ar face dragoste cu mine ori de câte ori aş vrea eu, sau dacă m-aş culca cu el ori de câte ori şi-ar dori el asta. Ar fi o *relație.* O relație cu Jango ar însemna sfârşitul la casa de nebuni sau, mai rău, cutiuța cu somnifere. Dar să stai în preajma unui tip cu atât de multă sexualitate animală ca Jango şi să nu te culci cu el delpc, ar însemna o tensiune prea mare pentru sistemul nervos.

Jango sări brusc de pe canapeaua de apă în spatele chestiei pe care el o numea birou, sprijinit pe şase stâlpi subțiri de crom - o lespede informă de marmură neagră, care se răsucea în jurul fotoliului ca un nor înghețat. Fotoliul însuşi avea forma unei jumătăți de ou din crom, tapițat cu pluş de culoarea cerului; învelea trupul înalt, subțire, al lui Jango ca o canapea de astronaut.

Apăsă câteva butoane pe consola de teck ce se curba în jurul biroului, exact în fața lui. Era ultimul răcnet în materie de telefonie, instalat de un pasionat nebun al telefonului. Şase linii exterioare intrau în consolă. La celălalt capăt se aflau şase jacuri pentru cele şase extensii telefonice de pe birou, un interfon şi suficiente contac-toare pentru o mică linie de cale ferată. Numai Jango şi cel care instalase panoul înțelegeau cum funcționează, iar cu ajutorul instalației, Jango se putea juca cum dorea cu telefoanele. îşi putea pune la punct propriile-i teleconferințe. Putea muta telefoanele de pe o linie pe alta, putea aranja conversații între şase oameni şi putea schimba partenerii de discuție după dorință. Sau putea ține conferințe între cei din birou şi alți şase care telefonau. Sandra era absolut convinsă că putea înregistra conversațiile de pe fiecare linie printr-un simplu declic, sau

putea pune benzi înregistrate pentru orice fel de solicitare. Era ca un cyborg în turnul de control al unui aeroport, stând acolo în gogoaşa lui albastră-argintie, conectat la complexul de telefoane.

- Fă-mi legătura cu Art Leroy, Bill Horvath, Jonas Green, Danny Sullivan, Chick Day, spuse Jango într-unui dintre receptoare.

Sandra se aşeză pe o canapea cu dungi zebrate albastru-şi-gal-ben, lângă birou, şi se concentra, privind păianjenul în plasă.

Restul încăperii părea conceput să facă mai puţin înfricoşător cuibul păianjenului. în spate se afla o fereastră enormă dând spre Sud, peste ţinutul de jos al oraşului Los Angeles, un ocean întins le amestecuri pastelate, luminat de soare şi umbrit de un strat gros de smog, care se ridica dintr-o ceaţă bleu-cenuşie spre vârful clădirilor, ajungând deasupra lor ca o hidoasă pată cafenie. Ceilalţi trei pereţi aveau un colorit, în albastru, roşu şi galben; culori care se repetau în tonuri estompate în figurile geometrice complexe ale covorului. încăperea era dominată mai mult de patul de apă decât de birou, iar scaunele obişnuite fuseseră înlocuite de canapele joase. Iluminatul era de asemenea controlat de consola de pe birou: lămpi mici, situate pretutindeni în încăpere, cu becuri felurit colorate. Jango putea schimba atmosfera numai prin simpla învârtire a degetelor.

în clipa aceasta, totul era luminat ca ziua, ca pentru afaceri.

- Vreau să organizăm o scurtă conferinţă de presă, vineri, o anunţă Jango. Lipitorile rockului, nu greii mass-media. O să te ocupi tu, eu nu voi fi de faţă. Vreau să anunţi că Dark Star împreună cu Eden vor să organizeze cel mai mare festival rock în beneficiul clienţilor lor credincioşi şi că intrarea va fi gratuită. O să-l numim Carnavalul Vieţii.

- Asta-i tot? Nimic despre film?

- Nu vreau să părem nişte găinari care profită de prostia celorlalţi. Aşa încât, mai întâi, anunţăm organizarea festivalului şi după aceea, în săptămâna următoare, oferim câteva detalii mărunte si spumoase despre acest minunat şi gratuit Carnaval al Vieţii, iar atunci când toată lumea e cu drogul în cap, Eden Pictures anunţă calm că se va face şi un film. Asta e unul dintre avantajele muncii cu necunoscuţi: publicitatea.va fi de partea festivalului, acolo unde îi e locul, în si nu va pierde timpul cu filmul, creând o atmosferă nasoală. Altfel, s-ar putea să pară că noi organizăm acest minunat festival gratuit numai ca să dăm câteva cadre şi puţină culoare unui film.

- Adică exact ceea ce ai de gând să faci.

- Nu *exact* ce fac, dar destul de aproape ca să evităm să *pară* ceea ce fac, de fapt.

- Aici nu m-am prins, swami.

- Asta-i regula jocului, Sandy. Vreau să nu se prindă nimeni de chestie, si dacă te încurc pe tine, vei fi şi tu în stare, la rândul tău, să-i încurci pe toţi bulangiii care se dau mari scule în presa rock şi a Mişcării.

- Dorinţa ta e lege pentru mine, spuse Sandra.

Chiar şi atunci când n-o înţeleg. Chiar şi atunci când nu-mi place. Jango, oare te iubesc cumva ciudat, în manieră marţiană?

Jango observă o lumină pe consolă. Ridică un receptor.

- Mda. Ştii înţelegerea, nu-mi pasă cât iei, tu ai pomit-o. Poate. Corect, totul e acoperit. Vineri, exact. *Ciao.*

Puse receptorul în furcă.

- Problema noastră de Public Relations e să acţionăm astfel încât filmul să nu pară o exploatare a celor din festival. Ştii în ce rahat am putea intra dacă cei din Mişcare hotărăsc să facă tam-tam, publicitate proastă sau să încerce să stoarcă mită de la mine.

Jango ridică alt receptor.

- Chickie, iubitule! O să fii încântat când o să afli că vreau să mai bag nişte bani în echipament. Ştiu. dar s-a ivit o ocazie unică, i o.mi tie nevoie de mult mai multe decât avem. înregistrările în aer iber. zi şi noapte, calitate de studio, şaisprezece piste, în trei sau patru ucuri simultan. Exact. Cât? Oho! nu, e-n ordine, vorbim sâmbătă.

Pentru a mia oară, Sandra Bayne se trezi examinându-l pe Jango Beck ca şi cum ar fi fost cine ştie ce creatură rară, readusă Ia viață dintr-o junglă exotică. Părul negru ondulat, în care-ți puteai afunda mâinile, trupul subțire, sensibil, în stare să facă dragoste cu fiecare muşchi, ochii negri, plini de viață. Era un mascul animal. Dar interiorul minții lui era *terra incognito.*

L-am văzut pretându-se la lucruri incredibil de josnice - şantajând oameni, distrugând cariere, aducându-i pe unii în stare să-şi piardă mințile, culcându-se cu homosexuali şi lesbiene, şi Dumnezeu mai ştie ce, iar dacă jumătate dintre poveşti sunt adevărate, din cauza lui au fost ucişi oameni, pe alții i-a făcut dependenți de heroină, a pus talente reale să semneze contracte de sclavi. Deşi, casa lui e plină de lucruri minunate, e bun la pat, sprijină oamenii în care crede. nu-l poți învesti cu încredere, nici dacă te fuți cu el.

Lucrez pentru el şi mă culc cu el de trei ani *deja,* şi totuşi nu-l înțeleg deloc. Ca şi cum n-ar fi chiar o ființă umană. La urma urmei, nimic nu e sigur.

Jango Beck puse receptorul în furcă.

- Bine, Sandy, cunoşti instrucțiunile.

- Jango, vrei să-mi faci un serviciu?

- Orice, iubito, dacă nu mă costă bani.

- Ai putea să-mi spui ce rol joacă Paul Conrad în târgul ăsta meschin?

- Oooh-ho-hoo, te interesează copilul-minune! exclamă Jango, cu o expresie.jucăuşă în ochi.

- E un puşti haios pe care n-as vrea să-l văd nimicit, insistă Sandra, fără convingere şi fără a se sinchisi, de fapt, ştiind că oricum nu-l putea influența pe Jango. Sper că nu-i pregăteşti ceva nasol.

Corect, spuse Jango, râzând uşor. Nu te interesează, dar vrei să-i protejezi luciul pielii lui tandre.

- Ei bine, poate că-mi place. Un. pic. Eviți răspunsul la întrebare.

Jango îşi propti picioarele pe consola de marmură.

- Nu evit răspunsul, Sandy. întrebarea nu-şi are rostul. Habar n-am ce-i pregătesc. Afacerea asta e atât de complicată, încât nu ştiu ce-o să se întâmple. Conrad poate câştiga, sau Conrad poate pierde. E o cantitate necunoscută, n-am văzut nici un centimetru din filmele lui. Nici măcar nu ştiu dacă e un geniu sau un prostovan netalentat.

Cuuum?

- E un factor aleatoriu, pe care l-am aruncat în vâltoare ca să fac lucrurile mai interesante pentru mine, declară Jango. Ştii Cât de mult detest determinismul.

- Dar pariezi pe el, sau contra lui?

Jango Beck zâmbi.

- Sandy, Sandy, n-o să înveți niciodată? Eu nu joc astfel. Eu pot să câştig, pierzând, sau pot să pierd, câştigând. Chestiunea e să pun sistemul în mişcare şi să mă las dus de val. Inamicul este entropia -tendința către simplism. E nevoie de haos şi complexitate. îmi plac surprizele şi, din moment qe puțini oameni sunt capabili să mă surprindă, sunt obligat să mă străduiesc să-mi fac singur surprize.

- Eşti un mare rahat!

Jango se ridică, făcu o plecăciune şi spuse:

- Iar tu eşti profetul meu!

Pe nesimțite, un val de afecțiune pentru Jango Beck o învălui pe Sandra, o dorință irațională, nejustificată,

nemotivată de a-l atinge, chiar dacă el se comporta ca un rahat.

Dar o face atât de bine! în tot oraşul ăsta nu există bărbat ca el. Aş dori să-l pot iubi... aş dori... habar n-am ce-aş dori...

Mascându-şi simţămintele încâlcite, Sandra Bayne se îndreptă spre Beck cu un sentiment fără margini, transformat în ceea ce putea ea cuprinde şi înţelege din zona relaţiei lor: dorinţa.

- Of, taci din gură şi hai să ne futem, spuse Sandra, cu o răceală neconvingătoare.

IV

- Pot şi nu pot, pricepi ce vreau să spun, Bill?' zise Susan, simţind ceva glacial în adâncul fiinţei, chiar şi în fierbinţeala soarelui după-amiezei, şi temându-se de spectacolul din Carnavalul Vieţii mai mult decât se temuse vreodată de ceva în viaţă.

Si totuşi... şi totuşi, când Jango o sună pe Star, când apasă pe butoane, când muzica începu să cânte...

- Poate că aş putea să fac eu ceva, poate că nu trebuie să te ocupi tu... spuse Bill, rezemându-se de balustrada terasei, gol de Ia brâu în sus, cu pletele fluturându-i în vânt, cu ochii ţintă la ea, absorbind energiile interioare uscate, aproape golite.

Doamne, te iubesc, gândi Susan. Când ne sfâşiem unul pe altul, te iubesc.

- Ce poţi să faci? întrebă femeia. Să mergi mai departe fără mine, numai tu şi băieţii? în afară de asta...

- Scriuceva material nou. Un întreg album care va rezolva problema cu Star şi-l va mulţumi şi pe Jango. Rahat, nu ştiu! exclamă el şi izbi cu pumnul balustrada de lemn, apoi se schimonosi de durere. La dracu'!

Susan traversă terasa spre el, îl îmbrăţişă, îi simţi încordarea din trup şi furia din suflet. Asta îi declanşă o stare de calm, o forţă trezită de dragostea ei pentru el. Ne

alimentăm unul pe altul, gândi ea. Ajungem la capăt şi atunci descoperim că încă mai avem de dat, mai avem materie de consumat.

- Ştii ce-o să se-ntâmple. Exact cum spunea Jango, e inevitabil, e destinul nostru.

- Tocmai afirmai că n-o să poţi...

- Am zis că pot şi nu pot. Sunt îngrozită, eu nu vreau să cânt *live,* dar *Star* poate: *Star* trebuie să poată, asta e viaţa lui Star, şi Star devine pe zi ce trece mai puternică, mai puternică, mai puternică...

- Termină cu rahatul ăsta!

Bi 11 o răsuci, îi înşfăcă de braţe şi o scutură, cu buzele încreţite, cu degetele învineţindu-i carnea. îl privi cum o priveşte privindu-l, şi clipa de ameţeală psihică trecu, iar o dată cu ea, şi furia lui Bill. Mâinile slăbiră strânsoarea, şi ea se prăbuşi pe pieptul lui gol, scurgându-se în braţele lui. Cu pielea obrajilor îi simţi tăria pieptului, şi cu muşchii spatelui, tandreţea îmbrăţişării. Asta însemna să fii Susan. *Susan.*

- Ce ne facem, iubiţico?

Pentru o clipă i se păru că se adresează sieşi, atât de mult erau topiţi unul într-altul.

- Pentru că Jango are dreptate, răspunse ea. Poate că ar trebui să ne lăsăm duşi de val şi să ne liniştim, poate că... oricum, nu putem schimba nimic...

Acum douăzeci de minute, stând aici, afară, în lumina soarelui, sub cerul albastru, Jango Beck sugerase mult mai mult decât un producător şi manager care ameninţa nişte cântăreţi refractari; simţise în el ceva din vechiul prieten înţelept, acel guru care fusese mereu alături de ei şi care, într-o manieră ciudată, înţelegea mai mult decât o făcuse vreodată Bill. Ochii lui ca două ochiuri reci de apă sub baldachinul cerului...

Nu-i aşa că *acum* nu sunteţi fericiţi? spuse Jango. Fireşte că-i aşa, pentru că luptaţi contra propriului vostru destin,

încercând să negați ceea ce sunteți. In felul ăsta, nu puteți câştiga. Trebuie să vă lăsați purtați de val, să vă mişcați o dată cu el, să vă folosiți de forța lui. O persoană puternică poate înota o dată cu curenții fluviului şi îi poate folosi pentru a ajunge exact în locul pe care şi-l doreşte, dar, dacă o să continuați să înotați contra curentului, o să obosiți şi o să vă înecați.

- Ce prostie! mormăi Bill, privind deliberat dincolo de Jango, înspre arbuştii încâlciți din valea de sub terasă.

Dar Susan simți cum vorbele lui Jango i se scurg în adâncul ființei, impresionând-o din interior. Acționând, într-un fel, exact aşa cum îi spusese el să acționeze asupra destinului.

- Te temi de ceea ce devii, spuse Jango. Dar nu mai poți da înapoi. Nu mai poți reveni la puştoaica drogată din Haight, în Vara Dragostei. Locul în care ai fost nu mai există, iar cea care ai fost nu mai există nici ea. Nu te poți împotrivi să pluteşti înainte; trebuie să devii ceea ce eşti destinată să devii. Unica ta opțiune reală este dacă vrei s-ajungi pe culmi demnă, sau să fii târâtă, lovită şi huiduită.

Bill se întoarse spre Jango.

- Căcănar mizerabil, nu vrei altceva decât să-ți mai tragi nişte mălai din suferința noastră!

Jango îşi lărgi câmpul de observație pentru a-l include şi pe Bill, iradiind încă acel calm glacial.

- Bineînțeles că vreau să mai câştig nişte bani de pe urma lui Velvet Cloud. Voi nu vreți? Dar nu din suferința voastră! Voi suferiți acum, dar eu câți bani fac în vreme ce tu pierzi timpul, incapabil să scrii un simplu cântec, iar Susan se dă de ceasul morții la gândul de a cânta „live"? Eu fac bani atunci când *voi* faceți bani, iar asta se întâmplă atunci când dispare suferința. Am mai văzut asemenea crize artistice. Suferința vine din frică, iar frica vine din suferință. Singura cale de a ieşi din rahatul ăsta este de a înfrunta direct

suferința, frica. Fiți ceea ce sunteți destinați să fiți, şi atunci nu va mai exista frică sau suferință. Dacă vreți să treceți prin foc, trebuie să păşiți în flacără.

- Cu alte cuvinte, spuse Bill, să te faci frate cu dracu'!

- Nu vreau decât să vă ajut...

- Nu vrei decât câ noi să scoatem un album nou pentru blestematul ăsta de festival al tău, ca să te mai îmbogățeşti un pic...

Jango ridică din umeri.

- Fireşte că vreau să mă îmbogățesc. Cine nu vrea? Dar nu mă pot îmbogăți decât prin deblocarea creativității voastre - voi vă simțiți mai bine, iar eu devin mai bogat. Dacă aş fi nemernicul pe care-l credeți voi, puis şi simplu, aş semna un contract obligatoriu între mine, ca manager al vostru şi ca producător, iar apoi v-aş da în judecată pentru nerespectarea contractului, dacă nu v-ați face apariția.

- Chiar crezi că ne poți speria cu un proces, omule?

- Nu frica ar fi pârghia, spuse Jango. Ci, pur şi simplu, bătrâna foame. S-ar pune poprire pe tot ce vă aparține şi chiar dacă, eventual, ați câştiga, conturile voastre din bancă ar fi înghețate pe luni de zile. Va trebui să vă întoarceți la muncă numai ca să vă asigurați mâncarea. Se întrerupse şi îşi miji ochii. Poate chiar de aşa ceva aveți nevoie. O întoarcere la realitatea inițială... Apoi zâmbi şi-l atinse uşor pe Bill pe umăr. Iți dai seama ce-aş putea face dacă, într-adevăr, aş fi un nenorocit de exploatator fără scrupule? Nu vă bucurați că sunt un om sensibil, un prieten realmente interesat de bunăstarea voastră?

Susan simțise amenințarea reală din glasul lui Jango; numai un idiot nu şi-ar fi dat seama că adusese ideea în discuție ca pe o soluție finală. Dar în tot ce spusese a existat şi o anume sinceritate, o nuanță stranie de onestitate ipocrită. Dacă vrei să treci prin foc, trebuie să păşeşti în flacără.

...Ce-ar fi să renunț la luptă şi să mă las purtată numai de muzică? Să renunț şi să devin ceea ce sunt destinată să fiu? Ar putea fi mai rău decât ceea ce fac acum, luptând clipă de clipă împotriva eului meu?

- Ți-aminteşti ce spunea Jango, Bill? întrebă ea. Că trebuie să păşeşti în flacără, ca să treci prin foc? Poate e un adevăr. Poate ar trebui pur şi simplu să ne lăsăm purtați de muzică şi să fim ceea ce suntem destinați să fim. Cândva am crezut în asta, am crezut cu tărie...

- Şi uite unde ne-a adus, comentă cu amărăciune Bill. Uite unde te-am adus eu. La limita dezastrului.

Îşi ridică capul de pe pieptul lui, privindu-l adânc în ochi.

- Nu te învinovăți, spuse ea. Orice s-ar întâmpla, nu te învinovăți. Tot ce-am făcut, am făcut împreună. Orice vom deveni, vom deveni împreună.

- Numai tu, Jango Beck şi cu mine, spuse Bill. Eu scriind pentru Star, tu trăind în pielea ei, iar Jango manevrându-ne pe amândoi.

- Si oamenii care au nevoie de noi, replică Susan. Oamenii pe care Star îi poate ajuta pentru că noi i-am făcut să creadă... Putem oare să ne îndepărtăm de oamenii care cred în noi?

- Dă-i în pizda mă-sii! mârâi Bill, dar Susan simți falsitatea frazei.

Bill, cel pe care-l iubea, Bill, care elaborase totul încă de la început, nu putea, în nici un caz, întoarce spatele dorinței oamenilor, nu putea fi cinicul care încerca acum să fie cu disperare.

- Doar nu vorbeşti serios, Bill!

Ochii i se îmblânziră.

- Poate că nu. Dar în mod sigur mi-aş dori. Eu am nevoie de tine, iubițico, mai mult decât oricine altcineva. Am nevoie de *Susan,* nu de Star.

Ii puse un deget pe buze, apoi îl sărută lung şi apăsat, gustând sarea stresului de pe buzele lui, încercând să scoată din el unda stătută de disperare, simțindu-i trupul tremurând, lipit de-al ei.

Traversară în tăcere casa până în dormitor, în tăcere se dezbră-cară, şi tot în tăcere Bill aprinse cele patru lumânări cu aromă de căpşuni de pe stâlpii patului de apă. Ea rămase timp îndelungat privindu-i goliciunea, în vreme ce aroma dulce umplea încăperea, în vreme ce el îi privea trupul, în vreme ce el se excita dinaintea ei, şi totul semăna cu un ritual, o scenă pe care o repetaseră de atâtea ori, încât acum treceau prin ea ca nişte roboți. Nu pentru că sexul nu mai avea sens pentru ei, ci tocmai pentru că avea prea mult sens, astfel încât fiecare clipă, fiecare mişcare erau pline de amintiri şi implicații, înghețate într-un dans al dragostei al cărui ritm nu îndrăznea să-l rupă de teamă să nu fărâmițeze modelul fragil al dragostei lor şi să... să...

Se aruncă asupra lui, departe de gânduri, departe de teama pe care n-o putea denumi - pe care nu îndrăznea s-o numească şi încercă să-şi îngroape în gustul gurii lui senzația care bolborosea în ea ca'o smoală neagră în adâncurile ființei, senzația cărnii lui lipite de-a ei şi, după un timp prea scurt, scânteia plăcerii fizice pure când o culcă pe pat şi o pătrunse.

O pătrunse, dar nu o posedă. O penetră, dar nu în suflet. Nu simți fuziunea încântătoare în rapiditatea plăcerii reciproce. Simțea dulceața şi dragostea în ritmul şoldurilor lui, dâra uşoară a sărutărilor pe gât şi claviculă, şi îi răspunse cu un dans propriu al dragostei, cu mici strigăte gemute. Ii simțea plăcerea, îşi simțea propria-i plăcere, dar plăcerea *lor,* comuniunea pe care o împărțeau, dispăruse. Se ascundea undeva, dincolo de personajele false pe care încercau să le întruchipeze, deoarece sentimentele care-i traversau erau prea dureroase pentru a putea fi împărtăşite.

El făcea dragoste cu ea, ea făcea dragoste cu el, dar nu făceau dragoste împreună.

Jucăm teatru, gândi tristă, când îl simți îndreptându-se spre orgasm. Jucăm teatru chiar între noi. In disperare de cauză, ajunse pe punctul de a mima un orgasm, o treabă meschină, la care nici nu visase vreodată. Şi, parcă în batjocură, în timp ce gemea şi se zvârcolea într-un extaz simulat, jocul, spectacolul, atrase după sine lucrul real, sau o variantă electrică şi rece a lucrului real, o străfulgerare de eliberare fizică care o traversă cu toată căldura umană a unei încărcături de electricitate statică.

După ce un timp îndelungat Bill rămase gâfâind deasupra ei, cu obrazul îngropat în pernă, îşi găsi, în sfârşit, cuvintele:

- Bill, cred că ar trebui să încercăm să scoatem un album împreună. Să-i adunăm pe băieți, să vedem dacă poți scrie ceva, să încercăm să revenim din nou la viață. Mă simt moartă, împotrivin-du-mă. încep să simt că lupt în tabăra care n-are dreptate.

- Eşti sigură? Doar n-ai de gând să înregistrezi pentru Carnavalul Vieții?

- Numai un album, spuse ea. Numai ca să facem din nou ceva împreună.

în sinea ei se îndoia. Dragostea noastră a fost mereu nedespărțită de muzica noastră. Dacă oprim muzica, s-ar putea să pierdem dragostea. Poate că o pierdem chiar acum. Poate că singura cale prin care o putem salva e să ne lăsăm purtați de muzică: S-o lăsăm să ne aducă înapoi la noi înşine. Sau acolo unde suntem destinați să ajungem...

Când muzica bate la uşa dormitorului meu Şi paşii nu mă mai poartă pe-aici fără rost, Atunci voi zbura ca o pasăre spre soarele argintiu Si-napoi nu voi privi după nimeni Si voi zbura prin ceruri până voi muri Şi voi zăcea dincolo de spațiu şi timp Atunci nu mai contează că vorbele cântecului Nu mai rimează cu viața mea...

Bill Horvath scoase din chitară acorduri de mare tehnică profesională, iar Susan cântă cu glas limpede, fără variațiuni, versurile scrise de el, chitara lui Mark se acordă perfect cu a lui, tobele lui Jerry se auzeau ca fundal, acolo unde le era locul, iar orga lui Bobby dădea o forță secundară vocii lui Susan, în loc s-o acopere - totul era perfect.

Si totul era nasol, iar Horvath era conştient de asta. Nu era Velvet Cloud. în interior era ceva mort. Era Susan cântând ceva scris de un prostănac anonim din acest blestemat Eden Tower, unul fără nici o idee, dar cu un cec în mână. Şi cel care scrie aşa ceva sunt eu, gândi. Nu Velvet Cloud.

- E-n regulă, să luăm o pauză, propuse el.

Jerry, Mark şi Bobby părăsiseră studioul de repetiții ca să meargă împreună la toaletă; Susan şi Horvath rămaseră în urmă cu Jango Beck. Aşa merge treaba, îşi spuse Horvath, privindu-i cum pleacă. Velvet Cloud înseamnă Susan şi cu mine, băieții sunt doar cei din umbră. Simpli muzicieni, dar noi suntem cu totul altceva. Poate din cauza asta Velvet Cloud nu mai e Velvet Cloud.

- E un material utilizabil, spuse Jango Beck, ridicându-se din fotoliul său de regizor şi îndreptându-se spre ei. Dar numai atât. In cel mai bun caz, un cântec de umplutură pe orice album de primă calitate.

Purta un costum de catifea roşie şi o cămaşă neagră cu volănaşe; din cauza acestei combinații, coafura afro părea mai bogată, mai masivă, iar ochii parcă-i luceau ca tăciunii aprinşi. Jango ajuns pe cuhnea exasperării, gândi Horvath.

- Trebuie să veniți cu un material mai bun decât ăsta, Bill, continuă Jango, văzând că Horvath nu-i răspunde. Nu mai sunt decât cinci luni şi jumătate până la Ziua Muncii.

- Şi de ce-i importantă Ziua Muncii? întrebă Horvath, fără prea mult interes.

- Vreau ca Velvet Cloud să fie pregătit pentru înregistrarea unui album nou de Ziua Muncii, spuse Beck, zâmbind ca o pisică Cheshire şmecheră. La Carnavalul Vieții.

Un fulger electric globular păru să explodeze în măruntaiele lui Horvath, lăsându-i stomacul rece şi gol, şi nervii vibrând de furie.

- M-ai tras în piept să adun ceva material nou, sau ai convins-o pe Susan să mă silească s-o fac, dar n-ai să izbuteşti să ne dai o linguriță de praf şi să ne păcăleşti să mai şi filmăm. Nici vorbă de spectacole „live" şi nici vorbă să ne prinzi la mai puțin de zece mile de Altamont-ul ăsta al dumitale.

Lângă el, simțea cum reacțiile lui Susan vibrau la limita disperării, ca un fierăstrău circular muşcând din metal. Nenorocitul!

- Niciodată nu m-am băgat în heroină, Bill. Heroina e o mâncătoare de energie, ceea ce nu e stilul meu. Eu sunt o sursă gigantică de energie, eu n-o mănânc, ci o dau afară. Eu ajut oamenii să-şi descopere sursele de energie în ei înşişi.

- Adică?

Beck scoase o țigară cu marijuana dintr-o casetă de abanos şi argint, o aprinse, trase din ea şi i-o dădu lui Horvath. în mod reflex, Horvath trase un fum şi i-o trecu mai departe lui Susan. Dulce, moale şi puternică - obişnuita marfă-dinamită a lui Jango.

- Asta înseamnă că trebuie să ai încredere în mine, Bill, zist Jango, expirând fumul. înseamnă că ştiu unde-i sursa ta de energie şi ce anume o blochează, şi cum poate fi deblocată, dar n-o să mă îngraş pe socoteala ta. Când o să rezolvăm treaba, tu o să fii mai fericit, iar eu mai bogat. Dacă n-o să reuşeşti, o să te ia dracu' şi n-o să-ți aduci contribuția la splendoarea modului meu de viață. Avem acelaşi interes.

- Pe tine te interesează doar banii, Beck.

- Banii înseamnă energie într-o stare suspendată de transfer. O gâlmă în configurația fluxului. Mă interesează să maximizez fluxul de energie prin mine. Mălaiul este combustibilul pentru energie înaltă.

- Din gura ta curge doar rahat, Jango.

- Rahatul este alt combustibil puternic, întreaga lume funcționează pe baza lui.

- Mă scârbeşti!

- în sfârşit, am ajuns undeva! Poate scoți un cântec din asta: *M-ai făcut ce sunt, acum mă scârbeşti!* Cam ăsta-i nivelul ultimelor tale creații, bă, Jim Morrisonu' lu' peşte! Nu poți s-o pui pe Susan să cânte aşa ceva şi să meargă, ştii prea bine, Bill. Tu eşti Velvet Cloud, eşti mare, eşti energie pentru mase. Sursa ta de energie este imaginea lui Star însămânțată în ceea ce simți tu pentru Susan, însămânțată în ceea ce simte ea pentru tine, însămânțată în ceea ce aşteaptă şi au nevoie oamenii. Când dirijezi asta, toată energia curge prin tine. Când n-o faci, eşti o imitație, eşti ceva de categoria a treia.

- Nu ştiam că ți-ai deschis o dugheană de psihiatru! mormăi Horvath, incapabil să-l privească pe Beck în ochi, incapabil să facă față reflectării din ei a cunoaşterii de către Beck a cunoaşterii *sale* că Jango spunea adevărul.

- Te rog, Bill, interveni Susan pentru prima dată, luându-şi chiştocul pe jumătate consumat dintre buze. Vreau să-l aud, vreau să aud ce are de zis.

Avea privirea ațintită asupra lui Jango. Horvath ura momentele acestea, când recunoştea puterea lui Jango asupra ei, când îl trata pe individ ca pe un guru, nu ca pe monstrul ce-i sugea sângele. Sigur, Jango ajungea în profunzimi, dar căuta acolo un singur lucru: bani.

- Am mai spus, continuă Beck, sau eşti Velvet Cloud, sau nu eşti nimic. Sau te sprijini pe ceea ce eşti cu adevărat, sau

încetezi să fii real. Devii o fantomă a ta, ca Lennon sau Dylan. După care te topeşti în aer...

- Si Carnavalul Vieții...

- E calea ta spre casă. E o călătorie spre Velvet Cloud de altădată. Un sfert de milion de oameni veniți să se distreze. Vibrații bune. Intrare gratuită. Ceva vin şi ceva drog tot pe gratis. Dragoste plutind în aer.

- *Vin si drog pe gratis?* şopti Susan.

Beck îi aruncă un zâmbet larg şi fals.

- Dacă faci un carnaval, atunci să fie *car navali* De altfel, o să-mi recuperez toate cheltuielile.

- întotdeauna ți le recuperezi, mormăi Horvath.

- Vei cânta în fața spectatorilor, sau nu eşti Velvet Cloud! Vei cânta material adevărat de-al lui Velvet Cloud în carne şi oase, sau grupul se va desființa. De altfel s-a desființat. Crezi că eu nu văd că Bobby, Mark şi Jerry nu se mai amețesc împreună? Nu mai sunteți Velvet Cloud. Nu mai sunteți ce-ați fost pentru că te străduieşti să nu mai fii cel care a făcut ca grupul să formeze un întreg.

- Ştii că nu putem cânta „live". Ştii ce-i face asta minții lui Susan.

- Poate te gândeşti prea mult la starea minții mele, se răsti Susan.

Horvath o privi surprins, dar femeia păru şi ea la fel de surprinsă, în timp ce Jango arăta exact ca o pisică ce tocmai terminase o farfurie cu smântână.

- Poate Jango are dreptate, poate că am dat-o în bară tocmai pentru că luptăm împotriva a ceea ce suntem. Poate ar trebui să...

- Susan...

în ochii ei pulsa puterea pe care o avea pe scenă, pe care o avusese la petrecerea lui Jango, pe care o avea pe când conducea pe marginea prăpastiei. Erau ochii lui Star.

- Am spus *poate*, Bill, continuă ea cu blândețe. Poate ar trebui să scrii din nou despre ceea ce simțim. Poate făcând muzică despre asta, am ajunge să ne schimbăm. Poate, întorcându-te la ceea ce suntem, ai redeveni marele compozitor care eşti. Dar numai pentru un album, se adresă ea direct lui Jango. Fără apariție în public. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva, zise ea, tremurând, devenind din nou Susan şi trăgând nervoasă din țigarea cu marijuana.

- încă nu, o corectă Jango Beck.

- Niciodată, zise Horvath. Chiar dacă ai dreptate în privința a ceea ce ne lipseşte ca grup, există un preț pe care nu dorim să-l plătim pentru faimă şi bani.

- Nu eşti cinstit cu voi, Bill. Există în toate astea, pentru voi doi, ceva mai mult decât faimă şi bani. Nu-mi spune că ai uitat!

Horvath simți un fulger sălbatic curgând prin el, fantoma unei simțiri care, cândva, îl umpluse. II pândi un moment, apoi îl părăsi, lăsându-l să tânjească după ceva a cărei înfățişare nu şi-o reamintea...

- Bine, înregistrarea în studio a câtorva cântece de tipul celor ale lui Star n-o să facă rău nimănui. Dacă aşa vrei, copilaş...

Cu nervii încordați ca nişte sârme de înaltă tensiune, Susan îşi conduse automobilul Porsche în parcarea de la High Castle, pătrunzând într-un adevărat labirint, îl înghesui între şirurile de Porsche, Alfa, Cobra, Ferrari şi alte maşini scumpe, asortate, şi îl parcă lângă maşina lui Bill, cu un scrâşnet furios de frâne.

Fusese o adevărată plimbare, pe coline, prin Sunset Boulevard, prin Strip la Doheny, apoi către zona de graniță de lângă Melrose, unde Hollywood şi Beverly Hills se strecoară liniştit unul în altul, unnând tot timpul fumul lui Bill. Când Bill scotea toți dracii din maşină, avea nevoie de întreaga concentrare doar ca să se țină după el. Să-l

fugărească pe drumurile din canionul vântos, era o chestie aproape terifiantă.

- Asta da plimbare, copile, zise ea, ieşind din maşină, plină de vibraţii pozitive, din cauza şofatului, a aerului nopţii şi a faptului că făcea împreună cu Bill un lucru la care el se pricepea foarte bine.

E plăcut să te simţi bine împreună cu Bill, gândi ea. E plăcut să-l vezi făcând ceva ce-i prieşte cu adevărat.

- Mă simt grozav în noaptea asta, declară Bill. Să termini cu ceva pe care te-ai săturat să asculţi, înseamnă o adevărată schimbare.

O luă de mână şi ieşiră din parcare, apoi merseră pe o alee scurtă, spre intrare. Ca pe vremuri, doar ei doi, împreună pentru o noapte, într-un loc în care să nu-i sâcâie nimeni după munca zdravănă din timpul zilei.

Nu existau nici formaţii, nici agenţi, nici reporteri mărunţi la High Castle. Acesta era un club particular, deschis doar pentru membrii şi oaspeţii acestora, iar calitatea de membru se obţinea doar pe bază de invitaţie. Un fel de Daisy în versiune *underground,* în străfundurile din plastic ale lui Beverly Hills, dar, în loc de actori, regizori, scenarişti şi ciracii lor, membrii de-aici erau muzicieni, directori şi producători de la cele mai ţicnite firme de discuri, crema presei rock, staruri underground de diferite tipuri, câţiva traficanţi de droguri şi orice creatură exotică pe care Jango Beck o considera interesantă.

Bill ciocăni la o uşă neagră, simplă, fără finnă. Deschise un tânăr pletos, în costum cafeniu, de antilopă. Individul se uită la ei, înclină din cap şi închise uşa în urma lor. Susan îi zâmbi, mulţumindu-i astfel pentru felul în care o făcea să se simtă acasă. Jango ştia cu adevârai cum să te dispună, gândi ea. E atât de bun la asta, că nu-ţi dai seama unde se ascunde eul lui real. Dacă există vreun eu al lui.

Trecură printr-un hol întunecos, ocoliră un colț, apoi pătrunseră în salon. Pereții erau panelați cu stâlpi de telegraf, îmbătrâniți de vreme, despicați în lungime, iar tavanul înalt nu se vedea din cauza unui covor de plante verzi agățătoare - iederă, ferigi aeriene, plante-pă-ianjen, muşchi spaniol. Lumina simula crepusculul de la sfârşitul după-amiezei. Centrul încăperii - un hău pătrat, uriaş, de vreo şase metri - fusese acoperit cu o mochetă cafenie, fuseseră presărate perne de fonne şi culori diferite, ca nişte ciuperci strălucitoare aflate pe solul Pădurii Negre, unele servind drept sofale, altele drept mese. Pe aleea largă ce înconjura hăul se aflau răspândite mese rotunde din lemn si fotolii solide, creând un efect de cafenea de stradă. In fața unui zid se găsea o scenă mică, pe care se agita câteodată cineva, iar vizavi era un bar cu scaune. Oamenii mâncau şi beau pe promenada din jurul gropii. Dacă voiau să se dea la cineva, se învârteau în zona gropii. Dacă voiau să meargă mai departe, existau camere particulare în spate.

Susan simțea în aer prezența lui Jango. El conducea clubul pentru membri (sau aceştia îl finanțau pentru el). Acesta concepuse lotul, avusese ideea, imaginase locul şi îi strânsese pe toți laolaltă. Ca o extensie a propriei sale realități, precum orice casă în care locuia - dar deosebită de casa lui -, High Castle nu-i lăsă lui Susan impresia că se aflǎ în bârlogul păianjenului. Era Jango, dar nu un Jango *amenințător.*

Bill o conduse la o masă de la care se vedea groapa. Comandă o friptură cu ceapă, un cartof copt şi o sticlă cu bere. Ea comandă legume fierte cu orez cafeniu şi ceai englezesc tare. Bărbatul scoase o țigară cu marijuana, o aprinse şi i-o trecu ei. Femeia trase din țigară, gândindu-se cât de tipic *Jango* fusese ca acesta să declară că fumatul de drog era permis la High Castle, să convingă oamenii nu

numai că era permis, dar si că se aflau în siguranță. O insulă de *acasă* într-o mare ostilă.

Localul plin ochi: vreo doisprezece indivizi în groapă şi câteva zeci la mese, la bar sau în mişcare. High Castle nu arăta ca un club. ci ca o petrecere continuă, bine dimensionată. *Era* o petrecere, în sensul că majoritatea oamenilor se cunoscuseră între ei, la un moment dat.

r- Cred că am obținut cu adevărat o versiune finală a *Alunecării spre stele*, zise Bill. O s-o folosim îr) album. Avem două cântece gata de înregistrare. Merge îtieet. 'dar sigur. O să ne descurcăm bine.

Ochii lui luceau, erau vii, iar el zâmbea. Zâmbise în ultimele săptămâni mai mult decât în şase luni. Velvet Cloud începuse să-şi revină. Ne reaminteam cu toții cine suntem şi cât de departe am ajuns împreună. Ne întorceam din nou la muzică.

Mâncarea fu adusă de o fată cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie albă, brodată de mână, toată numai flori multicolore. Angajații de la High Castle se îmbrăcau cum voiau, nu primeau bacşiş şi deveneau membri cu drepturi depline ai clubului, după ce-şi terminau tura. Erau de tot soiul: de la fete cu ochii mari până la hippioți bătrâni, de la zdrahoni tineri până la Annie, bucătăreasa de şaptezeci şi cinci de ani.

Se apucară să mănânce. Orezul avea boabele ferme, aproape crocante, iar porumbul, morcovii, broccoli, ciupercile şi anghinarea erau fierbinți, clare, bine fierte, dar întregi, şi parcă ai fi mânfcat flori parfumate. Câțiva indivizi - Dauke, Marlene, Snyder the Spider, Artie Dugan - înclinară din cap spre ei, dar nici unul nu se'vârî în realitatea lor.

Leon Russel cânta ca şi cum le-ar fi şoptit la ureche. Instalația de sunet era fantastică - o amplificare monstruoasă, care ar fi putut zgâlțâi pereții ca tunetul, dar care alimenta câteva zeci de difuzoare de putere medie,

distribuite peste tot, şi nu câţiva giganţi, aşa că puteai cânta în urechea oricui cu o şoaptă sau cu un ţipăt. Majoritatea celor care interpretau aici nu se lăsau complexaţi de-o asemenea instalaţie, considerând-o ca o extensie a fiinţei lor. Era cel mai bun loc în care să cânţi, din punct de vedere tehnic, fără a mai pomeni de atmosferă. Existau reguli stricte împotriva înregistrării recitalurilor în High Castle -altfel, locul ar fi devenit un studio aglomerat, zi şi noapte.

- Goniţi-mă, dacă deranjez, dar aş putea să vă vorbesc un minut?

Un individ bărbos, cu părul castaniu, de lungime medie, cârlionţat spre vârfuri, chel în creştet, se ivise lângă masa lor. Susan îşi aminti că-l văzuse la ultima petrecere a lui Jango. Individul cu care discutase Jango, înainte ca sănnanul Chris să fie gata să-l omoare...

Bill se retrase vizibil în sine şi întrebă:

- Te cunosc?

- Nu personal, dar cred că-mi ştii articolele. Sunt Barry Stein.

Căuta cu privirea ceva sau pe cineva; părea nervos, plin de-o energie nenaturală.

- Da, sigur, de la *Flash.* Nu cumva încerci să ne iei un interviu?

- Voiam să vă întreb ceva despre Jangft B<=c,k,.;

- Omule, eşti cam nesimţit să vii aşa şi să vrei să-mi iei un interviu! Nu că n-aş avea ce să-ţi spun despre Beck...

- Nu vreau un interviu. Vreau să mă ajutaţi să-mi salvez ziarul dintr-o chestie nasoală.

Stein arăta cu adevărat speriat. Speriat şi, în acelaşi timp, furios, ca un vulcan care căuta cea mai sigură cale să izbucnească.

Bill se uită la Susan. De ce nu? îi transmiseră ochii ei. Am făcut o plimbare amuzantă, avem destulă energie.

- Jango Beck şi nasulelile se potrivesc perfect, răspunse Bill. Ia-ți un scaun, frățioare.

Stein zâmbi fără vlagă, în timp ce se aşeza.

- Ştiam că pot să mă bizui pe voi! zise el. Asta vă face ceea ce sunteți.

- Si tu ce eşti? întrebă Bill, pe jumătate distrat, pe jumătate plictisit.

- Făcut praf, răspunse Stein. încerc să mă lămuresc dacă figura mi-a făcut-o Jango Beck sau nu.

- La ce ți-ar folosi?

- Ce vrei să spui?

- Dacă Beck te-a fraierit, ai fost fraierit de un maestru. Dacă vrei să te răzbuni, o s-o pățeşti şi mai rău.

- Nu vreau să mă răzbun. Vreau să mă retrag.

- Din ce?

Susan simți fâstâceala lui Stein. Bill se jucase cu el, dar individul fusese zăpăcit dinainte să se aşeze pe scaun.

- îl derutezi, Bill! zise ea, cu uri surâs, cât să-l facă şi pe Bill să zâmbească şi să lase mintea lui Stein să revină pe făgaşul inițial.

- Beck a fost impresarul vostru de la început. De aceea am dorit să discut cu voi, când v-am văzut. încerc să-l găsesc pe Jango, drept care am venit la High Castle împreună cu Artie Dugan. Ce legături are Jango, de fapt?

- Ce legături? întrebă Bill, răutăcios. Nu cred c-ai vrea să ştii. Nici eu. Droguri, pe toate planurile. Dacă o legătură aduce bani, Beck o face. Ar vinde droguri proaste până şi mamei lui, apoi i-ar vinde metadonă, ca să-şi revină.

- Nu, Bill, i-ar vinde droguri proaste şi apoi *i-ar da* bani să-şi cumpere metadonă, îl corectă Susan.

Stein arăta tot mai speriat, iar Bill se amuza de frica acestuia. Bill nu făcea decât să se distreze pe seama problemelor lui cu Jango; era prietenos, dar Stein se afla la marginea terorii şi lua totul în serios.

- Oricum, va obține un profit, conchise Bill.
- Jango Beck este, cu adevărat, un traficant mare de droguri? întrebă Stein. Suficient de tare ca să aibă legături cu Mafia?
- Mafia este destul de tare ca să aibă legături cu Jango Beck.
- Gata, Bill! interveni Susan, eliminând orice amenințare a egoului bărbatului printr-un zâmbet. Ştii că Mafia nu-i în stilul lui Jango. Omule... Barry, nu vrei să ne spui despre ce-i-vorba?
Stein îi zâmbi, recunoscător.
- Ziarul meu intrase în datorii. Mai mari ca de obicei. Unul din Beretele Verzi, țicnit şi drogat, ne-a strecurat o listă cu agenți de la Narcotice care lucrau sub acoperire, iar eu am publicat-o şi le-am făcut praf acoperirea. Guvernul federal n-a găsit nici un motiv să mă aresteze, aşa că agenții m-au dat în judecată pentru violarea intimității. Iar cât timp cazul se târâia prin tribunale, nimeni nu voia să-mi tipărească *Flash*-ul, şi, dacă nu plăteam o garanție, nu puteam să continuăm afacerea. O şmecherie drăguță ca să mă distrugă, fără să folosească în justiție un caz plin de găuri.
- Nu-mi spune mai departe, îl întrerupse Susan. Şi Jango te-a salvat.
- De unde ştii?
- E stilul lui.
- Când a salvat Jango pe cineva? se interesă Bill.
- Poate ne-a salvat pe noi, replică ea. Te-ai uitat în oglindă, în ultimul timp? Arăți mult mai bine. copilaş, de când Jango ne-a silit să ne întoarcem în lume.
Bill se uită la ea: încruntare, zâmbet, ridicat din umeri.
- De fapt, Beck nu m-a salvat, zise Stein. M-a trimis la cineva din umbră, care mi-a vândut o tipografie în condiții convenabile şi mi-a împrumutat banii necesari. Acum, am descoperit că tipografia este un loc prin care mi se scurg în

permanență bani. Dacă o păstrez, dau faliment, iar gangsterul cu care m-a pus Beck în legătură îşi va recupera tipografia şi va căpăta şi *Flash*-ul. Dacă renunț la contractul semnat pentru tipografie, bastardul nu numai că-şi ia înapoi tipografia, dar îmi ia şi ziarul. Nu pot să scap de tipografie, fără să pierd ziarul, şi nu pot să păstrez tipografia, fără să dau faliment. Beck m-a fraierit ca să capete oricum proprietatea *Flash*-ului, ca un porc gras capitalist.

- Nu înțeleg nici jumătate din tot rahatul, comentă Bill, dar mi se pare o chestie tipică Jango Beck.

- Şi cum te putem ajuta *noii* întrebă Susan.

- II cunoaşteți pe Beck mai bine ca oricine. Nu ştiu dacă a încercat într-adevăr să mă ajute, iar eu am dat-o în bară, caz în care ar putea să mă ajute să ies din rahat, sau a pus la cale toată povestea, caz în care e un porc şi n-am încotro, trebuie să mă lupt cu el.

Barry Stein o privi în timp ce vorbea, iar femeia auzi vaietul înfrângerii din sufletul lui. Mintea individului era direcționată pe trei făgaşuri şi nu ştia încotro s-o ia. Fusese prins într-o plasă a cărei natură n-o pricepea - o plasă țesută de Jango.

- Nu se pune problema că Jango n-ar fi un porc, zise Bill. Ai fi prost să-i ceri să te scoată dintr-un rahat în care te-a vârât chiar el. Dacă îşi închipuie că poate să obțină bani salvându-ți curul, atunci eşti norocos. Dacă însă crede că scoate bani împingându-te mai jos, ai bulit-o. Dacă aş fi în locul tău şi aş avea de ales, m-aş ține departe de Jango Beck.

Vocea lui Bill pătrunse prin crăpăturile minții schizoide a lui Stein, iărgindu-le, precum rădăcinile unui copac ce se înfig într-un zid de piatră. Stein fremăta de paranoia neagră.

- Priveşte în spate, spuse Susan.

Femeia văzu o lucire îndărătul ochilor ei reflectați de ochii lui Stein, când acesta se întoarse spre ea. Se cufundă în ei.

Nu-şi retrase privirea. Bill se uită la ea, apoi păru să se cufunde în scaun, preocu-pându-se să-şi mănânce friptura.

- Ce vrei să spui cu „priveşte în spate"?

Energia curgea în jurul ei şi prin ea, se simţea dirijând puterea, fără să fie târâtă de ea. Si-i era bine, îi era bine!

- Uită-te dincolo de Jango Beck. Priveşte dincolo de ziarul tău. Uită-te după cel mai rău lucru care se poate întâmpla şi priveşte dincolo de acesta.

- încerci să mă înnebuneşti? întrebă Stein.

- încearcă. îţi vei folosi mintea la ceva mai bun.

- Cel mai rău lucru care ini se poate întâmpla este să-mi pierd ziarul şi să-l preia un tâlhar, să-l rupă de Mişcare şi de cultură, iar eu să fiu blamat pentru asta, să fiu înfrânt, să-mi pierd prietenii şi motivul de a trăi. Nu ţi se pare destul de rău?

- Acum priveşte dincolo de asta.

- Dincolo de asta? Dincolo de sfârşit?

- Dincolo de distrugerea persoanei tale. Dincolo de Barry Stein. editor şi publicist al ziarului *Flash*. Dincolo, spre cel adevărat din tine. Spre ceea ce nu vei pierde. Spre ceea ce nu poţi pierde.

Stein o cercetă cu privirea. Un val de schimbare subtilă interioară sclipi spre ea din spatele ochilor bărbatului. Susan simţi o mare parte din tensiunea lui diminuându-se. Bărbatul trăise o revelaţie chiar în centrul său.

Vei ti aici, zise ea. Vei rămâne aici. Vei fi în stare să fii ceea ce eşti. Nu vei muri în interior.

Stein schiţă un zâmbet, un zâmbet nu prea fericit, dar un zâmbet adevărat.

- Aşa deci? întrebă el, dând din cap.

- Aşa că, de ce n-ai fi de-acum? încetează să ghiceşti ce ţi s-ar întâmpla şi caută să fii cât de bun cu putinţă.

Bărbatul continuă s-o privească, iar ea simţi şi mai multe rea-ranjări interioare. Individul se întorcea în centru. Nu era

locul cel mai bun din lume în care să te afli, dar era cel mai bun în care putea fi mintea lui, în circumstanțele respective, şi fiind acolo, omul îşi dădu seama de asta.

- Da, înțeleg ce vrei să zici, spuse Stein. Am transpirat ca un capitalist jalnic, nu ca un revoluționar. Mă simt cu adevărat mai bine.

Rânji, apoi se ridică. Bill se uită la el. Cei.doi se priviră, încruntați.

Aş vrea să vă mulțumesc...

Mulțumesc pentru că vrei să ne mulțumeşti, replică Bill, cu ochii îndurerați şi mândri. Mulțumeşte-i lui... Star.

Stein o privi. înclină din cap, dar nu găsi nimic de zis. Bill îşi scutură capul, pierdut în propria-i zăpăceală. Femeia zâmbi, scoțân-du-l pe Stein din înlemneală. Individul dădu iarăşi din cap. se întoarse, se opri şi îi aruncă o privire.

Doamnă, dumneata eşti realitatea, zise el, apoi plecă.

Poate sunt, gândi ea. Poate chiar sunt.

V

- Mai vrei cafea, Paul? întrebă Cindy când se ivi în biroul interior, cu fierbătorul în mână, făcând o pauză de-o clipă, după care privi spre canapeaua acoperită cu vinilin cenuşiu. Sau poate altceva?

Paul Conrad o studie. Era drăguță, cu părul ei roşu. cu nasul câni, cu trupul ascuns de-un costum albastru cu fustă. Se prezentase într-un mod direct; din prima lui zi la Eden Pictures:

- Bat nouăzeci de cuvinte pe minut, notez sub dictare o sută de cuvinte pe minut, mă regulez bine.

Totul spus ca o constatare, iar după două zile, când a luat-o. s-a dovedit a fi atletică, grijulie şi de încredere.- A treia oară îl plictisise.

- Nu, mulțumesc, îmi ajunge, răspunse Paul şi apăsă comutatorul maşinii sale de scris IMB Selectric, după care

rămase privind rola de hârtie şi ascultând bâzâitul maşinii, ca un Mare Artist-pe-Gânduri.

Cindy ridică din umeri şi ieşi, cu fierbător cu tot, în biroul exterior.

Mă întreb dacă-i raportează lui Beck, gândi Paul. Mă întreb dacă din acest motiv apare tot timpul pe-aici, cu o scuză sau alta - ca să-i spună lui Jango cât de mult am scris.

Doamne, am ajuns paranoic!

Poate că vine aici pentru că n-are nimic de făcut, şi de aceea s-a oferit să se reguleze cu mine - din plictiseală. Eu stau aici, încercând să scriu un rând, iar ea nu face nimic, aşteptând să termin, ca să poată dactilografia manuscrisul final cu nouăzeci de cuvinte pe minut.

Probabil, Beck mi-a dat o secretară de care n-am nevoie ca să simt nişte ochi ce privesc peste umărul meu. Dar să nu fiu înțeles greşit, îmi place Hollywoodul.

Privirea lui Paul rătăci de la hârtia goală din maşina de scris la pereții bej şi la imprimatele japoneze din biroul mic, la singura fereastră ce permitea să vezi, dincolo de-o stradă a studioului, exteriorul din stucatură galbenă al studioului de sunet numărul patru, la maşina *lui,* din spațiul *lui* de parcare - MG-TD de-un roşu strălucitor, parcată între un Mercedes şi un Cadillac,- cu roțile din față proptite de o piatră albă, pe care se afla numele său scris cu litere negre. Alt joc al minții pe care-l juca Jango Beck cu el...

Beck venise să-l salute, în prima sa zi în studio, şi fusese îngrozit văzându-i Ramblerul vechi, paradit.

„Nu pot avea angajat ca scenarist şi regizor pe cineva cu un hârb ca ăsta!" exclamase el.

A doua zi, Paul găsise o maşină pe locul lui de parcare, un MG-TD roşu, clasica maşină englezească de sport a anilor cincizeci, numai linii drepte, faruri exterioare, perdele laterale, roți cu spițe şi şarm britanic. Maşina era minunată, perfect reconstituită, cu podoabe sclipitoare, cu vopsea nouă

bine lustruită şi pielărie nouă, moale. Paul nu-şi reținuse un fior adolescentin când Beck îi înmânase cheile.

„Din partea casei", zisese Beck. „O trec ca parte a prețurilor de transport. Sper să te transporte."

După câteva zile, curiozitatea lui Paul puse capăt gratitudinii lui, pentru că află prețul maşinii - ceva mai puțin de trei mii de dolari. O maşină clasică, dar nu una scumpă. Un cadou generos, un articol de lux din străinătate. în acelaşi timp, un obiect de o reală frumusețe şi prețios, deşi fără valoare.

Simțise că Beck îi transmisese un mesaj complicat o dată cu darul, însă'nu-l descoperise. Poate fusese ales ca să nu-l descopere.

Totuşi, dacă mă apuc să caut înțelesuri, le găsesc peste tot în jurul meu. Beck a înconjurat tot proiectul cu tonuri obscure, fixând nişte parametri care să facă scenariul imposibil de scris.

Tot ce-mi rămâne de făcut, e să concep un scenariu pe baza ideii aiuristice a lui Beck, despre un film ce poate fi realizat cu un non-talent ca Velva şi cu un individ doar de Dumnezeu ştiut pe post de partener al ei, scenariu care să nu fie distrus de imaginile grupurilor rock în concert - imagini pe care Beck să le poată vârî în film după plac, ca pe nişte reclame la televizor. Si un film care să fie suficient de bun ca să-mi creeze un nume de producător de filme, ceva pe baza căruia să pot solicita credit, nu să-mi cer scuze.

Era ceva oribil, după cum se întâmplase şi în cazul celor trei încercări de a scrie scenarii pentru seriale la televiziune. Reuşise să obțină un angajament pentru un serial cu un doctor, unul cu spioni şi pentru o chestie despre o familie din suburbii şi cimpanzeul ei, dar nu i se dăduseră bani. Nu reuşise să-şi stoarcă mintea ca să scoată materiale pentru nişte producători care n-aveau idee ce anume e dramatic şi ce nu e.

- Dă-mi o poveste despre doi copii şi cimpanzeul lor, care să aibă umor bun, pentru familie, dar să fie în primul rând ceva serios, cu morală, să nu fie o predică, care să nu arate un negru cu copiii, fără să fie prezent si un alb adult, şi care să nu fie asemănător cu cele treizeci şi şapte de episoade din *Afaceri cu maimuța, pe* care le-am turnat deja.

Ca să scrii un asemenea căcat, ți-ar fi trebuit nişte porumbei dresați să bată cu ciocurile, la întâmplare, în tastaturile maşinilor de scris!

Iar *Carnavalul Vieții* arăta mai degrabă ca un serial TV cu buget enorm, decât ca un film, ca un rahat îngrozitor, cu parametri creativi imposibili, ca şi chestia numită *Afaceri cu maimuța.*

Chiar şi denumirea de lucru era groaznică. Poate ar trebui s-o reintituleze *Afaceri cu maimuța.* Sau *Carnavalul giugiulelii.* De fapt, proiectul începea să semene tot mai mult cu o reclamă uriaşă pentru discurile pe care plănuia Eden să le înregistreze la Carnavalul Vieții. Mai rău decât un serial TV cinstit, se transforma într-o reclamă specială promoțională, cum erau acelea care se făceau în fiecare an pentru noile modele de automobile, sau într-un documentar la Disneyland sau la ferma Knott's Berry.

Dar ştiai că o să ajungi aici, copile, îşi reaminti el, obligându-şi ochii să privească hârtia albă din maşina de scris. In lipsă de ceva mai bun, dactilografie:

Date: Velva

Carnavalul Vieții

Partener masculin necunoscut

300 000 de dolari buget

Formații înregistrate vârâte în film de Beck

Rezultat:

băiat întâlneşte fată, băiat pierde fată, să-i ia dracu'&O%$#! Abia aici am ajuns după opt zile! Sunt pe-o cale greşită.

Paul opri maşina de scris şi începu să se plimbe prin cămăruță. Se gândi să prânzească devreme. Ii trecu prin cap s-o reguleze pe Cindy. Se duse la fereastră şi contemplă un colțişor din Eden: studioul de sunet numărul patru, un şir de clădiri din stucatură galbenă, la marginea străzii, o bucățică de zid cenuşiu, din ciment, ce înconjura studioul, un curier în uniformă pedalând de zor, o fată frumoasă, doi figuranți îmbrăcați în cowboy. Clădirea părea pe jumătate goală, probabil lucra la capacitate redusă, iar o parte din ceea ce realizau era pentru televiziune. Studiourile Hollywoodului erau nişte dinozauri pe moarte.

Iar eu sunt la o sută douăzeci de pagini albe de viață, prins în capcana celor mai căcăcioase aspecte ale sistemului holly woodian. Cred că tocmai am început să gândesc mai cinic. *Carnavalul Vieții* nu va fi un film, va fi un amărât de puzzle. Beck mi-a dat piesele, şi mai bine aş găsi o cale să le potrivesc.

Se sili să se aşeze în fața maşinii de scris.

Puncte tari:...??? ...???

Dacă aş avea ceva cu care să încep! Nu poate fi Velva, pentru că nu va fi în stare să joace vreo parte neobişnuită, şi nici personajul masculin, pentru că l-am angajat pe spusele lui Beck. *Trebuie să fie chiar Carnavalul Vieții.*

Ideea se ivi brusc în mintea lui Paul, cu o evidență atât de brutală, încât acesta se înjură pe sine însuşi că nu-l văzuse mai devreme.

Greşeala mea a fost că am încercat să concep filmul ca o poveste de dragoste, având Carnavalul Vieții drept fundal. Cu Velva ca eroină principală, ar fi fost curat rahat, iar după asta, mai trebuia să plasezi şi festivalul ca decor. De ce să nu răsucim totul şi să nu folosim povestea de dragoste ca vehicul pentru a face un documentar deghizat despre festivalul rock al lui Beck? De ce să nu transced formatul ce mi-a fost impus, în loc să lupt împotriva lui?

Dacă asta vrea Beck cu adevărat şi-mi fac bine jocurile, pot să filmez pe lângă Velva şi să fac din Carnavalul Vieții adevăratul star. Un sfert de milion de oameni care reacționează în masă - trebuie să iasă un film din asta!

Da, şi-s-ar numi *Woodstock*, îi şopti o pasăre în ureche. Sau *Gimme Shelter,* dacă n-ai destul noroc.

Dar de ce ar trebui ca acest festival rock să semene cu Woodstock sau Altamont? De ce n-am crea un mediu unic, care să genereze un festival total diferit de alte festivaluri rock, iar filmările să nu semene cu alte filmări de festivaluri rock? Pentru prima oară de când venise la Eden, Paul simți o energie creativă vibrând sub suprafața sufletului său, aşteptând să fie eliberată. Nu ştia încă s-o manevreze, dar ştia că-i acolo şi că-i pe cale s-o înşface. Pentru că redusese problema la ceva cu care se putea descurca: transfonnarea Carnavalului Vieții într-un eveniment unic, încât să rezulte un film unic. într-un fel ciudat, situația creati vă era analogă celei din *Dedesubtul pământului.* Acolo, sistemul metroului new yorkez fusese adevăratul star, iar povestea, doar un mod de a conduce camera de filmare prin realitatea fascinantă. Aici exista o provocare mai mare (şi un potențial avantaj) de a crea o realitate fascinantă din rahat.

Iar Beck este expert în crearea unei ambianțe neobişnuite.

Apucă telefonul şi apăsă butonul pentru biroul exterior, apoi zise:

- Cindy, stabileşte-mi o discuție despre scenariu cu Jango Beck!

- Un *scenarist* stabilind o discuție despre scenariu cu un *producător*? Următorul lucru va fi că oamenii mă vor regula *pe mine* pentru c-am participat la aşa ceva! Ce-a ajuns oraşul ăsta!

- Trăim vremuri interesante, Cindy, trăim vremuri interesante!

- Stai jos, Paul. Discut cu tine imediat ce termin cu găoaza asta, zise Beck, luând un telefon de pe biroul lui ciudat. Ascultă, dacă-mi faci greutăți, putem să-l plasăm în altă parte. Chiar aşa! N-am spus asta. Sigur că ai dreptul la ceva. Un braț şi un picior e ceva, dar tu ceri ambele urechi şi coada...

Beck continuă să vorbească la telefon, oferindu-i lui Paul şansa, de a se obişnui cu biroul straniu, cu imaginea ferestrelor mari, prin care se vedea smogul din ținutul de joasă înălțime, patul de apă uriaş, circular, din centru, duzinile de lămpi mici, pereții şi tapiseriile în culori primare strălucitoare, roşu, albastru, galben. Nu arăta sau nu semăna ca vreun alt birou pe care-l cunoştea Paul. Singura chestie care semăna, de departe, cu mobila de birou era pupitrul din marmură neagră, de formă neregulată, îndărătul căruia stătea Beck, în scaunul său ca o jumătate de ou cromată. Dar consola de control şi telefoanele îl făceau să semene mai mult cu fotoliul unui pilot spațial dintr-un film de science-fiction, decât cu biroul unui director.

De fapt, întreaga cameră îi amintea de un film de science-fiction. Tunica cu guler înalt, în roşu şi auriu, pe care o purta Beck, şi lumina de-un portocaliu-intens, aproape marțian, a soarelui ce dispărea, care se scurgea prin fereastra-tablou, completa efectul de altă lume.

-... săptămâna viitoare, de-aici încolo, mai bine ai trata cu Mike Taub. în regulă. La revedere.

Paul se aşeză pe canapeaua galben-pal, în fața biroului lui Beck, în timp ce acesta lăsa jos receptorul.

- Să vedem dacă am priceput bine. Tu, scenarist şi regizor, {fii-ai cerut mie, producător, să discutăm despre scenariu?

- S-ar putea spune şi aşa, răspunse Paul. Sau ai putea spune că eu, regizorul, ți-am cerut ție, decoratorul, să discutăm.

- Decoratorul? Cine spune că sunt decorator? De altfel, n-ai încă un scenariu. Nu-i prea devreme să discutăm despre decoruri?

Paul răsuflă adânc şi decise s-o ia de-a dreptul. Ar fi fost o prostie să încerce un joc elaborat cu Jango Beck.

- La Carnavalul Vieții. La festival. Aş vrea să discutăm cum va arăta.

Figura lui Beck deveni dură.

- Eu nu mă amestec în decorurile tale, tu nu te amesteci în festivalul meu rock! Am avut impresia că ai priceput asta!

- Dar festivalul *este* decorul principal!

Paul se aşteptase la vreun protest din partea lui Beck, dar expresia lui Beck deveni neutră, în ochii lui negri apărând doar un vid complet. Brusc, Paul simți că nu se confrunta cu un producător în ale cărui treburi voia să se amestece, ci cu ceva necunoscut, opac.

- Ascult, zise Beck, monoton.

Exista o putere în vocea sa lipsită de amabilitate, puterea unei cartele perforate aflate sub vestă. In acelaşi timp, Paul simți un interes adevărat emanând din el, o dorință zdravănă de a învăța ceva. în acel moment extrem de bizar, Paul se trezi *că-l place pe* Jango Beck, iar acea afecțiune îl umplu cu simțământul propriei sale puteri şi cu încredere.

- Ascultă, Jango, nu discut dreptul tău de a controla distribuția. Dar am de lucrat cu ce mi-ai dat. Iar ceea ce mi-ai dat este o eroină principală care nu poate interpreta cum se iese dintr-o parcare, o poveste de dragoste. Carnavalul Vieții şi... ai găsit un actor pentru rolul principal?

Beck clătină din cap în sens negativ.

- Aş avea câteva posibilități... Voiam să văd mai întâi scenariul.

Atunci de ce ai ales-o pe *Velva* înainte de a vedea scenariul? se întrebă Paul. Dar deschiderea discuției despre asta nu i-ar fi folosit la nimic.

- Atunci nu pot să mă bazez pe un interpret principal care să ducă Singur filmul. Asta nu-mi lasă decât posibilitatea ca festivalul însuşi să fie starul filmului. Deci...

i Beck ridică palma mâinii drepte şi apucă un receptor cu stânga.

- Mda. Nu fi speriat. Eden nu va chema poliția. Sigur. Nu-ți face griji în privința lui Taub. Ai primit marfa cea nouă? Bine. Un apartament nou? Nu, mai bine unul vechi, refă-i interiorul, să nu bănuiască nimeni nimic. Corect. Pe mai târziu.

Apoi puse jos receptorul si-i zise:

- Continuă, Paul.

Razele soarelui începuseră să slăbească. Beck manevră nişte comutatoare de pe consola din fața lui, şi se aprinseră patru lămpi albe, cu lumină blândă, risipind întunericul.

- Am avut ceva necazuri cu scenariul, zise Paul. Evident, povestea urma să fie o variantă a celei în care un băiat întâlneşte o fată, dar am renunțat, pentru că nu asta trebuia să fie miezul filmului, ci însuşi festivalul. Şi, iarăşi evident, nu puteam face obişnuitul film despre un festival rock, chiar cu o poveste de dragoste aruncată în el, pentru că asta s-a mai făcut. Trebuie deci să transformăm Carnavalul Vieții în ceva unic.

Jango Beck devenise foarte-sprinten. Ochii lui negri sclipeau în tonuri roşii, el însuşi părând să se întindă spre Paul. O ceață roz păru să coboare peste cunoştința lui Paul, pe măsură ce momentul se ex-panda într-un nexus de semnificații.

- Ia spune-mi exact ce-ai în minte! ceru Back, cu un ton de evidentă neutralitate.

Paul se simți cuprins de panică, pentru că nu ştia exact ce avea în minte, nu ştia cum să facă din festival un eveniment unic. Ochii îi fugeau nervos de la o veioză la alta, apoi îşi dădu seama, deodată, că lucirea roşie din ochii lui Beck,

ceața roz, cu o semnificație cosmică, ce pătrunsese în conştiința lui, rezultau de la lumina de un roşu-intens aruncată de trei lămpi. Beck aprinsese un set din locul lui blestemat şi se jucase cu mintea mea! Era un căcăcios ca şi mine!

Paul îşi stăpâni râsul şi începu să improvizeze, lăsând cuvintele să curgă din el, să-i inunde ființa cu un minunat simțământ al puterii.

- Festivalul trebuie să fie mai mult decât un festival rock, să fie un fel de Târg al Lumii Apelor. Exotic, dar, în primul rând, să fie vizual. Dacă avem aşa ceva, atunci o simplă poveste de dragoste ajunge. Velva va juca rolul unei fete oarecare din America, lucru de care-i cu adevărat în stare, iar protagonistul masculin va fi ceva exotic, un străin sau ceva de genul ăsta. Ei se vor întâlni în mediul acela fantasmagoric pentru câteva zile de dragoste care nu pot avea loc nicăieri în altă parte, iar dragostea lor va muri o dată cu realitatea trecătoare care se întinde, apoi dispare.

- Nu-i rău, comentă Beck. *Lave story* altoit cu *Woodstock*, ieşit din *Brigacloon.* Adevărate arhetipuri. Dar nu-mi place ideea ca protagonistul să fie un străin.

- Bine, atunci fă-l un intelectual de pe Coasta de Est, iar pe ea o fată americană tipică, din Vestul Mijlociu.

- Un intelectual de pe Coasta de Est cu *boase.* Norman Mailer, nu Truman Capote.

- Scrie pentru ceva gen *Esquire,* iar ea... a câştigat o excursie la festival la un concurs tâmpit.

- Intersecția a trei realități: porumbul din Vestul Mijlociu, mâncătorul de stridii şi contracultura. Mda, îmi place...

Jango Beck privi în gol un moment, jucându-se cu comutatoarele consolei sale. Luminile roşii slăbiră, apoi se iviră altele, albastre şi galbene, izgonind atmosfera grea, făcând biroul să pară aerisit, vesel.

- Mda, sigur c-o să meargă, zise Beck, zâmbindu-i lui Paul. îmi place cum îți merge mintea. Ca de obicei, instinctul meu a fost bun. Dar ce-i cu Carnavalul Vieții? Ca să meargă treaba, trebuie să domine filmul, cum ai spus. Ce idee ai?

- în primul rând, nu-mi place numele. Sună ca al oricărui festival rock tâmpit.

Se pare că o să folosim ce\a numit Ranchul Sunset Ridge. '.ni putea să-l botezăm Sunset-nu-ştiu-cum, în funcție de ce idee ai despre festival.

Paul rânji.

- Cred că ai spus că-i treaba *ta,* Jango!

Beck râse cu toată figura, cu excepția ochilor.

- Dacă-i ceva ce-mi place, atunci îmi plac şmecherii! Sigur, ca producător voi avea grijă de tot ce-i necesar festivalului. Dar acum sunt Jango Beck, decoratorul, care discută cu regizorul. Aş vrea să-ți aud fanteziile în legătură cu chestia asta, Paul.

Paul se lăsă pe spetează pentru prima oară, simțindu-se calm. călărind pe creasta succesului ce se înălța. Mai mult, simțea că discuta cu un spirit amabil, cu un om căruia putea să-i vorbească liber, ca de la un creator la altul. De ce-l judecau cu toții greşit pe Jango? De ce *eu* l-am judecat greşit?

- Bine, Jango, fantezia se bazează pe un bâlci al lumii acvatice. Obişnuitele recitaluri de douăzeci şi patru de ore ale grupurilor rock. dar şi o pauză, grupuri de clovni rătăcitori şi actori, exhibiții, expoziții de artă şi maşini, poate chiar reprezentații de circ. Corturi şi domuri geodezice. Picturi pe trupuri! Avioane făcând acrobații deasupra! Zeci de chestii vizuale, simultane, tot timpul! Sigur, nu-s prea clar în privința amănuntelor...

- Nu te sinchisi de amănunte, mă ocup eu de toate detaliile. Din moment ce am ideea, mă țin de ea. Am găsit chiar un nume nou. îți convine Sunset City?

- Oricum, e mai bine, răspunse Paul, distrat, începând să înțeleagă că ceea ce sugerase putea costa oricât. Uh!... îmi dau seama că proiectul o să fie puțin mai costisitor...

- *Puțin mai costisitor?* Drace, asta adaugă cei puțin un milion la buget!

Inima lui Paul încetă să bată. Avea dreptate, se va ajunge la costuri uluitoare, dacă cir face exact felul ăla de festival...

- Ei bine, poate vom găsi altă cale să...

- Ce vorbeşti! exclamă Beck. îmi place! E perfect! Eşti un geniu!.

Hâmm? Ce? Dar bugetul...

Bugetul? Dă-l dracului de buget! Chestia asta îl priveşte pe John Horst. Nu vreau să te zgârceşti. Vreau să te simți liber să faci orice doreşti, fără să te sinchiseşti de nişte firfirici amărâți. Nu-mi place avariția. Libertatea creativă a artistului nu trebuie împiedicată punându-l pe acesta să se gândească la *costuri.* La urma urmei, sunt doar bani, nu-i aşa?

Apoi îi zâmbi conspirativ lui Paul.

- Nici măcar nu-s banii *noştril*

După aceea ridică un receptor.

- Mda, Bruce. Nu-mi pasă ce scrie în contract. Am alte contracte care... Bine, şi eu pot să joc murdar, după cum ştii prea bine!

Beck puse mâna peste microfonul telefonului o clipă, îi zâmbi lui Paul, înclină din cap şi-i făcu semn de despărțire cu mâna.

- Bruce, Bruce, nu mă obliga să scotocesc în rahații vechi!

Paul se trezi ieşind din biroul lui Jango Beck în posesia unei victorii enorme, a unui premiu fantastic. I-am vândut ideea despre festival şi despre film, iar el mi-a dat un buget nelimitat, lucrul pe care-l doreşte orice regizor! Am reuşit! Sau el a reuşit...

Dar ce? Şi de ce? Totul pare grozav, dar n-are nici un chichirez. Ce se întâmplă? Care-i proiectul adevărat? Ce urmăreşte Jango Beck?

Sau sunt un paranoic nerecunoscător, care se uită în gura unui asemenea cal de dar?

Când închise uşa biroului, îşi aminti ce-i spusese Sandra Bayne în jungla de la recepţie:,,Pe aici, caii de dar se transformă în crocodili."

Stiaeaceva?

Trebuia să ştie ceva!

Iată-l că vine. Nu arată ciudat? se întrebă Sandra Bayne, stând în uşa biroului ei şi pândindu-l pe Paul Conrad, care ieşea din vizuina lui Jango şi se îndrepta încet, pe hol, spre ea. Bărbatul purta pantaloni verzi, un pulover negru şi o jachetă cafenie din antilopă, totul având croiala unui parvenitism subit. Se mişca plin de încredere, cu uşurinţa unui om pe care Jango l-a făcut să creadă că a dat ce are mai bun, dar pe figura lui nu se citea ameţeală, nu se citeau iluzii. Mă întreb cum o arăta figura lui Jango acum... Puştiul - nu, nu mai e puşti - a reuşit să obţină un meci egal cu Jango?

Paul o văzu în cadrul uşii şi-i zâmbi. O grămadă de energie în zâmbetul lui, ceea ce o atrase. Nici nu mă opun, gândi ea, răspun-zându-i la zâmbet pe deplin conştientă că trupul ei îl simţea pe al lui. Mă dă gata!

- Salut! zise el, când se apropie de uşă.

- Salut. Cum a fost şedinţa cu Jango?

Paul se opri, se rezemă de uşor şi o privi cu ochii lui mari, cenuşii.

- Sper să-mi spui tu.

- Mai vii?

Nu grăbim cumva lucrurile?

- Unii dintre noi învaţă încet, spuse Sandra.

Un răspuns la fel de bun ca şi pasa lui oblică. Să vadă mai întâi care-i jocul.

- Poate că asta-i problema mea. Mi se pare dificil să-mi imaginez ce se întâmplă de fapt pe aici. Nu-mi imaginez nici măcar ce abia s-a întâmplat.

- Jungo te-a regulat în legătură cu scenariul?

Bărbatul râse - un râs adevărat, opus râsului hollywoodian.

- Drace, nu! Am venit aici să-l fac să scoată mai mulți bani pentru a transforma Carnavalul Vieții într-o versiune gen DeMille a unui festival rock şi, în loc să ne certăm, nu numai că a acceptat ideea să cheltuiască un milion pentru festival, dar *i-a şi plăcut* ideea. Mai mult, mi-a spus că, din motive practice, voi avea un buget nelimitat. Mi-a zis să nu mă gândesc ia costuri. Am, oare, o putere misterioasă asupra producătorilor, sau se întâmplă lucruri suspecte pe-aici?

Când termină, o privi adânc în ochi, fiind aproape convins că ea va considera onestitatea față de el un imperativ mai puternic decât loialitatea față de Jango.

- Tot timpul se întâmplă ceva suspect pe-aici, răspunse Sandra.

El nu pricepe cum lucrează Jango, că Jango nu dezvăluie *nimănui* mai mult decât consideră el necesar. Iar cât anume din ce ştim e adevărat, doar Jango are habar. Să-i spun asta şi să-l sperii zdravăn? Sau să-mi fac jocul meu?

- Pot să te mituiesc să-ți trădezi şeful? întrebă Paul, făcând ca vorbele să pară în acelaşi timp o glumă din cauza zâmbetului, un semnal sexual ambiguu, dar, totodată, şi serioase.

Tipul e mai tare decât am crezut, e *direcți* Sigur că ne îndreptăm pe căi diferite spre acelaşi loc. Vom petrece noaptea în patul meu, Paul Conrad, nu te face că nu ştii!

- Ai putea să-mi oferi o cină diseară, să vorbim despre lună şi despre stele şi, întâmplător, s-ar putea să discutăm şi despre subiectul Jango Beck.

Bărbatul zâmbi şi mai larg, apropiindu-şi faţa mai mult de-a ei.

- Mi-ai luat vorba din gură! Domnişoară Bayne, nu vrei să cinăm împreună diseară?

- Domnule Conrad, mă temeam că n-o să mă mai întrebi vreodată!

După câteva idei neinspirate, Paul decise să cineze la *Cyrano's.* Restaurantele din California reprezentau un mister pentru el. în recenta lui încarnare de realizator de filme porno, bugetul îl limitase la *Kalifornia Koffee Shop,* versiuni ale ceea ce în New York erau dughene slinoase, greceşti, pentru hamburgeri, precum *Bob's Big Boy* sau *Sizzler.* Evident, o friptură Specială New York Sizzler de 1,99 dolari nu se numea la fel şi aici. Pe de altă parte, toate restaurantele considerate *bune* în şirul de restaurante La Cienega erau chestii exagerat de scumpe, reprezentate de gigantica tavernă polineziană, care avea o cascadă în interior şi servea mâncare chinezească proastă, transformată în *polineziană,* prin adăugarea de cireşe în maraschino şi ananas din conserve. Chiar dacă acum îşi permitea să nu mai meargă în asemenea locuri, nu-i venea s-o invite pe Sandy Bayne să cineze într-un apartament suplimentar al studioului.

Cyrano's, pd Sunset Strip, la câteva cvartale de Eden Tower, îi amintea de *Cafe Figaro* din New York, o cafenea veche din Village, care fusese dărâmată ca să facă loc pentru Blimpy Base. Pe de altă parte, reînvierea în California a acestei *Cafe Figaro* îi amintea de „Queen Mary" transplantată în Long Beach sau de oasele Podului Londrei albindu-se în soarele deşertului, la Lake Havasu City.

Mai mult, *Cyrano's* era un local acceptabil al industriei mâncării, ca şi un loc în care puteai invita o doamnă, la masă, încât situaţia rămânea ambiguă. Cam aşa simţea Paul, într-un loc de parcare din zona încă aglomerată a traficului de la ora optsprezece şi jumătate, aşteptând să se ivească Sandra Bayne din Eden Tower.

S-o bag în pat sau s-o storc de informaţii despre Beck? Sau ăsta-i târgul? Îmi vând curul pentru un pic de drog interior? Dacă asta fac, de ce mă răscoleşte ideea atât de mult?

Poate ar fi mai bine să nu examinez lucrurile prea îndeaproape, îşi spuse el, pe-când Sandra îi făcea semn cu mâna de pe treptele clădirii. Purta acelaşi costum albastru, cu vestă neagră, fără mâneci, pe care-l purtase în birou, dar avea părul lăsat liber pe umeri. Acesta sălta şi se răsucea, iar femeia trebui să şi-l dea la o parte de pe ochi pe când se căţăra în MG-ul decapotabil. În momentul acela de mişcare spontană, părea foarte sexy. Din nou, Paul se trezi întrebându-se ce vârstă avea ea, ce trecut, cine şi ce era.

- Salut, nu ştiam că ai o decapotabilă! îi zise Sandra, în timp ce el pomi itiotorul şi se lansă în curbă, aruncându-i iar părul în ochi.

- Nu-ţi face griji în privinţa părului. M-am gândit să mergem în jos pe Strip, la *Cyrano's*.

Aceste cuvinte le spuse fără intonaţie, menţinând ambiguitatea situaţiei între întâlnire sentimentală şi întâlnire de afaceri. Din cine ştie ce motiv, i se fiăre'a iiii joc drăguţ, ce le făcea plăcere ambilor.

Avea să se gândească la trupul ei, la sfârşitul serii, iar în timpul cinei, la modul în care să obţină nişte informaţii despre ce făcea Jango.

Femeia nu zise nimic, lăsându-se pe spătarul banchetei şi privindu-l cu poftă declarată în ochi.

Cyrano's nu era prea aglomerat la ora aceea timpurie pentru cină. Localul părea plicticos şi liniştit, spre deosebire de balamucul din timpul prânzului şi cinei, care făcea ca locul sş fie evitat. Sandra Bayne admiră alegerea sau cel puțin respectă ceea ce reprezenta ea. Paul era un novice la nivelul acela al jocului şi alesese un loc în care să nu se simtă intimidat, un restaurant care - cu cămin, mese rotunde, maşină espresso din argint şi iluminare de cafenea - avea atmosfera New Yorkului, scoțând la iveală un aspect benefic. Dacă era natural, ai fi zis că-i un câştigător prin fire, iar dacă nu era, atunci era un foarte bun regizor.

Sandra sorbi din Martini, se uită la Paul, care se juca acum cu băutura lui, şi spuse:

- După ce m-ai adus cu înțelepciune aici, domnule Conrad, poți să mă întrebi orice vrei. Dar pentru fiecare întrebare la care îți răspund trebuie să răspunzi şi tu la una de-a mea.

El îi zâmbi atrăgător şi răspunse:

- Mi se pare corect. De ce e încântat Jango Beck să aibă un buget mare la *Carnavalul Vieții,* care se pare că a fost rebotezat *Sunset City?*

- Festivalul rock, sau filmul?

- Festivalul rock.

- Nu ştiu.,

- Bine, atunci filmul.

Sandra îşi trecu uşor limba peste buze.

- Nici asta nu ştiu, spuse ea. "

Chelnerul aduse vacă Bordelaise pentru Sandra, vițel Oscar pentru Paul şi o jumătate de sticlă de St. Emilion. Paul se strâmbă la ea, prefăcându-se speriat, pe când chelnerul servi mâncarea şi-şi făcu recitalul cu vinul. Intre timp, femeia îşi lipi gamba de a lui pe sub masă şi îi semnală, printr-o uşoară frecare, că nu fusese un accident.

- Acum o să-ți pun eu trei întrebări, zise ea, după ce plecă ospătarul.

- Trei? Te-am întrebat de trei ori, tu 111-ai întrebat o dată şi mi-ai răspuns o singură dată, deci ai dreptul la o întrebare.

- Mă mulţumesc cit două, propuse Sandra şi-şi mişcă din nou piciorul, încât gambele le erau lipite.

1 O >..-..irj.jtiOiiiwti^e. „îlliiMiJi i

Paul zâmbi, ridică din umeri şi dădu. din cap.,

- Prima: trăieşti cu cineva acum? A doua: te vezi cu cineva, ai vreo legătură serioasă?

Fu încântată să vadă o îmbujorare a pomeţilor lui Paul şi mări uşor apăsarea gambei pe-a lui.

- Nu şi nu, îi răspunse el.

- Ce-i cu Velva Leecock?

Paul rânji, vârî o îmbucătură în gură, mestecă fără grabă şi înghiţi, după care zise:

- Ai consumat cele două întrebări.

- Atunci să continuăm.

- De ce are Jango atâta încredere în mine, deşi n-a văzut nimic din ce-am făcut?

Sandra îşi taie o bucăţică de carne, o mestecă încet, folosindu-se de asta ca de o scuză pentru pauză, şi medită. Să-i spun adevărul? Să-i spun că Jango 1-a transformat într-un factor aleatoriu, ca să facă lucrurile mai interesante din punctul lui de vedere? Dacă-i spun, cum să-i explic ce înseamnă asta, din moment ce nu ştiu nici eu?

- Jango acţionează din instinct. Ii place figura ta.

- Mi-e greu să cred aşa ceva.

- De ce? Şi eu acţionez din instinct, iar mie îmi place şi mai mult figura ta.

Ca dovadă, îşi frecă toată gamba de-a Iui, privindu-l în ochii lui cenuşii, profunzi.

- Acum spune-mi ce-i cu Velva Leecock.

Paul sorbi o înghiţitură de vin, păstrându-şi ochii aţintiţi într-ai ei şi declanşându-i un tremur interior.

- Ne-am culcat din când în când, un timp. Nimic serios.

Un fior urcă în măruntaiele ei, pe când el îşi freca piciorul de-al ei.

- Acum sunt liber ca pasărea cerului, conchise Paul.

Sandra îşi sorbi vinul, privi bărbatul în ochi şi îşi trecu uşor limba pe marginea paharului.

- Suntem la egalitate. E rândul tău.

- Trăieşti cu cineva acum? Te întâlneşti cu cineva, ai vreo relație serioasă?

Vorbise privind în farfurie, ascunzându-şi ochii. întrebase în şoaptă, dar pe un ton potrivit.

- Locuiesc singură în casa pe care am primit-o în urma celui de-al doilea divorț, iar singura persoană cu care aş putea considera că am o legătură serioasă este Jango. Poți să spui că Jango este serios?

îi aruncase ştirea cea rea despre cele două divorțuri, apoi îi distrăsese atenția cu Jango. Foarte bine, Sandy, Marele Bărbat va fi mândru de tine. Dar, oare, tu poți fi mândră de tine?

Paul o privi cu ochi inexpresivi, nu reci, ci doar care-i păzeau gândurile. Sau era chiar paranoia?

- Este o întrebare oficială?

- Dacă poți da un răspuns oficial.

- N-am vreun răspuns, oficial sau nu. Se pare că am schimbat locurile. Eu te-arn întrebat despre viața ta amoroasă, iar tu mi-ai cerut *mie* să ți-l explic pe Jango Beck.

- Asta poate să-ți dea o idee cam câtă încredere am în Jango, zise Sandra.

Paul zâmbi, ținând încă piciorul apăsat pe-al ei, apoi spuse:

- Sau cât de multe ştiu despre viața ta amoroasă.

Sandra se aplecă peste masă, impulsivă, şi-i plantă un sărut iute, umed, pe buze. Paul nu păru surprins.

- Mergem undeva să facem schimb de experiență? întrebă ea. Ai o periuță de dinți de rezervă acasă?

- Nu.

- Atunci o să mergem la mine.

îndrumat de Sandra, Paul conduse pe Strip, către Laurel Canyon Boulevard, apoi prin canion, după aceea în North Hollywood, în San Fernando Valley, care semăna cu Hollywoodul din cealaltă parte a colinelor tot atât de mult pe cât seamănă Parisul din Texas cu Parisul din Franța. Aici se găsea în mare parte marfa proastă a văii; şiruri de rulote şi case cu apartamente ca acelea din moteluri, centre comerciale, intrări în autostradă, prăvălii gigantice şi o grămadă de maşini. Asta este ceea ce New Yorkul îşi imaginează ca fiind California de Sud, izvorul nonculturii americane, îşi spuse Paul. Toate astea îi reaminteau de industria pornografiei, de lipsa de speranță a actorilor aflați permanent în şomaj, de vânzătorii de maşini vechi, *care fuseseră cândva în show business*: un loc în care oamenii se scufundă, după ce sunt deja terminați.

Pentru ce fel de scenă mă pregătesc? se minună Paul. O călătorie în inima sufletului american? De ce-am făcut asta? Ea este cu cel puțin trei ani mai mare ca mine, a divorțat de două ori şi are o casă în San Fernando Valley. Am început să cred că nu ştie prea multe despre afacerile lui Beck, chiar dacă s-a culcat cu el. Deci fac aşa ceva pentru că mă întoarce pe dos. Sau pentru că eu o întorc pe dos, iar asta mă întoarce pe mine pe dos?

Sandra îl ghidă pe Ventura Boulevard, în Lankershim, apoi într-unui dintre labirinturile liniare din San Femando Valley - cvartal după cvartal de străzi rezidențiale identice - şi, în cele din urmă, într-o zonă în care casele erau mai vechi, cumva mai individualizate, iar străzile se întindeau sub copertina groasă a copacilor mari, cu coroane bogate. Nu mai semăna cu San Fernando Valley - Clădirile lăsau impresia că fuseseră presărate cu grijă într-o pădure şi exista un simț al

comuniunii cu pământul. Briza agita coroanele copacilor. Se auzeau greieri cântând în noapte.

Conduse spre o casă cu aspect banal, din cărămidă, îmbătrânită de-a binelea, năpădită de iederă şi tufişuri - totul întreţinut cum se cuvine, dar nu cosmetizat în stilul steril al văii.

- Rod, al doilea soţ al meu, lucra în domeniul relaţiilor cu publicul, zise ea, deschizând uşa grea din lemn. L-am întâlnit pentru că lucram la aceeaşi agenţie. Era cu adevărat cineva, în comparaţie cu primul meu soţ. Pe Harvey l-am cunoscut la colegiul Valley State şi ne-am căsătorit pe când mai eram încă la şcoală. Acum, predă într-un gimnaziu din Fullerton şi-i fericit. Deci Rod era cu adevărat un tip din Hollywood pentru mine, care abia ieşisem din Vale. M-am născut şi am crescut în Encino, ştii, care se laudă cu faimoasa căruţă gigantică a lui Ralph Williams.

Femeia continuă să vorbească rapid, pe când îl conducea, printr-un hol cu panel, din lemn de culoare închisă, într-o sufragerie cu un cămin mare din cărămidă, cu un covor gros, de culoarea vinului de Burgundia, cu tablouri comune pe pereţi, felurite ciudăţenii, resturi de mobilă, sculptură africană în lemn şi mobilă modernă, acoperită cu pluş muştar, cafeniu şi verde.

- Rod se afla în scena show businessului, acolo unde vrea să fie orice tânără divorţată din San Fernando Valley, şi făcea parte din alt soi de amanţi decât Harv.

Se apropie de cămin, răsuci maneta de la gaz şi aprinse jeturile de sub grătarul pentru buşteni cu un chibrit lung, din lemn. O imitaţie rezonabilă de lumină de foc sclipea în vatră. Stinse apoi lustra albă, încât camera era luminată doar de flăcările portocalii care dansau. Umbre profunde şi lumina focului pâlpâind deasupra abanosului, roşului de Burgundia, al verdelui şi cafeniului pământean. Paul începu să se simtă mai în largul lui. Camera spunea câte ceva despre femeia

care înlătura toate rezervele lui logice. într-un fel, toate astea se aflau în ea, şi-i plăcea.

- Am umblat împreună, ne-am căsătorit, ne-am pomenit în căsuța asta simpatică, unde au avut loc uneori scene satisfăcător de bizare, apoi întâmplarea a făcut ca Rod să intre într-o afacere cu Jango Beck.

Sandra puse doi butuci mici peste focul de gaz, iar aceştia se aprinseră după un moment, umplând aerul cu aromă de fum.

Se întoarse, îşi scoase vesta, aruncă pantofii şi îi zâmbi obosită.

- N-ai venit aici să auzi pălăvrăgeli despre foştii mei soți, zise ea.

El îi răspunse cu un zâmbet la fel de obosit:

- Nu mă deranjează să ascult. Tocmai ajunseseşi la partea interesantă.

Râseră împreună şi se apropiară unul de Celălalt.

- Chiar vrei să auzi ce fel de triunghi am alcătuit Rod, Jango şi cu mine? întrebă ea, privindu-l în ochi.

Ceva sclipea acolo, în adâncul verde. Bărbatul simțea mirosul de mosc al apropierii ei. Era întoarsă pe dos şi-l întorcea pe dos şi pe el.

- Voi fi fascinat, răspunse Paul..

Sandra îşi puse mâna dreaptă pe după ceafa lui şi-l trase spre ea, sărutându-l cu gura deschisă, cu limba moale, lentă, cu o delicioasă ironie în felul în care îşi arcuia trupul, departe de sărut.

- Facem dragoste sau discutăm despre Jango? îl iscodi ea. In ce ordine vrei, dar, te rog, să le menținem separat! Să încetăm cu joaca de-a reversul lui Mata Hari. Nu te excită să-ți vinzi trupul târtăr pentru a obține informații de la o intelectuală sofisticată?

Un val de poftă îl năpădi pe Paul. Da, exact asta îl întărâta! Subtila răsturnare de roluri, libertatea sălbatică din modelul

sexual previzibil. In acelaşi timp, se simţi oarecum vinovat pentru că implica o fiinţă reală într-o fantezie sexuală atât de complicată.

- Nu-i chiar aşa, replică el. Nu folosesc...

Ea îi acoperi buzele cu un deget.

- Ne folosim unul pe celălalt, iubitule. Nici unuia nu-i pasă şi ne bucurăm amândoi de ce facem. Iar eu mă bucur acum de partea mea de înţelegere.

Se trase mai aproape de el, îi acoperi gura cu a ei, plimbându-şi mâinile pe spatele lui, până la mijloc. Paul o smuci spre ei, se cufundă el însuşi în sărut, simţi carnea urmându-i fantezia, şi, deodată, o dori pe femeia mai în vârstă - sursa lui de informaţii, sufletul acela blând si înţelegător, intelectuala sofisticată - cu o poftă sinceră.

Se lăsară pe covor împreună, cu buzele şi trupurile înlănţuite. Sărutul se întrerupse" când căzură din genunchi într-o parte.

- Aici? întrebă el.

- De ce nu?

Sandra contemplă figura lui Paul în timp ce îşi deschidea fermoarul rochiei şi se strecura afară din ea, simţind mângâierea stofei care i se mişca pe piele. El îmi priveşte trupul, gândi femeia, pe când acesta i se ivea gol, la lumina focului, ca un fluture ce iese din cocon. Nu se gândeşte la Jango, se gândeşte să mă reguleze. Mi se dăruieşte, dar se gândeşte, se gândeşte că ştiu că aşa merg lucrurile şi că-mi place.

îşi trase rochia peste cap, bombănindu-se că purta un sutien urât, alb, aruncă veşmântul într-o parte, desprinse sutienul şi-l scoase. Bărbatul îi atinse uşor cu degetul un sfârc, apoi îşi descheie pantalonii -o secvenţă de gesturi care o străbătură ca electricitatea. Paul ieşi iute din haine şi fără ceremonie, apoi se aşezară, amândoi goi, pe covorul moale, de culoarea vinului de Burgundia.

- Frei ză-mi dai invormazia? zise el, cu accentul exagerat al lui Erich von Stroheim.

- Nu spun nimic de bunăvoie, răspunse Sandra, rostogolindu-se pe spate ca o pisică. Nici dacă mă fuți!

El se înecă, se holbă la ea, apoi izbucni în râs şi o înşfăcă, după care se rostogoliră pe podea, el deasupra, apoi ea deasupra. Cândva, în timpul rostogolirii, Sandra reuşi să-i găsească gura cu a ei, iar rostogolirea brutală sfârşi într-o lentă ridicare şi coborâre, şi făcură dragoste în tangajul trupurilor ce se ondulau lent. El o luă o dată, de două ori de deasupra, iar când termină şi el, rămaseră unul lângă altul.

Aşa cum trebuie să fie şi cum atât de rar se întâmplă, gândi Sandra, stând agățată de trupul lui. Cred că ar trebui să facem ceva bun împreună. Ooooh, cred că tocmai *am făcut* ceva bun împreună...

- Acum să revenim la informații...

- Doar nu crezi că o să cedez atât de iute! chicoti ea.

Sandra se rostogoli încet de lângă el, apoi rămaseră alături în întuneric. Paul o cuprinse cu brațul, iar ea se ghemui la pieptul lui. îl simțea, se simțea bine.

- Mă predau, îți spun tot ce vrei să auzi.

- Vreau să aud doar ceea ce vrei să-mi spui.

- Hai, Paul, recunoaşte că vrei să-ți povestesc despre mine, Rod şi Jango Beck!

- Recunosc, râse el, dacă admiți că mori de poftă să-mi povesteşti.

- E tot ce pot să-ți spun despre Jango, într-un fel, zise ea, devenind deodată serioasă. îți voi spune ceea ce vreau să ştii. Pentru că, într-un fel, îmi pasă de tine. Poate că ar fi drăguț să nu fie doar o întâlnire de-o noapte - să ne vedem când avem chef, aşa-i?

- Aşa-i, se trezi Paul încuviințând. Sigur, de ce nu?

- Bine, iubitule, atunci păzeşte-ți curul dulce de Jango Beck. Rod lucra într-o firmă mare de relații cu publicul şi am

fost invitați la o petrecere a lui Jango. Am început să discutăm cu el. Voia să creeze o firmă independentă de relații cu publicul, pentru formațiile care depindeau de firma sa Dark Star - însă nu *prea* independentă. Voia ceva mai credibil decât publicitatea firmei sale, dar care să se afle, totuşi, sub controlul său. In acelaşi timp, se dădea subtil la mine în văzul lui Rod. Ca să scurtez o poveste lungă, am sfârşit regulân-du-mă cu Jango peste două zile, iar peste o săptămână, agenția Rod Dexter intra în afaceri, finanțată de Jango. Rod a devenit tot mai mare, umflându-se în pene. Jango deținea jumătate din agenție, lucru destul de corect, dar avea un buton sub deget, pe care putea să-l apese când voia să-şi retragă creditul. Pe față, era o agenție independentă, de fapt, fiind o creatură a lui Jango. In scurt timp, ne-am trezit implicați în chestii ciudate, despre care nu ştiam nimic. Jango îi trimitea clienți lui Rod şi-l obliga pe acesta să-i trateze într-un fel bizar. Uneori era obligat să le facă figuri urâte. Rod detesta să fie jucăria lui Jango, să nu i se spună de ce făcea acele lucruri murdare. Dar îi plăcea că scotea atâția bani şi-i plăcea să arate ca un tip dur şi priceput. Bineînțeles, a început să reguleze pe oricine vedea. Şi să ia LSD. Şi să se îmbete. Să le facă frecvent pe toate trei deodată. Venisem să lucrez cu el când a înființat agenția, iar, pe "măsură ce Rod o lua la vale, Jango discuta tot mai mult cu mine, pentru că Rod devenea tot mai mult o legumă. Jango mă trata ca pe o făptură omenească. Ne regulam din când în când, pentru că ne plăcea. Am început astfel să conduc agenția pentru el. Am decis să divorțez de Rod, dar Rod a decis să fie nasol, deşi pe vremea aceea o făcea, probabil, din obişnuință. Atunci, Jango a oprit creditul pentru agenția Rod Dexter şi s-a dovedit că Rod îi datora mult mălai, pentru că Jango pusese zălog pe jumătate din agenție pentru un împrumut pe care-l făcuse la el. Jango l-a amenințat că-l dă în judecată, dacă Rod nu-mi acordă

divorțul și casa. Rod a cedat. Iar Jango a pus toate contractele de reprezentare la dispoziția unui departament de relații cu publicul din propria lui firmă și m-a angajat ca șefă al acestuia. Apoi a salvat agenția Dexter vânzând jumătatea lui unui gangster soios, care voia să fie partener tăcut într-o afacere legitimă și care era dispus s-o finanțeze până-și revenea Rod din pierderea contractelor lui Jango. Rod și gangsterul fac afaceri împreună și acum am și auzit că le merge bine. Iar eu lucrez pentru Jango Beck.

Paul încerca să înțeleagă ce-i debitase Sandra. Era un avertisment? Sau ce?

-.Ce înseamnă asta, Sandy?

Ea râse ironic și-l sărută ușor pe sfârc.

- Asta-i poanta, iubitule! *Tu* poți să-mi spui *mie* ce-ar putea să însemne'?

VI

- Un loc ciudat în care să ne întâlnim, domnule Taub! zise inspectorul Ryan, aplecându-se peste fața de masă albă, ca să fie auzit mai bine.

Ting Ho era aglomerat la ora aceea de prânz. Existau doar vreo douăsprezece mese și mai puțin de patruzeci de oameni în salonul mic, dar zgomotul locului și pașii chelnerilor îl umpleau cu un clămpănit de fond.

Jango părea pe atât de încântat de alegerea lui Taub, pe cât de stânjenit părea Ryan. Beck arăta ciudat în costumul de antilopă de culoarea ruginei, cu franjuri și centură prinsă cu o cataramă uriașă, cioplită în lemn, potrivindu-se cu clientela din Hollywoodul de jos. Rânjea, pe când supraveghea salonul, mesele înghesuite, intrarea directă din bucătărie, care tot înghițea și scuipa chelneri grăbiți, de parcă alesese chiar el localul.

- îmi place, declară Beck. Nu ne va urmări nimeni într-un loc ca acesta și-i prea mult zgomot ca să audă cineva ce vorbim. Abia ne auzim unul pe celălalt.

Taub deschise de meniuri, îl privi pe Beck luând-o pe-a sa, deschizând-o şi încruntându-se uluit.

- în plus, zise Taub, mâncarea de-aici este excelentă.

O să-ți arăt câte ceva, jigodie! gândi el.

- încearcă carnea de porc tocată Szechuan, sau puiul cu alune, sau brânza de soia Szechuan, propuse el, liniştit, numind trei dintre felurile cele mai condimentate din meniu.

- Nu-mi place mâncarea chinezească, obiectă Ryan, care arăta ridicol de aranjat în costumul lui albastru, de modă veche, cu cămaşă albă, cu părul cenuşiu tuns şi pielea roz, roz.

Eşti un rahat, un pui de Iele, gândi Taub. Ryan arăta, se îmbrăca, vorbea şi se părea că mănâncă exact ca un politician mărunt. Probabil că nu mănânci decât pui cu smântână şi fasole fiartă, caraghiosule!

Apăru un chelner care vibra de nerăbdare.

- Pui chow mein, orez copt şi ruladă de ou, comandă Ryan.

Beck se uită la Taub, zâmbi şi ridică din umeri.

- Comandă pentru amândoi, Mike, alege ceva să-ți ia gura foc, zise el.

Taub alese fasole bătută Szechuan, pui cu alune şi, ca să schimbe gustul, un fel vegetarian uiai puțin iute, dar subtil: Sărbătoarea lui Buddha.

- Domnul Beck m-a informat că vreți să organizați împreună un mare festival rock undeva, în comitatul Los Angeles, merse direct la țintă Ryan.

- Ştiți, probabil, că în țară n-a mai avut loc nici un festival rock de doi ani. Nici o municipalitate nu s-ar bucura să aibă un sfert de milion de hippioți înghesuiți pe teritoriul său. Nici proprietarii nu ar dori să le fie năpădite terenurile de-o hoardă de drogați.

- Noi nu suntem o mână de speculanți beți, care încearcă să găsească un loc unde să ridice o scenă, să vândă bilete şi să lase un sfert de milion de puşti să se descurce singuri, zise

Taub. Festivalurile rock sunt o asemenea belea, pentru că nu există suficiente toalete, locuri de dormit şi hrană ieftină, decentă. Sunset City nu va fi aşa. Va fi condus şi finanțat de oameni de afaceri de succes - de John Horst, de domnul Beck şi de mine. Va fi sprijinit de toate resursele unui studio cinematografic important. Se opri, îl privi pe Ryan în față şi aproape râse când adăugă: Nu vom face economii.

Dincolo de masă, lângă Ryan, Jango încuviință din cap, amuzat. Nasul lui Ryan se ridicase ca botul unui câine care adulmecă un os bun.

Ryan era tipul de ipocrit care-i întorcea lui Mike Taub stomacul pe dos. Se vindea cui dădea mai mult, şi toată lumea ştia asta. Nimic rău, căci majoritatea politicienilor făceau la fel. Dar jigodia făcuse carieră publică atacând pornografia, hippioții, drogurile, filmele „uşoare", discurile „orientate spre droguri", barurile pentru homosexuali şi maşinile Volkswagen. Taub nu crezuse când Jango îi spusese că-şi vor croi drum pentru festival prin intermediul lui Quentin Ryan, adevăratul inamic public al drogului, al mişcării hippie, al fututului şi pilelii. Ryan se opusese oricărui festival rock desfăşurat în comitatul Los Angeles. Dar, îi atrăsese atenția Jango, totuşi, avuseseră loc.

Taub nu înțelesese ce-a vrut să spună. Acum, când agitase aroma banilor în fața lui Ryan şi văzuse activându-se un reflex pavlovian bine antrenat, îşi dăduse seama că bastardul luptase atât de zdravăn în public împotriva festivalurilor, ca să-i jumulească de bani pe organizatori. Asta-i un porc chiar şi pentru un capitalist convins ca mine!

- Ceva liniştitor, domnule Taub, declară Ryan, cu voce mai prietenoasă.

- Festivalul nu va constitui o povară pentru cei care plătesc impozite, zise Jango. Vom avea hrană ieftină subvenționată, multă apă şi o grămadă de toalete. Ne permitem, pentru că

am creat acest eveniment pentru a face un film important, cu un buget de trei milioane de dolari.

Taub rămase cu gura căscată. *Trei milioane de dolari!* Isuse, când crescuse bugetul la trei milioane? Apoi, Taub râse în sinea sa. Nu-s obişnuit să cheltuiesc ațâți bani cât pot, gândi el, e împotriva reflexelor mele. Dar e amuzant. Nimic nu se compară cu cheltuirea banilor duşmanului!

Foarte impresionant! exclamă Ryan. Los Angelesul poate consuma mai multe producții cu buget mare decât produc acum studiourile. Sunt dispus să depun toate eforturile ca să ajut proiectul dumneavoastră, domnilor. Dar vă dați seama că se vor ivi multe probleme legate de organizarea unui mare festival rock în comitatul Los Angeles. Puteți convinge comitatul să vă lase să dați spectacolul în jurisdicția sa sau puteți obține o licență de la municipalitate. Veți avea de-a face cu două-trei jurisdicții polițieneşti care se suprapun. Poate cu un organism zonal, local. Statul sau chiar agenții federali ar dori să fie siguri că nu vor exista probleme cu droguri.

Chelnerul sosi şi aşeză farfuriile aburinde, acoperite, pe masă. Ryan avea un platou separat cu chowmein, orez copt şi ruladă de ou. Taub aranjă cele trei farfurii acoperite între el şi Jango.

Jango ridică un capac, luă cu bețişoarele un cub alunecos, alb, de fasole bătută, şi-l vârî în gură, fără să reacționeze la fierbințeala sosului.

- Aceasta este o investiție importantă a unei corporații de marcă, zise el. Am stabilit un fond pentru rezolvarea acestor exigențe,nu-i aşa, Mike?

Taub încuviință din cap, gustă din puiul foarte condimentat şi alese o cifră la întâmplare.

- Avem prevăzut în buget o sută cincizeci de mii de dolari pentru relații cu statul, comitatul şi guvernul local.

De ce nu? Doar sunt din banii lui John Horst - un pic mai multă untură pe felie.

- Mi se pare potrivit, comentă Ryan.

Potrivit pe dracu', hoț mizerabil, o să fii plătit de trei ori pe cât meriți!

- Am dori să punem banii într-un fel de custodie pe bază de angajament, zise Jango. Un fel de contract neoficial. Aş vrea să-i păstreze cineva neutru până când se desfăşoară festivalul. Iar atunci vor fi împărțiți imparțial, după cum se cuvine.

- Cineva cu experiență în strecurarea prin mediul politic, declară Taub. Cineva capabil să-i folosească pentru a... unge uşile.

îşi răcori gura cu nişte bok choy din Sărbătoarea lui Buddha.

Cineva care să nu poată fi acuzat de parțialitate în favoarea noastră, adăugă Jango. Cineva care nu-i un promotor zgomotos al festivalurilor rock sau al contraculturii. Cineva incoruptibil şi demn de încredere, ca tine.

Ryan încetă să mestece. Se uită la Jango. Acesta îi zâmbi obraznic, provocându-l pe inspector să se supere pentru cele spuse. Ryan îşi mută privirea la Taub, iar Taub îi adresă un zâmbet de tipul să te ia dracu'. Apoi, inspectorul se uită în farfurie, începând să terciuiască rulada de ou cu furculița.

- Aş vrea să vă fiu de folos în privința asta, zise el. Bineînțeles, tranzacția nu trebuie să apară în nici un act public. Oraşul ăsta e plin de ziarişti de scandal, care ar face-o să arate altfel decât este.

- Vreți bani gheață? întrebă Taub, servindu-se cu fasole bătută fierbinte. ^

într-o pungă de hârtie, Ia un colț de stradă, canalie?

Ryan îl privi tăios, de deasupra ruladei. O roşeață profundă îi transformase culoarea feței din roz în stacojiu.

Taub îi aruncă o privire calmă, provocându-l să-i spună ceva, simțind un fior de bărbăție şi putere.

Inspectorul se uită din nou în farfurie, la rulada lui. Roşeața îi dispăru.

- Ar fi calea cea mai simplă, zise el, liniştit.

Jango se uită peste masă la Taub, zâmbi uşor, iar Taub se simți subit cuprins de un sentiment de camaraderie pentru Beck. Vârî în gură o îmbucătură zdravănă de fasole fierbinte, bucurându-se de acreala ei plăcută, de ciunsecădenia stomacului, care-i pennitea această senzație. Doamne, m-am simțit bine săptămânile astea! Nimic nu-i mai bun pentru digestie decât să cheltuieşti banii altuia. Cu excepția' faptului de a da jos jigodiile care te-au regulat!

Taub vârî în gură o bucată de pui foarte condimentat.

- E cu adevărat gustos, domnule inspector, zise el. Nu vreți să încercați?

Ryan se holbă neîncrezător la puiul cu alune. îi zâmbi slab lui Taub, luă o bucată cu furculița şi o vârî în gură.

- Isuse! şopti el, răguşit, ducând şervețelul la gură.

- Poate preferi asta, îi propuse Jango, împingând fasolea pe masă, spre Ryan.

Privirea lui Taub o întâlni pe a lui Jango, într-un râs tăcut. Chestia aia era şi mai iute!

John Horst luă o ultimă îmbucătură de pateu de ficat, sorbi din cafea şi mestecă încet, privind peste masă la Jango Beck.

- Sunt încântat că acest Conrad a produs, în cele din urmă, o variantă de scenariu, zise el.

Beck aprinse un trabuc şi suflă fumul într-o parte, departe de fața lui Horst.

- Puştiul este *unul care face filme,* John! In timp ce scrie scenariul, se gândeşte la regie, decoruri, actori şi buget, aşa că poate să ajungă oriunde, dacă ne înțelegem. Eu sunt

răspunzător de întârziere. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme.

Horst înclină din cap, neaşteptându-se la ceva care să semene cu umilința din partea lui Jango Beck. Poate l-am judecat greşit. Un producător trebuie să fie un tampon între talentul său şi oamenii de sus, iar asta face Beck pentru Conrad, indiferent de adevăratele circumstanțe. îşi face treaba, chiar foarte bine pentru un novice.

- După prima variantă, se pare că poți. turna filmul pentru o jumătate de milion, zise Horst.

Puştiul ăla, Conrad, dovedea o surprinzătoare finețe scriind un scenariu destinat să mențină bugetul redus. în afară de exterioarele de la festival, toată chestia putea fi trasă cu doar şapte interioare -două apartamente, două birouri, două camere de motel, o cabină de avion - şi cu câteva imagini de pe oricare aeroport convenabil. Avem destule decoruri prin studio, pline de praf, ca să aranjăm totul fără să construim nimic nou. Si doar zece dialoguri între cele două staruri, nici unul important.

Jango Beck îi rânji.

- Proiectul *nostru* poate să ajungă chiar sub o jumătate de milion. Nu cred însă că Mike Taub o să fie atât de norocos.

Horst sorbi din cafea, se lăsă pe speteaza scaunului şi contemplă holul directorilor, aproape gol. Prin politica nedeclarată a studioului, sfânta sfintelor era rezervată directorilor marcanți ai studioului şi producătorilor de film. Producătorii pentru televiziune erau expediați în sufrageria particulară, împreună cu starurile, regizorii şi scenariştii mai importanți.

Poți să deduci starea de sănătate a unui studio după mulțimea din holul conducerii, sala de mese şi cantină, gândi Horst. în zilele bune de altădată, locul ăsta era plin, la fel şi sala de mese şi cantina. Făceam patru-cinci filme simultan, iar acum le spunem la toate „filme cu buget mare", cu echipe

numeroase şi o grămadă de figuranţi. Acum, locul ăsta e aproape gol, în afară de noi şi Cy Coleman, care încerca să convingă nişte directori de reţea de televiziune să facă un episod-pilot de nouăzeci de minute cu două sute cincizeci de mii de dolari. Televiziunea ne dă destul de lucru ca să păstrăm sala de mese plină, dar cantina nu mai geme de lume ca altădată, pentru că nu e nevoie de echipe mari şi de figuranţi suplimentari pentru un episod de-o oră, în valoare de o sută cincizeci de mii de dolari - robo-teală ce ţinea capul lui Eden deasupra apei. Sau măcar suficient de aproape de suprafaţă cât să iasă şi să ia o gură de aer din când în când.

Horst se uită peste masă la Jango Beck - o siluetă şocantă, într-un costum de catifea albastră cu picăţele maron, un tricou bej si o batistă cafenie. E posibil ca *ăsta* să fie salvatorul studiourilor Eden Pictures, ca producător de film important? L-am judecat greşit pe Jango Beck?

- Ce fel de facturi îi vei mări lui Taub? întrebă el.

Cu cât Beck cheltuia mai mulţi bani pentru festival, cu atât mai mult avea să vadă tâmpitul de Taub cât trebuie să plătească Eden Records, şi cu atât mai mult va valora filmul. Dacă vom avea un film de succes, de trei milioane de dolari, voi reuşi să conving consiliul să-mi aprobe şi să-mi finanţeze alte filme, gândi Horst. O dată Taub înlăturat din drum, iar studioul în siguranţă, putând să revină la un buget decent, vom putea realiza filme bune, iar asta va aduce bani. Şi dintre toţi oamenii, tocmai Jango Beck face asta pentru noi!

Beck sugea din trabuc.

- Nu-i măresc facturile lui Taub. II las să şi le mărească singur.

- Să si le mărească singur?

- Da. Taub ştie că face un festival rock cu banii tăi. Bineînţeles, vrea să cheltuiască din ei cât mai mult posibil. Deci, care-i cea mai bună cale de a mări cheltuielile

festivalului? Am făcut planul în mare, după cât mă pricep, iar el cheltuieşte banii după cum se pricepe.

Horst clătină din cap, uimit. Ce om avea de partea lui! Mai bine ca Taub să mărească facturile, crezând că-mi face mie figura! O adevărată justiție poetică: Sper să nu fie o risipă inutilă...

- Cred că banii vor fi cheltuiți în vederea maximizării valorii de producere a filmului, zise Horst.

- Asta-i planul lui Conrad. Vom inventa o serie de evenimente şi atracții care vor însemna un fundal uluitor pentru film, iar treaba lui Taub este să organizeze toate detaliile şi să le plătească. Dacă vrea să arunce *mai mulți* bani pentru ideile *lui* țicnite, cine suntem noi să-l oprim?

- Nădăjduiesc că ştii ce faci. Prima schiță a lui Conrad e destul de vagă privind amănuntele festivalului.

- Asta pentru că vom crea un eveniment parțial spontan. Nu ştim exact ce se va întâmpla.

- Partea asta nu-mi place. Dacă nu se întâmplă nimic interesant? Atunci vom obține doar o poveste de dragoste banală, fără staruri importante, într-un film promoțional despre un festival plictisitor...

Jango Beck pufăi puternic din trabuc şi râse, uitându-se peste masă la Horst.

- Nu-ți face griji, John! Garantez că, orice s-ar întâmpla, n-o să fie plictisitor, îl asigură el.

Fără vreun motiv aparent, cuvintele lui Beck, modul în care le spusese îl înfiorară pe Horst.

- Ce vrei să zici? întrebă acesta.

Jango îşi aținti privirea asupra lui, pentru o fracțiune neliniştitoare de secundă, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, sorbi din cafea şi explică:

- Vreau să zic că *eu* am desemnat festivalul ca fundal pentru filmările lui Conrad, iarTaub se ocupă doar de detalii banale. Chestia asta e în stilul meu obişnuit de rău, afirmă

el, zâmbind. Adevărat, colaborez cu întâmplarea, dar n-o las să-mi conducă întreg spectacolul.

Horst simți din nou un fior de spaimă, dar de data asta ştia de ce. Beck vorbea englezeşte, dar Horst nu înțelegea ce spune. întrebase despre costuri de producție, despre felul scenelor urmau să fie turnate pe parcursul a trei sferturi din film, şi i se răspunsese cu un hocus-pocus despre *evenimente parțial spontane* şi *colaborarea cu întâmplarea.* Oare ştie cu adevărat ce face, sau e bun doar să se prefacă? Poate să producă un film, sau doar un rahat?

- Ascultă, Jango, recunosc că te-ai descurcat bine până aici, dar dă-ți seama că n-ai experiență în domeniu. Vreau să ştiu cum *va arăta* filmul în cea mai mare parte a proiecției, chestie care nu-i lipsită de importanță. Am primit de la tine doar o primă schiță a scenariului, aşa că nu-mi mai pomeni de ea. Trebuie să ai suficient material vizual pentru ca scenariul să țină. Te-am întrebat ce evenimente vizuale pregăteşti, iar tu mi-ai răspuns cu generalități. Ce înseamnă asta?

Beck râse zgomotos.

- Am crezut că m-ai întrebat ce se va întâmpla la festival în sens karmic, nu ce fel de program pregătesc. Nu fi îngrijorat, fiindcă ne-am gândit la o mulțime de extravaganțe: o alee centrală a carnavalului, focuri de artificii pe timpul nopții, expoziții industriale şi un bâlci popular. Plus orice idee țicnită vom avea Taub, Conrad şi cu mine înainte de Ziua Muncii. Nu te aştepta să-ți spun ce se *va întâmpla.* Dacă aş şti de pe acum, m-aş plictisi să merg mai departe.

Isuse, de ce l-am judecat întotdeauna greşit pe individul ăsta? gândi Horst. Face ca lotul să arate foarte profesional. Dar de ce nu mi-a spus, de ce a încercat, la început, să mă facă să cred că-i un producător care are pe cap o aiureală ce nu se poate filma?

- De ce nu mi-ai relatat toate astea de la început, Jango?

Beck râse, îşi sprijini coatele de masă şi-l privi pe Horst în ochi.

- Credeam că ştii cât de bine mă pricep să clădesc realităţi parţial controlate, răspunse el. Asta-i natura jocului meu.

Horst se întrebă de ce cuvintele acelea inocente îl făcură să se înfioreze iarăşi de spaimă.

Mike Taub se rezemă de spătarul scaunului, lăsând puhoiul raportului financiar al lui McDonnel să curgă fără înţeles peste el. Până azi, întâlnirile comitetului directoral al EPI îl îngroziseră. Birnbaum, Palacci şi Sanderson erau ciracii lui Horst din mediile filmului, iar Palmer, Gilbert şi McDonnel, tipi de bancheri, cărora nu le păsa decât de bilanţuri. Aşa că Horst avea un bloc solid de patru voturi, care nu putea fi depăşit decât de-o unanimitate formată din Taub, Beck şi bancheri, eveniment ce nu se petrecuse încă vreodată.

Camera urâtă, pătrată, dintr-o clădire mică, anonimă, pentru birouri, din zona Eden, în locul uneia din Eden Tower, îl chinuise întotdeauna pe Taub. Panelul vechi, uleios, pereţii bej, masa de şedinţe lungă, veche, emanau o duhoare de bibliotecă veche sau, şi mai rău, de birou de director de şcoală, un loc în care-l convoca periodic Horst ca să-l pună la locul lui.

Horst stătea în capul mesei, eu Beck în stânga şi Taub în dreapta. Cei trei ciraci ai lui Horst - bătrâni cărunţi, chelioşi, cu costume de culoare deschisă şi cămăşi stridente - stăteau pe partea lui Jango. Bancherii - bărbaţi mai tineri, dolofani, în costume negre, cu cămăşi albe - se aflau pe partea lui Taub. De obicei, în locul acela nu căutai vreun sprijin.

Dar azis Taub se trezi aruncând priviri pe furiş către Jango, care căuta o susţinere psihologică din întâlnirea ocazională a privirilor. Jango purta o parodie de uniformă de bancher: un costum negru cu picăţele, cămaşă albă şi

cravată Ivy League; de culoare închisă. Poanta consta în faptul că totul era făcut din catifea.

McDonnel continua nepăsător. Voi obține puterea, gândi Taub. Dacă-l potcovesc pe Horst cu cheltuielile festivalului, bancherii vor sări de partea mea mai iute decât gândacii ce aleargă pe-o tigaie încinsă, iar împreună cu Jango, vom fi cinci la patru împotrivă, pentru a împinge la vinderea studioului şi a-l da pe Horst afară. Horst arată atât de hollywoodian de modă veche în costumul lui cafeniu deschis, cu cămaşă galbenă şi părul sculptural, blond încărunțit, deşi a fost întotdeauna o cochilie goală, indiferent dacă şi-a dat seama sau nu. Joacă-te de-a preşedintele cât mai poți, John, căci nu va dura mult până te vei alătura dinozaurilor.

-... profit net.de un sfert de milion, şapte sute patruzeci şi patru de dolări, declară McDonnel, apoi făcu o pauză, puse hârtiile înapoi în servietă, îşi şterse buzele, aprinse o țigară şi adoptă, deodată, tonul unui inchizitor. Aş vrea să aud ce buget propunem pentru proiectul Sunset City. O cifră pe care se pare că nu-i nimeni în stare să mi-o comunice.

Taub evită să-l privească pe Jango, dar remarcă, plin de satisfacție, că Horst se uită drept la Beck. John se cacă pe el. E convins că va căptuşi Eden Records cu facturile festivalului, dar nu vrea să aflu şi eu, şi nici nu vrea să-şi dea seama consiliul directoral cam ce joc se joacă, după cum nu vreau nici eu, nici Jango. Ce ciudat, de data asta, suntem toți trei în aceeaşi tabără!

Până la urmă, din milă, Jango îi răspunse trezorierului:

- La ce vă referiți, la festival sau la film?

- La tot proiectul, replică, plin de acreală, McDonnel. Cine-i răspunzător de proiect?

Jango se uită la Horst, apoi la Taub şi ridică din umeri.

- Greu de răspuns, Ed. Mike se ocupă de festival, eu produc filmul, iar John strânge baierele pungii. Cine crezi că răspunde de tot proiectul?

- Cred că nici unul, şi vreau să ştiu câţi bani aţi cheltuit deja, şi câţi aveţi de gând să mai cheltuiţi.

Ceilalţi doi bancheri încuviinţară din cap ca nişte pinguini solemni. Horst părea nervos, dar îşi păstra controlul asupra stării sale. Jango era relaxat şi amuzat, iar Taub încântat să-l lase să vorbească. La fel şi Horst, după cum se părea.

- Ei bine, Mike răspunde de festival, iar John îmi urmăreşte cheltuielile. De ce nu-i întrebi pe ei, să poţi trage o concluzie?

Taub îşi ţinu răsuflarea, în timp ce ochii de-un albastru-deschis priviră spre el, apoi se opriră asupra lui Horst, care răspunse ferm:

- Filmul are un buget de cinci sute de mii de dolari. Mă aştept să se realizeze sub cheltuielile pr&yăzute. Care-i situaţia la tine, Mike? întrebă el, zâmbind plin de încredere.

- N-am cheltuit prea mult, zise încet Taub, trăgând de timp şi încercând; să-şi găsească drum prin labirint.

Horst ştie că voi avea cheltuieli uriaşe, dar se aşteaptă să fiu pedepsii pentru ele, şi atunci nu va critica nici o cifră pe care-o voi comunica.

- Zece mii pe publicitate, o sută şaizeci pentru asistenţă tehnică şi juridică, vreo douăzeci pentru tot felul de mărunţişuri... Sub două sute de mii.

McDonnel se uită la el cu cele două globuri de gheaţă pe care le avea în loc de ochi.

- Cât va costa festivalul, Mike?

Taub îl privi pe Jango, căutând un sprijin, dar nu văzu decât degetele lungi, mobile, ale lui Beck. O să mint, gândi Taub. Dar o să mint astfel încât să nu pară după aceea că am minţit intenţionat. Horst n-o să mă contrazică acum, iar Jango mă va susţine...

- O întrebare complicată, Ed... Cele mai multe dintre cheltuieli vor consta în înregistrarea a cel puţin douăzeci de

discuri „live", de către formațiile noastre, bani ce ar fi fost, oricum, cheltuiți mai târziu în studiourile noastre...

- Cât, Mike?

Taub văzu că McDonnel nu se lăsa. Făcu iute nişte socoteli în minte. Pot să ascund mita, banii plătiți artiştilor, cheltuielile tehnice pentru înregistrări, pentru relații publice, consultanță, şi alte mărunțişuri pe care să le preia Eden Records până voi dori să le scot la suprafață. Mai pot să scad douăzeci la sută, pe care să le justific ulterior prin rahatul obişnuit...

- Să zicem aproximativ un milion şi jumătate, răspunse el, privindu-l în ochi pe McDonnel cu o expresie de încredere în sine.

Suma părea reală, iar figura lui McDonnel se îmblânzi, din moment ce Horst rămase impasibil, fără să atace estimarea globală.

- O grămadă de bani! aprecie McDonnel.

Asta spunea *de obicei.* Cred că am scăpat...

- Avem, totuşi, un film sub două milioane, interveni Horst.

- Ne aşteptăm să ne scoatem banii? întrebă Gilbert.

In cele din'urmă, Jango vorbi din nou:

- Domnilor, trebuie să aveți în vedere valoarea celor douăzeci de albume pe care le vom înregistra la festival, să țineți seama de valoarea promoțională considerabilă a filmului, care-i destinat să asigure vânzarea acestor albume, şi apoi să scădeți valoarea promoțională a filmului din bugetul total, ca să obțineți cifra reală.

- Si cât va fi? se interesa Cjilbert.1',1

- Quien sabe?4 răspunse Jango, zâmbind nevinovat. Cu siguranță, ceva cu şase zerouri.

McDonnel arăta aproape fericit.

- Pare rezonabil, dar am impresia că nu răspunde nimeni de toată chestia asta afurisită.

- Din cauză că-i o colaborare între casa de filme şi cea de discuri, interveni Taub. Nu-i aşa, John?

Horst aprobă din cap şi-l completă:

- Eu răspund de bugetul filmului, iar Mike de cel al festivalului.

- Iar mie mi se pare că nu răspunde nimeni de tot proiectul, se încăpăţână McDonnel. Cine semnează cecurile acum?

- Oh, eu le semnez pentru tot, ca producător, zise Jango. John contrasemnează cecurile pentru film, iar Mike pe celelalte.

- Deci, tu răspunzi?

- Mai degrabă-i o chestie ambiguă.

- Asta-i necazul.

Jango îşi sprijini coatele de masă şi se uită amuzat la McDonnel.

- Eu sunt în favoarea ambiguităţii. Tu nu?

- Nu, nu sunt. Insist ca unul dintre voi trei să-şi asume responsabilitatea întregului proiect.

McDonnel privi spre ceilalţi doi bancheri, iar aceştia înclinară din cap, aprobându-l.

Isuse, nu vreau să iau parte la *asta*, gândi Taub. M-ar tenta să fiu şeful lui Horst un timp, dar atunci nu aş putea să-l încarc pe el cu cheltuielile festivalului. Şi nici nu vreau ca individul să privească mereu peste umărul meu...

Horst se uita la Jango, părând la fel de puţin încântat. Bineînţeles că se află în aceeaşi situaţie ca mine! Taub se uită şi el la Jango, iar după o clipă toţi se uitau la Beck.

- *Eu?* întrebă Jango, cu prefăcută umilinţă.

- Tu, răspunse McDonnel. Eşti singurul care semnezi toate cecurile. Eşti singurul în poziţia de a controla bugetul general.

- E în regulă, Jango, zise Taub.

- De acord, spuse şi Horst.

Jango zâmbi sardonic.

- Sunt emoționat, domnilor. Dar, dacă accept această responsabilitate, ar fi echitabil să fiu plătit pentru necazurile suplimentare. Alte cincizeci de mii ar însemna un gest frumos, nu credeți?

- Aveți vreo obiecție? întrebă Horst, pe un ton care indica aliaților lui că ar fi bine să nu aibă. Nici eu. Dacă nu mai există alte obiecții, considerăm moțiunea acceptată şi vom trece la alte treburi.

Urmă o clipă de tăcere.

Doamne, oare am făcut-o? gândi Taub. Pot să-l trimit pe Horst la azilul săracilor, şi să mă păzească doar Jango! Jango si cu mine conducem întreaga afacere!

Privirea lui o întâlni pe a lui Beck, într-un moment de comuniune tăcută. Apoi, Jango se uită în altă parte, iar Taub văzu că el şi Horst se priveau unul pe altul. Prea mult! Sărmanul tâmpit credea şi el că o să câştige!

VII

- Nu fi speriat, iubitule, nu te vor muşca, zise Sandra Bayne, sărutându-l uşor pe buze pe Paul Conrad. N-au dinți.

11 cercetă pe Paul, verificându-i înfățişarea. Cizme negre, cu fermoar, şi pantalonii albaştri erau perfecți, dar cămaşa avea o croială prea la modă, iar părul lui nostim, vălurit, era doar până la cinci centimetri sub urechi şi mult, mult prea curat. Aş fi vrut să arăți astăzi ceva mai hippie, gândi ea.

Paul îi răspunse la sărut şi întrebă:

- De ce-ar trebui să fiu speriat? Sunt aceiaşi indivizi care se învârtesc pe la petrecerile tale şi ale lui Jango, nu? Nu mă intimidează.

Zâmbi plin de încredere, special pentru ea. *Eu* nu mai vreau pic de hippie în personalitatea ta, Paul. îmi place stilul tău. Dar nu contează ce vreau *eu*. Hmmmm…

Femeia îi descheie cei doi nasturi de sus ai cămăşii şi îşi trecu mâna prin părul lui pieptănat cu grijă, zburlindu-l un pic, dându-i un aspect mai lejer.

- Hei, ce faci... nu aici...

- Nu te atac, te ajut doar să fii mai prezentabil în fața presei rock. Trebuie să arăți ca un om din popor, nu ca un director holly-woodian filfizon.

- Foarte bine, replică Paul, ridicând pumnul. Puterea poporului! Si aşa mai departe.

- Te rog, nu glumi! Nu vor aprecia asta. Te voi anunța, tu vei zâmbi. Te voi prezenta, ei îți vor pune câteva întrebări, tu vei da câteva răspunsuri banale. Nu vrem să facem publicitate filmului acum. Vrem să facem anunțul fără surle şi trâmbițe. Să nu dai declarații care pot fi citate.

- Nu prea pricep...

Ce să-ți spun, Paul, că va fi o conferință de presă ostilă, pentru că se afirmă că filmul e o exploatare a oamenilor care vin la festival? Că filmul *va fi* o exploatare, că lui Jango nu-i pasă decât să-şi lanseze albumele? Sărman copil, o să auzi destule, să te saturi!

- Nu-i treaba ta să pricepi, zise ea cu blândețe. Mergem să-i întâlnim pe frații şi surorile din presa underground?

- Condu-mă, Svengali!

Sandra îl conduse prin anticamera mică, în sala de conferințe a studiourilor Eden Tower. Camera fusese pusă la dispoziție de Mike Taub, nu de Jango. Jango nu dorea ca aura lui să învăluie încă proiectul, sau cel puțin asta fusese scuza pe care o găsise pentru ea când îi ceruse să folosească sala aceea, în locul vizuinii mai populare de la Dark Star, din catifea.

Intrară în cameră direct pe podiumul de jos de la un capăt - o platformă înaltă doar de un metru şi douăzeci de centimetri, cu un microfon şi patru scaune obişnuite. Restul încăperii era ocupat de douăzeci şi patru de mese intime,

rotunde. Pe ele se găseau sticle cu vin alb şi roşu (Chablis Paul Masson şi vin de Burgundia, din munţii Almaden) grămezi de cupe din plastic şi platouri simple cu prăjituri şi gustări reci. Ariene Braithwaite, într-o mini ce-i acoperea doar jumătate din cur, mergea de la masă la masă, împărţind discret ţigări cu marijuana şi zâmbete indiscrete.

In cameră se aflau vreo douăzeci şi cinci de persoane, îngrămădite la mesele de lângă podium. Mulţimea obişnuită: scribii obişnuiţi de la *Rolling Stane;* Cindy Paoluzzi, care acoperea zona Hollywood pentru trei-patru reviste dezgustătoare pentru fani adolescenţi; câte o pereche de la *FM&Fine Arts, LA* şi *Staff;* câţiva indivizi de la radio; Artie Dugan; câţiva paraziţi ca Eric Green, care apăreau oriunde se dădea ceva gratis şi care publicau suficient prin publicaţii de mâna a patra ca să-şi menţină acreditarea de presă dubioasă.

Tipul de mulţime dorit de Jango, gândi Sandra. Indivizi mărunţi, nesemnificativi. Ochii îi fură atraşi de burdihanul lui Artie Dugan, cu o ţintă roşie şi albastră pe tricoul de-un galben viu. Bărbatul bărbos şi chel de la masa lui era Barry Stein.

Ce caută *ăsta* aici? E important în *politică,* niciodată n-a scris la *Flash* despre rock. Se trezi că-i prinde mâna lui Paul şi-o strânge.

Prezenţa lui Stein o făcea, într-un fel, nervoasă, şi descoperi cu o plăcere stranie că-şi căutase, instinctiv, sprijin în carnea lui Paul.

Paul o privi rece, bizar, în fugă, în timp ce mergeau pe podium. Ce-am greşit? Mâna lui părea, într-a ei, încordată şi distantă, nu caldă şi reconfortantă.

Momentul cel rău -' dacă fusese - trecu atunci când puştii din sală se întoarseră cu scaunele spre podium, iar Sandra folosi ambele mâini să aranjeze microfonul.

- Stai jos cât timp te prezint, dragule, şopti ea în urechea lui Paul.

El încuviinţă din cap, îi zâmbi fugar şi se aşeză. Am fost în show-business prea mult timp, gândi ea, am început să fiu paranoică.

- Bună ziua, oameni buni, bine aţi venit în Turnul din Pisa, se porni ea. Jango ar fi vrut să vină şi el, dar era prea ocupat să fure bomboane de la copii.

Nici o reacţie, prea mulţi dintre ei cred că acesta-i adevărul. Nu arată prea drogaţi. Mai bine să trecem peste preliminarii...

- Acum a aflat oricine din univers de marele festival Sunset City, pe care-l organizează Dark Star şi Eden în week-end-ul din Ziua Muncii la ranchul Sunset Ridge, din munţii Santa Monica. Peste douăzeci de formaţii de vârf, intrare liberă, mâncare ieftină şi băutură, prăvălii, un bâlci popular şi o mulţime de surprize pe care nebunii de la Eden si Dark Star le visează pentru clienţii lor loiali. E felul nostru de a vă spune că vă iubim şi sperăm că-i o ocazie pentru toţi să arate cât de mult se iubesc...

- E adevărat că Velvet Cloud vor apărea la Sunset City? răcni Artie Dugan, cu baritonul său uleios.

- Sperăm să fie aşa, dar n-am semnat încă nimic cu nimeni...

- Vor veni the Dead?

- Airplane...

- Bob Dylan...

Isuse, se lasă cu scandal! Sandra ridică mâinile.,

- Această conferinţă de presă nu-i destinată anunţării grupurilor care vor participa la... - -*

- E adevărat că toate formaţiile ce vor cânta la festival au contract fie cu Eden, fie cu Dark Star? răcni, mai degrabă pus pe tărăboi, Dugan.

Drace, de unde au aflat *asta?*

- Ți-am spus, Artie, nu s-a semnat încă nici un contract. Fii bun, lasă-mă să-mi fac anunțul cutremurător, apoi puteți pune întrebări. Relaxați-vă, beți nişte vin, mâncați o prăjitură...

În timp ce murmurul scădea, Sandra aruncă o privire spre Paul. Avea o expresie indescifrabilă, dar îi simțea stânjeneala. Localnicii n-au astâmpăr în seara asta, iar el şi-a dat seama. Nu te speria, puiule, Sandra o să te apere!

- Acum, anunțul cutremurător! Eden Pictures împreună cu Eden Records şi Dark Star au plăcerea să vă anunțe că la festivalul Sunset City se va face un film artistic, scris şi regizat de un tânăr realizator strălucit, Paul Conrad, al cărui trup binecuvântează scena lângă mine! Paul!

Paul merse pe podium cu figura înlemnită. Sandra îl luă de mână pe când se apropia şi i-o strânse, să aibă noroc. Simți din nou distanțarea aceea bizară în strânsoarea lui. Cu ce-am greşit, iubitule?

Continuând să-l țină Paul de mână, dădu drumul introducerii pe care o pregătise:

- Paul Conrad este de fel din New York, unde a făcut multe scurt-metraje. care au fost premiate, şi un film artistic, *Dedesubtul pământului,* turnat în întregime în sistemul de metrou newyorkez, un underground clasic în orice sens al cuvântului (*mormăituri*). A lucrat la Hollywood în mai multe proiecte, ca asistent de regie şi camaraman, şi deține controlul creativ total asupra acestui film, care se va numi tot *Sunset City.* Acum, spuse ea, punând brațul pe mâna lui Paul, cu un gest protector, aşteptăm întrebări!

- Va fi un documentar ca *Wooclstock?* se interesă Bob Hunt, de la *Staff.*

- Nu, răspunse Paul.

- Un documentar ca *Gimme Shelterl*

Râsete stânjenite, cărora li se alătură şi Paul. Dar Sandra simți ostilitatea, atât în întrebare, cât şi în tonul râsetelor.

- Sper să nu fie, replică Paul.

Alte râsete, de data asta şi mai neplăcute. Femeia simţi încordarea trupului lui Paul sub braţul ei. îşi furişă mâna în spatele lui şi îşi strecură degetele sub centura acestuia, pe carnea netedă de deasupra bucilor. Sunt cu tine, iubitule, îi transmise ea telepatic, te descurci bine.

- Nu va fi documentar, interveni ea. Nu-i aşa, Paul?

îi simţi bucile întărindu-se, şi strecură degetele mai jos, dorindu-şi să coboare şi mai mult.

- Aşa e, spuse Paul, cu o tensiune ciudată în glas. Va fi un film artistic normal, cu scenariu, interpretat de actori, folosind Sunset City ca fundal.

Of, asta a fost o prostie! Sandra simţea vibraţiile negative pulsând spre estradă. Orice formă a verbului „a folosi" însemna un cuvânt urât aici.

Ce fel de poveste va fi?

- Povestea tipică de dragoste, răspunse Paul, înainte ca Sandra să găsească o cale de a ocoli întrebarea. Un băiat întâlneşte o fată.

Şi mai multe vibraţii negative.

Sandra îl ciupi de carne pe sub pantaloni, încercând să-i semnaleze că trebuia s-o lase pe ea să vorbească. El se încorda şi făcu iute doi paşi într-o parte, desprinzându-se brusc, aşa încât se văzu mâna ce-i ieşi din pantaloni. Paul roşi, dar Sandra râse şi se strâmbă la auditoriu, recunoscătoare pentru situaţia comică şi indiferentă la scena petrecută pe socoteala ei.

- O fată înhaţă un băiat, zise ea, făcându-i ochi dulci, spre încântarea spectatorilor. Fata îl pierde pe băiat?

Se râse un pic, dar Paul se uită la ea cu adevărat supărat. Sandra îi făcu semn, încercând să-i transmită că o să salveze situaţia. Fir-ar să fie, de ce nu te prinzi?

Se apropie uşor de el, pe estradă.

- Fata îl are pe băiat? continuă ea, privindu-l implorator.

Alte râsete, dar mai puţine de data asta. Femeia sesiză un fel de înţelegere care începe să pătrundă în furia lui. Paul se uită la Sandra, clipind cu exagerată grosolănie, iar ea îl iubi pentru perfecţiunea gestului.

- Va fi un film sexist? răcni o voce feminină.

- Nu, dragă, răspunse Paul cu vocea lui W.C. Fields, dar cu siguranţă că asta se transformă într-o conferinţă de presă sexistă. Apoi, făcând un pas înapoi, adăugă cu voce normală: Pe dos!

Toţi râseră, cu excepţia lui Paul.

Sandra se întoarse la microfon şi-l preluă.

- Doreşte cineva să ne întrebe ceva despre orice, cu excepţia vieţilor noastre sexuale?

- Aş vrea să pun câteva întrebări, dacă nu vă deranjează, zise Barry Stein, ţanţoş, vorbind atât de lent, atât de îngâmfat, atât de deranjant, aproape pompos, că se făcu imediat tăcere deplină, iar Sandrei nu-i plăcu deloc tonul lui. Ce fel de poveste de dragoste va fi şi ce fel de mesaj va conţine?

- Mesaj? se minună Paul.

- *Woodstock* a fost o poveste de dragoste cu un mesaj. Mesajul oamenilor care au apărut în film. N-au fost exploataţi. N-au spus: „Uitaţi-vă la ciudaţii ăştia!" Ce fel de mesaj va avea *Sunset City*? Va celebra modul de viaţă al sutelor de mii de oameni pe care-i vei folosi ca figuranţi pe gratis, sau va fi o exploatare a poporului?

Sandra începu să spună ceva despre mesaje şi Western Union, dar Paul o întrerupse cu un gest al mâinii şi, schimbându-şi subit vocea, se transformă într-un profesionist care părea cu cinci ani mai în vârstă şi mai puternic.

- Să lămurim un lucru, eu fac filme, nu fac propagandă. Am scris un scenariu despre o întâlnire imposibilă şi despre

doi oameni care se îndrăgostesc şi se pierd unul pe celălalt. Despre asta-i filmul. Asta-i totul, pricepeţi?

Sandra rămase paralizată de emoţii contradictorii. Pe de o parte, imaginea personalităţii lui Paul, înflorind aşa, deodată, şi dominând încăperea, o umplea de mândrie. Pe de altă parte, strica totul cu nepăsare, se certa cu indivizii ăia, intra în conflict cu Stein, lucru pe care acesta îl dorea, evident, din cine ştie ce motiv îngrozitor.

- Acum înţeleg cu ce fel de atitudine se vor înfrunta oamenii la acest festival, zise Stein. Spune-mi, domnule Conrad, cine produce povestea asta?

- Jango Beck, răspunse Paul, cu candoare.

Vai! gândi Sandra.

- Jango Beck, spuse încet Stein, rostogolind cuvântul în gură, apoi scuipându-l afară. Jango Beck, care a făcut milioane de pe urma poporului, din care nici un bănuţ n-a revenit acasă! Şi acum, subit, e fratele nostru, organizează un festival rock gratuit pentru fraţii şi surorile sale, doar ca să ne arate cât de mult îi pasă de ei... De fapt, ca să-i folosească drept figuranţi într-un film ieftin de exploatare care-i jupoaie!

Paul făcu iute doi paşi în faţă, iar oamenii de la mese se retraseră involuntar.

- Nu înţeleg cum poţi desfiinţa un film care nici n-a început să fie turnat! se răsti el. Căruia nici măcar nu i-ai citit scenariul! adăugă, cu o voce blândă, plângătoare.

- Nu-mi pasă cât de bun va fi sau nu va fi filmul, omule, replică Stein. Dacă asta poate penetra egoul tău sau nu. Vreau ca oamenii care vor participa la el să nu fie o colecţie minunată de triburi la care.să se zgâiască ăia cu cravate, ca poporul, Mişcarea, să fie prezentate cu simpatie. Ca filmul tău să aducă o contribuţie politică pozitivă la forţele de eliberare, nu să fie o contribuţie politică regresivă la forţele social-fascismului şi represiunii politice!

- Corect!

Isuse, e groaznic, gândi Sandra, în timp ce pumnii se ridicau, iar doi tâmpiți răcneau: „Putere poporului!" Doamne, cum vor fi prezentate astea în *Flash* şi *Rolling Stone*\

- Am afirmat că nu-s propagandistul nimănui, zise Paul. Filmul va arăta cum sunt oamenii şi ce fac. Ceea ce sunt oamenii şi ceea ce fac ei constituie nişte lucruri dincolo de controlul meu. Si dincolo

» 5

de controlul tău, indiferent dacă *asta* pătrunde în egoul *tău* sau nu!

- Grozav! răcni cineva.

- Rahat! replică Barry Stein.

Paul încleştă pumnii.

- Doamne, îşi zise Sandra, asta ne mai lipsea, o bătaie cu pumnii!

- Nu mă face rahat, şi n-o să te fac nici eu!

- Ai să...

- Lăsați rahații în seama mea, interveni Sandra, cu un zâmbet larg, fals, potolindu-i pe amândoi. Măcar eu sunt plătită pentru asta. Hai, băieți, să nu transformăm lotul într-un Altamont chiar înainte de a începe.

Veni din spatele podiumului, îl luă de mână pe Paul şi-l sărută uşor pe buze. Acesta se retrase de surpriză şi furie.

- Te-aş săruta şi pe tine, Barry, dar nu eşti la fel de frumos.

Urmară şoapte stânjenite şi mormăituri nebinevoitoare, dar lucrurile îşi reluară făgaşul. Sandra îl conduse pe Paul înapoi pe podium, mâna lui emanând căldura unui cleşte de homar şi având figura ca o mască de lemn peste o musculatură de furie.

- Dacă are cineva întrebări amuzante, necontroversabile...

- Cine-s starurile? piui Cindy, dintotdeauna neinteresată de politică.

- Doar actrița principală a semnat, replică Sandra. O actriță tânără, numită Velva Leecock.

- Când veți anunța cine-i actorul principal?

-... grupurile la care vă așteptați...

-... nu mai țipați...

-... echipe care fac parte din sindicate, sau...

Din fericire, conferința de presă se termină cu obișnuitele întrebări tâmpite, fără probleme. Nici Paul și nici Barry Stein n-au mai scos o vorbă, iar Sandra a reușit să termine totul în cinci minute, fără nici un fel de pagube.

Dar, după aceea, Paul îi întoarse spatele și plecă. Ce i-am făcut? se miră ea, privindu-l cum dispare pe ușă. Nu vreau să te pierd, copile, oh, nu, nu vreau să te pierd...

Paul Conrad ședea la masă, prost-dispus, ciugulind din carcasa rece, lipicioasă, a curcanului pe jumătate mâncat, simțind încă în gură gustul de fiere amară al conferinței de presă. Ce încercase femeia să dovedească? se întreba pentru a suta oară. Că tânărul regizor o regula? Că avea de-a face cu un bărbat mai tânăr? Că putea să-i taie coaiele în public și să plece cu ele? Că-i, la dispoziția ei?

Se ridică, aruncă restul cinei în lada de gunoi, se duse în sufragerie și începu să strângă cuvertura grea, albastră-cenușie. Apartamentul, cu mobila lui pseudodaneză și scene plastice pictate pe pereții de culoarea smântânii, i se păru deodată deprimant, o închisoare făcută chiar de el.

Trebuie să aflu cu cine sunt *acum.* Totul se întâmplă prea repede. De la cerșit la șapte sute cincizeci de dolari pe săptămână. De la regulatul unei inocente ca Velva la încurcatul cu cineva ca Sandra, care defilează cu mine în fața conferinței de presă de parcă aș fi un trofeu, de parcă aș fi pudelul ei. De la tânjirea după o șansă de a face un film adevărat la a deveni paranoic, pentru că am un producător care vrea să risipesc bani.

Se întoarse în bucătărie, îşi amestecă un Bourbon cu apă, apoi continuă să se plimbe, ca şi cum ar fi vrut să se prindă din urmă. în cele două luni în care primise salariu de şapte sute cincizeci de dolari pe săptămână, Paul îşi schimbase foarte puțin stilul de viață. MG-ul, pe care i-l încredințase Jango. Un dulap cu haine noi. Dorința de a mânca orice, în oricare restaurant, fără să se gândească la preț. îndepărtarea de oamenii pe care-i cunoscuse în industria filmelor pomo, inclusiv de Velva. Poate şi începutul unei legături cu o femeie mai în vârstă ca el, divorțată de două ori, care se arătase capabilă să-l domine, tratându-l ca pe un copil în public, ca pe un nimic!

Se aşeză pe marginea canapelei verzi, neconfortabile, cu adevărat conştient de atractivitatea ei. Cu două luni în urmă, Paul cel care am fost s-ar fi crezut în Rai dacă l-ar fi văzut pe Paul cel care am devenit. Dar nu mai sunt puştiul ăla, îşi dădu el seama. Sunt un scenarist şi un regizor implicat într-un proiect pe care nu-l înțeleg, lucrez în condiții care n-au sens şi am o legătură cu o femeie care mă tratează în public ca pe un cur. Dacă aş fi rămas puştiul ăla, asta ar fi fost ideea mea de Rai. Dar nu mai sunt, mă aflu într-o nouă realitate, şi, surpriză, asta nu-i mai perfectă decât cea dinainte.

Lui Paul i se părea că dacă locuia în acel apartament mobilat, era ca un melc ce cară o cochilie veche, inutilă. Nu sunt tipul care a închiriat locuința asta, dar nici nu ştiu ce-am devenit, şi de aceea mă agăț de ea ca de un cordon de siguranță. Pentru că n-am nici cea mai mică idee în ce mă transform. Sorbi zdravăn din Bourbon, scuturând din cap.

Păcat că Jango nu m-a mutat cu totul într-o făptură nouă, când mi-a dat maşina, gândi el, sarcastic. Poate ar fi trebuit să mă schimbe şi pe mine, să mă scoată din interiorul meu şi să mă umple cu versiunea lui despre mine...

BRRZZZZZZZZZZZZZZ... B RRZZZZZZZZZZZZZZZZZ...

Soneria sună, întrerupând autoflagelarea lui Paul. Acesta se duse la uşă şi-o deschise.

- Salut!

In uşă se afla Sandra Bayne. Purta o rochie largă, galbenă, fără ceva pe dedesubt. Părul castaniu, lung, îi atârna liber pe umeri. Surâ-dea, dar în ochi i se citea teamă. Ducea o frapieră cu o sticlă de şampanie şi două pahare pentru vin, din plastic. Arăta, în acelaşi timp, tânără şi bătrână: suflet de adolescentă în trup de femeie matură.

- Salut, răspunse Paul, neştiind ce să spună.

- Cred că eşti supărat pe mine, şi nu vreau. Pot să intru şi să aflu motivul supărării, să mă scuz şi să promit că n-o să mai fac altă dată?

Paul se trase într-o. parte, dând din cap prosteşte. Femeia intră în sufragerie, puse frapiera şi paharele pe măsuța de cafea, privi în jur, scuturând din cap aproape imperceptibil, apoi se aşeză. Paul rămase în uşă, privind-o cum intră în locuința lui şi o apreciază ca pe un apartament de motel pe termen lung - după cum şi era -, sim-țindu-se ca acasă, atât cât era cu putință, fără ca el să-i adreseze un cuvânt de bun venit. Se simțea furios şi se compătimea, dar, în acelaşi timp, se simțea şi iubit.

închise uşa şi se apropie de Sandra, fără să se aşeze. Femeia se uită la el, zâmbi şi bătu cu mâna în canapea, lângă ea.

- Stai jos. Simte-te ca acasă, îi zise Sandra.

El râse, involuntar, şi se aşeză, ghemuindu-se pe marginea canapelei şi încercând să-şi imagineze ce să-i spună.

- Despre ce-i vorba, iubitule?

- Adică, nu ştii?

- Nu ştiu.

în vocea ei era sinceritate, iar în ochi, blândețe. Paul fu convins imediat că nu-şi dăduse seama că-l umilise. Chestia asta îl exaspera, dar îl îmblânzea.

- Vrei, cu adevărat, să-ți spun?

- îh...

Sandra scoase şampania, desfăcu staniolul şi făcu să sară dopul, lăsând să curgă spuma în frapieră. Umplu cele două pahare, îi dădu unul, îl privi cu o solemnitate stranie, emoționantă, şi ciocni paharul ei din plastic de-al lui.

- între noi, doar adevărul! zise ea, sorbind din băutură.

Cu un gest mecanic, PauJ sorbi şi el, simțindu-se stupid şi emoționat. Simțindu-se ca un tâmpit pentru că-i purta ranchiună pentru ceea ce făcuse la conferința de presă. Simțind afecțiunea - dragostea -pe care femeia o radia spre el. Simțindu-se ca un rahat pentru că voise s-o beştelească pentru modul în care-l tratase. Si dândurşi seama că tot ceea ce făcuse ea fusese prea grosolan ca să poată fi ignorat, *mai ales* dacă nu înțelesese. Mai ales dacă ei îi păsa de el şi dorea o relație. Mai ales dacă lui îi păsa de ea şi dorea s-o vadă în continuare. Şampania era rece, făcea balonase, dar prea dulce pentru gustul lui.

- între noi, doar adevărul! zise şi el. Foarte bine, dacă nu ştii,

O să-ți spun eu. Nu-mi place să fiu tratat în public ca un trofeu sexual. Ca un copil. Ca un pudel.

Ochii femeii scânteiară a durere, a neînțelegere, a furie.

- Paul Conrad, despre ce naiba vorbeşti?

El simți că furia ei o trezeşte pe-a lui.

- M-ai dus acolo ca pe un băiețaş, mi-ai vârât mâna în pantaloni, ai râs de mine în fața a douăzeci de oameni, m-ai dat gata cu o rutină prostească, *şi acum mă întrebi despre ce vorbesc?*

Sandra îl privi tăcută multă vreme. Paul văzu cum furia i se scurge din priviri, văzu cum îi ia locul înțelegerea, văzu tandrețea înlocuind înțelegerea, iar în el simți oglindindu-se acelaşi proces. Femeia puse mâna liberă peste a lui, iar bărbatul găsi că-i place.

- Sărman copil! N-ai înțeles ce se întâmplă? Te-am ținut de mână când am simțit vibrații negative, pentru că aveam nevoie de sprijin. Şi am vârât mâna în pantalonii tăi pentru că... pentru că...

Se apleacă, îl sărută pe buze, îi vârî limba adânc în gură, iar mâna

1 se întinse sub catarama centurii acestuia, strângând, mângâind. După un timp, întrerupse sărutul, dar rămase cu mâna pe loc, ținân-du-l posesiv, umplându-l de-un amestec fierbinte de poftă şi tandrețe.

- Pentru că te doream, spuse ea, în cele din urmă.

Paul îşi simți carnea înflorind sub atingerea femeii, se simți atras de ea, simți o poftă crescândă, pe când îl mângâia cu o familiaritate pe cât de plăcută, pe atât de excitantă. Dar amintirea conferinței de presă îi stătea ca un ghimpe în minte şi-i strica plăcerea.

- Bine, zise el tandru, poți să-ți iei mâna de pe mine. O să trăiesc şi fără asta. De ce m-ai umilit? întrebă apoi, cu răceală în glas.

- Copile, nu te-am umilit! Nu ştiu de ce, dar a fost o conferință de presă ostilă, Stein, îndeosebi, a încercat să te facă bucăți. Mi-am exercitat doar meseria, protejându-te, oprind confruntarea, distrăgând atenția cu glume. Am folosit tot ce mi-a trecut prin minte. îmi pare rău. îmi pare rău cu adevărat, dacă te-am rănit.

- M-am descurcat, zise Paul, obosit. Cel puțin am rămas eu însumi.

Sandra îl sărută umed pe buze.

- Te-ai descurcat foarte bine, iubitule. L-ai doborât. De aceea a trebuit să te opresc.

- Cum?

- I-ai dat lui Stein tot ce-a vrut. L-ai atacat, ai vorbit prea mult, i-ai oferit informații. Ai părut un bastard arogant, si aşa se va scrie în *Flash,* şi în celelalte ziare despre conferința

de presă. Sper că am oprit totul înainte de a-ți crea necazuri cu adevărat. Nu vreau să arăți rău, iubitule, adăugă ea, punând paharul jos, atingându-i buzele cu un deget şi rânjind. Cum ți-ar fi plăcut să fii făcut bucăți în presă, când iubita ta este şefa departamentului de relații cu publicul al celui care te-a angajat?

Paul se trezi şi el rânjind.

- Data viitoare, spune-mi şi mie ce se întâmplă. Nu mai face un număr ca ăsta în public.

- Bine. Tu Tarzan, eu Jane.

- Nu-i chiar asa.

- Nu?

- Nu, nu-i aşa. Şi nu vreau să faci pe Jane pentru Tarzanul *tău,* zise el, reuşind să zâmbească, pentru a pune capăt conversației. Nici nu vreau să mă gândesc la maimuța păroasă care joacă rolul lui Cheetah.

- Kreegah! țipă Sandra, mişcându-şi mâna între picioarele lui, apoi aruncându-se peste el şi aruncând paharul cu şampanie din mână peste mocheta anonimă din apartamentul mobilat.

Paul râse, iar gura ei avea gust dulce şi spumos.

Paul turnă restul de şampanie şi căzu înapoi pe pernă. Rămăsese câte o jumătate de pahar pentru fiecare. Luă o înghițitură. Era caldă, plată şi siropoasă, iar Paul îşi simțea capul fierbinte, roz şi încâlcit pe dinăuntru. Strânse trupul gol al Sandrei lângă el. Pielea ei arăta ca o catifea trandafiriu-portocalie, la lumina singurei lumânări de pe noptieră. Trandafiriul blând al trupului femeii părea să se topească în moliciunea confuză, roz, produsă de şampanie în mintea lui. Fără motiv, îşi aduse aminte de timpul în care simțea trupul Velvei lângă al lui, chiar în patul acela. Sandra arată cu mult mai bine, gândi el. Cât de mult înseamnă asta...

- La ce te gândeşti, iubitule? întrebă Sandra, cu capul pe pieptul lui.

- Nu mă gândesc, doar mă simt bine.
- Hmmmmmm...
- Cred că însemnăm ceva unul pentru celălalt...
- Hmmmmmm...
- Dar mă întreb ce anume.

Femeia îl privi, îl sărută uşor pe bărbie şi-i zise:. - Ce-i adevărat, îmi place să spun că te iubesc. îmi dai voie? N-o să crezi că sună artificial?

- N-o să cred că sună artificial.
- Bine, te iubesc!

Cuvintele avură un efect bizar asupra lui Paul. îl făcură să vibreze, dar şi să se simtă stânjenit, nesigur şi puțin trist. Pentru că ştia că trebuie să le pronunțe şi el, şi ştia că o s-o facă, dar o parte ascunsă a lui refuza să spună acele două cuvinte inofensive.

- Te iubesc, zise el, aplecându-se s-o sărute pe gât.

Cuvintele sunaseră artificial în gura lui.

- Asta înseamnă că suntem, oficial, iubiți, declară Sandy. Am avut prima noastră ceartă, ne-am împăcat, ne-am spus că ne iubim... Nu-i romantic?

- Al dracu' de romantic! răspunse Paul, simțindu-se straniu, aproape de ea, dar, în acelaşi timp, departe, fericit şi amărât, chiar un pic speriat.

Nu înțeleg, gândi el, zăpăcit. Sunt sigur că nu pricep ce se întâmplă în eul meu.

- Ce părere ai de-un futai romantic? întrebă Sandra, chicotind şi luând paharul cu şampanie. Cu acest fruct plat al viței din California, te botez iubitul meu, zise ea şi-i turnă şampania dulce pe burtă. Apoi se rostogoli de lângă el, se lăsă pe spate în cealaltă parte a patului şi deschise larg brațele, îndreptându-şi sânii spre tavan. Fă-o, Paul! îi ceru ea, iar confuzia interioară a acestuia fu înlăturată de un val de poftă, de afecțiune, da, de afecțiune, o adevărată dragoste sexuală, admise el.

Bărbatul chicoti, apoi turnă şampania lui peste sânii femeii. Lichidul dulce se scurse pe pieptul ei, pe burtă şi pătrunse între coapsele moi ale acesteia.

Se rostogoli peste ea, urmă cursul şampaniei pe trupul femeii cu limba şi buzele, dulceața lichidului amestecându-se cu mătasea pielii ei, cu blândețea oftaturilor de plăcere, cu pofta lui dureros de delicioasă de a-i provoca plăcere, pentru a forma o singură senzație care să-l facă să uite totul, în afară de insuportabila dulceață a momentului. împreună cu iubita lui regăsită.

Soarele de munle bătea în fruntea lui Chris Sargent, adăugân-du-se la căldura focului furiei sale. îşi scoase Lugerul din tocul de la brâu si-l puse în fața patronului gras. Mexicanul tremură, iar sudoarea i se scurse de pe obraz în mustață.

- îl curăti, Chris? întrebă Bellows, grăbit, cu figura lui colțuroasă spintecată de un zâmbet ca de crocodil, ridicând încet şi involuntar pistolul M-6 în poziție de tragere, de parcă ar fi avut o erecție.

Sargent se uită în jur, încercând să gândească, forțându-se să se lase condus de logică, nu de emoții. Jos, în vâlcea, câmpurile erau acoperite cu snopi de plante secerate. Aici, la jumătatea drumului spre culme, cele trei parcele ascunse în tufărişuri erau goale. Iarba dispăruse, gândi el, şi nimic din ceea ce le-ar face porcilor ăstora n-o va aduce înapoi. în vârful dealului, cele patru camioane fuseseră doar pe jumătate umplute. La marginea câmpurilor secerate, McCracken, Browder, Coleman, Pulaski si Brown alcătuiseră un cerc de arme în jurul celor vreo zece peoni îngroziți.

Va câştiga ceva omorându-l pe căcăciosul ăla tâmpit de Montez sau pe vreun cirac al lui? Cultivatorii ăştia de marijuana sunt risipiți pe tot muntele şi nu obişnuiesc să discute între ei. Montez livrase drog de calitate în trecut.

Asta-i o plantație mică, dar bună. Trucul constă în a face.să nu se mai întâmple niciodată așa ceva.

Mâna lui Sargent trase trăgaciul Lugerului în mod teatral.

- *Madre de Dios!* șopti Montez. *En nombre de la Virgen',* senor Chris...

- împușcă-l pe porc, Chris!

- Gura, Frânk!

Isuse, Bellows mai degrabă ar omorî decât ar fute. Obișnuia să taie urechi, în Vietnam...

- *En ingles,* Montez, ordonă Sargent. Tu sabes?*5*

Montez dădu din cap cu frenezie.

- N-am avut de ales, senor Chris! Au venit aici acum trei zile, *muy mala* gringos6 cu multe arme și au zis că trebuie să le vând *la* înota7 sau o iau singuri și mă omoară. *Por Dios,* sen.or Chris, ce puteam să fac, mi-au zis că n-o să-ți mai vând niciodată recolta, că n-o să te întorci. Sunt om sărac, știu doar să cultiv marijuana, nu vreau să am de-a face cu guerras8 ale *norteamericanos,* vreau doar să trăim, oamenii mei și cu mine.

- Omoară-l pe fiul ăsta de lele, Chris, zise Bellows. Să le dăm coloraților o lecție. Dacă-i lași să continue cu rahaturi de-astea, o să ne calce în picioare!

Sargent se răsuci spre Bellows.

- Eu dau ordine aici! Eu decid cui dau o lecție și cum! Acum ține-ți gura până nu decid că *tu* ai nevoie de-o lecție!

Bellows se uită urât la el, dar nu era suficient de tâmpit să încerce ceva. Doamne, băieții deveniseră nervoși din cauza scandalului. Trebuie să rezolv iute cu porcii ăștia mexicani și s-o ștergem, înainte de a ne apuca să ne curățăm între noi. Se întoarse spre Montez.

- După cum vezi, ne-am întors, *verdad9?*

- *Verdad*, senor Chris.

- Și o să continuăm să ne întoarcem, *tu sabes?* Până când ție și peonilor tăi o să vă crească bărbi albe, lungi până la

cojones. Dacă o să aveți noroc să trăiți atât de mult. Şi niciodată n-o să te găsim fără recoltă pe care să ne-o vinzi. O să juri pe numele Fecioarei şi pe viața mamei tale.

- *En nombre de Ia Virgen y Ia vida de mi madre! Si! Si!*

Montez mormăia si bombănea uşurat. Sargent găsi spectacolul greţos, dar îşi dădu seama că jurământul mexicanului nu valora un ban. Soiosul trebuia să primească o lecție pe care să n-o uite cât va trăi. Să fie mai speriat de noi decât de soldații organizației, dacă aceştia vor reveni, dacă vor apuca să trăiască s-o facă. Sargent aruncă o privire spre Bellows, urmărindu-l cu ochii mijiți. Şi asta le va arăta băieților că-s deştept, nu moale. Altfel o să am probleme cu disciplina.

- Aduceți oamenii aici! strigă el. înşirați-i pe două rânduri!

în câteva minute, băieții aliniară peonii în spatele patronului lor.

- Dați-vă înapoi. Alcătuiți un pluton de execuție!

Cei cinci oameni se înşirară la zece paşi în fața prizonierilor. Bellows se uită la Sargent şi îşi trecu carabina M-16 pe foc rapid. Browder, Coleman, Pulaski şi Brown urmau doar ordinele, fără să manifeste vreo emoție, ca nişte soldați adevărați. Bart McCracken se strâmbă acuzator spre Sargent şi-şi şterse sudoarea de pe figura uscățivă, dar nu deschise gura. McCracken era deştept; Sargent îşi propuse să țină minte şi să-i dea conducerea următorului gțup liber. Mexicanii urlau şi jeleau.

- Pregătiți-vă...

Oamenii traseră siguranțele armelor, le trecură pe foc automat şi le ținură la piept. Patru dintre peoni căzură în genunchi, iar alți doi începură să se roage. Montez se uita la Sargent, înspăimântat, fără să priceapă nimic.

- Ochiți...

Cei şase oameni duseră annele în poziție de tragere. Alți doi peoni căzură în genunchi. Montez tremura, fără să se

controleze. O căldură puternică, emanând din măruntaie şi stomac, se răspândi în trupul lui Sargent. Un cuvânt, o mişcare a braţului, şi ticăloşii ăia laşi vor pieri. Tâmpiţii, credeau că ne pot regula cu împuţiţii ăia de macaronari...

Se stăpâni. Soldaţii organizaţiei erau duşmanii, nu pârliţii ăştia. Pe ăia trebuia să-i bage sub brazdă, iar pe amărâţii ăştia doar să-i sperie zdravăn. N-ar avea nici satisfacţie, nici profit dacă-i curăţa.

Sargent ridică mâna stângă. Se duse la Montez, îi zvârli pălăria, îl apucă de păr, îi smuci capul şi îl pocni peste gură cu ţeava Luge-rului. Montez ţipă, scuipă un dinte, apoi sânge. Sargent îi vârî ţeava pistolului în gură. Montez începu să dea ochii peste cap. Sargent îl readuse în simţiri, trăgându-l dureros de păr.

- Spune mulţumesc. Mulţumeşte-mi că-ţi las viaţa fără valoare.

îşi scoase pistolul din gura lui Montez.

-. *Muchisinias gracias,* munnură mexicanul, prin durere şi sânge.

- Acum vreau dinero10 pe care ţi i-au plătit macaronarii. Toţi. *Pronto!*

Montez scotoci în buzunar şi scoase un teanc gros de bancnote cu valoare mare în pesos. Isuse, nici măcar nu l-au plătit pe pârlit în dolari! Poate că se purtase prea blând cu mexicanii!

- Bine, dezbrăcaţi-vă! Scoate-ţi *tu camisas11.*

După o gesticulare terifiantă a lui Montez şi o uşoară agitare a Lugerului lui Sargent, cei treisprezece mexicani aruncară hainele. Plutonul de execuţie ţinea armele aţintite asupra lor. Bellows arăta iar încruntat. McCracken rânjea şmechereşte.

- Strânge-le la un loc.

Montez strânse hainele şi le aşeză la picioarele lui Sargent. Acesta îşi scoase bricheta.

- *Me cago* pe dinero ăştia scârboşi, zise el, aruncând teancul de bancnote peste hainele făcute în casă. Mă cac pe banii ăştia murdari!

Se apleacă şi dădu foc banilor şi hainelor.

Montez gemu disperat, şi majoritatea peonilor începu să jelească -partea lor de bani se afla în buzunarele hainelor, după cum îşi închipuise Sargent. Asta da lecție să n-o uite! Banii şi hainele arseră iute, cu fum puțin, ca nişte ziare vechi.

Oamenii lui Sargent mârâiau. Sargent izbucni în râs. Cui îi plăcea să vadă mălaiul arzând? Dar trebuia să facă chestia asta.

- Gata! Nu mai bombăniți pentru câteva mii amărâte de pesos. Vreau să dați foc la şoproane. Bellows, ia-i pe Pulaski şi Brown, duceți-vă pe deal şi ardeți colibele. Vreau să ardeți orice lucru nenorocit pe care-l au mexicanii ăştia!

- Omule, te-ai înmuiat de tot! zise Bellows. Trebuia să-i împuş-căm pe toți si să le țintuim urechile de cel mai apropiat indicator rutier!

Bellows se uita la Sargent cu reproş, aproape amenințător. Ceilalți se opriră din drum, să pândească înfruntarea. Cu excepția lui McCracken, care clătină din cap văzând prostia lui Bellows, ceilalți păreau neutri.

- O să vedem cât de moale sunt când o să înhățăm nişte soldați ai organizației. Exact asta vom face. încărcăm toată iarba pe care am strâns-o în două camioane, Browder si Brown le vor conduce la navă, iar ceilalți vom merge după macaronari. McCracken, mişcă-ți curul la radio şi dă ordin echipelor lui Baum şi Smitty să facă acelaşi lucru - să trimită drogul colectat la bărci, în câteva camioane, cu cât mai puțini oameni posibil; si să se pregătească pentru o misiune caută-şi-distruge.

Apoi, Sargent se uită spre Bellows.

- îi vom prinde pe căcăcioşii ăia şi le vom trimite urechile şi sulele înapoi la organizaţie în hârtie de ambalaj!

Bellows rânji cu gura până la urechi.

- *Acum* vorbeşti ca adevăratul Chris Sargent! exclamă el.

- Barry, sigur că-i apreciez stilul, dar nu-s atât de tâmpit să-mi vâr nasul în orice afacere în care-i implicat Jango.Beck!

Laşitatea obişnuită a lui Ivan Blue, gândi Barry Stein. Ivan e un porc de şovin masculin şi un artist de rahat - nu-i de mirare că apreciază stilul lui Beck! Atunci de ce-mi place atât de mult jigodia asta aiurită?

O chelneriţă în jeanşi şi halat albastru apăru cu mâncarea: friptură cu cartofi prăjiţi pentru Stein, legume fierte pentru doamna-de-o-lună a lui Ivan, vită Stroganoff pentru Ivan. Lui Ivan îi plăcea mâncarea fină şi insistase să comande un vin roşu scump, franţuzesc. Pentru un revoluţionar dedicat Mişcării, Ivan reuşea să fie bogat majoritatea timpului. Localul ăla era cu adevărat în stilul lui.

In ceea ce-l privea, Stein se simţea în High Castle ca un peşte pe uscat, nu numai din cauză că localul era condus de Jango Beck. Lemnul îmbătrânit, lumina slabă, verdeaţa păreau destul de primitoare, şi era nemaipomenit să poţi fuma iarbă într-un local public. Şi apoi, se vedeau destule gagici care-l atrăgeau, decorând locul, gagici care ar fi fost impresionate să-l întâlnească pe editorul şi redacto-rul-şef de la *Flash*. Dar locul ăsta arăta prea mult a *show business*. Muzicanţi rock şi formaţii de înaltă clasă. Directori de case de discuri şi traficanţi-de-droguri-pentru-staruri. Versiunea contraculturii pentru Oamenii Minunaţi. Evident, o scenă pentru elită. Si încă... ceva...

- Nu înţeleg cum te-ai lăsat fraierit de Jango, încât să ai de-a face cu un tâlhar ca Harry Marvin, zise Ivan, între două înghiţituri de Stroganoff.

- Un superstar al Mişcării, pe care-l cunosc, n-a reuşit să-i convingă pe John şi Yoko să iasă cu mălaiul de care aveam nevoie să țin în viață *Flash*-ul.

Ivan ridică din umeri, luând o înghițitură zdravănă de vin.

- Ştii cum stau lucrurile. Toți le cer bani. Fac tot ce pot.

- Asta fac şi eu.

- Aşa e, omule! răspunse Ivan cu căldură. Nu te acuz. Să vedem lucrurile astfel: dacă nu te combinai cu Marvin, lucrurile ar fi mers mai rău. Ziarul ar fi murit. Măcar ai rămas în joc. Dacă n-aş fi crezut în *Flash,* aş fi venit din San Francisco să stabilesc o întâlnire cu Beck?

Stein tăie o bucată de friptură, mestecând-o absent. Asta-l face pe Ivan ceea ce e. Singur, un egotist, un tip ce caută putere - de-aia e în stare să scoată *Dick Cavett,* să sprijine ziare, să pătrundă pe uşi ce ar fi trântite în fața oamenilor din Mişcare care nu poartă costum de Superman, care n-au priceperea să se autopromoveze. Are putere, dar doreşte s-o folosească pentru popor.

- Apreciez ce-ai făcut, Ivan, zise Stein. Jango mă evită sistematic de când s-au întâmplat toate astea. Semn sigur că trage foloase din afacere.

- Nu crezi că felul în care ai tratat proiectul Sunset City are vreo legătură cu asta? zise Ivan, râzând. De ce să salveze Jango Beck un ziar care-i face praf copilul?

- Pui găina înaintea oului. Pe lângă faptul că Sunset City ni se pare cel mai mare jaf capitalist din toate timpurile, ne-am străduit să-i dăm lui Beck un motiv să ne ajute să scăpăm de Marvin. Sper că, lăsând în pace Sunset City, va fi *quid*-ui meu pentru *pro quo*-ul său.

- Ho-ho-ho! Foarte machiavelic!

- Cine eşti *tu* să mă acuzi că-s machiavelic?

Ivan Blue îşi goli paharul, apoi îl umplu din nou.

- Cine te acuză? întrebă el. Asta-i un compliment. Ştii ce cred despre aşa-zişii revoluționari care se consideră prea puri

ca să folosească trucurile înaltei societăți împotriva înaltei societăți. Asta-mi place la tine, Barry, nu eşti un fraier.

- Asta-i cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva săptămâna asta.

O agitație lângă intrarea în camera mare, pătrată, îi atrase atenția lui Stein. Privi peste umăr şi -l văzu pe Jango Beck apropiind u-se de masa lor, înclinând din cap şi făcând semne către fiecare masă de pe pasarela din jurul gropii centrale, bătând bărbații pe umăr, bătând femeile pe mână, acționând ca un lord în conacul său. Purta un costum de-un alb imaculat, cizme albe, cămaşă albă şi o lavalieră albă. Totul accentua profunzimea ochilor săi negri şi scotea în evidență tufărişul de păr negru. Stein simți un fior de teamă când Beck ajunse la masa lor. Poate fusese o prostie că încercase să-l atragă pe Jango într-un asemenea fel.

- Salut, Jango, spuse Ivan, simplu. Asta-i Suzanne. Bineînțeles că-l cunoşti pe Barry. L-am întâlnit accidental venind aici.

- Bună Ivan, bună Suzanne,-zise Beck, aşezându-se în fața lui Ivan, între Stein şi Suzanne, după care se uită la Stein un moment, cu o expresie indescifrabilă. Bună, Barry.

- Ai nişte iarbă la tine? întrebă Ivan. Apoi'îi explică lui Suzanne: Jango are întotdeauna drog ultrafin.

Jango scoase din buzunarul jachetei o casetă din jad verde, din care extrase o țigară groasă. O vârî în gură, o aprinse, trase un fum şi o trecu în gura Suzannei, cu un zâmbet, cu un scurt contact din priviri. Expiră fumul şi spuse:

- Ai fost întotdeauna un gagiu de avangardă, Ivan.

- Pentru că nu posed nimic, răspunse Ivan. Tot ce am, aparține poporului.

Suzanne îi trecu chiştocul lui Ivan şi se zgâi direct la Jango.

- Si viceversa, nu? >

- Omul trebuie să le ştie pe toate...

Blue trase zdravăn din ţigară, oferindu-i chiştocul lui Stein. Acesta aspiră îndelung - Acapulco Gold, marfă tare, gustoasă şi plăcută. Ivan expiră un nor de fum, savurându-l ca pe vin în timp ce-l rostogolea printre buzele-i groase, senzuale.

- Foarte bun!

- Vrei să cumperi o livră? >

- Stii că eu nu *cumpăr* nimic, zise Ivan. Vrei să-mi dai pe gratis?

Jango râse. Stein îi întinse chiştocul, iar o clipă, privirile li se întâlniră. Nu citi nimic pe figura lui Beck - nici căldură, nici surpriză că-l vedea, nici ostilitate, nimic. De parcă privea într-un vid psihic. Simți energia scurgându-se din el în Jango Beck. Cum să deschid vorba că vreau să scap de Marvin?

Beck îşi îndreptă atenția din nou spre Ivan.

- Mi-e greu să cred că ai venit tocmai din San Fancisco după nişte drog gratuit, spuse el.

Ivan vârî o înghițitură de Stroganoff în gură, sorbi din vin, apoi răspunse:

- Oh, asta-i doar ca deschidere. Am venit aici ca să aflu cât de mult va contribui festivalul Sunset City la Mişcare.

Beck se lăsă pe speteaza scaunului, băgă chiştocul arzând în gură si pufăi uşor.

- Eşti un adevărat comediant! zise el.

- Vorbesc serios, Jango. Vei strânge un sfert de milion de oameni, iar ei reprezintă doar o parte dintre cei care ne unnează, nu-i aşa, Barry?

Bunul Ivan, aş vrea să fiu la fel de priceput ca el, gândi Stein. Fără să fiu însă la fel de cinic.

- Are dreptate, spuse el.

Jango scoase chiştocul din gură, îl dădu Suzannei, privind-o în ochi, apoi spuse calm:

- Ştiu exact ce gândeşte Barry despre Sunset City. A tipărit destul rahat pe subiectul ăsta.

- Am citit şi eu *Flash*, replică Ivan. Sunt implicați mulți bani în chestia asta. Vreo douăzeci de albume „live" - toate cu artişti de la Eden si Dark Star, dacă mă iau după presă. Filmul ăla de exploatare. Tone de relatări în mass-media.

~ Deci? întrebă Beck, pe un ton evident beligerant.

Suzanne îi trecu țigara lui Ivan, cu privirea ațintită asupra lui Beck. Stein văzu că, în cele din urmă, Ivan se prinsese de spectacol; o umbră de enervare îi întunecă fața, iar expresia îi deveni aproape duşmănoasă.

- Deci, cred că Mişcarea aitrebui să beneficieze de chestia asta, că o parte din câştig ar trebui să se întoarcă la popor.

- Şi asta înseamnă?

Ivan trase îndelung din chiştoc, apoi expiră.

- Asta înseamnă că zece la sută din venitul filmului şi zece la sută din încasările discurilor vor fi vărsate drept contribuție la cauza Mişcării.

- Ti-ai ieşit din mințile tale împuțite! zise furios Beck. Apoi se uită la Suzanne, zâmbi şi-i spuse mai blând: Bătrânul tău si-a ieşit din minți.

- Ne putem târgui, propuse Ivan.. Poate ne înțelegem la şapte procente. Dar sunt ferm într-o privință: vreau să conduc programul politic. Cuvântări între reprezentații, sesiuni întinse pentru înălțarea conştiinței, oamenii să voteze ca să condamne militarismul, rasismul, sexismul, capitalismul exploatator, violul ecologic. Şi, bineînțeles, relatare în mass-media a tuturor evenimentelor.

Jango Beck se uită la Ivan. Şi Stein se uita la acesta, abia venin-du-i să creadă într-o asemenea prostie, de a încerca să-l şantajeze astfel pe Beck. Era un dezastru! Ce legătură aveau toate astea cu salvarea *Flash*-ului?

- Ştii, îmi place stilul tău, Ivan, zise foarte încet Beck. Dacă altcineva ar fi încercat aşa ceva cu mine, s-ar fi trezit că i-a dispărut curul. Pentru totdeauna!

Ivan râse.

- Scuteşte-mă de teatru! exclamă el.

- Nu glumesc, Ivan. Interesează-te în jur. Vezi dacă poți să rămâi cu trupul cald în cazul în care vrei să mă storci de mălai, aşa cum ai încercat.

Jango îi aruncă o privire lui Ivan peste masă. Din locul în care se găsea, Stein nu-i vedea figura lui Beck, dar observă schimbările de pe fața lui Ivan: zâmbetul acestuia fu înlocuit de neîncredere, de stânjeneală, apoi de ceva foarte apropiat de teamă. Ochii lui Suzanne se ațintiră când asupra lui Beck, când asupra lui Ivan. In ei se citea o distanțare de Ivan, o micşorare a stimei pentru acesta. îşi îndreptă din nou atenția asupra lui Beck, iar ochii îi sclipeau, plini de excitare. Ivan nu părea să-şi dea seama, fiind atent doar la Jango. Un fior de spaimă îl trecu pe Stein. Doamne, n-am mai văzut întâmplându-i-se aşa ceva lui Ivan Blue!

Ivan râse din nou, de data asta liniştit.

- în regulă, Jango. Văd că nu te pot fraieri ca pe orice muritor. Nu m-am aşteptat să scot ceva mălai de la tine. A fost doar o discuție introductivă la ceea ce vreau, de fapt, de la tine.

- Spune, îl îndemnă Beck, pu voce rece, aspră.

Ivan trase nervos din chiştoc şi i-l trecu lui Stein, care aspiră puternic, încercând să sugă un dram de curaj din fumul dulce. Nu l-am văzut niciodată pe Jango astfel. Am auzit despre aşa ceva, dar n-am văzut niciodată. Individul a omorât oameni. Pot să miros asta, pot să-i simt gustul...

- în primul rând, zise Ivan, am vorbit serios despre stabilirea unei orientări politice la Sunset City. E o şansă prea bună s-o pierdem, înseamnă să continuăm de unde s-a oprit Woodstock. Fă ce vrei, dar lasă-ne suficient timp să

prezentăm un program politic decent. Patru ore pe zi din douăzeci şi patru nu-i prea mult.

Jango continuă să-l privească pe Ivan şi zise, cu voce plină de venin:

- Primul rând implică şi existența unui al doilea rând. Ce mai vrei?

Ivan se lăsă pe spătar, rânjind satisfăcut. Drace, gândi Stein, l-am judecat complet greşit!

- Barry are nişte probleme cu un gangster macaronar, tu le-ai făcut legătura...

Jango se întoarse spre Stein cu fălcile încleştate, de-l făcu pe Stein să simtă crampe la stomac.

- Eşti o scârbă ingrată, Stein! se răsti el. Te-am evitat pentru că ştiam că ai încercat să mă vezi pentru povestea asta măruntă, dar dacă m-ai adus aici pentru aşa ceva, să-ți spun un lucru! N-aveai bani şi ai venit la mine să te salvez,' iar eu am făcut-o, găsind pe cineva suficient de prost ca să investească în situația în care te aflai. S-a dovedit că n-ai fost suficient de deştept să manipulezi un fraier ca Harry Marvin, aşa că ai venit să-ți salvez încă o dată curul stupid! Si ai înjurat Sunset City câteva săptămâni!

Un val de furie străbătu prin frica lui Stein, iar acesta izbucni:

- Ştiai ce fel de gangster era Marvin! Şi m-ai trimis la el! Acum pierd ziarul dacă nu pot să plătesc ratele la tipografia pe care mi-a vârât-o pe gât, şi nu pot să păstrez afurisita de tipografie pentru că mă duce la faliment! Ai băgat *Flash-ul* în rahat!

- Te-ai băgat *singur* în rahat! Ce vrei să fac eu?

- Să-i spui lui Marvin să-şi ia tipografia înapoi şi să-mi lase ziarul.

- De ce crezi că pot face asta?

- Poți.

Figura lui Jango deveni rece, lipsită de emoții, reptiliană.

- Presupunând că pot, şi presupunând că o fac, eu cu ce mă aleg?

Stein îşi ţinu răsuflarea, încercând să descopere pe figura lui Beck vreo informaţie la care să reacţioneze, dar nu reuşi. Se azvârli cu capul înainte şi zise:

- Iţi garantez eu că Sunset City se va bucura de articole mult mai favorabile în *Flash.*

Beck îşi frecă mâinile.

- Deci asta e. Mişcarea îşi pedepseşte duşmanii şi-şi răsplăteşte binefăcătorii.

Vocea lui era neutră, făcând ca speranţa să curgă prin Stein. Poate reuşesc să scot măcar atât de la el!

Beck luă chiştocul din mâna lui Stein, pufăi, se lăsă pe spătar şi îşi mută privirea de la Stein la Ivan, apoi la Suzanne.

- Să repet, ca să-mi fie clar târgul, zise el, iar Stein simţi căldura strecurându-se în glasul lui Beck. Dacă îl fac pe Harry Marvin să ia înapoi tipografia şi să-ţi lase revista, şi dacă vă las să folosiţi patru ore pe zi din festival pentru rahaturi politice, Sunset City se va bucura de cooperare din partea Mişcării şi a presei underground.

- Cred că putem garanta asta.

- Si dacă nu?

Stein îşi înălţă fruntea, ridicând din umeri. Ivan Blue îi imită gestul.

Cu iuţeala unui şarpe cu clopoţei care muşcă, Jango Beck sări de pe scaun, cu o grimasă de furie, iar vocea lui umplu încăperea, atrăgând atenţia tuturor din High Castle.

- Santajişti împuţiţi! Puteţi să vă luaţi Mişcarea, ziarul şi planurile voastre putrede de şantaj şi să vi le vârâţi în cur! Nimeni nu-l şantajează pe Jango Beck! Nu va fi nici un fel de program politic la Sunset City, nici un discurs, nu va urca nimeni pe scenă şi nu va fi prezentat nimic la expoziţii fără ca *eu* să aprob, iar eu spun nu, nu-mi trebuie escroci care să

folosească festivalul *meu* pentru a răspândi o grămadă de rahaturi comuniste care să-mi reducă veniturile filmului şi ale albumelor! Poţi să tipăreşti *asta* în fiţuica ta ieftină, împuţită! Afară cu voi, pişăcioşilor! Să vă ia dracu'!

Beck apucă marginea mesei şi o ridică, răsturnând-o, azvârlind mâncarea pe jos şi în poala lui Ivan Blue, sparse paharele şi sticla de vin, care se răspândiră pe podea, creând o baltă sângerie. Continuân-du-şi gestul, aruncă braţele în aer, a furie şi dezgust, apoi ieşi din camera ce rămăsese tăcută, şi din High Castle.

Mult timp după ce plecase, domni acalmia.

- Oho! oftă Suzanne, iar oamenii începură să vorbească pretutindeni deodată, umplând încăperea de-un zumzăit frenetic, ce făcu să-i ţiuie urechile lui Barry Stein. împuţitul ăla de fiu de lele! Porcul capitalist! Bastardul egotist, escroc va afla că nu se poate căca pe popor!

- Găseşte-mi un loc în care să stau în oraş, Barry, zise Ivan Blue, cu pielea rozalie de furie, cu pumnii încleştaţi. Avem treabă! Nimeni nu-mi face *mie* asta în public!

Stein nu-l văzuse niciodată în halul ăla. O venă îi pulsa la tâmplă, iar buzele îi deveniseră purpurii.

- Of, Ivan, spuse Suzanne cu o voce subţire, sceptică, ce poţi să faci împotriva unuia ca ăsta?

Ivan se răsuci spre ea, răstindu-se:

- O să-ţi spun eu ce vom face! Vom prelua rahatul ăla de festival! Il vom lua de la Jango Beck şi-l vom înapoia poporului! Eşti de partea mea, Barry?

- Da, se trezi Stein spunând. Mizerabilul ăla scârbos ne-a umilit! Sigur că-s alături de tine!

Dar în timp ce mergeau spre ieşire, Stein observă că nimeni nu îndrăznea să le zică o vorbă de încurajare, nimeni nu îndrăznea să-i privească în ochi, şi se întreba dacă nu cumva cururile lor sunt exact acolo unde-s şuturile. Ale lor, nu al lui Jango Beck.

Dar nu înseamnă asta să fii revoluționar?

Frank Bellows se rezemă de-o stâncă si mângâie Bazooka, sim-țindu-se tot mai excitat. McCracken se sprijinea de-un copac, sorbind Bourbon dintr-o ploscă. Chris Sargent stătea întins pe burtă pe creasta dealului, uitându-se pe panta colinei acoperite cu tufişuri şi în valea de la poalele ei.

Câmpurile lui Gomez erau acoperite cu miriştea de după seceriş, iar peonii.şedeau în fața şirului de colibe, fumând nervoşi, sub supravegherea armelor celor cinci paznici. La marginea ogoarelor curățate, se aflau parcate în semicerc şapte camioane, păzite de încă patru soldați ai organizației. Cinci dintre ele fuseseră încărcate cu marijuana mărunțită şi parțial uscată. Vreo zece soldați leneveau prin jur, pilindu-se sau jucând cărți. Sargent îi supraveghea de peste două ore, şi nimeni nu făcuse nimic. Cercetasii lui Baum îi ținuseră sub observație de opt ore, iar soldații terminaseră de încărcat iarba cu şase ore în urmă.

N-are nici un chichirez, gândi Sargent. Am hăituit jigodiile alea timp de cinci zile, prin toți munții, iar după spusele mexicanilor n-au stat niciodată mai mult de trei ore într-un loc. Probabil ştiu că-i vânăm. Si, cu toate astea, stau aici de cel puțin zece ore, ca nişte rațe de casă, fără nici un motiv. O şmecherie, altceva nu poate fi!

Sargent revăzu în minte amplasarea oamenilor săi, căutând vreo fisură în dispozitiv. Ei trei erau postați pe culme, şi în spatele lor nu se afla nici un deal mai înalt. Camioanele fuseseră parcate într-o vale învecinată, unde nu puteau fi descoperite, iar Pulaski şi Coleman se urcaseră în copaci, deasupra lor, pentru orice eventualitate. Echipa lui Smitty, pe cealaltă culme, instalase o M-60. Focul încrucişat urma să fie ucigător. Gagii erau nişte rațe tâmpite.

Dar de ce erau atât de tâmpiți?

Bellows se târî lângă el, atent să nu fie văzut.

- Ce mai aşteptăm? îl întrebă. Omule, n-o să cerem întăriri prin radio! Vrei să ceri nişte avioane Phantom care să-i bombardeze? Nu suntem în Vietnam, Chris!

- Nu-mi place, răspunse Sargent. Pare o capcană. Stau şi ne aşteaptă. Ne provoacă să-i atacăm.

- Pe dracu', jigodiile alea habar n-au că suntem aici! Eu şi Rademacher putem să le servim vreo şase proiectile de Bazooka înainte să se prindă unde ne aflăm, apoi să-i ţinem sub foc încrucişat până să ştie ce i-a lovit. Dacă aruncăm în aer camioanele, nu mai au unde să se ascundă. Isuse, ce-i cu tine, Chris?

McCracken li se alătură, îi întinse lui Sargent sticla, apoi acesta sorbi şi i-o trecu lui Bellows.

- Mai degrabă aş vrea un chiştoc, mormăi Bellows.

- Ca să vadă porcii iar fumul şi să-ţi facă ţeasta praf! se răsti Sargent. Ce părere ai, Bart?

McCracken privi în vale, în timp ce-şi sugea un dinte.

- Nu-mi place. Adică toţi se poartă prosteşte, gagiii plănuiesc ceva. Probabil că-s mai mulţi ascunşi undeva şi aşteaptă să venim.

Am cercetat toată zona, spuse Bellows. Indivizii-s nişte tâlhari, nu profesionişti ca noi. N-au unde să ascundă alţi gagii. Aştia-s, cei pe care-i vedeţi. Eu zic să ne ducem peste ei.

- Da, nu putem să stăm aici o veşnicie, conchise Sargent, oftând. Au rămas, efectiv, doar trei ore de lumină.

Am putea, totuşi, să le-o facem, gândi el. Dacă plănuiesc ceva, poate-i obligăm să scoată totul la iveală înainte de vreme.

- Bine, Frank, adu radioul!

Bellows rânji, trase o duşcă din sticlă, se târî în spatele stâncii şi se întoarse cu Bazooka şi radioul.

- Dă-mi nişte cartuşe, McCracken! zise el.

McCracken încuviinţă din cap şi se duse după lada cu muniţii.

- Dă-mi-l pe Smitty şi zi-i să se pregătească.

- Duck, aici e colonelul. Pregătirea!

Sargent aşteptă până când apăru McCracken cu muniţia pentru Bazooka şi două carabine M-16, apoi luă radioul.

- Vreau să trimiţi mitraliera şi un puşcaş la cincizeci de iarzi pe panta colinei şi la vreo şaptezeci de iarzi în dreapta ta. După ce-au ajuns pe poziţii, să-i dea drumul. Dar voi să nu deschideţi focul şi să nu vă dezvăluiţi poziţia decât atunci când încep ei să riposteze cu foc. Vreau să mă asigur că ştim unde-s toţi ai noştri înainte de a afla adversarul. Ai priceput?

- Da.

- Am terminat.

- Foarte nostim! exclamă Bellows, încărcând Bazooka şi ochind ceva din vale.

Sargent privi spre panta opusă, unde se afla echipa lui Smitty. Observă cum se mişca frunzişul, dar nimic mai mult. Dacă n-ar fi ştiut unde să se uite, n-ar fi zărit nimic, fiindcă desişul era destul de gros, iar băieţii se pricepeau să se mişte fără să facă valuri. Jos, în vale, băieţii din organizaţie leneveau încă, jucau cărţi şi îşi făceau siesta. Isuse, ce tâmpenie! Dacă-mi iese spectacolul, o să Ie am cururile! Numai dacă nu-i, totuşi, o capcană...

Pe panta de dincolo de vale, Sargent zări mişcare în tufişuri, în locul pe care-l alesese pentru poziţia de foc falsă. Apucă o M-16, o îndreptă în jos şi potrivi arma pe foc rapid. Bellows ochise camioanele de-un minut, iar McCracken devenise alert, gata să-l aprovizioneze cu muniţie.

- Bine, asta-i! Nu trageţi aiurea. Aşteptaţi să încep eu.

O pauză lungă, tăcută...

O fulgerare! Apoi alta! Un muget prelungit şi un răpăit. Două şuvoaie de gloanţe se abătură asupra camioanelor şi a oamenilor din vale.

Peonii gemeau, urlau si se rugau în colibe. Gloanțele pătrunseră în cabinele a două camioane, iar paznicii se aruncară pe burtă sub maşini. Doi jucători de cărți se ghemuiră şi se târâră spre tufişuri. Oamenii alergau în toate părțile - era ca un foc de artificii chinezesc...

- Nici un foc de răspuns! Ce naiba...

Ghemuit sub un camion, un individ solid, cu pantaloni negri şi jachetă de jeanşi, flutura o batistă albă legată de țeava puştii.

- Se predau! strigă McCracken.

- E un truc! răcni Bellows. Să-i dăm gata până nu se adăpostesc mai bine!

Se aplecă, ridică Bazooka...

Sargent lovi țeava armei cu muchea palmei, deplasând-o.

- Opriți focul! țipă el. Lăsați-i să spună ce vor!

Stătea pe jumătate ghemuit. Nici un foc din partea oamenilor din vale. Agită carabina M-16 de trei ori deasupra capului. Mitraliera M-60 clămpăni de câteva ori si tăcu. Puşcaşul mai trase o rafală scurtă, apoi încetă şi el focul. Sargent se culcă din nou pe burtă, încă nici un foc de răspuns. Ce naiba se întâmpla?

Jos, individul în jachetă de jeanşi flutura încă steagul alb. Toți ceilalți soldați ai organizației se aflau în spatele colibelor sau sub camioane, cu excepția a trei indivizi trântiți la pământ în spațiu deschis.

- La dracu', mârâi Bellows, acum s-au adăpostit!

- Putem să-i scoatem uşor la iveală cu Bazooka, replică Sargent. Să vedem ce-o să se întâmple înainte de a ne dezvălui toate pozițiile. McCracken, ia radioul şi asigură-te că oamenii lui Smitty nu trag.

Stând lungit în tufişuri, Sargent făcu mâinile pâlnie şi răcni din -fundul plămânilor:

- ARUNCAȚI ARMELE! ARUNCAȚI ARMELE! SĂ LE PUTEM VEDEA! ARUNCAȚI ARMELE! ARUNCAȚI ARMELE, SĂ LE PUTEM VEDEA!

Auzi răcnete şi certuri jos, apoi, lucru de mirare, puşti şi automate zburară de sub camioane, de după colibe, din marginea tufişurilor. Isuse, gagiii nu glumeau! Se predau cu adevărat!

- E un truc, mormăi Bellows.

- Un fel de truc, răspunse Sargent, ştiind însă că Bellows avea dreptate, că nu trebuia să rişte nimic. Hai să vadă cât de departe mergeau... IEŞIȚI DIN ASCUNZĂTORI ŞI ALINIAȚI-VĂ ÎN FAȚA CAMIOANELOR CU MÂINILE PE CAP! răcni el, fără să sg lase văzut.

în vale, avură loc alte discuții şi, unul câte unul, oamenii se tâ-râră de sub camioane, apărură de după colibe, din marginea desişurilor, iar după două minute, şaptesprezece indivizi stăteau aliniați în fața camioanelor, lângă tipul cu steagul alb. împreună cu cei trei răniți de pe sol, făceau douăzeci - atâția erau cu toții.

- TU, ĂLA CU STEAGUL, ARUNCĂ ARMA!

Carabina cu maioul legat de ea zbură la zece paşi.

Abia acum Sargent se ridică şi apăru la vedere. Nu înțeleg chestia asta, îşi zise el. Nu înțeleg nimic. Răsuflă adânc. Bine. N-am altceva de făcut decât să cobor şi să aflu despre ce-i vorba.

- McCracken, vii cu mine. Bellows, ştii ce ai de făcut dacă o să se întâmple ceva. Vezi să nu te trezeşti trăgând din senin, că te halesc!

- Dacă o să mai ai cu ce.

Sargent îşi croi drum prin tufişuri pe pantă, urmat la cinci paşi de McCracken. Avu nevoie de mai puțin de cinci minute să ajungă la indivizii care stăteau în fața camioanelor, cu mâinile lipite de țeastă. Era un grup de tipi anonimi - majoritatea la treizeci şi ceva de ani, cu părul scurt, figurile

rase, îmbrăcaţi în jeanşi simpli, obişnuiţi, fără însemne. Puteai să pui pariu că nu găseai vreun act de identificare în maşină.

Sargent se opri în faţa bărbatului care agitase steagul alb. Acesta părea ceva mai în vârstă decât ceilalţi, cu părul negru, neted, începând să încărunţească, şi cu mustăcioară. Arăta mai mult furios decât speriat.

Sargent îi vârî ţeava carabinei în burtă şi zise:

- Să nu faci vreo prostie. Sunteţi încercuiţi.

- Ce dracu' te-a apucat? se răsti mustăciosul. De ce-ai deschis focul?'

- De ce-am deschis focul? Aţi înhăţat jumătate din recolta de marijuana de pe teritoriul nostru şi mă întrebi de ce tragem?

- Noi vă aşteptam la întâlnire şi voi, pramatiilor, v-aţi apucat să ne împuşcaţi!

- întâlnire? Ce întâlnire? Cu cine? Despre ce naiba vorbeşti?

- Adică n-ai luat legătura cu Beck în ultimele patruzeci şi opt de ore?

- Cu Beck? Crezi că gândeşte în locul meu? De ce-aş fi luat legătura cu Jango Beck?

Mustăciosul scutură din cap şi exclamă:

- Isuse! Ce aiureală! Ascultă, Sargent, s-a terminat! Gata!

Ce naiba bombăne maimuţoiul ăsta? Sargent se jucă un pic cu arma.

- Mai bine ai vorbi direct, altfel te împuşc eu, amice!

Sefuleţul organizaţiei păru că se stăpâneşte cu greu, dar carabina

M-16 aţintită spre burta lui îi oferea suficiente motive să stea potolit.

- Am încheiat pace cu Beck, zise el. Am primit ordin să mă întâlnesc aici cu tine si să-ti predau marijuana.

- *Ce?*

- îţi reiei comerţul cu droguri. Nu ne mai amestecăm. Trăim şi-i lăsăm si pe alţii să trăiască. Ordin de. sus..

- Ce-i chestia asta?

Mustăciosul ridică.din umeri, apoi răspunse:

- Acum ştii cât ştiu şi eu.

- Dacă-i vreo şmecherie...

- Verifică.

- McCracken, întoarce-te pe culme, ia legătura prin radio cu Browder, zi-i să folosească drăcovenia aia mare din camion şi să prindă baza de pe navă, să vadă dacă au primit vreun mesaj de la Jango în ultimele două zile. Apoi cară-ţi curul aici *muy pronto.*

McCracken încuviinţă din cap şi o luă la fugă spre culme.

- O să dureze, Sargent, zise mustăciosul. Putem să lăsăm mâinile în jos?

- Mda, sigur, răspunse Sargent, absent. Lăsaţi mâinile în jos, aşezaţi-vă şi îngrijiţi-vă răniţii. Fumaţi, dacă vreţi. Numai să nu faceţi vreo prostie.

- Ti-am spus, s-a terminat!

- Sigur, s-a terminat, mormăi Sargent.

Scoase un chiştoc şi pufăi din el neglijent, aşteptând întoarcerea lui McCracken. Soarele ardea puternic. Soldaţii organizaţiei se relaxară, aprinseră ţigări, scoaseră o sticlă şi pansară cei trei răniţi. Sargent fumă jumătate din chiştocul cu marijuana si începu să se simtă bine. Nimeni nu încerca nimic suspect. După câteva minute, îi văzu pe cei din echipa lui Smitty, de pe dealul apropiat, ridicându-se şi dezmorţindu-şi picioarele. Dacă-i un truc, gândi el, nu văd ce-ar putea face. Dar, dacă nu-i, cum de-a reuşit Jango să pună capăt războiului în condiţiile *noastre*? Cine-a auzit să cedeze organizaţia atât de uşor?

După zece minute, McCracken se împletici în josul pantei, cu o expresie prostească pe figură.

- E adevărat! zise el. Aveau un mesaj despre o întâlnire aici, ca să preluăm marijuana. Şi altul, să te vezi cu Jango în casa lui Jet Warren, peste opt zile.

- Fiul de lele! exclamă Sargent.

Doamne, nu pricep! Cum de i-a fraierit Jango? Trase din chiştoc.

- Hei, tu! se adresă el liderului advers. Ai vreo idee despre ce-au discutat şefii tăi cu Jango Beck?

Mustăciosul se încruntă la el.

- Crede-mă, chestia asta mi se pare fără sens, aşa cum îţi pare şi ţie, zise acesta.

- înţeleg ce gândeşti, replică Sargent, râzând, şi-i întinse chiştocul. Trage de-aici şi relaxează-te! Acum suntem amici!

Dădu din cap. Doamne, le-a făcut-o Jango! Cine altul ar fi putut convinge Mafia să dea înapoi, să nu-i arunce în ocean?

Dar undeva, în adâncul lui, Sargent se simţea nemulţumit, de parcă *el* ar fi fost cel fraierit, de parcă-i fusese furat ceva preţios şi personal.

- Să vă spun care-i viziunea mea, zise Ivan Blue, şezând la masa de montaj şi întinzând braţele, să cuprindă camera de montaj de la *Flash,* Mişcarea, chiar şi contracultura. Să vă expun viziunea mea, să puteţi s-o completaţi, apoi să plănuim cum să transformăm fantezia în realitate.

Aşezat la altă masă, Barry Stein se simţea la periferia evenimentelor, dar nu-i păsa. Ivan era plin de energie, insuflându-le tuturor simţământul că totul e posibil. Nu absorbea energia din ceilalţi, ca un tip lipsit de putere, o amplifica pe cea din el, în loc s-o diminueze pe-a lor, purtându-se ca un adevărat lider. Câtă deosebire! *Flash* nu mai era o fiţuică dirijată de o facţiune, pradă unui gangster soios, aşteptând securea să cadă. Devenise centrul unei acţiuni revoluţionare în desfăşurare. întreaga echipă era pătrunsă de un ţel, iar în conjunctura aceea, situaţia economică devenise doar un obstacol suplimentar, ce trebuia

depăşit de acțiunea revoluționară, şi nu mai era factorul principal al vieții ziarului. Dacă prețul pentru asta consta în a-l lăsa pe Ivan să ocupe scena centrală o vreme, Stein dorea să-l plătească.

- Woodstock s-a dovedit a fi un sfârşit când ar fi trebuit să fie un început, zise Ivan. Sunset City va fi ceea ce n-a fost Woodstock -un nucleu *permanent* al noii Americi, o capitală a Națiunii Woodstock. Gândiți-vă la asta! Modalități de manevrare a unui sfert de milion de oameni timp de patru zile. Corturi, toalete, apă, hrană şi o scenă mare cu echipament de sunet, să fie auzit de oricine. Totul urmând să fie folosit pentru escrocarea poporului, pentru a scoate o mână de discuri şi un film ieftin de exploatare. Asta-i viziunea lui Jango Beck despre Sunset City, o fraiereală!

- Aşa-i!

Ivan se sculă şi începu să se plimbe, ațintindu-şi ochii albaştri asupra celor din jur: echipa de la *Flash*, Suzanne, Rod McAllister, de la Alianța Poporului, Ruby Berger, de la Comitetul de Acțiune al Studenților Militanți, şi Ory Battenburg, de la Conspirația Soarelui, trei tipi importanți, din afara oraşului, pe care reuşise să-i aducă în Los Angeles doar în două zile.

Ivan se uită la Stein şi se aşeză alături de acesta, un gest pe care Stein îl înțelese şi-l aprecie.

- Am discutat cu Barry şi iată care-i viziunea *noastră* despre Sunset City, zise el. Un comitet revoluționar va prelua controlul scenei şi al echipamentului de amplificare, va reda festivalul poporului şi-l va transforma în Parlamentul Națiunii Woodstock. Vom da rezoluții. Vom face educație. Când cele patru zile ale festivalului se vor termina, vom lăsa în urmă ceva permanent şi minunat. Posibilitățile de a manipula un sfert de milion de oameni timp de patru zile vor fi transformate în posibilități de a sprijini o populație permanentă de zece - douăzeci de mii de oameni pentru o

perioadă nelimitată. O capitală permanentă, o zonă liberă, un Parlament al triburilor, un nou început.

Ochii celorlalți sclipeau, deşi afişau grimase sceptice.

- Un discurs frumos, Ivan, replică McAllister. Dar ce înseamnă asta în termeni concreți?

Ivan Blue ridică din umeri.

- Eu sunt un vizionar, nu un organizator. Barry se pricepe la detalii... Spune-i cum Vezi lucrurile, omule!

Stein simți cum îi era pasată puterea ca un baston de sprint în echipă. Ivan îşi aspiră vibrațiile şi-i trecu conducerea şedinței. Acesta era momentul-cheie, când trebuia să le arate podul dintre fantezie şi realitate.

- Bine, la început vom prelua controlul scenei şi al echipamentului de amplificare, ca să comunicăm cu oamenii. După asta, vom anunța intenția de a cere sprijinul celor prezenți. Dacă vom avea un sfert de milion de oameni de partea noastră, Beck şi Taub n-o să poată să ne oprească sau să cheme trupe. Apoi vom constitui Parlamentul Națiunii Woodstock, format din reprezentanții oricărui grup politic şi cultural imaginabil din contracultură, aleşi de oameni pe loc. Acest Parlament va fi organismul care va conduce Sunset City. Vom scrie o Constituție şi un Manifest şi vom solicita ca douăzeci de mii de oameni să rămână acolo după ce se termină festivalul. Vor fi alcătuite comitete pentru hrană, instalații sanitare, ordine publică etc., iar pentru prima oară în istorie Mişcarea va avea controlul fizic al unei bucăți de teritoriu. După asta, depinde de popor.

- Da, admise Ivan. Vedeți, se poate face!

- Ce-i cu curcanii? întrebă Dick O'Brian.

- Câți gardieni poate să aibă Beck? replică Stein. Nu atâția, încât să lupte cu un sfert de milion de oameni.

- Vorbesc de curcani *adevărați.* Ce-o să se întâmple după ce lumea se va întoarce acasă? Curcanii şi garda națională îi vor ataca pe cei zece-douăzeci de mii de indivizi rămaşi.

- Să-i reținem pe toți până negociem cu autoritățile?
- Cum o să supraviețuiască orașul acela de frați și surori? întrebă Ruby Berger. Adică, ce-o să mănânce?
- Trebuie să stabilim o bază economică, răspunse Stein. Agricultură. Sprijin de la oamenii din întreaga națiune. Nu-mi place, dar turismul va fi un factor important la început. Zece-douăzeci de mii de oameni trăind în singura zonă cu adevărat liberă din lume, creând Era Vărsătorului, în loc să viseze laea, reprezintă în mod cert o atracție.
- Putem convinge o serie de oameni potriviți să-şi mute activitatea în noua capitală, sugeră Ory Battenburg. Artişti în domeniul înregistrărilor, ateliere pentru magazine de lux, meseriaşi de toate soiurile.
- Corect! exclamă O'Brian. De fapt, va fi o serie de expoziții de produse manufacturiere şi îmbrăcăminte, ca parte a Bâlciului Popular, pe care-l vor înființa Beck şi Taub. Trebuie doar să-i convingem să rămână. - «
- Iar Eden Records ne va aproviziona cu amabilitate cu echipament de înregistrare de prima calitate, adăugă Stein.
- Şi echipamentul cinematografic care va fi acolo? Putem face filme!
- Vom muta ziarul *Flash* în Sunset City, declară, impulsiv, Stein. Dacă am strânge mălai să cumpărăm o tipografie...
Doamne, de ce nu? Pot să las chestia de-aici sâ dea faliment şi să-i rămână lui Marvin doar numele ziarului şi datoriile. Putem strânge toate publicațiile de benzi desenate şi ziare underground, poate chiar şi Rolling, Stone, să alcătuim o cooperativă tipografică, să tipărim orice acolo...,
- Ce-ar fi să avem o zonă liberă pentru droguri? I-am proteja pe marii traficanți pentru o laxă de zece la sută din venituri.
- Putem produce acid!'
- Putem cultiva marijuana!
- Desigur!

Ivan îl bătu pe Stein pe umăr.

- Am făcut-o! Am făcut-o! Ne cred! *Cred!*

Tot trupul lui părea că vibrează. Se îmbăta cu propria-i carismă.

-... magazin de motociclete pentru îngerii Iadului...

-... un oraş de domuri geodezice...!

Ideile şi energia zumzăiau prinjncăpere ca un roi de albine frenetice, dar totul devenise nefocalizat, se transforma în fantezii. Nici măcar Ivan nu părea să-şi dea seama că aşa ceva nu putea fi transformat într-un plan practic. Nu poţi face o revoluţie doar cu credinţa. Asta trebuie să fie rolul meu, înţelese Stein. Ivan poate furniza carismă, energie, dar eu voi fi cel cu picioarele pe pământ, pentru a preveni ca totul să devină o farsă.

-... recunoaştere de către Algeria şi Cuba...

-... negocieri pentru repatrierea tuturor prizonierilor politici...

1 LSD (n. tr.).

, - O secundă! răcni Stein, în acel vălmăşag. Să împărţim rahatul împreună, înainte de a repartiza Ţara Făgăduinţei!

Conversaţia încrucişată se linişti şi muri, iar Barry Stein se trezi în focarul unei mări de figuri tinere. Sunt cel mai bătrân de-aici, îşi dădu el seama. Sunt conducătorul cel mai de seamă. Sunt singurul care ştie cum să se descurce în realitatea funcţională a societăţii în care ne aflăm. Ivan poate fi omul din frunte, poate focaliza cea mai mare parte a succesului, dar *responsabilitatea* îmi aparţine. Nimeni nu 1-a numit pe Ivan Blue responsabil. Eu sunt Marele Bătrân al acestei revoluţii deosebite.

Un înveselitor şi, simultan, un trist satori.

- - Mai întâi, trebuie să ne ţinem gura, zise Stein. Nimic din ce s-a spus aici nu trebuie repetat prematur altcuiva. Dacă Jango Beck află intenţiile noastre...

Se cutremură, amintindu-şi izbucnirea lui Beck de la High Castle, amintindu-şi vocea glacială cu care spusese că Jango Beck este capabil de orice dacă-i împins prea mult. In asta, incluzând şi lichidarea adversarilor săi...

Stein constată că menționarea numelui lui Beck îi potolise întru câtva. Nici unul dintre cei prezenți nu ignora reputația lui Beck. Aici nu era vorba de o escrocherie a lui Bill Graham sau a unui promotor apărut peste noapte. Aici era vorba de un act revoluționar împotriva unui tip cu greutate. Asta era adevărata chestie. Pe bune.

- în al doilea rând, înainte să ne gândim ce-o să facem după ce punem mâna pe Sunset City, trebuie să avem planuri concrete de preluare. Ne trebuie un comitet care să facă planurile alea, şi să nu afle mai mulți oameni decât e necesar ce conțin ele.

- Propun ca Barry să fie conducătorul comitetului revoluționar, spuse Ivan, destul de previzibil.

- De acord.

- Altcineva? întrebă Stein, ştiind că nu exista decât o singură alegere logică.

- Ivan Blue, zise Battenburg.

- Se acceptă.

Stein trase aer în piept. Ultimul lucru de care avem nevoie ar fi o luptă între facțiuni.

- Uite ce-i, interveni el. Eu nu vreau să fiu preşedinte şi cred că nici Ivan nu doreşte aşa ceva. Comitetul nu trebuie să fie atât de mare, ca să *aibă nevoie* de un preşedinte. Eu şi Ivan putem lucra împreună fără să alergăm după o funcție ca asta. Propun un comitet format din mine, Ivan şi Ruby Berger. Fără preşedinte. Un comitet al egalilor.

- Corect!

- De acord cu moțiunea!

Rezoluția fu adoptată prin consens general. Ruby Berger era o alegere bună pentru cel de-al treilea membru, fiindcă

avea experiență organizatorică, era femeie şi nu avea de-a face cu *Flash*-ul sau cu Ivan Blue. Ivan se uită ciudat la Stein, dar acesta ştia că îşi va da seama cum stau lucrurile după ce comitetul va începe să funcționeze.

- Acfcst comitet nu-i împuternicit să facă altceva decât să organizeze capturarea, declară McAllister. Vreau să fie bine înțeles.

- După ce vom prelua festivalul, comitetul se va autodizolva, îl asigură Stein. Poporul îşi va alege conducătorii permanenți, în modul cel mai democratic.

- îndată ce vom deține un organism bine constituit, care să dirijeze lucrurile, ne vom autodizolva, afirmă şi Ivan. Avem nevoie de propuneri de programe, bineînțeles, dar orice reprezentant al vreunui grup, orice frate sau soră care doreşte va fi liber să vorbească. Poporul va decide totul.

- Putere poporului!

Ivan ridică mecanic pumnul în aer, dar, încă o dată, Stein observă acea expresie specifică de furie pe figura lui, acea vrăjmăşie personală pe care o văzuse la High Castle.

- Aşa să fie! strigă Ivan şi ridică degetul mijlociu spre tavan, iar expresia i se schimbă brusc, redevenind Ivan cel familiar, aproape lipsit de malițiozitate, Şi degetul ăsta pentru Jango Beck!

„ *l*, ,

IX

John Horst mesteca încet o bucată de omletă cu brânză, în timp ce-l privea pe Paul Conrad atacând direct salata bucătarului său, aparent neimpresionat de onoarea de a cina în sediul directorilor cu conducătorul studioului. în mod pervers, se trezi că-i place puştiul pentru indiferența cu care trata această ocazie ceremonială. De câte ori mi-a fost întors stomacul pe dos la prânz de producători şi directori cu nasul pe sus! Puştiul pare complet orb la sistemul de relații tradițional din studio. Chiar aşa, sau poate nu-i pasă.

Fiind obligat să prezideze, neputincios, alunecarea lentă în jos a studiourilor Eden Pictures, alunecare produsă de forțe aflate dincolo de controlul oricărui om - inevitabila erodare a veniturilor filmelor artistice în fața televiziunii libere, fără un declin corespunzător al costurilor de producție -, Horst își pierduse respectul față de sistemul tradițional al studiourilor hollywOodiene, sistem în vârful căruia se găsea. Regizorii și producătorii de modă veche care gândeau că un film de un milion de dolari poate fi considerat ieftin reprezentau greutăți legate de picioarele studiourilor care se scufundau. Singurul set de încălțări de ciment mai greu decât ei erau sindicatele, care creau un nivel ridicat de șomaj, impunând bugete atât de umflate, încât Hollywood ul avea costuri prea mari pentru piața de film.

Tineri precum Conrad, care nu apucaseră luxul de altădată și care se gândeau la cincizeci de mii de dolari când auzeau cuvintele „buget redus", reprezentau speranța industriei Hollywoodului. Dacă asta însemna că ei îi considerau pe capii studiourilor ceva mai puțin decât figuri părintești atotputernice, atunci, Horst era dornic să plătească un asemenea preț. Dacă le dau un buget de-o jumătate de milion de dolari pupătorilor în cur de soiul celor cu care am avut de-a face în ultimii zece ani, o să urle că-i jalnic de puțin. Dacă ofer același buget unui puști creator, precum Conrad, ăsta o să mă creadă în sinea lui extravagant de risipitor.

- Am considerat că trebuie să ne cunoaștem mai bine, Paul, având în vedere că vei începe filmările în trei săptămâni, zise Horst, apoi sorbi din cafea.

- Apreciez asta cu adevărat, domnule Horst, răspunse Conrad și zâmbi conspirativ, afișând o expresie nu prea obișnuită pentru un regizor tânăr față de șeful lui suprem. La urma urmei, dacă suntem cinstiți cu noi înșine, noi doi suntem singurii implicați în proiectul ăsta care știm cu

adevărat ceva despre filme. Taub habar nu are, iar Jango e un mare promotor, dar fără experiență în domeniul filmului... Eu nu-s chiar un vechi profesionist, dar dumneavoastră sunteți singura persoană din proiectul ăsta afurisit care ştie cât ştiu şi eu.

în sinceritatea lui Conrad se ghicea ceva total jignitor - sau era o formă mai sofisticată de linguşeală.

- Nu cumva mă perii, Paul?

Figura lui Conrad deveni o idee mai crispată. Păru subit mai bătrân, mai matur.

- Examinați singur situația, domnule Horst, şi vă puteți răspunde la întrebare.

Horst fu inundat brusc de un val cald de comuniune între el şi Conrad, exact felul de comuniune dintre generații după care tânjea şi care-i lipsea atât de mult în relațiile cu cei doi fii bețivi ai săi.

Are dreptate - *suntem* singurii doi oameni din acest proiect care se pot privi ca profesionişti competenți, chiar dacă ne separă cei douăzeci de ani de experiență ai mei. Dar ce curaj din partea lui să-mi spună asta! Dacă Rich şi Tod ar fi aşa, în loc să-mi folosească numele ca să reguleze starlete şi să terorizeze talente creatoare, iar după aia să râdă de mine pe la spate! Da, îmi place băiatul ăsta!

- înțeleg ce vrei să zici. Trebuie să ştii că poți să-mi vorbeşti în spiritul relațiilor de muncă, să-mi ceri sfatul ca un profesionist altuia, fără ca poziția mea în studio să-ți stea în cale.

Conrad sorbi din cafea, privind în farfurie.

- Mă bucur că gândiți aşa. Pentru că aş dori să discut ceva deschis cu dumneavoastră.

- Ceva care te face nervos?

Conrad zâmbi fals si zise:

- Voi începe să filmez peste trei săptămâni. îmi lipseşte actorul principal, nu controlez distribuția, producătorul n-a

făcut un film în viața lui, iar actrița din rolul principal pe care mi-a repartizat-o este, cu toată bunăvoința, o ciubotă. N-am motive să fiu nervos?

- Jango Beck îți face necazuri?

- Dacă-mi face necazuri Jango Beck? întrebă Conrad, cu o grimasă gânditoare. Nu ştiu. în multe feluri e grozav să lucrezi cu el. Nu-mi face necazuri cu scenariul. De fapt, m-a ajutat uneori. Nu mă sâcâie cu bugetul şi a conceput un festival interesant. Mă simt ca un porc plângându-mă de el, pentru că-i producătorul ideal în toate privințele, cu excepția uneia. Dar...

Dar?

- Dar, domnule Horst, cum să încep filmările peste trei săptămâni fără un interpret principal?

- Ai discutat cu Beck?

- Mi-a promis că va lua o decizie în cinci zile. Dar...

- Dar?

- Nici măcar nu mi-a spus pe cine are în vedere. Iar doamna din rolul principal... Am lucrat cu ea la un film pomo, nu ştie să joace deloc...

- Jango pretinde că adulmecă talentele. Susține că Velva Leecock are calități de star, ceea ce nu-i acelaşi lucru cu talentul actoricesc. Oricum, şi-a dovedit abilitatea în descoperirea de învingători în alte domenii.

Se uită gânditor, peste masă, la Conrad. Ia să vedem ce stofă de învingător are puştiul?

- Vrei să spui că nu crezi că poți s-o îndrumi cu succes?

Conrad îl privi pe Horst cu o sinceritate ce-l scotea din minți.

- Pot face un film cu ea, indiferent dacă pot s-o îndrum sau nu. Ați văzut scenariul: a fost croit în jurul ei, deci îşi joacă, practic, propriul rol. Nu-mi fac probleme cu Velva, e o treabă pe care am rezolvat-o deja. Dar...

- Dar?

- Dar scenariul e încheiat şi n-am un interpret principal. Dacă Jango îmi dă pe cineva care-i echivalentul masculin al Velvei, am încurcat-o, pentru că scenariul are nevoie de un personaj anume, un scriitor riewyorkez dur, cinic, sofisticat. Ce-o sa se întâmple dacă mă trezesc cu Slim Pickens sau Don Knotts?

- Deci, ce vrei să fac, Paul? întrebă Horst, nefericit, ştiind că era filmul lui Beck, că de filmul ăla depindeau mult mai muite, nu numai cariera lui Paul Conrad, că situația fiind cea care era, nu-şi putea permite o ceartă adevărată cu Beck, indiferent cât de mult îl plăcea pe Conrad, indiferent câtă dreptate avea puştiul.

Se simțea neputincios şi găunos. Ca un tată care dăduse greş. Ca atunci când o vizitase pe Jodi în văgăuna hippie din Berkeley, iubind-o şi ştiind că nu putea s-o salveze. Vreau să te ajut, Paul, dar ce pot să fac? Am nevoie de sprijinul lui Beck ca să-l torpilez pe Mike Taub. E în joc viitorul studioului.

Si nici măcar nu pot să-ți spun *de ce* nu te pot ajuta.

- Speram să aranjați o întâlnire între noi trei înainte ca Jango să ia o decizie. Cel puțin va fi obligat să țină seama de părerea a doi profesionişti care ştiu despre ce vorbesc.

- Asta-i tot? întrebă Horst, neîncrezător.

- Ce-ar mai putea fi? Să nu mă înțelegeți greşit, fiindcă nu mă plâng de Jango ca producător. Nu visez să-i vârâți pe gât alegerea mea. E inteligent, într-un fel, cel mai sclipitor om pe care l-am întâlnit. Dar n-are experiență în domeniul ăsta, lucru dovedit prin alegerea Velvei. Ştiți de ce fel de actor avem nevoie pentru a-l interpreta pe Doug Winter. Stiu şi eu, dar habar n-am dacă Jango ştie, şi cred că ați putea să-l faceți măcar să ne asculte sfatul.

Horst se simți cuprins de-o uşurare jenantă.

- Sunt convins că pot aranja asta.

Iar eu credeam că vrei să profiți de faptul că te plac, ca să-i forțez mâna lui Jango. Şi, dorind să te ajut, urma să te las baltă şi să mă simt laş. Mă învârtesc prea mult după afurisiții mei de fii!

- Grozav, domnule Horst! exclamă Conrad. Sunt sigur că o să facem un film decent, o dată ce rezolvăm asta.

- Şi eu sunt sigur, Paul. După soiul de oameni cu care am lucrat, eşti o adevărată comoară.

Dați-mi încă zece puşti ca ăsta şi o să scot douăzeci de filme mari pe an cu costurile a opt de-acum. Cheltuielile pentru fiecare film vor fi reduse la jumătate, vom obține profit de la majoritatea filmelor, chiar cu valori minime de box-office, şi vom avea din nou un studio sănătos, fără să fie nevoie să scotocim prin gunoi pentru televiziune.

La naiba, după ce Beck o să mă scape de Taub şi o să am iarăşi mână liberă, exact asta o să se întâmple la Eden Pictures!

- Azi a sunat Jodi, zise Mildred, ridicându-se de pe canapeaua de culoarea muştarului şi ducându-se pe podeaua de gresie a sufrageriei uriaşe către bar, unde îşi turnă cel de-al treilea Martini. Cu taxă inversă, bineînțeles.

Horst îşi privi soția revenind spre el prin încăperea nesfârşită, cu tavan înalt, cu un cămin masiv din piatră, cu mobilă modernă, amestecată cu piese vechi, spaniole. O cameră ce-i amintea de decorurile din *Citizen Kane* de câțiva ani, de când se mutaseră de-aici copiii. Intr-o casă care-i reamintea de studio; camere pline de ecouri, ca nişte şiruri de decoruri pe jumătate folosite; cochilie goală a unui trecut dispărut, în care el şi Mildred se fâțâiau câ nişte fantome mărunte, neîntâlnind pe nimeni, în afara unor servitori ocazionali. Casa asta fusese făcută pentru petreceri uriaşe, ca acelea date de producătorii şi directorii în ascensiune, nu de cineva care ajunsese de multă vreme în vârf.

Dar păstrez încă mausoleul ăsta, gândi Horst, ca şi cum, dacă l-aş vinde şi m-aş muta într-un loc la o scară mai omenească, ar însemna recunoaşterea a ceva ce nu vreau să recunosc.

Mildred veni prin sufragerie cu țopăitul ei țeapăn, pe jumătate cocârjată, dar cu o stăpânire de oțel. Se aşeză la celălalt capăt al canapelei lungi şi bău cam un sfert din paharul cu Martini de-abia turnat.

- Poliția a făcut o razie în locuința ei, zise femeia.

- Isuse!

Mildred râse amar.

- Oh, i se părea ceva caraghios. M-a sunat ca să ne amuzăm. Ştii, se aşteptau la asta, curățaseră casa de droguri şi mutaseră minorii în altă parte. După care şi-au scos cu toții hainele şi au aşteptat.

Poliția a scotocit două ore o casă plină cu hippioți goi-puşcă şi n-a găsit nimic. Nu crezi că-i amuzant, John? Nu-i teribil de caraghios?

- Hilar.

- Ai putea face un film despre asta, ar trebui să faci. Cu Jane Fonda şi Michael Pollard, regizat de Dennis Hopper şi produs de oribilul Jango Beck.,

- Foarte amuzant!

Horst privi prin uşa de sticlă a sufrageriei, pe deasupra a ceea ce Mildred numea rinichiul-în-formă-de-bazin-de-înot. Se uită la linia de copaci bătrâni, cu ramuri grele, care despărțea casa de restul Bel Airului şi mărginea o comunitate ce se separase mai întâi de Beverly Hills. Am ajuns, gândi el, în comunitatea celor care s-au ajuns. Dar unde am ajuns? Eu în vârful unui studio, care-i putred la bază, iar Mildred la fundul unei sticle de gin fără fund.

Femeia contemplă adâncurile paharului de Martini, fără să spună nimic. Horst se uita la şirul de copaci verzi. Aurore mici de lumină apăreau la periferia ceței verzi căreia îi

permitea să-i umple câmpul vizual. Doamne, locul ăsta e deprimant, gândi el, ținându-şi răsuflarea. E la fel mereu. Vin acasă de la studio, sorb o băutură-două, în timp ce Mildred trage patru-cinci, şi, până ieşim sau vine cineva, încep să mă simt obosit şi-mi plâng de milă. Pentru că nevastă-mea bea pe furiş, fiii mei sunt nişte derbedei trândavi, fiică-mea e o hippie, iar casa mea e prea mare.

Cu adevărat ridicol. O melodramă ieftină. Lumea-i plină de oameni care n-au destulă mâncare, care locuiesc în apartamente mărunte, infestate de şobolani, care au o slujbă îngrozitoare ce-i transformă în maşini, cu copii dependenți de heroină şi cu neveste ca nişte harpii urâte, care se îmbată de vomită şi agață bărbați prin baruri. Iar *eu* vin acasă şi-mi plâng de milă!

- Mildred, ar trebui să vindem casa asta şi să ne mutăm în una mai mică. Poate lângă plajă.

- Ne-a trebuit mult timp până când am ajuns să avem o casă ca asta în Bel Air, replică ea cu o privire decisă, dură după trei Martini, îi înlocuise blândețea obişnuită. Nu putem renunța la casa asta. Ce-ar spune lumea dacă John Horst şi-ar vinde casa lui mare şi frumoasă din Bel Air şi s-ar muta în alta mai mică, lângă plajă? continuă ea, după care mai trase o duşcă. John Horst e în declin, ar zice lumea, John Horst va fi dat afară din comitetul de direcție, Eden Pictures e terminată. Stii că asta ar spune, John. Ar spune că tu şi studioul nu mai faceți doi bani.

Horst nu zise nimic, ştiind că-i adevărat. în gin *veritas*. Se trezi gândindu-se la masa luată ieri cu Paul Conrad - cât de diferit se simțise atunci, cât de liber şi cât de plin de sine. Pentru că asta conta cu adevărat: munca, să faci filme bune, să produci ceva. De aceea participa la jocul ăla, ca să păstreze o casă pe care n-o dorea, să nu i se deterioreze imaginea, să se amestece în porcării cu indivizi precum Jango Beck, ca să-l distrugă pe Mike Taub.

Chiar salvarea studioului e un scop, nu trebuie să uit. Pot transforma studioul într-o uzină pentru televiziune, ca Universal. Ar supraviețui şi ar aduce un profit frumos, iar eu aş deveni un erou pentru acționari şi industria filmului. Pentru toți, în afară de mine. Doar filmele contează, filmele artistice bune. Dacă n-aş crede asta, aş vinde casa şi acțiunile de la Eden şi mi-aş construi o viluță drăguță în Mexic şi aş lăsa Hollywoodul să se ducă dracului fără ajutorul meu. Mai bine asta, decât să devin *un director de televiziune.*

Se ridică, simțind o slabă fulgerare de amețeală; îşi întinse brațele şi picioarele.

- Ai dreptate, Mildred. Să facem tot ce putem pentru a rezista împreună:

Ea îi zâmbi, pilită, şi-i zise:

- Jodi ar spune: „Trebuie să te menții, tăticule, trebuie să te menții."

Horst îşi scutură capul mâhnit. Doamne, ce obosit mă simt, gândi el, ducându-se spre bar.

- Cred că, la urma urmei, mai trag o băutură cu tine, scumpo...

John Horst remarcă faptul că Sandra Bayne îl bătuse posesiv pe Paul Conrad pe buci, în timp ce-l conducea în camera de conferințe de la Dark Star. Deci, puştiul s-a încurcat cu şefa relațiilor publice a lui Beck, constată el, reținând informația pentru referiri ulterioare.

Beck, îmbrăcat cu un costum complet negru şi cămaşă de-un galben aprins, şedea la masa masivă, ovală, părând ocupat, după cum pretinsese atunci când insistase ca întâlnirea să se țină acolo, nu la studio.

Horst mai intrase în această încăpere doar o dată, dar fusese suficient ca să-i displacă. Masa grea din stejar, scaunele, panelurile păreau să confere camerei - şi prin extensie lui Jango Beck - o atmosferă de permanență istorică,

asemenea Casei Parlamentului sau camerelor oficiale de la Casa Albă. în acelaşi timp, pereții verzi sugerau o conexiune subterană cu Las Vegasul, lipsa de ornamente sau de ferestre - o celulă pentru interogări dintr-un film cu spioni, iar iluminarea solemnă a candelabrului Tiffany - o catedrală. O cameră desemnată să-i facă pe toți să se simtă primiți în audiență de un şef mafiot sau de Papa.

- Luați loc, domnilor, luați loc! îi invită Beck, fără să se ridice sau să le întindă mâna. Sper să rezolvăm repede. Sunt mai ocupat ca un paznic de harem care injectează cocaină. Am înțeles că vrei să-mi spui ceva despre interpretul principal din *Sunset City,* John...

Conrad alese un scaun la o treime de masă de Beck. Horst se aşeză chiar în fața acestuia, încercând să înlăture efectul de intimidare al încăperii, şi zise:

- Vreau să ştiu ce gândeşti despre distribuție. N-am mai auzit de aşa ceva - să-l ții pe regizor în aer până-n ultima clipă.

Pe figura lui Beck trecu o umbră de enervare, după care individul se uită la Conrad, părând a evalua situația exact aşa cum era.

- Eu am o teorie: trebuie să-i dau libertate regizorului, să nu introduc prea mult determinism în procesul de creație. Determinismul e ca o povară de piatră, nu crezi? Dacă-i spun regizorului în ultima clipă cine-i interpretul principal, creez un factor aleatoriu -tocmai atunci când scenariul e gata şi totul pare determinat, *zapt* Realitatea devine iar fluidă.

- Pare o rețetă pentru haos, comentă Horst.

- Da, da, exact! exclamă, cu entuziasm, Beck.

Horst simți că discuția degenerase în hebefrenie chiar înainte de a începe.

- N-am venit aici să discutăm filozofie, replică el. Vreau să ştiu pe cine intenționezi să distribui ca interpret principal. O întrebare simplă. Ce-ar fi să-mi dai un răspuns simplu?

- Simplitateae plictisitoare, declară Beck şi izbucni în râs, apoi ridică mâna dreaptă. Bine, bine, momentul acesta-i la fel de bun ca oricare altul. Am făcut o primă alegere, chiar şi o a doua. Cred că o să-l prefer pe Rick Gentry. Ce ziceți, băieți?

Conrad se întoarse spre Horst şi exclamă:

- *Cine?*

- *Rick Gentry!* mormăi Horst, o dată cu el.

Doamne, de unde i-a venit nebunului ideea să-l dezgroape pe Rick Gentry?

Gentry fusese, cu vreo opt ani în urmă, un actor ce juca roluri de naiv, arăta ca un Tab Hunter brunet. Ca şi alții de soiul lui, interpretase roluri romantice în două seriale TV şi în câteva filme minore, deşi era homosexual. Spre deosebire de alții, nu fusese în stare să-şi țină complet sub control viața sa personală în public, sau măcar departe de imaginea de pe ecran. Pentru că nu avea un mare talent actoricesc şi pentru că indivizii romantici nu prea aveau căutare, nu mai apăruse în filme, apoi nici la televiziune, şi ajunsese în teatre obscure, în rahaturi de tipul Andy Warhol şi în reclame pentru TV. Beck înnebunise dacă se gândise să-l repartizeze pe *Rick Gentry* în rol de ziarist newyorkez dur, sofisticat.

Horst observă pe figura lui Conrad că acesta înțelesese câte ceva din reacția sa. Puştiul arăta foarte nervos - cât de nervos putea fi el iar când se întoarse să-l înfrunte pe Beck, avea în voce un ton inchizitorial:

- Cine naiba e Rick Gentry? Ce-a făcut?

Beck rătăcii cu privirea prin cameră, oprindu-se o clipă asupra lui Horst. Un moment subiectiv nesfârşit, iar Horst se trezi uitându-se în cele două găuri de obsidian, ca un şarpe ce se uită în ochii cobrei. Privirea lor părea să-l paralizeze, să-i oprească respirația, să-i întunece sufletul de groază, să-i înțepenească inima în mijlocul bătăii, să i impună tăcere. ■■.,..■■.. uvo;

- A făcut câteva filme şi două seriale TV, Paul, răspunse Beck, bine dispus. Nu prea a avut noroc în ultimii ani - câteva reclame, nişte piese în teatre locale...

- Nu-mi pare foarte impresionant, zise Conrad.

Beck îi zâmbi amabil.

- îmi imaginez că nici *tu* nu-l impresionezi pe el. (Conrad se înroşi, iar muşchii mâinilor i se încordară.) N-am vrut să te jignesc, Paul, îţi reamintesc doar opinia mea proastă despre relevanţa meritelor din trecut faţă de realitatea actuală. Fără această opinie, nici tu n-ai fi aici.

Conrad se crispă, apoi se relaxă.

- *Touche,* zise el. Sunt încă în beznă. De ce acest Rick Gentry?

- De ce Velva Leecock? riposta Beck. De ce Paul Conrad? De ce Velvet Cloud, şi nu o hoardă de individe similare? Din instinct. *Ştiu.* Ceva îmi spune că Gentry este interpretul de care avem nevoie. Istoria lui, figura, scenariul, Velva, ce-am aflat de la tine, ceva ce-am văzut în ochii lui într-o reclamă recentă - toate creează un tot unitar. Nu ştiu de unde-mi vin aceste judecăţi, nu înţeleg procesul meu de luare a deciziilor şi nici nu vreau să-l înţeleg. Mă interesează doar rezultatul, ca orice artist. Când îmi urmez instinctul, creez artă. Dacă-mi stăpânesc instinctul cu logica, nu creez nimic. Si tu eşti un artist. Nu ţi se întâmplă la fel?

Conrad izbucni în râs.

- Dacă eşti artist, Jango, atunci specialitatea ta este rahatul!

- O iau ca un compliment suprem.

- Aşa-i, dar nu mi-ai dat un răspuns folositor.

- Insişti să capeţi un răspuns operativ, bine, o să ţi-l dau, zise Beck, pe ton mai dur. Eu sunt producătorul, şi eu stabilesc distribuţia. Nu te-am sâcâit în privinţa scenariului, n-o să te sâcâi nici la filmări, pentru că astea-s domeniile tale din colaborarea noastră. Dar distribuţia e partea *mea* şi

insist ca instinctul meu în această privință să fie la fel de definitiv cum este al tău în privința scenariului sau cum va fi în privința filmărilor. Să fim corecți.

Conrad oftă şi spuse:

- Nu ți-am pus la îndoială autoritatea, Jango. Ai dreptate în privința corectitudinii, m-ai sâcâit mai puțin decât orice producător. Am încercat doar să obțin nişte informații utile. După aceea se întoarse spre Horst: Domnule Horst, *dumneavoastră* puteți să-mi spuneți ceva util despre Rick Gentry?

Un simțământ fragil se umflă în pieptul lui Horst în timp ce Conrad îl privea cinstit, cerându-i îndrumare într-un fel pe care Horst îl găsea foarte măgulitor. Totodată, era conştient de modul în care se uita Jango Beck la el - cu un zâmbet subțire de Mona Lisa, cu o răceală reptiliană în ochi, cu un fel de avertizare, un mesaj al cărui conținut specific nu-l pricepea. Nu-i pot spune puştiului tot adevărul. Nu-i pot spune ce catastrofă este. Nu ştiu de ce, dar Beck îmi face semn că-i mai bine să nu-i spun, şi-l cred...

- Ei bine... ah... a făcut un pic de televiziune, în cea mai mare parte, protagonişti romantici... câteva filme, nimic cu adevărat remarcabil...

E oribil, nu pot admite să se întâmple asta! Gentry poate distruge tot filmul, pe Conrad, studioul. Cum să las totul pe seama țicnelilor lui Beck?

- Ce-ar fi să ne spui care-i cea de-a doua alegere, Jango? ceru ei cât mai autoritar.

Beck ridică din umeri şi îl privi pe Horst drept în față, cu o expresie de autodezaprobare, cu totul întâmplătoare. Dar ochii aceia duri, opaci, păreau să găurească sufletul lui Horst ca nişte lasere.

- Am o ştire vagă despre o posibilă revenire a lui Billy Lee.

Horst respiră de parcă ceva l-ar fi izbit în piept pe dinăuntru.

Şuvoaie de durere radiau în brațe şi spre umeri, iar groaza năvăli în el ca trezirea brusCă dintr-un coşmar, în zori. îşi păstră aspectul exterior doar printr-un enorm efort de voință. Era o coincidență, sau...

- Vechiul star copil? întrebă Conrad.

- - Exact. A fost slujbaşul meu un timp şi cred că poate fi, în mod mulțumitor, ceea ce vrem. Sigur, John a lucrat cu el pe vremuri. Nu-i aşa, John? John?

- El... a făcut toate filmele lui pentru Eden, răspunse Horst, înlemnit, incapabil să respire.

- Deci, John ştie mai bine decât mine ce fel de actor.este, zise Beck sec. Ge crezi, John, ar fi maț bine cu Billy?

Pereții verzi ai camerei părură să-l apese pe Horst, pulsând ca o membrană vie. Fire de praf înotau încet prin dârele de-lumină proiectate de candelabru, scânteind cioburi de curcubee, ca sute de diamante mărunte. Suprafața mesei lucea ca o fâşie de curcubeu, ca şi suprafața biroului său cu mulți ani în urmă, cu bucile albe băiețeşti desfăcute pe ea... Simți râuri de sudoare de la subsuori întinându-i cămaşa nouă...

- Billy... a fost întotdeauna... greu de lucrat cu el.

Beck ridică din umeri.

- Atunci, eu m-am lămurit. A fost doar un zvon. Mă înclin în fața experienței tale superioare, John. Mergem cu Gentry.

Horst simți universul contractându-se la o stare mai normală. Respiră adânc, groaza şi amețeala îi dispărură, iar o slăbiciune caldă, relaxantă şterse tensiunea.

îşi dădu seama că Paul Conrad îl privea; în ochii acestuia se zărea acum un fel de pază, o distanțare subtilă, poate o erodare a stimei. Horst se simți oarecum diminuat, mai bătrân, mai fragil, de parcă-l înşelase pe Conrad şi, prin Conrad, pe el însuşi.

X

Casa lui Jet Warren stătea cocoțată, ca un cuib gigantic de pescăruş, pe buza unei râpe de pe Pacific, la zece mile nord de Acapulco. De pe drumul care se întindea câteva mile la nord de casă nu se vedea prea mult dincolo de zidurile joase, fără ferestre, din stucatură, pe jumătate ascunse de tufărişuri locale şi de un paravan din cedri importați.

Chris Sargent coti de pe drum în alee, având sentimente ambigue. Nu fusese la familia Warren decât de vreo şase ori, deşi Jet îi declarase că-i bine venit oricând. Deşi singura dată când se cordise acolo, o făcuse cu o pişăcioasă de moştenitoare de petrol, care nu încetase să-i ceară s-o sugă, locul îi lăsase impresia de lăcaş de curve ieftine. Cynthia Warren îi spusese limpede de câteva ori că poate s-o reguleze, cu condiția ca el să-l lase pe Jet să-l reguleze. Curve ieftine sau nu, Warrenii erau nişte canalii, iar lăcaşul lor era paranoic şi urât.

Erau tipi fluşturatici, de joasă speță, care deveniseră consumatori de droguri în grup doar ca să intre în legătură cu indivizi din înalta societate şi din show-business care rătăceau prin hotelurile cele mai şic din Acapulco. Casa era plină oricând cu traficanți de cocaină diluată şi de heroină, cu fabricanți de droguri porniți pe aventuri şi cu castrați ordinari, provocatori - toți plini de culoare şi de rahat. Puteai găsi orice fel de drog în boluri de piatră, ca şi gagici, obişnuitele casei, care transmiteau sifilisul blonzilor drogați cu cocaină. In orice noapte, Jet Warren târa vreo şase turişti din oraş pe scena-i grosolană - actori, actrițe amețite, tipi îndrăzneți din înalta societate, oameni de afaceri şi curve de lux, veniți să se holbeze la animale, să fie înjurați de derbedei beți, să-şi frece cururile de lumea interlopă. Casa Warrenilor făcea ca un bordel din Saigon pentru soldați să pară elegant, dar, pe de altă parte, locul te atrăgea prin promisiunea de a întâlni femei de prima clasă, la care nu puteai să ajungi de obicei.

Sargent îşi parcă maşina închiriată în spaţiul acoperit cu prundiş din dreapta casei, remarcând o limuzină Cadillac mare, neagră, cele două Mercedesuri ale Warrenilor, un Rolls argintiu şi doar atât. Ciudat de pustiu. Asta-l făcu să-şi verifice Lugerul din teaca de la umăr înainte să apese soneria de pe uşa simplă, neagră.

Înăuntru se auzi o imitaţie de Big Ben, apoi, un negru solid, chel, sufocat într-un costum negru, ridicol, de modă veche, deschise uşa.

- Trebuie să fii Sargent, zise el, cu voce inexpresivă. Jango te aşteaptă.

Negrul îl conduse în interior, printr-un hol întunecos, pe lângă nişte uşi închise, dincolo de care nu se auzea nimic - iar asta era şi mai uluitor. Casa Warrenilor era de obicei zgomotoasă şi plină de lume. Cineva curăţase locul, iar Sargent bănuia cine.

- Ce se întâmplă aici? îl întrebă el pe negru, în timp ce traversau sufrageria imensă, goală, luminată doar de o lampă de-un portocaliu-pal.

- Nu mă întreba pe mine, îi răspunse negrul. Eu sunt numai muşchii.

Pe balconul dinspre mare se aflau cinci oameni. Jet Warren şi nevastă-sa, Cynthia, amândoi slabi, roşcaţi şi aparent foarte nervoşi, şedeau alături pe scaune de plajă, cu faţa spre ocean, fumând marijuana din pipe lungi de lut. Lui Sargent îi plăcu să-i vadă atât de transpiraţi şi de îngrozitori. Jango Beck, gol până la brâu, şedea la o masă rotundă, fumând haşiş cu o pipă mică de aramă. Dincolo de masă se afla un bărbat scund, cu părul cărunt, într-un costum negru, conservator, sorbind dintr-un pahar cu vin roşu cu gheaţă. În uşa dinspre sufragerie stătea un individ urât, solid, şi el în costum sobru, cu braţele încrucişate pe piept. Negrul se aşeză lângă acesta, îşi încru-cişă şi el braţele şi îşi

schimonosi figura într-o parodie ironică a expresiei împietrite a cuțitarului.

- Stai jos, Chris, îl invită Jango. Acesta-i domnul...

- Fără nume.

Jango ridică din umeri şi-i întinse lui Sargent pipa cu haşiş, în timp ce acesta se aşeza la masă.

- Să-i zicem Joe, propuse el.

Sargent trase un fum scurt.

- Ne-ai făcut o mulțime de necazuri, Sargent, zise Joe, iar Sargent suflă fumul către acesta.

- Fără nume! Să-mi spunem Chris.

Jango râse zgomotos. Sargent îi oferi pipa cu haşiş lui Joe, care strâmbă dezgustat din buze. Atunci i-o întinse lui Jango. Ce scenă prostească, gândi el. Ca într-un film idiot cu gangsteri.

- Bine, Jango. Despre ce-i vorba?

- Am căzut la înțelegere cu Joe, răspunse Jango. Vrea să fie sigur că ai înțeles termenii tratatului de pace.

- Eu aş vrea să fiu sigur că şi Joe înțelege termenii tratatului de pace, replică Sargent.

Si aş vrea să ştiu ce naiba puneți la cale, gândi el.

- După cum am spus, ne-ai făcut o mulțime de necazuri... Chris. Nu mai vrem asemenea necazuri şi surit sigur că nici tu nu vrei.

Sargent rânji la Joe, începând să-i placă rolul lui.

- Mie nu-mi pasă. Gagiii tăi n-au fost niciodată o amenințare serioasă. Puteam să le venim de hac când doream. Cred că ți-am demonstrat.

- Termină cu rahaturile! se răsti Jango. Treaba-i serioasă.

- Recunoaştem drepturile voastre exclusive asupra recoltei de marijuana de pe Coasta de Vest a Mexicului, zise Joe. Mai recunoaştem dreptul vostru neexclusiv de a transporta cocaină prin Mexic în Statele Unite. în schimb, trebuie să renunțați la orice amestec în afacerile cu heroină. Mai mult,

trebuie să recunoaşteţi dreptul nostru neexclusiv de a transporta cocaină prin Mexic în Statele Unite. Acestea au rezultat în urma negocierilor dintre domnul Beck şi asociaţii *mei.*

Joe sorbi din vin şi-i zâmbi scurt, rece, lui Sargent.

- Domnul Beck mi-a asigurat asociaţii că, prin cuvântul tău, te obligă şi pe tine. Dar eu am avut experienţe personale nefericite cu subordonaţi care aveau sânge prea fierbinte ca să respecte un asemenea angajament. Am insistat să aflu părerea ta în această privinţă, înţelegi ce ţi se cere să aprobi?

- Desigur, răspunse Sargent, privind spre Jango, care-şi concentrase atenţia asupra pipei din gura sa.

Pe neaşteptate, Sargent se trezi că-l place pe acest Joe. Individul mă respectă. Mai mult decât Jango.

- Eşti de acord cu termenii înţelegerii?

Jango se uită la Sargent, avertizându-l din priviri, de parcă se temea că i-ar trece prin cap să se distreze un pic cu bătrânul Joe înainte să aibă loc micuţa ceremonie.

- Mda, sunt de acord.

- Dă mâna, zise Joe, întinzându-se peste masă, iar Sargent ezită, apoi strânse mâna bărbatului cărunt, care se ridică şi-şi trase mâna. S-a făcut, Beck. Ai grijă să respecţi partea ta de înţelegere.

- De ce n-aş face-o? E în interesul meu, asta-i cea mai bună garanţie pe care ţi-o pot da.

- Ne-am înţeles, zise bărbatul cărunt, după care se întoarse, făcu un gest către paznicul său şi plecă, urmat de individul plin de muşchi.

- Ooh! oftă Jet Warren. Doamne, scena asta a fost prea tare pentru mine. Nu mai vreau un asemenea spectacol aici, Jango. *N-am nevoie.* Să-mi goneşti toţi prietenii din casă şi să aduci... *pe cineva ca ala* aici...

- O să ai ce povesti nepoţilor, replică Jango, râzând.

- Nu mi-ai spus că voi avea parte de un astfel de spectacol când mi-ai cerut să-mi foloseşti casa, zise Jet şi oftă.

Figura lui uscăţivă se schimonosise ca a unui puşti pus pe gâlceava, îmbătrânit în depravare.

- Of, taci din gură, Jet! interveni Cynthia. A fost delicios de înspăimântător. Toată electricitatea aceea masculină!'

îşi scutură provocator capul, aruncându-şi părul lung, negru, peste faţă şi rânjindu-i lui Sargent cu toţi dinţii şi un vârf rozaliu de limbă. Sargent se gândi că-l scârbea.

- Pot să te întreb ceva, Jango?

- Oricum, voiam să discut cu tine.

- Unde?;Uii- >< mi* *i,/..11,11,7 ji>,. h*

- E bine aici. Nu-ţi place zgomotul valurilor noaptea?

- Să mergem, frumoşilor, zise negrul, înclinându-se ironic de la mijloc şi făcând un semn Warrenilor să-'l urmeze în casă.

Jet ezită, arţăgos. Cynthia zâmbi din nou, arătându-i lui Sargent vârful limbii.

- Poate ne înţelegem toţi trei după aceea, Chris, propuse ea.

Jet zâmbi ca un şarpe cu clopoţei flămând, apoi cei doi intrară în casă, urmaţi de paznicul lui Beck.

- Doamne, ce târâturi! exclamă Sargent, după care se duse la balustradă şi se rezemă de ea, cu faţa spre Jango, care rămăsese la masă, sugând din pipa cu haşiş. De ce te încurci cu jigodii din astea?

- Sunt folositori. Si-i găsesc amuzanţi.

- O regulezi pe Cynthia? Sau pe amândoi?

Jango îşi atinse buza de sus cu vârful limbii.

- Un gentleman nu spune niciodată.

Sargent se întoarse la masă, unde rămase în picioare, privindu-l pe Beck de sus.

- Cum dracu' ai reuşit să determini organizaţia să accepte un asemenea târg? N-are sens. Au încercat să pătrundă cu

forța, apoi. după câteva săptămâni, se retrag şi ne dau înapoi tot ceea ce avuseserăm la început.

Oare încăierarea aceea minoră în care i-am făcut bucăți i-a speriat? se minună el. Nu-i posibil să fie atât de căcăcioşi. Sau atât de deştepți.

- Vrei să-mi spui că i-am speriat?

- Dacă-ți place să crezi asta...

- Hai!

Jango se ridică, se apropie de balustradă şi privi valurile ce se zdrobeau de baza stâncoasă a râpei, mult sub ei.

- Le-am dat ceva ce-si doreau într-o afacere care n-are legătură cu asta, răspunse el.

Ce afacere'.'

- Am o slujbă importantă pentru tine. Chris.

- Te-am întrebat, *ce afacere'*.

Jango se întoarse si-l înfruntă, cu fața ca o mască de piatră, cu ochii ca marmura neagră.

- E o slujbă foarte importantă şi cred că o să ți se pară amuzantă.

O briză rece agita suprafața mării, ciufulind norul negru ca-de furtună al părului lui Jango. Sargent îşi dădu seama că subiectul 'usese închis. Oare vreau, cu adevărat, să ştiu? se întrebă®!. Vreau, 'ii adevărat, să ştiu? - ir' '

- Ai auzit de filmul pe care-l fac? se interesă Jango, cu figura brusc îmblânzită.

Sargent făcu semn din cap că nu auzise. Jango îi întinse pipa cu haşiş:

- Sunt producătorul unui festival rock şi al unui film care va fi turnat acolo, zise el. Din motive pe care nu ți le dezvălui, unor radicali ai Mişcării le-a venit ideea să preia controlul festivalului şi să-l folosească pentru propriile lor scopuri.

- Si ce-are chestia asta cu mine? întrebă Sargent, sorbind o doză zdravănă de haşiş, ținând-o în piept un moment, apoi tuşind-o afară.

- Eşti expertul meu în probleme paramilitare, nu?

- Jango, nu fi prost! N-o să irosim timpul ca să asigurăm securitatea unui festival rock! Poţi angaja agenţia Pinkerton sau ceva asemănător. N-ai nevoie de *mine* ca să potoleşti o mână de hippioţi!

Jango îşi scoase la iveală rânjetul numărul unu, de şarpe.

- Vei juca de partea *cealaltă,* Chris. Te vei infiltra în acea mică intrigă şi vei ajunge să conduci forţele care trebuie să preia controlul festivalului.

- Cee?

- Vei alege vreo şase oameni dintre cei mai buni, te vei infiltra în grupul revoluţionar si vei ajunge şeful forţei de intervenţie. Au nevoie de unul ca tine, vor fi încântaţi să te lase să faci treaba.

Sargent îi înapoie pipa. Doamne, a mai venit cu planuri ţicnite, dar cu nici unul chiar atât de lipsit de sens! Mă sperie să primesc ordine de la un om pe care nu-l înţeleg, dar cel mai mult mă îngrozeşte faptul că, orice mi-ar cere să fac, mă determină să *vreau* să fac. Şi am impresia că, oricât de ţicnită ar fi chestia, şi-a imaginat deja cum să mă convingă.

- Ascultă, Jango, ştim amândoi cât de aiurea pare toată treaba, aşa că scuteşte-mă de faţadă şi zi-mi despre ce-i vorba.

- E foarte simplu, Chris. I-am dirijat spre asta de la început. Filmul o să devină mai interesant. Iar tu vei ajunge un star.

- Ce? *Ce?* CE?

- Vom filma tot ce se întâmplă la festival, iar când vei conduce o forţă de intervenţie pentru preluarea controlului scenei, te vei afla chiar în prim-plan, un loc pentru care majoritatea actorilor şi-ar ucide mama, afirmă Beck, râzând. Cine ştie, poate va fi începutul unei noi cariere. O să-ţi plătesc douăzeci de mii să faci treaba şi câte cinci mii pentru

fiecare om care o să lucreze pentru tine. Asta o să rezolve problema motivației.

- Vrei să zici că toată chestia e doar pentru un film?

- O, e ceva mai mult de-atât. Eden Records va înregistra douăzeci de albume la festivalul ăsta. Vreau ca lovitura să aibă loc în cea de-a treia zi a festivalului, iar benzile înregistrate de Eden să fie distruse în cursul evenimentelor. Ai înțeles ce misiune ai?

- încep să mă lămuresc. Dar ce înseamnă toată povestea asta? De ce distrugerea benzilor valorează cincizeci de mii?

- N-ai nevoie să ştii, Chris, zise Jango, foarte convins.

- Si dacă o să spun că douăzeci de mii nu-i suficient?

- N-o să scoți de la mine mai mult decât merită. Ai văzut că organizația n-a reuşit. De ce crezi că tu ai reuşi?

- Pentru că eu sunt ceea ce ai tu şi i-a speriat pe ei. Dar nu asta-i important. Voiam să ştiu ce se va întâmpla dacă aş decide să nu fac ceea ce mi-ai cerut.

Jango ridică din umeri.

- O să angajez pe altcineva. Nu te oblig, Chris. N-am obligat pe nimeni să facă un lucru pe care nu-l voia, ar fi fost o risipă inutilă de energie. E mult mai uşor să găseşti pe cineva care are interes să facă lucrul pe care-l vrei. Am crezut că tu eşti omul indicat, pentru că *ea* o să fie acolo.

- Ea? Care ea'.'

- Stii cine, răspunse Jango şi zâmbi. *Ea.*

- Star....

Cuvântul stârni valuri de amintiri în fiecare parte a trupului său, nu atât despre trupul ei, sau despre profunzimile ochilor ei, sau despre ceea ce făcuse ea, ci despre simțământul general pe care-l crease, despre culmea aceea a existenței, despre siguranța că trăise cel mai grozav moment al vieții sale. La gândul că avea o cât de mică şansă de a retrăi momentul acela, că, într-un fel, ar putea să-l

retrăiască mereu, simți un dor a cărui prezență nici măcar n-o bănuise. '

- Eşti un fiu de lele, Jango, zise el încet.

Jango Beck râse.

- Poate, dar gândeşte-te la ce-ți ofer. *Vrei* slujba?

în ciuda tuturor acestor lucruri, sau poate din cauza lor, Sargent simți un val de admirație pentru Jango. încă o dată,- acesta îl manevrase în sensul dorit de el, si încă o dată reusise folosind morcovul.

» r nu biciul. Cum să nu-ți placă un individ care te face să-i execuți -ordinele, dându-ți ordine la care doreşti să te supui? Dacă ar fi avut asemenea ofițeri, lucrurile ar fi mers altfel în Vietnam.

- Bine, Jango, răspunse el, cu tonul unei capitulări de bunăvoie. Să^ți aud planul.

- S-a transformat într-o operațiune de tot rahatul, mârâi Ruby Berger, țintuindu-l cu privirea pe Ivan Blue. Ca de obicei, doar gura-i de tine.

- Mi-am făcut partea. Am conceput această operațiune împreună, iar la timpul potrivit, vă voi ajuta s-o conduceți. N-am pretins niciodată că-s om al detaliilor.

- Eşti uluitor!

- Gata, să nu ne certăm între noi! interveni Barry Stein. Asta-i necazul Mişcării, ne consumăm prea multă energie.

Sorbi din cafeaua rece şi se uită prin ceața de fum de țigară la Ivan şi Ruby, care se zgâiau unul la celălalt, şezând la capetele canapelei din birou. Nu ne descurcăm prea rău, gândi Stein. Am ajuns doar la un nivel în care frustrarea ne împinge să ne înfruntăm între noi. Aşa se întâmplă când o situație de înaltă energie ajunge la un punct de stagnare. Dar o să trecem iute de asta.

Ruby frânse rigiditatea poziției sale şi-i aruncă lui Stein una dintre privirile ei ciudate, aproape comice, la fel ca în toate momentele neplăcute ale săptămânii.

- Ai dreptate, Barry, spuse ea. Tu eşti cel care faci comitetul să funcţioneze. De ce te-ai pricopsit singur cu un rahat de artist, un şovin lăudăros, ca Ivan, şi cu o paranoică?

- E nevoie de scântei ca să aprinzi focul, răspunse, Stein. Iar voi aveţi din belşug.

- Eşti cu adevărat cineva, Barry. Unul dintre puţinii oameni din Mişcare care pare să ştie cum să facă lucrurile să se mişte...

- Sunt unul dintre puţinii oameni din Mişcare care trebuie să ţină în viaţă o instituţie alternativă, în condiţiile în care regimul aruncă tot rahatul de care-i în stare peste ea. Am învăţat tehnică de supravieţuire supravieţuind.

- Dacă voi doi vreţi să continuaţi, eu mă duc să mănânc o pizza, zise Ivan.

- Du-te-n măta! se răsti Ruby, roşindu-se.

- Uite ce-i, lucrurile nu stau prea rău, interveni iarăşi Stein. Am strâns bani suficienţi să finanţăm operaţiunea şi am convins reprezentanţii din toate grupurile importante ale Mişcării să prezinte propuneri la primul Parlament al contraculturii. Ne-am descurcat foarte bine pentru timpul de care am dispus, iar voi doi aţi făcut o mulţime de lucruri.

- La asta mă refeream şi eu, zise Ivan, cu cel mai conciliant ton de care era în stare, întorcându-si ochii albaştri spre Ruby. N-am spus niciodată că nu ţi-ai făcut partea, dar nu-mi place să susţii că eu nu mi-am făcut-o. E-ri regulă?

Şi-i întinse mâna, în felul tipic al Mişcării. Doar Stein detectase umorul oglindit de colţurile ochilor şi gurii sale.

- Bine, răspunse Ruby, foarte serioasă, strângându-i mâna.

Suntem uneori tâmpiţi ca o cameră plină cu ofiţeri de la Pentagon, gândi Stein. Poate suntem cu toţii doar un trib tâmpit de maimuţe.

Dar strângerea de mână avusese efectul dorit. Cea mai mare parte a încordării dispăruse.

- Adevărul este că nu avem un plan pentru a prelua controlul festivalului Sunset City, afirmă Ruby, pe un ton mult mai rezonabil.

- După ce preluăm scena şi sistemul de amplificare, garantez eu că vom deține controlul festivalului, zise Ivan. Lăsați-mă pe mine să mă ocup de asta. Poate că mă laud, dar mă pricep. Dați-mi ifn microfon, şi mut lumea din loc.

- Cel mai mult admir la tine modestia, Ivan, mârâi Ruby.,

- Ar sluji cu ceva Mişcării dacă mi-aş subestima enormul meu talent? glumi Ivan, apoi spuse, pe ton mai serios: Aş face mai multe, dacă n-aş arăta ca un star? Crezi că noi n-avem nevoie de staruri, ca oricine?

încordarea începuse să reapară.

- Bine, asta simplifică problema, interveni din nou Stein. Am redus-o la problema tehnică de preluare a controlului scenei si a sistemului de amplificare. Te îndoieşti că Ivan poate face ce-a promis?

- Fiul ăsta de lele e în stare, mormăi Ruby. Asta mă oftică cel mai mult. Nu aşa ar trebui să se petreacă lucrurile.

- Asta înseamnă revoluție, replică Stein. Să foloseşti ce ai ca să aduci lucrurile la ce-ar trebui să fie.

- Mă faci să mă gândesc la un aşa-zis revoluționar fâțâindu-se la *Dick Cavelt Show,* în costum de Superman.

- Bşti invidioasă.

- De ce n-aş fi? Bărbații ca tine le-au dat femeilor o mulțime de motive să fie invidioase. Noi încercăm să creăm o zonă liberă, revoluționară, şi încercăm s-o facem pe vechea cale a puterii masculine narcisiste.

- Ai o idee mai bună? o întrebă, răutăcios, Ivan.

Asta o făcu pe Ruby să tacă. După un lung moment de linişte, se întoarse spre Stein şi-i zise, cu vocea mai calmă:

- Bine, să acceptăm ideea preluării scenei şi a sistemului de amplificare. Ce fel de forțe de securitate crezi că va avea Beck?

Stein se gândi, sorbind din cafeaua pe care o găsea proastă şi trezită. Ideea lui Beck despre siguranța unui festival rock putea merge de la agenția Pinkerton la îngerii Iadului.

- Indiferent ce-ar avea, n-ar fi rău să ne aşteptăm la ce-i mai rău.

- Minunat! comentă Ivan.

- Barry o să găsească o soluție. El ne-a adus până unde-am ajuns.

- Iar eu, bineînțeles, n-am nici un merit.

- Mă duc să-mi iau o ceaşcă de cafea, zise Stein.

- Merg cu tine, se oferi Ruby. Ivan şi orgoliul său mor de poftă să rămână o clipă singuri.

Ieşiră din birou şi merseră pe un coridor cu pereții acoperiți de graffiti, spre automatul de cafea de lângă biroul lui Dick O'Brian. în timp ce Stein răsucea robinetul vasului cu cafea, Dick ieşi din camera sa.

- Aici sunteți! A venit un individ foarte bizar, care vrea sa vă vorbească. Vă amintiți de Sargent, traficantul de droguri, cel care ne-a dat lista cu agenții poliției ce lucrau sub acoperire? Individul care a vârât ziarul în rahat?

Stein nu-şi amintea mare lucru despre Sargent. Nici nu avea ce. O scrisoare, trei convorbiri telefonice, iar în cea de-a patra i-a fost limpede că Sargent spulbera acoperirea agenților pentru că aceştia îi amenințau afacerile. Apoi, sosise o scrisoare cu lista. Sargent era tipul de gangster care se ocupa de droguri şi-şi vedea doar de interesele lui. Nu se întâlniseră niciodată.

- Ce vrea?

- Să-ți vorbească. Zice că ți-e dator.

- Mi-e dator?

- Aşa zice.

Stein ridică din umeri şi-l urmă pe O'Brian în încăpere. în fața biroului, pe un fotoliu, şedea un bărbat cu părul de lungime medie, care arăta încordat. Purta o jachetă de

antilopă şi pantaloni negri. Avea ceva nefiresc în înfăţişarea lui. Ochii săi erau aprinşi, dar stăpâniţi, radiind inteligenţă şi forţă. Lui Stein i se păru că-l cunoaşte de undeva.

- Sargent? întrebă el.

Bărbatul încuviinţă din cap, în tăcere.

- Mai ai alte secrete ale guvernului pentru noi?

- S-ar putea. Ai avea curajul să le publici? După necazurile pe care le-ai întâmpinat ultima oară?

Stein se uită mai atent la el. Omul nu părea belicos, ci mai degrabă se scuza. Unde l-am mai văzut?

- Nu ştiu până când nu văd despre ce-i vorba, răspunse Stein, cu onestitate. Ar fi cel mai corect lucru de făcut, dar are consecinţe îngrozitoare.

- Am aflat despre consecinţe. Am auzit că o să fii preluat de un gangster din afacerile pornografice din cauza celor întâmplate. De aceea am venit. Spune o vorbă, şi te scap de jigodie. Cred că-ţi sunt dator pentru că suntem în aceeaşi tabără. Nu-i drept ca ticălosul ăla să profite pentru că mi-ai făcut o favoare.

- Nu înţeleg ce le oferi să faci, spuse Stein, nefiind convins că pricepuse despre ce vorbea Sargent.

- Pot să te scap de Harry Marvin. într-un fel sau altul.

- Ce înţelegi printr-un fel sau altul?

- Chiar vrei să ştii? se interesă Sargent, privindu-l cu atenţie. Sau ai vrea, mai degrabă, să se facă treaba?

O'Brian surprinse privirea lui Stein şi înclină din cap spre Ruby, făcându-i semn că poate ar fi mai bine să nu audă prea mulţi oameni restul conversaţiei. Pentru că, îşi dădu seama Stein, cel mai deştept lucru, cel practic, cel cu adevărat revoluţionar, ar fi să profite de ocazie.

- Ruby... hmm... poate că... hmm...

- Poate că ar trebui să plec? Să mă duc după cafea? Sau să regulez vreun erou al poporului? Vreau să aud ce-are de zis!

- Asta-i o afacere a *Flash-u\m,* nu a comitetului.

- Vreau s-o aud ca pe o afacere a comitetului. Poate o transformăm într-o astfel de afacere.

Stein preluă ideea din remarca ei. Unul ca Sargent putea fi exact omul de pare n-aveau nevoie. Dacă puteau avea încredere în el...

- Barry...

- O să te chem dacă devine o treabă a comitetului, sugeră Stein.

- *Dacă devine o treabă a comitetului!* se răsti Ruby. O să mă chemi înapoi dacă infinita ta înțelepciune masculină va considera că pot să aud ce-are de zis omul ăsta!

Deodată, Sargent începu să vorbească:

- N-o mai sâcâiți pe doamna! Poate să rămână. De ce n-ar sta? Crezi că-mi pasă cine aude? Crezi că am mai multă încredere în tine decât ai tu în mine? Crezi că o să mă încred în vreunul dintre voi privind vreo problemă care s-ar dovedi, cu adevărat, periculoasă pentru mine? Sau că mi-e frică de ea?

Se uită direct la Ruby şi zâmbi scurt. Stein simți o descărcare electrică între ei şi, spre surprinderea lui, se trezi că-i gelos.

- Dacă lui îi convine, îmi convine şi mie, zise el.

- Da, mie îmi convine, afirmă Sargent, zâmbindu-i din nou scurt lui Ruby. Să fiu cinstit cu voi. Vreau să vă scap de Harry Marvin pentru că vreau să-i dau o lecție lui Jango Beck.

Jango Beck! Numele rostit de Sargent declanşă o amintire în mintea lui Stein - petrecerea de la Beck, camera întunecată, plină de reflectoare, un lunatec care-l căuta pe Beck cu o privire sângeroasă, Star oprindu-l chiar înainte de explozie. *Acolo* îl văzuse pe Sargent! Omul care-l amenințase pe Jango Beck! Treaba devenea interesantă!

- Ce legătură ai cu Jango Beck? se interesă, grijuliu, Stein. Si ce legătură are Harry Marvin?

- Beck mi-a prăjit curul cu treaba aia cu Sunset City, explică Sargent. Scot o mare cantitate de marijuana din Mexic, iar Beck distribuie jumătate din ea. Restul se împarte între alți șase. Beck mi-a spus că are nevoie de o mare cantitate de drog pentru Ziua Muncii, pentru afurisitul lui de festival, de două ori cât îi dădeam de obicei. Dacă nii-l aprovizionez, n-o să-mi mai asigure distribuția deloc, şi o să-mi pierd jumătate din afacere. Dar, daCă-l aprovizionez pe Beck cu cât vrea, înseamnă să nu livreze nimic celorlalți şase distribuitori mai mici, iar ei o să fie furioşi. M-a pus într-o situație în care, orice-aş face, pierd jumătate din distribuire.

- Si ce are de-a face Harry Marvin cu asta?

- Glumeşti? întrebă, neîncrezător, Sargent. Crezi că-i vreo diferență între Beck si Marvin?

- Ce?

Stein se trezi că Sargent îl privea cu uimire, o uimire ce implica o judecată negativă.

- Isuse, Marvin îți are curul şi tu-mi spui că nu ştii că-i omul de fațadă al lui Beck? Omule, eşti cu capul în nori!

Stein se'simțea de parcă tocmai ar fi primit o acadea imensă, verde, monstruoasă, pe care scria cu roşu: „Fraier". E atât de evident! Jango Beck e şeful lui Harry Marvin. Harry Marvin deține, efectiv, *Flash*-ul. Deci, Beck mă deține pe mine. Şi cine m-a trimis la Marvin? *Jango Beck!* Jigodia scârboasă s-a folosit de Marvin să mă jupoaie pentru el! Iar eu am căzut direct în capcană!

- Şi la ce te gândeşti, Sargent? întrebă Stein, cu o voce dură, rece, care-i făcu pe Ruby, O'Brian şi chiar pe el însuşi să tresară.

Sargent îi rânji, de parcă i-ar fi spus: „Bine ai venit pe lungimea mea de undă!"

- Vreau să-l pocnesc pe Beck atât de zdravăn, încât să nu mai fie în stare să mă pună într-o postură imposibilă în septembrie. Dacă-l fac pe Marvin să-ți înapoieze chitanțele,

înseamnă că i-am dat lui Beck peste degete, dar nu suficient de tare ca să mă lase în pace.

- Si cum vei face asta? Dacă Marvin e doar un om de paie al lui Beck, cum o să-l obligi să facă un lucru cu care Beck nu e de acord?

- Beck vrea să păstreze aparențele. Eu n-ar trebui să ştiu nimic. Aşa că nu-mi poate reproşa nimic dacă-i forțez mâna lui Marvin, pentru că nu vrea să recunoască faptul că ar exista vreo legătură între el şi Marvin. îşi dă seama că ştiu, dar nu va recunoaşte. Stii ce castron cu spaghetti e mintea lui Jango. De data astă, îl prind în propriul lui laț. Spune dacă vrei, iar eu o să discut cu Marvin. E uşor să-l conving. Cine să-l protejeze? Beck n-o va face, iar cu legea nu se înțelege prea bine.

- Dă-i bătaie! se trezi Stein zicând. Te vom sprijini, dacă e nevoie. Dacă faci asta, îți rămânem datori din plin.

- Si le vom răsplăti, interveni Ruby, pe neaşteptate. Dovedeşte că poți face asta. şi-ți vom arăta oala cu galbeni de la capătul curcubeului.

- Pot să am tot aurul pe care-l vreau, zise Sargent, ridicându-se. Dar cine ştie, poate învăț să vreau mai mult. Ne vedem peste trei zile. Cu hârtiile pe care i le-ai înmânat lui Harry Marvin.

După ce acesta plecă, Stein o întrebă pe Ruby, agitat:

- La ce te-ai gândit?

- Nu-s încă sigură. Dar Sargent pare exact tipul de care avem nevoie pentru a prelua festivalul.

- - Ai dreptate. Si-i un potențial duşman al lui Beck. Dacă nu mănâncă rahat şi-l putem atrage...

- Mda, asta-i cam departe...

- Despre ce vorbiți? țipă O'Brian.

Figura lui Ruby se animă, luminându-se într-un fel pe care Stein nu-l văzuse niciodată.

- Sargent e genul de om de care avem nevoie pentru a captura scena şi sistemul de amplificare de la Sunset City. Exact felul de om care lipseşte din Mişcare: dur, ştie cum să îndeplinească o misiune concretă şi nu-i pasă în ce mod. Un revoluţionar *adevărat*, nu doar o gură mare.

- Cu greu l-aş numi pe Sargent revoluţionar, zise Stein, gânditor.

Cât e adevăr şi cât e ceea ce a scânteiat intre ea şi Sargent? Şi cât din asta era doar carisma masculină de care-l acuza pe Ivan, dar într-un ambalaj mai rău?

- încă nu, încă nu, se repezi Ruby, încăpăţânată. N-are conştiinţă revoluţionară. Dar asta-i o chestie de educaţie. E un tâlhar care trăieşte o viaţă de acţiune revoluţionară, urmându-şi interesele de clasă. Ca să-l folosim, trebuie doar să-l trezim.

Chris Sargent era uluit de prostia „comitetului de acţiune revoluţionară", uluit de felul în care căzuseră drept în capcana întinsă de Jango. îi manevrase să preia festivalul pentru că dorea ca înregistrările pentru discuri să fie distruse într-o „răscoală" sau un „accident". Acum, m-a vârât şi pe mine în poveste ca să fie sigur că vor face exact ce trebuie, şi totul fără să atingă ceva cu propriile-i mâini.

Sargent căută în buzunar şi scoase triumfător actele pe care le adusese Jango de la Harry Marvin, apoi le aruncă pe biroul lui Barry Stein. Jango recunoscuse că actele îl costaseră cincizeci de mii de dolari, ceea ce însemna că dorea să plătească o sută de mii pentru distrugerea benzilor. Poate mai era şi vreo crimă la capăt...

- Doamne! exclamă Stein, cu ochii holbaţi, cu figura-i obosită luminându-se de uimire şi uşurare. Cum ai reuşit?

- Am luat o echipă, i-am capturat fabrica de pornografie pentru o după-amiază, am minat-o şi i-am vârât o M-16 în gură, povesti Sargent. Ai fi surprins să afli cât de cooperant a devenit.

O poveste aiurea, inventată de Jango, ca să justifice actele şi să le arate cât de afurisit putea să fie. Iar fraierii înghițeau chestia de parcă ar fi fost plăcintă cu afine!

Ruby Berger, gagica dură, care părea potrivită să fie lesbiană, cu temperament ce se declanşa subit şi încinsă după el, arăta deosebit de entuziasmată. Putea să fie tocmai bună, dovedindu-se un beneficiu suplimentar, cum zicea Jango.

Stein deveni subit îngrijorat.

- Cine-l va împiedica pe Marvin să-mi facă aceeaşi chestie? Trebuie să fiarbă de furie!

Sigur, fierbe cu cincizeci de mii în buzunar!

- I-am spus că pot să ocup din nou fabrica, la fel de uşor ca prima oară, iar de data aia, dacă o să-i vâr țeava în gură, o să apăs pe trăgaci.

- Se pare că ai experiență militară, remarcă Ivan Blue. Ai fost în Vietnam?

Tipul părea cel mai tare dintre toți trei. Biata Ruby nu-l putea înfrunta, fiindcă individul avea coaie, combinate cu mult rahat. Dar gagica şi-ar fi desfăcut picioarele pentru coaie fără rahat...

- Da, am fost în Vietnam, în Beretele Verzi, adică am ajuns cât poate ajunge cineva de țicnit în Vietnam.

- Dar armata te-a învățat o meserie, zise Ruby.

- Da, admise Sargent, râzând, m-a învățat atât de bine, că am decis să fac treabă de unul singur.

- Si dacă ai face treabă pentru oameni?

- Ce fel de oameni? întrebă Sargent.

Gata, s-a agățat! Să nu se lase prea uşor.

- De felul nostru. De felul tău. Nu suntem de aceeaşi parte, împotriva unora ca Harry Marvin şi Jango Beck?

- Eu fac afaceri cu orice oameni care au mălai, răspunse Sargent. Recunosc că pot să mă descurc fără canalii ca

Marvin şi Beck. în afacerile mele-i prea mult sânge ca să-mi placă laşii. Vrei să-mi faci o ofertă?

' Femeia se uită la el de parcă ar fi vrut să citească un mesaj secret pe fruntea lui. Ciudată gagică!

- Ei bine, mormăi Barry Stein pe deasupra ceştii de cafea, ți-ar plăcea să scapi de mijlocitori în toată afacerea ta? Mijlocitorii sunt nişte lipitori lacome de sânge, nu-i aşa? Ce-ai zice dacă ți-ai distribui iarba direct la consumatori?

- E prea riscant si-i nevoie de o firmă mare cât General Motors, răspunse Sargent.

Căcăcioşii ăştia vor să-mi vorbească *mie* despre afaceri?

- Cum ar fi dacă ai vinde consumatorilor de pe stradă la jumătate din prețurile cu amănuntul de-acum, fără vreun necaz, în mod deschis, cu cineva care să supravegheze vânzarea şi distribuția fără nici un profit? întrebă Stein.

- Ce-ar fi dacă aş avea un unchi bogat de care n-am auzit niciodată şi care mi-ar lăsa un miliard de dolari? replică Sargent. Unde crezi că pot să am de-a face cu poveşti din astea cu Moş Crăciun?

- în Sunset City. îl vom prelua. Vom transforma zona festivalului în zonă permanent liberă.

- Zonă permanent liberă? Ca un cătun sigur, strategic? Sau ca un loc în care să vă ascundeți după ce s-a lăsat întunericul?

- Vom prelua controlul scenei şi al instalației de amplificare şi-l vom menține suficient timp pentru a atrage oamenii de partea noastră, zise Stein. în acel moment, forța de securitate a lui Beck nu mai avea nici o putere. Vom transforma facilitățile temporare în unele permanente pentru un oraş de douăzeci de mii de oameni. Când vor trimite Garda Națională, vom fi devenit deja o cauză celebră şi sperăm să strângem destui bani până ne vor obliga să cumpărăm pământul pe care-l vom ocupa. Atunci vom avea o

zonă permanent liberă. Cu legile noastre. Cu guvernul nostru. Cu felul nostru de a face lucrurile. Cu poliția noastră.

- Şi cu atitudinea noastră față de vânzarea ierbii, adăugă Ruby. Tu vei vinde pentru noi la jumătate din prețul cu amănuntul, iar noi vom revinde la acelaşi preț oamenilor. Nu numai celor care vor locui în zona liberă, ci oricui vrea să cumpere. îți vom plăti de două ori cât îți plăteşte Beck, vom prelua toată marfa şi te vom face un erou al poporului. Poți să-ți dublezi profitul şi să te simți bun.

Sargent abia reuşi să-şi mențină calmul. Indivizii o luaseră razna, ca Pentagonul în Vietnam. într-o săptămână, o să le cadă pe cap Garda Națională, armata şi scârboşenia de Comandament Tactic Aerian. Presupunând că vor fi în stare să preia scena, presupunând că vor fi în stare să convingă un sfert de milion de oameni s-o ia pe urmele lor, înainte de a sosi vreo câteva zeci de maşini de poliție. Presupunând că eşti suficient de cretin să-ți închipui că poți să-l jefuieşti astfel pe Jango Beck şi să trăieşti ca să te bucuri de câştig.

Dar tocmai asta prevăzuse Jango, şi aici trebuia să intervină el. Trebuia să trateze cu seriozitate visul ăsta de opioman, ba chiar să pară entuziast.

- Dacă puteți face asta, aş fi nebun să nu închei târgul.

- Vrei să vii alături de noi? întrebă Ruby, cu ochii strălucitori ațintiți asupra lui, încercând să folosească tot ce avea ca să-i vândă încărcătura aia de oregano. De la început?

- Ce înțelegi prin „de la început"?

- Avem nevoie de oameni ca tine, Chris, zise Stein. Avem nevoie de cineva care să poată organiza o forță de intervenție, să cucerească scena, s-o mențină împotriva oricui.

- Cât timp?

- O oră sau două, spuse Blue. Atât ne trebuie să convingem oamenii, restul va fi uşor. Poți s-o faci?

- Sigur că pot. Nu cu amatori, ci cu oameni care ştiu meserie.

,- Poţi s-o faci, Chris? întrebă Ruby,

- Sigur. Cu pregătirea corectă şi vreo cincizeci de profesionişti.

Ce-ai zice de o sută cincizeci de amatori?

- *Dacă* aş avea timp să-i antrenez, *dacă* aş avea armele potrivite, *dacă* aş avea câţiva profesionişti care să mă ajute să-i conduc.

Sargent se trezi prins în jocul fanteziei. Ar fi uşor: să creezi o serie de diversiuni, să preiei scena cu Băieţii Munţilor Verzi, să arzi benzile, s-o tuleşti. Ar termina toată operaţiunea în cinci-zece minute. Da, aşa trebuia să procedeze.

- Cum e, Chris? îl întrebă Ruby. Ştii cum să acţionezi. Ajută-ne!

- îmi cereţi să risc zdravăn. Eu pot să am grijă de mine. Sunteţi în stare să-mi daţi ununotiv să cred că o să aveţi grijă de voi?

Hai, copile, vino cu ceva rezonabil, să fiu de acord fără să par prost! Isuse, sper că n-am supralicitat!

- Credem în tine, zise Ruby Berger, cu sinceritate deplină şi cu ochi pofticioşi.

Bărbatul răspunse acelei priviri, lăsându-i pe Stein şi Blue să observe, să creadă că ea îl atrăsese de partea lor. în acelaşi timp, găsi momentul emoţionant - o umbră dulce a celei mai dulci clipe cu Stai-, încă o dată, o femeie îi spunea ceva ce părea să plutească deasupra înţelegerii sale ferme, ceva ce-l făcea să se simtă, totodată, şi bine, şi trist.

Răspunse zâmbetului lui Ruby Berger.

- Cred că o să discutăm despre asta, doamnă!

XI

- Ştii care-i problema, spuse Bobby Paoluzzi, trăgându-şi fennoa-rul şi îndreptând u-se spre oglinda mare de deasupra şirului de pisoare.

își trecu degetele prin părul negru, vălurit, apoi scoase din buzunarul cămășii o cutie cu pilule.

- Da, răspunse Bill Horvath. Avem nevoie de spectatori.

Bobby cufundă lingurița de aur ce-i atârna de gât în cutia cu praf alb, trase o priză de cocaină și-i oferi lingurița lui Bill. Horvath încuviință din.cap și aspiră cocaină, simțindu-i amărăciunea pe trahee.

- Cântecele pe care le-ai scris sunt bune, dar ce-am înregistrat în studio e marfă de trei lulele. Nu putem să scoatem nimic din rahatul ăla, dacă nu cântăm pentru *oameni*. Ne chinuim degeaba.

Horvath simți adevărul din vorbele lui, amar ca gustul cocainei, inevitabil ca suflul de energie ce urca prin trupul obosit. Putem continua tot așa, obținând un album, dar va fi un căcat. Scoase un pieptăn și-l trecu neglijent prin păr. Nu putea evita să se întoarcă în studioul de înregistrări, nu putea evita să facă față lucrului pe care trebuia să-l înfrunte mai devreme sau mai târziu.

- Știi care-i treaba, Bobby, zise el.

- Stiu, omule, răspunse Bobby, cu blândețe, întorcându-se să-l privească. Știu. Un concert, și poate Susan o ia razna și rămâne pe altă lume. Dar, dacă nu putem cânta în concerte, nu mai suntem Velvet Cloud. Suntem terminați.

Bobby se întoarse, apoi începu să se plimbe prin toaleta bărbaților, în cercuri restrânse, privind la Horvath.

- Uite care-i treaba, Bill. Am discutat cu Jerry și cu Mark. Mai curând sau mai târziu va trebui s-o facem sau să ne retragem. Să știi că, dacă o să decizi să desființăm Velvet Cloud, n-o să-ți purtăm ranchiună.

- Vreți să plecați?

Bobby se opri și se uită cu atâta căldură la Horvath, încât acesta își dori să-și fi mușcat limba, în loc să se grăbească să tragă concluzii.

- Pe naiba, nu! Să nu-ţi închipui că tu si Susan ne datoraţi ceva. Noi vă datorăm vouă. Tu şi Susan ne-aţi ajutat să fim deosebiţi. Am parcurs un drum lung împreună, dar suntem muzicanţi buni şi putem găsi alţi parteneri. Dacă ţi se pare prea obositoare călătoria, nimeni n-o să te blameze în caz că te retragi.

- încă nu mă las...

- Bill, îţi spun că, dacă nu cântăm cât de curând „live", Velvet Cloud e mort. Dacă intenţionezi să spargi grupul acum, n-o să facem scandal. Ştim prin ce treci. Decizia îţi aparţine. Tu eşti bărbatul.

- Mulţumesc, spuse Horvath, cu acreală.

Mulţumesc că m-ai pus într-o asemenea lumină. Figura lui Bobby se strâmbă într-un zâmbet rănit, iar Horvath se ruşină din nou de propria-i reacţie. Băieţii nu m-au pus în nici un fel de lumină. Am fost de la început.

- Mulţumesc, repetă el, cu altă voce. Apreciez cu adevărat ce mi-ai spus.

Bobby îl bătu pe umăr.

- Ne gândim la ce-ar fi mai bine pentru tine şi Susan, ceilalţi putem să avem grijă de noi.

- Bine, zise Horvath.

Are-dreptate: sau încercăm să cântăm în concert, sau desfiinţăm grupul. Orice altceva ar prelungi agonia. Trebuie să luăm o decizie finală.

- Mai vrei o porţie înainte de a ne întoarce? întrebă Bobby.

Horvath oftă, secătuit de energie psihică.

- Nu ştiu dacă vreau.

- Eşti ca o fecioară de cincisprezece ani în călduri, moartă de poftă, zise Jango Beck. Isuse, Susan asta aşteaptă, de ce nu-i dai drumul?

Susan Schiller trase cu nervozitate din chiştocul cu marijuana pe care i-l oferise Jango, dar nu era o stare negativă, ci una pozitivă -o energie enormă, care încerca să

se elibereze. Are dreptate, gândi ea. Sigur£ă are dreptate. Avem material, trebuie doar să ieşim şi să-i dăm drumul.

Jango luă chiştocul şi trase un fum, rezemându-se de peretele studioului de înregistrări. Jerry cânta la tobe, Mark fuma o ţigară în colţul îndepărtat al camerei, iar Bobby şi Bill erau încă la toaletă. Susan se trase mai aproape de Jango şi spuse încet:

- Nu-i vorba de mine, ci de Bill.

- Bill pare să se descurce. Scrie marfă bună, cu adevărat Velvet Cloud, adăugă el, privind prin geamul camerei de comandă la tehnicienii care se relaxau lângă consolele lor. Crezi că aş irosi atâţia bani, dacă aş crede că materialul nu-i bun?

- Să iroseşti banii? Am înregistrat cinci cântece pentru tine!

- Ce-a ieşit pe bandă-i un rahat, şi tu ştii asta, Susan. Desigur, avem o parte instrumentală bună, dar să nu ne amăgim singuri - e marfă moartă. Nu figuraţi în ea. Oricum, putem cârpi un album, pentru că nu mă pot împiedica să nu fac bani. Dar cânţi ca un cadavru. Avem o cântăreaţă numită Susan Schiller, n-o avem pe Star.

- Bill vrea să iasă din afacere. Stii doar.

»

- *Tu* ce vrei, Susan? întrebă Jango.

- Ce vreau? Habar n-am... Vreau să încetez să mă gândesc la ce vreau...

Greu de închipuit cine, ce şi cui îi făcea. Bill scrie un material nou şi bun, care ar folosi într-un concert adevărat al formaţiei Velvet Cloud, dar eu nu pot să-l duc la bun sfârşit în şedinţele astea de studio, cântând pentru un perete de sticlă. Nu-s în cântece şi nici ele nii-s în mine. Bill ştie la fel de bine ca şi Jango. Dar n-o să mă lase să cânt în concert... sau eu n-o să-l las pe el….sau... Rahat! Trebuie *să ieşim* din locul acesta în care am intrat!

- Bine, să mai încercăm o dată partea vocală şi cu asta să terminăm ziua.

Bobby şi Bill se întorseseră în studio. Bill bubuia de energie nervoasă, dar Susan văzu după roşeala ochilor că energia nu-i venea din interior, ci din cocaină.

- Mai gândeşte-te, Susan, îi spuse Jango, în drum spre uşă. Gândeşte-teț ce vrei cu adevărat.

Dornică să uite toată chestia, Susan se apropie de microfon şi-şi puse căştile. Bill şi băieții şi le puseseră deja, iar acum îşi acordau instrumentele, fără ca ea să audă ceva, acoperită de bumbacul tăcerii, cufundată într-un univers particular, schizoid. Suntem cu toții aici, aproape să ne atingem, şi totuşi, într-un fel, nu suntem împreună. Microfoanele duc la camera de control şi ne auzim unul pe celălalt filtrați şi amestecați prin mii de kilometri de circuite electrice. Asta nu-i o interpretare Velvet Cloud, doar cinci, sau opt, sau zece, sau oricâte piste vrea Jango să folosească - înregistrate separat, mixate, amplificate, adunate pe o bandă, apoi pe un disc. E ceva mort, nereal, noi nu facem muzică împreună. Suntem fantomele noastre electronice...

- Te rog, nivelul, auzi Susan vocea lui Jango în căşti.

- Nivel... nivel... nivel... cântă ea prosteşte în microfon.

In cele din urmă, Jango îi făcu semn şi-i auzi din nou vocea:

- Gata să rulăm banda... rulăm...

Bill îşi încrucişă privirea cu a ei o clipă, apoi izbucni în uvertura de la *Sfântul leneş* cu o vâlvătaie de note discordante, ce alunecară într-un sunet ritmic, tânguitor. Orga lui Bobby se rostogoli într-un bubuit senzual, iar Jerry bătea ritmul cu periile. O uvertură zgomotoasă, fulgerătoare, dar ea o auzea amortizată de Jango în căşti, o orchestră spectrală'cântând departe, într-o sală de bal electronică a minții. Muzica se stabiliză într-un ritm sincopat, lent, iar dincolo de geam, Jango îi făcu semn cu mâna să înceapă.

Uneori pot merge, şi uneori nu,
Uneori pot face orice, uneori nu,
Uneori pătrund în orice carne văd,
Uneori îs legat de viață şi altă dată liber...

Cuvintele îi ieşeau din gură puternic şi clar. Le auzea prin căşti o dată cu fondul redus al pistelor instrumentale. Apoi, vocea ei, înregistrată anterior, era suprapusă de patru ori, încât cânta un cor alcătuit doar din vocea ei, un blues beat sardonic comentându-se singur:

Sfântul leneş! Sfântul leneş!

Apoi cântă contrapunctul solo peste corul ei suprapus:

Ei, uneori ține, copile, alteori nu!

Era bizar şi deprimant să-ți cânți asemenea contrapuncte complexe ție însuți. De parcă aş fi o rotiță într-o maşină, o voce conservată redată la comandă. Noi cinci interpretăm muzică pe care n-o^ auzim cu adevărat, şi nu în felul în care-o interpretăm. Fir-ar să fie, urăsc înregistrările astea, le urăsc, le urăsc!

După aceea urmă un scurt pasaj instrumental, şi se trezi uitân-du-se la Bill de parcă ar fi fost un robot din Disneyland, identic cu el însuşi. Asta am ajuns, o dioramă din Disneyland a formației Velvet Cloud, folosind propria noastră muzică pentru playback. Apoi, vocea ei fu solicitată din nou:

Uneori simt puterea soarelui.
Uneori simt că iubesc pe oricine.
Dar sunt momente cu ceață cenuşie,
Când viața mi-e prinsă în închisoarea pielii,.
Iar stelele-s găuri în staniolul cerului
Si efortul de-a nu muri e mare
Şi nu pot respira, fără să ştiu de ce! De ce! De ce!

Cântecul ieşea din gura ei şi cădea în vidul electronic mort, fără suflet. Ceea ce auzea în căşti, putea veni foarte bine de

la o altă persoană care cânta. Eu cânt pentru o maşină, gândi ea, eu cânt ca o maşină.

Sfântul leneş! Sfântul leneş!

Ei, uneori ține, copile, alteori nu!

Sunt perfectă. Sunt pătrunzătoare, limpede, respect partitura. Nu oscilez. Va fi o înregistrare bună. Si ce dacă? Ce dracu' dacă? Descoperi că mintea ei fusese deconectată de gură. Când cânta, îl privea pe Jango stând în camera de control, cu o mutră acră, pe Bill uitân-du-se în tavan, în timp ce interpreta, străduindu-se să pună un pic de pasiune, pe Bobby pironind-o cu privirea, iar ea era pretutindeni, i,. „, 1 ')d J431JOT -HJJ.;!*} £3f"J0V fJLD TBOD

in atara de ceea ce tacea.

Poți călări pe foc, copile, şi poți pluti pe nori, Poți să fii Phoenix, iubitule, şi poți trăi zgomotos, Poți zbura ca pasărea nopții spre munții soarelui, Poți face orice dacă nu fugi, fugi, fugi...

Altcineva cânta cu o voce clară, rece ca gheața. Ca într-o zi proastă, când trupul se zbate, când gemi, te rostogoleşti şi mormăi într-o plăcere fizică reflexă, dar în acelaşi timp te uiți la crăpăturile din tavan sau îți aminteşti de cerealele pe care le-ai mâncat la micul dejun...

Cât timp nu încerci să cari apă în mâna cu degete răşchirate,

Cât timp nu renunți sau nu încerci să pricepi,

Cât timp îți aminteşti, copile, că nu eşti Unic,

Efortul e o iluzie, copile, noaptea puterii s-a dus,

Tot rahatul ăsta e maya, zbor, şi tu eşti doar un vis,

Viața-i doar iluzia, tăticule, că eşti doar ceea ce pari...

Slavă Domnului că s-a terminat! gândi Susan când formația izbucni într-un pasaj instrumental. Fusese exact ca un regulat nefinalizat, nesimțit, mort.

- Sfântul leneş! Sfântul leneş! răsună corul propriei sale voci în căşti.

Si, pentru prima oară în înregistrare, un vers al cântecului îi pătrunse în cap, luând forma înțelesului propriu, ca şi cum i-ar fi ieşit din gură:

- Ei, uneori ține, copile, alteori nu!

Jango Beck năvăli în birou şi se aruncă pe patul de apă mare şi rotund.

- Să recunoaştem, zise el, că tot ceea ce avem e o versiune a cântecului *Sfântul leneş* la fel de bună decât tot ce-am obținut în studio. Mai bine am mixa materialul pe care-l avem şi ne-am opri.

Se rezemă de spătarul curbat, ca un paşă arab, cu mâinile în lături. Lumina soarelui ce apunea şi năvălea prin fereastra uriaşă făcea aerul trandafiriu, provocând scânteieri roşiatice în ochii lui Beck.

Bill Horvath se plimba pe lângă patul de apă, simțindu-se ca un animal sălbatic într-o cuşcă confecționată de el însuşi. Susan rămase un moment lângă pat, şovăi, apoi se aşeză pe marginea lui. La picioarele afurisitului de-Jango!

- Ştii foarte bine ce-i pe bandă, Jango, mârâi Horvath.

Mă chinuieşte. Se joacă iarăşi cu mintea mea. Ştiu ce face şi de ce, dar mă enervează. Pentru că are dreptate, *are dreptate.*

- Da, ştiu ce avem, răspunse Beck, scoțând un trabuc lung, subțire, dintr-o cutie din lemn de trandafir. Avem cinci versiuni ratate ale unor cântece foarte bune. Aproape o față a unui album ratat. Şi putem să încropim şi cealaltă față la fel.

- Si va fi de aceeaşi valoare.

- Aşa-i, admise Beck, răsucind trabucul între degete, apoi vâ-rându-l în gură cu o mişcare sinuoasă a limbii.

- Ştii asta, şi totuşi vrei să scoți albumul?

- Nu-mi dai prea mult de ales, Bill, replică Beck, aprinzând trabucul. Am investit prea mult timp în studio ca să las albumul în rahat. Totodată, orice nou disc al formației Velvet Cloud se va vinde imediat, indiferent cât e de prost.

- Si albumul următor?

»

Jango Beck dezvălui un zâmbet plin de cruzime.

- Speri să scoți încă un album după ăsta? Eu nu. Am putea să-l numim pe ăsta *Cântecul lebedei.* Poate măreşte vânzările.

Horvath se opri şi se uită o clipă drept în ochii lui Beck. Doar soarele oglindit în irisuri îi răspunse.

- Ce vrei, Jango? întrebă el cu blândețe, ştiind unde vor ajunge.

- Ştii prea bine, Bill.

Horvath se aşeză la capătul patului, lângă Susan, şi o luă de mână. Lumina roşie a soarelui care se stingea îi făcea părul să lucească şi să strălucească, aprinzându-i nişte punctulețe de foc în adâncurile ochilor ei verzi. Femeia îi zâmbi, îi strânse mâna, iar bărbatul simți un şuvoi de energie emanând dinspre ea, ca şi cum centrul de gravitație al situației aluneca de la figura lui Beck spre un punct situat la jumătatea distanței dintre ei.

- Da, ştiu ce vrei, zise Horvath, simțind o putere nouă în pro-pria-i voce, o putere născută din acceptarea subită a inevitabilului, din depăşirea fazei de joc şi trecerea la esența problemei. Vrei să înregistrezi „live" noul material, la Sunset City.

Beck rămase țeapăn, ca un „idol" aztec. Doar buzele i se mişcară.

- *Tu* vrei să înregistrezi „live" noul material la Sunset City. Eu tocmai ți-am spus că intenționez să scot un album înregistrat în studio.

- Eşti un căcat!

- Oare? Voi doi vă aflați la nivelul cel mai de jos al vieții. Dacă Velvet Cloud nu poate cânta în concert, sunteți terminați. Poți lăsa grupul să moară - nu te voi împiedica.

Sau păşeşti în flăcări şi mergi cu destinul tău încotro te va duce. Asta înseamnă interpretare pe viu.

Stim cu totii, nu-i asa? * * '

- Ai dreptate, Jango, admise Susan. Acum ne aflăm la răscruce.

Horvath se întoarse spre ea, fără să fie surprins cu adevărat.

Spune exact ceea ce simt şi eu. Trebuie să facem față unui concert cu public, sau să ne retragem. Jango are dreptate. Bobby are dreptate. Susan are dreptate.

- Ştii ce afirmi, copile? întrebă el. In fața unui sfert de milion de oameni?

Femeia simți prin mână un fior care-i străbătu trupul. Ochii ei clipiră o dată, de două ori.

- De ce suntem atât de dramatici?! exclamă Jango, suflând fumul spre tavan şi renunțând la postura-i țeapănă. N-ați mai cântat în public de-un an. Vi se pare normal să vă aruncați în râu înainte de a încerca apa cu degetul?

- Ce vrei să spui?

Beck sări de pe patul de apă, se îndreptă spre consola biroului său din marmură neagră şi acționă nişte comutatoare. Cinci lumini blânde se aprinseră în locuri strategice din încăpere, înlocuind mâzga roşie cu un şuvoi de lumină albă, obişnuită, pentru afaceri. Umbrele din cameră se retraseră în mintea lui Horvath.

- De ce nu vă duceți mâine seară la High Castle? E joi, şi locul nu vaTi foarte aglomerat. Intrați pe scenă pur şi simplu, fără nici un anunț, vă relaxați şi improvizați un pic. Vedeți cum vă simțiți. Mân-cați-vă rahatul între voi. După aia, mai discutăm despre Sunset City. Nu vreau să vă tensionați singuri.

Horvath se uită la Beck, încercând să descopere trădare în ochii lui, să găsească vreo chestie suspectă în sugestia lui directă, inteligentă. Nu văzu decât o figură prietenoasă.

- O idee grozavă, zise Susan. Fără fani, fără tensiune, doar câteva zeci de tipi potoliți. Auditoriul ideal.

Horvath simți cum mâna ei se relaxează într-a lui şi observă că respiră într-un ritm mai potolit.

- Dacă vrei tu, Susan. Dacă simți că poți.

- Of, Bill, nu mă mai trata ca pe o handicapată, se răsti Susan, cu o vehemență bruscă, luându-l pe bărbat complet prin surprindere.

Duritatea şi furia apăreau atât de rar între ei, încât atunci când se iveau, îi îndurera până-n suflet.

Ca şi cum ar fi simțit asta, figura ei se îmblânzi, iar Susan îi strânse mâna cu tandrețe şi-i spuse cu o şoaptă blândă:

- Hai să nu facem mare caz din asta, vrei? Nu suport să nu ştiu. Să atârn suspendată în vid. Hai să vedem ce iese. Să descoperim ce va fi.

- Bine, copilaş, zise Horvath, şi, surprinzător, o mare greutate i se luă de pe suflet, simțindu-se mai apropiat de ea, mai unit cu ea, cum nu fusese de săptămâni. Hai să vedem ce-o să fie.

Zip, zip, se zdruncinară cele două Porsche în parcarea de la High Castle, Susan aflându-se la câțiva metri în urma lui Bill, încordată ca o soprană toxicomană. Trecură prin înghesuiala din parcare, ținân-du-se de mână, fără să-şi spună o vorbă, împărțind un micuț univers de tensiune, creativ şi plin de teamă. Halouri aurii înconjurau felinarele de pe stradă, în ceața luminoasă a serii. Trupul ei era un mănunchi de nervi sensibili, ale căror capete se aflau la nivelul pielii ei, gata să explodeze.

Uşa cea neagră păru să se deschidă exact când se apropiară, ca printr-o vrajă, iar apoi străbătură coridorul lung, întunecat, către lucirea aurie de la capătul îndepărtat.

- Cum te simți, copile? întrebă Bill.

- Bine. Speriată.

- Mda. Mda.

Din semiîntuneric nimeriră în vibrațiile blânde ale încăperii principale, de culoarea pământului, un luminiş dintr-o pădure, în crepusculul zorilor. Pereții grosolani din stâlpi de telegraf despicați creau iin efect de catedrală, iar,căptuşeala de frunziş ce atârna deasupra transforma catedrala aceea într-o pădure primordială. Mesele rotunde răspândite pe promenada pătrată erau doar pe jumătate ocupate, iar în groapa din mijloc se aflau numai vreo zece persoane. Jango se ținuse de promisiune - nimic nu era neobişnuit, nu se suflase un cuvânt. Doar câteva zeci de oameni, liniştiți, cinau la High Castle. într-o atmosferă plăcută. Nimic amenințător.

Pe scenă, la capătul îndepărtat al încăperii, instrumentele lor fuseseră pregătite, dar, dacă le remarcase cineva, nu făcuse, aparent, vreo legătură cu ei. Oamenii vedeau doar că Bill Horvath şi Susan Schiller veniseră în seara aceea la High Castle. Cel mai normal lucru din lume.

Merseră de-a lungul camerei, în paralel cu barul, oprindu-se să le facă semn lui Duke şi lui Marlene, care se aflau la o masă din drumul lor, apoi se deplasară pe coridor către un separeu rezervat membrilor care doreau să stea singuri, dintr-un motiv sau altul. Majoritatea separeuri lor erau dotate cu paturi de apă si lumini slabe.

dar acestea aveau pereții acoperiți cu benzi desenate colorate, abstracte, şi cu nişte canapele de forme bizare - o versiune Picasso a unei cărți de benzi desenate de R. Crumb.

Bobby, Jerry şi Mark şedeau împreună pe o canapea, pasând de la unul la altul un chiştoc cu marijuana. Jango purta o imitație de costum Levi, din catifea albastră, şi se tolănise pe un scaun care semăna cu o limbă uriaşă, purpurie, mâncând un cocteil de anghinare.

Aerul din încăpere trosnea de electricitate când intrară. Bobby se ridică. Jerry şi Mark înlemniră în timp ce-şi treceau unul altuia chiştocul. Doar Jango părea neafectat de nimic,

în afara propriei sale realităţi, vârând cu furculiţa altă anghinare în gură.

Bill se mişca în pas dublu graţios, cu muşchi de cauciuc peste un schelet din oţel elastic. Luă chiştocul din mâna lui Jerry, trase un fum iute, inutil, ritual, îl transmise lui Jango, bătu din palme ca un fundaş care iese din grămadă, apoi spuse:

- Bine. Să-i dăm drumul.

Nimeni nu se mişca suficient de iute, întreaga lume se mişca prea lent pentru Bill Horvath. Merse prin camera imensă către scena din faţa gropii, spunându-şi mereu să n-o lase prea mult în urmă pe Susan. Chiar şi aşa, viteza trecerii lor creă valuri de aţâţare printre oamenii de la mese. O singură luminiţă fusese proiectată asupra instrumentelor de pe scena micuţă, iar legătura fu făcută de toţi imediat. încăperea de oameni obişnuiţi se transformă în *audienţă,* în timp ce Velvet Cloud treceau prin realitatea lor către scenă.

Un val de tăcere îi urmă, iar când Horvath urcase cele trei trepte spre scenă, camera era cufundată în tăcere, toţi oamenii de la mese întorseseră scaunele ca să vadă scena, iar cei de la bar se mutaseră în groapă ca să fie mai aproape de ei.

Sângele mugea în arterele lui Horvath ca un expres printr-un tunel infinit. Era conştient de tensiunea monstruoasă ce-l stăpânea şi ştia, dintr-o îndelungată experienţă, că exista a singură cale de uşurare.

Luă chitara şi simţi ceva oarecum senzual, ca un drogat care îşi ia doza în adâncurile foamei sale metabolice sau ca o atingere de iubit după o îndelungată despărţire. Susan urcă pe scenă în urma lui, purtând jeanşi şi dashiki simplu, roşu cu cafeniu, aparent cam zăpăcită, cam nervoasă, dar, evident, *Susan,* controlându-se deplin, naturală ca viaţa. Când atinse microfonul, trimise un val de ectoplasmă electronică prin sistemul de sunet şi un fior străbătu

auditoriul, ca un şoc galvanic. Rânjiră unul la altul, iar băieţii urcară şi ei pe scenă şi deveniră deodată Velvet Cloud.

Acordându-şi instrumentul, Horvath simţi tensiunea interioară şi pe cea exterioară crescând - doi pereţi de energie reţinuţi de-o membrană subţire de timp, gata să se izbească, să atingă culmea eliberării. Auditoriul se întindea spre scenă ca o amoebă, oamenii din groapă se îngrămădeau către buza din faţă, iar cei de la mese şi de la bar alunecau pe podeaua moale, cauciucata, a gropii. Prezenţa umană se îndrepta spre ei.

- Să ne încălzim cu „Ia-mi trupul", înainte de a încerca vreo melodie nouă, zise Horvath.

Bobby încuviinţă din cap, Jerry îşi mişcă umerii în timp ce-şi lua beţele, iar degetele lui Mark începură să execute nişte ciupituri anticipate, fantomatice. Privirea lui Susan o întâlni pe-a lui, ea zâmbi, el rânji, giuvaierurile verzi imense scânteiară; erau împreună, aşa cum fuseseră de-o mie de ori înainte, ca şi cum ultimul lor concert abia ar fi avut loc cu o săptămână în urmă. Suntem încă vii. Suntem încă Velvet Cloud.

Se opri, simţi auditoriul inhalând, apoi coborî mâna spre prima coardă.

O fulgerare cristalină de sunet frânse tăcerea; tensiunea se transformă în muzică atunci când orga lui Bobby veni din urmă, beţele lui Jerry coborâră, iar Mark le ţinea isonul, şi.întreaga ţesătură a grupului Velvet Cloud se porni, aproape mişcându-se. Un val de extaz trecu prin Horvath, ca şi cum lumea din jur pornise cu viteză maximă, iar el călătorea pe muzica venită din propria-i chitară, tensiunea resorbindu-se dinamic într-un torent de energie simplă, ce curgea din el şi prin el. Horvath se contopi cu muzica, devenind muzică pe când aceasta ieşea din el. Se afla acolo unde era menit să fie.

Dintr-un loc situat în spatele lui, auzi vocea lui Susan începând să urmeze linia chitarei, iar el înfăşură şi strecura notele în jurul ei.

Ia acest trup', alină-ți durerea,

Lasă-mă să te aduc înapoi la tine...

Călătoriră împreună pe muzică, vocea şi chitara înlănțuite într-un dans de dragoste al şerpilor de sunet, de amărăciune sufletească, de copulație.

- Ia acest trup..., cânta Susan, pe valul chitarei lui Bill, simțind energia potopind trupul ei şi pe ceilalți, dintr-un izvor aflat atât în afară cât şi înlăuntrul său. *Te voi încălzi, te voi iubi.*

Susan se mişca o dată cu muzica, făcând dragoste cu chitara iui Bill, simțind vibrațiile pozitive pe care le împărțeau între ei, şi cu auditoriul, ceea ce era bine. Dragostea era, acolo, nelimitată; trebuia împărțită cu oricine.

- *Te voi trece prin flacăra pasiunii mele...*

Ce meschinărie, ce crispare a sufletului să fi ținut deoparte o asemenea senzație, îşi dădu ea seama, când îşi simți miezul ființei devenind viu. Cum să nu am o experiență nasoală, dacă am lăsat aşa ceva să-mi ciocănească în pereții sufletului, cerând libertate?

- Iubesc pe oricine are nevoie de mine, dragostea e mâncarea care mă hrăneşte, mă ia, mă face, mă ține, mă simte, cânta ea, cuvintele pătrunzând în esența ei, amestecându-se cu ființa ei, aşa cum vocea ei se amestecase cu chitara lui Bill.

Erau cuvintele lui Bill şi muzica sufletului ei, şi era bine. Era bine.

- Ia-mi trupul şi alină-ți durerea, cânta ea şi înțelegea, tot ce se întâmplase fusese real, tot ce făcuse ca un om să se simtă iubit fusese dragoste, iar orice te îndepărta de dragoste producea durere.

A produce durere, însemna să laşi durerea să treacă prin tine, iar asta durea. Of, ai ştiut asta, ai ştiut tot timpul!

Instrumentele se opriră uşor, în afară de orga blândă şi chitara lui Bill, când ea cântă ultimele versuri, în pata de figuri şi trupuri ce se topeau spre ea, chiar lângă bazinul de radiere în care stătea.

- *Lasă-mă să te aduc... înapoi la tine.*

Un susur de chitară, tăcere, apoi o izbucnire caldă, prietenoasă, neexagerată de aplauze, care o făcu pe Susan să se simtă ciudat de timidă, un pic ameţită şi mai fericită decât fusese de când... de când urcase ultima oară pe scenă.

- Ne-am întors din nou la noi, se adresă ea lui Bill, auditoriului, întregului univers.

Bill îi zâmbi, iar ea simţi audienţa prinzând vibraţiile pe care le emiteau, trimiţându-le înapoi, pentru a crea un moment împărtăşit de întoarcere acasă. Of, da, aici voiam să fim!

Bill Horvath se bucura de sentimentele bune ce răsuflau spre el din auditoriu, doar prinzându-le, înclinând din cap şi schimbând vibraţii plăcute cu Susan, cu băieţii, cu oamenii. Nu suntem răi, nici măcar pe jumătate răi. După un an, ne descurcăm bine.

- Să încercăm o piesă nouă pentru voi, mormăi el, fericit. Sper să iasă grozav, abia am compus-o. Se numeşte *Sfântul leneş.*

Poate că aveau nevoie doar de o cameră plină cu oameni şi de curajul de a urca pe scenă.

Se uită la băieţii care zâmbeau şi se bucurau în sinea lor, apoi la lumina slabă din încăperea mare, unde o ceaţă de smog psihedelic începuse să se ridice, pe măsură ce se aprindea o constelaţie de chiştoace lucitoare. Ar fi putut fi *Den* de altădată, în Vara Iubirii, sau *Fillmore,* sau oricare dintre cele o sută de mici localuri răpciugoase în care cântaseră înainte ca legenda să înalţe formaţia, înainte ca

Susan să devină Star, iar audiența o congregație de vampiri. Susan se dădea în spectacol, țopăind pe călcâie, strălucind, încântată să fie acolo, dar ochii ei erau blânzi şi limpezi, împărtăşind aceeaşi realitate ca şi el."

- Gata! anunță Bill si conduse grupul Velvei Cloud în acordurile uverturii spre *Sfântul leneş,* un dans strigat al soarelui.

Apoi îşi transformă chitara într-o scară de argint pentru vocea lui Susan, creând valuri care s-o poarte.

Uneori pot merge, şi uneori nu,
Uneori pot face orice, uneori nu,
Uneori pătrund în orice carne văd,
Uneori îs legat de viață şi altă dată liber...

Cântecul părea să gâlgâie din sufletul lui Susan - o coardă sunătoare a spiritului ei ce vibra mulțumită darului elocvenței pe care el i-l dăduse.

- *Sfântul leneş! Sfântul leneş!* îi răspundea, în ritm de blues, formația.

Ea se ghemui, râzând în tăcere, şi le aruncă în față contrapunctul:

- *Ei. uneori ține, copile, alteori nu!*
- *Sfântul leneş! Sfântul leneş!*

Se întoarse să cânte contrapunctul direct spre Bill, dar ochii lui priveau în universul orb al vocii ei şi al chitarei lui, indiferent la alte sensuri mai lumeşti.

- *Ei. uneori ține, alteori nu!*

Bill alunecă într-un solo de chitară ce se văita, curgea, urca, iar Bobby îi ținea isonul cu un tsunami12, ce se îndrepta în afară, al orgii, iar Susan se lăsă inundată de muzică, i se deschise acesteia, o lăsă să curgă în ea. Se simțea devenind punctul focal, canalul energiei, al unor foile de dincolo de abilitatea sau dorința ei de a le controla sau înțelege.

în acel moment era Star, un nexus al minții universului, creatură din lumină şi putere, nimic mai mult decât un fir de praf în vânt.

Uneori simt puterea soarelui, Uneori simt că iubesc pe oricine...

Bill Horvath palpita o dată cu durerea dulce a muzicii ce curgea din făptura vie în mâinile sale, se amesteca în muzică, devenea muzică, îşi înfăşură trupul de argint viu în jurul vocii creaturii minții sale, al iubitei sufletului său secret, al darului său de dragoste către lume - Star a lui.

Dar sunt momente cu ceață cenuşie, Când viața mi-e prinsă în închisoarea pielii...

Vocea ei controlată, vibrând, îi spunea cât de mult suferise orgoliul ei, închis în Susan, încercând să se mențină împotriva poverii unei karme copleşitoare. Iar ea îi spunea în cuvintele pe care chiar el i le pusese în gură. El cânta prin ea, iar ea cânta prin el. împreună, erau Velvet Cloud, centrat, în sfârşit, în propria-i ființă.

Iar stelele-s găuri în staniolul cerului

Şi efortul de-a nu muri e mare

Şi nu pot respira, fără să ştiu de ce! De ce! De ce!

Oh, da, copile, iată unde te-am pus, iată unde-am ajuns! Şi ştiuse asta, scrisese, dar numai acum, prin vocea ei, descoperise calea de a-i mărturisi ei, şi lui însuşi. îşi strecură sunetele chitarei în jurul ei, spunându-i că-i pare rău, că nimic nu poate fi mai îngrozitor decât pălirea luminii celui pe care-l iubeşti.

Sfântul leneş! Sfântul leneş! Ei, uneori ține, copile, alteori nu!

Pe când muzica o conducea spre versul următor, ea simți lumina din ea, energia scânteind prin vârful degetelor, provocând flăcări ale aceleiaşi veşnice magii în sufletele ascultătorilor.

Poți călări pe foc, copile, si poți pluti pe nori, Poți să fii Phoenix, iubitule, şi poți trăi zgomotos, Poți zbura ca pasărea nopții spre munții soarelui, Poți fi orice dacă nu fugi, fugi, fugi...

Muzica urcă într-o goană planată spre un platou liniştit, unde orice părea să se întindă veşnic în orice direcție, iar Susan simți că ajunsese în locul în care trebuia să fie, departe de legăturile de sine şi de separare, în care zumzăitul orgii şi al chitarei oglindeau seninătatea sufletului pur.

Cât timp nu încerci să cari apă în mâna cu degete răşchirate.

Cât timp nu renunți sau nu încerci să pricepi,

Cât timp îți aminteşti, copile, că nu eşti Unic...

In răsuflarea oamenilor, în sunetul chitarei lui Bill, în dragostea din esența ei, în comuniunea sufletelor, în bucuria goanei pe creasta valului care trecea prin ea, Susan simți gustul apelor reci de prii măvară a tot ce-i veşnic.

Efortul e o iluzie, copile, noaptea puterii s-a dus,

Tot rahatul ăsta e maya, zbor, şi tu eşti doar un vis,

Viațd-i doar iluzie, tăticule, eşti doar ceea ce pari...

Iar cântul de blues trist al formației era tocmai potrivit - un rest al celuilalt univers, al lumii în care se afla doar Susan.

Sfântul leneş! Sfântul leneş!

Ea alunecă, recunoscătoare, către o realitate mai liniştită, împrospătată şi înnoită. Râse la ultimul vers al cântecului şi scoase din acesta o afirmație umilă, ironică, iubitoare.

Ei, uneori ține, copile, alteori nu!

în acel moment de tăcere dintre ultima notă şi aplauze, îl văzu pe Jango Beck zâmbindu-i chiar în fața scenei, cu o mască de Buddha atoateştiutor, cu ochi de leopard.

Partea a treia

OR0SUL NU fIRE NICI UN MOTIV ' S0 FIE NERVOS"

I

- Vreți să le spuneți fanilor dumneavoastră cum vă simțiți intrând în prima zi a turnării primului dumneavoastră film, domnule Conrad? zise Sandy, întinzând pumnul strâns în fața lui Paul, ca un. microfon, în timp ce se grăbea către platoul de filmări numărul patru, prin ceața rece a dimineții.

Nepoftită, o parodie a vocii arogante, efeminate, a lui Rick Gentry se ivi din amestecul încâlcit de energii în ciocnire, ce vibrau în capul lui Paul:

- Un pic scârbit, poate cumva nemotivat, dacă pricepi ce vreau să zic. Dar să nu mă înțelegi greşit, dragă, iubesc Hollywoodul!

Sandy râse puțin exagerat, iar Paul se strâmbă şi el, iar prin asta găsiră un moment de calm în ochiul furtunii. In ultimele două săptămâni, am devenit un fel de babă, am întâlnit monstrul pe care m-a pus Jango să-l înfrunt în arenă, am ajuns în momentul pe care I-am visat întotdeauna şi nu ştiu dacă să fiu fericit sau îngrozit. Cum poate Beck să-mi facă un asemenea lucru, să-i facă aşa ceva propriului său film? Si de ce? De ce?

Vântul suflă dinspre colțul studioului de sunet, înghețându4, o clipă, oasele lui Paul şi amintindu-i de fiorul pe care-l simțise când îl văzuse întâia oară pe Rick Gentry. Prima întrevedere de treizeci d6 secunde cu interpretul principal îi dăduse o idee clară despre necazurile ce-l aşteptau.

întâlnirea avusese loc în biroul lui Jango Beck, din studio, un birou standard pe care Beck îl transformase într-o fantezie din *O mie şi una ele nopți.* Scosese afară tot mobilierul studioului şi ridicase un cort de sultan în cochilia încăperii, din covoare persane de preț. Mobilierul consta din măsuțe arabe joase şi perne, cu excepția unui fel de tron, din aramă, al unui conducător din deşert, pe care Jango si-l rezervase lui însuşi. Mai avea un vas pentru jăratic uriaş, din aramă, care ardea tot timpul şi în care arunca periodic

pulbere de tămâie, iar câteodată gătea frigărui de carne şi legume. Aparatul de aer condiționat trăgea din greu să compenseze căldura şi fumul. Peste tot erau răspândite narghilele uriaşe, pline cu haşiş, dar nici una nu fusese aprinsă vreodată. Lui Paul, chestia îi păruse mai mult decât o manifestare egotistă, un gest de dispreț al lui Beck față de studio şi ceea ce reprezenta acesta pentru el. Jango îl parodia pe Cecil B. DeMille într-o narațiune biblică despre sine.

Jango şedea pe tronul său mic, cu un bărbat frumos, ghemuit pe o pernă la picioarele lui, ca un leopard domestic. Bărbatul se ridică la intrarea lui Paul, iar acesta observă că era înalt de un metru optzeci si arăta de parcă-şi păstrase o parte zdravănă din aspectul adolescentin prin exerciții dure şi continue. Şi figura lui afişa o tinerețe îmbătrânită, menținută prin lămpi de bronzat şi creme de față, dar şi printr-o manie puternică, stăpânită, ce se ivea în ochii lui ver2S-cenusii. Fața sa delicată, dură, narcisistă, disperată îl impresionă neplăcut pe Paul, ca şi cum i-ar fi înfipt cineva un pumnal de gheață în pântece.

- Paul, acesta-i Rick Gentry. Rick. acesta-i regizorul tău. Paul Conrad, îi prezentă Jango Beck.

Gentry zâmbi teatral, dar ceva din ochii lui arăta că se află la un alt nivel al realității, făcându-l pe Paul să tresară.

- încântat să vă întâlnesc, zise Gentry, cu o voce de tenor. Sunt sigur că vom lucra bine împreună. Judec un om după vibrații şi-mi plac cele pe care le aveți.

- Sunt convins că experiența dumneavoastră va fi de folos filmului, replică Paul, decis să nu lase să i se vadă reacția viscerală.

Trebuie să lucrez cu individul ăsta, nu-mi pot permite să am prejudecăți.

- Da, am înțeles că-i primul dumneavoastră film important. Trebuie să fiți teribil de ațâțat şi teribil de nervos. Sunteți

liber să mă consultați privind oriCe aspect al filmărilor în care simțiți că experiența mea mai mare vă poate fi de folos.

Paul şe uită în ochii lui un moment îndelungat.

- Foarte liniştitor, zise el. iar Gentry îi susținu privirea.

- *Ştiam* eu că veți fi o combinație creativă! exclamă Jango Beck, râzând în sinea sa.

- Ați scris un scenariu drăguț, având în vedere circumstanțele şi nivelul experienței dumneavoastră, declară Gentry. Au rămas câteva probleme mărunte, dar sunt convins că pot fi rezolvate la repetiții.

Atitudinea lui Gentry părea aproape părintească, dar Paul ştia ce se ascunde sub ea.

- Ei bine, iubitule, ai ajuns unde-ai vrut, zise Sandy, sărutându-l, în timp ce stăteau lângă clădirea de-un galben şters a platoului de filmări numărul patru. Mă duc să-l văd pe Marele Om pentru o conferință de presă. A reuşit să-i convingă pe cei de la Velvet Cloud să apară la Sunset City şi vrea să cârâie asta lumii întregi.

Se întoarse, merse câțiva paşi, privi peste umăr, îi transmise un sărut, îi făcu semn cu mâna, apoi dispăru după colț, iar Paul rămase singur la intrarea în micul univers în care se aştepta să fie Dumnezeu.

Deschise uşa şi pătrunse într-un spațiu vast, liniştit, o cavernă uriaşă, al cărei plafon dispărea undeva, într-un labirint de țevi, suporturi, pasarele, fire, becuri ce atârnau şi umbre. Podeaua platoului lăsa aceeaşi impresie de harababură nesfârşită, amorfă. De-a lungul unui perete fuseseră ridicate un şir de cabine de machiat - nişte cuburi temporare, ce păreau o mică tabără de rulote înăuntrul clădirii, iar lângă centrul platoului, două decoruri: un birou al unei reviste din New York şi o bucătărie de fermă modernă, mare.

Decorurile şi mobilierul, reflectoarele, camera de filmare mare, pe şine, echipamentul de înregistrare şi microfoanele

ca nişte cocori, scaunele şi consolele - totul părea pitic în centrul platoului uriaş, două oaze de echipament folositor într-un spațiu întunecat si plin de umbre, îngrămădit cu decoruri vechi, echipament depozitat, grămezi de scaune, mese, bănci şi vechituri. Lui Paul i se părea că acestea simbolizează studioul - o magazie uriaşă, întunecată, de echipament vechi şi metode vechi de a face lucrurile, acoperite de praf în lumina decrepitudinii, cu activitățile folositoare care mai rămăseseră ca o lumânare ce pâlpâia într-un conac victorian dărăpănat. Mi-ar plăcea să folosesc imaginea asta într-un film, gândi el, şi se îndreptă spre scaunul său şi spre oamenii strânşi în jurul lui, de parcă le-ar fi căutat căldura.

- Salut, Paul, îi zise Velva, ridicându-se să-l salute, cu un sărut pe obraz. Nu-i minunat? Nu-i ațâțător?

Paul îi zâmbi rece, distant.

- Da, îi răspunse el, apoi o întrebă pe Sally Golden, secretara de platou scundă, brunetă şi deşteaptă: Unde-i Rick Gentry?

- încă în cabină, cred.

Paul se întoarse spre Emmett Francis, producătorul-asistent, un individ amabil, de vârstă medie, necompetitiv, care-i amintea Velvei de unchiul ei favorit, Henry, un bărbat bronzat, calm, aşezat.

- Vrei să-l chemi pe starul nostru, Emmett?

- Nu le îngrijora, Paul, o să-l aduc fără să-i deranjez agrafele, zise Emmett cu vocea lui plină, răsunătoare, de fermier. Nu te enerva.

Apoi se repezi către cabină, aşa cum mergea unchiul Henry prin lan către hambar.

- Rick Gentry e o jigodie, nu-i aşa? comentă Velva.

Privirea lui Paul o întâlni pe-a ei într-o aprobare liniştită, iar din momentul acela lucrurile părură a fi ceea ce fuseseră de la început. Era filmul *lor,* misiunea pe care se duseseră s-o

îndeplinească la petrecerea țicnită a lui Jango Beck, iar printr-o vrajă ajunseseră aici, să realizeze acel vis împărtăşit din miez de noapte. Dar numai o clipă. Apoi, în ochii lui Paul coborâră umbrele, redevenind profesionistul distant, integru şi nervos, care se culca acum cu altcineva.

- Să nu lăsăm personalitățile să ne împiedice să facem filmul ăsta, Velva. Noi doi am tras prea mult la jug.

Rick Gentry apăru din cabină împreună cu Emmett, purtând dezinvolt costumul negru şi o cămaşă galbenă - îmbrăcămintea lui pentru scena din biroul revistei. Velva simți că începe să aibă crampe la stomac când îl văzu. Gentry era tipul de homosexual care o enerva: nici chiar elegant, nici grosolan, undeva la mijloc..

- Salul, Paul, zise Gentry cu vocea lui untoasă, surit gata să încep când vei fi şi tu gata.

Ce zâmbet lipicios, practic, bătea din gene către Paul. E respingător!

- Bine, Rick. Emmett, strânge-i pe toți. Trebuie să ne grăbim puțin.

- Bună, Velva, i se adresă Gentry, cu un zâmbet de broscoi. Cum te simți la primul tău film?

- Am mai făcut filme.

- O, da, făcu Gentry, cu oarecare dispreț. Deci ai mai făcui.

- Recent.

- Vreți să vă potoliți? interveni Paul, cu blândețe, dar cu vocea tensionată.

- Sigur, Paul. Să nu ne permitem să devenim neprofesionişti. E doar frecuşul de prima zi, am trecut prin asta de multe ori. O să treacă, nu-ți fie frică.

Apoi se retrase în cochilia de fante impertinent pe care o menținuse în toată perioada îngrozitoare de repetiții.

Numai gândindu-se la repetiții, Velva simți un gust de gheață în gură, de parcă ar fi supt un regizor slinos de filme porno. Se regulase cu indivizi drăguți şi supsese sule jegoase

în intervalul unei zile de lucru în fața camerei, dar nimic din toate astea n-o făcuse să se simtă murdară în afară şi violată în interior, aşa cum se simțea la atingerea lui Gentry. Modul în care jucaseră scena de dragoste în fața lui Paul! Fusese hidos, dezgustător. Iar individul mai era şi un actor slab!

Acesta fusese singurul gând ce luminase orizontul Velvei în timp ce Emmett strânsese echipa în jurul lui Paul. Nu încăpea îndoială cine va fi starul din *Sunset City.* Gentry e groaznic. E respingător, e dezgustător, nu ştie să joace, e invers sexual. Avea toate calitățile de star ale unui homosexual. Ceea ce şi e. Asta-i şansa mea: eu sunt starul, şi pot să-l mai excit încă pe Paul, iar interpretul principal e groaznic. Mă voi remarca în acest film şi nici un pidosnic fără talent n-o să mă oprească!

Paul Conrad stătea în balta de lumină din centrul platoului imens, ca o peşteră, privind echipa şi actorii strânşi înjurai lui, simțindu-se nu ca un autor atotputernic, ci ca un microb sub microscop. Lungimea saltului de la filme cu futai la un film artistic, într-un studio important, îl izbise cu întreaga-i forță terifiantă.

Echipa unui film porno poate consta, cel mult, dintr-un camera-man, un cameraman-asistent, un operator de sunet, un operator de lumini si doi tipi buni la toate. în *Dedesubtul pământului,* el fusese şi cameraman, iar echipa constase dintr-un asistent, un operator sunet şi Arnie, care făcea orice.

Aici ajunsese un general în fruntea unei armate afurisite. Avea un cameraman cu doi asistenți, patru operatori de sunet, şase operatori de lumini, fiecare cu subordonații lor, vreo zece ajutoare, un departament pentru costume, un departament de machiaj, o secretară de platou şi doi regizori-adjuncți - şi, slavă Domnului, un produ-cător-adjunct precum Emmett Francis, care dirijase soiul ăsta de circ ridicol de douăzeci de ani. Nimic din ceea ce făcuse Paul până

atunci nu-l solicitase să comande nici a zecea parte din oamenii de aici. Niciodată, producerea unui film nu-i păruse de-o asemenea complexitate logistică. Iar interioarele de la *Sunset City* puteau să fie filmate mai comod cu o echipă pe jumătate. Dar i se impusese asta. Aşa cereau sindicatele.

În plus, pe lângă echipă, avea şi distribuţia. Din fericire, azi era una redusă: Velva, Gentry, doi interpreţi episodici şi doisprezece figuranţi, să umple decorul biroului revistei.

Si toţi aceşti oameni aşteptau să le vorbească, să înceapă lucrul, să le arate ce poate, să transforme haosul existent într-o turnare de film, să aibă grijă de toate - *să regizeze.* Cu excepţia Velvei, nu mai era nimeni acolo - de la producătorul-adjunct la'cel mai de jos ajutor -care să aibă mai puţină experienţă în producerea filmelor în studio decât el. Avusese întotdeauna încredere în abilitatea lui de a regiza un film important, dar nu-şi dăduse seama până atunci că, o dată cu avantajul banilor, căpăta şi un aparat gigantic de făcut filme, care-l obliga să-l folosească, indiferent dacă avea nevoie de el sau nu. Trebuia să realizeze filmul cu instrumente pe care nu şi le alesese el, şi trebuia să-şi dovedească abilitatea de a face acest lucru în faţa actorilor si tehnicienilor.

Si, pentru primă oară după mult timp, simţi că trebuia să-şi dovedească această abilitate şi lui însuşi.

- Atenţie! N-o să vă ţin un discurs. Probabil că ar fi mai logic să-mi ţineţi voi discursuri, dar nu va fi aşa. O să facem un film împreună şi sper să ne înţelegem. Sper să filmăm azi două scene complete şi încă două mâine, ca să terminăm cu decorurile astea până joi si, săptămâna viitoare, să începem filmarea chestiei cu motelul. Pare destul de bizar să-i ţinem pe toţi înjur şi să filmăm în decoruri alternativ, dar cred că e un lucru esenţial ca actorii să fie împreună în primele zile, iar eu vreau să filmăm pe cât posibil secvenţial.

Pe figura lui Emmett Francis trecu o urmă de stânjenire, o comunicare telepatică, ce-i atrase atenţia lui Paul că în

echipă plutea un aer de nerhulțumire. își dădu seama că alunecase în explicații creative facile, care creau o atmosferă favorabilă în operații mărunte, dar care-l făceau să pară nesigur.

- Deci, aşa o să procedăm. Să-i dăm drumul. Rick, o să facem mai întâi prim-planul cu tine mergând prin primul birou şi intrând în biroul lui Condon. Să începem. Emmett, vrei să aşezi figuranții la locurile lor?

Bătu din palme şi fu răsplătit de mişcarea coerentă a zeci de trupuri. Operatorii de lumini aprinseră reflectoarele deasupra biroului. Emmett aşeză figuranții la mesele din biroul exterior. Gentry şi David Knox, care juca rolul redactorului-şef, primiră copii ale scenariului. Operatorii de sunet începură să-şi regleze echipamentul şi poziționară microfoanele spre cei doi. Harvey Friedman, cameramanul, se aşeză pe scaunul din spatele camerei, iar cei doi asistenți ai lui rămaseră lângă el. Sally Golden nota cu cretă numere pe tăblița ei. Ajutoarele de la lumini începură să regleze reflectoarele. Oamenii de la costume şi machiaj se ridicară, întorcându-se la treburile lor.

Şi, deodată, deveni jocul lui Paul.

Acesta simțea ca şi cum ar fi trăit într-un film dintr-un film. Era un moment la care visase în mii de feluri, de ani întregi, un moment care, nu cu mult înainte, păruse imposibil de atins. Iar acum, ajunsese aici, secătuit de toate emoțiile. Simțea că era doar o turnare dintr-un film, de parcă făcuse asta toată viața. Ca şi cum juca rolul regizorului.

Respiră iute, păşi în interiorul propriei sale persoane, izgoni orice altceva si se apropie de scaun.

- Să vedem luminile, zise el.

Reflectoarele se aprinseră. Decorul cu birourile consta dintr-o zonă a biroului exterior, plină cu pupitre, şi din biroul lui Condon, cu pupitru si canapea sofisticate, cu pereții acoperiți de fotografii în stilul revistei *Life*. Biroul exterior era

luminat puternic, fără umbre, pentru a accentua îngrămădeala, iar cel al lui Condon mai slab. pentru a sublinia calitatea sa de sanctuar interior.

- Bine, opriți-le.

Reflectoarele se stinseră, iar Paul se îndreptă spre cameraman.

- Harv, vreau să-l filmezi pe Rick în drum spre biroul interior, apoi să continui dincolo de despărțitură, pentru că nu-s sigur dacă o să tai în biroul interior, aşa că fă-mi nişte imagini care să acopere dialogul.

- Vrei o imagine completă sau cum? întrebă Friedman.

Paul se încruntă. Asta era o echipă a studioului. Friedman nu avea nevoie de instrucțiuni detaliate la o filmare-standard ca aceea şi s-ar fi simțit insultat dacă i le dădea. Trebuia să meargă pe o funie foarte subțire, cel puțin la început, între a da asemenea directive detaliate cameramanului şi a-l transforma într-un robot, sau a-l lăsa să facă aşa cum ştia, considerându-l un „cinematografist". Friedman încerca să vadă cum stăteau lucrurile.

- Judecă singur, răspunse Paul. Nu te apropia mai mult de medie şi termină cu o imagine completă când intră pe uşă. Un pic de varietate, dar nu te complica prea mult.

- Bine, zise, decis, Friedman, iar Paul simți că trecuse un test.

Se duse la scaune, unde Gentry şi Knox stăteau alături, uitându-se în scenariu.

- Gata, să repetăm iute. Rick, treci prin biroul exterior destul de repede, înclinând din cap către cunoscuți. Ştii că ți se va încredința o misiune, deci eşti oarecum preocupat, dar asta ți s-a întâmplat de sute de ori, aşa că nu te tulbură prea mult. David, vreau să-ți reciti primul rând chiar atunci când Rick intră pe uşă, chiar dacă filmarea va fi întreruptă, pentru că voi folosi materialul ca să fac legătura cu ce se va filma în biroul interior. E-n regulă, la locuri, vă rog!

Knox încuviință din cap simplu, fără ceremonie, intră în decor si se aşează în spatele biroului. Rick Gentry se ridică, răsfoind scenariul indecis.

- Nu-s sigur de ce-mi trece prin minte când străbat biroul. Vreau slujba sau nu?

Isuse!

- Te duci, pur şi simplu, să-ți vezi şeful, răspunse Paul, stăpâ-nindu-si iritarea. E o secvență simplă, introductivă.

- Fiecare secvență e importantă, ține de meşteşug, de realizarea unei iluzii de realitate.

- Bine. Deci, pune-te în pielea unui ziarist care se duce să-şi vadă şeful. Cred că ai posibilitatea să faci asta fără indicații detaliate. Mă încred în judecata ta. îi dăm drumul?

Gentry aprobă din cap, oarecum plictisit, şi se îndreptă spre capătul îndepărtat al decorului. Paul îşi ocupă locul în spatele şi în stânga camerei.

- Gata, o trecere, țineți reflectoarele aprinse. Linişte în decor. Doug Winter e un ziarist important, voi, figuranții, remarcați-l când trece, remarcați-l, dar nu faceți mare caz. Gata! Motor!

Maşinile de scris începură să țăcăne, secretarele treceau de la un birou la altul, iar un bărbat şi o femeie îşi zâmbe <i lângă răcitoml de apă.

- Rick!

Gentry intră în decor de la capătul din dreapta, iar când intră în câmpul camerei, asistenții lui Friedman o împinseră lent, fără smucituri, de-a lungul şinelor. Paul se ținu după cameră, iar Gentry mergea în lateral. Dar Gentry nu trecea, pur şi simplu, prin biroul revistei la care lucra de ani, ci defila pe-acolo, distribuind razele de soare ale surâsului său în dreapta şi-n stânga. Nu era Doug Winter ducându-se să-şi vadă şeful, era Rick Gentry care-şi făcea o intrare.

- Redu un pic viteza, Rick. Ceva mai banal. Apleacă-te puțin înainte. Aminteşte-ți că eşti un ziarist din New York.

Gentry îşi potoli întru câtva ritmul, lăsă umerii să-i alunece mai în faţă, dar mersul lui nu era cel corect, avea prea mult din aerul unui actor de teatru. Doamne, gândi Paul, cum poate fi atât de tâmpit? Decise să termine cu intrarea aşa cum putea. Nu se cuvenea să-i facă observații lui Gentry în fața echipei.

Gentry se îndreptă spre uşa biroului interior, o deschise, intră şi spuse:

- Salut, Fred, cum merg afacerile cu sclavi?

Dinăuntru, Knox răspunse:

- Alb şi negru, Doug, alb şi negru.

- Tăiați!

Cei din decor se relaxară, ou un oftat. Paul se întoarse spre Friedman.

- Cum a fost?

Cameramanul se uită la el, impasibil, cu excepția unor crețuri la colțul gurii. Privi peste umărul lui Paul spre Gentry, care pălăvrăgea cu o figurantă ce stătea pe-un scaun îri biroul exterior. Paul îi răspunse tot cu un semn al gurii.

- Eşti gata să reluăm?

- *Eu* sunt gata.

Paul se întoarse spre decor.

- Gata, toți pe locuri, facem altă intrare. Rick, vrei să vii puțin?

Se apropie de nişte scaune pliante, care fuseseră aşezate chiar la marginea bazinului de. lumină al reflectoarelor, pentru a discuta cu Gentry într-o relativă discreție.

- Ce s-a întâmplat, Paul? întrebă încet Gentry, venind lângă el, încât figurile lor se aflau la o distanță de două palme, şi privindu-l cu sinceritate în ochi.

Paul simți nevoia să se dea cu un pas înapoi, dar se stăpâni.

- N-ai petrecut prea mult timp la New York. încearcă să te imaginezi obosit, dărâmat, prost dispus, fără chef de a

pălăvrăgi cu oricine. Remarci oamenii din birou doar pentru că ar fi prea obositor să fii atât de scârbos şi să-i ignori. Crezi că poți face asta?

Gentry îi zâmbi.

- Sigur, Paul. Vezi ce-am vrut să spun despre importanța de a motiva cum se cuvine chiar şi un fragment ca ăsta?

Vocea lui era mătăsoasă, iar modul de comportare atât de sincer, încât Paul nu se îndură să-i spună că tocmai îi dăduse o lecție sau că Gentry n-ar fi trebuit să fie îndrumat prin fiecare scenă ca un idiot. Pe de altă parte, trebuiâ să ignore multe subtilități de țicnit.

- Bine, să mai facem o intrare.

De data asta, Gentry trecu dărâmat prin biroul exterior - pleoştit, îmbufnat, cu privirea împăienjenită. Puțin exagerat față de ce avea Paul în minte, dar mergea.

- Salut, Fred, cum merg afacerile cu sclavi? zise Gentry, degajat, deschizând uşa biroului interior.

- Alb şi negru, Doug, alb şi negru.

- Tăiați!

N-a fost prea rău, gândi Paul.

- Bine, mai facem o încercare.

Paul se răsuci pe călcâie, în timp ce camera revenea pe poziția inițială, actorii se pregăteau, microfoanele erau puse la locul lor, iar în decor se făcu linişte. Asta era, momentul adevărului, prima trecere de la imaginație la film.

- Sunetul gata!

Friedman îi făcu semn.

- Bine, zise Paul, poziționându-se lângă cameră. Luminile!

Reflectoarele transformară decorul în miez de zi.

- Dați-i drumul!

Camera lui Friedman începu să zumzăie. Sally se aşeză în fața ei cu tăblița.

- *Sunset City*, scena 1-A, prima dublă! strigă fata, trântind brațul cu dungi ca de acadea al tăbliței, cu un clămpănit puternic, şi ghe-muindu-se să nu intre în imagine.

- Gata! anunță şeful operatorilor de sunet.

- Motor! zise Paul.

Maşinile de scris țăcăniră, figuranții vorbeau lângă răcitorul de apă, biroul revistei căpătă viață, Paul lăsă lucrurile aşa vreo zece secunde, pentru ca realitatea fundalului să se stabilizeze.

- Rick!

Rick Gentry pătrunse în decor din capătul din dreapta, cu umerii căzuți în față, cu ochii întredeschişi, obosiți. Camera se ținu după el, iar Paul o însoți. Până acum era bine. Gentry merse prin birou, abia remarcând figuranții care-l salutau, exagerând un pic oboseala, poate, dar făcând o treabă acceptabilă. Când ajunse la uşa biroului interior, microfonul coborî chiar în mijloc, fără să intre în cadru...

Gentry prinse clanța, uşa se deschise uşor, Gentry intră...

- Salut, Fred, zise el cu o voce veselă, zgomotoasă. Cum merg afacerile cu sclavi?

Căcat!

- Taie! *Taie!*

Gentry se uită nevinovat, din decor, la Paul.

- îmi pare rău, mi-a scăpat.

- în regulă, Rick, zise Paul, potolindu-şi iritarea. Toți suntem uşor nervoşi.

Tâmpitul ăsta nu poate să meargă printr-o cameră şi să spună

O singură replică fără greşeală?

- Hai să mai încercăm o dată!

- în regulă, mai tragem o dublă, zise Paul, ştergându-şi cu dosul palmei pelicula de sudoare de pe frunte. Să vedem dacă de data asta iese bine. Velva, hai să discutăm o clipă.

- Sigur, Paul, răspunse Velva cu sinceritate şi veselă, de parcă ar fi vorbit prima oară, nu a cincea oară.

1 Ieşi repede din decoruri şi se apropie de locul în care stătea el, la câţiva metri în spatele camerei, fără să se plângă. Paul îl remarcă pe Rick Gentry, care stătea pe un scaun de pânză, urmărind apropierea femeii cu ochii plini de automulţumire maliţioasă. De fiecare dată când Velva rata, figura lui se lumina că un pom de Crăciun. Curul ăsta crede că, dacă ea joacă prost, asta face ca el să pară bun! De parcă ar exista *ceva* care să-l facă pe el să pară bun!

- Ce-am greşit de data asta, Paul? întrebă Velva, suficient de tare ca să audă echipa şi Gentry, dar fără pic de furie sau sarcasm, că părea odihnită după o jumătate de zi de filmări cu Rick Gentry.

Paul o luă de umeri şi-o trase deoparte.

- Ascultă, Velva, zise el calm, îţi iubeşti părinţii, eşti fericită unde eşti şi ai un prieten pe care nu vrei să-l părăseşti. N-ai fost niciodată departe de casă. N-ai luat concursul în serios. Ţi-e frică să pleci de-acasă. *Mama* ta e cea care doreşte cu adevărat să te duci la Sunset City, nu tu. Ar trebui să pari speriată, nu încântată!

- Cred că m-am imaginat pe mine în situaţia aceea. Când am avut ocazia să plec de-acasă pentru prima oară, am şi înhăţat-o! Şi a trebuit să i-o sug cuiva pentru asta. N-am câştigat un bilet gratuit Ia un concurs.

- Mi-e teamă că Hollywoodul nu-i pregătit încă pentru istoria vieţii tale, se răsti Paul, iar Velva se crispă ca un căţel bătut, făcându-l să se simtă Rahat Instant. încearcă să-ţi aminteşti că joci rolul altcuiva, care se deosebeşte întru câtva de tine. încearcă să reacţionezi cum ar reacţiona personajul, nu cum ai fi reacţionat tu.

- O să încerc, Paul. Cred că mai am de învăţat despre cum se joacă în filmele importante. E mai complicat decât în cele porno.

Un val de furie îl cuprinse pe Paul atunci când femeia aminti de trecutul lor recent, dar acesta fu înlocuit imediat de o izbucnire de afecțiune. Ea îi acorda un fel de sprijin moral în felul ei şi avea sută la sută dreptate.

- Da, poate că amândoi ne prefacem un pic, Velva. Dar e singura cale prin care poți să înveți ceva în afacerea asta tâmpită.

- Aşa-i, zise el, sincer, înlăturându-şi masca de îngrijorare cu un zâmbet, dar să le arătăm acestor indivizi ce putem face.

- Bine, Paul, răspunse ea, rânjind ca o fetiță.

Se îndepărtă de ea şi bătu din palme:

- La locuri! Să reuşim de data asta! Madge! Velva!

în timp ce Madge Johnson şi Velva îşi ocupau locurile în decorul bucătăriei, privirea lui Paul o întâlni pe cea a lui Rick Gentry. Din nou simți o ofertă de sprijin, dar de data asta sub o formă inacceptabilă: compătimire din partea lui pentru lipsa de talent actoricesc al Velvei, simpatie bine împănată cu bucurie răutăcioasă. Şi tu crezi că ai de ce să te bucuri, jivină?

- Gata, luminile! strigă el, atrăgând atenția spre decorul cu bucătăria, unde Velva şi mama ei stăteau în lumina zorilor, în fața farfuriilor murdare de la micul dejun.

Paul trecu lângă cameră, care fusese poziționată pentru două planuri statice cu Velva şi Madge Johnson. Madge era o actriță profesionistă de televiziune, care interpretase roluri de mamă de când se ştia. Se distra, pentru că rolul acela episodic îi permitea să facă un lucru mai interesant decât cel obişnuit, fără să-şi forțeze prea mult talentul. Dar Paul ştia că interesul ei n-o să dureze prea multe duble. Fusese mai bună în cea de-a treia dublă a acelei scene decât în cea de-a patra, şi aşa se întâmplase şi la prima scenă. Nu pot s-o enervez, aşteptând ca Velva să facă un lucru pe care nu-i în

stare să-l facă. Oacă dubla asta n-o să fie groaznică, aşa o să rămână.

- Daţi-i drumul.

- *Sunset City.* scena 5-C, dubla cinci!

- Gata!

Motor! zise Paul, ţinându-şi răsuflarea, pregătit pentru ceva inevitabil.

- Cred că ar trebui să te duci la orgia aia hippie din California, spuse Madge, reuşind să evoce amintiri vagi de pofte adolescentine in figura maternă. Să nu îndrăzneşti să-i spui tatălui tău că am zis aşa r.-eva. dar, dacă renunţi la premiu, o să regreţi toată viaţa!

Ochii ei scânteiau de regrete, însă nu era la fel de bună ca a treia >arâ, nici măcar ca a patra...

- Of, mamă, s-ar putea să fiu violată într-un loc ca ăla! recită Velva cu sinceritate, fără teama pe care ar fi trebuit s-o manifeste un copil prostuţ din inima Americii.

Dar poate că mergea mai bine aşa. Oricum, e *singurul fel* în care pot să termin treaba.

- N-am fost niciodată la aşa o chestie, Peggy, si am regretat.

- Mamă, nu înţeleg despre ce vorbeşti, mormăi Velva, mecanic, dar măcar nu-şi freca degetele pe sub masă.

- Dacă ratezi şansa de a fi tânără, nu vei mai avea alta. Du-te la festivalul ăla rock, Peggy, şi distrează-te şi pentru mama ta, care nu a fost la aşa ceva când era fată. N-o să te las să pierzi ocazia!

- Mamă, e atât drum până-n California, o să fiu singură, şi ce-o să-i spun lui Tod?

Slavă Domnului, de data asta, numele de Tod n-a ieşit ca numele unei raţe! Si nici n-a sunat de parcă dorea să plece de lângă individ cât de iute putea s-o ducă un Boeing 747. Cel puţin interpretează.

- O să-i spui lui Tod să-şi vadă de treburile lui!

Hai, hai, mai avem puțin!

Velva şi Madge se aplecară una spre cealaltă, iar Madge îşi transformă figura în cea a unei adolescente. Velva se apropiase suficient de ceea ce trebuia, şi, în cele din urmă, reuşiseră să arate ca două puştoaice care conspirau, nu ca o mamă şi o fiică de douăzeci de ani.

- Crezi că trebuie să fac asta, mamă?

Vocea Vel veiera prea bătrână, prea artificială, dar folosibilă, iar Paul ştia că nu va obține o dublă mai bună. Cel puțin, figurile erau perfecte.

- Tăiați! Gata, asta-i! Să facem prim-planurile cu Madge.

Velva îi zâmbi, iar Paul se simți obligat să-i răspundă. M-am săturat de ea, ca şi de Gentry. Doi netalentați. Dar măcar *ea* încearcă. Nu pot să-i spun cât e de slabă, fiindcă ar fi şi mai rău.

Pot să întăresc scena cu prim-planuri ale lui Madge, poate să fac ceva cu muzica... Isuse, prima zi, şi am obținut un material despre care ştiu că abia poate fi folosit! Dar nu pot decât să-mi joc cărțile pe care le am. Sunt aici complet singur.

Sandra Bayne îşi înfăşură picioarele în jurul torsului gol al lui Paul, gemând cu o încântare animalică, în timp ce el o ducea mereu pe culmile orgasmului, propulsând-o de pe un vârf pe altul, ținând-o în acel univers arzător al plăcerii, unde se afla - i se părea ei - de-o veşnicie. Transpirația dragostei îndelungate, demonice, era o tămâie ce ardea terminațiile creierului ei, aruncând-o într-un extaz la nivel de celulă.

Femeia îi luă în gură toată urechea, ronțăindu-i cartilagiul delicat, parcurgându-i adâncurile cu limba, iar el țipă, gemu şi se înfundă în ea tot mai tare, tot mai iute, răsuflând greu, parcă înghițând aerul. Din nou, ea ajunse la orgasm, gura îi alunecă de pe ureche, iar capul îi căzu pe moliciunea pernei.

Deasupra ei, Paul, cu figura în flăcări, cu ochii aproape închişi, cu limba atârnându-i din gură, cu părul ciufulit,

agitându-se ca o coroană solară. Din nou o trecu din orgasm în orgasm, într-o zonă în care oboseala începea să se topească în plăcere ca şi cum fiinţa lui fusese dirijată spre sulă, străduindu-se să se scurgă pe sine prin acea extensie a sa înfiptă în miezul cel mai profund al femeii.

- Oooh, Paul, gemu ea, iar apoi termină aproape imediat, într-o serie de trei fulgerări, ce-o conduseră la o explozie care o făcu să-i cuprindă trupul cu braţele şi picioarele într-o îmbrăţişare de oţel.

In acel moment, el urlă de parcă era în agonie, iar femeia îl simţi pulsând şi ţâşnind în ea, şi toată energia din trupul lui, toată încordarea, toată nevoia revărsându-se din el în binele nemărginit al feminităţii ei.

Se cufundară împreună de pe înălţimi direct într-un semisomn visător, iar când cunoştinţa Sandrei se ridică iar la suprafaţa acelor adâncuri catifelate, se pomeni trează în dormitorul ei, cu iubitul peste ea, dormind un somn dulce, aproape febril, în braţele ei.

Prin fereastra camerei auzea coroanele copacilor, agitându-se în briza nopţii, şi cântecul greierilor. Respiraţia lui Paul la pieptul ei o făcea să se simtă caldă, în siguranţă, mulţumită.

Doamne, gândi ea, simţind oboseala plăcută în fiecare celulă a trupului, a fost singurul futut bun din viaţa mea. Cel mai bun. Mai bun decât orice am avut de la Paul până acum. Mai bun decât cu Jango. în somn, Paul mormăi ceva neinteligibil, iar fruntea ei era brăzdată de creţuri în timp ce îşi schimba încet poziţia capului.

Pe când îl privea, liniile figurii lui se schimbară din relaxarea copilărească într-o mască de furie şi grijă, pe care le adusese în dormitor cu el, iar Sandra simţi un fior de vinovăţie, pentru că ştia de unde izvora acea energie sexuală demonică. îşi aminti de una dintre ultimele dăţi când o regulase Rod - poate chiar ultima oară -, un futut lung, fierbinte, satisfăcător fizic, ce păruse fără sfârşit. El urând-o

şi mârâind tot timpul, încercând s-o scoată din minți, încercând s-o facă să uite. Un demon fusese atunci în Rod, iar în noaptea aceasta, fusese în Paul un demon.

Dar nu pe mine voia Paul să mă facă să uit, ci p§ el.

într-un fel hidos, îi datora acele minute de dragoste incredibilă lui Jango. Nu putea scăpa de Jango. Ți-o făcea chiar şi cu sula altuia.

Şi după ce glumise cu ea toată seara. Ştiind că vrea să plece, o mai ținuse două ore după ce se terminase treaba, tentând-o cu trupul lui, atingând-o, apoi retrăgându-se. Amintindu-i că nu se culcase cu el de săptămâni, în aparență, dorind s-o facă să-l dorească, apoi s-o lase baltă. Apoi, sugestia finală de a se duce la decoruri şi de a vedea un pic din ce se filmase în prima zi pentru *Sunset City.*

Simțise tensiunea din aer în momentul în care ea şi Jango intraseră pe platou. Paul stătea lângă un decor cu birouri, vorbind cu Rick Gentry, în timp ce o fată de la machiaj ştergea sudoarea de pe fruntea, lui Gentry şi-i netezea cârlionții cu pieptănul. Era aproape ora cinci, si nu rămăsese nimeni în studio în afară de Paul, Gentry si echipa de filmare. Paul se certa cu Gentry, având figura încordată, dar se stăpânea. Umerii îi erau plecați înainte, într-un fel ce nu-l caracteriza, avea figura transpirată şi părul încâlcit. Nu-l văzuse niciodată în halul acela. Se transformase: încordat, nervos,'furios, obosit, dar radiind un fel de energie animală frenetică.

- De ce nu putem să filmăm mâine? se văicărea Gentry, în timp ce Sandra şi Jango se apropiau.

- Pentru că sunt ultimele secvențe de care avem nevoie pentru scena asta, răspunse Paul. Asta înseamnă că, dacă le turnăm acum, când eşti încă în scena aceea, mâine putem să începem o scenă nouă.

- O să zăbovim aici o veşnicie până o să torni două scene întregi cu domnişoara Muffet, iar pe mine mă pui să fac la nesfârşit aceeaşi dublă, mormăi Gentry. Sunt obosit.

- Planul meu prevede să terminăm aceste două scene astăzi, Rick, şi o să le terminăm. Ştiu că a fost o zi grea, iar dacă mai avem de muncit ca să isprăvim, asta o să facem.

O scenă dramatică între regizor şi star, spre amuzamentul echipei, care constituia acum un auditoriu. Şi, ca să păstreze aparențele, atât regizorul cât şi starul rămâneau serioşi. Instinctiv, Sandra se apropie de confruntare, să-l ajute pe Paul. Dar Jango o prinse de mână.

- Lasă-l pe regizor să regizeze, îi şopti el la ureche, după care o conduse într-un separeu format, întâmplător, din echipament de sunet şi decoruri vechi, de unde să nu fie văzuți, dar să nu pară că se ascundeau.

Sandra se lăsă condusă fără să opună rezistență, amintindu-şi de ultima oară când îl însoțise pe Paul la o confruntare publică şi de modul în care o condusese instinctul ei matern să acționeze. Se uită la Jango şi văz.» că ochii lui sorbeau scena, cu o concentrare totală şi zero emoții, ca două lentile de teleobiectiv.

- Foarte bine. Paul, zise Gentry, cu dispreț condescendent şi obiectivitate deliberată. Să terminăm treaba asta plictisitoare. Făcu un semn fetei de la machiaj să plece şi se aşeză pe un fotoliu din piele, în fața biroului gol. Sunt gata când eşti şi tu, şefu', se fandosi el, provocând râsul echipei.

Paul nu muşcă momeala. După ce-l aşeză pe Gentry cum dorea, îl trată ca pe o mobilă, ignorând mofturile acestuia şi râsul echipei, păstrându-şi calmul printr-un efort de voință. Se întoarse spre cameraman si-i spuse:

- Cât ai?

- Aproape o magazie plină.

- Bine. O să filmăm cât ai înainte s-o încărcăm. Ia un prim-plan cu Gentry. Sally, se adresă el secretarei de platou, marchează totul ca o singură dublă până opresc camera.

Un asistent de regie îi înmână lui Paul o copie a scenariului, iar acesta intră în decor şi se aşează în spatele biroului.

- Sunt în afara imaginii, Harv?

- Ihî, făcu cameramanul, privind prin vizor.

- Bine. Rick, o să citesc replicile lui David, iar tu o să răspunzi.

- Ar folosi mai bine dacă am juca scena, zise Gentry, obosit. Răspund mai bine când îmi rostesc replicile şi eu, în loc să stau ca un *obiect.*

- Dacă aşa vrei, aşa o să facem. Oricum, n-o să folosim sunetul.

Sandra începu să-şi dea seama că se petrecea un lucru neobişnuit. Profesionalismul lui Paul trecea peste relațiile lui proaste cu Gentry. Nu lăsa nimic să intervină în ceea ce făcea. Nici măcar insultele lui Gentry sau dispreţul lui pentru individul ăla. Refuza, pur şi simplu, să se lase atras de Gentry pe o asemenea cale.

- In regulă... lumini... motor!

Secretara de platou pocni din tăbliță în fața camerei, se trase într-o parte, iar Paul începu să citească din scenariu.

- Eşti omul potrivit să scrii despre spectacolul ticniților, Doug.

- De ce nu-l angajezi pe Rex Reed? întrebă Gentry, cu o voce groaznică, măcăitoare, ca a lui Donald Rățoiul.

Echipa izbucni în râsete, oarecum şocată. Şocată pentru că Paul nu reacționa, nu oprea dubla. Pentru că Gentry îi dădea lui Paul, în imagine, replica pe care acesta o voia, reacționând prin mobilitatea feței precum surmenatul, sofisticatul Doug Winter, şi pentru că nu se înregistra sunetul, vocea acestuia nu avea nici o importanță.

- Pentru că doresc punctul tău de vedere vicios de serios. Vreau pe cineva care să facă să curgă sânge.

Paul citise fraza cu o fulgerare de duritate. Dar Gentry nu tresări, ci reacționă cu un rânjet cinic, cerut de scenariu.

- Deci vrei ceva rahat pentru delectarea cititorilor? zise Gentry, cu o voce de homosexual efeminat, fără să iasă, prin expresia feței, clin pielea personajului.

Era cea mai bizară înfruntare între două orgolii pe care o văzuse Sandra vreodată, iar în afacerile de relații cu publicul pentru Jango, văzuse destule chestii bizare.

- Da, dar rahat artistic, în stilul tău inimitabil, băiete, nu indignarea rigidă împotriva hippioților care fumează droguri şi se regulează pe dealuri, continuă Paul, fără să se abată de la scenariu. Vreau o tratare în stil Norman Mai Ier, cu un conținut ca al lui William Buckley.

- Asta nu-i o legătură prea greu de realizat în zilele noastre, replică Gentry, cu un şuierat straniu, plin de furie, amenințător, în timp ce arăta ca Doug Winter făcând o remarcă muşcătoare.

Poate nu făcuse mare lucru ca actor când fusese filmat, dar numărul prin care dorea să-l scoată din minți pe Paul merita un Oscar. Lăsându-l pe acfesta să-şi facă mendrele, Paul obținea dubla pe care o voia. Cine-şi bătea joc de cine?

- Cine ştie, poate o să te distrezi.

Paul spusese replica pe un ton ce sugera ceva obscen, provocând râsul echipei. Asta însă nu-l făcu pe Rick Gentry să rateze scena. Ce situație diabolică! Şi ce joc de nebuni! Paul îl lăsa pe Gentry să-şi facă numărul, dar în avantajul lui! II provoca pe Gentry, iar Gentry răspundea!

- Probabil că o să mă plictisesc, zise Gentry, cu o voce care sugera patimă, plină de pofte feminine, ca o invitație deschisă.

De data asta nu râse nimeni. Gentry trecuse dincolo de ceea ce era considerat umor, ajungând la ceva ce-i făcea pe

cei din echipă să se simtă stânjeniţi. Drace! se dezmetici Sandra. HOmo ăsta îl vrea pe Paul! De-aia toată ostilitatea! Mă întreb dacă vreunul dintre ei îşi dă seama!

- Nu te avânta cu decontul pentru cheltuieli, Doug, citi Paul din scenariu. Penicilina nu se scade din impozit. După care strigă: Tăiaţi! Se ridică de pe scaun şi se întoarse spre echipa de filmare. Suficient pentru astăzi. Mulţumesc pentru răbdare, ne vedem mâine.

Se îndreptă iute spre locul în care stăteau cei doi, fără să se uite la Gentry, fără să-i ofere acestuia satisfacţia de a-i vedea figura strâmbată de furie, ca o mască.

Când o văzu pe Sandra alături de Jango, furia lui găsi o ţintă. Se grăbi spre ei şi-i spuse lui Beck, cu vocea încărcată de-o mânie calmă:

- Cum ai putut să faci un lucru ca ăsta? Cum ai putut să mă închizi într-o cuşcă împreună cu aşa ceva? Cum te aştepţi să fac filmul? Doamne, de parcă Velva n-ar fi de-ajuns!

- Se pare că te descurci destul de bine, zise Beck. cu blândeţe. Iţi aplaud calităţile profesionale.

- Eu nu-ţi aplaud calitatea serviciilor! Ca director al distribuţiei, eşti un imbecil!

Sandra tresări. Oamenii *nu vorbesc astfel* cu Jango Beck. Paul nu ştia cât de periculoasă poate fi furia lui Jango.

Dar Jango mergea pe una dintre căile lui misterioase, una pe care nu putea fi jignit.

- Nu-s director cu distribuţia, sunt un promotor de evenimente. Ai înţeles greşit natura jocului.

- Rahat! se răsti Paul, gesticulând. Apoi o privi pe Sandra cu ochii lucind ca furnalele, cu o figură ce părea mai întinsă, mai vie ca viaţa, plină de furie şi energie frustrată, şi o întrebă: Vii cu mine sau imâi cu artistul ăsta al rahatului?

întrebarea conţinea în ea răspunsul. Toată energia aceea animală o atrase, aidoma unei molii atrase de flacără. Jango

păru să se retragă discret în spatele imaginii, fără să se împotrivească.

Tăcuți, cei doi merseră împreună prin platoul întunecat, spre ieşire.

- Isuse, am belit-o azi! mârâi Paul. Am belit-o! A fost infernal! Am filmat o scenă de rahat! Am îndurat tot felul de mofturi! Am irosit o grămadă de duble!

Lucrezi cu nişte oameni groaznici, îi zise Sandra, cu blândețe.

\ sta păru să-l înfurie şi mai mult.

I-am lăsat să mă încalece! Sunt nişte împuțiți, dar n-am fost.lât de bun cât trebuia. Am lăsat doi actori căcăcioşi să mă coboare;i nivelul lor. Sarcina regizorului e să-i.ridice pe actori la nivelul lui. Ei bine. n-o să se mai întâmple!

Paul, nu te mai chinui singur!

Lasă-mă în durerea mea! se răsti el. Nu încerca să mă potoleşti!

Nlici nu intenționam, răspunse Sandra, apucându-l prin sur-înndere de sulă. săr'utându-l pe gură, vârându-i limba adânc şi aprin-md imediat în el pojarul roşu al poftei.

Da, Jango avusese ceva de-a face cu crearea iubitului ei demonic im noaptea aceea, gândi Sandra, strângându-se lângă trupul adormit al lui Paul, în noaptea răcoroasă din San Fernando Valley. Dar se întâmplase ceva mai mult decât un superfutai. Paul se transformase in altă persoană. Nu ştia dacă persoana aceea era mai plăcută sau nu, dar. fără îndoială, era o persoană mai măreață.

Sandra ținu bărbatul mai tânăr în brațe, dându-si seama că nu urai regula un puşti promițător, ci că strângea la piept un formidabil necunoscut. Era o chestie puțin înspăimântătoare.

Dar ațâțătoare.

John Horst se lăsă pe fotoliul din pluş, în timp ce dezastrul de pe ecran pătrundea în sufletul lui, simțind recunoştință

pentru întunericul aducător de anonimat al camerei de proiecție.

Un plan mediu cu Velva Leecock, care-şi lua rămas-bun de la prietenul ei Tod, cu ochii holbați într-o expresie nefirească, ce-ar fi trebuit să exprime aproximativ tristețe.

- Oh, Tod, spuse ea cu voce şoptită, plec într-o călătorie, nu ies din viața ta!

- *Tăiați!*

Fusese groaznic. Era a patra dublă, iar celelalte trei ieşiseră şi mai cumplite.

O imagine completă a lui Rick Gentry, gol până la brâu, întins pe pat, vorbind cu o brunetă cu ochi împăienjeniți, într-o cămaşă de noapte transparentă, care ținea o țigară pe buze când vorbea, ca Humphrey Bogart.

Bruneta (cinică): Fă-mi o favoare, Doug, şi du-te să-ți faci un Wasserman după ce te întorci, înainte să mă vezi.

Gentry (încercând să pară un tip dur, dar reuşind doar să pară un homo): De qe-şi închipuie toată lumea că o să-mi tocesc genunchii în vizuina hipioților?

Pe buzele lui, replica suna grozav de lasciv, gândi Horst. Un milion de duble şi n-o să iasă mai bine.

- Gata, Jango, strigă el în întuneric. Doamne, e hidos!

- Suficient, Tom, zise Beck.

Proiectorul se stinse, luminile se aprinseră, iar Horst se uită la Jango, care şedea la o distanță de trei scaune.

Beck, calm, într-o bluză strânsă pe gât şi pantaloni verzi, zâmbea ca Mona Lisa, cu un trabuc în gură. Cum putea fi atât de calm? Doar dacă nu-i complet idiot.

- Cred că ar fi mai bine să ne socotim pierderile şi să oprim proiectul acum, propuse Horst. E fără speranță. Dacă mergem mai departe, înseamnă să aruncăm banii degeaba. Secvențele au fost oribile.

Beck se întoarse spre el, arătând, cu un gest nepăsător al mâinii, că problema n-avea importanță.

- Ce te frămânţi atât, John? Aici sunt doar filmările din primele patru zile!

- Sunt groaznice!

- Conrad filmează doar de patru zile. Nu cred că te aşteptai să fie în vârf de formă! Aminteşte-ţi că n-a mai regizat nici un film important. Va fi în regulă după ce se obişnuieşte. Atunci, putem să revenim şi să filmăm din nou rahatul ăsta, dacă-i nevoie.

E posibil să nu înţeleagă ce înseamnă dublele astea? se întrebă Horst. Am fost suficient de prost să încredinţez un proiect ca ăsta unui individ care ştie atât de puţin despre filme? Poate *merit* să fiu unde-am ajuns, adică acolo unde o să fiu după ce-o să anulez proiectul, care a înghiţit deja aproape două sute de mii de dolari.

- Nu mă refeream la Conrad, zise Horst. Ci la distribuţia infectă pe care i-ai impus-o. Cel mai hidos aspect al acestor duble este că reprezintă cea mai bună filmare pe care putea s-o facă un om în situaţia asta. Velva Leecock si Rick Gentry sunt imposibili. Nici Ingmar Bergman n-ar fi putut obţine de la ei o interpretare profesionistă. Conrad a făcut cel mai bun lucru posibil şi a ieşit ceva groaznic, de aceea proiectul n-are nici o şansă. Singurul lucru pe care-l putem face e să-l anulăm acum, înainte de a irosi alţi bani.

Beck aspiră fumul, îl suflă spre tavan şi spuse:

- Asta-i o discuţie teoretică, John. N-are importanţă. Proiectul nu poate fi anulat.

- Cum adică? se răsti Horst. E suficient să nu mai semnez cecurile.

Beck îi aruncă un zâmbet de vasilisc.

- Oricum nu semnezi nici un cec, John! Eu le semnez. îţi aminteşti?

- Fiu de lele!

- Nu te enerva, John! Am remarcat chestia asta din punct de vedere tehnic. Am încercat eu să te pun la punct? Nu,

proiectul nu poate fi anulat, pentru că ar însemna un dezastru pentru noi doi dacă l-am opri acum. Iar dacă vom continua, vom ajunge în frunte, indiferent cât de prost o să iasă *Sunset City.*

- Mai bine mi-ai explica ce vrei, îi ceru Horst cu răceală, în timp ce inima îi bătea puternic din cauza groazei.

- Ce vreau! exclamă Beck. De ce crezi că eu ştiu? Din fericire, sunt prea complicat pentru aşa ceva. Ce plictisitor ar fi să ştiu! De fapt, de fiecare dată când mă aflu în pericol să mă înţeleg, acţionez de urgenţă să-mi complic realitatea.

- Nu mă mai aburi, Beck, dă-mi un răspuns! replică Horst, furios, în timp ce o venă îi pulsa la tâmplă.

Am fost prins în capcană! Nu pot opri proiectul împotriva voinţei sale, asta-mi spune! Dar lucrurile stau si mai rău. Mi-a zis că n-are de gând să folosească puterea lui de a semna cecurile împotriva mea!

- Treaba-i simplă, John. Am cheltuit prea mulţi bani, ca să dăm înapoi. Iar filmul ne va aduce un mare profit, indiferent cât de prost va ieşi.

- Cum adică am cheltuit prea mult, ca să dăm înapoi? S-au dus doar vreo două sute de mii. O pierdere egală cu a unui episod-pilot pentru televiziune care n-a avut succes.

În adâncurile ochilor lui Beck păreau să danseze fulgi mici de lumină, când zise:

- Mike Taub a cheltuit peste un milion de dolari. Ryan şi ciracii lui l-au scuturat de trei sute cincizeci de mii şi nu s-a terminat. A arvunit şapte sute cincizeci de mii pentru organizarea festivalului, bani care nu pot fi recuperaţi. Speră că va face o avere pentru Eden Records din discuri şi şe bizuie pe valoarea promoţională a filmului ca să-şi vândă marfa. Dacă opreşti filmul acum, trebuie să fac acelaşi lucru cu festivalul.

- Ce dacă? zise Morst. O să-i revină lui răspunderea pentru cheltuielile festivalului, deci a unei pierderi mari. Comitetul

director o să-i vrea pielea, eu o să scap de el, iar tu o să capeți slujba lui, așa cum am plănuit. Par & *frumos* să ieșim din acest fiasco pierzând doar două sute de mii.

- Dar, John, Eden Pictures *i*a comandat* lui Taub să organizeze festivalul pentru film. Dacă filmul nu se face, te alegi cu cheltuielile lui Taub.

- *Ce?* strigă Horst.

Simți o durere subită în piept, în fața ochilor îi dansau lumini, iar brațele îi erau amorțite, de parcă ar fi dormit pe ele...

- Te simți bine? întrebă Beck. Se apropie, părând să se târască precum un șarpe, cu contururile oarecum încețoșate. Liniștește-te, ți-am spus că n-avem probleme. Am acceptat deja cheltuielile lui Taub pentru festival, ca producător al filmului, dar, dacă o să avem un film de distribuit, indiferent cât de prost ar fi, pot să Ie transfer la Dark Star Records pentru drepturile de înregistrare la festival, însă numai după ce treburile se liniștesc. Nu-l pot obliga să cumpere drepturile de înregistrare ale unui film ce nu există. Dacă nu producem un film, poate să anuleze contractul, lăsându-mă cu beleaua pe cap. în momentul ăla, n-aș avea altceva de făcut decât să pun studiourile Eden Pictures să plătească totul pentru Dark Star, iar mie să-mi scriu un cec, ca producător pentru Eden, pentru a-mi recupera banii. O procedură obositoare, nu-i așa? Mai ales că nu avem de făcut decât să terminăm filmul si să obținem amândoi ceea ce dorim.

Durerea din pieptul lui Horst se reduse la un junghi ușor, apoi la o fantomă a acestuia, la un memento al faptului că-i muritor, la un indicator de drum pe panta coborârii. Poate ar trebui să mă duc la doctor, își spuse el.

Apoi, durerea dispăru, lăsându-l cu sentimentul că-i mai bătrân, mai slab, dar cu un calm glacial bizar. Beck mi-a spus ce-i mai rău, gândi el, și lucrurile nu-s atât de grave. Chiar dacă filmul o să fie un vax, încât o să trebuiască să-l

salvăm, transformându-lîn serial TV, putem să obținem cu certitudine vreo două sute de mii, ceea ce, la un buget de cinci sute de mii de dolari, înseamnă doar trei sute de mii în roşu, cu şansa să-i recuperez în mare parte în Europa. Dacă Taub e distrus, după cum am plănuit. Totul se reduce la a face un căcat pierzând două sute de mii, pentru a împiedica studioul să ajungă o parcare uriaşă.

- Nu pot să zic că nu-ți ții promisiunile, Beck. în felul tău mizerabil, salvezi studioul.

- De ce ai o atitudine atât de negativă, John?

- Pentru că nu-mi place să continui un film ştiind că-i un vax. Merg mai departe din cauza avantajelor, dar împotriva gustului meu.

- Un vax? Ce te face să crezi asta? Cheltuim doar o jumătate de milion şi, oricât de prost ar fi, faptul că în el apare Velvet Cloud, ca să nu pomenim şi de alte trupe, ne garantează un fel de câştig de public rezonabil. Dacă Taub plăteşte cheltuielile festivalului, îți garantez că *Sunset City* va aduce profit. Ai auzit că m-am implicat în vreo afacere care n-a rentat?

Avea dreptate, dar greşea. *Sunset City* putea să aducă profit, dar o să fie un vax. Beck nu putea să priceapă. Cum să măsori succesul doar printr-un bilanț contabil? A face filme bune, înseamnă la fel de mult ca şi a obține bani de pe urma lor. Faci filme bune *pentru că* ştii cum să scoți bani de pe urma lor.

Dar, dacă faci filme proaste doar de dragul banilor, uiți cum se fac cele bune, iar în scurt timp ajungi la marginea prăpastiei, şi unul ca Taub te calcă pe degete cu bocancii...

Dacă începi să gândeşti ca Beck, aşa cum mă obligă el acum, începi să mori înăuntru - eşti prins în angrenajele mecanismului studiourilor hollywoodiene, care omoară industria filmului, făcând-o să se autodevoreze, ca o hienă

rănită. După cum ar fi spus Jodi, devii o parte a problemei, nu a soluției.

Dar G'să faci chestia ăsta oricum, pentru că, în primul rând, trebuie să supraviețuiești până la runda următoare.

- Bine, să facem mai întâi o repetiție, zise Paul Conrad, bătând din palme. Reflectoarele! Velva, Rick, pe poziții, vă rog!

Velva Leecock - costumată într-un deux pieces albastru, croit cu o modestie afectată, care o făcea să semene cu o conducătoare de galerie din colegiu, deghizată în secretara unei companii de asigurări - își luă iute locul în dreapta decorului ce reprezenta interiorul unui avion. Rick Gentry se mișcă exasperant de lent, închizând cu grijă scenariul, punându-l pe brațul fotoliului, ridicându-se, sorbind cafea din ceașca de porțelan, apoi îndreptându-se spre decor. Se așeză încet pe fotoliul de la fereastră și își plasă ceremonios exemplarul din *Time* pe genunchi.

- Sunt gata! anunță el, cu grandoare.

Paul rezistă impulsului de a-l întreba pentru ce era gata. Trebuie să mai rezist la o mulțime de impulsuri, își spuse el. Crima e încă ilegală în acest.stat, chiar dacă pedeapsa crudă și inumană se află la ordinea zilei.

Camera fusese fixată pentru o imagine simplă a lui Gentry și a scaunului liber de lângă el, pe care urma să se așeze Velva. Nu mai aveau altceva pentru dimineața aceea, pentru că Paul decisese să tragă secvența dialogului înainte de scena cu Velva mergând pe culoarul dintre scaune. Dacă avea noroc, putea să evite ca atenția limitată a Velvei și disprețul lui Gentry pentru ea să distrugă scena chiar înainte de a începe filmarea.

Paul se așeză în stânga camerei.

- Liniște în decor, vă rog! E-n regulă... motor... Velva...

Velva pătrunse în decor, apoi în câmpul camerei, în fața fotoliului de lângă Gentry.

- Locul acesta e ocupat?

Gentry se întoarse spre ea, cu zâmbetul ironic indicat de scenariu.

- Serviţi-vă, răspunse el.

Deşi Paul ştia foarte bine că sclipirea din ochii lui însemna dispreţ total, observa că putea fi luată drept o dorinţă reţinută, cât timp Gentry îşi rostea dialogul cu oarecare profesionalism. De la tâmpitul ăsta, e lucrul cel mai bun la care mă pot aştepta.

- Mulţumesc, zise Velva cu răceală, înfigându-se în fotoliu, cu fundul înainte, în timp ce Gentry se încăpăţâna să-i privească dosul.

Din nou, *putea* să meargă, dar din cu totul alt motiv decât cel real.

- Vă duceţi la Los Angeles? se interesă Gentry, pe un ton convenţional, frecând ziarul cu o mişcare circulară a degetului mare şi a arătătorului.

- Mă duc la festivalul rock din Sunset City, răspunse mândră Velva, de parcă ar fi anunţat că merge la Reuniunea Cercetaşelor.

- *Adevărat?* făcu Gentry, ironic. Şi eu.

- Oare? se îndoi Velva, strâmbând din nas, ca şi cum tovarăşul ei ar fi fost un butoi cu peşte putred.

- Nu! Nu! strigă Paul. Tăiaţi!

Asta-i prea de tot! Erau groaznici luaţi separat, dar împreună, erau imposibili!

Gentry se uită la Paul, arătă din ochi spre Velva şi ridică din umeri cu înţelegere. Velva avea o expresie deprimată, dar nu din cauza propriei sale incompetenţe, expresie care nu i se schimbase de la ultima replică a scenei. Chiar dacă, atât timp cât era în cadru, atitudinea ei faţă de Gentry se deosebea de dispreţul manifestat în afara cadrului. Ce pereche!

- Uite ce-i, zise Paul, cu blândețe, luptând împotriva furiei, a disperării, decis să nu-şi piardă stăpânirea de sine şi stăpânirea a ceea ce rămăsese din filmul ăla afurisit. Se presupune că voi doi vă plăceți. Velva, când Rick îți spune că se duce la Sunset City, nu eşti dezgustată, ci eşti uşurată, pentru că te îngrozeşte faptul de a merge singură la orgia aia uriaşă, fără să cunoşti pe nimeni acolo. Deci să spui „Oare?" de parcă ai fi întâlnit un protector, nu un violator.

Velva se crispă uşor.

- îmi pare rău, Paul, zise ea.

Gentry se umflă şi mai mult în pene.

- Rick, pentru Dumnezeu, nu-l mai imita pe Wolfman Jack când spui: „Adevărat?"

Paul simți o plăcere secretă văzând cum Gentry se bosumflează.

- Dă dovadă de subtilitate. Eşti un om de lume, care încearcă să agațe o fetiță inocentă, nu un student care agață o liceană!

Gentry se înroşi de furie, dar, înainte de a spune o vorbă, Paul îl întrerupse, strigând:

- Să reluăm replicile! Velva, de la: „Mă duc la festivalul rock din Sunset City!"

- Mă duc la festivalul rock din Sunset City, zise Velva, cu voce neutră, uitându-se la Gentry fără expresie.

- *Adevărat?* exclamă Gentry, de data asta, cu vocea părintească a unui tip, ce vrea să pară de optsprezece ani. Si eu.

Nici acum nu fusese ce dorise Paul, dar putea să meargă.

- Oare'.' replică VelVa, cu o sinceritate lipsită de orice emoție.

Se părea că nu se putea obține de la ea mai mult decât să-şi stăpânească repulsia față de Gentry.

- Tăiați! E bine!

Trebuia să fie, căci era maximum ce se putea scoate.

- Să facem încă o repetiție, apoi să tragem o dublă.
- Dați-i drumul.
- *Sunset City*, scena 8-A, dubla trei.
- Gata.
Paul ezită o clipă, iar Velvei i se păru că avusese un moment de pierdere a cunoştinței, o fulgerare de somn în picioare din cauza epuizării. Pare dărâmat. Arată tot atât de obosit pe cât sunt şi eu.
- Motor! zise, în cele din urmă, Paul, ghemuindu-se în stânga camerei.
Velva se întoarse spre Rick Gentry, care-i zâmbea, de pe scaunul de lângă ea, cu înfiorătoarea lui imitație homosexuală a poftei masculine.
- Ai câştigat un concurs? Ce interesant! Eu am pierdut unul. Avem ceva în comun.
Singurul lucru pe care-l am în comun cu tine, jigodie, este că amândurora ne place să ne reguleze bărbații. Se forță să-i atingă brațul prieteneşte, chiar dacă i se crispa carnea, şi rosti replica:
- O să fii acolo tot timpul?
- - Fiecare minut îngrozitor, răspunse Gentry, rânjind ironic, cu dublu subînțeles - blândețe față de personajul ei, otravă pentru ea.
Ohhh, te învăț eu minte, scârboşenie!
- Ei bine... sper să ne vedem... spuse Velva, străduindu-se să zâmbească precum o liceană la căpitanul echipei de fotbal.
- Poate ne apărăm unul pe celălalt.
- De cine să te apăr? se minună Velva.
Să nu te violeze vreun coafor?
Gentry îi adresă zâmbetul lui de şarpe, înclinând capul într-un unghi pe care-l credea favorabil, si privi direct în cameră, la Paul, cu ochi de vacă, făcându-i scârbă.
- De plictiseală, draga mea, de plictiseală!

Velva se căzni să-i zâmbească timid, până când Paul strigă:

- Tăiați!

- Bine, spuse el după aceea, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu dosul palmei, să zicem că avem o dublă şi putem trece la prim-planuri. Harv, pregăteşte-l pe Rick. Velva, poți să iei o pauză.

Velva trecu pe lângă el, în timp ce Paul dădea, instrucțiuni pentru lumini, şi se aşeză pe scaun. în timp ce echipa de filmare schimba luminile, Conrad se aşeză lângă ea, părând epuizat. Pentru o clipă, femeia uită de propria-i oboseală, văzându-l atât de zdrobit.

- Poate tragem prea tare, Paul, zise ea. Poate ar fi mai bine s-o luăm mai încet.

- Poate *îți place* să joci alături de Rick Gentry, se răsti el. Poate-ți place să prelungeşti chinul.

Imediat, figura i se îmblânzi, apoi deveni dură, controlată şi distantă.

- îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta.

Dar o spusese, iar Velva simți lucrurile exact ca el. Cu cât aveau mai mult de-a face cu Rick Gentry, cu atât lucrurile urmau să se înrăutățească.

- Dar e adevărat, replică femeia. Lucrurile merg prost, nu-i aşa?

- Obținem o cantitate de film utilizabil în fiecare zi.

- Ce înseamnă asta, Paul?

- Că vom reuşi să terminăm la timp, că vom obține ceva care va fi difuzat, probabil, la televizor.

- Asta-i tot? întrebă ea, neîncrezătoare. Şansa noastră cea mare, şi tot ce obținem din ea e ceva pentru TV?

- M-ai întrebat, ți-am răspuns.

- Chiar aşa de rău e?

întrebase, dar ştia că aşa stau lucrurile, ştia că-i imposibil pentru o femeie să joace împreună cu Gentry, ştia că Gentry

n-avea pic de talent şi nu putea interpreta nici un rol. Ştia că singura ei şansă de a deveni un star se ducea pe apa sâmbetei.

- Poate că. o să fie mai bine când o să filmăm la festival, zise Paul. Ai încredere în mine, Velva, cred că pot încă să scot ceva.

Ii zâmbi şi deveni o clipă vechiul Paul, cel cu care,-şi împărtăşise visele în miez de noapte.

Provocându-i revelația subită a ceea ce era cu *adevărat* rău. Genul de lucruri care se întâmplau într-un decor de filme cu futai, când vibrațiile sexuale nu se potriveau, când scenariul solicita ca două persoane să se reguleze, iar acestea nu se sufereau. Dar acum era si mai rău, pentru că era implicat regizorul. r

Rău era că ea şi Paul nu se regulau. Dacă am face-o, totul ar merge bine. Aşa pornise filmul - Paul scrisese scenariul pentru mine atunci când ne culcam împreună, ca să mă facă un star. Asta-i toată chestia. Dacă ne-am culca, ar regiza cum trebuie, m-ar face star, şi totul ar fi în regulă. N-ar conta cât de rău e Gentry sau cât de prost e filmul, pentru că filmul îl face calitatea de star, nu nişte dialoguri tâmpite.

Şi dacă Paul m-ar regula, l-ar pune pe pidosnic la locul lui!

- Arăți deodată mai bine, zise Paul. Ai avut vreo revelație?

- S-ar putea spune şi aşa. Mă gândeam la o soluție simplă a problemei noastre.

- r- Ce minunat! Mi-o zici şi mie?

- Aş irosi-o. Dar nu te îngrijora, o s-o afli!

- Vreau să mărturisesc că-ți admir tăria, zise Rick Gentry, pri-vindu-l pe Paul cu o sinceritate intensă şi făcându-l pe acesta să se înfioreze. Ai făcut o serie de filmări în cele mai *teribile* condiții.

Şi arătă din cap spre Velya, căreia i se pregătea machiajul pentru următoarea secvență.

- Am lucrat în condiții şi.mai rele, răspunse Paul, încercând să nu reacționeze.

Stia că un curent subteran ostil între ei ar fi otrăvit totul, dar recunoaşterea acestui lucru față de Gentry ar fi aruncat tot rahatul în aer şi i-ar fi fost imposibil să continue să filmeze într-un asemenea căcat.

Se concentră asupra următoarei secvențe. Velva mergea pe culoarul dintre scaunele avionului, figuranții reacționau ca în fața unei fete frumoase, dar fără să devină lascivi, asta atrăgea atenția lui Gentry, acesta se uita, o observa înainte ca ea să-l remarce, îşi spuneau replicile, ea se aşeza, şi asta era totul...

- Să ştii că-mi dau seama de situația dificilă în care te afli, continuă Gentry. (Puiul de lele nu-l lăsa deloc!) Poți să-mi ceri orice ajutor care ți-ar uşura povara. Orice.

Intensitatea lui Gentry atrăgea atenția, nu-l puteai ignora. E sincer, îşi dădu Paul seama, acum e sincer. Ştie cât de slabă e Velva, dar nu pricepe cât de slab este el. Se oferă să mă ajute, şi crede că poate. Nu-l înțeleg. Nici nu vreau.

- Mulțumesc, Rick. O să-mi amintesc când o să te plângi că filmările durează prea mult.

- Si eu, zise Gentry, cu o căldură şi o sinceritate care-l şocară pe Paul.

Ce naiba se întâmpla?

- Emmett, adu figuranții! strigă Paul, îndreptându-se spre Emmett Francis şi folosind ocazia ca o replică finală.

Mi-e teamă că am început să ştiu ce se întâmplă şi aş fi preferat să nu ştiu.

Velva Leecock stătea la marginea decorului, aşteptând să intre în luminile strălucitoare, în universul de concentrare nefirească, unde sunetul camerei ce zbârnâia era sunetul banilor adunați, iar fiecare greşeală se măsura în sute de dolari. Unde Paul cerea mai mult decât putea să dea cineva.

Dacă m-ar fi lăsat să fiu eu însămi, gândi ea. Dacă m-aş putea proiecta în filmul ăsta stupid, totul ar fi bine.

- Porniți.

- *Sunset City,* scena 8-D, dubla unu.

- Gata.

- în regulă, Velva. Motor!

De ce să nu-i arăt? se decise ea în timp ce pătrunse în strălucirea solidă a luminii. De re să nu4 arăt ce poate să facă pentru el însuşi?

Când începu să meargă pe culoarul avionului, îşi strânse coapsele, mişcându-şi picioarele doar din genunchi, concentrându-se asupra simțirii cărnii ce se freca de carne în vecinătatea perineului, a mişcării stofei pe pielea curului si pe sâni. Avansă pe culoar privind drept înainte, privindu-i pe figuranți când se uita după scaun, dar închipuindu-şi că singurii ochi care o priveau erau ai lui Paul.

îşi readuse în minte imagini de-ale ei cu Paul, regulându-se, şi se masturbă, frecându-şi coapsele, păşind încet pe culoar, ca o fetiță „rătăcită. Vedea că figuranții se uitau la ei, le simțea excitarea. Asta era! Calitatea ei de star ieşise la iveală şi simțea că decorul se încălzeşte pentru prima oară.

Căldura masculină o urma pe culoar, focalizându-se asupra ei când se opri în fața lui Gentry. *Ştia* că domina scena.

- Locul acesta e liber? întrebă ea, imaginându-l pe Paul cum o priveşte în locul lui Gentry şi transformând spusele într-o invitație la seducere.

Gentry se holbă la ea veninos.

- Poți să-l ocupi, răspunse el, răsucindu-şi obscen, grosolan, limba.

- Tăiați! gemu Paul, în timp ce echipa râdea, stânjenită.

- Nu-ți apreciez deloc umorul, se răsti Paul la Gentry. Nu la atât cât mă costă o dublă!

- Să nu-mi zici că asta era utilizabilă! Se presupunea că aici e un avion, nu un bordel burlesc. Nu-mi dau seama de ce ai lăsat camera să funcționeze. Doar dacă nu ți-a făcut plăcere.

- Ne-a făcut plăcere! strigă un maşinist, iar decorul răsună de râsetele bărbaților.

Gentry se înroşi, iar Velva zâmbi echipei de filmare, apăsându-şi coapsele una de cealaltă.

Şi Paul râdea, în ciuda încruntării sale.

- Cred că am mers prea departe cu toții. Velva, eşti o fată speriată din provincie, care merge pe culoarul dintr-un avion, nu regina lunii mai. Apoi zâmbi blând, arătându-i c-o înțelesese. Nu eşti nici Velva Leecock. Ochii săi îi spuneau că-l făcuse să-şi amintească. O să ții minte la următoarea dublă?

Soarele ce pălea transformase strada studioului dintre platoul de filmare şi şirul de clădiri de birouri într-un canion de umbră profundă, cu dungi aurii de lumină de California drept de la sursă.

- Micuța domnişoară Muffet a fost cam directă azi, nu-i aşa? zise Rick Gentry, întâlnindu-l pe Paul în drum spre automobilul său Bentley, cafeniu, oarecum boțit.

- Ce vrei să spui? întrebă Paul, oprindu-se lângă el, deşi n-ar fi vrut.

De unde să ştie individul că Velva îl agățase într-un decor de filme porno, folosind acelaşi număr ca azi? Fusese atât de evident, încât observase până şi un homo?

- Stii tu. Că e ceva între voi.

- *Ce?* De unde ți-a venit ideea?

- Hai, lasă, mormăi Gentry, sorbindu-l cu ochii lui de copil. Era evident pentru cine-şi freca picioarele, pentru cine-şi deschisese trupul. Cu siguranță nu pentru mine, zâmbi el, nevinovat.

- Ce-i în mintea Velvei nu reflectă neapărat realitatea, spuse Paul, furios. Poate ai remarcat asta.

- Adică n-o regulezi?

- Nici vorbă, afirmă Paul şi regretă imediat, pentru că ochii lui Gentry se aprinseră, iar el se trase mai aproape.

- Sunt încântat să aflu. Am simţit că ai gusturi mai bune. Ne vedem mâine, Paul.

II privi o vreme pe Paul în tăcere, făcându-l să ştie, cu o subtilitate exagerată, dar cu certitudine că ceea ce simţise era esenţa problemei. Rick Gentry *mă* doreşte, gândi Paul în timp ce Gentry se ducea spre maşină. Ce să fac?

III

- Ce te îngrijorează, Mike? întrebă Jango Beck, tolănit pe scaunul vibrator al gazdei, pe când Mike Taub se plimba prin birou ca un tigru într-o cuşcă, trasând urme complicate pe covor, dar fără să-şi ia privirea de la Beck.

Jango Beck nu era un om să-l scapi din ochi.

Jango luă un chiştoc cu marijuana dintr-o casetă de jad, îl aprinse, inspiră fumul şi vorbi prin norul pe care-l expira:

- Toate merg conform planului, aşa-i?

- Toate merg mai bine decât am plănuit, zise Taub. Asta nu-mi place.

- Eşti un om greu de mulţumit. Vrei să spui că dăm greş?

- *Dăm* greş, Jango. Adică, Sunset City e cel mai ţicnit proiect de care am auzit. Mai avem o lună până la începutul lucrurilor şi am dat deja patru sute de mii de dolari mită ca să obţinem locul şi permisul ăla afurisit. Şi dacă Ryan ne pune la zid cu o zi înainte de deschidere?

- Sunt convins că o să fie ceva spectaculos, îl linişti Jango, râzând. De ce te plângi? Filmul o să fie groaznic, am văzut dublele. Festivalul va depăşi bugetul, şi vom arunca o găină moartă, în valoare de trei milioane şi jumătate, în poala lui Horst. Ce te nemulţumeşte?

Taub se uită prin fereastra mare la smogul verii, ce ucidea ochii - o luminozitate albastră-cenuşie, care înlătura culorile şi-ţi zăpăcea mintea. Aşa mă simt eu, gândi Taub. Zăpăcit. Se aruncă pe o canapea din faţa lui Beck, al cărui trup pulsa, datorită scaunului vibrator, cu energia neruşinată a unui ţicnit al lui Kali sau a unui nebun din familia Manşon.

- Ascultă, Jango, zise el, încercând să descopere ce se întâmpla în mintea de şopârlă a acestuia, ştim amândoi că-i ceva artificial în felul în care Ryan ne stoarce de tot mai mulţi bani. Acum plătim mită chiar şi poliţiştilor cinstiţi. Cum o să justificăm, în contabilitate, niai mult de jumătate de milion de dolari daţi mită?

- O să-i trecem la consultanţă şi relaţii cu publicul. Fi 1 mul o să depăşească mult bugetul. Cel puţin cu un milion şi jumătate.

- *Un milion şi jumătate!* exclamă Taub, sufocându-se.

- De ce nu? La urma urmei, promovăm un film şi douăzeci de discuri. Repartizează cheltuielile, şi n-o să-ţi pară exagerat. Până vârâm factura pentru toate sub uşa lui Horst. Când o să fie nevoie să explice consiliului că a depăşit cu trei milioane bugetul unui film de-o jumătate de milion, *atunci* o să pară exagerat.

- Isuse, ce şmecherie! se miră Taub. Cum să faci banii să apară şi să dispară aşa, Jango? Asta-i vrajă!

- Nu ştiai, Mike? Mi-am vândut sufletul Diavolului.

- Diavolul nu poate să facă toate astea. O să-şi dea duhul încercând să-şi îndeplinească partea din contract.

* - Atunci, râse Beck, o să-l dau în judecată şi o să cer daune.

Foarte deştept, foarte frumos, dar exista alt mod pe care-l folosea Jango pentru a nu te lăsa să te uiţi la ceea ce nu voia să vezi. Făcea ca totul să pară corect, dar *ştiai* că existau factori ascunşi care aruncau toată structura în aer.

- Cum o să vindem noi combinației Carbo-Williams bugetul ăsta gigantic de relații cu publicul, când o să le plasăm studioul? întrebă Taub. Cineva va trebui să suporte pierderile provocate de plata mitei.

- Doar IRS, răspunse, cu grandoare, Beck, şi cred că-şi permite. Mita există doar pe hârtie.

- Ce spui? I-am plătit banii lui Ryan!

- Care i-a dat şefilor lui, după ce şi-a oprit partea. Care şefi s-ar putea să fie cei din spatele lui Carbo şi lui Williams. Deci vezi, şi-au trecut propriii bani dintr-o mână în alta, uitând să plătească taxele.

- Ai spus ce mi s-a părut mie? întrebă Taub, simțind ceva ca un acid în spatele gâtului, arzându-i membranele. Stăpânii lui Carbo, Williams şi Ryan, sunt cei care cred că sunt?

- Să nu fim naivi, Mike, replică Jango Beck, nelăsând în mintea lui Taub vreo îndoială că fusese târât într-o maşinație oribilă a Mafiei, că Beck era singurul care se interpunea între el şi ființele stăpânite de lipitorile alea.

Dacă nu erau deja şi stăpânii lui Jango.

Taub îşi scutură capul. Nu, nimeni nu putea fi stăpânul lui Jango. Numai că asta făcea ca lucrurile să pară şi mai rele...

- Trebuie să oprim chestia asta, Jango, zise Sandra Bayne, aruncând un exemplar din *Flash* pe biroul lui Beck.

Acesta alunecă pe suprafața lustruită a marmurei ca un puc de. hochei. Jango îl prinse uşor când ajunse la capătul pupitrului.

- Sunset City sau Oraşul jefuirii? citi cu voce tare Jango, apoi aruncă din nou ziarul pe birou. O frază destul de reuşită.

Sandra se aşeză pe o canapea în fața biroului şi se uită la Jango, cuprins în scaunul lui argintiu ca un ou, ca o omidă psihedelică pe scaunul unei broaşte râioase. Fără motiv,

figura lui senină, calmă, îi amintea de Paul: o tapiserie contrastantă de tensiuni nerezolvate, făcând repede dragoste cu ea, afundându-se frenetic, terminând iute şi lăsând-o nesatisfăcută, apoi cufundându-se într-un somn uşor, agitat. Ca şi cum Jango sugea energie din disperarea lui Paul, crescând mai zdravăn în timp ce situația imposibilă scurgea energia din

Paul, îi săpa riduri pe figură, transformându-l într-un om sleit, disperat, un monoman ce se stăpânea printr-un efort de voință.

- Să citeşti textul, spuse Sandra. Nu numai titlul e tâmpit. Stein a aflat, cumva, grozav de multe. Nişte chestii picante despre Velva Leecock, starul filmelor pomo, şi cum a obținut Gentry rolul regulân-du-se cu tine.

Jango izbucni în râs.

- Chiar m-a jignit! Ce insultă adusă gustului meu! Măcar au spus cine ce i-a făcut celuilalt?

- Jango, fii serios!

Jango rânji la ea.

- Şi tu crezi că m-am regulat cu Gentry?

- De unde dracu' să ştiu? Recunosc că nu prea are sens, dar altfel de ce l-ai fi angajat? Doar ca să-l torturezi pe Paul?

- Ce te face să crezi că *eu* ştiu de ce?

- Foarte amuzant, conaşule, foarte amuzant! Dar există părți în articol care nu-s la fel de amuzante.

- Mă îndoiesc. Dar eu am un simț al umorului mai pervertit decât al tău.

- Stein face valuri că dublele sunt proaste. Pe de altă parte, brodează pe faptul că doar formațiile ce țin de Eden şi Dark Star vor apărea la festival, că filmul va fi o reclamă pentru vânzarea discurilor. Că exploatezi poporul.

Jango se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi încrucişă mâinile, după care întrebă:

- Si asta ar fi trebuit să mă facă să mă cac pe mine?

Degaja o siguranță calmă, masculină, căreia Sandra nu putea să nu-i răspundă, nu putea să nu simtă reînviind vechea poftă, nu se putea să nu-l admire pe ticălosul Rege al Colinei. Simți o căldură crescândă între picioare si se detestă pentru asta. Şi-l detestă pe Jango, care i-o produsese deliberat. II ura cel mai mult pentru că era în stare să facă asta atât de uşor.

Dar îşi imagina trupul lui Jango mişcându-se peste al ei...

- Nu-i numai *Flash,* zise ea, mai blând. *Rolling Stane* tipăreşte chestii asemănătoare, dar ceva mai subtile. La fel şi în New York şi Chicago. întreaga presă underground s-a pornit împotriva filmului *Sunset City,* iar lucrurile iau o întorsătură urâtă. Mi-e teamă...

- Pentru Paul, o completă Jango, cu voce rece, sigură.

E posibil să-l fac gelos pe Jango Beck? se întrebă Sandra.

- Da, pentru Paul, răspunse ea. Totul pute în jurul proiectului ăstuia. Ştiu că *tu* ți-ai imaginat o cale de salvare. Dar asta-i prima şansă a lui Paul să facă un film important, iar dacă se va dovedi că a fost fraierit, toată viața îi va fi ruinată.

- Se pare că ai mai puțină încredere în pricep'erea iubitului tău decât am eu.

- Ce vrei să spui?

- Că poate va reuşi să scoată ceva din *Sunset City.*

- L-ai pricopsit cu Rick Gentry şi Velva Leecock, te-ai tras deoparte şi laşi presa underground să-l facă praf într-o frenezie, transformând chestia asta în ceva mai rău ca Altamont, iar tu-mi spui că te aştepți ca Paul să transforme aiureala asta într-un film decent?

- Nu mă aştept la nimic. Stabilesc parametrii. Soarta lui Conrad e în mâinile lui, în parametrii ăştia. Asta-i...

- Stiu, ştiu. Asta-i regula jocului.

Jango se ridică şi se îndreptă spre patul de apă circular, mare. Un mers lent, languros. Se aşeză pe pat, desfăcându-şi

picioarele, se rezemă de capul patului şi îşi deschise brațele către lume. îşi lingea buzele ca o pisică. Sandra simți un gol în stomac, o poftă în vintre, o groază în suflet.

- Ce vrei de la mine? întrebă Jango, dând cuvintelor multiple înțelesuri.

- Nu ceea ce crezi că vreau, canalie! ripostă, fără vlagă, Sandra.

- Oh, poți avea şi asta.

Sandra se trezi mergând spre pat şi aşezându-se lângă Jango, în timp ce acesta n-o slăbea din ochi.

- Lasă-mă să fac ceva împotriva presei răuvoitoare. Lasă-mă să-l ajut pe Paul.

Se trezi privind în adâncimile negre ale acelor ochi, incapabilă să se uite în altă parte, nedorind să se uite în altă parte. Simți cum trupul i se apleacă spre al lui - o atracție gravitațională fără motiv, ca aceea a pământului față de lună...

- Fă ce vrei, zise Jango. Fă ce poți.

îşi puse mâna dreaptă pe interiorul coapsei ei. Sandra se mişcă în mod reflex, frecându-şi pelvisul de mâna lui, oftând, apoi strân-gând-o între picioare. Degetele delicate, dar puternice ale lui Jango, găsiră carnea vie, iar femeia se rostogoli în brațele lui, gemând, frecându-se de el, urându-se pentru ceea ce făcea. *

- îți spun că trebuie să mă regulezi pentru asta, şopti Jango. Te vei simți mai bine apropo de ceea ce vrei să faci.

- Te urăsc, ştiai?

Sandra oftă. Gura ei o căuta pe-a lui, mâna ei căuta fermoarul lui.

- De ce nu te muți de-aici? întrebă Sandra, rostogolindu-se în patul lui Paul, astfel încât să stea față în față sub cuvertură. Te-ai putea muta la mine, am o mulțime de camere.

în întunericul dormitorului, Paul abia putea să-i vadă figura, după cum şi ea abia putea să i-o vadă pe-a lui, ceea ce era bine.

- Apreciez oferta, Sandy, replică el, atingându-i uşor obrazul, dar nu-i timpul de luat asemenea decizii. Capul mi se învârteşte ca o roată.

- Eu sunt în centrul furtunii tale. Pot să-ți fac cafea dimineața şi supă de pui noaptea.

Ce să-i spun? se întrebă Paul. Că Velva vrea să mă reguleze, aşa că, dacă mă mut la ea, filmul o să iasă şi mai rău? Că-s convins că interpreta principală o să joace mai bine dacă o călăresc?

- Nu pot să mă mut la cineva în mijlocul filmului.

- E vorba de altcineva, Paul?

în glasul ei se simțea o tensiune stranie, aproape o gelozie vinovată, de parcă-i citea gândurile şi îşi reflecta în el propria-i vină.

- Da. Rick Gentry.

- Cum?

- îmi trimite mesaje spirituale de-o săptămână. Cred că de-aia e atâta ostilitate între noi. Interpretul meu principal îmi vrea curul. Nu-i emoționant? Nu-i minunat?

- Sărmane copil! strigă Sandra, strângându-i capul la piept. Ce-o să faci?

- Dacă ar folosi la ceva, i-aş da un pic, zise Paul, sec. Din fericire pentru masculinitatea mea şi din nefericire pentru film, nici măcar asta nu l-ar transforma într-un actor competent. Căcat! Toată chestia-i o aiureală! Nu-i nici o speranță!

îşi apăsă fața în căldura moale a pieptului ei, recunoscător pentru brațele ce-l țineau, lăsându-se o clipă să cedeze, să se vadă durerea interioară, disperarea profundă care l-a cuprins, descoperind că singura lui şansă de a se dovedi un realizator de film se transfonna în piatra de mormânt a

carierei pe care n-o va avea vreodată. Şi nu-i vina mea! Nu-i vina mea!

- Muistul ăla de Beck! strigă el. De ce-mi face o asemenea chestie?

S andrei i se opri respirația. Trupul ei înțepeni lângă al lui.

- Ştii ceva ce eu nu ştiu? întrebă Paul, ridicându-şi capul de pe pieptul ei şi privindu-i figura prin întuneric.

- Nu meritam aşa ceva, zise Sandra, cu voce îndurerată. Crezi că aş stă deoparte şi l-aş lăsa pe Jango să te fută, dacă aş putea face ceva?

- îmi pare rău, eu...

- Ştiu, iubitule, ştiu.

îi luă fața între mâini şi-l sărută blând pe buze.

Bărbatul îşi lăsă din nou capul pe pieptul femeii şi rămase aşa în întuneric, căinându-se singur. Lăsă mila de sine să curgă peste el şi prin el până când se bălăci în ea, până se cufundă în ea, se scârbi de ea, iar acea scârbă se transformă în furie. Se rostogoli uşor şi se sprijini de capul patului.

- Care-i necazul? întrebă Sandra, cu blândețe. Apoi continuă, ironic: Ce întrebare prostească!

- Dacă aş putea face ceva! Dacă aş putea face lucrurile un pic mai bune, în loc să mă las dus de situație! Doamne, mă simt atât de neajutorat! Mă înfurie, mă face să mă înfurii pe mine însumi!

Sandy se ridică lângă el. în întuneric, bărbatul îi vedea doar conturul fosforescent al globilor oculari, localizându-i fața, dar nedân-du-i o expresie.

- Există ceva ce-aş vrea să faci, zise ea, dar n-am avut curajul să-ți spun. Ştii ce scrie presa underground despre tot proiectul...

- Mda, am văzut câte ceva... începe să fie destul de exact...

- Stii că s-au pus pe tine....

- _ Mda...

N-aveam destule griji, îşi zise el, mai trebuie să mă îngrijoreze şi imaginea mea în presa underground...

- Mă gândeam că, dacă ai da un interviu la TV...

- După conferința aia afurisită? se răsti Paul, amintindu-şi cum îl umilise ea, cum Barry Stein fusese gata să-l provoace la bătaie.

- Va fi ceva diferit, iubitule. Mă gândeam la emisiunea lui Elliot Dana, „Groove Tube". Stai de vorbă zece minute cu Elliot. E total inofensiv şi-i e dator lui Jango...

- Te rog! Nu vreau să ştiu ce-i datorează Dana lui Beck. Lasă-mă să rămân virgin măcar într-un orificiu.

Dar Paul trebui să recunoască faptul că ideea nu părea rea. „Groove Tube" era o versiune locală, cu buget redus, a emisiunii „Merv Griffin Show": formații rock de mâna a doua, alternând cu pălăvrăgeli nevinovate cu personalități din lumea spectacolelor rock, iar Dana, un copilaş bătrân, rău, ca şi Mike Douglas sau Griffin. Nimeni nu suferea în emisiunea lui, în afara cazului în care cineva arunca un buchet de flori cu prea multă forță.

- Adică-i o chestie aranjată? întrebă'el.

- înveți, iubitule, înveți...

- Nu văd la ce-o să folosească...

Trupul ei se lipi de-al lui. Sandra îşi puse capul pe umărul bărbatului, iar părul îi atârna pe pieptul acestuia.

- Atât ştiu să fac pentru tine. Eşti într-o situație grea, aş vrea să te ajut, dar nu mă pricep mai mult. încerc doar să te fac să arăți ceva mai bine decât proiectul, ca atunci... încât... Lasă-mă să fac asta pentru tine. Lasă-mă să fac *ceva.*

Tonul vocii ei îl mişcă profund. Voia cu adevărat să-l ajute, numai că nu era în stare decât să asiste, neputincioasă, la felul în care el se scufunda o dată cu vaporul. Bine, de ce nu, măcar ea s-ar simți mai bine. Cel puțin unul dintre noi va fi ceva mai puțin decât complet inutil.

- Bine, Sandy. O să încerc. Pentru tine.

- Să spunem c-o facem fiecare pentru celălalt.

Deci asta simți când stai înăuntru şi te uiți afară, gândi Paul, şezând pe un jilț cu spătar înalt, sub reflectoarele fierbinți ale televiziunii, împreună cu Elliot Dana, privit de ochiul orb al camerei, urmărit de cameraman şi echipa de emisie, prins într-un cerc de lumini atât de strălucitoare, încât auditoriul redus de studio părea o pată vagă de fețe în lucirea contrastantă a luminii normale.

O răsturnare ciudată: venea de pe un scaun pe care era regizor si şedea pe un scaun pe care era un nimeni. Chestia asta îl făcea să se simtă un nimic, dar, în acelaşi timp, exista ceva relaxant în a fi un simplu pion în realitatea altuia.

- Următorul nostru invitat, Paul Conrad, regizează un film care va fi turnat luna viitoare, la festivalul din Sunset City, îl prezentă Elliot Dana, cu vocea lui şuierătoare de guru. Sunset City va fi cel mai tare eveniment al anului, nu-i aşa?

Dana, un bărbat svelt, cu o tunsoare Beatle, de douăzeci şi cinci de dolari, avea ochi blânzi de cocker spaniei. Purta un dashiki brodat, jeanşi şi mărgele. Părea de douăzeci şi nouă de ani şi arăta aşa de vreo zece ani. Se comporta cu blândețe, neamenințător, iar secvența urma să dureze doar opt minute. Sandy avusese dreptate: apariția aceea nu-i făcea nici un rău.

- liste evenimentul cel mai mare din viața *mea,* răspunse Paul. Prima mea ocazie de a face un film important. Deci, normal, sunt cel mai ațâțat dintre cei de-acolo...

Dana zâmbi cu amabilitate:

- Sunset City va fi cea mai mare adunare-a triburilor de la Woodstock încoace. Cred că *Woodstock,* filmul, a surprins cu adevărat spiritul din Woodstock, vibrațiile de dragoste de-acolo. L-ai văzut, Paul?

- Sigur. Cred că a fost cel mai bun film de acest fel făcut vreodată. Dar ceea ce vom face noi va fi altceva...

- *Aşa a fost şi Altcimont!* răsună o voce din public.

Dana se întoarse, clipi când privi în lumină'şi se răsuci spre Paul, cu un zâmbet liniştit.

- Ce spuneai?

- Spuneam că nu vom face un documentar, zise, nervos, Paul. Turnăm o poveste de dragoste pe fundalul...

- Putere poporului! răcni cineva.

Aproape imediat, tot publicul începu să bată din palme şi din picioare ritmic, cântând:

- PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI!

- Tăiaţi! strigă cineva. Opriţi rahatul ăla de film!

Luminile din sală se aprinseră, iar Paul văzu că două treimi din public bătea din palme si bocănea într-un fel bine orchestrat.

- PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI!

Cântul era dirijat de un individ care stătea în primul rând, cu un aspect teatral, cu părul lung, purtând jeanşi cârpiţi, cizme roşii şi un tricou roşu, alb şi albastru, inscripţionat cu un semn al păcii pe drapelul american.

- PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI!

- Ivan! gemu Dana. Ce dracu' faci? Avem un show!

Găoaza cu drapelul ridică o mână, iar cântul încetă. Se întoarse şi se îndreptă spre decor. Paul îl văzu mai bine: era Ivan Blue, aşa-numitul conducător al Mişcării. Paul îşi aminti că-l văzuse dându-se în spectacol la un show televizat.

- Ce-i asta? se plânse Dana. De ce-mi distrugi viaţa, Ivan?

- Cerem ca un reprezentant al poporului să participe la interviu, cântă Blue ritmic. Cerem ca un reprezentant al poporului să aibă voie să-i pună întrebări omului care va face un film despre popor, pentru că poporal are dreptul să ştie ce fel de film va fi făcut. Acest interviu nu va continua fără un reprezentant al poporului. Putere poporului!

- PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI! PUTERE POPORULUI!

Dana se întoarse spre Paul, ochii lui de cățel implorând ajutor, în spatele camerei, un grăsan chel - după aparențe, regizorul - părea a se afla în pericol de a fi lovit de dambla.

Blue ridică din nou mâna, oprind cântul.

- Ți-e frică să-laşi poporul să discute cu invitatul tău, Elliot? întrebă el. Te-ai vândut lui Jango Beck?

După care-şi schimonosi fața într-o parodie hidoasă a unui porc şi începu să grohăie. în clipa următoare, tot publicul grohăia.

Isuse, ce bandă de idioți! gândi Paul. Se poartă ca într-un film cu frații Marx.

Din nou, Dana se întoarse spre el.

- Of... te-ai supăra dacă...

Paul cântări publicul ce grohăia de zor. Se uită la Ivan Blue, care se fâțâia în jurul decorului, aplecat astfel încât degetele mâinilor aproape atingeau podeaua, râgâind şi grohăind ca un personaj dement din desenele animate. Dacă nu pot să pun la punct găoaza asta, gândi Paul, atunci e timpul să mă retrag...

- Am dorit întotdeauna să-mi ia un interviu Porky Pig, zise el. Dați-i un scaun.

Dana oftă recunoscător, făcându-i semn din cap lui Blue, care opri guițatul şi urcă pe estradă. Un asistent aduse un scaun între Dana şi Paul, iar Ivan Blue se cocoță pe el. Luminile din sală se stinseră, echipa îşi reluă locul, iar Blue se transformă subit. Nu mai era clovn -ochii îi deveniră inteligenți şi expresia dură, chiar de conducător.

- Măcar ai coaie, Conrad! recunoscu el, cu răceală.

Doamne, gândi Paul, se pare că m-am vârât singur în capcană!

- Bine, porniți benzile, gata! răcni regizorul.

- Invitații noştri sunt Paul Conrad şi Ivan Blue, zise Dana, afişând un zâmbet dulce. Paul regizează filmul ce va fi realizat luna viitoare la festivalul din Sunset City, iar Ivan Blue este bine cunoscutul star al scenei, ecranului şi demonstrațiilor de stradă. Ivan vrea să-i pună câteva întrebări lui Paul despre film, nu-i aşa?

- Exact, răspunse Blue, privind direct spre cameră. Din moment ce poporul va fi adevăratul star al filmului, cred că-i cinstit ca reprezentantul poporului să-i pună regizorului câteva întrebări. La urma urmei, vei folosi un sfert de milion dintre noi ca figuranți, nu-i aşa. Paul?

- Se poate spune şi aşa, recunoscu Paul.

- Un sfert de milion de figuranți *pe gratis*. Sau greşesc? Vei plăti oamenii?

- Am înțeles că intrarea va fi gratuită, că vor fi distracții gratuite, mâncare ieftină şi băutură, deci se va da ceva în schimbul a ceea ce primim.

- Vechea lozincă! O veche lozincă a *capitaliştilor.*

Se apleca spre cameră, plin de energie animalică. Fără motiv, Paul se trezi *că-l place* pe ticălos.

- Si altă veche lozincă a capitaliştilor: să nu dai niciodată unui fraier o şansă egală. O ții minte? Mă întreb care dintre ele va fi aplicată. Mi se pate că vor participa un sfert de milion de fraieri la circul de trei bani al lui Jango Beck. Vor veni pentru un spectacol gratuit, dar se dovedeşte că *ei* vor fi spectacolul, un spectacol cu *ciudați.* Jango Beck ne fraiereşte să facem pe ciudații pentru el, în schimbul unui spectacol gratuit, care constă în douăzeci de şedințe de înregistrare a formațiilor pe care le au cu contract el şi Mike Taub, apoi te fraiereşte pe *tine* să faci un film tâmpit ca să-i vinzi discurile. După aceea, închiriază spațiile de expunere unor porci ca Dow şi Coca-Cola, vinde filmul şi discurile, şi ajunge să-i exploateze pe toți pentru multe milioane de dolari. Asta-i opinia ta despre ceva dat în schimbul a ceva?

Paul se trezi că-i de acord cu Blue. Individul nu eră tâmpit, m-a' fraierit, e *bun.* M-a făcut praf! N-am chef să mă înfrunt cu el, ca să-l apăr pe jigodia de Beck!

- Uite ce-i, răspunse el, n-am nici o legătură cu organizarea festivalului, eu fac un film. Deci să vorbim despre film.

Blue păru să se calmeze un pic, să se desumfle, chiar să devină mai prietenos. Ii zâmbi lui Paul.

- Sigur, să vorbim despre film. Să presupunem că Beck scoate bani din chestia asta, de la oameni. Aş accepta aşa ceva, dacă totul ar fi echitabil. Adică, dacă filmul tău s-ar dovedi un spectacol minunat al felului de viață al poporului, o călătorie de dragoste care arată că lumea poate fi o adunare imensă, blândă, paşnică, iubitoare a triburilor, şi atunci am putea spune că am primit ceva în schimbul a ceea ce am dat, nu?

- Mda, răspunse Paul, nervos.

- Dar dacă filmul tău se dovedeşte a fi o exploatare urâtă, cinică a poporului, o lovitură dată contraculturii, un spectacol gigantic cu schilozi răi, atunci poporul *este jefuit.*

- Nu mă pricep la politică, mormăi Paul, stânjenit.

Nu-s chiar atât de tâmpit să mă contrazic cu tine în probleme politice, mai ales când tot ce spui despre felul în care Jango Beck o să scoată biştari din chestia asta împuțită pare a fi adevărat.

- Să vorbim despre film, propuse Dana, nefericit, iar Ivan Blue îi zâmbi amabil.

- Asta facem, Elliot. Sunt convins că telespectatorii vor să ştie ce subiect va avea filmul. Asta încerc să aflu. Despre ce tratează filmul, Paul?

- Ei bine... e un fel de poveste de dragoste la intersecție de culturi. O fată dintr-un orăşel din Vestul Mijlociu câştigă o călătorie' la Sunset City, unde întâlneşte un reporter cinic din New York, iar locul în care se întâlnesc le e la fel de străin

pe cât de străini sunt şi ei între ei, se îndrăgostesc şi... Dar nu vreau să vă povestesc sfârşitul.

- Pare o poveste potrivită pentru Sally-Fields şi Laurence Harvey, zise Blue, cu vocea subțire, nazală, a lui Rona Barrett.

Din public izbucniră râsete, iar Paul chicoti şi el. A prins esența tâmpeniei, gândi el. Ce să zic?

- Dar nu-i ai pe Sally Fields şi Laurence Harvey, continuă Blue, cu propria-i voce. Ai doi indivizi numiți Rick Gentry şi Velva Leecock. Sunt sigur că spectatorii lui Elliot vor să afle câte ceva despre vedetele tale, Paul.

Şi eu aş vrea să le spun câte ceva despre vedetele mele afurisite!

- Hmm... Rick Gențry a jucat în vreo douăsprezece filme şi două seriale TV, iar Velva Leecock este... o nouă descoperire.

Ivan Blue privi direct în ochiul camerei.

- Am înțeles că Rick Gentry a obținut rolul interpretând diferite acte sexuale cu Jango Beck, iar Velva Leecock a fost descoperită întinsă pe spate în filme porno de exploatare sexuală.

- *Ivan!* şuieră Dana, pălind.

- îndrăzneşti să negi? îl întrebă, mieros, Blue pe Paul, zâmbindu-i.

Şiroaie de sudoare brăzdară fruntea lui Paul, curgând din păr. M-a avut! Dacă neg, dovedeşte că-s mincinos, cu mii de metri de film porno ai Velvei, si nu m-ar surprinde deloc ca Gentry să se fi regulat cu Beck pentru rol. Dar, dacă nu neg, o să mă ia dracu' mâine pe platou...

- Nu cred că merită să spun ceva, zise el, pe un ton jalnic. Sunt doar palavre împuțite.

- în timp ce filmul tău va fi de bun -gust! Hai, Paul, ştim amândoi că filmul va fi un gunoi! Ce-ar putea fi altceva, dacă joacă în el o porno-steluță? Va reprezenta o insultă pentru

sfertul de milion de frați şi surori care vor fi înşelați să apară în el!

- Nu-i cinstit, şopti Dana. Nu poți face praf un film neturnat încă!

Blue se uită atent la Paul. Ciudat, dar Paul simți vibrații de simpatie emanând spre el.

- Bine, să fim corecți. Retrag tot ce-am spus, dacă Paul ne va asigura că filmul va fi ceva minunat, o operă de artă, o celebrare a dragostei. Pari un băiat cinstit, Paul. Spune-mi că greşesc, şi tac.

Paul se uită şi el la Blue. Că să zic? Tipul are dreptate, ştie adevărul. A aflat într-un fel. Oceane de transpirație se formară la subsuorile lui Paul. Ştia că nu poate să mintă în fața camerei.

- Voi face tot posibilul în circumstanțele existente, preciză el. Dacă aş spune mai mult, ar însemna să mă laud. Asta-i specialitatea ta, nu a mea.

Atitudinea lui Blue se îmblânzi. Se întinse şi atinse uşor genunchiul lui Paul, într-un gest camaraderesc.

- N-am vrut să te dobor *pe tine*, omule! Ştiu că faci tot ce poți. Dar o să-ți rupi gâtul. O să-ți rupi gâtul pentru că Jango Beck vrea să-ți rupi gâtul.

- Ivan, asta-i prea mult! interveni Dana, pe figura căruia se citea cea mai pură teroare.

- Lasă omul să vorbească! îl întrerupse, tăios, Paul. Vreau "să aud chestia asta.

Ceva din interior îl constrângea, făcându-l să uite de camere, de lumini şi de spectatori. Tipul ştie mai multe decât mine. A aflat ceva ce eu nu pot să aflu, sau a aflat cineva pentru el.

- Să zicem că treaba asta e lansată ca un film obişnuit, zise Blue. într-un an, îl vor vedea vreo patru-cinci milioane de spectatori.

- Cifra mi se pare corectă, replică Paul.

O evaluare foarte optimistă pentru un asemenea căcat.

- Nu-i atât de rău ca în situația în care acest produs EPI va fi lansat ca film original pentru TV, când cel puțin douăzeci de milioane de oameni îl vor vedea simultan. Asta vrea Jango Beck.

- Nu ştii atât cât crezi despre afacerile cu filme, ripostă Paul. Dacă patru-cinci milioane de oameni plătesc câte trei dolari să vadă un film cu bugetul pe care-l are la cinematograf, vor ieşi bani frumoşi. Dacă-l văd douăzeci de milioane pe gratis, la televizor, va fi o pierdere.

- Oare? Cât crezi că vor costa nouăzeci de minute de reclamă la un moment de vârf? Asta va fi filmul tău, dacă va fi difuzat la televizor - o reclamă de nouăzeci de minute, difuzată la o oră de vârf, pentru toate discurile înregistrate la Sunset City!

O durere cumplită îi fulgeră lui Paul prin creier. Se simțea de parcă l-ar fi lovit cineva cu ciocanul în cap. Era un fraier de prima clasă. Asta explica totul! Explica de ce Beck îi vârâse pe gât pe Velva şi pe Gentry! Dacă Beck *dorea* un vax, care să nu poată fi distribuit în cinematografe, totul căpăta înțeles!

Inclusiv, faptul că angajase un regizor-adjuncf de filme porno, fără nici o realizare, fără să vadă un metru din filmul lui! Pentru şarlatanul ăla, eram doar o garanție în plus că o să iasă un rahat! Asta gândeşte despre mine, că-sun ratat, un tâmpit, un nenorocit! Ticălosul! Javra! Jegul!

- Tăiați! țipă Dana, sărind de pe scaun. Opriți camerele! Opriți, chestia asta!

Reflectoarele se stinseră, lăsând să se vadă figurile înlemnite ale celor din studio şi regizorul chel frângându-şi mâinile în spatele camerei numărul unu.

- Ivan, ne coşti o avere! se văicări Dana. Nu putem face față la aşa ceva. Jango Beck ne va jumuli la tribunal. Vom ajunge să jucăm în reclame pentru formații rock! îmi pare

rău, zise el, întorcându-se spre Paul, nu mai avem timp să difuzăm fragmentul tău de film.

- N-ai motive să-ți pară rău. Iar dacă vrei să-ți faci vreo grijă, atunci întreabă-te ce-o să pățească ticălosul de Beck atunci când o să pun mâna pe el!

- Ne mai vedem, omule, îi zise Ivan Blue, valsând pe estradă. Sper.

- Apasă butonul cu siluetele care se reglează, zise chelnerul în vârstă, în costum alb, strâmt, iar după o clipă, se trezi singur în lift, în drum spre dormitorul lui Jango Beck, spre bârlogul fiarei.

În timp ce ascensorul urca, mintea şi trupul lui Paul cunoscură primul'moment de odihnă de când părăsise studioul. Se întrebă cât de sănătos era ceea ce făcea. Se dusese la Eden Tower şi descoperise că Beck era acasă. Apoi ceruse să-l vadă, gândindu-se doar la ceea Ce se întâmplase la show, la disprețul manifestat de Beck. Iar acum, draperia de catifea neagră şi covorul de culoarea sângelui făceau ca liftul să pară un vehicul de ceremonie pentru sacrificii umane. Un autosacrificiu uman.

Ce pot să fac? Ce-o să-i spun lui Jango Beck?

Si ce-o să-mi spună el?

Ascensorul încetini, se opri, uşa se deschise şi, fără să ezite, Paul coborî. Apoi se opri. O clipă, i se păruse că pătrunsese într-un cuptor cu flăcări portocalii. Dormitorul lui Beck era circular. Plafonul acoperit de oglinzi şi inelul continuu al ferestrelor din tavan până-n podea dădeau impresia suspendării în spațiu. Soarele abia începuse să apună, departe, peste oraş, iar razele portocalii încă strălucitoare, ce curgeau prin ferestre, reflectate de tavan, transformaseră încăperea într-un cilindru de foc de amurg. Paul nu vedea amurgul, era înfăşurat în el.

In centrul acestei vâlvătăi grandioase, se găsea un pat de apă circular, asemănător celui din biroul lui Beck, numai că

aici lemnăria era din lemn de trandafir si tapiseria din catifea de-un roşu-intens. Jango Beck şedea întins pe pat, cu capul proptit de căpătâiul capitonat, gol, acoperit doar cu un halat din piele de leopard aruncat peste vintre. Sugea din ciubucul unei narghilele mari, din aramă, iar aerul era plin de aroma dulce a haşişului.

Pe pat, alături de Beck, se aflau doi adolescenți minunați - un băiat şi-o fată, poate frate şi soră, poate chiar gemeni. Ambii erau goi, cu părul lung, de culoarea paiului, cu o patină de sudoare pe pielea netedă, albă, cu sfârcurile trandafirii, cu tufe aurii de păr pubian, cu ochii albaştri, ca marmura sfărâmată, cu privirea nebună.

- Salut, Paul. Te alături nouă?

- Vreau să vorbesc cu tine singur, Beck, se răsti Paul. Acum!

Genunchii îi vibrau, avea crampe la stomac, iar sângele îi bubuia în tâmple. în ciuda acestora, vederea cărnii netede în lucirea amurgului, nebunia din cei patru ochi albaştri treziseră o căldură în măruntaiele lui, şi el se disprețui pentru asta.

Beck zâmbi fals.

- Bine, atunci mai târziu. Sunt cu adevărat superbi, zise el şi bătu din palme o dată, de două ori, ca un paşă oriental. Fugiți şi jucați-vă, copilaşi! O să reluăm mai târziu de unde am rămas.

Cei doi copii depravați alunecară sinuos din pat, frecându-şi uşor mâinile peste carnea lui Beck, apoi trecură lent şi senzual pe lângă Paul, arătându-i trupurile lor. Fata îşi atinse deliberat sânii mici de brațul lui, iar băiatul îi atinse coapsa în trecere. Paul tresări, iar Beck zâmbi. Copiii dispărură în lift.

- Ei? Ce-i în mintea ta? întrebă Beck.

Paul clipi, zăpăcit de lumina portocalie orbitoare, de aparițiile sexuale, de stropul de murdărie întunecată pe care

o invocaseră în el. Cu pielea-i goală lucind, cu tufişul mare de păr negru ciufulit, Jango Beck părea o făptură sinistră şi fără măsură, ceva ce doar un nebun ar fi înfruntat chiar în culcuşul lui. Dar mersese prea departe, nu mai putea da înapoi.

- Vreau să ştiu de ce m-ai tratat ca pe un fraier, zise Paul. De ce vrei ca *Sunset City* să fie un căcat.

Beck trase din narghilea.

- Ti-a băgat Ivan Blue vreun fitil, asa-i?

Paul ezită o clipă, surprins nepregătit.

- Crezi că Sandy te-ar fi lăsat să năvăleşti aici, fără să-mi spună ce se întâmplă? întrebă Beck. Crezi că puteai ajunge aici împotriva voinței mele?

- N-are rost să irosim cuvintele, mormăi Paul, nesigur, înaintând din inerție, ca un alergător ce se împleticeşte la vale, nestiind încotro merge sau când o să se poată opri. Blue mi-a spus adevărul, sau nu?

- Da şi nu.

- Adică?

- Nu te-a mințit, dar nu s-a prins care-i adevărul.

Beck îi zâmbi, într-un gest plin de farmec. După care bătu cu palma în pat, provocând valuri pe cuvertura de catifea.

- Stai jos. Relaxează-te.

- Nu mă mai aburi,,Jango! M-am săturat de asta.

Paul se aşeză pe marginea tare, capitonată, a patului de apă, simțind o oarecare satisfacție perversă din cauza incomodității provocate de muchia ce i se înfundase în buci.

- Sunt exact ce par, Paul. De ce nu acceptă oamenii asta?

- E adevărat sau nu că ai aranjat astfel lucrurile încât filmul să iasă un vax pe care EPI să-l distribuie direct la televiziune - adică o reclamă uriaşă pentru discurile tale afurisite?

- Nici una sau ambele.

- Luci-te-ar dracu!

Beck mai trase un fum din narghilea, oferindu-i ciubucul lui Paul.

- Ia nişte haşiş.

Paul îl privi într-o tăcere înlemnită, furioasă.

- Deci nu vrei haşiş. Mie nu-mi pasă dacă fumezi haşişul meu sau nu. Mi-e indiferent dacă filmul e o capodoperă sau un căcat. Am stabilit parametrii, astfel încât să câştig în ambele cazuri. Atât timp cât filmul nu mă face să-i suport cheltuielile. Promite-mi că o să cheltuieşti cu largheţe.

- *Ce?* Despre ce dracu' vorbeşti?

- Logica univalorică e plictisitoare, nu crezi? E atât de previzibilă! Urăsc previzibilitatea, Paul.

- Vrei să-mi dai un răspuns simplu la o întrebate simplă?

- încerc să răspund Ia întrebarea ta. încerc să-ţi explic. Din moment ce succesul sau eşecul filmului n-are legătură cu ceea ce urmăresc, nu te-am angajat pentru că eşti un geniu constrâns să reuşeşti, nici pentru că eşti un nontalent sortit eşecului. Dacă-ţi aminteşti, nici nu ştiam *ce* eşti.

- Atunci de ce m-ai angajat?

- Pentru că erai un factor aleatoriu, bineînţeles! Pentru că acest lucru făcea situaţia şi niai ambiguă. Pentru că m-a amuzat.

- Pentru că *te-a amuzaţi* se răsti Paul. Pentru că-ţi place să vezi oamenii chinuindu-se.

- Să te uiţi la oameni care se chinuiesc, constituie distracţia mitocanilor. Să-i vezi cum reacţionează la provocări complexe, pe care nu le înţeleg pe deplin, asta-i o chestie mult mai bună. Si să mă pun pe mine însumi în asemenea situaţii, e şi mai bine.

Beck aruncă halatul, sări de pe pat, îi întoarse spatele lui Paul şi se uită la mingea roşie a soarelui ce apunea.

- Dacă aş fi fost interesat ca filmul să eşueze, aş-fi angajat un incompetent recunoscut. O chestie uşor de găsit în oraşul ăsta.

Paul se ridică, simțind o furie crescândă, nu din cauza spuselor lui Beck, ci din cauza posturii acestuia, a felului în care stătea acolo, arătându-i curul într-o poziție androgină, cu trupul bronzat de soarele la amurg, o statuie de narcisism arogant.

- Ai angajat chiar doi. Dacă n-ai vrut ca filmul să dea greş, de ce Velva şi Gentry? Nu eşti chiar atât de prost. Ştiai ce sunt.

- Eu ştiam, dar tu ştiai? replică Beck, întorcându-se să-l înfrunte. Hai să zicem că, într-un anumit moment, am dorit ca filmul să pară un eşec cert, iar Rick şi Velva serveau acestui scop în mod admirabil. Cred că în privința asta suntem de acord.

- Megaloman împuțit! Crezi că poți să te joci cu oamenii, de parcă ar fi furnici!

Beck se apropie încet de el, cu soarele apunând în spate, cu trupul conturat de-o margine de foc, ca luna în momentul eclipsei totale.

- Nu furnici, zise el, cu blândețe. In nici un caz ca furnicile. Furnicile sunt neschimbătoare, sunt controlate profund de mediu. Reacționează determinist. Urăsc determinismul, Paul. Mă îngrozeşte. E singurul lucru de care mă tem. Liberul arbitru nu-i natural în universul acesta. Trebuie creat. Trebuie să mă înconjur cu factori liberi, să-i creez, dacă-i necesar, ca să-mi mențin propriul meu liber arbitru. Un om care face pe Dumnezeu față de-un muşuroi de furnici nu-i liber, e sclavul determinismului.

- Parcă vorbesc cu Sfinxul!

Beck se apropie la doi paşi de Paul, uitându-se la el cu ochi opaci, de insectă. Capul lui Paul vâjâia într-o rotire caleidoscopică de tropisme în conflict. Furia pe care o simțea lupta cu un sentiment nefiresc de camaraderie ce radia din ochii aceia negri. Sula pe jumătate rigidă a lui Beck începu să se ridice încet, ca un şarpe care îşi ridică batjocoritor

capul, iar vederea acesteia îi evocă o groază primordială. Chiar trucul luminii conspira cu senzualitatea androgină a lui Beck, îmbibându-l pe acesta cu carisma omnisexuală sinistră, dar fascinantă, a lui Mick Jagger. Iar zâmbetul ironic de pe buzele lui Jango îi sugeră lui Paul că individul ştia exact ce simțea el, ba mai mult, crease conştient efectul acela.

- îşi spun că eşti un factor liber, Paul. Poți să faci ce vrei. Poți să cheltui câți bani doreşti. Poți să reuşeşti sau să dai greş. Eşti de capul tău.

- Cu un interpret principal homo, care habar n-are de interpretare, dar care mă doreşte, şi o stea patetică a filmelor cu futai! izbucni Paul, furios. Ce mai factor liber!

- Aceştia sunt parametrii. Nu poți să-i schimbi, dar fiu spune nimeni că nu poți să-i depăşeşti.

- Mă înduioşezi! Mă înduioşezi, cu adevărat!

Sula lui Beck se întărise de tot, iar vârful ei se afla doar Ia vreo şapte centimetri de buricul lui Paul.

- Asta-i natura jocului, Paul, zise Jango, trecându-şi uşor vârful degetului peste organul său. Crede-mă, putea fi mai rău.

Schiță un zâmbet de reptilă, ce-l umplu pe Paul de groază; dar, în acelaşi timp, acesta avu un sentiment ciudat de libertate. Lua-te-ar dracu', Jango Beck! Pe tine şi proiectul tău, şi pe toți cei implicați în el! Să cheltuiesc câți bani vreau? Să fac ce vreau? Bine, fraiere, tu ai vrut-o! O să-ți arăt eu factor liber! O să fac filmul pe care vreau *eu* să-l fac, si la naiba cu toți ceilalți!

Beck-se întoarse la capătul patului, printr-o piruetă lentă, luă telefonul şi reveni lângă Paul.

- îmi chem înapoi tovarăşii dejoacă. Nu rămâi să te relaxezi un pic? îți garantez că sunt amândoi complet depravați.

- Tu-ți joci jocul tău, răspunse Paul, iar eu o să-l joc pe-al meu.

Se duse la lift şi apăsă butonul. Când se deschise uşa, păşi nervos în ascensor. Avea subsuorile ude de transpirație, tremura uşor, iar în pântece îl ardea un foc de scârbă.

Dar un miez sălbatic din el insista asupra faptului că, din moment ce viața lui pătrunsese în ape necunoscute, din moment ce se afla la bordul propriei sale corăbii de noapte, ar fi trebuit să meargă până la capăt, să-l cheme pe Beck şi să celebreze noua lui libertate furioasă cu o împărtăşanie din carnea interzisă.

Frank Bellows trase ultimul fum din țigară, aruncă pe jos chiştocul şi-l strivi cu călcâiul cizmei de podeaua cenuşie, din lemn, a clădirii fermei.

- Omule, am văzut grămezi de căcăcioşi până acum, dar nici unul ca ăştia!

Chris Sargent se uită încruntat în curtea cafenie, uscată, a fermei, la ultimul grup de recruți. Erau vreo douăzeci, care stăteau pe pământ la vreo cincizeci de iarzi de ei, lângă două autobuze Volkswagen, fumând marijuana şi trecând de la unul la altul două bidoane de vin roşu ieftin. Pulaski adusese grupul de la Berkeley. După ce Coleman o să vină cu ceata de la San Francisco, forța de intervenție revoluționară o să fie completă. Arătau a smuciți, fără îndoială, dar Pulaski jura că nu era nici un drogat în gaşca asta, nu ca în prima grămadă pe care o adusese. Trebuia să stabileşti o limită, chiar într-o asemenea operațiune.

- Aici nu-i Vietnam, iar gagiii nu trebuie să ajungă trupe de luptă, răspunse Sargent. Ține minte chestia asta, Bellows.

- Cum aş putea s-o uit? replică celălalt, sarcastic.

Sargent se aştepta să scuipe, ca să-şi sublinieze spusele, şi încă o dată se felicită că fusese atât de deştept să-l ia pe Bellows cu el în misiunea aceea. Aici, la Bradshaw Ranch, era ca un ghimpe în cur, dar îl ținea continuu sub control. Dacă l-ar fi lăsat să participe la operațiunea principală din Mexic, i-ar fi contestat mereu autoritatea delegată lui

McCracken, iar dacă ar fi atras de partea lui câțiva oameni, toată operațiunea se ducea pe apa sâmbetei. Tentația de a-l lua cu el, ca adjunct, pe McCracken fusese mare, dar era mai important să lase treburile din Mexic în mâinile cuiva care să nu-l lucreze pe la spate.

- Hai să salutăm eroii poporului, zise Sargent, coborând şirul scurt de trepte din scânduri şi păşind pe pământul gol, bătătorit, al curții.

Când se apropiară de grupul de şobolani de stradă, Pulaski, care stătea rezemat de-un autobuz, se ridică, iar câțiva recruți îi urmară exemplul. Dar majoritatea rămaseră să-şi fumeze drogul gratuit, părând plictisiți. La gândul că le va da arme pe mână, pentru oricât de scurt timp, lui Sargent îi trecu un fior prin spate. Gagiii arătau gata să-şi curățe bunica, doar să se distreze un pic.

Sargent se opri la zece paşi de cel mai apropiat om. Bellows se poziționă în dreapta lui, la o jumătate de pas în urmă.

- în picioare! lătră Bellows, imitând destul de bine un sergent reangajat..

încă vreo zece recruți se săi tară. Cinci tipi rămaseră jos, provocatori, trăgând din țigările cu marijuana şi angajându-se într-o luptă a privirilor cu Bellows.

- Ce sula calului e asta, armată? mârâi un pletos, cu ochii roşii si o barbă neagră, de cinci zile.

- Cui nu-i place felul în care decurg lucrurile aici poate să plece, zise Sargent. Cui nu-i place-cum merg lucrurile aici si nu vrea să plece va fi izgonit.

Cei cinci se ridicară, fără chef.

- Asa-i mai bine. Mă numesc Chris si conduc circul. Răspunsul la întrebarea ta este nu: aici nu-i nici armată şi nici lucrurile nu vor merge ca în armată. Fără greşeli, fără aliniere, fără salut militar. Dar regulamentul *va fi* strict. Observați că Pulaski, Bellows şi cu mine purtăm bluze

militare cu însemne de caporal. Asta nu înseamnă că suntem caporali. înseamnă că ne veți îndeplini ordinele. Veți îndeplini ordinele oricui poartă o asemenea bluză. Cu timpul, poate că unii dintre voi veți ajunge să purtați asemenea bluze.

- Gagiul vorbeşte ca un porc! răcni cineva.

- Ce fel de revoluție e asta?

- Corect!

Sargent rămase tăcut, lăsându-i să mârâie, să blesteme şi să amenințe vreo două minute. Grupul era tipic pentru materialul cu care trebuia să lucreze. Chiar ceva mai bun, pentru că drogații fuseseră excluşi.

Avea acum o sută douăzeci de recruți, iar cu ceata lui Coleman, urma să ajungă la o sută şaizeci. Fiecare grup făcea un antrenament de-o săptămână - cât se putea -, apoi era dispersat. Cu două zile înainte de începerea festivalului, trupa avea să se strângă laolaltă pentru repetiția finală şi antrenamentul de coordonare. Dacă încep cu o sută şaizeci, probabil că atunci vom avea o sută douăzeci. Ceilalți se vor evapora. O să facem ca unii dintre ei să se evaporeze.

Oamenii mormăiau, vorbeau între ei şi bocăneau din picioare, aşteptând ca Sargent să spună ceva, să accepte provocarea, să încerce să-şi asume responsabilitatea, ca să i-o poată disputa. Sargent rămase tăcut, imobil, până când mormăitul încetă, până când toți ochii se ațintiră asupra lui. aşteptând cu toții să le vorbească, să întrerupă tăcerea.

- Sper că v-ați lămurit, zise el, în cele din urmă. Nici o revoluție, nici o acțiune militară nu poate fi dusă la îndeplinire fără un fel de conducere. Fără ea, o să rămâneți aici, târguindu-vă între voi toată ziua, şi n-o să se întâmple nimic. Mai e cineva care crede că ne putem atinge obiectivul fără conducere? Dacă da, să-şi care imediat curul în altă parte!

Nu se mişcă nimeni, şi nimeni nu vorbi.

- Foarte bine. Ştiţi de ce vă aflaţi aici. Vom prelua controlul în Sunset City şi vom face asta conform unui plan coordonat, ale cărui detalii nu vă vor fi dezvăluite decât cu patruzeci şi opt de ore înainte de deschiderea festivalului, din motive de siguranţă. Veţi efectua o săptămână de pregătire, începând de-acum. Apoi veţi fi dispersaţi în nişte ascunzători din Los Angeles, unde veţi avea mâncare şi băutură, după care veţi fi rechemaţi aici. Trebuie să vă descurcaţi singuri. Există întrebări, înainte de a vă preda asociatului meu, Frank Bellows, care va încerca să vă transforme în ceva asemănător unei forţe de intervenţie?

- Da, ce-i cu armele?

- Corect!

- Când o să avem arme?

Asta era o întrebare sâcâitoare, una căreia Sargent nu7i găsise rezolvare. Să înarmezi o sută şaizeci de nebuni ca ăştia şi să le dai drumul într-un festival rock, ar fi fost o garanţie a dezastrului. Trupa care urma să ocupe scena avea să fie dotată cu M-16, dar decisese deja că trupa aceea va fi alcătuită din el şi Băieţii Munţilor Verzi, doar cu sprijin secundar din partea recruţilor. Evident că unele trupe de diversiune urmau sâ fie înarmate, dar numai un om din trei, şi doar cu pistoale ieftine, cu puţină muniţie. Si, *hotărât*, numai în ultimul minut.

- Veţi fi înarmaţi cu patruzeci şi opt de ore înainte de festival, răspunse Sargent, fără să spună cu ce. Veţi fi, totodată, instruiţi să trageţi cu pistolul şi vă vor fi arătate lovituri elementare de karate. Nimic distractiv, rânji el, lupeşte, doar cât să vă protejaţi într-o încăierare şi să puteţi omorî un poliţist cu mâinile goale, dacă-i nevoie.

- Bravo!

- Da!

Sargent râse când plictiseala se evaporă, cel puţin pe moment, transformându-se în strigăte, agitare de pumni şi

fanfaronadă prostească. Isuse, ar trebui să-ţi ieşi din minţi ca să le dai ăstora arme serioase. Sunt buni doar de carne de tun.

Din fericire, doar pentru asta o să fie buni.

Simţindu-se bine dispus, Barry Stein conduse Kannann Ghia sa de pe şosea către poalele semideşertice, sterpe, ale munţilor San Bernandino. Soarele era sus, iar cerul de-un albastru strălucitor, verific sudului Californiei. Acţiunea Sunset City mergea ca pe roate şi fata de lângă el era udă de transpiraţia primului lor regulat... Ca într-o poveste favorită a sa, luată dintr-un film iugoslav despre rezistenţă: conducătorul partizanilor merge în munţi, cu iubita lui, să-şi întâlnească trupele.

Ruby B'erger îi zâmbea Jarg, deşi puţin înfricoşător. Era un lucru nostim să fii cu o femeie care te poate speria un pic şi care-ţi picase din senin. Asta îţi amintea că schimbările subite erau posibile. 1 se părea un semn bun pentru lovitura din Sunset City.

Avuseseră o şedinţă a Comitetului de Acţiune Revoluţionară în casa dărăpănată a lui Stein, din Topanga Canyon. O casă fără etaj, cu cinci camere, clădită în jurul unei camere centrale duble, si o bucătărie legată de sufragerie printr-o arcadă deschisă. Toate celelalte camere erau aripi de modă veche, adăugate acelui T central, în momente diferite, de diferiţi proprietari, încât clădirea ajunsese un şir de extinderi ale structurii iniţiale din lemn. Poate pentru că încăperea dublă era, în acelaşi timp, inima istorică, dar şi arhitectonică a casei, oamenii gravitau spre ea, iar ei trei ajunseseră, în cele din urmă, să se adune în jurul mesei de picnic, din centrul bucătăriei, acoperite cu ţigări, chiştoace cu marijuana si ceşti cu cafea solubilă.

Ivan se afla într-o dispoziţie expansivă chiar şi pentru el. Se şi vedea apărând în lumina reflectoarelor cu un eu bubuitor, şi făcea totul să se asigure că această lumină va fi

cât mai strălucitoare posibil în acea clipă de glorie. Lansase zvonuri vagi în *Time, Newsweek* şi la Asociaţia Publiciştilor că se va întâmpla ceva demn de a fi dat la ştiri în Sunset City, deci măcar presa avea să trimită reporteri, dacă nu putea.să ocolească interdicţia dată de Beck echipelor de ştiri din televiziune. Pacifica Radio urma să înregistreze tot ce se putea în timpul festivalului - Beck nu avea cum să interzică nişte casetofoane simple - şi seînţel'eseseră să lase casetele să fie folosite de toţi, după prima difuzare în eter.

- Tot ce avem de făcut e să rezistăm o zi, zise Ivan, agitându-şi mâinile şi expirând fum de drog. Beck n-o să poată ascunde ce se întâmplă. Toată ţara o să afle că Sunset City a devenit zonă liberă, că nu-i doar o răzmeriţă la un festival rock. Am mobilizat suficient opinia publică în sprijinul nostru, aşa că nu vor îndrăzni să trimită Garda Naţională. Vor trebui să acţioneze prin intermediul tribunalului, iar Owen poate să-i reţină acolo până când strângem banii să cumpărăm proprietatea pe care am ocupat-o.

- Putem să vindem postere ca să strângem bani, propuse Ruby. Imagini mari ale tale, în jacheta strâmtă a Unchiului Sam, fudulin-du-te într-o oglindă cât peretele.

- O să-ţi dau un autograf pe primul, Ruby, promise, dulce, Ivan. Poţi să-l răsuceşti ca pe o sulă artificială şi să te gândeşti la mine când te eliberezi de frustrări.

- Nu vreţi să vă rezervaţi ostilitatea pentru duşmani? întrebă Stein, obosit.

Se muşcaseră reciproc de când începuse toată treaba. Poate ar fi mai bine să se futä zdravăn şi să termine odată!

- îmi pare rău, Barry, zise Ruby. Ştiu că atragerea celor din mass-media e necesară, ştiu că Ivan e singurul pe care-l putem împinge în faţă. Vreau doar să nu mai facă atât pe supereroul. Asta-i o manifestare de şovinism masculin. Noi

luptăm împotriva unei asemenea chestii, dar acum o folosim, iar el profită de ocazie!

- Te-ai simți mai bine dacă aş pretinde că-s un homo? ripostă Ivan. Dacă mă dau mare şi mă vait că fac un sacrificiu nobil, de ce mi-ar jigni conştiința revoluționară expunerea orgoliului meu?

- Mă faci să borăsc, răspunse Ruby.

- Aşa eşti tu. Eu sunt cum sunt si nu te mint în privința asta.

- Ti-ai prezentat punctul de vedere! comentă Ruby, plictisită.

- Să nu mai fim atât de negativi, interveni Stein. Ivan şi-a rezolvat bine treaba, iar tu ai reuşit o chestie grozavă obținând sprijinul Mişcării şi menținând la un loc grupuri atât de diferite.

- *Tu* eşti cel care ne ții la un loc, Barry, zise Ruby, cu vocea ei dogmatică, apropiată de blândețe. Tu ne-ai introdus la Bradshaw Ranch, în tine au încredere grupările Mişcării, care se suspectează reciproc, iar tu ne împiedici,*pe mine şi pe Ivan, să ne omoram.

Se uită la Stein cu admirație sinceră, iar în momentul acela păru mai atrăgătoare, scăldată în reacția orgoliului său. Figura ei colțuroasă arăta mai degrabă puternică, decât nefeminină, iar bărbatul observă că femeia avea buze pline, chiar senzuale. Nu arată prea bine, dar e o femeie tare, şi crede că *eu* sunt cel tare. Gândul nu-i displăcu,

Ivan îi aruncă o privire, transmițându-i un semnal bărbătesc subtil: mijirea ochilor şi aplecarea minusculă a capului, prin care-l întreba dacă dorea s-o lase baltă sau voia să rămână singur cu Ruby. Stein se gândi, îl privi țintă pe Ivan o clipă îndelungată, şi îi indică ce voia. Tot schimbul de priviri se petrecu într-o secundă, când Ruby nu se uita la ei, întinzându-se să-şi ia ceaşca de cafea.

- Da, Barry este Lenin al nostru, zise Ivan. Ne-a strâns la un loc şi ne ţine la un loc. Eu sunt un star al mijloacelor mass-media şi nu pretind că sunt un politician practic. Trebuie să facem tot ce putem şi să nu ne amăgim că putem să facem orice.

- Aşa o fi, replică Ruby. Dar cred că ar trebui să depunem un efort şi să ne menţinem comportamentul personal pe linia idealurilor pentru care se presupune că luptăm.

- Ai fi fost un mare comisar, Ruby, aprecie Ivan, ridicându-se de la masă. Mă întorc în oraş, să-mi vântur un timp egoul sexual şo-vinist-burghez. Am găsit o puştoaică neruşinată, care, în starea ei de sclavie mentală, se bucură să mi-o sugă.

- Eşti un porc, Ivan! exclamă Ruby, dezgustată.

- Guiţ, guiţ! răspunse acesta, dându-şi ochii peste cap, într-o parodie grosolană a poftei animalice, în timp ce ţopăia ca o maimuţă spre uşă.

- Ne întoarcem în oraş? întrebă Stein, după plecarea lui Ivan.

- Poate într-o clipă. Mai întâi să vorbim despre ceva.

- E-n regulă.

Femeia sorbi din cafea, privind în jos.

- Ascultă, te simpatizez, Barry, am încredere în tine. Nu eşti un egoist masculin infantil, ca Ivan. Cred că ne respectăm unul pe celălalt.

- Aşa e.

- Bine, zise ea, privindu-l în ochi, atunci pot să-ţi spun că mi-ar plăcea să ne regulăm. Fără să ne implicăm în rahaturi sexiste romantice. Mă atragi, te respect, mi-ar plăcea s-o fac cu tine, dar asta-i tot. Ce zici de-o asemenea relaţie?

Stein încremenise, neştiind ce simte. Nu i se mai făcuse de foarte mult timp o propunere deschisă de către o femeie, şi oricum nu aşa. Cu atât sânge rece. Dar avea impresia că Ruby era oricum, numai cu sânge rece nu. Temperamentală, n-avea cum să fie tipul rece, logic, pe care-l afişa ea. Exista

ceva demn de admirație în această dihotomie, ce-l făcea să simtă afecțiune pentru Ruby şi lăsă ca acest lucru să i se vadă pe față. Ruby n-avea sânge rece, ci era în călduri - cu tot ce implica asta. îl speria un pic, dar într-un fel ce-i pria. Toate astea se aflau însă în mintea lui, căci felul în care-i pusese întrebarea îi lăsase trupul neputincios, deşi ştia că, la momentul potrivit, ar fi fost încântat s-o reguleze.

- Cred că m-ar tenta să încerc. Dar... ah... mă simt cam ciudat acum...

- Din cauza felului în care te-am întrebat? Stiu că nu-s pricepută la treburi din astea. Poate că nu vreau să fiu. Ştiu doar că-mi place să fiu cinstită.

Timid, Stein puse mâna pe ea. Avu impresia unui gest forțat.

- Admir ce-ai făcut. Cu adevărat.

- Dar nu te excită.

Stein ridică din umeri.

- Nu-i vina ta, ci a circumstanțelor.

- Atunci, să schimbăm circumstanțele, propuse ea, apucându-l de mână şi, practic, trăgându-l de pe scaun. Cum se ajunge în dormitor?

Trecură împreună prin sufragerie şi intrară în dormitor - o cameră de dimensiuni mari, aparent mai mică din cauză că era aglomerată de rafturi cu cărți din podea până-n tavan, cu teancuri de *Flăsh,* de două şifoniere îndesate cu haine şi grămezi de cărți şi discuri, multe dintre ele în plicuri nedesfăcute încă. în mijlocul acelui talmeş-balmeş se găsea un pat de apă destul de mare, cu cearşafurile cam cenuşii.

Ruby nu păru să reacționeze în vreun fel la cele aflate în jur.

- întinde-te pe pat şi scoate-ți hainele, zise ea, liniştită, şi o să te excit.

Ca prostit, ca un somnambul, Stein se aşeză pe marginea patului şi se apucă metodic să-şi desfacă şireturile. Ruby îl

privea, nerăbdătoare, cum se dezbracă, cu o grabă sexuală ciudată, nervoasă. Lui nu i se părea că se dezbracă pentru o amantă şi, când se întinse pe pat, se simţi rece, stânjenit, ca un pui jumulit.

Brusc, fără să-şi scoată nici o haină, fără preliminarii sau drăgălăşenii, femeia se aruncă pe burtă, cu capul între picioarele lui. I-o luă în gură cu un gest iute, fără graţie şi...

Era minunată!

Era fantastică, fără teamă, reţineri sau jenă. Gura ei era catifea untoasă, un instrument de plăcere cu care putea să-şi cânte cântecul de dragoste pe care nu-l putea exprima în cuvinte. Limba şi buzele ei nu erau doar agenţi ai extazului sexual, ci transmiteau nuanţe plăcerii, aveau simţuri, aveau suflet şi o mare tandreţe plină de afecţiune. Stein rămase uluit. Capturat. Ieşit din minţi. înflorea în gura ei ca un boboc de trandafir. Nu-i venea să creadă că o femeie ca Ruby, cu atitudinea ei glacială faţă de bărbaţi, cu supersensibilitatea ei faţă de orice strop de şovinism masculin, putea s-o sugă aşa.

Gemea, tremura, lăsă cunoştinţa să zboare, se lăsă pe el însuşi să devină un obiect fremătător al plăcerii în universul cald, umed al dragostei, agitându-se spre eliberare...

Brusc, femeia şi-o scoase din gură şi se ridică în picioare, smul-gându-şi pantalonii şi bluza. Arzând de poftă, Stein avea impresia că dura o veşnicie, deşi ea se despuia cu o viteză formidabilă. Trupul ei gol era cam îndesat şi bondoc, dar puternic, nu gras. Avea sânii mici, înalţi şi fermi, iar pântecele era tare, musculos, întins ca o tobă. Bărbatului îi plăcea ce vedea.

- Acum e rândul tău să mă exciţi, zise ea, cu voce răguşită, cu ochii arzând înăbuşit, dar cu gura strânsă într-o expresie aproape comică de hotărâre.

Fără alte vorbe, se aruncă în patru labe peste el, umplându-i câmpul vizual cu tufişul ei negru şi creţ.

Stein fu şocat, atras, scârbit, îngrijorat. II înfuriase cererea ei de reciprocitate, dar avea dreptate. Abia aşteptase să se cufunde în ea şi să se elibereze, nu să-şi amâne propria lui satisfacere ca să-i facă ei plăcere, dar, totodată, fusese impresionat de modul direct al cererii ei. într-un fel, era cinstit, curat şi josnic de murdar, în acelaşi timp. Toate astea în universul pizdei ei, în care el se cufundă.

Femeia oftă, se prăbuşi peste bărbat, îngropându-i faţa în trupul ei, agitându-şi pelvisul uşor, blând, pe buzele lui, având grijă să nu-l lovească în această excitare, la fel de tandră când primea pe cât fusese când dăduse.

Ea lua plăcere de la el, iar bărbatul se trezi că şi el se înfrupta din ea, dăruindu-i, că oftatul femeii şi tremuratul erau răsplătite în sine, că nu se mai grăbea. Nu mai avea de ce să se grăbească.

Ruby se rostogoli de pe el şi se ghemui alături, înconjurându-l cu braţele, îmbrăţişându-l cu blândeţe. Avea ochii uşor sticloşi, zâmbea si părea fericită. Stând nas în nas, se priviră reciproc multă vreme. Apoi, femeia închise ochii şi-l sărută, un sărut lung, cu gura deschisă, plin de limbi ce se împleteau şi de sunete, dar blând, cu un echilibru mutual între putere şi tandreţe.

- *Acum* să facem dragoste! spuse ea, când buzele li se despărţiră.

Si o făcură îndelung, Ruby având grijă ca fiecare să fie deasupra la fel de mult, pentru a menţine simţul echilibrului. Lui Stein nu-i păsa, găsind lucrul acesta emoţionant şi reprimându-şi chiar şi zâmbetul interior. Ea îi spunea ceva, iar pe el nu-l deranja să asculte.

După aceea se pipăiră un timp, serviră cafea şi alune, iar în cele din urmă, se îmbrăcară, hotărâţi să amestece plăcerea cu afacerile si să se ducă la Bradshaw Ranch pentru o zi.

Ce ciudat, gândi Stein, mirosim încă a sudoarea celuilalt şi nu ştim ce simţim unul pentru altul. Sau dacă simţim ceva.

Suntem prieteni care se'fut, sau amanți? Există oare vreo diferență între cele două cazuri, ori pasiunea este doar o condiționare socială? Oare cred, *cu adevărat,* rahaturile astea?

Scoase Karmann Ghia de pe drumul principal, intră pe un drumeag murdar şi pătrunse într-o zonă de țară, îngrădită cu sârmă ghimpată: coline cenuşiu-castanii cu umbre strâmbe de desişuri rare de ilice.

Poarta din gard nu părea încuiată, dar de ea atârna o inscripție proaspătă, ce declara: „Drum particular, trecătorii vor fi dați în judecată."

Asta-i felul relației pe care-o am cu Ruby? Am pus fiecare câte o inscripție cu trecerea oprită şi garduri de sârmă ghimpată? Ea e doar o figură potrivită în fanteziile mele revoluționare? Oare Ruby ce fantezii are despre mine?

Sau sunt supraexcitat din cauza unui futai necomplicat?

Clădirea fermei era situată în partea de jos a unei mici depresiuni dintre două dealuri scunde, ascunsă vederii de cuhne. La vreo jumătate de metru în fața lor, se aflau cinci corturi mari, iar pe un şir de pari din spatele acestora fuseseră prinse în cuie ținte cu siluete omeneşti. Se trăsese zdravăn în ele.

în fața corturilor stăteau aliniați vreo douăzeci de oameni, cu bustul gol, în două şiruri, față în față. Aplicau lovituri de karate în traheea partenerilor, în cadența strigătelor de „Loveşte, loveşte, loveşte!" scoase de un negru îmbrăcat într-o cămaşă militară veche.

- Sargent nu pierde vremea, zise, aprobator, Ruby.

- Seamănă prea mult a Parris Island pentru gustul meu, răspunse Stein şi parcă maşina în fața casei joase, din pari de lemn vechi, albiți de soare cât să ajungă cenuşii.

- Mi se pare că seamănă cu o tabără de partizani din Sierra Maestra, replică Ruby, cu emfază. Arată că oamenii de-aici iau treaba în serios, ceea ce e o adevărată plăcere după ce-

am pierdut atât timp printre egotiştii care fac revoluție dând din gură.

- Pun pariu că individul face şi trenurile să sosească la timp, mormăi Stein.

- Barry, nu cumva eşti *gelos?*

- Nu-mi place să fiu considerat un revoluționar de rahat.

Ruby îl strânse de mână şi-l sărută pe buze oarecum ironic.

- Nu m-am referit la tine. Stii ce-am vrut să zic. Sper că nu te simți vinovat, îl consolă ea - el tresări, iar femeia zâmbi. îmi pare.rău, dar nu m-am putut abține.

într-un fel, era o scuză benefică.

- Să inspectăm trupele, comisare, propuse Barry.

- *Da,* tovarăşe, răspunse ea, cu un accent rusesc exagerat.

Era prima oară când o vedea replicând unei glume.

Se îndreptară spre poartă şi verificară dacă-i încuiată. Era - ceea ce i se păru ciudat lui Stein. Bătu, iar după câteva momente îi deschise un bărbat cu pielea măslinie, care purta o bluză militară şi o puşcă automată M-16 bine unsă.

- Cine naiba sunteți? întrebă el, amenințător.

Stein se simți mai mult sâcâit decât intimidat.

Cine dracu' eşti tu, să mă ameninți cu arma şi să mă întrebi *pe mine* cine sunt? Reprezentăm două treimi din Comitetul de Acțiune Revoluționară, asta suntem! Suntem cei care am alcătuit acest grup. Suntem cei care-l conducem.

- Eu primesc ordine de la Chris Sargent, răspunse, provocator, omul cu arma, apropiind țeava pustii de mijlocul lui Stein cu un gest ce părea foarte normal. Nimeni nu intră decât atunci când spune el.

Stein deveni conştient că era amenințat cu arma, ceea ce nu i se mai întâmplase vreodată. Asta-l înfurie, dar îl şi sperie un pic.

- Atunci, adu-l pe Sargent aici! se răsti el cu ce-i mai rămăsese din curaj.

- Chiar aşa o să fac! răspunse puşcaşul şi-i trânti uşa în nas.

- Asta-i o porcărie! mormăi Stein.

Ruby părea calmă, chiar încântată.

- Omul nu ne cunoaşte din vedere, zise.ea. Face o treabă bună. Ți-ar plăcea ca FBI-ul să pătrundă aici?

Stein arătă spre karatiştii care exersau lovituri ucigătoare în curte, spre țintele ciuruite şi spre poarta în spatele căreia dispăruse individul cu M-16.

- Ti-ar plăcea ca FBI-ul să vadă scena asta? Ți-ar plăcea ca frații şi surorile din Mişcare să vadă aşa ceva?

Uşa se deschise şi apăru Chris Sargent, cu capul descoperit, într-o uniformă ponosită, cu un Luger la cingătoare Părea mai solid ca în Los Angeles, mai puternic, un om remarcabil. Stein mai întâlnise traficanți de droguri importanți, dar Sargent părea mai mult de-atât.

- Regret că Baum v-a tratat aşa, dar l-aş fi halit de viu dacă lăsa să intre pe cineva pe care nu-l cunoştea.

- E-n regulă, zise Ruby.

Sargent îi conduse în casă, în hol, apoi într-o cameră echipată cu un pat, o masă si şapte scaune, toate pliante. închise uşa în urma lor, apoi se aşeză.

- N-ar fi trebuit să veniți, le zise el.

Stein se aşeză în fața lui, iar Ruby, la jumătatea distanței dintre ei. Lui Stein nu-i plăcu asta. Nu-i plăcea nimic din ce se întâmpla aici.

- Cine eşti tu să-mi spui că n-ar fi trebuit să vin? Eu am închiriat locul ăsta. Eu te-am angajat pe tine. Noi suntem doi dintre cei trei conducători ai acestei acțiuni. Ce se întâmplă aici?

- Ia-o uşor, Stein, răspunse Sargent. Am vrut să spun că n-a fost deştept din partea voastră să veniți aici din cauza riscului inutil pentru toți. Dacă te-a supravegheat cineva, am dat-o naibii.

- Nu ne-a urmărit nimeni! afirmă Stein.
- Linişteşte-te. îmi pare bine că-i aşa.
- Locul ăsta arată ca o tabără militară, spuse Stein, furios. Arată ca o chestie dintr-un film de război.
Fanteziile despre conducerea trupelor de partizani erau o treabă, dar să vii aici şi să descoperi că Sargent antrena o armată în miniatură, era cu totul altceva.
- Asta *este* o tabără militară, replică Sargent. Ce-ar fi trebuit să fie?
- Are dreptate, Barry, interveni Ruby. La ce te-ai aşteptat? Chris trebuia să pregătească o forță de intervenție.
Sargent îi zâmbi într-un fel care-l făcu pe Stein să fiarbă de furie.
- E bine că unul dintre voi înțelege realitatea.
Şi mai rău, femeia păru să se încălzească auzind complimentul.
- îmi place cum ai organizat treaba. îmi place că nu pierzi vremea.
- Cine ştie, s-ar putea să-ți placă felul în care-mi pierd vremea...
Ruby se înroşi, dar nu de furie. Stein avu o presimțire pe care preferă să n-o examineze prea îndeaproape...
- Dacă tot suntem aici, interveni Stein, sper că nu te superi dacă ne-ai întocmi un raport despre progresele obținute.
Sargent se ridică.
- Dacă tot sunteți aici, spuse el, prietenos, o să vă arăt ce se întâmplă.
Lui Stein nu-i plăcu faptul că se uitase la Ruby atunci când vorbise, iar ea îi întoarse privirea.
O s-o regulez azi? se întrebă Chris Sargent în timp ce-i conducea pe Stein şi pe Ruby Berger prin curtea în care Bellows încerca să-i învețe câteva lovituri de karate pe cei din

grupul Berkeley. Sunt sigur că Stein nu mă place - dacă-i aşa, trebuie lămurit. Să-i arăt cine-i şeful.

Contemplă curul pătrat şi tare al lui Ruby mişcându-se sub jeanşi, pe când mergea cu paşi mari, la mică distanţă înaintea lui şi a lui Stein. O grămadă de energie ce aştepta să fie descătuşată. Nu arăta rău. S-ar putea să-mi placă.

- Izbeşte... izbeşte... izbeşte! cânta Bellows, iar cele două şiruri de hippioţi de stradă loveau cu muchea palmei în nasul adversarului.

O lovitură care, aplicată corect, ucidea instantaneu adversarul, rupându-i osul nazal şi înfigându-i-l în creier. Dar tâmpiţii ăştia ar avea baftă dacă ar face pe cineva să-i curgă sângeHin nas. Când o să termine cu ei, o să fie în stare să vâre groaza în oamenii care au aflat despre karate din filmele cu James Bond. O bandă de hippioţi ţicniţi, care-şi fac treaba, urlând precum King Kong, cunoscând câteva lovituri speciale pentru duminică seara, o să reuşească să reţină forţele de securitate zece, chiar cincisprezece minute bune. Din fericire, doar asta vor putea face.

- Acesta-i ultimul grup, zise Sargent. Ii mai ţinem aici trei zile, apoi îi dispersăm şi mai strângem toată trupa peste şapte zile, pentru o repetiţie finală, chiar înainte de â merge la Sunset City.

- Aş vrea să discut cu ei, îşi exprimă dorinţa Stein.

Sargent zâmbi la ideea că ramolitul ăla intenţiona să li se adreseze cu elan revoluţionar unor tipi deranjaţi la creier. O să fie ca şi cum ai asculta uri plutonier citind despre identificarea efectelor drogurilor unui batalion de drogaţi.

- Eşti invitatul meu. Sunt ai tăi. Bellows, dânsul vrea să le vorbească oamenilor!

- Ascultaţi, strigă Bellows, omul ăsta vrea să vă vorbească.

- Dă-i drumul,

Stein părea cam verde la faţă când ajunse în faţa găştii de ţicniţi, consumatori de LSD, cocaină şi alte asemenea chestii

nasoale. Trebuia să admită că erau o adunătură cu un aspect mizerabil.

- Vreau să vă întreb de ce vă aflați aici. De ce v-a'ți oferit voluntari.

- Voluntari?

-... nimic altceva de făcut...

-... părut lucrul necesar...

Stăteau împrejur buimaci şi mormăiau între ei. Lui Sargent nu-i plăcu. Gagiii erau şi aşa destul de năuci şi dificil de mânuit.

- Tu! zise Stein, arătând spre un puşti cu părul blond, lung, cu pielea rozalie şi cu ochii roşii, puțin cam apropiați. De ce-ai decis să vii aici?

- Omule, mi-au spus că-i rost să spintecăm nişte porci şi că o să fie o grămadă de droguri pe gratis pentru toți.

-... da, chiar aşa...

-... putere poporului, droguri pentru toți...

-... să-i ia dracu' pe porci...

-... să capturăm scena...

Stein nu păru prea încântat.

- Putere poporului! strigă el, să-i convingă pe şobolanii străzilor de sinceritatea lui.

Se îndreptă repede spre Sargent şi Ruby Berger. Sargent îi făcu semn lui Bellows, iar acesta reîncepu cadența.

- Asta-i o adunătură de lumpeni de pe străzi, bombăni Stein, gesticulând şi conducându-i pe ceilalți spre corturi.

- Izbeşte... izbeşte... izbeşte...

- Nostim, comentă Sargent. Spune-mi si mie ce înseamnă „adunătură de lumpeni de pe străzi".

- Izbeşte... izbeşte... izbeşte...

Stein înclină din cap şi nu spuse nimic până când ceilalți nu trecură în spatele corturilor.

- O adunătură de lumpeni de pe străzi este ceea ce ai tu aici. Tâlhari țicniți de stradă, a căror idee de conştiință

revoluționară se reduce la a spinteca oameni şi a lupta pentru droguri gratuite.

- Asta-i o remarcă elitistă scârboasă, Barry, replică Ruby. Sunt frații noştri. Sunt cei umiliți şi obidiți. Sunt victimele pe care vrem să le eliberăm.

t Nu te contrazic, Ruby. Spuneam doar că nu poți avea încredere în oameni ca ăştia din cauza conştiinței lor scăzute. Nu poți să le dai arme şi să-i înveți să ucidă. Ratații ăştia sunt victime ale societății opresive, dar nu cred că ai vrea să-i întâlneşti pe o alee întunecoasă.

- Tu ce crezi, Chris? întrebă Ruby. Ai încredere în oamenii pe care i-ai recrutat?

- Pot să-i stăpânesc.

- Dar ai încredere în ei, crezi în ei?

II cerceta cu ochii aceia verzi, duri, iar Sargent îşi dădu seama că era testat, că un răspuns greşit o s-o închidă ca pe o moluscă, iar un răspuns.corect o s-o deschidă ca pe un semn al păcii. Se implicase în chestia asta revoluționară, de fapt, fără a dori cu adevărat să ştie cum urma să fie dusă lupta, ce fel de jeguri urma să folosească drept came de tun. Vrea să fac pe Che Guevara pentru ea. Totuşi, să nu exagerez.

- îi înțeleg, răspunse Sargent. Am fost nevoit să înțeleg cazurile de aiuriți în Vietnam şi am văzut că-i posibil să-i faci să funcționeze, dacă ştii cum. Au fost momente în care şi eu am fost aiurea. Cine poate fi sigur că nu-i şi creierul lui un pic zgâriat? Nu ne putem permite să le cerem tuturor certificat de sănătate mentală. Indivizii luptă pentru că vor lucruri pe care alții le păzesc de ei. Nu ăsta-i motivul pentru care luptă oricine?

Simți că nimerise, după privirea din ochii ei şi după felul din ce în ce mai arțăgos în care arăta Stein.

- Ai spus lucrurilor pe nume foarte frumos, Chris, zise Ruby. Luptă pentru interesul lor de clasă. *Tu* ai înțeles în ce te-ai implicat.

- Dacă zici... mormăi Sargent, zâmbiridu-i, iar ea îi răspunse tot printr-un zâmbet. Se pare că ştii mai multe despre asta decât mine.

- Putem învăța unul de la altul.

- Probabil...

Ce chestie. > rea să-mi dezvolte conştiința politică, în timp ce eu vreau s-o regulez. Şi să țin comitetul ăsta mărunt de tâmpiți sub papuc. Ce-i cu combinația ăsta de politică si pat?

- Să ne întoarcem în casă, propuse Stein, acrit. Am văzut destul.

- De ce nu? zise Sargent. Aş vrea să-i întâlneşti pe băieții pe care i-am adus din Mexic pentru treaba asta. Poate te vor face să te simți mai bine. Ai ocazia să le spui tot ce-ți place.

Si poate te vor face praf.

O surprinse pe Ruby zăbovind cu privirea asupra lui. O să urmezi tu, drăguțo!

- Jvlart Pulaski, Hank Billingham, Earl Coleman, îi prezentă Sargent. Pe Baum l-ați întâlnit deja, Bellows e individul care face antrenamentul de karate, şi Ortiz... unde-i Ortiz?

- Afară, verifică terenul pentru cursa cu obstacole de mâine, răspunse Coleman, singurul negru.

Cei patru, strânşi în jurul mesei pliante, lângă Sargent, nu semănau cu adunătura de lumpeni văzută de Stein afară. Coleman era înalt, suplu, cu ochii duri. Pulaski, îndesat şi solid, cu părul mai lung, dar cu o expresie de polițist experimentat dintr-un oraş mare, numai ochi reci şi grăsime tare. Billingham arăta costeliv şi relaxat, cu ochii blânzi, înşelători, un pistolar din westernuri aflat în repaus. Purtau cu toții bluze militare cu însemne de caporal şi jeanşi vechi,

ca să semene aparent cu oamenii de pe stradă, dar nu erau hippioți. Arătau duri, decişi, competenți.

Lui Stein nu-i plăcea înfățişarea lor, nici felul în care se aşezaseră automat lângă Sargent, într-un şir solid, în față celor doi străini, nu-i plăceau nici puştile automate pe care le purtau peste tot, ca pe nişte bastoane. Ba, mai mult, nu-i plăcea nici felul în care se uita Ruby Berger la Sargent şi la haita lui, ca o puştoaică de cinşpe ani la un concert Rolling Stons.

- Oamenii ăştia fac parte din afacerea ta mexicană cu droguri? întrebă el.

- Da. Suntem împreună de mult timp. Bellows, Billingham şi cu mine ne-am cunoscut în Vietnam. Cel puțin, cei care vor conduce trupa sunt buni. Indivizi care ştiu cum se face treaba. De aceea nu-s îngrijorat de calitatea oamenilor cu care vom lucra. Suntem suficient de buni ca să-i compensăm.

- Mă întreb dacă oamenii tăi ştiu care-i scopul adevărat al acestei acțiuni, zise Stein, iar Ruby îi aruncă o privire tăioasă, rece.

- De ce nu-i întrebi? propuse Sargent.

- Bine, îi întreb. De ce v-ați vârât în asta?

Cei patru se uitară la Sargent, schimbară priviri între ei, se uitară din nou la Sargent, apoi, Billingham spuse, ca printr-o înțelegere în consens subliminal:

- Vom elibera negoțul cu droguri de mijlocitorii care jefuiesc gagiii cinstiți care transportă semințele - adică noi - şi oamenii care cumpără - consumatorii. Dacă scăpăm de indivizi ca Jango Beck, putem împărți ce rămâne între buzunarele noastre şi prețurile mai scăzute pentru consumatori, iar toată lumea va fi cu adevărat fericită. De-aia luptăm pentru zona liberă.

- Da, corect, zise Baum, tipul care cu o oră înainte îi vârâse puşca în burtă lui Stein. Să scăpăm de mijlocitori.

Stein se uită cu atenție la Sargent, care-l privi, la rândul lui, pe Stein. Billingham îi servise exact ce-i servise el lui Sargent, iar Baum îl imita pe Billingham. Sargent le dezvoltase un interes pragmatic pentru succesul misiunii - creşterea profitului prin vânzarea ierbii direct consumatorilor în zona liberă - şi nu se preocupase' de suportul ideologic. Ceea ce înțelesese reprezenta ideologia propriului interes, ceea ce era un fel de conştiință revoluționară rudimentară. Dar, de fapt, el şi oamenii lui acționau pentru bani, nu pentru satisfacerea unor scopuri idealiste mai mari decât interesul personal. Erau cu puțin deasupra unor mercenari, dar atât.

- Şi în spatele acestei chestii nu se află nimic? întrebă Stein.

- In spatele cărei chestii? se interesă Coleman.

- Nu vă dați seama de marile implicații politice ale stabilirii unei zone libere în care poporul să stabilească regulile?

- Am fost împuşcat în cur trei ani pentru *marile implicații politice,* omule, şi a ieşit un rahat!

- Barry, ce faci? zise Ruby, furioasă. Oamenii ăştia sunt de partea noastră, sunt frații noştri. De ce le aplici un interogatoriu de gradul trei?

Sargent şi ai lui o priviră cu căldură, încurajând-o să continue, să vorbească pentru ei.

- îmi pare bine că avem de partea noastră oameni care nu se amăgesc singuri. Oameni cu interes sincer revoluționar, nu revoluționari de salon din clasa mijlocie, burghezi în căutare de aventuri!

- Nu înțeleg nici jumătate din ce spui, interveni Sargent, dar, dacă vrei să spui că te bizuieşti pe oameni care luptă pentru ei, în loc să lupte pentru cine ştie ce rahat, zic că ai dreptate.

Ruby strălucea. De ce nu vedea că individul făcea mişto de ea?

- Ce-ar fi să discutăm la un nivel mai înalt de conştiinţă? propuse Stein, furios. Despre lupta de eliberare a fraţilor şi surorilor voastre, nu numai a voastră?

- Fiecare trebuie să-şi salveze singur curul, răspunse Pulaski.

- Dar luptăm cu acelaşi duşman, aşa că, atunci când îi dăm un şut în cur, i-l dăm pentru toţi, zise Sargent. Tot astfel, oricine din lume îi dă un şut în cur lui Jango Beck îl dă şi pentru noi.

- Asta-i atitudine revoluţionară cinstită, clară, declară Ruby.

- Cei care daţi şuturi în cur din toată lumea, uniţi-vă! proclamă Stein, ironic.

- Ai priceput! zise Chris Sargent.

- Barry, nu poţi înfrunta realitatea? întrebă Ruby, supărată. După câte am văzut eu, asta-i prima acţiune a Mişcării în care există cineva cu un adevărat simţ organizaţional, care luptă pentru popor din interes propriu, ştiind cum se face aşa ceva!

- Oamenii nu trebuie să păţească nimic în chestia asta, replică Stein. Ideea de a prelua festivalul fusese cea a unei lovituri fără vărsare de sânge.

- Spune-i-o şi lui Jango Beck, interveni Sargent. Voi fi de acord dacă e şi el. Dar, dacă decide că nu-i place să fie jefuit, atunci vor fi riposte, iar unii dintre oamenii lui vor fi răniţi. Poate si dintre ai noştri. Se întoarse spre Ruby. începusem să cred că habar n-aveţi în ce v-aţi vârât, continuă el. Vreţi să luaţi ceva pradă de la Jango Beck, dar nu vă ţin puterile pentru luptă. Oamenii recrutaţi de mine n-au standarde înalte de puritate, iar eu şi băieţii mei lăsăm dâre de noroi în sufrageria voastră revoluţionară. Poate ar trebui să renunţăm la toată povestea. Pentru că nu cred că sunteţi nişte revoluţionari atât de încinşi.

- O, nu, nu, protestă Ruby, noi te sprijinim! Eu aprob tot ce-ai făcut şi cred că o să obţii rezultate - exact ceea ce dorim. Nu-i aşa, Barry?

- Presupun că da, răspunse Stein.

Ce altceva să spună? Era prea târziu să facă altceva; depindeau de Sargent pentru preluarea festivalului. Fără el, n-ar fi reuşit nimic. Suntem în aceeaşi barcă, fie că ne place, fie că nu.

- Cred că ar trebui să plecăm, Ruby, spuse el, ridicându-se şi ţinându-şi răsuflarea.

- Nu mă grăbesc, replică, belicoasă, femeia.

- Am o întâlnire la şase. Trebuie să ne întoarcem acum, ca să ajung la timp.

- De ce nu pleci şi n-o laşi să privească în jur? propuse Sargent impasibil, dar cu ochi ironici, ca ai oamenilor săi.

Stein se simţi un vierme, un jeg.

- Aş dori să arăt unui membru al comitetului vostru revoluţionar ceva mai mult, ca să facă un raport complet. Dacă nu se grăbeşte, Ruby poate să rămână. O voi conduce eu în LA mai pe seară.

- Sau mâine dimineaţă, îl corectă Ruby.

- Mâine dimineaţă, repetă Sargent.

- Putem vorbi o clipă singuri, Ruby? întrebă Stein, simţind râsul ei neauzit pe când vorbea.

- Of, Barry...

- Te rog!

Il lăsă s-o tragă în hol, în timp ce Stein îi zâmbea jenat lui Sargent.

- Ce-mi faci? se răsti el. Ai de gând să rămâi şi să te regulezi cu sălbaticul ăsta? Nu eşti în siguranţă aici. Ai văzut ce fel de loc este. Ca şi Sargent.

- Dacă ne-am regulat, nu înseamnă că-ţi aparţin. Nu permit nici un fel de izbucniri şovine de la nimeni. Ti-am spus, mă regulez cu cine vreau şi când vreau!

- Vrei să te regulezi cu el doar ca să faci pe grozava! Să-mi arăți mie ce poți!

- Te crezi prea teribil. Sargent mă interesează. Mă excită. Şi nu crezi că ar trebui să avem pe cineva lângă el, pe cineva pe care să nu-l fraierească?

- Cine face pe grozava, Mata Hari?

- Uite ce-i, o s-o fac, Barry, şi n-o să mă convingi să renunț. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile între noi.

- *Ce?*

- De ce le-ar schimba? întrebă ea, cu nevinovăție.

Vorbeşte serios, îşi dădu seama Stein. Nu are idee ce îfii-a făcut, ce-mi va face, cât de castratoare e. Cu adevărat nu înțelege!

- *De ce le-ar schimba?* se răsti el. Nu vezi că mă umileşti? Era nevoie de *asta* ca să-ți menții independența?

Figura lui Ruby căpătă un aer nefericit, îngrijorat.

- Nu, nu-i nevoie. Am greşit. îmi pare rău. O să procedez mai bine.

- Cum crezi că poți să faci un asemenea lucru mai bine?

Femeia zâmbi.

- O să vin la tine acasă, mâine dimineață, zise ea. Asta va declanşa vechea întrecere masculină, nu-i aşa?

îl sărută ironică, se întoarse, îi făcu semn cu mâna şi dispăru în camera lui Sargent.

Cel mai nasol era că avea dreptate.

Bellows scuipă chiştocul, se scărpină şi zise:

- Cred că pot.

Coleman aruncă o privire spre Sargent, iar acesta-i făcu semn din sprânceană.

- Bine, şi eu.

Plecară împreună, lăsându-l pe Sargent pe scaunul pliant şi pe Ruby Berger pe pat. Sargetit se uită la ea, şi ea îi susținu privirea, fără să clipească, exact ca un bărbat.

Eşti o găinuşă încăpăţânată, gândi el. După ce Stein se târâse afară din fermă, o condusese într-un tur rapid al locului - poligonul pentru tir cu pistolul, pista pentru cursa cu obstacole, armureria, bucătăria, parcul de maşini. La fiecare oprire, discutaseră îndelung, iar femeia îl impresionase cu o viziune puternică.

Înţelesese imediat că sârma ghimpată şi obiectele de metal ale cursei cu obstacole simulau barierele fizice ce-ar fi putut exista în Sunset City. Nu fusese nevoie să-i arate cineva plăcile de armură din autobuzele Volkswagen jerpelite, fiindcă ea sesizase imediat că motorul suna ca al unui Porsche.

Iar când îi arătase armureria, pusese întrebări neplăcute.

- Ai doar o duzină de arme militare ca acelea pe care le poartă prietenii tăi, Chris, zise ea, privind în cămara cu rafturi de M-16, cutii cu muniţie ieftină, calibrul 38 pentru pistoale, cartuşe şi grenade. N-o.să le distribui tuturor?

- Ce-s nebun? Să distribui unor trupe nesigure mai multă putere de foc decât oamenilor pe care mă bazez?

- Ai spus că ai încredere în popor, Chris, spuse ea cu voce fermă. Ai susţinut că înţelegi poporul.

- Am spus că pot să controlez oamenii pentru că-i înţeleg, iar un lucru pe care-l înţeleg e că nu poţi să le încredinţez carabinele M-16. Le ajung lovituri speciale pentru duminică seara.

- Dar ai lăzi întregi de grenade. Dacă n-ai încredere să le dai puşti, de ce nu le dai din astea?

- Sunt grenade de antrenament. Arată ca aducătoare de moarte si scot un zgomot teribil, dar nu fac mare lucru.

Nu se obosi să-i povestească despre armele de luptă pe care urmau să le aibă băieţii, pentru orice eventualitate.

- Vorbeşti ca şi cum nu te-ai aştepta să fie eficiente. Ca şi cum nu ţi-ar păsa.

- Sunt eficiente. îşi vor îndeplini partea lor din misiune, care-i numai de diversiune. Băieţii mei şi cu mine vom cuceri scena. Suntem singurii care avem motiv să folosim arme eficiente.

- O spui atât de banal, zise ea, iar Sargent nu-şi dădu seama dacă citise în ochii ei admiraţie sau altceva.

îşi juca rolul de membru al Comitetului de Acţiune Revoluţionară.

Ei bine, copilă, ăsta nu-i comitetul vostru, gândi Sargent, ridi-cându-se de pe scaun şi aşezându-se lângă ea pe patul pliant, lucru foarte natural, pentru că în încăpere se aflau doar ei doi.

- Ce crezi despre operaţiune, Ruby?

- E ca tine - o treabă dură, cu multă energie, dar un pic înşelătoare.

- îţi par înşelător?

Ideea îi plăcea.

- Nu eşti chiar acum aşa?

- Ce vrei să spui?

îi zâmbi din ochi.

- Ei bine, nu eşti pe cale să-ţi interpretezi marele număr de seducere?

- *Ihmm?* mormăi Sargent.

- Te aşezi lângă mine, după aia te tragi mai aproape, apoi îţi freci braţul de mine, conversaţia începe să se schimbe, iar apoi...

Sargent o privi cu coada ochiului.

- Eşti uluitoare, zise el.

îl făcuse brusc să simtă că se implicase într-un joc nebunesc cu ea, că fusese implicat toată ziua. Când Stein plecase şi Ruby rămăsese, i se păruse evident că voia să se reguleze. Fusese evident pentru amândoi. Dar după aceea se prefăcuse că nu ştia, iar el continuase pentru că aşa-s

gagicile, ăsta-i jocul lor prostesc. însă chestia asta pe care-o făcea acum însemna ceva nou pentru el, ceva care-l zăpăcea.

- Am fost cinstită cu tine, spuse femeia. Tu de ce nu eşti?

- Eu nu-s cinstit cu tine, dar tu eşti cu mine. Eu mă joc, dar tu nu te joci, da?

- Da, răspunse ea. Hai să fim amândoi cinstiți de-acum înainte, propuse Ruby, punându-i palma pe piept. Voi începe prin a-ți spune că, la sfârşitul conversației, o să te fut. Cinstit, nu? Deci nu mai trebuie să joci vreun rol, putem vorbi ca două ființe omeneşti. După aia, o să ne futem bine şi mâine dimineață o să mă duci acasă la Barry

Stein, ca să nu se supere prea tare. Apoi... ei bine, o să vedem. Am fostsuficient de cinstită?

Sargent îşi simțea capul de parcă ar fi stat prea aproape de explozia unei grenade. De parcă încercase cineva să-i facă un nod marinăresc în creier. De unde apăruse gagica asta? Cum îndrăznea să-i spună că o să-l fută, ea care se ținuse după el toată ziua şi reuşise să-l excite atât? Ce figură îi făcea lui Barry Stein? Ce figură crede c-o să-mi facă mie? Cucoană, eu nu-s Barry Stein!

- Şi dacă nu vreau să te regulez? O să mă violezi?

- S-ar putea.

- Ai vrea, dacă ai putea.

- Tu n-ai vrea?

- Diferența constă în faptul că eu pot, doamnă!

Ea îl privi cu furie şi poftă. Brusc se pomi din nou să-l zăpăcească.

- Iți închipui că poți.

- Ştiu că pot.

- Punem pariu?

- Punem. Pe curul tău.

Şi se întinse spre ea, rânjind.

- *Jigodie, ce vrei să faci!* țipă ea, iar când o apucă de umeri, îl pocni în burtă, tăindu-i respirația.

Cu un gest reflex, se repezi să-i tragă o palmă. Femeia îl prinse de încheietură la jumătatea drumului şi atârnă de ea suficient cât să devieze lovitura, înainte ca Sargent să-şi elibereze mâna.

- Lua-te-ar dracu'! mârâi Chris, apucându-i ambele mâini şi punând-o pe pat, lângă el.

îşi apăsă gura pe buzele ei, le sili să se deschidă, dar nu îndrăzni să-şi vâre limba. Ruby încercă cu toate puterile să-l respingă şi bărbatul trebui să. se străduiască din răsputeri s-o ţină.

în acelaşi timp, femeia îşi vârâse tandru limba în gura lui, răsu-cind-o languros. Şocul plăcerii făcură ca muşchii lui Sargent să se relaxeze o clipă, iar Ruby îl rostogoli brusc de pe ea, aruncându-l de pe pat tocmai pe podea. Chris ateriză pe umăr cu o bufnitură, iar femeia se trânti peste el.

Continuă să-l sărute.

Şi-i descheie pantalonii. O lăsă să-i tragă de pe el, apoi o trase dedesubt, descheindu-i jeanşii. îşi vârî amândouă mâinile sub centură şi-i împinse spre genunchi. Având braţele libere, Ruby îl aruncă din nou de pe ea. Bărbatul se prăbuşi cu pantalonii în mâini, ţinând-o de glezne.

Ea se strecură afară din pantaloni şi' se repezi peste el. îl prinse, îl ţinu, şi, înainte de a-şi da seama, îl regula, stând călare pe el, cu capul ridicat, cu figura congestionată.

- Ia vezi cum e! mârâi ea, apăsându-şi pelvisul în izbituri puternice, ce trimiteau fulgere de plăcere în măruntaiele lui. Ia vezi cum e! mârâi din nou, dar de data asta mai blând.

- Ia vezi cum e! mormăi Sargent, aruncând-o în sus, răstur-nând-o sub el, răspunzându-i cu tărie.

Ea se ridica la fiecare izbitură, împingându-se în el, luptând cu el, incendiindu-l.

Bărbatul gemea în extaz, apoi tăria din el se transformă în plăcere. în acel moment, Ruby îl răsturnă din nou pe spate şi, cu câteva mişcări puternice, îl termină. Cu ea deasupra.

Când deschise ochii, femeia stătea ghemuită pe el, cu părul ciufulit, cu fața transpirată şi murdară, rânjind infatuată, cu ochii plini de-un amestec de plăcere şi triumf.

- Ai pierdut! spuse Ruby.

- Poate o să câştig rândul viitor.

- Eşti nebun?

Sargent zâmbi. Se trezi c-o place. Se gândi că fusese un futai mişto.

- Cunosc şi alte căi mai rele de-a pierde. A fost o luptă corectă.

Ea se aplecă şi-l sărută blând.

- îmi placi. într-un fel ciudat, îmi place cum mă tratezi. Nu mă simt înjosită.

- Cred că ne înțelegem unul pe celălalt, răspunse Sargent.

- Probabil. Ca să fim însă siguri, trebuie să mai încercăm o dată. Ceva mai uşor, de data asta. Pentru că ne înțelegem unul pe celălalt.

El o răsturnă, dar acum, ea nu se opuse, nici el, şi se tăvăliră pe podea ca nişte urşi.

V

Întreaga lume a luat foc, Doamne,
Trecând prin flăcări.
Suntem fiii focului, copii
Dansând în flăcări...

Bill Horvath prinsese linia de bază la chitară, în timp ce Susan cânta cuvintele de pe hârtia pe care le scrisese el. Bobby, Jerry şi Mark băteau din picioare în ritmul muzicii pe care o auzeau pentru prima oară, iar ochii lor îi spuneau lui Horvath ceea ce ştia deja: „Trecând prin flăcări", cântecul pe care-l scrisese ca să umple golul din album, urma să fie, probabil, hitul discului.

Trăim si murim în chinuri, Dansând în flăcări. Trăim şi iubim în extaz, Dansând în flăcări...

Afară, în bezna canionului, un câine urla, un motor bubuia, iar stelele străluceau slab în noaptea caldă, cețoasă. Briza care sufla în sufragerie prin uşile deschise era plină de dulceața bougainvillaelor şi amară de muşcătura smogului de sfârşit de vară din LA. Susan cânta cuvintele cu voce clară, puternică, dar prea subțire pentru o piesă muzicală fără sprijin instrumental, însă Horvath îl vedea pe Bobby apăsând pe clape în minte şi pe Jerry bătând ritmul pe genunchi cu degetele.

*

Fiecare este destinat Să treacă prin flăcări Si fiecare cunoaşte extazul Râzând în ploaie. Dansând în flăcări. Trecând prin flăcări. Dansând în flăcări...

Susan lăsă cântecul să moară într-o şoaptă, apoi bătu din palme încântată.

- îmi place!

- Un adevărat succes.

- Cea mai bună piesă de pe disc.

Horvath se aşeză iarăşi pe scaunul lui favorit şi lăsă Vibrațiile pozitive să se rostogolească peste el. Cel mai plăcut lucru era că acest cântec însemna o direcție nouă, nu mai era exploatarea imaginii lui Star, dar rămânea, totuşi, un produs Velvet Cloud. Poate iesisera-cu adevărat din capcană. Poate că jivina aia de Jango avusese tot timpul dreptate. Horvath se trezi iubindu-l şi urându-l pe Jango Beck, un sentiment puternic încă din vremurile bune de altădată, din San Francisco, când Jango îi ridicase pe culmi. Acele vremuri de aur, cu maşinăria lor ciudată, triunghiulară, funcționând cu o viteză karmică...

Poate ne mişcăm din nou, poate ajungem la adevăratul izvor al energiei noastre. Şi poate că nu-l vom recunoaşte. Poate că doar Jango îl ştie cu adevărat... Poate ar trebui să avem încredere în el...

- Arăți de parcă ai rezolva ghicitoarea universului, Bill, zise Bobby. Ne spui şi nouă?

Horvath râse.

- încercam să mă hotărăsc dacă pot să am încredere în Jango Beck.

- Asta chiar e ghicitoarea universului!

- Omule, nu-i nici o ghicitoare, e o întrebare *prostească!*

- Şi ce-ai decis? întrebă sec Bobby.

- N-ai crede, dacă-ți spun. Nici eu nu cred, răspunse Horvath.

Mark luă un chiştoc cu marijuana, îl aprinse, trase un fum, i-l trecu lui Jerry, apoi zise:

- O mulțime de oameni vor avea încredere în Jango Beck peste două zile. Peste un sfert de milion.

- Gândul e zăpăcitor, mărturisi Bobby.

- Ia de-aici, zise Jerry, întinzându-i chiştocul. Zăpăceşte-te un pic până atunci.

- Vine cineva, îi anunță Susan.

Şedea pe marginea unei măsuțe, privind, prin uşa deschisă, prin întunericul-de-pe-întunericul-de-sub-întunericul canionului la luminile ca nişte bijuterii ale oraşului de la poalele colinei. Nu ascultase conversația şi acum, dacă le atrăsese atenția, Horvath auzi un automobil mic străduindu-se să urce. Un Volkswagen, un Datsun sau o Toyota.

- Poliția? întrebă Bobby, ținând chiştocul.

Privirea lui Horvath o întâlni pe-a lui Susan şi izbucniră amândoi în râs.

- E de mirare să fie nişte polițişti, se amuză Susan.

Se duseră amândoi să vadă cine sosea.

- De unde ştii că nu-i poliția? se interesă Mark.

- Răspunsul, amice, pluteşte în vânt, răspunse peste umăr Horvath.

- Voi doi sunteți uluitori, declară Bobby, plin de afecțiune. Cu adevărat *uluitori.*

S- Toyota? propuse Susan, pe când păşeau în noaptea tropicală fierbinte. Dacă vremea o ține tot aşa, Sunset City va avea parte de vibrațiile verii din California de sus. Crezi că-i o Toyota, Bill? repetă Susan.

- Hmm? făcu Horvath, îndreptându-şi atenția spre sunetul motorului. Nu cred. Pare a avea răcire cu aer, probabil că-i un Volkswagen.

- Nu, un autobuz.

- Nu, nu-i suficient de puternic pentru un autobuz.

O maşină mică, albastră', luă ultima turnantă a drumului, devenind vizibilă câteva momente înainte de a fi ascunsă de parcul din fața casei.

- O Kctrmann Ghia, zise Horvath. Am avut dreptate.

Ai spus că-i Volkswagen.

- O Karmann Ghia *este* un.Volkswagen. Un trup caraghios cu măruntaie de VW.

- Pe cine cunoaştem cu o asemenea maşină?

Horvath ridică din umeri.

- O să aflăm. Cel puțin nu-i poliția. Nici Jango.

- Sigur că-mi amintesc de tine de la High Castle, zise Susan. Erai furios că o să-ți pierzi ziarul din cauza unui gangster.

- Aşa-i, recunoscu Barry Stein. Ştiți probabil cine-i Ivan Blue. Iar aceasta este Ruby Berger, cel de-al treilea membru al Comitetului de Acțiune Revoluționară.

Susan prinse vibrațiile colective instabile ale acestui Comitet. Ruby era o fată banală, probabil un fel de activist politic, şi se considera un nimeni în comparație cu Ivan Blue, pe care-l invidia şi-l ura. Se crispase auzind maniera în care-i prezentase Stein. Din felul în care şedea pe sofa lângă Stein, Susan deduse că se culcase cu acesta. Dar aura de tensiune din jurul lor, în calitate de cuplu, îi spunea că nu formau o

pereche. Ivan Blue era o minge de energie nervoasă ce trosnea de vibrații. Nu-mi place asta, gândi ea. Nu-mi jjlace deloc...

- Am auzit de Comitetul de Acțiune Revoluționară, spuse Bobby, pe un ton neutru.

- Şi ce-ai auzit despre noi? aproape că țipă Stein, ascunzându-şi cu greu paranoia.

- Oh, doar că va declanşa un fel de acțiune revoluționară dură la Sunset City. Se presupune că tipii politici cu greutate vor încerca să preia festivalul.

- *Unde ai auzit asta?* şuieră Ruby Berger, lăsând orice deoparte.

- O, simple zvonuri...

- Da, interveni şi Jerry. Unii spun că Jango a înscenat un mic balamuc revoluționar pentru filmul lui.

- Asta chiar pare o idee a lui Jango, zise Bill.

- Credeți-mă, Jango Beck nu înscenează ce-i pregătim, declară Stein.

- Da? făcu Bill. Crezi că poți să i-o plăteşti lui Jango Beck?

Se lăsă pe spătarul canapelei ca o pisică leneşă, prefăcându-se indiferent, dar Susan îl cunoştea prea bine ca să nu ştie că gândul de a-l jefui cineva pe Jango îl încânta.

- Vrem să-i luăm Sunset City, spuse Stein.

- Şi cum o să faceți asta? se interesă, cu cinism, Bill.

Dar dincolo de cinism, Susan simți fulgerul fanteziei...

- Nu cred că ar trebui să ştiți, răspunse Ivan Blue.

- Ce vrei să spui, omule? ripostă Bobby, luând-o pe urmele lui Bill şi sprijinindu-l. Ce-i cu tot rahatul ăsta? Pregăteam un material nou şi ne-ați întrerupt. Spune ce-ai venit să ne spui sau cară-te!

- Vrem să ne ajutați în organizarea acțiunii, izbucni Ruby Berger.

- Raaa-hat!

Dar Bill ridică mâna, iar Jerry şi Mark se supuseră. Bobby era încă furios.

- Lasă-i să spună ce-au de spus! îi ceru Bill.

- Omule, să nu ne implici în vreun rahat revoluţionar!

- Vreau doar să ascult o poveste amuzantă.

Bobby încuviinţă din cap, apoi ridică din umeri.

- Bine, tu eşti şeful!

- Plănuim să punem stăpânire pe scenă şi pe sistemul de amplificare, apoi să le folosim pentru a conduce oamenii să preia Sunset City pentru ei înşişi, anunţă Stein.

- Si cum o să faceţi asta? întrebă Bobby.

- De îndată ce preluăm scena, proclam Sunset City o zonă liberă, zise Ivan Blue. Hrană gratuită, dragoste liberă, droguri libere, aer liber, libertate poporului! Nu pot să oprească un sfert de milion dintre noi!

Jerry şi Mark se lăsară atraşi de fantezie, chiar şi Bobby îşi pierduse ostilitatea. Susan simţi seducţia ideii. Un sfert de milion de oameni eliberând cu trupurile lor un petec de pământ, creând primul sol liber pentru milioane de străini în ţara lor natală, un loc în care să-ţi croieşti destinul ce ţi l-ai ales singur. Si Bill se îndreptase, şezând pe marginea canapelei între ei, ca un şef tribal, şi ascultând cu un scepticism în scădere un vraci roşu la faţă.

- Poate va fi aşa, spuse el. Ce vă face să credeţi că puteţi ocupa scena? Omule, îl cunosc pe Jango Beck, probabil că are nazişti pe post de paznici. Şi asta dacă-i amabil.

- Nu ne îngrijorează asta, interveni Ruby Berger. Am avut grijă de problemă.

Ciudat, dar Stein păru să se întunece la faţă, răsucindu-se de durere...^ - - Asta nu-i. un răspuns, comentă Bobby.

- Ţi-am mai spus, încercă să-l lămurească Ivan Blue, nu trebuie să ştii răspunsul. Află-l de la cineva care-l ştie.

- Ce-i.cu tot rahatul ăsta? întrebă Bobby, supărat.

- Adevărul este că avem un plan detaliat şi forțele necesare pentru a-l duce la îndeplinire, răspunse Stein. Dar cu cât ştie mai puțină lume, cu atât mai bine. Se pare că ştiu deja prea mulți.

Emitea impulsuri negre de teamă, o teamă neagră, dungată cu verdele ca fierea al urii din gelozie. Oamenii ăştia sunt implicați în ceva ce le răsuceşte karma. Nu şi-ar fi ieşit atât din fire dacă n-ar fi legați de ceva ce le-a scăpat de sub control.

- Si cum vrei să te ajutăm să realizezi planul, dacă nu ne spui nimic despre el? se*interesă Bobby.

Bill doar stătea, sorbind totul...

- Avem nevoie de un semnal de pe scenă ca să coordonăm acțiunea, spuse Stein. O mulțime de oameni răspândiți prin festival trebuie să înceapă să se mişte în acelaşi timp.

- Asta-i tot? întrebă Bill. Vreți doar să cântăm un anumit cântec, la o anumită oră.

- Da, ar fi grozav! Ceva care să -aducă oamenii într-o stare de spirit revoluționară, apoi - *zcip!*

- Pot să scriu ceva pentru asta, propuse Bill. Am un cor pe care-l numesc „Lumi noi în schimbul celor vechi", care-mi bubuie în cap. Pot să fac ceva. De fapt, chestia asta ar putea să mă ajute la scris.

- Te gândeşti cu adevărat să faci aşa ceva? rupse tăcerea Susan, în cele din urmă.

Simțea liniile de forță psihică alunecând din centrarea spre Bill către bipolaritate, cu amândoi în centru.

- De ce nu?

- Dar, zise Bobby, ce naiba, o să cântăm o melodie!

- Pot s-o fac.

Văzu că Bill se decisese, iar Bobby, urmând exemplul lui Bill, îi va trage pe Jerry şi Mark după el. Dar ea constituia jumătate din Velvet Cloud. Votul ei era decisiv. Stein, Blue şi Ruby Berger ştiau acest lucru şi simțeau reținerea ei.

Stein o bombarda cu valuri de nevoi disperate, fără vreo legătură cu ceea ce solicita; cumva, chestia asta îi umpluse centrul şi stătea acolo, făcând ca ființa ei să vibreze de groază. Nevoile lui Rudy Berger erau la fel de puternice, dar de-a lungul traiectoriei spre triumf ducea o dorință simplă; psihicul ei alunecase din realitate într-un plonjon nebunesc, cu capul înainte, spre glorie. Doar Ivan Blue părea să privească toată chestia doar ca pe un alt eveniment din viața lui.

Teribila greşeală a tuturor acestora o sfâşia, Nu exista un ochi de linişte în furtună. Nu exista un centru în acest grup, nici armonie, nici o realitate împărtăşită... Se află pe drumuri diferite. Vor exploda.

- Susan? Susan?

Bill o privea în ochi şi-i vorbea blând, iar ea îşi dădu seama că înlemnise acolo de... cât timp? Stein şi Berger o priveau nervoşi. Camera devenise prea liniştită.

- Sunt bine, răspunse ea. Mă gândeam.

- Eşti sigură? întrebă Bill.

In ochii lui era o lucire de teamă, o teamă colorată de amintiri ale grijilor trecute.

- Sunt sigură, zise ea, nesigură de nimic, de ce să facă sau să zică, cum să-i spună lui Bill ce simțise şi să-l confrunte cu realitatea lui Star, sau să lase roata să se învârtească spre ce le era scris...

- Ce crezi despre toate astea, copilaş?

- Putem discuta singuri o clipă, Bill?

Fulgerările fricii lui Barry Stein o ciuruiau cu durere. Dar nu voia ca Bill să observe. Nu putea să-l lase să se teamă pentru ea şi să se înconjoare amândoi cu aura acelei frici, pornind din nou spirala descendentă, vria karmică din care doar Jango fusese în stare să-i scoată, şi asta împotriva voinței lor. Nu putem lăsa să se întâmple asta din nou, copile. Orice ar fi mai bine decât asta.

- Ieşim să luăm aer, anunță Bill, luând-o de mână şi ignorând vizibilele fulgerări de paranoia.

- Ce s-a întâmplat, copile, eşti bine? întrebă Bill Horvath.

Susan stătea în întunericul estompat al râpei din spatele casei, cu ochii verzi fosforescenți, reflectând lumina sufrageriei spre el. Arată foarte ciudat, gândi Bill. De parcă se află iar la marginea prăpastiei.

- N-am vrut să vorbesc în fața lor. De ce vrei să faci chestia asta?

Horvath nu se gândise cu adevărat.

- E un lucru destul de uşor de făcut, poate mă va determina să scriu alt cântec bun. Nu risipim nici un fel de energie, şi... am făcut-o...

Dar el ştia când se confruntă cu simțurile măruntaielor sale. Era un mod de a-i spune lui Jango du-te dracului; era un motiv personal de a participa la festivalul acela blestemat. Simțea că e un lucru *drept,* că, dacă nu se mişca în acel spațiu al destinului lor, urmau să fie împinşi din nou la negarea vieții, la autodistrugere.

- Cred că am simțit că trebuia sTo facem. E un motiv adevărat ca să mergem la Sunset City, e o cale spre realitate să fim iarăşi Velvet Cloud, să însemni mai mult decât alt disc bine vândut şi mălai în buzunarul lui Jango Beck. Dacă procedăm aşa, ne vom reuni. Şi poate că datorez asta oamenilor.

- Te iubesc, copile, spuse Susan.

- înseamnă că eşti de acord cu mine?

Femeia oftă.

- Dacă va fi ceea ce spun oamenii aceia că va fi, sigur că vreau să-i ajut, să particip. Dar...

- Dar?

Ce-o rodea? Ce-o speria?

- Nu-mi plac vibrațiile lor. Da, Bill, asta-i, îmi place ce vor să facă, însă nu-mi plac vibrațiile pe care le produce toată

chestia. Nu ştiu de ce, dar n-am încredere în vibraţiile alea. Indivizii nu sunt împreună.

- Poate că noi vom fi din nou împreună. Poate că noi suntem exact ceea ce trebuie pentru asta. Măcar vom descoperi ceva despre noi înşine. Dacă putem fi cu adevărat iarăşi Velvet Cloud.

- Crezi că putem?

- Eu zic să-i lăsăm să-i facă figura lui Jango. Să fim *cu adevărat* ceea ce ar trebui. Nu bani pentru Beck, ci energie pentru oameni.

Susan tremură un moment, apoi se ghemui în braţele sale, săru-tându-l îndelung şi adânc, trecându-şi mâinile prin părul lui.

- Ce pot să-ţi spun, în afară de faptul că te iubesc?

Ochii ei luceau ca ai unei pisici în noaptea caldă de vară, semnale lucitoare ale dragostei ei, ale credinţei ei în ceea ce însemnase să fie împreună, în Velvet Cloud. Suntem iar împreună, în centrul a ceea ce ne stăpâneşte. Simt asta, simt că şi ea simte, şi că prin acest lucru facem parte din el. Esenţa dragostei pluteşte în aer.

Dar în braţele sale, Susan se înfioră o dată, de două ori, de parcă o briză rece.trecuse prin ea.

Tremurând de furie, John Horst se uită la negrul uriaş care-i bara calea spre birourile.Dark Star cu trupul lui pe jumătate gol, ca un paznic nubian dintr-o epopee biblică.

- Nu-mi pasă cine cu cine-i în şedinţă, spune-i că John Horst e aici si vrea să-l vadă *acum.* Ştie de ce.

pletoşi cu jeanşi cârpiţi şi' tricouri se ridicaseră, părând gata de plecare. Aerul se albăstrise de atâta fum de drog.

-... sigur că paznicii vor avea grijă? zicea un pletos.

- O să-i las pe propriii mei paznici să-mi bată echipa de înregistrare?

- Cu tine nu se ştie niciodată, Jango.

- Cine altul şi-ar pirata propriii artişti?

- N-ai de ce să fii îngrijorat, Chick, zise Jango, trăgând dintr-o ţigară cu marijuana şi luând notă de prezenţa lui Horst cu o înclinare a capului.

- Aminteşte-ţi lozinca noastră: să nu fuţi niciodată un Rubber Duck!

- Cum s-o uit, Chick, doar eu am făcut-o!

Rubber Duck? Unde auzise numele ăsta? Nu la o întrunire a,consiliului? De la Taub? Nu exista o firmă numită Rubber Duck Records?

Cei trei pletoşi ieşiră din încăpere trecând pe lângă el, fără a-l remarca în vreun fel care să-l facă să creadă că ei n-ar fi dorit ca el să-i observe.

- Ei, John, zise Beck, turnându-şi o porţie zdravănă de coniac dintr-o carafă de pe masă.

Horst se aşeză în faţa lui Beck, în partea cealaltă a mesei, despărţit de acesta de o rază aruncată de candelabrul Tiffany - un con de iluminare galbenă, prin care plutea fumul acru, ce părea să-i dea o substanţă tangibilă.

- Stii de ce am venit.

Beck încuviinţă din cap, turnă alt coniac, şi-I împinse peste masă lui Horst. Cu un gest reflex, acesta îl luă, apoi sorbi jumătate, trimiţând o dâră de căldură pe esofag către stomac.

- Pentru că-ţi închipui că ai fost tras pe sfoară.

- Si?

1 r,

- Ai dreptate, zise Beck, râzând. Iţi dai seama. Taub voia ca *Sunset City* să omoare studioul ca să forţeze vânzarea. O pierdere de trei milioane ar rezolva problema într-un mod drăguţ, nu-i aşa?

- Dar f/e *cel* întrebă Horst. Am avut o înţelegere. Dacă-l pricopsim pe Taub cu cheltuielile festivalului, ajungi preşedinte la Eden Records. De ce această dublă înşelătorie?

De ce vrei să vinzi studioul unei bande de speculanţi de terenuri? Ce câştig ai tu din afacerea asta?

- Mă simt înduioşat să descopăr că te mai interesează bunăstarea mea, zise Beck, după ce sorbi din coniac.

Horst dădu pe gât restul băuturii, simţind cum o vâlvătaie i se răspândeşte din măruntaie către extremităţi - o senzaţie artificială de energie, o bună dispoziţie chimică. II înşela, dar îi dădea un fel de putere a disperării. Nu m-ai terminat încă,.Beck. Nu pe termen lung.

- N-o să te las să scapi numai cu atât, ameninţă el.

- Oare? făcu Beck, potolit, privindu-l cu ochii săi negri, vioi, cu un zâmbet cinic, superior, tăcut.

- Consiliul poate anula cecul. Dacă fac asta, rămâi personal cu o datorie de trei milioane de dolari.

- Adevărat. Crezi că viaţa ta valorează trei milioane de dolari?

- Scuteşte-mă de ameninţări gangstereşti ieftine, Beck! se răsti Horst.

Nu însă fără un strop de teamă, pentru că Beck se aplecase în faţă pe coate si-l fixa cu ochi reci de cobră.

- Nu văd de ce e necesară contrasemnătura ta, John. Consiliul nu va opri plata cecului. Taub şi cu mine avem suficiente voturi pentru a rezolva problema.

- Poate că nu le ai. Depinde de felul în care vor vota bancherii.

- Iţi închipui că vor vota ca să accepte o pierdere de trei milioane a companiei?

- Vom avea o pierdere de trei milioane oricum. Nu crezi că o vor vârî pe gâtul celui care a provocat-o?

- Nu şi dacă pot s-o vândă cu zece cenţi la dolar combinaţiei Carbo-Williams, împreună cu o profitabilă vânzare a facilităţilor studioului. Şi să mai recupereze alt milion şi un sfert ca publicitate pentru discuri.

- Te-ai gândit la toate, se răsti Horst, dar termină printr-un oftat, pentru că ştia că Beck avea dreptate.

Nu exista cale de scăpare. Taub câştigase; se terminase cu Eden Pictures.

- *La toate*, John.

- Chiar la câştigul tău.

Beck se lăsă pe speteaza scaunului, aprinse un chiştoc cu marijuana şi aruncă fumul albastru în direcția lui Horst. Pereții verzi ai sălii de şedințe părură să pulseze, ca o extindere a arterei ce bubuia în tâmpla lui Horst, amintindu-i ce putea să producă prea multă încordare inimii sale. Dar durerea nu-l speria de data asta; se agăța de tăcerea prelungită a lui Jango, iar tensiunea nerezolvată era cea a speranței.

- Am pregătit două scenarii, John. Scenariul numărul unu. încerci să convingi consiliul să blocheze cecul. Dai greş pentru că, fiind fraierit atât de mult, calea mea e cea mai ieftină pentru EPI, întrucât eu şi Taub avem voturile. Dar s-ar putea să fie dispuşi să spurce pe cineva, fiindcă *va exista* o pierdere, iar acțiunile EPI vor scădea. Ia ghiceşte pe cine! Fără Eden Pictures, pe cine ar scoate țap ispăşitor?

Beck sorbi din coniac, aplecându-se iar în față.

- Scenariul numărul doi. Nu faci valuri. Nu recurgi la consiliu. Laşi cecul să treacă. îmi faci o favoare, iar eu îți voi face una mai mare.

' - Care?

- în primul rând, cumpăr toate acțiunile EPI pe care le ai, la prețul curent, înainte de a ieşi la iveală tot rahatul. Te alegi cu vreo două sute de mii.

- Nu mă cumperi atât de ieftin. Nu-mi distrugi toată viața şi...

Beck ridică mâna, cerându-i să tacă. Gestul avea ceva care impunea.

- Asta-i doar un câştig minor. Preiau tot planul pentru *Sunset City* ca producător. Aşa că n-o să mai pot face vreun film în oraşul ăsta. Nu-mi pasă! Acum urmează poanta; când o să vindem studioul, vom păstra Eden Pictures în viață, ca o companie de finanțare şi distribuire a filmelor, iar tu vei fi preşedinte. Şi pentru că vom transfera cheltuielile festivalului combinației Carbo-Williams, *Sunset City* va aduce practic profit companiei de distribuție, de la primul dolar încasat. Mâna e mai iute decât ochiul, Horst! Sau măcar mai iute decât IRS.

- Doamne, şopti Horst. Doamne!

Se minună de eleganța întregii combinații. Ticăloasă, dar elegantă, în schimb, va salva Eden Pictures şi cariera mea. Eden Pictures va fi mai mic, dar, pe de altă parte, nu vom mai produce gunoi pentru televiziune. Am posibilitatea să aleg proiectele pe care vreau să le finanțăm sau să le distribuim, poate doar trei-patru filme bune pe an, nu voi mai dispune de puterea pe care am avut-o, nu voi mai câştiga ca înainte, însă voi supraviețui. Şi mă voi potoli. Cum au cerut doctorii. N-aş fi crezut că o să scap atât de uşor când am intrat pe uşă.

- Poți să-l determini pe Taub să fie de acord cu asta? întrebă el pe un ton ce spunea clar că accepta târgul.. - - Când îmi voi juca ultima carte, replică Beck, râzând, Taub nu va fi în situația să facă valuri.

Horst dădu din cap.

- Te cred. Dar la ce-ți foloseşte toată povestea asta? După cum stau lucrurile acum, cumperi acțiuni despre care ştii că vor scădea, îți distrugi reputația de producător şi vei obține doar un film ratat. Nu-mi închipui că eşti filantrop, Beck!

Beck sorbi restul de coniac şi trase din chiştoc. Ochii îi scânteiau prin fum.

- Asta-i doar partea vizibilă a icebergului meu, John. Apele mele sunt adânci. Ne-am înțeles sau nu?

- Trebuie să semnez târgul cu sânge?
- Aşa-mi placi! Ai simţul tradiţiei.
VI
Paul Conrad hăpăi o mână de migdale şi caise uscate, vârî punguţa în buzunar şi se înapoie la decoruri, consumând zahărul, ca să capete energie, şi proteinele, pentru a rezista, ştiind că va avea nevoie de amândouă. Azi trebuia să filmeze scena finală a interioarelor de dinainte de începerea festivalului şi, fiind vorba de o scenă-de sex decentă între Velva şi Rick Gentry, promitea să fie cea mai mare încercare de până atunci.
Velva stătea în spatele luminilor, în faţa decorului camerei de motel, răsfoind o revistă de reclame, pe care o citea la începutul scenei. Fusese costumată într-o pijama transparentă roz, care reuşea să combine o sugestie lubrică de inocenţă pe-cale-să-fie-violată cu o maximă expunere de carne.
Paul veni din spate şi o atinse pe umăr. Femeia se întoarse, mişcându-se fluid sub atingerea pe care el o prelungi câteva secunde. In mod automat, gura ei se întredeschise, iar buzele părură să i se umezească. Tipa îi făcea ochi dulci, tânjea după el.
- Vreau să arăţi cu adevărat sexy acum, pentru mine, Velva, zise Paul, tachinând-o uşor. Să pari cu adevărat aţâţată.
- Ar trebui să-mi dea un Oscar dacă reuşesc să par aţâţată când mă pipăie Rick Ick13.
- Gândeste-te la altcineva. La cineva care te excită.
- O să mă gândesc la cocOşelul tău în mine, propuse ea, frecân-du-şi vârful unghiei de la deget de prohabul lui şi provocându-i o izbucnire necontrolabilă de poftă.
- Velva, eşti incredibilă, gemu el, simţind adevărul afirmaţiei sub diferi te.forme - incredibil de grosolană,

incredibil de coruptă, incredibil de naivă, incredibil de exasperantă.

şi Taub avem voturile. Dar s-ar putea să fie dispuşi să spurce pe cineva, fiindcă *va exista* o pierdere, iar acțiunile EPI vor scădea. Ia ghiceşte pe cine! Fără Eden Pictures, pe cine ar scoate țap ispăşitor?

Beck sorbi din coniac, aplecându-se iar în față.

- Scenariul numărul doi. Nu faci valuri. Nu recurgi la consiliu. Laşi cecul să treacă. îmi faci o favoare, iar eu îți voi face una mai mare.

- Care?

- în primul rând, cumpăr toate acțiunile EPI pe care le ai, la prețul curent, înainte de a ieşi la. iveală tot rahatul. Te alegi cu vreo două sute de mii.

- Nu mă cumperi atât de ieftin. Nu-mi distrugi toată viața şi...

Beck ridică mâna, cerându-i să tacă. Gestul avea ceva care impunea.

- Asta-i doar un câştig minor. Preiau tot planul pentru *Sunset City* ca producător. Aşa că n-o să mai pot face vreun film în oraşul ăsta. Nu-mi pasă! Acum urmează poanta; când o să vindem studioul, vom păstra Eden Pictures în viață, ca o companie de finanțare şi distribuire a filmelor, iar tu vei fi preşedinte. Si pentru că vom transfera cheltuielile festivalului combinației Carbo-Williams, *Sunset City* va aduce practic profit companiei de distribuție, de la primul dolar încasat. Mâna e mai iute decât ochiul, Horst! Sau măcar mai iute decât IRS.

- Doamne, şopti Horst. Doamne!

Se minună de eleganța întregii combinații. Ticăloasă, dar elegantă, în schimb, va salva Eden Pictures şi cariera mea. Eden Pictures va fi mai mic, dar, pe de altă parte, nu vom mai produce gunoi pentru televiziune. Am posibilitatea să aleg proiectele pe care vreau să le-finanțăm sau să le

distribuim, poate doar trei-patru filme bune pe an, nu voi mai dispune de puterea pe care am avut-o, nu voi mai câştiga ca înainte, însă voi supravieţui. Şi mă voi potoli. Cum au cerut doctorii. N-aş fi crezut că o să scap atât de uşor când am intrat pe uşă.

- Poţi să-l determini pe Taub să fie de acord cu asta? întrebă el pe un ton ce spunea clar că accepta târgul.

- Când îmi voi juca ultima carte, replică Beck, râzând, Taub nu va fi în situaţia să facă valuri.

Horst dădu din cap.

- Te cred. Dar la ce-ţi foloseşte toată povestea asta? După cum stau lucrurile acum, cumperi acţiuni despre care ştii că vor scădea, îţi distrugi reputaţia de producător şi vei obţine doar un film ratat. Nu-mi închipui că eşti filantrop, Beck!

Beck sorbi restul de coniac şi trase din chiştoc. Ochii îi scânteiau prin fum.

- Asta-i doar partea vizibilă a icebergului meu, John. Apele mele sunt adânci. Ne-am înţeles sau nu?

- Trebuie să semnez târgul cu sânge?

- Aşa-mi placi! Ai simţul tradiţiei.

VI

Paul Conrad hăpăi o mână de migdale şi caise uscate, vârî punguţa în buzunar şi se înapoie la decoruri, consumând zahărul, ca să capete energie, şi proteinele, pentru a rezista, ştiind că va avea nevoie de amândouă. Azi trebuia să filmeze scena finală a interioarelor de dinainte de începerea festivalului şi, fiind vorba de o scenă-de sex decentă între Velva şi Rick Gentry, promitea să fie cea mai mare încercare de până atunci.

Velva stătea în spatele luminilor, în faţa decorului camerei de motel, răsfoind o revistă de reclame, pe care o citea la începutul scenei. Fusese costumată într-o pijama transparentă roz, care reuşea să combine o sugestie lubrică

de inocență pe-cale-să-fie-violată cu o maximă expunere de carne.
Paul veni din spate şi o atinse pe umăr. Femeia se întoarse, mişcându-se fluid sub atingerea pe care el o prelungi câteva secunde, în mod automat, gura ei se întredeschise, iar buzele părură să i se umezească. Tipa îi făcea ochi dulci, tânjea după el.
- Vreau să arăți cu adevărat sexy acum, pentru mine, Velva, zise Paul, tachinând-o uşor. Să pari cu adevărat ațâțată.
- Ar trebui să-mi dea un Oscar dacă reuşesc să par ațâțată când mă pipăie Rick Ick[14].
- Gândeşte-te la altcineva. La cineva care te excită.
- O să mă gândesc la cocoşelul tău în mine, propuse ea, frecân-du-şi vârful unghiei de la deget de prohabul lui şi provocându-i o izbucnire necontrolabilă de poftă.
- Velva, eşti incredibilă, gemu el, simțind adevărul afirmației sub diferite forme - incredibil de grosolană, incredibil de coruptă, incredibil de naivă, incredibil de exasperantă.
Si poseda, o incredibilă putere de atracție animalică, căreia nu putea să nu-i răspundă, chiar dacă ştia că-l folosea ca pe o armă. Ştia ce scenă juca, dar nu putea să iasă din ea complet.
- Potoleşte-te! mormăi Paul, arătând din cap către Gentry, care apăruse din cabină, măreț ca regina de mai.
Reuşi să transforme fraza în ceva intim. Astăzi o să arate excitată, gândi el, închipuindu-şi c-o s-o am. E nevoie de doi să poți juca jocul sexual star-regizor.
Paul se îndepărtă de scaunul Velvei şi se întâlni cu Gentry la vreo sută de metri de decor.
- Sunt gata pentru chinul de azi, declară Gentry. Aduceți-o pe mica domnişoară Păsărică.

Pe Paul îl străbătu un fior de furie, apoi tremură dezgustat. Dar nu voia să arate acest lucru. Astăzi va fi suficient de rău, fără să-l mai las şi pe Gentry să mă atragă în scârboşenii.

- Stiu că poţi să faci o treabă de profesionist, indiferent de" sentimentele tale.

Gentry zâmbi ca o fetiţă - şi nu era o comportare inconştientă de homosexual, ci o chestie deliberată.

- O, am metoda mea de a mima entuziasmul pentru carnea de femelă. Mă concentrez asupra lucrului pe care mi-aş dori să-l fac. Cu un bărbat nu trebuie să fac tot timpul asta, zise el, apoi îl' privi ţintă pe Paul şi zâmbi. N-ai vrea să ştii ce, cu cine şi cum?

Paul se trezi roşind şi remarcă reacţia târzie a lui Gentry când îl văzu. Nu ştia ce să. facă,

- Nu vreau să-mi destăinui nici un secret al meseriei, zise el, în cele din urmă.

- Da, meseria a ajuns mizerabilă în zilele astea. Dar nu-mi pasă.

Iar momentul pe scurse - sau se transformă în altceva.

- In regulă. Velva, pe locuri! Rick, să încercăm o trecere, strigă Paul, bătând din palme şi retrăgându-se spre cameră, făcându-şi apoi ieşirea.cu o mutră de tiran de teatru.

Velva intră în decor, se întinse pe aşternutul albastru şi îşi rezemă capul de perna mare, albă.

- Bine, spuse Paul, să repetăm scena. înainte de-a începe filmarea, să intrăm în pielea personajelor. Velva, ia revista. Rick, ia sticla şi paharele, ascunde-le la spate şi...

Velva apucă revista, prefăcându-se că o citeşte, iar în dreapta decorului, Gentry luă o sticlă de Jack Daniels şi două pahare de apă, într-o mână pe care o ţinea la spate; cu cealaltă ar fi trebuit să bată la uşă.

- Motor! zise Paul.

Gentry ciocăni în uşă.

- Cine-i?

Gentry ciocăni încă o dată.

Velva se sculă din pat, merse desculță pe covor, cu sânii zbă-tându-i-se liber sub pânza roz, si deschise uşa. Manifestă surpriza prescrisă de scenariu când îl văzu pe Gentry, dar nuanța de ia-te-uită-ce-se-târăşte-de-sub-piatra-asta era oribilă.

- Ai o aspirină? zise Gentry, strălucitor.

- Te doare capul?

- Nu, dar o să ne doară pe amândoi mâine dimineață, răspunse Gentry, închizând uşa în spate de parcă ar fi ținut un buchet de trandafiri.

Paul se văzu nevoit să admită că individul făcea tot rahatul ăla de treabă bine, exact aşa cum îşi imaginase fragiiientul de film.

- Doug, nimeni nu mi-a făcut avansuri în felul ăsta, zise Velva, cu o voce de fetiță.

Gentry arăta de parcă abia îşi stăpânea râsul.

- Eşti virgină, Peggy?

- Nu; răspunse Velva, arcuindu-şi trupul către Gentry, pe când ochii săi priveau în jos, într-o imitație de sfială. Numai că nu mi-a făcut nimeni astfel de avansuri.

Apoi râseră împreună, fals. Crimă, nu altceva, gândi Paul.

- Afară, un sfert de milion de hippioți înnebuniți de droguri se călăresc, fără să se ascundă, pe panta colinei, zise Gentry, înfumurat. Mi se pare că ar fi cazul să luptăm pentru pileală şi pentru bunul, vechiul, murdarul sex din camerele de motel.

- Cred că am putea să bem un pahar şi să stăm un pic de vorbă, spuse Velva mecanic.

După care se întoarse, păşi iar pe covor si se aşeză pe marginea patului. Gentry se aşeză lângă ea, deschise sticla, turnă câte un deget de Bourbon în fiecare pahar şi-i întinse unul Velvei.

- Pentru moartea lumii vechi şi pentru naşterea celei noi! toastă el, ciocnind paharele şi dând pe gât ceaiul rece.

Apoi puse mâna pe coapsa femeii, iar Paul o văzu pe aceasta cum se crispează, într-un moment în care scenariul recomanda să se lase pipăită, să se încălzească.

- Bea, Peggy!

Velva zâmbi oribil, scârbită, şi sorbi din băutură.

- Tăiați! strigă Paul.

Velva se rostogoli imediat jos din pat, departe de Gentry, în timp ce acesta se mişcă la fel de rapid în cealaltă direcție. Iar asta fusese doar repetiția scenei de dragoste. Ce-o să fie când se vor săruta? Dar când fiecare îl va dezbrăca pe celălalt?

- Bine, acum sunteți amândoi beți. Velva, eşti puțin surprinsă. Rick, tu te-ai îmbătat pentru că aşa voiai.

Velva şi Gentry stăteau întinşi unul lângă altul pe patul desfăcut, cu capetele pe perne. Părul le fusese ciufulit cu grijă de machiori. Gentry îşi scosese cravata şi pantofii, arătându-şi pieptul neted, fără păr, prin cămaşa descheiată până la buric. Pijamaua Velvei fusese descheiată, iar sticla goală pe jumătate şi cele două pahare stăteau între ei, pe cearşaf, ca un comitet de împăciuire.

Paul vârî din nou migdale şi caise uscate în gură. Avea material folosibil pentru prima parte a scenei. Dar nu fusese obținut uşor şi nu era nimic mai mult decât doar folosibil. Atât expresiile Velvei, cât şi ale lui Gentry, ca reacție la replicile celuilalt, fuseseră groaznice în cea mai bună dublă, iar felul în care-şi rostiseră replicile fusese aproape tot aşa de nereuşit.

Măcar am pus lucrurile în mişcare. Pot să fac o scenă falsificând totul, dintr-o mulțime de cârpeli de prim-planuri şi imagini cu tot soiul de reacții, presupunând că pot să extrag imagini utile din ceea ce s-a filmat.

Dar scena *asta* n-o pot falsifica din cârpeli. Pe asta trebuie s-o obțin de la ei.

Ei bine, tu ai vrut să fii regizor, deci regizează!

- Gata, să încercăm de la: „Mă simt atât de beată şi sofisticată". Motor!

- Mă simt atât de beată şi sofisticată, zise Velva, înconjurân-du-şi paharul cu degetele şi privind drept spre cameră, la Paul.

îşi scutură capul şi părul îi căzu pe frunte - o chestie nostimă.

- Iar eu mă simt beat şi primitiv, replică Gentry. Nu-i primitiv să zaci pe un pat dintr-o cameră de motel, pilit, în timp ce, la câțiva kilometri, Era Vărsătorului trece prin riturile pubertății?

- îh? făcu Velva, uitându-se încă la Paul prin părul ciufulit, alunecând un pic din pat, ridicându-şi pijamaua largă pe picior şi aranjând u-se în noua poziție cu o vălurire senzuală provocată pe cearşaf de curul ei.

Gentry era probabil singurul bărbat din cameră căruia nu i se sculase. Făcea încă pe bețivul înfumurat, fără să reacționeze deloc conform circumstanțelor. Doamne, după felul în care joacă, arată exact ca un homosexual lipsit de speranță! Tocmai când se presupune că Velva îl excită...

- Spuneam că băştinaşii n-au astâmpăr în noaptea asta. Mai toarnă-mi un pahar si si hai să facem dragoste până nu vin să ne taie capetele!

- Doug Winter, te porți ciudat, zise Velva. Sunt într-un pat de motel eu un bărbat pe care l-am cunoscut în avion, beată, beată, beată, gata s-o iau razna, şi nu pricep cum am ajuns în halul ăsta!

- Suntem orfani în furtună, Peggy, nişte gringo în hotelul *Hillon* din Țara lui Oz. Asta-i tot ce avem în comun, copile, de aceea ne aflăm aici. Cei de-afară sunt de-ai tăi?

- Nu, chicoti Velva, târându-şi curul pe cearşaf în timp ce se trăgea spre Gentry, care împietri. Sunt de-ai tăi?

- Nu i-am văzut în viața mea! reuşi să îngaime Gentry.

- Atunci, hai să facem dragoste! spuse Velva, completându-şi rostogolirea şi aruncându-se peste Gentry, lipindu-şi gura de-a lui, cu o mişcare a părţii de jos a torsului ce tăie răsuflarea echipei de filmare.

Gentry îngheţă, apoi se zbătu ca un şarpe în chinuri.

- Tăiaţi! strigă Paul. Tăiaţi!

- Căţea murdară! mârâi Gentry, azvârlind-o pe Velva de pe el şi ştergându-şi gura cu dosul palmei.

- Da ce-am făcut? întrebă Velva, inocentă, cu ochii aţintiţi asupra lui Paul, ca o pereche de arme cu raze sexuale.

- Nimic, Velva, ai fost bine, interveni iute Paul, gândind: „Să nu-mi strici asta, Gentry!" Apoi zise: Rick, vreau să-ţi vorbesc.

- Asta voiam şi eu, răspunse Gentry, ţâşnind din decoruri şi şarjând ca un bizon rănit spre cabina lui, îmbrâncind ajutoare şi machiori, apoi trântind uşa după el.

- Faceţi o pauză, le spuse Paul celorlalţi, mergând iute şi hotărât spre cabina lui Gentry. Una scurtă. Reluăm filmările peste cinci minute.

Tăcerea care urmă răsună ca un gong în mintea lui Paul, pe când deschidea uşa, întrebându-se ce poate să facă împotriva unui interpret principal care nu suporta să fie atins de interpreta principală.

Gentry stătea chiar lângă intrare, cu o grimasă de mânie, cu ochii arzându-i de furie.

- Pizda asta oribilă mi-a vârât limba până la jumătatea gâtului! răcni el, tremurând. Doamne, a fost groaznic! Si a făcut-o special!

- Şi-a jucat partea cât de bine s-a priceput, Rick. N-a fost mai uşor pentru ea decât pentru tine. îţi înţeleg problema, dar trebuie să ne descurcăm într-un fel.

- O, îmi înţelegi problema! Nu-i mai greu pentru mine dec*: pentru ea? A jucat toată scena pentru tine şi se freca, se căţăra i mine de parcă aş fi fost tu...

Gentry tremura. Se întinse spre Paul, apoi se retrase. Paul nu şti. cum să procedeze. Gentry părea că luptă cu ceva dinăuntrul lu: Singura posibilitate de a obține partea din scenă a Velvei e s-o pun să joace scenele cu sex pentru mine. Dar cu ăsta ce să fac?

- N-ar fi atât de rău dacă n-ai încuraja-o, se plânse Gentry, reuşind să-şi stăpânească vocea, dar având ochii plini de emoție. Dacă n-ai face totul atât de evident. *

- Despre ce vorbeşti? întrebă Paul, simțind împunsături de vină din cauza spectacolului prostesc la care se expusese, simțind pentru prima oară durerea lui Gentry ca pe a unui semen uman, dar ştiind că singurul lucru rezonabil pe care-l putea face era s-o ignore. N-am făcut nimic.

- Sigur că nu! N-ai stat ca o statuie grecească, să aibă la ce să se masturbeze!

- Rick, nici vorbă de aşa ceva!

Am mers oare atât de departe? Sau asta-şi închipuie el? Dar, oricum, *funcționează* - e singurul lucru care merge şi aş fi tâmpit să-l opresc.

- Poate că ar trebui să-ți arăt ce faci, zise Gentry şi zâmbi subit, uitându-se la Paul cu ochii plini de-o, poftă ce-i dădu tânărului senzația că i se contractă stomacul în jurul nucilor şi fructelor mâncate, de parcă ar fi fost putrede, acre. Poate că ar trebui să-ți arăt o-face ea, adăugă Gentry cu voce mătăsoasă.

- Rick...

Brusc, Gentry deveni serios.

- îmi pare rău că te-am plictisit cu toate astea, Paul. Hai să filmăm scena blestemată şi să trecem mai departe.

Deschise uşa şi ieşi înaintea lui Pauf din cabină.

Nu-mi imaginez ce-i în capul individului, gândi Paul, nu-mi pot imagina cum să-l determin să joace scena cu Velva. Mă întreb dacă-l înțeleg prea bine.

Ceva îi spunea că, dacă voia să termine filmul, dacă nu voia să-şi rateze cariera, trebuia, mai devreme sau mai târziu, să găsească o cale să-I manevreze pe Gentry. Indiferent dacă-i plăcea sau nu.

- Gata!

- *Sunset City*, scena şaptişpe, dubla unu.

- Porniți.

Motor!

M:t simt atât de beată şi sofisticată, zise Velva Leecock, do-ndu-şi să fie adevărat, dorindu-si să fie atât de trotilată, încât să 'i.-acă prin scena aia oribilă fără să-şi dea seama.

"aul stătea lângă cameră cu pelvisul arcuit înainte, încât stofa 'î/ntalonilor se mula pe V-ul dintre picioare. Velva se concentră.-.upra acelui triunghi de stofă: îşi focaliză atenția asupra lui, în timp ce îşi scutura capul, făcând să-i cadă părul pe frunte. Se uită în ochii lui Paul, închipuindu-şi carnea de sub haină îmbobocind la atingerea ei. Gentry fusese redus la o pată aflată la marginea câmpului vizual.

- Iar eu mă simt beat şi primitiv, recită Gentry, şi Velva îşi întredeschise buzele şL-şi arătă limba. Nu-i primitiv să zaci pe un pat dintr-o cameră de motel, pilit, în timp ce, la câțiva kilometri, Era Vărsătorului trece prin riturile pubertății?

- îh?

Velva alunecă lent din pat, îşi ridică pijamaua pe picioare, simți textura aspră a cearşafului pe pielea ei moale prin materialul subțire al pijamalei, imaginându-şi că-i atingerea lui Paul, lăsând apoi ca acea imagine să-i lucească în ochii pe care-i ținea ațintiți asupra lui Paul. Ah, mă dăruiesc ție, Paul! Tu vrei, tu simți asta! Te simți înăuntrul meu!

- Băştinaşii n-au astâmpăr în noaptea asta, zise Gentry cu glas de bețiv, care se modulă brusc, ajungând un tors senzual. Mai toarnă-mi un pahar si hai să facem dragoste până nu vin să ne taie capetele!

Velva se întoarse pe jumătate spre Gentry şi văzu că şi acesta aluneca din pat, arcuindu-şi spatele, privind drept spre pantalonii lui Paul, la sula lui sculată, cu ochi lacomi. Paul păli, dar lăsă camera să filmeze, uitându-se la cei doi cum şerpuiau pe pat. Ce broască râioasă de pidosnic e Gentry! gândi, dezgustată, Velva. Ce pizdă!

- Doug Winter, te porți ciudat! zise Velva, cu vocea răguşită, alunecând mai departe din pat, expunându-şi carnea din partea de jos a coapselor către Paul, agitându-şi pelvisul spre el.

O să-ți arăt eu, pidosnic mizerabil!

- Sunt într-un pat de motel eu un bărbat pe care I-am cunoscut în avion, beată, beată, beată, gata s-o iau razna, şi nu pricep cum am ajuns în halul ăsta!

Paul Conrad încercă să-şi liniştească mintea, trupul, emoțiile, sula care i se agita în pantaloni, încerca să fie doar un obiect mecanic, o cameră care făcea ca totul să fie înregistrat pe film.

- Suntem orfani în furtună, Peggy, nişte gringo în hotelul *Hi (ton* din Țara lui Oz, zise Gentry, rostogplindu-se spre Velv;i cu o mişcare lascivă, arătându-şi curul lui Paul, nelăsând nici o îndoia! cui se adresa glasul lui ce torcea, pentru cine interpreta scena.

Doamne, ce întrecere de orgolii! gândi Paul. Dezgustător! Scârbos Pervers!

- Asta-i tot ce avem în comun, copile, de aceea ne aflăm aii Cei de-afară sunt de-ai tăi?

Da, gândi Paul, funcționa. Joacă amândoi pentru mine, reuşes.. amândoi să se excite, iar în film vor arăta de parcă ar fi înnebuniți unul după celălalt. Ii voi lăsa să continue. E singura cale de a obține scena asta.

- Nu, chicoti Velva, rostogolindu-se spre Gentry, arătându-i coapsele lui Paul. Sunt de-ai tăi?

Paul se simțea de parcă trupul ei îl învăluia pe-al lui, înecându-l în oceanul vibrațiilor ei sexuale. Spațiul părea distorsionat. Velva şi el se pipăiau, chiar dacă femeia se tăvălea în pat cu Rick Gentry.

- Nu i-am văzut în viața mea! o imită Gentry, iar Paul simțea vorbele curgând peste el ca un sirop, pipăindu-i carnea cu mii de mâini micuțe.

Era o statuie în îmbrățişarea unei Meduze hermafrodite, în flăcări de pofte din cauza asaltului sexual al Velvei, înghețat ca piatra de cel al lui Gentry, un prizonier fără puteri al acelui conflict psihic. Dar îşi folosea trupul pentru a trezi forțele ce-l paralizau. în modelul strâns de cristal care-i unea pe toți trei, nu exista partener nemişcat.

- Atunci, hai să facem dragoste! zise Velva, rostogolindu-şi trupul peste cel al lui Gentry, transformându-l în mintea ei în cel al lui Paul, punându-şi gura peste a lui, cuprinzându-l cu brațele pe după gât, strivindu-l.

Buzele lui Gentry erau buzele lui Paul - moi, umede, blânde -, iar Velva le săruta cu ochii închişi, cu imaginea lui Paul în spatele pleoapelor. Cum făcuseră dragoste împreună în vremurile grele, ce păreau cu o viață în urmă, cum ajunseseră acolo dintr-un decor de film porno, după ce ea se regulase cu un idiot fără nume, făcând asta pentru Paul. Şi cum împărtăşiseră amândoi acest lucru.

Și deodată, ăsta era alt film porno, şi Gentry era un alt star soios de filme porno. Paul si Velva erau singura legătură sexuală reală din decor; ea ştia că putea ține direcția aceea toată ziua, putea să facă tot ce trebuia făcut cu trupul lui Gentry şi să pară bine făcut.

Trupul lui Gentry o strivea, iar limba ei se strecură încet în gura lui, şi bărbatul gemu uşor. Velva ştia, într-un colț întunecat al minții, că Gentry îl avea pe Paul în fantezia sa, dar nu-i păsa de scuza lui dezgustătoare. Din punctul ei de vedere, Rick Gentry era doar carne.

Doar un alt idiot dintr-un film pomo. Unii dintre indivizii ăia fuseseră şi ei homo. " > - r

Paul privi desfăşurarea sărutului, o privi pe Velva acționând conform scenariului, simți buzele ectoplasmice pe propriul lui gât. Gentry, ținându-se după scenariu, se rostogoli peste ea, sărutând-o pe gură, cu trupul ei mişcându-se sub pelvisul lui, ce se rotea - iar Paul avu o senzație fantomatică de a fi sub Gentry, sub un trup de bărbat care-i freca părțile lui intime.

Si ştia că asta intenționa Gentry să simtă, că asta visa Gentry în acel moment. Sunt violat, îşi dădu el seama. într-un fel foarte real. Sunt violat de amândoi. Se întrec să vadă care reuşeşte mai bine.

Dar nu stau aici ca o victimă, ci îmi urmăresc propriul meu scop. îi las să-şi facă treaba, îi încurajez chiar, dar îmi efectuez filmarea. Si dubla-i bună.

Continuă încă un pic, asigurându-se că are destul material, pentru că nu ar fi reuşit să mai obțină o dublă la fel de bună, chiar dacă i-ar fi manevrat din nou. *Mai ales* dacă i-ar fi manevrat din nou.

I se păru că trecuse un secol până se simți în stare să strige: „Tăiați!"

Camera se opri, liniştea se aşternu peste decor ca o cortină. Rick Gentry şi Velva se despărțiră, gâfâind. Ambii se uitau la Paul.

Ochii Velvei erau fierbinți şi prietenoşi, aşa cum şi-i amintea din timpul săptămânilor petrecute împreună. Femeia avea o calitate rară, de a se fute cu adevărat prieteneşte, iar în acel moment trebuia să recunoască faptul că arăta bine, chiar dacă înfățişarea ei era rezultatul unei intenții calculate. Pentru că fusese un calcul amical.

Dar Paul nu sesiză nimic pe figura lui Gentry, în afară de-un triumf hain şi o poftă deformată.

Echipa de filmare întrerupse tăcerea grea prin pălăvrăgeli intense şi "mişcări bruşte, mai mult decât era necesar, de parcă sunetul şi mişcarea ar fi putut dizolva amintirea a ceea ce văzuseră, i-ar fi înlăturat stânjeneala.

- Asta da dublă! strigă Paul. Velva, Rick, faceți o pauză. Harry, aprinde luminile pentru scena următoare, de dimineață.

Avea genunchii moi, inima îi bătea puternic, iar trupul îi era năclăit de sudoare.

Poate că echipa avusese o idee bună. Poate reuşim să scăpăm de amintirea felului în care am obținut materialul ăsta, schimbând decorul si filmând altceva. Tot ce există acum sunt nişte metri de peliculă cu Rick si Velva făcând dragoste, o peliculă bună, exact ce trebuia.

Se împletici în direcția toaletei, pe un coridor, printre grămezi de decoruri vechi, scoțând punga cu migdale şi caise din buzunar. Emmett Francis reuşi să-l urmeze, deşi părea că se mişcă la fel de leneş ca de obicei.

- Ce dublă ai tras, Paul! zise el încet, făcându-l pe Paul să se oprească şi să-i privească figura calmă, sinceră, să răsufle adânc, să-şi amintească faptul că asta reprezenta adevărul de bază, să-şi potolească consumul de energie şi să se odihnească.

- Am obținut ceva, Emmett, nu-i aşa?

- Da, sigur. Ca şi cum ai apucat un urs de coadă. Sau o pereche.

- Cât timp nu mă apucă ei pe mine de coadă, totu-i în regulă.

- Ei bine, şi asta-i o cale de a face un film când directorul cu distribuția îți aruncă nişte ratați. Se pare că merge de câteva ori. Cred însă că trebuie să fii atent. Recunosc că nu-i greu să satisfaci aşteptările interpretei principale. Dar cu Rick Gentry, lucrurile stau altfel.

- Emmett, crede-mă, n-o să-i dau nici o şansă să mă prindă la colţ, zise Paul, vârând nişte migdale şi caise în gură, şi încercând să-şi destindă fălcile prin mestecarea nucilor crocante şi a fructelor uscate, lipicioase.

- O idee bună, Paul. Nu te invidiez pentru sarcina pe care-o ai aici, fiindcă mi se pare că se doreşte să dai greş. Dar te admir pentru felul în care te descurci, îţi admir talentul. Şi-ţi admir calmul. TVţă duc să verific maşiniştii.

Se întoarse şi se îndreptă spre decoruri, lăsându-l pe Paul încântat şi emoţionat, hotărât să lupte mai departe şi să facă din *Sunset City* ceva cu care să nu-i fie ruşine.

Până nu termina filmările, nimic altceva nu conta.

Ţăcănitul gutural al elicei elicopterului trimise un fior senzual prin Paul Conrad în timp ce privea în jos, din învelişul în formă de bulă, dornic să vadă ce făcuse Jango Beck în munţii Santa Monica.

Dedesubt, alergau coline de-un verde-intens, cu dumbrăvi rare de copaci, veştede şi fără umbră, în soarele fierbinte de septembrie. Elicopterul trecu pe deasupra unei şosele cu două benzi ce ducea în San Fernando Valley şi spre autostrada Ventura. Mâine dimineaţă, acolo va fi un blocaj de trafic infernal. îngrăditura care urmase drumul pe partea de nord a acestuia fusese dărâmată, iar în zona uriaşă de parcare apăruseră deja maşini şi camioane ca nişte jucării. Mâine după-amiază va arăta ca o bandă sclipitoare de metal multicolor. Paul reţinu ideea că trebuia să obţină nişte filmări bune ale parcării.

Mâine va fi un irat'k de coşmar, îi strigă Paul lui Jango Beck, care se ghemui.se între el şi pilot, în spaţiul îngust al elicopterului cu trei locuri.

- E un drum cu sens unic. Acces uşor la parcare. Patrule pe şosea, a să dirijeze traficul. Mult bacşiş! răspunse Beck, rânjind, ca un puşti care-şi arată jucăria nouă, ştiind că-i cea mai grozavă din cartier.

Un camion murdar străbătu parcarea, pătrunzând în Sunset Ridge Ranch, iar elicopterul trecu peste un perimetru împrejmuit cu sârmă ghimpată şi se îndreptă spre aripa de vest a parcării. In perimetrul acela, Paul zări şiruri de corturi, zeci de maşini şi două elicoptere zdravene. Probabil, forța de securitate. Pare teribil de eficientă.

- Urcă la înălțime! strigă Beck la pilot. Vreau să vedem imaginea în mare.

Țiuitul rotorului sună sugrumat, îşi schimbă nota, iar elicopterul urca brusc, într-un unghi de şaptezeci de grade, spre Nord-Vest, cu viteză redusă, oferindu-i lui Paul o imagine a mobilității tridimensionale care-i tăie respirația, o imagine a ceea ce putea face o cameră de pe aparatul de zbor închiriat de Beck special pentru filmări. Un vis minunat pentru cine toarnă un film: să ai la dispoziție un elicopter, timp de patru zile! Si un decor ca acesta cu care să te joci!

Privind din nou în jos, Paul văzu că zburau deasupra unui sistem uriaş de cărări dispuse radial, care convergeau spre un punct situat, teoretic, dincolo de culmea apropiată. Un drum inelar forma granița de sud a rețelei, un arc paralel cu culmea cea de nord, creând o zonă ca o jumătate de alună tăiată în felii.

Ambele părți ale drumurilor radiale erau acoperite de corturi, tarabe, şoproane, alei şi toate celelalte care țineau de mijloacele unui carnaval. Arcul de drum ce ocolea marginea de sud a acelei zone vaste era mult mai lat decât arterele radiale, iar pe ambele lui părți se aşternea o fantasmagorică Țară a Minunilor, alcătuită din corturi, domuri geodezice grosolane, gherete, corturi indiene, un talmeş-bal-meş; o inundație de roşu, verde, portocaliu, dungi ca acadeaua, sclipiri metalice, arabescuri şi răsuciri țicnite - ca într-o carte poştală a Estului Mijlociu concepută de un Marshall McLuhan drogat. Apoi domuri mai mari si clădiri imense, cu forme ciudate, suprarealiste, îngrămădite în jurul

intersecţiilor drumului inelar şi al arterelor radiale, ca nişte staţii de benzină în jurul intersecţiilor principale dintr-o San Fernando Valley a secolului XXV.

- Ce-i asta? răcni Paul la Beck.

- Bâlciul Lumii Oamenilor, strigă Beck. Expoziţii industriale, plus spaţiu gratuit pentru ciudaţi. Un loc grozav de filmat, nu-i aşa?

- Aşa-i! replică Paul.

Ce film pot face aici! Cu elicopterul şi echipamentul de filmare pe care mi le-a procurat Beck. Să mă joc de-a Cecil B. DeMille. La naiba cu tot rahatul pe care-l am! Dacă nu pot face un film mare cu decorul ăsta, nu merit altă şansă!

Elicopterul survolă nişte campinguri imense, aflate între cărările radiale. Toalete mobile şi bazine cu apă erau răspândite la intervale regulate, pe lângă sute de corturi ridicate şi siluete mici, de culoarea cărnii, care se soreau în jurul bagajelor.

Pilotul coborî aparatul mai jos când începu să urce panta culmii de nord, iar când trecu dincolo de creasta lungă, curbă, panta de nord se prăbuşi într-un amfiteatru natural, cu o înclinare blândă, ca un crater enorm ce fusese umplut parţial şi îmblânzit de eonii de noroi ai timpului, ajungând o sugerare a lui însuşi, o pajişte centrală în mijlocul unor dealuri joase.

Din unghiul acela ţi se tăia răsuflarea, devenind totul vizibil brusc, de îndată ce treceai culmea, iar Paul decise ca a doua zi să ia măcar un plan lung din elicopter, exact din unghiul acela, spre sfârşitul după-amiezei, când castronul imens va fi aglomerat cu oameni dintr-un perete în altul.

Elicopterul bubuia deasupra farfuriei, către tumul scenei rotunde din centru, şi Paul observă că întreaga arie fusese acoperită de grila stâlpilor de telefon, înfipţi la vreo douăzeci şi cinci de metri unul de altul. Fiecare stâlp susţinea difuzoare de tip corn, în seturi omni-direcţiunale de câte

patru, iar la baza fiecărui stâlp se găseau o țâşnitoare şi o toaletă portabilă. Paul nu auzise de vreun festival rock organizat aşa, cu atât de multe cişmele şi toalete, cu atâtea difuzoare. Arăta bine şi producea vibrații pozitive.

Scena circulară din centrul amfiteatrului fusese ridicată la aproape zece metri deasupra solului, pe o rețea de stâlpi de oțel. Patru turnuri ca nişte plase de păianjen, pentru reflectoare, se ridicau deasupra platformei, şi la marginea acesteia se afla un şir de difuzoare monstruoase, pe toate cele trei sute şaizeci de grade. Un stâlp de metal forjat susținea scena, iar o zonă mare, circulară, din jurul construcției, fusese acoperită cu camioane, echipamente şi ateliere mai mici. In jurul acestei zone se întindea un gard înalt, din plasă de sârmă, având deasupra trei rânduri de sârmă ghimpată.

- în regulă, du-ne Ia conac! strigă Beck la pilot.

Elicopterul mai făcu o dată ocolul scenei, oferindu-i lui Paul o imagine de trei sute şaizeci de grade a vastului amfiteatru văzut din epicentrul acestui mic univers, o altă filmare pentru care orice regizor şi-ar fi vândut sufletul s-o facă, după ce întreaga zonă ar fi fost acoperită de sute de mii de oameni.

Paul simțea o ațâțare oceanică, o anticipare aproape sexuală. Tot ce plătise ca să ajungă în acel punct din spațiu şi timp meritase din plin. Nici un autor de film n-ar fi cerut mai mult decât i se oferise. Nu mai conta rahatul pe care i-l vârâse pe gât Beck. Urma să facă un film care să zguduie mințile, chiar dacă şi mintea lui ar fi fost zguduită în timpul filmărilor. Nu mai conta nimic, doar filmul. Nimic nu trebuia să-l facă să rateze ceva de felul ăsta. Nimic.

Elicopterul dădu un ocol, pe la Sud-Est, pe deasupra buzei farfuriei, apoi coborî pe cealaltă pantă, după care o luă spre Sud, peste alte campinguri, către un conac hodorogit, înconjurat de alt perimetru din plasă de sârmă, având în vârf sârmă ghimpată.

- Am ajuns, strigă Beck. Cartierul general pentru următoarele patru zile.

Elicopterul zbură pe deasupra îngrăditurii şi începu să se aşeze pe un teren de aterizare pentru elicoptere, trasat cu var, din spatele casei. Alt elicopter fusese parcat la câțiva metri în dreapta, iar Paul zări instalațiile de filmare montate în el. Asta-i elicopterul meu, gândi el, zăpăcit. Doamne, toată chestia e atât de ireală!

Elicopterul atinse solul, elicea scoase nişte sunete smucite, iar Beck îl ajută pe Paul să coboare. Lama ce se rotea încet aproape că-i atinse ciuful negru pe când mergea aplecat pe sub ea.

- Ce zici? întrebă Beck, rânjind cu gura până la urechi. Nu-i cel mai teribil decor pe care l-ai văzut vreodată?

Paul încuviință din cap, apoi se interesă:

- Cât *costă* toate astea?

- Trei, patru, cinci milioane, răspunse Beck, arătând cu mâinile ceva enorm. Cine ştie? Nu poți realiza aşa ceva dacă te gândeşti la bani. Nu-s banii tăi, zise el, râzând, nici ai mei, deci ce ne pasă? Joacă-te cu jucăriile cele noi şi bucură-te de ele!

Paul înclină din cap către Beck, râse împreună cu acesta şi făcură un gest obscen către toți contabilii din lume.

- Hai în casă, îl invită Beck. Sandy a sosit deja, vreau să te întâlneşti cu reporterii de război pe care ți i-am angajat.

- Reporterii ele război?

- Bineînțeles. Mi-am imaginat că o chestie atât de mare va necesita şase echipe de filmare pentru a prinde toate nebuniile ce vor avea loc aici. Deci am angajat încă şase echipe, cu experiență în filmări de lupte, şi alt regizor-asistent care să te ajute să te mişti prin jur. Cu astea şase echipe în plus, sper că n-o să pierzi nimic de valoare.

- Sper să mă descurc, mormăi Paul.

Când se întoarse să-l urmeze pe Beck în casă, privi din întâmplare dincolo de elicopterul cu camera de filmare, peste zona curățată, spre împrejmuirea din sârmă. Din unghiul acela, arăta ca o imagine dintr-un lagăr de concentrare.

Se întrebă cum va părea toată sârma aia ghimpată, pe care o văzuse în ziua aceea, celor ce-o vor vedea de-afară, a doua zi.

Sandra Bayne ținea mâinile pe lemnul aspru al uşii, privind afară, în întuneric, prin gardul de sârmă, spre Bâlciul Lumii Oamenilor, o trăsnaie de siluete opace, umbroase, aflate la vreo sută optzeci de metri. în spatele ei, simțea trupul lui Paul ca o carne lipită de şoldurile şi umerii ei, dar şi o aură vibrândă, de excitare intensă.

- Totul e atât de ireal, zise el, calm. Cu câteva luni în urmă eram un cameraman de filme porno, ajuns într-o fundătură, iar acum conduc opt echipe de filmare într-un proiect ca ăsta. Iar cel mai ireal mi se pare faptul că nu mă simt deosebit de intimidat. Mă simt ca şi cum ar fi munca mea normală.

- Probabil că aşa a fost tot timpul munca ta normală, replică Sandra, simțindu-i superioritatea. De aceea te-ai remarcat atât de uşor.

- Crezi? întrebă el, arătând sălbatic şi puternic, sfios şi bărbă-teşte, în acelaşi timp. Nu mă simt altfel decât înainte.

- Gândeşte-te doar prin câte ai trecut.

Figura lui se întunecă şi părea că priveşte printr-o zonă de luptă interioară. în jurul ochilor şi la colțurile gurii îi apărură riduri provocate de oboseală. Arătă brusc mai matur, mai stăpânit.

- Te gândeşti prin câte-ai trecut?

- Nu, ci prin câte voi mai trece.

- Te-ai descurcat şi o să te descurci!

Rămaseră privind împreună, tăcuți, în întuneric. împreună, dar separat. Oare el ştie cum 1-a transformat Beck

pe Horst în robul lui? Ştie EPI cât costă treaba asta? Ştie că proiectul n-are nici un sens?

Ce să-i spun? Că treaba pute, că-l cunosc pe Jango, că în spatele proiectului se întâmplă lucruri mai grave decât cele aparente? Nu ar părea că-i paranoia? Ce altceva ar putea fi?

Puse mâna pe cea a lui Paul. Bărbatul răspunse printr-un zâmbet obosit, dar era absent, iar mintea îi rătăcea în gânduri ce-i reţineau atenţia prin groază.

Ştie ceva ce eu nu ştiu? se întrebă Sandra. Există ceva despre care crede că-i mai bine să nu ştiu?

Aflaţi împreună fizic, dar distanţându-se tot mai mult, stăteau sub cerul Californiei de Sud, privind prin ceaţa abstractă ce-i învăluia la umbrele Bâlciului Lumii Oamenilor, parcă încercând să descifreze ce vor dezvălui zorile prin enigmele acelea, ce flori stranii vor îmboboci sub soarele de amiază.

Partea a patra

TRECâND PRIN FLflCflRT

i

Ora opt dimineaţa. Soarele ardea ca o minge rece, ceţoasă, chiar deasupra orizontului dinspre Est, prin ceaţa dimineţii, şi întindea o patină aurie peste munţii Santa Monica. Raze portocalii fulgerau prin fereastra din spate a vechiului Chevrolet direct în faţa maşinii Kar-mann Ghia a lui Barry Stein, anunţând că va fi o zi însorită de vară în California de Sud.

In dreapta maşinii lui Stein se afla un autobuz Volkswagen, pictat cu planete, curcubeie şi răsărituri de soare. In faţă, stătea bătrânul Chevrolet, iar în spate, un Cadillac decapotabil, negru, vechi, înţesat cu surferi adolescenţi pletoşi, ce fumau marijuana şi beau bere din cutii. Cât vedea Stein, drumul era o linie dublă de maşini, târându-se cu o viteză medie de o sută şaizeci de kilometri pe oră. Aşa circulase cei peste o sută de kilometri de la

autostrada Ventura, o oră de mers, bară-n bară, pe valea San Fernando, până la locul festivalului, în munți. Ciudățenia nu consta în încetineala cu care se mişcau maşinile, ci în continuitate - era un trafic saturat, dar nici o blocare.

- E într-adevăr ceva, zise Ivan Blue, aplecându-se de pe bancheta din spate şi vârându-şi figura în față, între Stein şi Ruby Berger. ca un cățel jucăuş. Mă întreb cum vor merge lucrurile?

- Beck a anunțat că s-a pregătit pentru un sfert de milion de oameni. A hotărât că, dincolo de această cifră, va refuza pe oricine.

- însemnă că ne putem aştepta la cel puțin trei sute de mii, comentă Ruby, mai ales dacă vremea rămâne aşa.

incredibil! exclamă Ivan. Grozav!

Cea mai teribilă chestie pe care a văzut-o orgoliul tău! mârâi

Kuby.

- Exact!

Neavând chef de vorbă, Stein nu spuse nimic timp de-o oră, vârând Ghia în prima viteză. Realitatea lui se contractase şi se rezuma la executarea reflexă cu picioarele a mişcărilor pe pedalele ambre-iajului şi accelerației, concentrându-se şi asupra urletelor guturale, cu diferite grade de protest, sau a zăngănitului sutelor de motoare de maşină, de orice fel, ce împingeau vehiculul. Aroma amețitoare de fum de benzină era neplăcută nărilor, dar ciudat de îmbătătoare pentru manifestările subconştiente ale creierului.

La amiază vor fi probabil 33 de grade Celsius. Maşinile închise vor deveni cuptoare, iar fumul de gaz încins la soare va crea o atmosferă ca pe Venus. Motoarele se vor supraîncălzi şi vor exploda, blocând traficul, iar drumul va ajunge un coşmar. Dar acum, în răceala dimineții cețoase,

exista ceva hipnotic de plăcut, ce nu solicita mintea în sarcina de a împinge maşina către locul festivalului.

Ghia deveni un mic univers izolat, alcătuit doar din ei trei, singuri în timp şi spaţiu, ca nişte astronauţi într-o capsulă spaţială. Zeci de mii de asemenea universuri - maşini VW, Chevrolet, Ford, Cadillac, Datsun. Porche. Toyota - se întindeau, ca un şir nesfârşit de mărgele, în ambele direcţii, fiecare conţinând propriul său echipaj de iubiţi, prieteni, cunoştinţe întâmplătoare, chiar şi duşmani. Zeci de mii de realităţi independente, convergând spre festival.

Enormitatea Sunset City-ului îrtcepu să-i fie evidentă lui Barry Stein şi, o dată cu asta, enormitatea a ceea ce încercau să facă. Maşini Porsche, Mercedes, rulote tăiate, maşinuţe pentru mers pe nisip, autobuze VW caraghioase, motociclete, rulote de lux, maşini funerare modificate, camioane vechi, sedanuri americane, rable ce continuau să se mişte. O varietate nesfârşită de vehicule, fiecare fiind o reflectare a stilului de viaţă, a stării economice şi a conştiinţei pasagerilor. Acesta-i Poporul, despre care discutăm atât de abstract la mitinguri, acestea sunt triburile unei naţiuni invizibile, pe care încercăm s-o conducem, s-o transformăm într-un instrument revoluţionar cu o voinţă unită.

Dar cât de uniţi suntem noi, cei din maşina asta? Ruby crede că Ivan e un porc de şovin masculin, care n-o respectă, iar eu nu-s sigur ce simt pentru ea sau ce simte ea pentru mine. Şi suntem doar trei, din vârful piramidei de conducere. înmulţeşte asta cu o sută de mii şi ce obţii?

însă noi trei *suntem* uniţi, cel puţin în privinţa scopului. Aven; un plan şi mijloace să-l îndeplinim, şi *lucrăm* împreună, indiferent de gusturile personale. Pentru că avem aceiaşi duşmani, împărtăşim aceeaşi conştiinţă, avem aceeaşi viziune despre o lume în care pot înflori, alături, gusturi diferite, într-o comunitate de înţelegere mutuală şi dragoste.

în faţă, drumul urca o pantă uşoară, iar Stein văzu şirul dublu nesfârşit de maşini ce se târau în sus, ca o gigantică omidă de metal, razele gălbui ale soarelui făcând să sclipească un curcubeu fantastic de culori. Un organism comun gigantic din oameni şi maşinării, o multitudine de stiluri în conflict, dar o unitate de mişcare şi destinație. Dragostea inundă sufletul lui Stein, iar speranța îi încălzi mintea, precum căldura crescândă a soarelui.

- Da, putem, mormăi el, pentru sine. Putem!

- Ce, Barry? se interesă Ruby, privindu-l oarecum ciudat, fă-cându-l să-şi dea seama că mintea îi alunecase de la realitatea lumească a maşinii către locul în care vorbea de unul singur.

- Da, cred că putem rezolva treaba. Dacă dăm greş, merităm să eşuăm. Dar, dacă nu putem, nu trebuie să aruncăm vina pe alții.

- Da, aprobă Ruby, gânditoare. Dacă rezolvăm împreună rahatul, asta înseamnă începutul unei lumi noi, iar dacă nu, vom purta cuierul halatului însângerat la avortarea Erei Vărsătorului.

- Isuse, terminați cu căcaturile astea! E o zi minunată, un sferl de milion de frați şi surori vin împreună, vom avea o distracție grozavă.

Scotoci în buzunarul jeanşilor, scoase o țigară turtită cu marijuana, o aprinse şi i-o pasă lui Ruby.

- Să ajungem la esența lucrurilor!

în faţă, Chevroletul albastru trecea culmea colinei. Atunci, Stein zări pentru prima oară, vag, Sunset City. în faţă, la distanță, spirale, domuri, figuri geometrice deformate se iveau de dincolo de următoarea creastă, vopsite într-un auriu uniform de razele soarelui ce se ridica. Era o viziune a Noului Ierusalim percepută din depărtare. Trase uşor din chiştocul pe care i-l oferise Ruby, încălzindu-se la vibrațiile viziunii şi ale soarelui auriu al zilei.

- Dacă aş crede în semne, aş crede în ăsta, recunoscu Ruby.

- Eu nu cred în semne, dar cred în ceea ce văd, spuse Ivan.

Stein porni radioul. Acesta începu să cânte „Oferă-mi adăpost".

- Doamne, ce balamuc! exclamă Aaron Baum, apăsând pedală când vechiul Jaguar sedan din fața lui încetini încă o dn':

Motorul Porsche gemu şi se văită exact ca Baum, iar Chris Sargent se întrebă dacă faptul că puseseră motoare fierbinți în VW-uri nu se va dovedi o belea. Traficul ăsta e tocmai potrivit să distrugi două motoare prin supraîncălzire, iar dacă distrugem motorul *acestui* camion înainte să ajungem, am bulit-o!

- Ia motorul mai uşurel, zise el. Aminteste-ți că trebuie să ne care cururile de-aici *muy pronto* duminică.

De-aia merita să pui motoare Porsche la toate camioanele, iar dacă nu merge ceva la camionul de comandă, avem şansa să ne urcăm în oricare dintre celelalte nouă. Oricare camion poate să ajungă la întâlnirea cu hidroavionui de pe coastă înainte de a-l ajunge cineva. Mai bine să nu riscăm la intrarea în afacere, decât să riscăm să nu mai ieşim din ea.

Traficul aglomerat se intensifică, ajungând până la zece mile pe oră. în timp ce coborau panta unui deal lung, apoi drumul se apropie de o parcare imensă. încă goală la ora aceea matinală. Motorul dădu rateuri când Baum acceleră.

- Până duminică, asigură-te că motorul merge din nou, zise Sargent. Cât e temperatura uleiului?

- Foarte ridicată, dar aproape că am ajuns. N-o'să explodeze.

Era singur cu Baum în camionul de comandă, care transporta mai tot ce adusese forța de intervenție în Sunset City: M-16, Bazooka, grenade-, toată muniția, chiar şi pistoale ieftine, care vor fi împărțite duminică. Camioanele cu

trupe erau răspândite la intervale de patruzeci şi ceva de metri în urma traficului aglomerat, dar ele transportau doar echipament de camping, rații de urgență, grenade de antrenament, radiouri şi carabinele M-16, pe care le purtau băieții. Dacă nu ajungea la destinație camionul de comandă, se renunța la misiune şi, în următoarele trei zile, putea avea loc oricând o răscoală. Era periculos să se înmagazineze arme în transportoarele de trupe, dacă ticniții evadați ar fi decis să le jefuiască şi să pornească singuri treaba. Mai bine să rişte să eşueze misiunea, decât să-şi rişte pielea.

La poalele pantei, pe partea dreaptă a drumului, la intervale de zece iarzi, se aflau patrule de poliție, care dirijau traficul. Vreo sută de maşini erau îndrumate simultan de polițişti, astfel că acestea înaintau spre Nord peste pământul bătătorit al parcării, ca o serie de atacuri frontale ale unei armate de tancuri.

Era un exemplu grozav de conducere a traficului, pentru că se elibera intrarea în parcare, dar, în schimb, făcea dificilă alegerea locului de parcare. Şi era absolut vital să plaseze camionul de co-nnndă lângă un acces imediat spre drumul către fermă, să nu fie târât în centrul zonei şi să-i ia dracu' duminică. Orice camion care nu era lângă drum urma să fie prins în mijlocul a o sută de mii de maşini. Din harta dată de Jango, Sargent ştia că echipa de securitate se afla la nord de aripa de vest a parcării şi nu-şi dorea să nimerească drept în mâinile ei.

- Du-te la colțul de nord-vest al zonei de est a parcării, îi zise el lui Baum, şi parchează chestia asta lângă drum, chiar dacă vei fi nevoit să striveşti câteva Volkswagenuri amărâte.

Apoi apăru un polițist, arătând spre dreapta şi făcând semn cu brațul drept. Tot în viteza întâi, Baum se supuse şi scoase camionul din drum, parcându-l pe pământul cafeniu, bătătorit, aşa cum făcuseră Jaguarul din față şi Fordul din spate.

Sargent văzu că se aflau cam în mijlocul unui şir de vehicule ce zăngăneau la sol, îndreptându-se spre o grămadă de maşini parcate de-a lungul marginii de nord. Drumul spre fermă se afla, probabil, la aproape două sute de metri în stânga. Alt şir de vehicule se găsea la vreo sută de metri. Urmau să facă două sute de metri lateral pe distanță de o sută, între două şiruri de maşini care se mişcau cu vreo douăzeci şi cinci de kilometri pe oră.

- Calc-o! strigă Sargent.

Baum apăsă pe accelerație. Motorul Porsche gemu zdravăn când Baum schimbă viteza, trecând din a doua în a treia. Camionul tăie calea maşinilor din celălalt şir, iar Baum coti brusc spre stânga de îndată ce avu un pic de loc, zdruncinându-se pe terenul denivelat cu optzeci de kilometri la oră şi trecând direct prin fața şirului de maşini. Prin mugetul motorului, Sargent auzi scrâşnetul frânelor apăsate brusc, văzu maşinile răspândindu-se, aruncând praf în aer şi oprindu-se când şoferii intrară în panică, Se ținu de bord, iar Baum se prinse de volan, care i se zbătea în mâini ca o mitralieră.

Făcură cincizeci, şaptezeci şi cinci, vreo sută de metri lateral, apoi un găozar într-un Austin-Healy vechi ieşi, accelerând, din grămadă şi le tăie calea.

- Luate-ar dracu'! mârâi Baum, ocolind Austinul, apoi cotind din nou, să nu ciocnească un Dodge albastru-metalizat, plin de indivizi decişi să se joace şi ei.

Sargent căută arma cu un gest reflex, dar se stăpâni.

Se aflau acum doar la şaizeci şi trei de metri de drumul spre fermă, iar şirul de maşini a căror traiectorie o întrerupseseră nu se apropiase de ei, pentru că nu depăşise viteza de treizeci de kilometri pe terenul denivelat. în timp ce Baum dusese camionul la şaizeci, abia stăpânindu-l, Sargent simțea că-i ies rinichii pe gât.

Douăzeci de iarzi de drum, şi o maşinuță pentru terenuri nisipoase, cu doi pletoşi şi o pereche de gagici în bikini, țâşni din grămadă, tăindu-le şi ea calea.

Baum trebui să cotească, trăgând de volan în dreapta, apoi să oprească. După aceea goniră alături de maşinuță de-a lungul drumului, cu aceasta pe banda interioară, cu şoferul ghemuit peste volan şi cu cele două gagici chicotind şi făcând semne.

Figura lui Baum se schimonosi într-un rânjet, apucat cu adevărat de beția vitezei, pe când camionul şi maşinuța se îndreptau cu vreo nouăzeci şi ceva de kilometri la oră către şirul de automobile din față. Tâmpitul o să ne ucidă!

- Coteste în urma lui, luate-ar dracu'! răcni Sargent. Aici nu-i Indianapolis!

Baum țipă ceva, dar apăsă pe frână, lăsă maşinuța să i-o ia înainte cu câțiva metri, apoi coti şi ajunse chiar alături de drum. îşi atinseseră obiectivul. Dar Baum porni din nou şi, în cele din urmă, aduse camionul, cu un scrâşnet, la trei picioare de marginea parcării, chiar lângă maşinuța pentru nisip.

Apoi opri motorul, trase frâna de mână şi sări din camion înainte ca Sargent să-şi dea seama ce avea de gând. Sargent sări şi el din maşină şi-i tăie calea lui Baum, prinzându-l de braț încât acesta nu mai apucă să ajungă la vehiculul scund.

- Potoleşte-te! se rățoi Sargent, răsucindu-i mâna la spate într-o jumătate de Nelson.

Puştiul blond afişă un rânjet pe figura-i bronzată. Fetele râdeau.

- Omule, chiar ştii să conduci chestia aia! zise şoferul, aprobator, după care observă privirea ucigaşă a lui Baum. Omule, ce nu-i în regulă?

- Prietenul meu a amestecat vinurile, interveni amabil Sargent. Nu-i aşa, Aaron?

Şi-l apucă pe Baum de braț.

- Da, gemu Baum.

Una dintre fete scotoci într-o pungă plină cu mâncare şi scoase o cutie cu pilule.

- Ia două roşii, îl îmbie ea. îţi răcoreşte capul.

- Mulţumesc, o refuză Sargent, le avem pe-ale noastre. O zi bună!

Şi-l făcu pe Baum să meargă în marşarier până la camion.

- Ce dracu' faci, Chris? mârâi Baum.

- Potoleşte-te. Aminteşte-ţi că facem pe hippioţii paşnici. Intră în pielea personajului!

..--,- Dar puiul ăla de curvă...

- Am spus să te potoleşti. Păstrează-te pentru duminică, o să fie nevoie, zise el şi făcu semn spre armele şi muniţia din spatele camionului. Nu e bine să atragem poliţia aici!

Baum se potoli treptat.

- Ai dreptate.

Sargent oftă, clătină din cap şi se duse în spatele maşinii.

- Vino să ne scoatem bagajele şi să ridicăm o tabără pentru întâlniri. Camioanele cu trupe, probabil că au parcat deja. Să ridicăm steagul iute, sau ne trezim cu o grămadă de întrebări prosteşti despre scena asta scăpată de sub control.

Se uită drept în faţa lui Baum, roşie încă de furie.

- încearcă să ţii minte că trebuie să-i ţinem sub control pe ceilalţi, două zile şijumătate!

- Omule, e fantastic! exclamă Ivan Blue, agitând o ţigară cu marijuana, fumată pe jumătate, şi ţopăind pe călcâie ca un copil când vede prima oară Disneyland. Simte soarele! Lasă-te pătruns de vibraţii! Priveşte *oamenii!*

Sacul din spate îl dobora pe Stein, soarele puternic îi acoperise trupul cu un strat de sudoare, dar nu se putea abţine să nu împărtăşească entuziasmul lui Ivan. Oamenii apăreau din grămada nesfârşită de maşini, ca nişte fluturi multicolori din coconi de metal.

Eete şi femei cu miile, în bikini coloraţi, pantaloni şi cămăşi, unele cu pieptul gol, altele împodobite cu Boa din pene, mantii şi catifele vechi de culoarea piersicii, roşii sau verzi ca pădurea, cu părul lung fluturând în timpul mersului, iar în splendoarea momentului, chiar şi cele mai banale şi mai ciudat îmbrăcate păreau minunate.

Băieţi şi bărbaţi în număr şi mai mare - surferi cu păr blond, având pe ei doar slipuri, pletoşi, cu pieptul gol şi pantaloni de piele, gagii negri, în costume elegant croite şi colorate strident, bărbaţi în robe bizare, albe, alţii în robe mai familiare, de culoarea şofranului, şi cu capul ras, membri ai Societăţii Conştiinţei a lui Krishna, tipi duri, motociclişti bărboşi, cu veste din doc şi piele neagră - toate categoriile de păsări ale paradisului din California de Sud.

Se împărţeau chiştoace cu marijuana, bomboane şi sticle de vin, iar aerul era aromat de fum, electrizat din cauza vorbăriei, a strigătelor şi râsetelor. Lui Stein i se părea că vede triburile dispărute ale Americii, ţâşnind din anonimatul vehiculelor de producţie în masă, ca o floare deja deschisă. I se părea că asistă la naşterea unei noi ere.

- Woodstock era la fel? îl întrebă pe Ivan.

- Oarecum. Dar aici e mai multă energie în aer. Poţi s-o vezi, s-o simţi. Te face să crezi că reuşeşti să întreprinzi orice.

Chiar şi Ruby rânjea ca un copil. II prinse de mână şi-l ţinu strâns, în timp ce îşi căutau drumul printre ultimele maşini. Ajunseră în câmpul deschis, plin cât vedeai cu ochii de indivizi care se îndreptau spre Bâlciul Lumii Oamenilor şi spre campinguri, ca o migraţie de lemingi în extaz.

- Ia un chiştoc, zise Ivan, oferindu-l pe cel pe care-l ţinea în mână unui puşti ce arăta cam palid, cu jeanşii tăiaţi, care înhăţă ţigara, trase din ea şi o trecu mai departe, zâmbind.

- Oho, eşti Ivan Blue! spuse o fată într-o rochie croşetată.

- Sunt cine crezi că sunt, răspunse Ivan, sărutând-o, în timp ce băiatul cu care era se uita la ei. Si tu esti cine crezi că esti.

- Splendid!

- Aşa-i!

Un motociclist purtând culorile Sclavilor Satanei îi întinse lui Stein o sticlă cu vin roşu Galo Hearty, Acesta sorbi o înghițitură din vinul prost şi-i pasă sticla lui Ruby, care bău şi pătrunse în mulțimea uriaşă, aflată în mişcare.

- Ah, simt puterea! răcni Ivan: Simt puterea!

Din jur, se auziră voci râzând, strigând şi câteva capete se întoarseră spre ei.

- E puterea care-mi place, da, Doamne, strigă Ivan, imitând un predicator ce agită Biblia. Simt puterea, e cu noi astăzi!

- Corect!

- - Da, da!

- *Uhuuu!* zbieră Ivan, izbucnind apoi într-un râs nebunesc.

Se îndreptară spre Nord, urmând curentul mulțimii, ca nişte fire de praf într-o mare omenească. Trecură pe lângă o îngrăditură mare, plină de corturi, maşini şi bărbați în uniforme cafenii lăbărțate şi şepci de polițişti turtite. Nici paznicii nu păreau indiferenți la aspectul zilei, arătând mai degrabă ca nişte portari la hotelurile ieftine, decât ca nişte porci de fascişti cu pantaloni-strâmți-şi-cizme.

- Nu par amenințători, spuse cu glas tare Stein, mai mult pentru mulțimea din jur decât pentru Ivan şi Ruby.

Ivan se prinse imediat ce făcea.

- Sunt doar nişte gagii graşi, bătrâni, care câştigă nişte bani, replică el cu o voce teatrală. Dacă te strâmbi la ei, pleacă.

Dar soarele strălucea, exista marijuana şi vin din belşug, iar lor. nu le acorda nimeni prea multă atenție.

Străbătură prima zonă de camping, dar locul se situa la o mare distanță de amfiteatrul natural şi, la începutul acela de zi, puțini se apucaseră să-şi întindă corturile, atât de departe de locul acțiunii. Acolo se aflau doar câteva corturi şi o pereche care se regula în iarbă, în timp ce mulțimea trecea pe-alături.

Imediat spre Nord se afla Bâlciul Lumii Oamenilor, iar Stein simțea calmul mulțimii ca o forță aproape fizică, în timp ce se apropiau de acea Țară a Minunilor.

O clădire înaltă, în spirală, domina imaginea din fața lor ca o cochilie imensă de melc, sau ca muzeul Guggenheim din New York, pictată cu vârtejuri stridente, nebuneşti, de galben, verde şi purpuriu. Şiruri de barăci, corturi, corturi indiene, standuri şi clădiri temporare în roşu, albastru, verde-strălucitor şi roz-metalic se arcuiau departe, pe ambele părți ale scoicii psihedelice. Din unghiul acela, de-a lungul crestei micii înălțimi, pe care urca mulțimea, ca nişte pelerini spre Oz, ele păreau un conglomerat mare şi amorf, pentru că erau orientate cu fața spre aleea centrală, largă, care se întindea într-un arc grosolan de la Est la Vest. Dincolo de alee, Stein zări vârfurile a două domuri geodezice mari - unul transparent, plin cu frunziş verde, celălalt fațetat cu oglinzi argintii, sclipind ca un diamant imens în soare.

între cele două domuri, la mijloc, un panou electric, lung de-o sută de picioare şi înalt de şaizeci, se ridica deasupra solului, pe piloni de oțel. Imagini ce se schimbau mereu renăşteau şi se transformau din una în alta pe ecran, figuri geometrice care explodau, desene animate obişnuite cu Mickey Mouse şi Donald Rățoiul, iar la fiecare şaizeci de secunde apăreau cuvintele: „Bine ați venit în Sunset City!" cu litere ce fulgerau din roşu în albastru, verde şi galben.

Uitându-se spre dreapta, Stein văzu ceva care arăta ca un însemn Coca-Cola, roşu, imens, iar spre capătul din stânga al aleii, o construcție gigantică din cuburi îmbinate, de

mărimi diferite şi în culori metalice, domina orizontul. Stein avu impresia că zăreşte automobile cocoțate bizar în vârful spirelor pătrate ale construcției, dar nu era sigur, din cauza distanței.

- Văd, dar nu cred, zise Ruby.

- Nu-i nevoie să vă spun că Woodstock n-a fost//.şa, declară Ivan.

- îți dai seama câte parale au fost vârâte aici? bombăni Stein. E aproape obscen!

- Jango Beck nu s-a zgârcit să ne construiască o capitală de prima clasă, rânji Ivan. Ar trebui să-i fim recunoscători.

- Dar nu exagerat.

înconjurați de indivizi care şuşoteau liniştiți, merseră pe panta blândă din spatele construcției, colorată viu şi cu o formă de scoică. De aproape se dovedi a fi făcută din spumă de poliuretan, vopsită cu spray, suficient de moale ca oamenii să rupă c,u mâinile goale bucăți mici şi să le vâre în buzunare, ca amintire. Spatele clădirii, cândva neted, ajunsese ciupit si scorojit la nivelul bazei. Ivan desprinse o bucată verde de spumă şi o aruncă în mulțime, strigând:

- Brânză verde, clădirea e făcută din brânză verde!

Apoi, urmară curba clădirii spre dreapta, trecură pe lângă un cort mare, în stil indian, şi ajunseră pe aleea aglomerată, chiar lângă panoul imens, animat de calculator. Stein remarcă o firmă la intrarea în scoică: Palatul Posterelor.

Majoritatea oamenilor de pe aleea prăfuită se plimbau încet, bând zdravăn, dar vreo douăzeci de indivizi se aşezaseră în praf, în fața panoului electric, uitândU-se la imaginile ce se schimbau într-o față psihedelică, aflați evident sub influența LSD-ului. Pe când Stein îi privea, trei fete, dintre care una cu pieptul gol, cu ochii duşi, se aşezară jos, fără să-şi desprindă privirea de la imaginile de lumini. Stein se întrebă câți oameni vor venera altarul zeului electric înainte ca festivalul să se termine, şi dacă panoul putea fi

reprogramat, ca un gigantic panou de afişaj, după ce vor prelua controlul în Sunset City.

Ruby le arătă un dom geodezic întins, plin de copaci, viță sălbatică, plante, păsări care zburau liber şi maimuțe ce se cățărau.

- Se pare că au ridicat Forumul Poporului lângă Domul Ecologic, zise ea. Să mergem acolo şi să scăpăm de înghesuială.

Cotiră, strecurându-se printre indivizii care le ieşeau în cale -dintre care mulți râseră, zâmbiră sau îi bătură pe umeri sau pe spate -, iar când ajunseră în cealaltă parte a aleii prăfuite, Ivan avea altă țigară cu marijuana în mână, iar Ruby o sticlă, plină pe sfert, cu vin de mere Boones Farm. Era o petrecere mare, un Mardi Gras californian.

Merseră spre Vest, de-a lungul părții de nord a străzii, trecură de panou, de un cort al unui lumânărar, de un stand ce expunea haine croşetate, de un şopron, unde o fată într-o rochie de-un roşu strălucitor picta trupul unui bărbat gol, bronzat, cu barbă căruntă, pe lângă două tarabe cu bijuterii, pe lângă un ghicitor în cărți, pe lângă cortul unui astrolog şi pe lângă o baracă bizară, neagră, fără firmă la intrare, din care se vedea o lumină pâlpâitoare.

în cele din urmă, ajunseră la o pânză imensă, pătrată, întinsă peste o scenă rotundă, înconjurată de perne simple, uzate. Un panou la intrarea în acest pavilion anunța: FORUMUL POPORULUI - TOȚI SUNT BINE VENIȚI. O serie de corturi înconjura zona din trei părți cu panouri mai mici la intrare: MIMEOGRAFIE, MASS-MEDIA, ALIANȚA OAMENILOR, CONSPIRAȚIA SOARELUI, COMITETUL DE ACȚIUNE A STUDENTILOR MILITANTI, COOR-* î >

DONAREA ACȚIUNILOR. La ora aceea matinală, zona discuțiilor era goală. Locul părea abia ridicat şi pe jumătate pustiu.

- Asta-i locul! mârâi Ivan si se repezi spre cortul Coordonării Acțiunilor, numele de cod pentru Cartierul General al Comitetului de Acțiune Revoluționară.

In cort se găseau cinci paturi pliante, două mese pliante, douăsprezece scaune pliante, două lămpi cu gaz şi o tablă veche, mobilă, pe roți. Dick O'Brian stătea pe un pat împreună cu o fată slabă, în jeanşi şi cămaşă militară veche, Stein n-o cunoştea. Rod McAllister trasa pe tablă o schiță grosolană a structurii festivalului si împărțea o țigară cu marijuana cu un gagiu pletos, care purta un tricou cu Daffy Duck.

- Ivan, Ruby, Barry, el e Chick Day, făcu prezentările McAllister.

- Fabulosul Rubber Duck în persoană? întrebă Ivan, strângân-du-i mâna lui Day în stilul Mişcării. încântat să te văd, ca pe un maestru al jafului.

- Da, corect, răspunse Day, fără mult entuziasm.

Rubber Duck era cel mai mare pirat al înregistrărilor din lume, avea patru camioane cu ultimul tip de echipamente de înregistrare, zeci de microfoane, cu care CIA s-ar fi mândrit, şi propria fabrică de discuri, undeva în New Mexico. Stein înțelegea de ce Day nu fusese încântat să-l recunoască cineva. Si mai înțelegea de ce apăruse la Sunset City.

- Chick va înregistra orice spectacol în următoarele patru zile, zise O'Brian. Rubber Duck va fi peste tot, de aceea m-am gândit că ar fi bine să-i povestim despre acțiune.

- Hmm, făcu Stein.

Era prea târziu să mai intervină, dar nu-i plăcea ideea să-l vâre pe Day în povestea lor. Rubber Duck acționa în afara legii, dar erau tâlhari *capitalişti,* la fel de exploatatori ca şi firmele de înregistrări.

- Tocmai îi explicam planul.

- Mda!

Stein îşi lăsă bagajul într-un colţ şi se aşeză pe un pat pliant. Ruby luă loc lângă el, în timp ce Ivan privea schiţa desenată de McAllister. Stein se uită îndelung la McAllister, după care încercă să-i trimită un mesaj telepatic lui O'Brian. Nici unul nu spuse nimic. Rahat!

^ât de multe i-ai dezvăluit lui Chick? îl întrebă, în cele din arma, pe McAllister.

- Doar orarul şi felul în care vom acţiona după preluare. Chick va înregistra momentul istoric pentru posteritate.

- Aş putea face o serie de albume, zise Day. Vom dona zece la sută din venituri guvernului zonei libere. Dacă lucrurile merg bine, poate ne mutăm fabrica aici. Poate deschidem chiar un studio de înregistrări.

- Grozav! exclamă Ruby.

Urmă un lung moment de tăcere, în care Stein, McAllister si O'Brian schimbară priviri între ei.

- Ascultă, Chick, spuse, în cele din urmă, Stein, avem ceva de discutat. Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine. N-am nimic cu tine, dar...

- Am înţeles, răspunse Day. Nu vă întreb de treburile voastre, nici voi nu mă întrebaţi de-ale mele. Ne vedem după revoluţie.

- Rod, ai avut încredere în tipul ăsta? exclamă Stein, după plecarea lui Day.

- Nu-i poliţist, aşa-i? Nu poate fi de partea lui Taub sau a lui Beck, pentru că EPI a emis mandat de arestare sub acuzaţia de vânzare aînregistrărilor-pirat ale artiştilor lor. Are o grămadă de echipament. După ce preluăm controlul, ne poate fi de folos şi m-am gândit că ar fi mai cooperant dacă am avea încredere în el de la început.

- Nu fi atât de paranoic, Barry, interveni şi Ivan. Nu vrei să ajungi un star al înregistrărilor?

- Vei avea nudul pe coperta discului? se interesă Ruby.

- Dacă o să fii Yoko a lui John al meu[15], răspunse, batjocoritor, Ivan.

- Nu putem să lăsăm rahaturile deoparte pentru o clipă şi să vedem cum stăm? se răsti Stein. Dacă tot veni vorba, Dick, cine-i prietena ta?

O'Brian puse mâna afectuos pe genunchiul blondei, iar ea îi zâmbi timid.

- Aceasta-i Linda Lundgren de la teatrul Venice' Street. Nu-ți fie teamă, nu-i o spioană a lui Jango Beck.

- N-am zis că este. Dar credeam că s-a stabilit să nu participe la şedințele de strategie mai mulți oameni decât este nevoie. Unde suntem? Ce avem? Cum stau lucrurile?'

- Avem un mimeograf şi putem să tragem trei-patru ediții pe zi ale unui buletin de-o foaie, zise O'Brian. îmi imaginez că nu putem scrie nici un nume; deci o să fie anonim.

- Avem vreo sută şaptezeci de activişti de la Alianța Poporului, Comitetul de Acțiune al Studenților Militanți, Conspirația Soarelui şi alte grupuri, pentru a răspândi manifeste şi a face muncă organizatorică, relată McAllister. Şi avem reprezentanți, practic, de la oricine de-aici, care-i gata să aleagă un guvern al zonei libere, de îndată ce-am preluat-o.

- Pare foarte frumos, aprecie Stein. Am putea scoate primul buletin imediat. Dar ce să spunem?

- Ar trebui să anunțăm un miting, după asfințitul soarelui, dar înainte de a începe spectacolul de noapte, propuse Ivan. Să ne-apu-căm să organizăm oamenii în spatele nostru.

- Dar, dacă anunțăm că vom prelua festivalul, îl vom alerta pe Beck, zise Ruby.

- Ai dreptate.

- Vom mobiliza nemulțumirile, astfel încât, atunci când vom prelua treaba, oamenii să salute acțiunea, spuse Stein. Nu trebuie să mergem mai departe până duminică.

- Da, ne trebuie nişte titluri dure, un material tare, mârfă care să scoată oamenii din minți, comentă O'Brian.

- Cam ce? întrebă Ruby. Aici există un morman de mâncare, apă, toalete şi o mulțime de lucruri de făcut. Mi se pare că toți se distrează de minune. Nu-i nimic din ce poate fi folosit pentru a ridica conştiința poporului.

- E filmul lui Beck, zise Stein. Toată lumea ştie de escrocheria de film de exploatare ce va fi turnat, şi noi ştim că nimic nu-l va opri pe Beck să-l producă. Deci asta va fi prima noastră cerere: „Opriți filmările!" Beck nu le va opri, deci vom folosi asta pentru a forța o confruntare ce va educa oamenii privind adevărata natură a festivalului. După ce am întărâtat lumea, putem să ne apucăm de expoziția industrială.

- îmi place ideea, se bucură Ivan. Va merge. Echipele de filmâre vor fi ținte vizibile peste tot în festival.

- N-o să facem pe bufonii pentru Jango Beck!

- Woodstock, nu Altamont!

- Dați camerele poporului!

- Bat la maşină un manifest şi-l trimit la mimeograf, se oferi O'Brian. îl vom avea în două ore.

- Ce-i cu prietenul nostru Chris Sargent, Ruby? întrebă Ivan, cu şiretenie.

Stein simți un gol în stomac. Ruby se înroşi.

- Ce-i cu el? se răsti ea, pusă pe harță.

- Mă întrebam dacă o să apară...

- Da, interveni şi McAllister, care-i situația cu forța de intervenție?

- Ne putem baza pe ea?

- Ne putem baza pe Chris Sargent mai mult decât pe oricine din acest cort, zise Ruby, furioasă. El îşi face treaba. Voi, eroilor, aveți grijă de-a voastră!

- Cineva ar trebui să ne asigure că a apărut, interveni McAllister. Nu vreau să ne trezim duminică, aşteptând ceva ce nu se poate face.

- O să verific eu, se oferi Ruby.

- Vin cu tine, propuse Stein.

Privirile li se întâlniră, iar beligeranța ei se topi într-un amuzament feminin. îl foloseşte pe Sargent să mă manevreze, gândi Stein, şi trebuie să recunosc că reuşeşte.

- Bine, Barry. Chris o să fie încântat să te revadă.

Probabil că acum intenționează să mă folosească *pe mine* ca să-l manevreze pe Sargent. Care-i obiectivul şi care-i mijlocul? Oare ea ştie?

Chris Sargent şedea pe sacul de dormit în fața cortului, uitându-se după nou-sosiți şi ferindu-şi ochii de soare pe când privea marea de oameni dinspre Sud. Campingul fusese deja ocupat, iar bărbații şi femeile îşi scoteau cămăşile - în unele cazuri tot ce aveau pe ei -să se scalde în căldura dimineții. Baum şedea alături, pufăind leneş din țigara cu marijuana şi zgâindu-se la țâțele unei blonde aflată doar la zece metri de el, într-un cerc format din vreo zece hippioți, care îşi pasau unul altuia un bidon cu vin.

Frumoase țâțe, dar Sargent le remarcă abia când privirea lui trecu peste ele în căutarea lui rapidă. La vreo douăzeci de metri, flutura pe un băț lung de bambus, un steag decolorat de soare, roşu şi albastru, brodat, perechea celui ce fâlfâia pe antena de oțel din spatele cortului lui Sargent. Mart Pulaski îşi dirija echipa de şapte țicniți, cu degete tremurânde, să bată cu ciocanul în pământ țăruşii cortului, fără să-şi zdrobească mâinile, pentru că atenția le era îndreptată spre gagicile pe jumătate goale, care-i înconjurau, şi nu spre ceea ce făceau. Toate cururile alea goale reprezentau o problemă pe care Sargent n-o avusese în vedere şi trebui să admită că-l excitau un pic şi pe el.

- Se pare că mai soseşte cineva din echipă, spuse Baum. un., du-se țintă la blonda care nici nu-l observase.

Privind spre sudul zonei de camping, Sargent zări o dislocau a mulțimii de oameni. Oamenii se deplasau din calea cuiva, îndrep tându-şi, în acelaşi timp, atenția către acela care-si croia drum, ca o săgeată, spre steagul din spatele lui. L-ar fi putut urma un pilot de elicopter, ca să-trimită nişte rachete drept în cort. Si erau destule elicoptere în jur.

- Fir-ar să fie, doar le-am spus să nu atragă atenția! bombăni el.

- Pun pariu că-i echipa lui Bellows.

- Pun pariu că ai dreptate, replică Sargent, dezgustai.

Peste câteva minute câştigară amândoi, atunci când Frank Bellows, pufnind si blestemând, mână opt pletoşi printre două corturi, aproape prin grupul de indivizi care beau din bidon. Recruții se lălăiau, se luau de gagici, iar jumătate dintre ei fumau marijuana, pe care o procuraseră, probabil, de la cei din camping în timpul drumului, mai-mutțărindu-se ca nişte hippioți, după cum se presupunea că sunt. Dar găoaza aia de Bellows încerca să-i facă să se mişte iute, ca un pluton de soldați, în şir, gonind străinii, încercând să-i țină pe cei opt grupați. Nu era nici o minune că făcea valuri!

- Bellows, ți-am spus să nu atragi atenția! şuieră Sargent, ridi-cându-se în picioare, în timp ce acesta ordona trupei să se oprească în fața cortului, după care oamenii lăsară bagajele jos, se aşezară şi porniră o mică petrecere cu droguri. Cum crezi că s-a văzut din aer apropierea asta? Aminteşte-ți că în acțiunea pe care am pus-o la cale, noi ne aflăm la sol, ca vietcongii, iar duşmanul e sus, în elicopter, şi ne observă!

- Las-o baltă, Chris, sunt elicopterele lui Beck! Cui îi pasă ce se vede de-acolo? Tot jocul ăsta de-a soldații e un rahat.

Polițiştii-s ai lui Beck, noi facem, treaba pentru el, deci n-o să existe nici o opoziție.

Un gagiu dolofan scoase un borcan cu pilule şi -1 dădu amicilor lui, care le haleau ca pe bomboane. In două zile, țicniții ăştia îşi vor ieşi din minți. Polițiştii particulari pe care-i văzuse Sargent aparțineau firmei de mercenari Hughes Security Service, amplasată la două-trei nivele sub Pinkerton si compusă din polițişti la pensie, aventurieri fără ocupație, veterani din armată, tipi forțoşi, gorile, țicniți de meserie - în general, came de tun frumoasă. Uniformele alea de polițişti mexicani de la controlul rutier puteau să-i facă pe hippioți să creadă că erau portari de teatru, dar Sargent ştia că erau nişte haidamaci instabili, care-şi prăjeau creierii la soare şi îşi închipuiau tot felul de lucruri, uitându-se la sute de mii de perverşi hippioți țicniți. Nu i se părea că Jango alesese o forță de securitate care să se remarce printr-un autocontrol maxim.

- Te-ai uitat la polițiştii particulari? îl întrebă pe Bellows.

- Ce legătură are una cu alta?

- Uită-te bine la ei şi după aia spune-mi dacă ți-ai lăsa curul pe seama abilității lui Jango de a-i controla, zise Sargent.

în ceea ce mă priveşte, nu m-aş încrede în Jango nici dacă *ar vrea* să-i controleze. Cine ştie ce intenționează? Cine ştie de ce dă o sută de mii de dolari ca să distrugă o mână de înregistrări pentru discuri?

- Acum ia maimuțele astea de-aici şi fă-ți tabăra la vreo douăzeci şi cinci de metri la est de Pulaski, ordonă Sargent. Nu vreau să se strângă lumea în jurul acestui cort.

- Da, domnule, Unchiule H01! răspunse sardonic Bellows, uupă care se întoarse şi le vorbi subordonaților săi: Să facem treburile ca nişte adevărați soldați, după care să organizăm o mică petrecere în particular, ca în timpurile grozave ale drogaților din Vietnam. Puneți-vă cururile în mişcare!

li mână dincolo de cort, pe o pajişte înflorită de saci de dormit si trupuri. De data asta nu mai făcu pe sergentul afurisit, atunci când se opriră să schimbe tâmpenii şi droguri cu indivizii din cale, iar trecerea fu mai blândă şi mai naturală. „înoată în marea oamenilor", sfătuia Mao. Mă întreb dacă are în Cartea Roşie şi vreo povață despre cum să nu faci valuri.

- Avem companie, îl anunță Baum.

Sargent se întoarse şi o zări pe Ruby Berger stând la cinci paşi în fața cortului, chiar lângă cercul de hippioți care cântau o aiureală, ca nişte călugări budişti țicniți.

- *Oopopoommmmmm... Ahooooom... Oooooom... Ahoouom...*

îl privea cu ochii fierbinți, dar nu putu să descifreze expresia figurii ei. Purta jeanşi şi o salopetă albastră, descheiată până la al treilea nasture, fără sutien - arăta foarte bine după atâtea țâțe goale câte văzuse în ziua aceea. Barry Stein se afla la un pas în urma ei, enervat şi plângăcios, ca de obicei. Probabil că observaseră toată scena cu Bellows şi ticniții lui.

- *Oooom... Ah'ooom... Ooooom... Ahooom...*

' Autorul face aluzie la Ho Şi Min. conducătorul comunist vietnamez (n. tr.).

- Salut, Chris, îmi pare bine că te văd, zise Ruby, apropiindu-se, şi-i făcu semn din ochi spre Stein. Unii nu erau convinşi că o să-ți aduci oamenii aici. Eu nu fac parte dintre ei.

Stein reuşi să arate şi mai demn de milă.

- Si mie-mi pare bine că te văd, răspunse Sargent.

- Ii laşi pe toți să ia pilulele? se indignă Stein. Până duminică vor fi cu mințile rătăcite!

- Asta-i ideea, replică Sargent. Nu pot fi folosiți pentru scopurile mele, vreau să le maximizez valoarea de diversiune.

- Nu poți să controlezi nişte oameni ai străzii drogați, afirmă Stein.

Figura lui Ruby arăta limpede că bombănitul lui o enerva, iar felul în care ea îşi apropia trupul de Sargent spunea că acesta o excită.

- Ştiu să conduc soldați drogați, spuse calm Sargent. Am mai multă experiență în privința asta decât tine.

Apoi schimbă o privire, în particular, cu Ruby şi-l văzu pe Stein crispându-se. j

- In seara asta va avea loc un miting de protest la Forumul Poporului, Chris, îl anunță Ruby.

- Protest împotriva cui?

- O să găsim noi un motiv ca să protestăm.

Ochii ei îi sugerau să râdă, să împărtăşească un moment de cinism împreună. O plăcea în felul acesta.

- Pun pariu că o să găseşti.

- Mă bucur că eşti aici.

- Cred că pot afla un mod mai plăcut de a petrece seara decât ascultând nişte indivizi încinşi la minte, zise Sargent. Tu nu?

- După aceea va avea loc o şedință de strategie, ca să începem să ne coordonăm acțiunile, interveni Stein, cu voce enervată, ceea ce făcu lucrurile şi mai plăcute pentru Sargent.

- Strategia de coordonare e un rahat, replică el. Ştiți de ce am nevoie: de un maximum de dezbinare, duminică. Nu trebuie să ştiu cum o s-o obțineți.

- Mi-ar plăcea să fii acolo, zise Ruby. Vom fi împreună după aceea.

- Asta-i altceva, rânji Sargent, uitându-se la Stein. Bine, m-ai convins.

Baum râse aprobator, Stein se înroşi, iar Ruby chicoti. Măruntaiele lui Sargent fremătau de poftă, iar soarele îi încălzea pielea. La câțiva paşi, o fată cu pieptul gol aruncase o minge roşie, de plajă, spre cerul limpede, albastru, sânii ei

tresăltând puternic, frumos, o dată cu mişcarea trupului. După cum vedea Sargent, oamenii se distrau bine la soare.

Un val de bună dispoziţie îl inundă pe Sargent, ceva asemănător simţământului trăit cu mult timp în urmă alături de femeia aceea din Porsche - de Star. Ca şi cum ambele momente ar fi fost părţi ale aceleiaşi simţiri plăcute, ale unui ocean de simţiri ce pot fi atinse treptat, eâte-un strop, câte o bucată, câte un moment.

Privirea fetei cu pieptul gol o întâlni pe-a lui si fata surâse o umbră a zâmbetului fierbinte al lui Ruby, care făcea din pofta lor o plăcere ce se prelungea dincolo de ei, în lume. Alături, cântăreţii din grupul hippiot priveau soarele prin pleoapele închise, balansându-se şi rânjind în extaz. Totul părea normal, un fragment al acelui moment plăcut.

- *Oooom... Ahooom... Oobom... Ahooom...*

II

Cu un salt, o opintire şi o zguduitură simţită până-n măruntaie, elicopterul cu camera de filmare se ridică, se înălţă deasupra gardului ce înconjura zona conacului şi se îndreptă spre Est. Paul Conrad vorbi în microfonul de la bărbia căştii sale antifonice:

- După ce ieşim din regiunea festivalului, ia-o spre Sud şi vino deasupra drumului, la vreo trei sute de metri.

- Bine, răspunse vocea electronică, în timp ce negrul ciufulit din scaunul pilotului îi făcu semnul de succes cu degetul mare.

Era ceva feeric să vorbeşti prin interfon cu un individ care stătea în dreapta ta, dar îi plăcea mai mult decât să zbiere ca să-i indice direcţia prin zgomotul motorului. Jango Beck se gândise la toate.

Jos, mii de siluete micuţe se agitau, nu ca nişte furnici obişnuite, ci ca imaginile dintr-o filmare prelungită din elicopter, sau aşa vedea Conrad prin vizorul camerei în timp ce filma câţiva metri de peliculă doar de plăcere. Teritoriul

îngrădit era ca o stâncă ce despărțea marea de oameni de campinguri, un pătrat magic de gol pătrunzând din altă realitate vizuală. Concentra imaginea asupra conacului, apoi o extinse, terminând filmarea.

Elicopterul coborî, iar scena de mulțime se dizolvă dintr-o pădure umană într-o dumbravă de pâlcuri izolate, după care se termină brusc la hotarul îngrădit al fermei Sunset Ridge, devenind un peisaj gol. uscat, din altă eră geologică, mai liniştită.

Aparatul o luă spre Sud, peste păşuni ca-n westernuri, apoi ajunse deasupra drumului, înapoi în comitatul Los Angeles din secolul XX, în adevăratul sens al cuvântului. Maşinile se înghesuiau pe drumul cu două benzi ca o dungă dublă, nesfârşită, de căsuțe metalice.aliniate pe o stradă anonimă dintr-un cartier fără nume, din străfundurile văii San Fernando. Alte maşini stăteau înşirate pe ambele părți ale drumului, victime şi cauze ale accidentelor, ale traficului monstruos ce fierbea în propriile hidrocarburi sub soarele fierbinte. Valuri de căldură se ridicau în coridorul de smog ca o radiație puternică din rana adâncă a trupului pământului.

Paul filmă de-a lungul drumului, dintr-o parte a orizontului în cealaltă, apoi îndrumă pilotul să coboare la aproape o sută de metri şi s-o ia încet spre Vest, peste drum, spre parcare. Trase o filmare staționară, prinzând camera în lăcaşul ei, încât imaginea să fie o linie nesfârşită de capace de maşini scurgându-se în cadrul de sus şi ieşind prin partea de jos, o săgeată enormă de culori schimbătoare, îndreptată spre Sunset City.

Doamne, ce cadru, gândi Paul, ce putere fantastică stând aici. cu o cameră de filmat într-un elicopter! Ce perspectivă îți dă! Există ceva oceanic, o iluzie periculoasă de dumnezeire. Sau a fost o iluzie? Simțământul acesta reflectă puterea de a filma aproape orice cu ferăstrăul ochiului minții.

Zona în care drumul se descărca în parcare arăta ca un maels-trom furios de pământ frământat - maşini încinse, nori de praf, vehicule care încercau să nu se izbească unul de altul, maşini de poliție şi vibrații negative masive. Din aer, se vedea ca o scenă de bătălie din cel de-al doilea război mondial. Maşini defecte umpleau zona, încurcând modelul traficului, ca nişte tancuri lovite de bombe. Maşinile torceau, mârâiau si treceau peste pământul rănit ca un atac furios de blindate.

Paul îi spuse pilotului să coboare la vreo trei sute de metri, unde modelul era mai abstract şi similitudinea vizuală cu un câmp de luptă, mai pronunțată. Elicopterul zbură peste capătul de sud al parcării, în timp ce Paul lăsă păpuşile metalice de jos să-şi execute dansul în fața camerei, ca o diagramă animată a luptei dintr-un film de ştiință militară. Apoi ceru pilotului să îndrepte aparatul încet, spre Nord, pierzând altitudine, şi el concentră lent imaginea asupra scenei de jos, astfel ca din scena abstractă să apară detalii, definiri, apoi o realitate şocantă, când elicopterul ajunse la treizeci de metri de sol - totul într-b filmare, neîntreruptă.

Ce jucărie minunată! Ce filmări puteai să faci! Ce film aş,putea face jucându-mă cu chestia asta!

Continuând să zboare spre Nord la treizeci de metri, elicopterul trecu brusc de la câmpul de bătălie la un spațiu vast de linişte a imobilității metalului. Pogoane întregi de maşini parcate se întindeau în fața ochilor lui Paul - pătrate roşii, albastre, verzi, negre, galbene, metalizate, prăfuite cu cafeniu, aranjate într-o rețea de forme si culori în genul picturilor lui Mondrian.

- încetineşte şi urcă la câteva sute de metri, ordonă Paul.

Elicopterul se ridică deasupra unei imagini pe care o dorea:

câmpul de maşini umplu complet cadrul cu un model ameţitor de metal colorat sub soarele fierbinte, ceva abstract,

care la o a doua privire se dovedea a fi, fără îndoială, o parcare imensă.

- Bine, acum ține altitudinea asta si măreşte viteza treptat, apoi redu-o iute după ce trecem de campingul din Sud, după care, zboară la vreo sută de metri sud de Bâlciul Lumii Oamenilor.

- Am înțeles. E un spectacol, nu?

- Evident, răspunse Paul.

Nimeni n-a făcut un film cu aşa ceva - nu s-a petrecut nicăieri aşa ceva, ca să fie filmat. Dacă pot să mă concentrez doar asupra acestui gen de filmări, atunci să-l fac ca un documentar, nu ca un rahat cu aspect de film artistic. Dar cu un buget de documentar n-aş fi aici în elicopter. N-aş avea şase echipe de filmare jos. E o ocazie artistică prea mare, ce mi-a fost aruncată în poală, ca să mă vait din cauza parametrilor fixați. Si chiar dacă respect parametrii, tot am avut noroc!

Elicopterul începu foarte lent să se îndrepte iar spre Nord. Câmpul de maşini ce se mişcau lent prin vizor începu să curgă tot mai iute de sus, până când -se văzu doar un peisaj de metal multicolor, sclipind, curgând, ca un covor magic ce zboară sub tine. După aceea, camera începu să se încline în sus, la început abrupt, apoi lin, cu un unghi redus, încât vedeai Bâlciul Lumii Oamenilor, clădirile minunat colorate, corturile, barăcile şi standurile, veselia de carnaval, ridicându-se din peisajul luminos ca o aşezare de miraj deasupra nisipurilor deşertului.

- Oho! făcu Paul, întinzându-se încântat pe scaun.

Prin căşti auzi râsul filtrat electronic al pilotului.

- Te-ai distrat de minune!

- Evident!

- Da, e o scenă! Aş putea să mă vântur pe-aici toată ziua.

- Bine, Tom, acum vom face chestia cea mare. Vreau să zbori spre Nord, pe deasupra bâlciului, apoi pe deasupra

campingului, păstrând această altitudine, dar lăsând panta să aducă aparatul mai aproape de sol. Când ai ajuns la culme, vreau să urmezi panta în jos, să continui pe deasupra buzelor amfiteatrului, să cobori lent în spirală către scenă şi să aterizezi în faţa ei. Poţi să faci asta?

- Nici o problemă.

- Grozav! Sper să obţinem toată chestia dintr-o singură dublă.

Elicopterul începu să înainteze pe deasupra palatului ca o scoică, pe deasupra promenadei înţesate de lume şi aproape de vârful domului geodezic transparent, ca o seră imensă de vegetaţie luxuriantă, ce părea neatinsă de gălăgie. Paul ţinu camera orientată în jos, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, încât totul trecea prin cadru şi spre tine cu o viteză exagerată, de parcă se extindea către infinitul din spatele tău. După ce aparatul trecu de bâlci şi începu să zboare peste un câmp întins de campinguri pustii, panta se ridică în întâmpinarea lui, iar Paul schimbă lent poziţia, până când camera rămase deviată de la orizontală doar cu zece grade.

Era o schimbare bruscă de perspectivă, fără nici o tăietură, o încetinire a tempoului petrecută în două clipe. Peisajul nu mai alerga prin cadru spre tine, ci tu pluteai deasupra lui, dar ca o parte organică a sa, ca un om cu picioroange lungi de cincisprezece metri. Saci de donnit strânşi, corturi goale, locuri de tabără părăsite cu miile treceau pe sub tine ca un caravanserai depopulat într-un mod misterios. O imagine de basm care trezea aşteptări în timp ce camera urca cele zece grade spre orizontală, arătând imaginea nesfârşită a campingurilor goale şi ajungând la creasta dealului ce se contura pe cerul albastru, strălucitor. Doar o secundă, două, apoi ochii parcă vedeau dincolo de creastă, ca un săritor cu schiurile de la trambulină care ţâşneşte în aer la capătul pistei. Camera surprinse o clipită soarele fierbinte, apoi lăsă lumina orbitoare pentru a arăta o farfurie gigantică înţesată

de oanteni, agitându-se la unison cu o muzică neauzită, ca un imens organism amoebian.

Pe moment, lui Paul imaginea îi taie respirația, îi îndepărtă gândirea de cameră, ca şi cum ar fi fost mâi mult decât putea cuprinde cu ochii minții. Spera că prinsese acel zbor avântat al sufletului pe care îl simțise atunci când elicopterul trecuse de culme, acea deschidere a universului vizual către imaginea ce cuprindea un sfert de milion de oameni mişcându-se, după aceeaşi muzică, sub soarele auriu.

Elicopterul începu un zbor în spirală, tot mai strâns si mâi jos. către un punct din centrul castronului-gigant plin cu oameni - scena circulară şi cercul larg, îngrădit, ce-o înconjura. Scena însăşi era o mandala yin-yang în roşu şi verde de Crăciun, în centrul unui câmp circular de pământ castaniu şi plasă metalică cenuşie.

Paul ținu imaginea în centrul cadrului în timp ce elicopterul cobora în spirală către marea de figuri şi trupuri îmbrăcate colorat, unde predominau tonurile cărnii şi albastrul docului. Mandala roşie şi verde se rotea cu încetineală continuă în mijlocul cărnii şi albastrului, şi, pe măsură ce se mărea, forme mărunte şi piese de echipament de-venîră vizibile la suprafață, crescând până ce deveniră microfoane, amplificatoare şi trupurile a şase oameni în albastru, verde şi cafeniu, iar scena se extinse, ocupând cadrul, mijlocul ei debordând peste margini.

- Planează la comanda mea! se răsti Paul în microfon, fără să ia ochiul din vizor.

Scena deveni tot mai mare, şi acum se distingeau instrumentele formației - patru chitare electrice şi o tobă -, iar interpretul vocal, cu părul blond ondulat, ținea în mână un microfon, ca pe un sceptru. Acum, scena umplu cadrul cu siluete care priveau în sus de pe o mandala verde-roşie, în timp ce muzica țâşnea din instrumentele vizibile în mişcările trupurilor muzicanților...

- Acum! strigă Paul, iar elicopterul plană.

Paul filmă câteva imagini chiar din dreptul scenei, apoi ridică lent camera, aşa încât să simţi că stai chiar pe scenă, privind de pe ea zidul de figuri omeneşti ce fugea drept în câmpul lui vizual, umplându-l.

- Roteşte-te încet, cinci sute de grade.

Zidul de figuri începu să se mişte în timp ce camera trecea pe deasupra lui, dezvăluind, nimic altceva, decât mii de feţe mişcân-du-se în câmpul vizual, apoi alte mii, tot mai multe şi mai multe, până-ţi dădeai seama că te roteai într-un cerc complet, mai mult chiar, până pierdeai socoteala de câte ori te-ai rotit în acel ecran-radar nemărginit de oameni, care devenise întregul univers vizual.

- Indreaptă-l în jos, spuse Paul, calm.

Elicopterul se dădu câţiva metri spre stânga şi începu să coboare. Paul filmă o imagine a scenei când aparatul ajunse în dreptul ei. Apoi modifică puţin unghiul, aşa încât, atunci când elicopterul atinse solul, toată scena era în cadru, având ca fundal zidul de oameni din jurul ei, vizibil pe cerul de-un albastru intens, într-o perspectivă dintr-un unghi exagerat de jos, ca o imagine de pe-o carte poştală cu Empire State Building văzută de jos.

Paul aduse lent camera la orizontală, în lumea de la picioarele scenei: grinzile care-o susţineau, studiourile acoperite din jur, ţinute împreună de-un spaghetti nebunesc de sârme şi cabluri, oamenii forfotind, paznicii în uniforme, toaleta mobilă, terminând cu un prim-plan al unei sticle de Coca-Cola pe pământ, aflată chiar lângă piciorul încălţat în pantofi de tenis al unei fete.

Paul se desprinse de cameră, scoase casca şi coborî din elicopter, aplecându-se sub lamele ce hurducăiau, şi se trezi într-un maelstrom furios, subit.

Două sute de mii de oameni urlau, huiduiau şi fluierau. Un sunet terifiant, care-i izbi timpanele, îi făcu oasele şi

carnea să vibreze prin copleşitoarea prezenţă sonică a unui motor de rachetă Saturn. Deveni, deodată, paranoic de superconştient de acel tsunami îngheţat al trupurilor şi figurilor ce înconjurau zona scenei, un val ce părea să urce veşnic şi să se spargă peste el, oprit doar de gardul din plasă şi cu patru rânduri de sârmă ghimpată în vârf. Mii de pumni se agitară îndârjiţi în aer, zeci de mii de figuri se schimonosiră de furie. Paul nu mai văzuse aşa ceva şi nici nu visase să vadă.

Se întoarse, în elicopter, ghemuindu-se, luă camera de pe suport şi începu să baleieze peste figurile din mulţime. Strigătele crescură brusc în intensitate şi ferocitate, iar peste gard zburară diferite obiecte: sticle, fructe, cutii, bulgări de pământ.

- Idiotule! Din cauza ta o să fim mâncaţi de vii!

Un bărbat în costum albastru cu dunguliţe ţipa la Paul din răsputeri, abia făcându-se auzit prin tărăboiul infernal. Paul îl recunoscu pe Mike Taub. în spatele lui se aflau un bărbat în salopetă albastră şi un tânăr obez, blond, cu plete. Toţi trei păreau nebuni, iar Taub era vizibil speriat..

- Tâmpitule! Ai întrerupt concertul dat de Mountain High! 'Ne-ai stricat toată înregistrarea cu elicopterul tău blestemat! Şi le-ai făcut pe animalele astea să vrea sânge!

- Sunt al naibii de înverşunaţi, strigă grăsanul, arătând spre scenă, unde muzicanţii ţopăiau, urlau şi arătau publicului degetul mijlociu, ca un gest indecent, îndemnând-o la excese şi mai mari de furie.

- Isuse!

Paul se înroşi de ruşine şi dispreţ faţă de sine. Trăsese nişte filmări atât de grozave, încât nici nu-i trecuse prin minte că intervenea într-un eveniment spontan, cu filme într-un decor pregătit special pentru el. înţelegea că zgomotul palelor elicopterului împiedicase formaţia să-şi termine

cântecul şi înfuriase mulţimea. Iar îndreptarea camerei spre public fusese o adevărată palmă pe obraz.

Peste gard zburau fructe, sticle, pietre, un briceag-două, apoi mulţimea se repezi asupra îngrăditurii, ţipând, blestemând, ameninţând cu miile de pumni. Paznicii în uniforme cafenii năvăliră în perimetrul îngrădit cu bastoane lungi de poliţie şi începură să lovească orice mână care atingea plasa de sârmă. Alţi sase poliţişti particulari apărură cu nişte cutii în spate, Conectate la duzele pe care le ţineau în mâini prin furtunuri flexibile. *Aruncătoare de flăcări?*

Brusc, se auzi în depărtare o serie de bubuituri înfundate -*rap*-*rap*-*rap* -, iar pe cer ţâşniră rachete, din Sud-Vest. Se înălţară pe albastrul intens de deasupra dâre albe, apoi explodară în focuri de artificii strălucitoare: cochilii de stele, puhoaie, vâlvătăi şi fântâni roşii, verzi, violet-albastre, galben-crom, alb-actinic. Sunetul scos de mulţime, ce umplea văzduhul, trecu de la furie la *ooooh!* şi *ahaaaa!*

Apoi, deasupra marginii de sud a amfiteatrului natural, apăru un elicopter, continuând să trimită rachete în aer, pictând fantezii pe pânza de-un albastru clar, fantezii care dispăreau înainte să se stingă cele vechi şi erau înlocuite de alte artificii. Luminiţe sclipitoare albastre, roşii si galbene fulgerau din elicopter la intervale neregulate, înfăşurându-l într-un curcubeu spastic, ce părea a sincopa mişcarea rotorului într-un fâlfâit de liliac nebun. O siluetă din carlingă arunca ceva peste o zonă mai agitată a mulţimii. Paul luă camera şi începu să filmeze, fără să se sinchisească nimeni.

Elicopterul începu să zboare în spirală spre scenă, imitând traseul aparatului lui Paul, probabil intenţionat. Focurile de artificii erupeau la intervale ceva mai mari decât până atunci. întreaga farfurie de oameni ţopăia şi ţipa, aparent, de bucurie. Ce naiba se întâmpla?

în cele din urmă, elicopterul ajunse suficient de âproape de scenă pentru ca Paul să vadă pasagerul. Era Jango Beck,

care scotocea într-o pungă mare şi arunca în mulţime pungi întregi de ţigări.

Apoi, elicopterul lui Beck ajunse la cincizeci de iarzi, şi Paul auzi slab vocea acestuia, amplificată electronic, străbătând prin zgomotul elicei:

- Mană din cer! Mostre gratuite de marijuana de cea mai bună calitate! Droguri gratuite de la Dark Star Records!

Beck mai aruncă o mână de ţigări, înconjură încă o dată scena, apoi rămase plutind deasupra împrejmuirii. O rachetă mare, dolofană, ţâşni din elicopter, lăsând în urmă fum roşu, după care explodă într-o fântână roşie şi verde, îri timp ce Beck răsturnă drogurile deasupra mulţimii, aruncând şi sacoşa pe unnele cascadei de droguri. Mulţimea de sub elicopter urlă urale până ce răguşi.

După aceea, aparatul rămase deasupra scenei şi-l coborî pe Beck cu un cablu, în timp ce sistemul de amplificare al festivalului zguduia colina cu uvertura de la „Aşa grăit-a Zarathustra". Beck arăta magnific într-o vestă roşie fără mâneci şi pantaloni negri, ce păreau a fi fost întreţesuţi cu fire metalice, argintii. Cronometrarea fiind desăvârşită, atinse scena o dată cu nota culminantă, atât de perfect, încât mulţimea îi replică prin urale binevoitoare, dar sarcastice.

Beck luă microfonul, iar vocea lui amplificată bubui din difuzoare, copleşitoare şi intimă, în acelaşi timp.

- Droguri gratuite vor cădea din cer din când în când, din partea studioului Dark Star şi a altor prieteni care preferă să rămână anonimi. Incercaţi-le, vă vor plăcea. Dacă vă plac cu adevărat, vă pot comunica din sursă sigură că acelaşi tip de marfă se va vinde printre voi de către indivizi corecţi, cu cinci dolari uncia, corect cântărită, cea mai bună afacere din istoria Statelor Unite! Distraţi-vă! Bine aţi venit la Sunset City!

O salvă finală de rachete ţâşni în aer - cea mai mare de până atunci -, transfonnând, prin strălucirea sa, cerul

luminos al zilei într-un negativ al nopții, iar Jango dispăru prin locul de intrare în scenă, într-o explozie de fum roşu şi verde, coborând treptele de metal până la sol.

Un Beck tipic: om de spectacol combinat cu un individ lacom de bani. Paul bănuia a cui era marijuana aceea din care se distri-buiseră gratuit eşantioane pentru a încuraja vânzarea. Dar, indiferent de motive, fusese o scenă incredibilă, o serie nebunească de imagini, pe care nu le-ar crede nimeni dacă i le-ai descrie. „

Dar când le vor vedea în *Sunset City,* le vor retrăi, pentru că el îşi păstrase calmul şi nu pierduse vremea. înregistrase toată acea secvență minunată pe film.

Un fior de ireal o străbătu pe Velva Leecock atunci când elicopterul ateriză în fața pavilionului Coca-Cola. Toată ziua e plină de nebuni, gândi ea. Mii de oameni alergând în jur, pe jumătate dezbrăcați şi futându-se prin iarbă. Clădirile arată de parcă le-ar fi construit un copil din hârtie creponată. Chiar pavilionul Coca-Cola consta din trei sigle rotunde, roşu cu alb, ale firmei, sprijinindu-se precar unul de altul, ca nişte monede de vreo şaizeci de metri, susținute de-o fântână arteziană centrală, ce trimitea Coca-Cola cafenie în aer. Tot ce există aici e o glumă grozavă, caraghioasă, dar e reală, iar eu particip la ea.

O nebunie, dar trebuia să țină minte că apariția aceea în elicopter era o dublă foarte costisitoare, că în exteriorul elicopterului camera lui Paul funcționa, iar figuranții stăteau pe locurile lor. Trebuia să rămână în pielea personajului.

Tom Sedges, un actor înalt, mlădios, pe care Paul îl angajase pentru subtila lui asemănare cu Bert Parks, deschise uşa elicopterului.

Se aplecă să treacă pe sub pale, iar ea coborî, ghemuită, când bărbatul îi întinse mâna. Tom rosti replica, dar Velva nu-l auzi prin zgomotul motorului şi al elicei ce se rotea lent.

- Sunt încântată că mă aflu aici, rosti ea, abia auzindu-şi pro-priile-i cuvinte.

Sedges o conduse pe sub pale si pe pământul bătătorit din fața pavilionului Coca-Cola, către un grup de cinci figuranți ce interpretau rolurile a patru reporteri şi un fotograf. Microfoanele fură îndreptate spre ea; fulgeră un bliț, iar Sedges spuse prima replică a discursului său de primire:

- Freak Out Productions e încântată să vă prezinte norocoasa câştigătoare a...

- Bine, tăiați, gata dubla! strigă Paul din spatele camerei. Velva, Tom, rămâneți pe locuri, vom turna dialogul. Aduceți girafele. Opriți reflectoarele.

Reflectoarele fură stinse, iar ajutoarele poziționară girafele microfoanelor deasupra celor doi. Un cerc de hippioți cu aspect ciudat se formase în jurul zonei de filmare: fete în jeanşi strâmți sau pantaloni:scurți jerpeliți, unele cărând în spate prunci prinşi în chingi; gagii palizi, duşi pe altă lume, ca nişte versiuni homosexuale ale lor înşile; fete cu pieptul gol, fete fără încălțări; tineri mizerabili, cu aspect bolnăvicios, în jeanşi vechi, veste de piele, îmbrăcați în haine ponosite din surplusurile armatei; câțiva studenți bronzați, cu bărbi şi mustăți caraghioase, bastoane şi pelerine. Si toți se uitau la *ea,* de parcă *ea* ar fi fost ciudată.

Sau starul?

îşi dădu seama că aşa se uită oamenii la tine când eşti star. *Sunt.* un star. Pentru că asta înseamnă să fii star.

Le zâmbi fanilor din străfundurile ei. Radie spre aceştia, le transmise strălucirea, le comunică încântarea de a fi privită astfel.

Iar hippioții îi răspunseră la zâmbet. Râseră. Chicotiră. îi făcură semne. Impulsivă, făcu şi ea semn cercului de admiratori, iar ei strigară şi râseră împreună cu ea. Era atât de *minunat* să fii star!

Paul se apropie, ordonă câteva schimbări minore în poziționarea luminilor şi a reflectoarelor, apoi se întoarse lângă cameră.

- Bine, suntem gata! Velva, Tom, aveți nevoie de o repetiție?

Sedges negă din cap, iar Velva, ca să nu se facă de râs în fața noilor ei fani, spuse:

- Nu, Paul, să trecem la filmări.

Paul zâmbi, parcă numai pentru ea. O să-l prind eu într-un fel la noapte, gândi Velva.

- E-n regulă, zise Paul, e doar un dialog simplu. Discursul de primire, câteva fotografii, reacții, apoi totul dispare. Bine. Luminile... dați-i drumul.

- *Sunset City,* scena treizeci şi cinci B, dubla unu.

- Porniți!

- Motor!

- Freak Out Productions are plăcerea să vă prezinte norocoasa câştigătoare a concursului „Călătoria cu covorul magic în Sunset City", domnişoara Peggy Greene, din Junction, Kansas, spuse Sedges, semănând şi mai mult cu Bert Parks, cu rânjetul său ipocrit.

Figuranții întinseră microfoanele. Blițul fotografului fulgeră. Velva surâse, sperând să pară timidă, şi-şi agită trupul într-o ațâțare feciorelnică, o ațâțare care o simțea cu adevărat privindu-şi fanii zâmbitori ce-o mâncau din ochi.

- Domnişoară Greene, n-ai fost *niciodată* în California, aşa-i?

- N-am mai fost nicăieri până acum, şopti Velva şi îşi auzi fanii murmurând.

- Nu-i minunat, oameni buni?

- Grozav!

- Prea mult!

- Uluitor!

Cercul de fani răspundea replicilor lui Sedges de parcă ar fi fost sufleuri perfecți. Paul nu era nebun; lăsă dubla să meargă şi părea încântat. Velva se simți apropiată de oamenii de dincolo de reflectoare. Calitatea ei de star ajungea cu adevărat la ei, iar aceştia o făceau să-şi intre în rol. Am reuşit, am reuşit!

- Ştiu că vă veți distra de minune aici, în Sunset City, domnişoară Greene, şi vă rog să-mi cereți ajutorul oricând doriți, zise Sedges, iar rânjetul lui se lărgi. *Ziua sau noaptea.*

- Mulțumesc, domnule Burton, mulțumesc foarte mult, răspunse cu inocență Velva.

- Nu-i drăguță? Nu se va distra de minune mulțumită firmei Freak Out Productions? S-o aplaudăm pe tânăra domnişoară!

Spontan, mulțimea izbucni în urale şi aplauze puternice.

- Tăiați, strigă Paul. Grozav, minunat, mi-a plăcut!

Când filmările mergeau bine, arăta atât de sexy, atât de relaxat, de bărbătesc, atât de încântat de sine. Arăta exact ca atunci când ejacula, ca şi cum s-ar fi regulat.

- Bine, Velva, zise iute Paul. Burton şi-a făcut numărul, iar'tu te simți confuză şi singură în mulțimea asta ciudată de țicniți. Ai înțeles?

Velva încuviință sincer din cap. Joacă bine azi, gândi Paul. Am făcut chestia asta din prima dublă, iar mulțimea e formidabilă, se interpretează pe sine excelent.

- Bine, Velva, ocupă-ți poziția, spuse el, bătând-o cu afecțiune pe cur.

Ea îi zâmbi cu căldură - chiar fierbinte - şi se îndepărtă încet de camera lui Friedman, apropiindu-se de semicercul de oameni ce se strânsese din perimetrul zonei.

- Herv, doar ține-te după ea. Irv, tu şi Fritz filmați ca la ştiri din cât mai multe unghiuri.

Cei doi cameramani de ştiri, cu camerele în mâini, se vârâră în mulţime, la dreapta şi la stânga câmpului vizual al camerei numărul unu, cea de pe şinele înguste.

- Gata, Rex?

Rex Gordon, actorul ce interpreta hippiotul drogat, aprobă din cap şi îşi luă poziţia în mulţime. _

- Gata, luminile... Porniţi...

- *Sunset City,* scena treizeci şi şase, dubla unu.

- Pornit.

- Motor!

Velva se îndreptă încet spre mulţime, părând puţin speriată, aşa cum presupunea că-i Peggy Greene, dar radiind fericire, senzualitate, o siguranţă a stării ei interioare bune, în lumea aceea din jur, pusă sub semnul întrebării. Era mai bine decât plănuise Paul. Ea arăta exact ca frumoasa din Junction, Kansas, printre hippioţii sălbatici. Sigu-' ranţa inocentă din abilitatea ei de a îmblânzi fiarele sălbatice era o completare a personajului Peggy Greene, nu o violare a lui.

Velva pătrunse în mulţime, iar oamenii se dădură într-o parte şi în alta, în timp ce Friedman o urma cu camera, împreună cu Paul. Mulţimea îi făcu loc, dar nu se îndepărtă. Puştii îi zâmbeau uşor fals, râzând de ea în spatele zâmbetului, exact cum ar fi făcut dacă Velva ar fi fost o câştigătoare de concurs din Vestul Mijlociu, o ciudăţenie în ochii lor. Doamne, poate-şi închipuie că secvenţa cu presa a fost adevărată, că ea *este* o puştoaică naivă din Kansas!

Velva mergea în largul ei, prin mulţimea de hippioţi drogaţi, agitându-şi rochia roşie cu alb, arătând ca o Alice cuminte în Ţara Minunilor pentru drogaţi, aflată în faţa ochilor ei larg deschişi, fericiţi. Reflecţia momentului făcuse ca personajul să devină viu.

Gordon pluti prin mulţime şi-i interceptă Velvei traiectoria, luându-i mâna cu un gest de gentileţe exagerat şi privind-o cu ochi strălucitori printr-o ceaţă produsă de LSD.

- Eşti minunată, şopti el, blând. Mulțumesc că ai apărut în visul meu.

Velva reuşi să arate ca şi cum ar fi roşit, continuând să emită aceeaşi senzualitate inocentă. Oamenii adevărați din mulțime o plăceau, o sorbeau din ochi, zâmbeau şi chicoteau uşor.

- Pot să te sărut? întrebă Gordon. M-ar face să mă simt bine.

- Să mă săruți?! exclamă Velva, aparent şocată, după cum trebuia, dar exagerând puțin, jucând pentru mulțime.

- Zbor la înălțime. Nu mă coborî pe pământ.

Velva chicoti. Paul se pregăti să întrerupă scena după sărut.

- Ei bine, n-aş vrea s-o fac, spuse ea cu o timiditate exhibiționistă de liceană, vizibil conştientă de trupul ei, şi-l sărută pe gură fără să-i atingă trupul.

Paul ridică mâna...

Mulțimea chiui.

- Hei, şi eu zbor la înălțime!

Un puşti cu pieptul gol şi plete blonde se îndreptă spre Velva. Nu avea mai mult de şaisprezece ani. Grozav, gândi Paul, pot să păstrez asta, iar când Velva se uită spre el, ca s-o îndrume, îi făcu semn cu frenezie să continue.

Ea plantă un sărut pe buzele blondului, atingându-i pieptul cu sfârcurile sânilor, apăsându-se un pic, dar făcând ca gestul să pară nevinovat. Minunat! Fantastic! Realitatea pătrundea în film, Velva devenea Peggy Greene, iar Peggy Greene devenea Velva!

- Hei, nu ți-ar plăcea să te regulezi? o întrebă pe Velva, cu candoare, un tip mai în vârstă, într-o vestă din piele.

Velva rânji exact cum ar fi rânjit Peggy Greene, cu inocență provocatoare şi stânjeneală, combinate cu o dorință secretă. Să lăsăm lucrurile să continue, decise Paul, să ieşim din buncăr şi să vedem ce căpătăm.

- Nu vrei nişte pilule roşii?
- Ce zici de nişte cocaină?

Se strânseseră în jurul ei, foarte prietenoşi, dar Velva începu să se sperie când îi oferiră marijuana, pilule, tablete şi sticle de vin.

- Raze de soare portocalii?
- Ai nevoie de-un cort să dormi?
- Chiar ai câştigat concursul?
'- Si *eu* sunt din Kansas!

Ce să fac? se întrebă Velva. Ce-ar fi făcut Peggy Greene? De ce Paul continuă filmările? Le zâmbi nervoasă fanilor ei, fără intenția de a-i jigni, dar şi fără dorința de a lua droguri. Era complet zăpăcită şi nu putea decât să arate asta. în spatele camerei, Paul rânjea ca o maimuță, evident încântat. Aş vrea să ştiu ce-am făcut atât de bine!

Un bărbos uriaş, burtos, cu părul lung, bătucit, şi cu gura plină de dinți stricați, se aplecă spre ea şi-i zâmbi şmechereşte, cu ochii ciudat de copilăroşi.

- Nu mă săruți şi pe mine? întrebă el cu o voce sinceră de adolescent.
- Hai, Ursule! răcni cineva.

O privi atât de trist cu ochii aceia de retardat, cu trupul de om matur într-o postură de băiețel, cu figura înfiorătoare, iar Velva nu avea nici cea mai mică idee cum să procedeze. Se uită la Paul, iar acesta gesticulă frenetic: da, da!

Tinându-şi răsuflarea, Velva se ridică pe vârfurile picioarelor şi-l sărută pe Urs cu blândețe, dar iute, pe buze, retrăgându-se imediat ce gura bărbatului începu să se deschidă.

Mulțimea chiui.

Ursul se lumină la față ca un bec.

Velva rămase locului, simțindu-se mai bizar decât oricând.

- Tăiați! strigă Paul. Fantastic! Mulțumesc tuturor, ați fost minunați!

Si dădu din mâini fericit spre mulțime.

Velva strălucea, în timp ce mulțimea se retrăgea. Fusese cu adevărat ceva, fusese cel mai bun lucru pe care-l simțise de când făcea film, şi doar se regulase la viața ei cu experți minunați în filme pomo!

Sunt ciudat de convinsă că o să ajung star, gândi ea. Şi cred că-mi place.

Paul Conrad hăpăi o mână de manacard şi stafide, apoi se abandonă din nou proiectelor din mintea sa. Gentry trebuia să plece din cercul figuranților care ascultau conferința de presă, să iasă din Palatul Posterelor şi să intre în mulțime. Harv urma să filmeze cu camera numărul unu până când ieşea, apoi îl prelua Fritz, iar cel de-al treilea cameraman să filmeze secvențe pentru montaj, singura cale pentru a monta o scenă pe care n-o poți relua. Paul era încântat de libertatea tehnică uimitoare de care se bucura. Intenția era de a face filmările împotriva voinței lui Gentry, iar asta nu avea să fie uşor.

Gentry stătea lângă şine, de parcă s-ar fi ținut de-o centură de siguranță. Figuranții se strânseseră împrejurul lui, iar în jurul lor, echipa de filmare, ca un convoi de căruțe aşezate într-un cerc de apărare. Paul trebui să admită că Palatul Posterelor era un loc foarte bizar.

În interiorul clădirii, spirala scoicii forma o rampă ascendentă ce înconjura peretele, exact ca la muzeul Gugenheim din New York. Dar aici, rampa se termina printr-o pasarelă în jurul domului, unde începea altă rampă, ce cobora prin interiorul primei spirale, formând o dublă elice. Ca şi cum te-ai fi aflat în interiorul unei molecule de ADN gigantică.

Pe peretele de poliuretan spongios, de-a lungul ambelor rampe fuseseră aliniate postere tipărite, formând altă dublă elice, întretăiată cu o serie de cadre colorate, ca şi cum locul cir fi fost drapat cu un film color imens, ca o cameră de

montaj a zeilor. Lumina feerică auriu-ver-zuie se strecura prin luminatorul colorat, din capătul de sus al domului în formă de ghioc. Şiruri nesfârşite de oameni înaintau lent, ca nişte gene animate de-a lungul latexului spiralat al dublei elice.

Lui Paul i se părea că domul e plin de metafore cosmice pe care nu le înțelegea. Dar poate că aşa fusese proiectat, să facă aluzii la înțelesuri care nu existau, să-ți zăpăcească mințile un pic. Vechiul truc din *2001*, iar după figurile celor de pe rampă, se vedea că ținuse.

Dar pentru Gentry, figuranții şi echipa de filmare... totul era o aiureală. Gentry părea nervos, stând lângă cameră şi încercând să se stăpânească. Si el trebuia să treacă prin clădire ca un ticălos arogant, plictisit. Cum era de obicei. Nu cred că dubla asta ne va crea probleme. A fost făcut pentru un asemenea rol.

- Gata, să-i dăm drumul! strigă strident Paul, bătând din palme, apoi intră în cercul îngrămădit al oamenilor de film, frângând dispoziția defensivă cu o izbucnire artificială de energie personală: Emmett, aranjează figuranții pe locuri! Fritz, Owen, pe poziții! Rick, vreau să-ți vorbesc o clipă.

îl conduse pe Gentry de-o parte, în timp ce Jerry Ullman se aşeza pentru dublă, înconjurat de figuranți, iar echipele doi şi trei se poziționaseră în afara clădirii. Gentry părea abătut, retras în sine, nervos. Ceva din postura lui trezi simpatia lui Paul - dar nu-l chemase din cauza simpatiei.

- Va fi foarte simplu, Rick, zise el, energic, distanțându-se deliberat de dispoziția introvertită a lui Gentry. Conferința de presă e un rahat plicticos, de rutină, nu ceva de genul lucrurilor pentru care ai venit aici, deci îți pierzi interesul, te plimbi prin mulțime, simțin-du-te plictisit şi dezgustat de întreaga scenă. Vreau reacții bune, n-ai nici o replică, dar scena este importantă. Ea stabileşte atitudinea ta din momentul în care o întâlneşti pe Peggy Greene.

Gentry aprobă din cap absent, privind peste umăr la oamenii de pe rampă, care se uitau acum la echipa de filmare, la activitatea de sub ei.

- Mă asculți? se răsti Paul.

- Sigur că te ascult. îmi pare rău. Dar, Dumnezeule, toată chestia e uluitoare. Si înspăimântătoare. Toți oamenii ăştia instabili, drogurile, atmosfera de rău augur... *Miros* un pericol în aer. Indivizii sunt complet inconştienți. Nu-mi place aici...

- Aminteşte-ți că eşti Doug Winter. Ai văzut de toate, ai făcut de toate, şi nimic nu-i suficient de ciudat ca să te *amuze* în acest moment. Vreau să văd dispreț şi dezgust. *Specialitatea ta.*

Dar Gentry nu muşcă din momeală. încuviință iarăşi din cap, uitându-se nervos peste celălalt umăr. Paul simți că n-are rost să continue, că nu-l putea induce psihic pe Gentry în personajul Doug Winter. Mai bine să încerc să trag o dublă şi să sper că-i destul de profesionist ca să se silească să joace.

Peste câteva minute, Emmett termină de aranjat figuranții în semicerc lângă Ullman, care făcea pe zăpăcitul. Gentry stătea în cârdul de reporteri, ca oricare, fără a fi scos în evidență de poziție. Paul îi dădu instrucțiunile finale lui Friedman:

- Mişcă-te foarte încet de la punctul de începere a filmării şi deplasează-te spre dreapta centrului, să te focalizezi treptat pe Gentry pentru prim-plan. Apoi retrage-te lent, dar tot focalizat pe Rick, ca să iasă în evidență. După aceea urmăreşte-l până iese şi-l preia Fritz. Cum ți se pare?

- îmi place, răspunse, laconic, cameramanul.

- Bine, să-i dăm drumul. Lumini! Gata!

- *Sunset City*, scena patruzeci şi unu, dubla unu!

- Pornit.

- Si... motor!

Ullman începu plicticoasa lui conferință de presă industrială:

- Acest dom a fost construit din poliuretan de secția de mase plastice a Dangerfieldului,-ca demonstrație a fezabilității de a ridica structuri de dimensiuni mari, temporare, peste noapte, cu prețuri extrem de scăzute...

Paul rămase aproape de camera lui Friedman când aceasta se apropie de Gentry, care începu să dea dovadă de neastâmpăr în mod convingător. Când Gentry porni să iasă, întorcându-se spre dreapta, Friedman se afla cu obiectivul exact pe el, aşa cum stabiliseră. După un moment, Gentry se întoarse şi părăsi cercul de reporteri, în timp ce Ulîman spunea:

-... uşor de colorat...

Perfect. Până aici, totul e bine.

începură să retragă camera în fața lui Gentry atunci când acesta se îndrepta spre lumina soarelui ce pătrundea prin intrarea deschisă a Palatului Posterelor. Paul se ținu după cameră, concentrându-se asupra lui Gentry, convins că poate să aibă încredere că Friedman va face mişcările corecte. Gentry se descurca bine, cu fața ca o mască de plictiseală, şi nimic mai mult. De pe pasarelă, oamenii urmăreau scena în tăcere. Paul începu să simtă apăsarea privirilor în ceafă. Ce-o fi simțind Gentry?

Apoi, Paul ieşi în lumina strălucitoare împreună cu camera şi-l văzu pe Fritz Nagy, cameramanul numărul doi, preluând filmarea. îl atinse pe Harvey Friedman pe umăr, iar cameramanul numărul unu se opri din filmat, se desprinse de vizor şi se relaxă.

Paul nu-şi luase privirea de pe Gentry. Acesta se stăpânea bine, depăşind frica pe care regizorul ştia că o simțea, arătând doar plictiseala cinică a lui Doug Winter, *interpreta.* Când ieşi din lumina rece, verde, a Palatului Posterelor şi intră în strălucirea zilei, ezită, clipind. Dar era bine, mergea.

Zona din fața palatului gemea de lume, care stătuse la rând să se intre încă înainte de începutul filmării, iar acum curiozitatea atrăsese o gloată şi mai mare. Paul se alătură lui Nagy şi se retraseră împreună, presându-i puternic pe oamenii din fața lui Gentry, pe când acesta intrase, ezitant, în mulțime. Paul simți o apăsare din spate, apoi strigăte blânde; puhoiul de oameni nu-l oprea, dar nici nu-l înghițea. Grozav! Dă exact sentimentul pe care-l vreau.

Mulțimea se strânse în jurul lui Gentry, învăluindu-l ca o amoebă. Figurile celor tineri arătau curioase, poate un pic disprețuitoare, dar nu amenințătoare şi, slavă Domnului, nu se strâmbau la cameră. Dar Gentry avea umerii lăsați si arunca priviri pe furiş. Frica pătrunsese prin răceala batjocoritoare a lui Doug Winter. Era complet greşit.

- Tăiați!

Gentry oftă uşurat.

- Să facem dubla cinci înăuntru, zise Paul.

Gentry îşi croi drum iute prin mulțime şi se întoarse în lumina rece, verde, din Palatul Posterelor. Paul şi echipa camerei numărul unu îl urmară. Paul îl luă pe Gentry deoparte şi-i spuse:

- Putem păstra tot ce-am filmat aici, dar afară arătai îngrozit. Trebuie să fii Winter, să rămâi calm.

- Nu pot. Oamenii ăia mă înspăimântă. Mă simt ca un creştin în cuşca leilor.

Paul vârî o mână de anacard şi stafide în gură, mestecând gânditor. Cum să-l fac să joace? Doug Winter nu poate să fie speriat... poate să-i dau lui Gentry o replică, două... s-ar gândi la altceva...

- Să reluăm partea a doua a filmării, Rick. Dar un pic altfel de data asta.

- *Sunset City*, scena patruzeci şi unu A, dubla unu.

- Rorniți!

- Motor!

Rick Gentry ieşi din palat şi pătrunse în mulțime. Părea nervos. Arăta înfiorător. Altă dublă stricată, gândi Paul, dar decise s-o lase să curgă, să vadă ce schimbări poate să facă pentru unnătoarea. Gentry privi împrejur. Apoi se îndreptă spre cinci gagii în jeanşi, care stăteau împreună, trecându-şi unul altuia trei chişloace cu marijuana, şi spuse, tremurând, replica pe care i-o subliniase Paul:

- Unde se găseşte de băut pe-aici?

Infernal!

- Tăiați!

- Vrei *de băut?*

- Drace!

- Dați-i gagiului de băut!

Gentry se dăduse înapoi când Paul anunțase oprirea filmării, dar tipii cu care vorbise se strânseseră în jurul lui, strâmbându-se unul la altul, imitându-l pe Gentry, jucând pentru mulțime. Paul văzu un fulger de mânie, de răutate obişnuită, trecând pe fața lui Gentry. Dar îl cuprinse imediat teama când numeroase mâini îi întinseră marijuana, când zeci de trupuri îl înghesuiră.

Dacă aş putea să-l scot de-acolo... Hmmmm... Paul se întoarse spre Fritz Nagy.

- Vreau să tragi nişte duble false cu chestia asta. Fă-te că filmezi, dar să nu dai drumul la peliculă până nu-ți spun eu.

Nagy încuviință din cap si făcu semn că a înțeles.

- *Sunset City*, scena patruzeci şi unu A, dubla doi.

- r Porniți!

- Motor!

Gentry ieşi din palat şi intră în mulțime. Doi dintre cei cinci gagii din scena trecută plecaseră, iar cei rămaşi deveniseră centrul atenției publicului.

- Unde se găseşte de băut pe-aici?

- *Unde se găseşte de băut pe-aici?* îl maimuțări cel mai înalt dintre puşti, cu o voce mieroasă.

Lumea râse. Gentry se înroşi, uitându-se la puştiul cel înalt.

- Tăiaţi!

- *Sunset City,* scena patruzeci şi unu A, dubla trei.

- Porniţi!

- Motor!

- Unde se găseşte de băut pe-aici? zise Gentry, de data asta adresându-se mulţimii.

în glasul lui apăruse un pic de provocare. Se enervase. Poanta prinsese.

- De unde se poate face rost de nişte LSD? urlă cineva.

- Unde se poate face praf cineva?

Gloata râdea şi urla. Gentry tresări, privindu-l pe Paul stânjenit şi furios.

Paul îi întoarse privirea şi-i zâmbi dulce.

- Tăiaţi!

- *Sunset City,* scena patruzeci şi unu A, dubla patru.

- Porniţi!

- Motor!

Gentry pătrunse în mulţime, cu muşchii încordaţi belicos, cu figura rigidă, ascunzând furia pe care-i era teamă s-o arate.

- Unde se găseşte de băut pe-aici?'zise el cu voce plată, neutră, care se apropia de-o provocare arogantă.

- Omule, devii plictisitor!

- Unde se poate pupa un cur aici?

- Cineva să-l îmbete pe gagiu!

Se strânseră în jurul lui, iar el părea gata să izbucnească, să le răspundă. Dar, în loc de asta, se întoarse spre Paul.

- Cât timp ai de gând să continui farsa asta?

- Până iese bine.

Aproape, dar nu tocmai. Poate data viitoare o să-şi redirijeze furia.

- *Sunset City,* scena patruzeci şi unu A, dubla cinci.

- Porniți!
- Motor!
Gentry se împletici afară din palat, pătrunzând în mulțime. Privea pe oricine în față, provocator. Ochii care-l priveau exprimau nervozitate, chiar ostilitate fățișă. Atmosfera era încărcată.
- Unde se găsește de băut pe-aici?
De data asta ieși sardonic. Era Doug Winter.
- Omule, ești groaznic!
- De ce nu renunți la rahatul ăsta?
* - Faceți-i o injecție cu metadonă!
Gentry fu înconjurat de figuri ostile, care-l batjocoreau din ochi, zeflemisindu-l, provocând invadatorul să înfrunte realitatea lor.
- De ce sunteți atât de-ai naibii de ostili? răcni Gentry. Ce-i cu voi, oamenilor? De ce nu ne lăsați să filmăm scena asta mizerabilă?
- Tăiați, tăiați! strigă Paul, apoi fugi și-l apucă pe Gentry de braț, târându-l după el spre intrarea în Palatul Posterelor. Să tragi dubla următoare, îi șopti în trecere lui Fritz Nagy.
De data asta o s-o obținem.
- A fost mai bine, Rick. Poate o să se termine cu chinul în dubla următoare. încearcă să te stăpânești. Nu-i lăsa pe hippioții ăia jegosi să te împiedice să dai ce ai mai bun. Amintește-ți, ești Doug Winter, le ești superior din punct de vedere intelectual, stăpânește-te!
Gentry se uită la Paul, apoi îl împinse furios.
- Sunt gata când ești și tu, șefu', zise el cu răutate.
Paul își încrucișă degetele la spate. Se părea că trucul funcționase.
- *Sunset City,* scena patruzeci și unu A, dubla șase.
- Porniți!
Paul inspiră și își ținu răsuflarea.
- Și... motor!

Rick Gentry ieşi din Palatul Posterelor, încordat la fiecare mişcare pe care o făcea, dar cu fața crispată într-un calm glacial. Acum era hotărât să interpreteze, dar în sinea lui fierbea - o combinație perfectă -, învestindu-şi personajul cu electricitate statică, ce trezea furia gloatei, care-l urmărea belicos cu privirea. Gentry se uită în ochii a vreo zece indivizi din mulțime, de parcă ar fi încercat să găsească o figură omenească într-o masă pe care o considera alcătuită clin barbari subumani. Era minunat, era Winter, se descurca!

Se apropie de un bărbat slab, de vreo douăzeci şi opt de ani, care arăta într-adevăr a deşeu uman, cu o legătură jegoasă pentru cap, ce-i ținea părul soios - o caricatură psihedelică a unui terchea-berchea tânăr din Bowery.

- Unde se găseşte de băut pe-aici?

- Chestia asta îți roade creierul, răspunse slăbănogul.

- Da, uite ce-a făcut din tine!

- Te-a transformat într-un homo!

- Şi voi sunteți un exemplu că drogul vă dă o minte sănătoasă într-un trup sănătos? se răsti Gentry.

Fusese un sarcasm controlat, furios, dar tăios şi ațintit ca o armă ascuțită.

- încearcă şi tu, strigă o voce, iar o mână păroasă îi aruncă-un chiştoc aprins în față.

Gentry prinse chiştocul, trase din el, scuipă un val de fum şi, totodată, țigara cu marijuana.

- Revoltător! Te transformă în legumă!

Din mulțime, izbucni un mârâit gutural, ca al unui taur ce loveşte cu copita pământul. Paul se cutremură, dar Gentry părea să simtă o plăcere perversă în starea de spirit proastă pe care şi-o construise.

- O, v-am jignit religia! se adresă el gloatei. Credeam că sunteți toți plini de dragoste. Unde vă e dragostea pentru mine?

- în curul tău! răcni cineva.

- Du-te acasă, porc afurisit!

Ceva se cristalizase în starea de spirit a mulțimii, iar acum oamenii țipau, cu fețele contorsionate, fiind evident că întreaga masă îi devenise ostilă lui Gentry.

- Cine are nevoie de rahatul ăsta?

- Porcilor, duceti-vă acasă! *Porcilor, duceti-vă acasă!* PORCILOR, DUCEȚI-VĂ ACASĂ!

Cineva strigă chestia asta, alții o prinseră din zbor, iar o mulțime de oameni o cântau:

- PORCILOR, DUCETI-VĂ ACASĂ! PORCILOR, DUCE-TI-VĂ ACASĂ! PORCILOR, DUCETI-VĂ ACASĂ!

Figura lui Gentry exprima teamă, dar aşa ar fi făcut şi Doug Winter.

- Ce se întâmplă aici? încetați! Plecați de-aici!

Şase dintre polițiştii privați ai lui Jango Beck, dolofani şi transpirați, în uniformele lor cafenii, trecură prin mulțime, agitând ciomege lungi, grele, şi părând dornici să le folosească. Figura lui Gentry se destinse, apoi rânji satisfăcut atunci când mulțimea îşi îndreptă atenția spre polițişti, împingând, agitându-se, blestemând, iar paznicii alcătuirii un şir şi începură să mâne oamenii cu ciomegele, departe de intrarea în Palatul Posterelor.

Paul se asigură că aveau destulă peliculă şi strigă:

- Tăiați!

Gentry alergă spre intrarea în palat, dincolo de cordonul polițiştilor. Mulțimea se unduia, tălăzuia şi bombănea, dar nu părea să aibă chef de violență.

Oricum, scena era urâtă, iar Paul îşi grăbi echipa spre interiorul clădirii.

- Puteam să fiu făcut bucăți! țipă Gentry la Paul.

- Nici o grijă, replică Paul, aş fi avut în vedere să aleg partea ta cea bună.

- Ai un simț al umorului revoltător!

- Am făcut filmarea, nu? Am obținut ce-am vrut şi nimeni n-a pățit nimic.

- O să avem mai mult noroc data viitoare, zise Gentry, făcând semn spre intrare.

Afară, mulțimea se împingea într-o baricadă de ciomege pe măsură ce apăreau în scenă tot mai mulți paznici, nervoşi şi moro-cănoşi sub soarele fierbinte.

Paul se simți oarecum vinovat, întrebându-se dacă filmul era cu adevărat cel mai important lucru, singurul lucru care conta. I-am făcut o chestie nasoală lui Gentry şi n-am fost prea amabil nici cu oamenii ăştia! Voia să-i spună ceva lui Gentry, să-şi recunoască greşeala ca să-i ridice moralul. Dar nu ştia cum să procedeze.

, Şi nu putea să jure că n-ar acționa la fel, dacă ar fi necesar.

III

- Si Velvet Cloud îşi va face prima apariție la nouăsprezece treizeci, zise Sandra Bayne, sorbind dintr-o cutie cu Coca-Cola. Va fi urmată de Enterprise, Sotweed Factor şi Dr. What, poate şi de câteva surprize.

Sub rochia largă, de-un albastru-deschis, trupul îi era leoarcă de sudoare, iar pielea şi-o simțea arsă de soarele nemilos al după-amiezei, chiar dacă se afla sub ventilator. Cred că-s aproape 35 de grade Celsius.

Se sprijini de o grindă ce susținea scena. Metalul era tare şi fierbinte. O dureau picioarele, iar urechile ei binecuvântau pauza dintre reprezentații - volumul sunetului din jurul scenei se ridica la cel al formației Blue Cheers, într-un mic club, cum ar fi Whisky A Go Go. Când o trupă îşi amplifica volumul, ca Ripper, sunetul producea o durere fizică.

- Ce fel de surprize? întrebă reporterul de la *Rolling Stone.*

- Dacă vi le spun, n-o să mai fie surprize, evită să răspundă Sandra, cu un zâmbet profesional.

- Va apărea John Lennon? se interesă o fată, într-o fustă scurtă, eare era prea veche ca să acopere ceva.

- Am auzit şi eu zvonul, n-o contrazise Sandra.

- E adevărat sau nu?

- Una din două, dar nu ştiu care.

- Eşti Sandra Bayne? întrebă un paznic solid, ce apăruse lângă ea, arătând ca o gorilă solidă, într-o uniformă ele băiat de hotel.

- în sfârşit, o întrebare la care pot să răspund! Da, sunt Sandra Bayne.

Paznicul făcu semn din cap spre poarta din gard, unde alți doi paznici, cu ciomege şi pistoale pregătite, supravegheau trei oameni, pe care nu-i recunoscu şi care-şi apăsau nasul de plasa de sârmă, ca pisica chioară ce se zgâia în pescărie, din proverb.

- Trei bărbați vor să intre şi să discute cu domnul Beck. Zic că sunt un fel de delegație a Acțiunii Populare. Artie Dugan...

- E pe lista ziariştilor.

- Barry Stein şi Ivan Blue.

- - Oho! mormăi Sandra.

Stein şi Blue sunt pe lista de rahați, dar Stein este şeful lui Dugan. Nu-l putem lăsa pe Artie să intre şi să-i ținem şeful afară, iar din punct de vedere al relațiilor cu publicul, ar fi o crimă să-l refuzi pe Artie D.ugan. Mai bine să arunc chestia asta în poala Marelui Om.

- Să vedem ce părere are domnul Beck... Ne vedem pe-aici, le spuse ea reporterilor. Următoarele patru zile, o să alerg în cuşca asta de veverițe, deci nu aveți cum să nu dați de mine.

Conduse paznicul la şaizeci de grade în jurul bazei scenei circulare, la intrarea în studioul de înregistrare, construit la temelia turnului scenei. Ultima oară când îl văzuse pe Jango, acesta fusese acolo cu Mike Taub, urmărind înregistrarea formației Thunderball. La uşă se aflau doi paznici, care

păreau pricepuţi şi alerţi. Indivizii.aveau cea mai importantă slujbă de gardă - paza benzilor originale ale înregistrărilor „live" - şi îi cercetară pe nou-veniţi. O recunoscură pe Sandra, înclinară din cap, şi-i lăsară pe amândoi să intre.

în studiou se aflau o grămadă de console pentru înregistrări, vreo şase tehnicieni şi stive de cutii cu benzi, ca nişte mormane de fise gigantice pentru pocher. Colaci de sârmă şi cabluri se întindeau în toate direcţiile, ieşind prin şase mici orificii, practicate în tavanul construit-din fâşii de metal. Un dispozitiv de aer condiţionat mârâia la una dintre cele patru ferestre ale peretelui din tablă ondulată, dar, cu toate acestea, înăuntru erau vreo treizeci şi trei de grade Celsius.

Jango stătea aplecat peste o consolă, urmărind un tehnician care rebobina o bandă. Părea nefiresc de rece în pantalonii lui de catifea neagră, cu pieptul păros, vizibil prin deschizătura vestei. Lângă el, Mike Taub transpirase ca un porc, în costumul lui cu dunguliţe şi revere late, cu o cravată mare, care probabil că-l sufoca de moarte pe căldura aceea.

- Salut, Sandy, zise Jango, punându-i afectuos mâna pe cur, mângâindu-i despicătura bucilor cu degetul mijlociu şi trimiţând un fior de plăcere interzisă prin ea. Ce s-a întâmplat?

- Un fel de delegaţie vrea să te vadă.

Taub părea nervos, dar Jango râse.

- Mă aşteptam la aşa ceva. Se fâţâie pe-aici o grămadă de egotişi de mare viteză.

- E Artie Dugan...

- *Artie Dugan!* exclamă Taub. Jegul ăsta a fost cumpărat de ani de zile! Spune-i să se care, că altfel îl tai de pe lista cu tricouri!

- Barry Stein şi Ivan Blue sunt cu el, continuă Sandra. De aceea n-am ştiut dacă să-i las sau nu să intre.

- Mda... făcu Jango. Dar cine sunt eu să refuz să-i văd pe reprezentanții poporului? Doar conduc acest spectacol.
Glasul lui Jango era tăios, ceea ce o făcu pe Sandra să tresară, iar pe Mike Taub să schițeze un zâmbet.
Jango se întoarse spre paznic şi-i spuse cu o gentilețe înşelătoare şi cu duritate în ochi, privindu-l însă ca pe un servitor:
- Adu-i aici. Ia încă doi oameni să te ajute. N-o să-i lăsăm să se simtă singuri, nu? Vreau să aibă sentimentul de siguranță pe care-l ai atunci când eşti bine păzit.
Paznicul zâmbi, aprobă din cap şi plecă.
Reveni după câteva minute cu Ivan Blue, Barry Stein şi Artie Dugan. împreună cu ei, apărură încă doi paznici, cu pistoale şi cu ciomege în mâini. Blue părea indignat, Stein, furios şi nervos, iar Dugan, bineînțeles, îngrozit.
- Drăguț Gestapo ai aici! zise Blue.
Jango ridică din umeri.
- E necesar. Ia spuneți ce aveți în minte.
Vocea îi era calmă, ne amenințătoare, dar gardienii rămaseră acolo, unul dintre ei frecându-şi piciorul cu ciomagul. Jango juca unul dintre jocurile lui oribile. Barry Stein păşi în fața grupului şi-i întinse lui Jango o foaie de hârtie galbenă, care semăna cu un contract sau un tratat. împrumutase expresia unui poştaş de la Western Union, iar când vorbi, vocea lui suna ca a unui robot de la Disneyland, ce livrează un mesaj închis într-o cutie de conserve:
- Noi suntem exponenții Coaliției de Acțiune Populară. Aceasta reprezintă toate grupurile Mişcării la Sunset City şi vorbeşte în numele celor trei sute de mii de frați şi surori care au făcut posibil acest festival. Ți-am înmânat revendicările Coaliției de Acțiune Populară.
Jango se aşeză pe marginea unei console. încet, dar vizibil, ochii i se transformară în două mingii negre, rigide. Figura lui

Stein se crispă uşor, observând transformarea vibrațională subtilă.

- Poate-mi spui ce-i aici. Citesc încet.

- Vrem ca aceste filmări deranjante să înceteze. Oamenii nu vor să fie figuranți în filmul tău ieftin, exploatator.

Ezită, aşteptând o reacție din partea lui Jango. Nu urmă nici o reacție.

- Noi... ah... protestăm pentru întreruperea spectacolului formației Mountain High... pretindem scuze imediat...

Jango continuă să-l privească pe Stein. Nimic nu se schimbase în afară de poziția sa, pentru că-şi îndreptase, încet, spinarea. Mike Taub începu să se simtă stânjenit. Stein şovăia, de parcă şi-ar fi dat seama cât de neconvingător suna totul. Chiar şi Ivan Blue devenise nervos.

- Cerem să întrerupi filmările, continuă, în cele din urmă, Stein. Noi... ah... cerem ca echipamentul de filmare să fie pus la dispoziția Coaliției de Acțiune Populară, încât... ah... oamenii să-şi înregistreze singuri... ah... acest eveniment revoluționar...

Jango se ridică şi, instinctiv, Stein se feri de această mişcare bruscă. Blue şi Dugan făcură un pas înapoi. Jango strânse din fălci, iar aerul păru să se înnegrească.

- Ai terminat? întrebă Jango.

Stein se uita la el, înlemnit.

- Vreau să mă asigur că ai terminat înainte de a răspunde, spuse Jango cu voce neutră. Nu vreau să mă acuze nimeni că am fost nepoliticos cu reprezentanții poporului.

Stein clipi şi zise, jalnic:

- Ah... mda... asta-i tot.

- Bine. Acum o să vă confrunt cu realitatea. Face bine la suflet, întreg festivalul depinde financiar de filmul care va fi realizat aici. Dacă opresc filmul, se opreşte totul, iar eu voi pierde multe parale.

- Rahat! se răsti Blue, iar paznicii se încordară.

- Ai dreptate, Blue, exact asta o să se întâmple dacă o să fii destul de tâmpit să te iei de mine, când sunt în joc atât de mulți bani.

Tu o să ajungi în râhât. Dacă voi, găoazelor, o să-mi hărțuiți echipele de filmare, opresc festivalul, îl închid, arunc viha pe Coaliția de Acțiune Populară şi le spun oamenilor că distracția gratuită încetează, dacă nu vă gonesc de-aici cu suturi în tur!

Făcu doi paşi amenințători spre Stein, cu fața roşie, cu trăsăturile schimonosite de furie, dar Sandra fu aproape sigură că se preface.

- Dacă încearcă vreunul dintre voi să preia ceva, să picheteze ceva, să încurce festivalul MEU, o să-l ia dracu'! O să primească o lecție de dragoste înarmată! Duceți muiştii ăştia dincolo de gard şi nu-i mai lăsați să intre. Li se interzice permanent accesul în zona de înregistrare!

Artie Dugan apelă la Sandra, cu ochii lui de cățeluş, apoi paznicii lui Jango îi cărară pe toți trei pe sus.

După ce plecară, Jango clătină din cap, râse şi se aşeză iar la consolă - relaxat, stăpân pe sine, un om complet schimbat.

- Ai făcut pe nebunul, spuse Taub. O să ne aducă mai multe necazuri decât dacă ai opri toată filmarea.

- A fost un gest țicnit, Jango! exclamă Sandrâ. Păcat că n-ai reuşit să faci şi spume la gură. De ce-ai procedat aşa? Nu vei obține ca rezultat decât o atmosferă proastă. îmi va face munca un iad!

Jango îi zâmbi cu o nevinovăție batjocoritoare.

Am vrut doar să le satisfac o plăcere. Poți să susții că nu le-am oferit exact ce şi-au dorit?

Paul Conrad înghiți un Dexamyl cu o jumătate de ceaşcă de cafea neagră şi se aşeză pe o ladă, pusă pe pământ, în apropierea toaletei portabile.

Soarele începuse să apună, aruncând umbre profunde peste amfiteatrul natural, iar oamenii se îndreptau spre

culmea din Sud, pentru spectacolul nocturn. Iarba de pe pajiştea în formă de farfurie fusese zdrobită în picioare. Bucăţi de hârtie, cutii de băutură, ambalaje de mâncare şi multe alte gunoaie multicolore acoperiseră panta ca un covor de flori sălbatice, înflorite peste noapte. în scurt timp, mizeria avea să fie acoperită de trupurile masate ale unui sfert de milion de oameni. Acum era ora în care ziua se întâlneşte cu noaptea, ora în care universul realităţii devine vizibil. Dincolo de culme, creaturile nopţii se retrăgeau în vizuini, iar primul urlet de coiot plutea în aer...

- Salut, auzi el o voce în ureche, mă ţii minte?

Se întoarse şi o văzu pe Sandra, care arăta obosită şi asudată.

- Salut. Stai jos. îmi trăgeam răsuflarea.

Femeia se aşeză lângă el. Nici unul nu spuse nimic multă vreme. Şedeau doar în umbra turnului înalt al scenei, privind cum dealurile se umplu de oameni, ascultând cum vocile lor acoperă sunetele naturale ale amurgului.

- Merge? întrebă, în cele din urmă, Sandra.

Paul luă întrebarea în serios, evaluând în minte, pentru prima oară, situaţia zilei. Am obţinut sosirea Velvei şi soloul lui Gentry, şi n-a fost rău. Avem mii de metri de peliculă color de la echipele de reporteri.

- Cred că ne descurcăm destul de bine. Le-am dat liber tuturor, să-şi tragă răsuflarea două ore, cu excepţia echipelor de reporteri. La noapte, vom filma marea scenă a întâlnirii dintre Velva şi Gentry. Va fi *groaznici* E pentru întâia dată când trebuie să joace împreună, aici.

- Iţi rămâne destul timp să prinzi Velvet Cloud, nu?

- Când încep?

- Peste aproape o oră. De ce nu rămâi pe-aici, să-i audiem împreună? Nu te-am văzut prea des în ultima vreme.

- Filmarea-i o treabă pentru o zi cu treizeci de ore.

Adevărul e că nu pot să mai am vreo relație în afara filmului.

Velva şi Rick sunt mai mult decât pot să suport. Sandy *a ieşit* din viața mea, şi nu pot face nimic.

- Trebuie să mă întâlnesc cu echipele de reporteri, zise el. Vreau să filmeze câte ceva la spectacolul din timpul nopții. De ce nu vii cu mine? Nu-i mare brânză, n-o să mă încurci.

- Speram să te am numai pentru mine un pic, zise Sandra şi oftă, punându-i mâna pe genunchi. Si eu am avut o zi grea.

Eu am fost acaparat complet de film, îşi dădu seama Paul. Vechea monomanie creativă. Nu-i bine pentru cineva care se consideră băbuța ta. Dar n-o să filmăm toată noaptea.

- Ce-ai zice să mergem împreună la conac, după ce termin treaba? propuse el şi o sărută uşor pe buze, trecându-i un deget peste pavilionul urechii. în camera ta sau a mea.

Sandra îşi strecură mâna în V-ul pantalonilor lui, îl sărută cu gura deschisă, doar cu o atingere de limbă.

- O să te aştept în patul tău cu clopoței. Doar cu clopoței...

. - Iar eu îți voi cânta.

Dar n-avea nici un chef de sex. Era cu energia la pământ - se consumase ziua şi nu se refăcuse pentru noapte. Căută în buzunar, scoase o pungă cu caise şi nuci şi vârî în gură o mână plină, în timp ce îşi strecura brațul în jurul taliei Sandrei.

Rămaseră liniştiți în amurg, privind soarele cum cobora şi pajiştea ce se umplea de oameni, gândindu-se fiecare la ale lui şi aşteptând noaptea.

Sandra Bayne abia apucă să simtă electricitatea statică din aer când reflectoarele de deasupra scenei se aprinseră, ajutoarele formației începură să aranjeze echipamentul, iar volumul zgomotului mulțimii scăzu cu o octavă.

- Vreau să filmați doar reacții din mulțime, comunică Paul ultimei echipe de filmare. Restul e acoperit.

Sorjji restul cafelei pe când cameramanul şi operatorul de sunet ocoleau baza scenei, îndreptându-se spre poarta din gard.

- Sigur că aş dori o cameră de filmare pe scena aia blestemată, zise el, privind prin beznă şi umbre către insula de lumină de deasupra lor. Sau să fi inventat cineva un elicopter silențios. De aici nu pot obține decât filmări din unghi jos şi focalizări extreme pentru prim-planuri.

Dădu din cap, fără să se uite la Sandra, şi, sub pomeți, îi apărură riduri de frustrare.

- Cine poate să urce pe scenă, Sandy?

- Doar cântăreții, în timpul spectacolului.

- Ce-i cu luminile din turnuri? întrebă el, arătând coloanele de susținere, ca o plasă de păianjen, ale căror siluete se vedeau pe cerul purpuriu. Erau patru, la intervale de nouăzeci de grade, pe circumferința scenei, ca nişte turnuri Eifel minuscule, alungite, fiecare susținând un ciorchine de lumini, controlate din studioul de lumini, aflat în partea de sud a perimetrului îngrădit.

- Ce-i cu ele? întrebă, stânjenită, Sandy.

- N-o să fiu remarcat acolo. N-o să stau în drumul nimănui. Nu trebuie să înregistrez sunetul, Jango are o grămadă de înregistrări.

- Paul, te gândeşti să te cațări acolo?

- De ce nu?

- Pentru Dumnezeu, nu eşti Tarzan! Poți să mori!

Paul cercetă turnurile. Mâna lui stângă apucă o grindă-fantomă, iar cu dreapta duse la ochi o cameră inexistentă. înclină din cap. Când se întoarse spre Sandra, pe figură îi apăruse o hotărâre nebunească, iar ochii îi străluceau ca ai unui copil ce primise o jucărie nouă. Părea nebun, dar chestia cea mai nebunească era că arăta *fericit.*

- Unde-i Jango?

- Sus, pe scări. Vrea să prezinte el însuşi formația Velvet Cloud.

- Să mergem, zise Paul, luând-o de mână şi trăgând-o după el către baza turnului, în fugă, oprindu-se doar să ia o cameră de la unul dintre operatori. Asta-i nebunie, gândi Sandra, şi-a pierdut simțul realității, îşi riscă viața pentru filmul ăsta tâmpit!

Jango stătea în cuşca alcătuită din grinzi care susțineau scena, gata să facă primul pas spre scenă, pe scara lată de acces, fumând marijuana. Purta un costum de; mătase orbitor de alb, împodobit cu broderie neagră. Jacheta descheiată lăsa să i se vadă pieptul gol, cu o eşarfă de gât roşie. Pe lângă el, pe treptele de metal, se strecurau muncitori, cărând un amplificator. Tehnicieni în salopete înclinau din cap în timp ce Jango se uita la ei. »

- Aminteşte-ți să stingi luminile imediat ce-am terminat şi să nu faci nimic până nu apare Star pe scenă. Nu vreau cronometrarea...

- Pot să-ți vorbesc o secundă? îl întrerupse Paul.

- Aşteaptă puțin, îi zise Jango operatorului de lumini. Care-i problema, Paul?

- Vreau să filmez scena.

- Ştii ce se întâmplă dacă te amesteci în recital.

- Nu mă amestec. O să mă cațăr pe un stâlp pentru lumini şi n-o să stau în drumul nimănui. N-o să mă observe nimeni. O să mă plasez în spatele reflectoarelor şi, din cauza contrastului puternic, n-o să fiu văzut.

Jango îl privi cu curiozitate, apoi ridică din umeri.

- La urma urmei, e curul tău în joc.

- Jango... începu Sandra să-l roage să oprească toată nebunia aia, însă el o întrerupse cu un semn.

- Omul are de făcut un film, Sandy!

- O să fie bine, zise Paul, sec, sărutând-o pe buze, dar cu mintea deja la faptul că trebuia să se cocoațe noaptea în turnul de oțel.

. - Opreşte luminile din turnul numărul doi, ordonă Jango operatorului. Dacă Paul ar fi văzut cățărându-se, ar produce vibrații negative. Nu ți-e frică să te încumeți la aşa ceva pe întuneric, Paul?

Paul negă, clătinând din cap, apoi se strecură pe scări către chepengul de acces pe scenă, în timp ce tehnicianul tropăia pe pământ spre studioul de lumini. Rămase nemişcat câteva minute, apoi ciorchinele de lumini din vârful turnului începu să se stingă, în exclamațiile mulțimii. Fugi pe scena parțial luminată, dispărând în spatele unui stâlp zvelt. Sandra avu impresia cărl zăreşte în beznă, chiar lângă cercul luminos, în interiorul structurii turnului, urcând pe piesele de metal, la vreo şapte metri deasupra scenei, cu dosul atârnându-i la cincisprezece metri deasupra solului.

- De ce l-ai lăsat să facă asta, Jango?

Jango trase din țigară, se uită la trepte şi la arena de lumină izolată în beznă.

- L-am lăsat? Nu-s maică-sa, Sandy, si nici tu nu eşti.

Cu brațul stâng pe după o traversă, cu picioarele pe alta mai de jos, cu camera pe umărul drept, Paul stătea într-o poziție incomodă, dar sigură, în interiorul structurii turnului de lumini. Deşi aerul era limpede precum cristalul, în timp ce privea marea de figuri, auzea mormăitul incomensurabil al zecilor de mii de oameni care aşteptau, vedea mandala roşie şi verde de pe scena de dedesubt, simțind că un vânt fantomatic îi bătea prin oase, un Santa Ana[16] al sufletului.

Apoi, luminile din turnul principal se aprinseră, iar scena de dedesubt fu iluminată doar de o lumină trandafirie, secundară, atât de difuză, încât părea să bată în infraroşu. Mulțimea oftă, căzând imediat într-o tăcere supranaturală, lungă si plină de aşteptare, aproape tangibilă. Paul reglă

camera asupra centrului scenei şi trase câțiva metri de peliculă, ştiind că va obține doar o imagine neagră. Trebuia să facă economie de film, nu putea să încarce camera, cocoțat acolo.

Celebrele patru note de început ale celei de-a V-a simfonii a lui ^eethoven umplură noaptea cu tonuri comic de pretențioase, iar la fiecare notă apărea un fascicul de lumină de pe fiecare turn, creând un inel luminos tot mai intens în jurul mijlocului, încă întunecos,- al scenei. Apoi, reflectoarele se aprinseră deodată, iar Jango Beck apăru pe scenă, în costumul lui orbitor de alb, cu brațele întinse, ca ale unui arbitru de box, ținând microfonul ca un bici. Din mulțime se ridică un răcnet -nu urale, ci doar o expirare de sunet, un val peste tăcerea deplină.

Paul porni imediat camera. Ar fi vrut s-o țină în funcțiune tot timpul, dar trebuia să fie foarte selectiv.

- Bine ați venit la prima noapte bună din viața voastră, spuse Jango, cu vocea amplificată, ce părea că vine de oriunde şi de nicăieri, reducând imediat la tăcere mulțimea, cu o demonstrație uluitoare a subtilității şi puterii sistemului de sunet. Bine ați venit în beznă. Bine ați venit la ora magică. Bine ați venit la ceea ce ați aşteptat.

Făcu o pauză, de parcă ar fi savurat atmosfera de tăcere în care vorbea.

- O legendă revine din zilele de aur, când dragostea era pregătită să cucerească lumea - Vara Dragostei. Iar dacă veți închide ochii, Iiendrix şi Joplin vor trăi, Dylan va cânta, iar Beatleşii se vor reuni.

Si ne vom întoarce la Strawberry Fields, la Camelot care renaşte din cenuşă, la Haight, la noi înşine. Sunt aici! Trăiesc! Sunt gata să vă readucă acasă - Dark Star Records vă prezintă cu mândrie formația Velvet Cloud!

Totul se întunecă şi se auzi un oftat imens, amplificat. O clipă-două, stelele sclipiră pe cerul albastru-închis, iar

ultimul strop de portocaliu al amurgului coloră orizontul. Paul fu captivat de momentul în care mulțimea își ținea răsuflarea, dorindu-și să existe o cale de-a reține acea comuniune ca imagine pe film. Zări jos niște siluete ce se poziționau pe scenă, prin beznă. Apoi, un sunet ceresc de chitară străbătu noaptea, urmat de orgă și tobe, iar Velvet Cloud, invizibil, cânta „Ia acest trup", cu toată intensitatea, zguduind colinele.

Paul începu să filmeze de la primele note. Apoi se ivi o singură pată albă pe chepengul de acces, iar Star urcă încet pe scenă, deja cântând.

Ia acest trup, alină-ți durerea
Lasă-mă să te aduc înapoi la tine...

Purta un fel de voaluri diafane - albastre, verzi, purpurii, galbene ca o ceață care plutea asemenea norilor. începură să-și schimbe mereu culoarea, pe măsură ce o roată cu filtre se mișca în fața singurei raze de lumină, devenind un veșmânt pâlpâitor de curcubeu. Părul ei negru scânteia în tonurile multicolore, ca uleiul la soare.

Un geamăt straniu umplu pajiștea, un oftat pornit chiar din sufletul spectatorilor: bucurie, urare de bun venit și o tristețe nostalgică pentru lucrurile pierdute. Star închise ochii, contopindu-se cu muzica, în acea localizare complexă a momehtului. Merse până la locul ei pe scenă. în întunericul ce-o înconjura, părea că plutește în timp și spațiu, în propriul ei cerc de lumină.

Ia acest trup, sunt a ta,
Te voi încălzi, te voi iubi,
Te voi trece prin flacăra pasiunii mele...

La ultimul vers, toate luminile scenei începură, deodată, să strălucească orbitor, iar în jurul ei deveniră vizibili ceilalți patru membri ai grupului Velvet Cloud, îmbrăcați în jeanși simpli, veste și cămăși înflorate.

Mulțimea nesfârşită răcni. Țipă. Strigă urale. Totul, cu o agitare de trupuri şi îmbrăcăminte de-o masivitate geologică. Un sfert de milion de oameni sări în picioare aplaudând şi strigând, acoperind muzica.

Paul se simțea ca o molie într-un uragan, ca un păduche urcând pe podul de lumină al zeilor. Gloata nu aplauda doar formația, pe Star Sau muzica, ci şi amintirea uitată a propriei ere de aur, ce fusese readusă ca prin vrajă, un timp, un loc şi o trăire ce păruseră pierdute pentru totdeauna. Star o făcuse să iubească şi să aplaude încă o dată. Paul tresări, pătruns de emoția colectivă a momentului, simțind, o dată cu notele ce-i zguduiau sufletul, că regăsea, într-un fel magic, un vis uitat.

Tremurând, privi prin vizorul camerei şi o reglă pentru un prim-plan al lui Star. Aceasta se rotea în semicercuri, dansându-şi dragostea ce umplea lumea şi zguduia colinele, voalurile ei biciuind aerul într-o mişcare lentă, defazată, în jurul ei. Râdea şi strălucea ca o fetiță în ploaie.

Se rotea tot mai mult, iar aplauzele şi uralele începură să se dizolve în râsete fericite, în mişcări ale mulțimii. Apoi, formația prinse ritmul sacadat şi-l păstră, întreg publicul agitându-se pe muzică, pe dansul lui Star. Si, într-un fel, mişcările trupului ei se transmutară fluid în sunetul vocii, fără să piardă nici o fărâmă, iar ea se opri, cântând în noapte:

Gonind prin foc, Doamne, Trecând prin flăcări, Întreaga lume arde, Doamne, Trecând prin flăcări...

Prima notă făcu mulțimea să amuțească, apoi o mână de oameni începu să se agite la unison cu muzica: ea era vocea, ei erau trupul. Un vaiet de chitară se învolbură în jurul vocii ei, se amestecă în ea, o conduse în sus şi-n jos, umplând pajiştea, iar mulțimea se agita în ritmul cântecului ca valurile unei mări tălăzuite de vânt.

Nu plânge pentru această maya, Doamne, nu eşti de condamnat, Suntem copii ce râd, Doamne, Trecând prin flăcări...

Cățărat pe turn, Paul simțea oțelul vibrând prin tălpi, prin oasele brațelor. Privirea i se concentra prin vizorul camerei asupra unei imagini a lui Star care devenise universul lui vizual.

Brațele ei pluteau, pieptul îi fremăta sub voalurile ca o ceață, vocea ei umplea lumea, ochii ei păreau să privească drept într-ai lui, în prim-planul pe care-l lua, direct prin cameră în sufletul lui. Bazine verzi în care ar fi dorit să se cufunde, să se piardă pentru veşnicie.

Star cânta, iar Paul simțea, cu o convingere deplină, vraja curgând prin lentilele camerei, prin ființa lui şi prin peliculă. Se simțea una cu universul, cu Star, cu mulțimea, cu el însuşi şi cu transformarea chimică prin care înregistra acel moment pentru' totdeauna pe emulsia filmului. Trecea printr-un moment de măreție pe care nu are puterea să-l creeze sau să-l stăpânească. Era cât se putea de conştient, iar tot ce făcuse până atunci părea un fel de agitație mecanică, de somnambul. Forța trecea prin Star, prin clipă, prin cameră, iar el era o parte a ei.

Fiecare este destinat Să treacă prin flăcări Şi fiecare cunoaşte extazul Râzând în ploaie.,.

IV

- Am putea începe, propuse Barry Stein, bosumflat, privind prin deschizătura cortului şi numărând încă o dată. Mulțimea nu va mai creşte, iar dacă o facem să mai aştepte, se va plictisi.

Forumul Poporului era doar pe jumătate plin. Cei care nu arătau a obişnuiții Mişcării păreau să fie tipi drogați în căutarea unui loc unde să poată sta. în timp ce Stein privea spre public, o fată subțirică îi şopti ceva unui bărbos de lângă ea, după care ieşiră amândoi.

Stein se întoarse către cei din cortul de Coordonare a Acțiunilor. Ivan, într-un tricou curat cu steagul american, împărțea o țigară cu marijuana cu o fată frumuşică, brunetă, care-l însoțise acolo, şi țopăia ca un boxer grăbit să intre în ring. O'Brian şi prietena lui, Linda, stăteau unul lângă altul, având un aer pleoştit. Ory Battenburg se plimba prin cort nervos. McAllister bătea cu degetele în masa de joc, iar Ruby îşi mesteca buza de jos, părând furioasă pe lume în general.

Doar Chris Sargent, care rămăsese tăcut într-un colț al cortului, arăta calm, destins şi rece.

- Câți oameni sunt afară? întrebă Ivan.

- Vreo sută.

- Rahat! exclamă Ivan, iar amica lui îl privi cu ochii mijiți.

- Un adevărat dezastru! gemu McAllister. Ce nu merge?

- Planificarea e tâmpită, explică Ruby. A fost o idioțenie să stabilim mitingul la o oră la care se desfăşoară spectacolul.

- Şi ce-ar fi trebuit să facem, să strângem lumea după ora treisprezece? se răsti Ivan.

Ruby se întoarse spre el.

- Hai să-i dăm drumul, spuse Stein, calm. Ne certăm prea mult pentru un miting de protest. Nu-i vina nimănui.

- Barry are dreptate, îi luă partea McAllister. Să-i dăm drumul. La urma urmei, e doar prima zi a festivalului.

- Aşa-i.

Ivan îi pasă chiştocul fetei şi ridică mâna, într-un salut roman, în bătaie de joc.

- Cei care-s pe cale să dea cu bombe te salută! zise el, după care ieşi din cort.

Ceilalți se luară după el, cu excepția lui Sargent, care nu se mişcă de pe scaun.

- Nu vii, Chris? îl întrebă Ruby.

- Tot rahatul ăsta e pierdere de timp şi de energie. Nici nu văd vreun rost să mă fac cunoscut. Amatori amărâți!

- Ne străduim şi noi, Chris.

- Străduiţi-vă. Jucaţi-vă de-a revoluţionarii. Oricum, duminică, eu şi băieţii mei vom face treaba murdară!

- Atunci, de ce-ai venit?

Sargent zâmbi răutăcios.

- Ştii tu de ce!

Ruby se înroşi, arătându-şi dinţii într-o grimasă sarcastică. Se întoarse şi-l luă pe Stein de braţ, iar acesta rânji satisfăcut. La urma urmei, Sargent era doar un bandit, un tip solid. Dacă Ruby se învârtea mult pe lângă el, ajungea să se convingă şi singură. Ca şi cum s-ar fi trezit din fantezia ei sexuală. El era un focar de vibraţii negative, iar haita din jurul lui şi mai îngrozitoare. In după-amiaza aceea, gorilele lui, aproape că dezlănţuiseră o înfruntare cu poliţiştii particulari, care putea distruge totul. Păcat că Ruby nu fusese acolo, să vadă!

Stein părăsise Forumul Poporului împreună cu Dick O'Brian ducându-se să mănânce ceva. Se întorseseră spre camping, trecuseră pe lângă Domul Ecosistemului şi ajunseseră la un coridor radial, ce ducea, printre corturi, către zona de spectacole.

Pe ambele laturi ale cărării se aflau standuri la care se vindeau hot dog, hamburgeri, pizza, cârnaţi, mâncare naturistă, băuturi nealcoolice, vin ieftin şi specialităţi exotice, cum ar fi felafel şi souvlaki. Aerul fierbinte devenise greu din cauza mirosului de grăsime, carne, vin şi fum de droguri, iar strada gemea de oameni, majoritatea mâncând, mulţi dintre ei fiind deja ameţiţi. Jocurile de bâlci fuseseră plasate printre standurile cu mâncare - aruncarea inelului, săgeţi şi baloane, baseball şi sticle -, alături de o roată Ferris şi de căluşei. Cu atâta păr lung, piele dezgolită şi drog ce treceau prin acea realitate banală, locul părea o încrucişare bizară între un bâlci mărunt, itinerant, şi Haight-Ashbury de pe vremea Verii Dragostei.

Se opriseră la o tarabă şi cumpăraseră nişte porumb fierbinte cu unt de la doi puşti negri, care nu păreau să aibă mai mult de zece, respectiv, doisprezece ani, după care merseseră spre Nord, căutând nişte bere. La vreo douăzeci de metri pe cărare, mulțimea se strânsese în jurul unui stand. Se auzeau voci furioase care răcneau.

- Se întâmplă ceva, spuse O'Brian. Poate că-i o ocazie să creştem un pic pretențiile. Să aruncăm o privire.

Alergară către scena scandalului: o tejghea la care se vindeau sticle de vin ieftin puse la gheață.- Ripple, Thunderbird, Boones Farm -, un adevărat combustibil, la jumătate de preț față de magazine. Sticlele stăteau în spatele tejghelei, în cazane cu gheață zdrobită. Doi indivizi solizi, soioşi, cu tricouri albe, jegoase, agitau bâte de baseball spre patru țicniți cu ochii roşii, în care Stein recunoscuse nişte recruți de-ai lui Sargent.

- Te-ai pişat în sticlele astea! răcnea unul dintre țicniți.

- E pişat de porc!

- Un dolar cincizeci pentru o sticlă cu *pişat de porci*

Unul dintre indivizi ținea o stică destupată de Ripple, iar la răcnetul aprobator al mulțimii din jurul standului scuipă spre proprietari.

- Un dolar cincizeci, sau îți despic țeasta! amenință cel mai solid dintre cei doi aflați în spatele tejghelei, ridicând amenințător bâta.

- Du-te-n măta, porcule!

Ceilalți trei ciudați se înghesuiră în tejghea, cu pumnii strânşi. Se vedea că erau complet rătăciți şi că umblau după bătaie.

- Cred că tu, porcule, ar trebui să dăruieşti tot vinul poporului!

- Corect!

- O să-ți dăruiesc bâta asta în cur, hippiotule, dacă vii mai aproape!

Mulțimea se văită, prefăcându-se îngrozită.

- Mai bine donează vinul acum, ori o să-ți pară rău când o să vină revoluția!

- Aşa-i!

- Revoluție în curul tău!

Cei patru țicniți se împinseră înainte, cu gloata după ei, iar cei doi din spatele tejghelei păreau mai puțin belecoşi, dându-şi seama că se aflau în, pericol. O scenă urâtă, foarte urâtă, dar Stein nu vedea ce-ar fi putut să facă, decât să se aleagă cu capul spart.

- *Ce se întâmplă aici?*

Trei paznici îşi croiră drum prin mulțime, împingând cu ciomegele, înconjurându-i pe cei patru scandalagii şi mânându-i spre tejghea. Doi dintre paznici erau zdraveni, ca nişte bivoli, şi albi. Cel de-al treilea, mai zvelt, era negru. Toți purtau pistoale în tocurile nedesfăcute.

- Jigodiile astea vor să ne jefuiască, se plânse un bărbat de după tejghea.

- Adevărat? întrebă cel mai solid dintre paznici, un tip supraponderal, cu părul blond, scurt, care corespundea ideii lui Stein despre un şerif rasist din Sud. Se întinse spre pletosul care vorbise cel mai mult: Cu tine discut, băiete!

- Eu nu discut cu tine, porcule!

Gloata chiui şi se îmbulzi mai aproape. Ceilalți doi paznici se întoarseră încet, agitându-şi ciomegele, iar cercul de oameni se retrase.

- Poate-ar trebui să ne plimbăm puțin, *băietei* zise polițistul, apucându-l pe țicnit de braț.

- Ia mâna de pe fratele nostru!

- O să te ținem minte, porcule!

- Ne întâlnim noi duminică!

Mulțimea tăcu. Cei trei paznici se uitară cu atenție la prizonieri şi duseră mâna la tocul pistolului.

- *Ce-ai zis?*

Un negru într-o cămaşă militară veche, cu însemne de caporal, îşi croi drum cu coatele prin mulţime, ţinând în mână un hot dog aproape mâncat. Stein îl recunoscu pe Bellows, un locotenent al lui Sargent.

- Ce se întâmplă aici, Cochrane? întrebă, tăios, Bellows, după care se întoarse spre poliţistul cât un bivol. Băieţii ne fac necazuri, şefule?

- Ii cunoşti?

- Sunt amici de-ai mei, şefule. Nu fac rău nimănui.

- Partenerii tăi au gură mare, băiete.

Bellows păru să privească prin paznic, cu un zâmbet ipocrit.

- Am remarcat şi eu asta, şefule. Se întâmplă când băieţii se pilesc. Când sunt ţăndări, înţelegi ce vreau să spun. Nu dorim scandal şi nici voi nu doriţi, aşa-i, şefule? Cochrane, spune-i şefului că nu vrei să creezi necazuri!

Cochrane se zgâi la Bellows.

- *Am zis să-i spui că nu vrei să creezi necazuri!* şuieră Bellows.

- Da, nu vrem necazuri, mormăi Cochrane. Cred că m-am cam trotilat.

- E o zi fierbinte, şefule, o mulţime de oameni umblă beţi prin soare. Hai să uităm totul, propuse Bellows, rânjind, şi bătu palma de mâna liberă a paznicului. Pace, frate!

- Bine, treacă de la mine, de data asta. Dar o să vă urmărim, băieţi!

Paznicii se degajară şi trecură prin mulţime.

- O zi bună! strigă Bellows după ei, după care se întoarse spre oamenii lui, cu figura schimonosită de furie. Luaţi-vă cururile de tâmpiţi de-aici şi căraţi-vă în tabără! se răsti el. Isuse, ce bandă de căcăcioşi sunteţi!

Vibraţii rele, negative! Câteva minute încă în după-amiaza asta, şi putea să explodeze totul, pretutindeni. Stein se uită peste umăr în cort, spre Sargent. Acesta îi aruncă o

căutătură la fel de dură ca şi Bellows cu câteva ore mai devreme, când privirile li se întâlniseră în timp ce negrul îşi mâna oamenii prin mulţime. In privirea aceea, nu se citise căldură, vreun simţ de camaraderie sau cea mai mică sugestie umană că erau parteneri în aceeaşi întreprindere. De fapt, atunci, ca şi acum, Stein fusese privit cu dispreţ. Mai devreme sau mai târziu, Ruby va înţelege ce-i cu individul. Se întoarse şi, cu Ruby la braţ, îi urmă pe ceilalţi în zona Forumului Poporului.

Ivan se aşezase deja pe estrada mică. Ory şi McAllister şedeau pe perne lângă centrul forumului, alături de O'Brian şi Linda. Un impuls îl făcu pe Stein s-o ia pe Ruby de mână şi s-o ducă lângă cort, la marginea mulţimii răsfirate, de unde puteau să vadă totul ca nişte observatori exteriori.

- Bine aţi venit, oameni, la Forumul Poporului! începu Ivan, deschizând larg braţele, într-un gest care, în circumstanţele date, păru dureros de fals, iar Stein simţi că-l cuprinde greaţa. Acesta este festivalul *vostru,* dar unii oameni de-aici încearcă să-l transforme în cotineaţa lor particulară.

Tăcere mormântală. Priviri în gol.

- înfiorător! şopti Ruby în urechea lui Stein.

Dar bărbatul avea impresia că femeia simţea o oarecare satisfacţie văzându-l pe Ivan cum pluteşte ca un balon. Nici noi nu suntem uniţi, gândi el. Ruby se bucură observând cum Ivan dădea greş.

Sargent crede că noi suntem nişte netoţi. Iar eu mă simt oare mai bine când Ruby e nebună după Sargent?

- Vă place să faceţi pe ţicniţii în filmul de exploatare al lui Beck? strigă Ivan.

- Cine face pe ţicnitui? ţipă cineva şi se auziră râsete leneşe.

- *Tu,* omule! Tu faci pe ţicnitui, faci pe prostul, faci pe fraierul! Ţi-a plăcut cum a stricat spectacolul elicopterul? îţi place să ţi se pună o cameră în faţă?

- Eu nu vreau să fiu un țicnit în filmul lui Beck, răcni cineva.

Era Wendy Chan, de la Venice Street Theater. Dar nu obținu decât un mormăit din partea mulțimii. Nivelul conştiinței acesteia ajunsese la pământ.

- *Groaznic!* exclamă Ruby, schițând un zâmbet-fantomă.

- *Eu* vreau să fiu star de cinematograf, strigă un puşti cu ochii roşii, vizibil drogat, cu o vestă din piele de oaie, pe care şi-o scoase şi o aruncă în aer. O să-mi scot şi pantalonii! anunță el, deschizând fermoarul jeanşilor. Eu sunt viitorul Alice Cooper!

Doi indivizi îl apucară de brațe şi-l traseră jos. Stein îi recunoscu - făceau parte din Conspirația Soarelui.

- Ce *grobian!* zise Ruby, strâmbându-se.

Wendy Chan se ridică, iar trupul ei mititel îi tremura de furie.

- Sunteți nişte găoaze! strigă ea. Ştiți cum o să fiți prezentați în filmul ăla idiot? Ca nişte hippioți clovni, țicniți, jegosi, împuțiți! Si cine o să-l vadă? Americanii din clasa mijlocie cu curul mare, bând bere, în cinematografe în aer liber! Si ăia o să râdă de noi! Nu putem accepta să se întâmple asta!

- Are dreptate! răcni o voce.

- Trebuie să luăm filmul pentru popor!-strigă Ivan. Să-l facem pe Jango Beck să ne dea camerele! Să eliberăm Sunset City!

- Puterea poporului! urlă Wendy.

Era infernal, era penibil, era ca un desen animat grotesc al lui R. Crumb despre Mişcare - o serie.de gesturi patetice provenind din ceva ce părea să țină de trecut. Aşa nu ajungem nicăieri, îşi zise Stein.

Pe podium, Ivan Blue arăta ca o caricatură. Stein avu impresia că oricine putea observa indignarea falsă pe care se silea să şi-o imprime pe figură.

- Chris are dreptate, zise Ruby. Chestia asta e o pierdere idioată de vreme.

La aşa o replică, Stein rămase mut.

în spatele forumului, cinci oameni se ridicară, scuturând din cap, si se amestecară printre cei de pe promenada Bâlciului Lumii Oamenilor, unde lumea râdea, se maimuţărea şi se distra. După un moment mai plecară încă trei persoane.

N-am nimerit-o deloc, gândi Stein. Vrem să trezim mânia în nişte oameni fericiţi. Am socotit greşit, oamenii nu se enervează atunci când se amuză. Beck i-a atras de partea lui. Suntem singuri aici.

Ce adunătură jalnică de găoaze! îşi zise Chris Sargent, în timp ce Barry Stein şi Ivan Blue conduceau înapoi în cort grupul de aşa-zişi revoluţionari. Ce fel de ajutor pot să primesc de la *ăştia?*

Stein se trânti pe un scaun. O'Brian şi puicuţa lui blondă se înghesuiră pe un pat pliant. McAllister şi Battenburg rămaseră lângă ei, iar când Ivan Blue încercă să-şi prindă gagicuţa de mijloc, descoperi că acesteia îi cam pierise cheful. O cireadă neajutorată! Singura cu ceva coaie era Ruby, iar ea era femeie.

Ruby Berger stătea singură lângă intrarea în cort, privindu-l cu coada ochiului pe Sargent. E supărată pe mine, gândi el, dar îşi dă seama cine-i singurul bărbat de-aici.

Sargent se ridică şi se îndreptă încet spre tablă, luând o poziţie apropiată de cea de drepţi. Se uită spre Ruby. Să terminăm cu rahatul ăsta şi să trecem la regulat, gândi el, sperând că femeia înţelegea ce vrea să-i transmită. Privirile li se întâlniră o clipă, dar ea întoarse capul.

- Acum, că aţi terminat cu pălăvrăgeala, zise Sargent, poate discutăm şi despre lucrurile cu adevărat importante.

Nimeni nu zise nimic. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât trebuia s-o propteşti.

- Am avut impresia că asta trebuia să fie o şedinţă de strategie, continuă Sargent.

- Strategia noastră s-a cam dus pe apa sâmbetei, replică Ruby.

- Rahatul ăla? V-am spus că era doar pierdere de vreme. Sunteţi descurajaţi pentru că n-aţi reuşit să-i faceţi pe oameni să se supere pe motiv că cineva face un film despre ei? La ce dracu' vă aşteptaţi, la căderea Bastiliei?

Ruby se apropie de el şi îl privi în faţă, de parcă i-ar fi trecut supărarea pentru că-i amintise de ce-l invitase.

- Crezi că treaba poate fi făcută, Chris? întrebă ea.

- Oho! exclamă el, rânjind. Oricum, toată munca o vor efectua oamenii mei. O să cucerim scena şi o să lansăm diversiunile iniţiale. Vă cer doar un ajutor secundar.

Trase un cerc pe tablă, apoi unul mai mare în jurul acestuia, şi altul şi mai mare în jurul celui de-al doilea. Iar în exterior trase un arc de cerc.

- Scena, perimetrul îngrădit, zona spectatorilor, Bâlciul Lumii Oamenilor. Pentru a cuceri scena, trebuie să-mi introduc forţa de intervenţie în interiorul îngrăditurii. Cea de-a doua echipă o să fie dotată cu foarfece cu care va tăia plasa, iar oamenii vor năvăli înăuntru. O să pătrund cu oamenii mei o dată cu mulţimea, vom urca pe scenă şi o vom cuceri. Fără nici un efort. Cei care doresc să urce pe scenă trebuie să ne însoţească.

Ruby veni lângă el şi se uită la tablă.

- Si ce vor face poliţaii privaţi între timp? întrebă ea.

- Vor alerga în toate părţile, răspunse Sargent. Vor avea loc tot felul de diversiuni în mulţime ca să fie atraşi paznicii afară din perimetrul îngrădit înainte de a intra noi. O să am eu grijă de asta. După ce gardul va fi tăiat şi zona scenei se va umple de lume, nu vor mai putea aduce întăriri cu elicopterele, pentru că nu vor avea unde să aterizeze.

Ruby continuă să se uite la tablă.

- De ce-ar ieşi din perimetrul scenei? De ce n-ar veni de-aici? se interesă ea, arătând arcul de "cerc ce reprezenta bâlciul.

Sargent îi puse mâna pe umăr, iar femeia nu i-o îndepărtă.

- 'Pentru că *aici* îi vor atrage oamenii *voştri.* Trebuie să le rețineți toate rezervele din bâlci până când vom cuceri scena.

- Si cum o să facem asta?

, - Câți oameni puteți să strângeți? Oameni pe care să vă puteți baza,' care să îndeplinească ordinele.

- Poate vreo două sute, răspunse O'Brian.

- Doar cu ăştia vrei să reținem trei-patru sute de paznici înarmați? gemu Stein.

- Se poate, răspunse Sargent. Impărțiți-i în echipe mici. Există acolo o mulțime de standuri, domuri şi tot felul de construcții din lemn. Multe se vor aprinde ca chibriturile. O să-l pun pe Pulaski să vă instruiască oamenii în tehnicile de incendiere. Important e să nu le dea foc la toate deodată. Vreau ca polițaii să alerge de colo-colo prin zonă, încercând să anticipeze unde veți lovi data viitoare.

- Isuse!

- Vor fi *oameni* în zonă!.

- Exact, replică Sargent. Dacă avem noroc, focurile îi vor zăpăci pe toți şi o vor lua razna. Iar la cinci minute după ce începe povestea, atacăm scena.

Stein sări în picioare şi strigă:

- Vorbeşti de război! Vor fi răniți oameni! Unii vor fi ucişi!

- Credeam că sunteți revoluționari! exclamă, disprețuitor, Sargent. Credeți că-l puteți jecmăni pe Jango Beck fără să vă murdăriți mâinile? Fără să le pătați de sânge?

Sargent îi privi în timp ce-şi dădeau seama de realitate. Ce vise îşi făcuseră! Câteva discursuri, să se dea la o parte cât timp eu şi băieții vom lupta pentru ei, apoi alte discursuri, după care puteau Să-şi prindă medalii în piept. Acum, când erau nevoiți să înfrunte adevărul că urmau să se bată, ca să

cucerească teritoriul, sufletele lor delicate dădeau înapoi. Se întoarse spre Ruby, ținând încă mâna pe umărul ei.

- Tu ce zici? Eşti şi tu ca minunățiile astea?

- Asta-i singura cale, Chris? întrebă ea, privindu-l în ochi.

- Singura.

- Tu eşti expertul, admise Ruby. Apoi se adresă celorlalți: După cum văd eu lucrurile, sau facem cum spune Chris, sau renunțăm la toată povestea. Dacă nu cumva are cineva o idee mai bună.

- Nu m-am gândit că o să ajungem la asta, mormăi, nesigur, Stein. Incendieri premeditate... să riscăm viețile oamenilor... poate am vrut prea multe...

- Poate că *tu* ai vrut prea multe, Barry! ripostă Ruby, trăgân-du-se mai aproape de Sargent, iar Stein se înroşi.

Gagicuța frumuşică, brunetă, se îndepărtase de Ivan Blue şi-l privea cu indiferență. Acesta îşi dăduse seama şi zise:

- Sunt de acord cu Ruby. Adică, la naiba, vrem să confiscăm proprietatea unui grup de porci capitalişti! Nu vrem să facem rău *poporului.* «

- Da, da, îl aprobă O'Brian.

- Nimeni nu va păți nimic. O să avem grijă.

Doar Stein părea să se îndoiască şi, într-un fel ciudat, Sargent se trezi că-l respecta mai mult decât pe ceilalți. Aceştia erau convinşi că îşi puteau desfăşura acțiunile diversioniste fără să pricinuiască vreun rău cuiva, la fel cum puteau cuceri Sunset City cu nişte cuvântări prosteşti. Doar Stein înțelese ce urmau să înfrunte.

- Ce zici, Barry? întrebă Ruby. Te mai temi?

- Sunt de partea majorității, răspunse Stein, monotn. Acționăm democratic. Dar nu pot să spun că-mi place, Ruby, indiferent ce crezi despre mine.

- Atunci ne-am înțeles! încheie, cu duritate, Ruby. Chris, hai să ne plimbăm!

Sargent se trezi că satisfacția îi era diminuată de un simțământ bizar de simpatie pentru sărmanul Stein. Era nevoie, mai degrabă, de mult curaj să spui ce crezi cu adevărat, decât să te bați *ctt* pumnii în piept şi să faci pe Tarzan. *11 admir* pe individ pentru îndrăzneala de a recunoaşte că se teme. Nu-i o chestie ciudată? Devin la fel de straniu ca şi ceilalți...

- Ei bine, suntem aici, zise Ruby, aşezându-se pe marginea patului lui Sargent şi apucându-se să-şi desfacă şireturile de la ghetele de marş.

- Mda, mormăi Sargent, stând în fața ei şi încercând să-şi închipuie ce urmărea individa.

Nu-mi place jocul ei cu Stein. Adică poate să se răzgândească şi să încerce să-l joace şi cu mine, dacă o s-o las.

Ruby îşi scoase încălțările şi ciorapii albi, îşi descheie cămaşa de doc şi o dezbrăcă. Era goală pe dedesubt, iar sfârcurile sânilor ei mici erau tari, ca din marmură.

- Nu te dezechipezi? întrebă ea, desfăcându-şi centura pantalonilor.

Sargent scutură din cap şi începu să se dezbrace. Poate că face acelaşi joc şi cu mine, gândi el, ca o adevărată castratoare. O să-i amintesc mai târziu, -.

Când râmaseră amândoi goi, Ruby îl trase pe patul pliant. Dar ceva îl făcu să încremenească aşa gol, cu gheață în vintre.

- Care-i problema, Chris? N-ai chef de regulat?

- Nu-mi place cum merg lucrurile.

Ruby se aşeză pe marginea patului.

- Ai venit la şedință după curul meu. Chiar tu ai spus-o.

îşi desfăcu picioarele, îşi vârî mâinile sub fund şi-şi ridică tufişul negru spre el.

- Uite!

- *huse!*

- Stai jos, Chris, zise ea, ceva mai blând. Vino, stai jos.

îşi strecură mâna între coapsele lui, apoi îl luă de mână. Bărbatul se simţi foarte ciudat.

- Nu-ţi place, nu? Te fac să nu fii în formă. Ştii de ce?

- Da. Te porţi ca o curvă. Asta mi-e păsărică, băiete, dă-i drumul, ai cinci minute să termini, lasă zece dolari pe pat când pleci.

- Si nu-ti place? Crezi că-i înjositor?

- Mda. '

Femeia se ridică brusc, îl cuprinse în braţe şi-l sărută - lung, pătrunzător, tandru. Sargent răspunse sărutului, fără să înţeleagă ce se petrecea. Buzele lor se desprinseră, dar Ruby zăbovea cu faţa lângă a lui, încât îi simţi respifţţia când îi spuse:

- Ştii, Chris, poate mă voi îndrăgosti de tine. Eşti un ticălos dur, cinic, dar ai suflet bun.

- Nici tu nu eşti uşă de biserică, doamnă. Eşti o distrugătoare de masculinitate. Si cred că esti cam ticnită.

' ' '

- Nu cred că o să-ţi explodeze mingiile. Sunt tari ca nişte ghiulele. Asta-i un lucru care-mi place la tine.

Sargent nu-şi putu reţine râsul. Plimbă un deget pe curba labiilor.

- Iar tu ai o capcană pentru urşi aici, doamnă.

Ea oftă, se împinse în mâna lui, şi bărbatul îi apucă părul pubian des, negru, zburlindu-l cu afecţiune. începuse să se simtă bine.

- Cred că suntem de acelaşi soi, zise Ruby. Nu-i prea mare diferenţă între noi, cu excepţia celei dintre picioare. îmi place asta, mă face să mă simt bine.

Sargent începu să aibă idee despre ce vorbea femeia, despre ce trebuia să-i demonstreze cu tot spectacolul acela. Suntem cu adevărat asemănători. M-a dezgustat când s-a dezbrăcat ca o curvă şi a dezgustat-o când am tratat-o ca pe

o curvă. O plac aşa cum îmi place un bărbat, îi admir curajul, faptul că nu foloseşte toate trucurile femeieşti. E ca un amic cu pizdă. Şi-mi place asta, fiindcă mă face să mă simt în largul meu. Nu-i uluitor?

- Ştii, Ruby, cred c-am priceput ce vrei să zici. Cred că putem fi prieteni. Prieteni care se fut. Adică...

- Of, Chris, Chris! strigă ea, sărutându-l din nou, alunecând cu buzele pe gâtul lui, pe pieptul lui, într-o serie de muşcături uşoare, apoi înfundându-şi fața în pântecele lui. E minunat! Exact asta am vrut. Ce zici, să ți-o sug prieteneşte? propuse ea şi-l hăpăi.

Sargent se lăsă în voia ei, lăsă toate senzațiile să se concentreze în interfața plăcută dintre gura ei şi carnea lui, lăsă simțămintele lui pentru ea să se elibereze, mângâindu-i părul, jucându-se cu urechile ei şi iubind-o pentru modul în care era ceea ce era, pentru modul în care făcea ceea ce făcea. Când termină, fulgerarea de plăcere fizică se amestecă în căldura sentimentelor pentru ea, şi se simți fericit şi liniştit.

O ridică şi o sărută îndelung pe buzele umede, imaginându-şi că-şi simte propriul gust în gura ei, fără să-i pese de asta, făcându-i plăcere.

Ruby îi zâmbi. Era ceva ironic şi provocator în zâmbetul ei, dar lui îi plăcu şi asta.

- Ce-ai zice să răspunzi prin reciprocitate la ce ți-am făcut?

Sargent se uită la mănunchiul negru de păr. Făcuse treaba asta de câteva ori, dar nu-i plăcuse, cu excepția cazului în care fusese beat turtă. Nici o femeie nu-i ceruse aşa ceva. Nu aşa. Nu ca un prieten altuia. Era impresionat, era emoționat, era derutat. Simțea că-i datorează chestia astă.

Ca un prieten alțuia.

- Aşa ar fi corect, răspunse el, cuprinzându-i mijlocul, lăsân-du-se în jos spre pielea surprinzător de moale, luând carnea vie si străină în gură, simțind asprimea părului,

netezimea cărnii dinăuntru -atât de asemănătoare lui Ruby înseşi, tandreţe sub un ascunziş ţepos.

Mângâie şi sărută, pătrunzând adânc în contrastul de ţesuturi aspre şi moi, în timp ce Ruby gemea şi se ondula, şerpuindu-i degetele prin păr. Avea impresia că gusta un adevăr esenţial despre ea, despre el, despre felul de relaţie care ar fi trebuit să fie între ei. Moliciunea secretă din stratul exterior, o moliciune doar pentru el. Poate că şi eu sunt aşa. Poate asta-i ce putem fi unul pentru celălalt. Iar când ea se zgudui tandru şi-i strigă numele, Sargent simţi plăcerea ei ca fiind a lui. Si fu uluit de ceea ce simţea.

După aceea rămaseră alături pe patul pliant, ţinându-se în braţe. Faţă în faţă, pântece în pântece. Egali: Prieteni.

- Poate că va fi ceva între noi după toate asteâ, Chris, zise ea.

- îmi place aşa, răspunse impulsiv., Sargent. Foarte mult. s.

Dar, mai târziu, în timp ce îi ţinea trupul adormit în braţe şi se cufunda şi el în străfundurile somnului, îşi dădu seama că dorinţa Ruby nu era mai reală decât fantezia ei despre preluarea festivalului de la Beck. După ce bula se va sparge, nu va voi nici măcar să-şi amintească numele lui.

Ruby răsufla în pieptul lui, iar Sargent oftă, dorindu-şi să nu ţină în braţe doar castele din Spania şi minciuni prosteşti. Există un zid de rahat între noi, copile, gândi el.

Putem să ne spunem suficient adevăr ca să-l dărâmăm?

V

Ţ'", '

- Tăiaţi! zise Paul, obosit. N-a mers. Velva, Rick, înapoi la locurile voastre, să mai încercăm o dată! T

Velva îi zâmbi înţelegătoare şi ieşi din cadru spre stânga, ocu-pându-şi locul la cinci metri de palmierul uriaş care domina fundalul imaginii. Gentry rămase în faţa copacului o

clipă, arătându-i lui Paul ce plictisit era. Apoi, cu încetineală deliberată, enervantă, îşi ocupă locul sub un umbrar de viță.

Paul înghiți un dexamyl cu o gură de cafea neagră. Avea trupul scăldat în sudoare, oasele îl dureau de oboseală, iar vederea i se încețoşase uşor. Nu era mai cald îri interiorul Domului Ecologic decât afară, în noaptea fierbinte californiană, dar aici umiditatea fusese păstrată la un nivel ridicat în mod artificial, pentru a simula mediul unei păduri tropicale, şi efectul reuşise într-un mod exagerat.

Maimuțele pălăvrăgeau prin plasa de viță şi plante ce atârnau de tavanul domului, iar papagalii răcneau la ei ca taximetriştii din New York. Un zgomot de fond interesant, numai că maimuțele şi păsările se căcau pe actori şi echipa de filmâre în momentele cele mai neaşteptate. Paul fusese atins de două ori, şi fiecare o pățise sau abia scăpase. Porcăriile care picau din cer, umiditatea ce făcea hainele să se lipească de trup, faptul că trăseseră patru duble eşuate - toate astea aduseseră echipa într-o stare de oboseală şi indiferență care făceau ca ispita de a se mulțumi *cu orice,* în această ultimă filmare dintr-o zi incredibil de lungă, să fie tot mai irezistibilă cu fiecare clipă ce trecea.

Numai eă asta reprezenta secvența-cheie a scenei şi nu se putea mulțumi cu Gentry care mergea ca un robot decorticat. O să fac secvența asta blestemată chiar dacă o să dureze toată noaptea, îşi făgădui Paul.

Dădu pe gât restul de cafea şi se aşeză în stânga camerei.

- Mai rezişti, Harv?

- Mă întreb acelaşi lucru, îi rânji Friedman.

- Poate reuşim de data asta.

- *Cu siguranță,* mormăi, amărât, camerainanul.

Paul îl bătu pe umăr, după care îşi loviră palmele, nervoşi.

- Bine. Hai să scăpăm de dubla asta. Suntem obosiți cu toții şi vrem să mergem la culcare. Rick, ține minte că ai mers prin scena asta hippiotă țicnită toată ziua, o urăşti, iar

Velva e ca o gură de aer proaspăt. Velva, ține minte că eşti un pic speriată, foarte singură şi teribil de derutată.

Gentry încercă să spună ceva, dar Paul, ştiind că va fi o tâmpenie sarcastică, de care n-avea nici un chef, nu-l lăsă să vorbească, strigând:

- Gata, îi dăm drumul!

- *Sunset City,* scena patruzeci şi nouă, dubla cinci.

- Pornit.

Paul făcu un dreptunghi din degete şi privi prin el. Pe jumătate ascunsă de un pâlc de palmieri pitici, de lângă copacul cel mare, o pereche de tineri, arătând ca nişte autentici participanți la festival, stătea pe un par putrezit lângă pârâul artificial, fumând o țigară cu marijuana. Ar da o tuşă nostimă, dacă am obține dubla acum, îşi zise Paul şi strigă:

- Motor!

Velva intră lent în cadru din stânga, privind cerul nopții cum se iveşte prin vița sălbatică şi prin fațetele transparente ale domului, si zâmbind ca o fetiță când două maimuțe trecură pe deasupra ei. Gentry pătrunse în centrul cadrului venind din dreapta, cu umerii lăsați, cu mâinile în buzunarele jachetei, arătând mohorât şi ostil. Până aicj, foarte bine.

Se întâlniră în centrul cadrului, Velva coborând de pe covorul de viță, iar Gentry coborând de pe lutul negru, umed, care acoperea podeaua Domului Ecologic.

- Domnule Winter... Doug... zise Velva, reuşind să pară încântată că-l vede pe Gentry, un lucru pe care Paul ştia că-i vine extrem de greu să-l facă.

- Bună, Peggy, răspunse Gentry.

Figura lui nu-şi schimbă expresia, ochii nu i se luminară. Arăta ca un bătrân murdar ce-o întâlnea pe Scufița Roşie cu coşul de bunătăți între picioare. Nu era ce aşteptase, dar mergea şi aşa. Paul decise să continue.

- Te-ai distrat? întrebă Gentry, silindu-se să zâmbească. Numai că vocea lui era rece, sardonică.

- Totul e... atât de ciudat! De parcă m-aş afla într-o țară străină. Mii de oameni, cărora n-am nimic să le spun, rosti Velva, surâzând, iar Gentry rânji oribil. Mă bucur să zăresc o figură cunoscută, să am cu cine să schimb o vorbă.

- înțeleg ce vrei să spui. Mă faci să mă simt bătrân, ca o relicvă preistorică plimbându-se printr-o eră străină ei.

- Nu-i uimitor? Si eu mă simt la fel, deşi majoritatea oamenilor de pe-aici sunt de vârsta mea. Am mai multe în comun cu dumneata... decât cu oricare dintre ei.

- Si asta te întristează? întrebă Gentry, din nou cu un ton sardonic, în timp ce scenariul cerea melancolie plină de tandrețe.

- Un pic.

- Pe mine mă bucură. Te supără acest lucru?

Vocea lui deveni rea, falsă, iar pe figură îi apăru o cruzime de homo. Rahat!

- Tăiați! strigă Paul. E înfiorător!

Gentry se întoarse spre el, cu o privire plină de ură. Asta-mi mai trebuie, gândi Paul, luptând să se stăpânească.

- Suntem cu toții morți de oboseală. Pauză cinci minute. Rick, vreau să discut cu ține.

II conduse pe Gentry departe de zona de filmare, ocolind pâlcul miniatural de palmieri pitici, până la o bancă de lemn din fața unui lac de pădure, unde nu erau văzuți. Nu ştia ce-o să facă, dar ştia că trebuia să facă ceva. Echipa de filmare murea de oboseală, iar dublele deveneau din ce în ce mai nereuşite.

- Stai jos, Rick, îl invită el şi se prăbuşi pe bancă, simțind relaxarea delicioasă a genunchilor ce-l dureau.

Gentry se aşeză lângă el, cu ochii mijiți, cu figura dură, reținută. Ce dracu' să fac? se întrebă Paul. Scoase o pungă

cu stafide şi migdale din buzunar, vârî câteva în gură şi-i oferi punga de plastic lui Gentry.

- Iţi dă energie, zise el.

Gentry luă câteva fructe şi sâmburi, vârându-le mecanic în gură. Un strop de căldură umană îi apăru în privire.

- îmi pare rău că mi-am pierdut controlul, Rick. Sunt mort de oboseală şi e musai să obţinem dubla asta înainte de culcare. Iar tu eşti pe dinafară. Ochii trebuie să-ţi lucească, începi să arăţi mai puternic, lumea îţi pare mai luminoasă...

Gentry se aplecă în faţă, privind lacul micuţ. Deasupra, nevăzută, în desişul de viţă, o maimuţă chiţcăi.

- Ştii ce sunt, zise încet Gentry.

Paul simţi o licărire de greaţă, pe lângă oboseala imensă.

- Eşti un actor, Rick. Un profesionist.

- Nu la asta mă refeream.

- înţeleg ce-ai vrut să spui. Dar asta contează acum, nu... celălalt lucru.

Gentry îl privi cu ochii blânzi, cu figura aproape tandră. Doamne, de-ar avea expresia asta în faţa camerei!

- Mă urăşti, Paul?

- Nu, nu te urăsc.

Gentry oftă. îşi mesteca buza de jos, de parcă încerca să ia o decizie.

- ' Paul... ştii ce-aş vrea să fac acum, la ce mă gândesc în clipa asta?

Paul se uită la bazinul artificial, ştiind mai mult sau mai puţin unde voia să ajungă Gentry, dar neîndrăznind să recunoască faptul că ştia. Oricum, nu în faţa lui Gentry.

- Aş vrea... Aş vrea să-ţi scot pantalonii, să-ţi iau sula în gură şi s-o sug până o să termini, iar asta m-ar face foarte, foarte fericit! Gata, am spus-o! Te-am scârbit? Ţi-e silă de mine?

Paul simţea crampe în măruntaie. Nu putea să-şi ia privirea de la bazin. îşi simţea mădularul ca un vierme rece,

veştejit, iar îndreptarea atenției asupra lui îl făcea să se cutremure. Da, simțea dezgust, scârbă, dar ura de sine din vocea lui Gentry, lipsa de speranță ce radi ase din el în timpul confesiunii completa acel dezgust insuportabil cu o milă la fel de insuportabilă. E un homo care vrea să-mi sugă sula, dar e, în acelaşi timp, un om. Iar eu aş dori să nu fie. Aş dori să-l pot urî, pur şi simplu.

- Nu mi-e silă de tine, Rick. Eu... încerc să înțeleg...

Gentry îşi puse mâna pe genunchiul lui Paul, transmițându-i un şoc galvanic prin el, dar reuşi să se stăpânească să nu i-o înlăture violent. Şi reuşi să-l privească pe Gentry în față. Acesta avea ochii umezi şi zâmbea trist.

- Eşti cu adevărat foarte bun pentru un heterosexual. Eşti un heterosexual, nu?

- Da, sunt.

- Ei bine, starea prin care treci acum e foarte asemănătoare cu ceea ce simt eu când joc o scenă de dragoste cu o femeie. Acum înțelegi cum e?

- Mda... Dar nu pot face nimic. Trebuie să *interpretezi.*

- Cred că poți face ceva, Paul. Dacă aş fi acolo, gândindu-mă la tine, ştiind că tu ştii că joc pentru tine, nu pentru ea, ştiind că tu înțelegi...

Se priviră în ochi, iar Paul se sili să nu se uite în altă parte. în ochii lui Gentry se citea o progresie infinită de niveluri: de la sinceritate la viclenie şi tot aşa, ca două oglinzi dintr-o frizerie, reflectân-du-se una pe cealaltă până la un punct de dispariție, ascuns în logica lor interioară. Paul nu putea zări o linie de demarcare a realității şi se îndoia că şi Gentry ar fi zărit-o. îl cuprinse spaima când se trezi târât în abisul fără fund. Ştia că trucul putea funcționa, că putea obține secvența dorită. Că nimic altceva n-ar fi ajutat. Dar prețul ce trebuia plătit depăşea puterile lui.

- Recurge la tot ce te poate ajuta, Rick, zise el, blând, fără să privească în altă parte. M-ai făcut să înțeleg, fie că vreau sau nu. Hai să filmăm.

Se ridică, iar mâna lui Gentry alunecă moale de pe piciorul lui.

- Dacă ai fi homo... spuse Gentry încet. Am putea.....

Se întrerupse şi zâmbi forțat.

- Hai la treabă...

- *Sunset City,* scena patruzeci şi nouă, dubla şase.

- Pornit!

- Motor!

Velva pătrunse în cadru din stânga, Gentry din dreapta, iar Paul îşi ținu răsuflarea, lumina reflectoarelor producând aure de curcubeu la marginea câmpului său vizual.

- Domnule Winter... Doug...

- Bună, Peggy, zise Gentry, aplecându-şi capul cât să-l poată privi pe Paul, fără să dăuneze filmării.

Paul se sili să zâmbească, iar ochii lui Gentry se luminară, umerii i se îndreptară şi arăta ca Doug Winter plăcut surprins.

- Te-ai distrat?

Vocea lui era caldă, prietenoasă, cu un strop de subînțeles sexual. Se mişcă uşor, să fie cu fața spre Velva, arătând spre cameră un profil trei sferturi, încât să-l poată privi pe Paul. Acestuia îi tremurau picioarele; simțea în gură gustul de dexamyl şi cafea...

- Totul e... atât de ciudat, ştii? De parcă m-aş afla într-o țară străină. Mii de oameni, cărora n-am nimic să le spun..

Velva îi zâmbi lui Gentry la sfârşitul replicii, iar Gentry îi răspunse, cu ochii lucind - pentru Paul. Tâmplele lui Paul pulsau, îl cuprinse un val de scârbă fizică, dar nu îndrăznea să-şi ia privirea de la Gentry, nu îndrăznea să-i arate ce simțea, pentru că treaba mergea. Obținuse ce avea nevoie.

- E amuzant să vezi o figură cunoscută, e...

Ceva o făcu pe Velva să ezite, dar îşi reveni şi totul ieşi cu bine.

- E bine să ai cu cine să discuți.

- înțeleg ce vrei să spui. Mă faci să mă simt bătrân, ca un fel de relicvă preistorică plimbându-se prin altă eră decât cea a ei.

- Nu-i uimitor? Si eu mă simt la fel, deşi majoritatea oamenilor de pe-aici sunt de vârsta mea. Eu... simt că am mai multe în comun cu dumneata... decât cu oricare dintre ei.

Din nou, Velva ezită şi-şi reveni, dar era în regulă, respectase personajul- Gentry privi în ochii Velvei, apoi, în ai lui Paul. Vocea îi era blândă, iar manierele pline de dor.

- Si asta te întristează? î

- Un pic.

Gentry deschise gura uşor şi i se zări vârful limbii.

- Pe mine mă bucură, toarse el. Te supără acest lucru?

încet, ca şi cum putea să pară un gest obişnuit, trase cu limba un cerc în interiorul buzelor. Paul clipi, înlăturând ceața neagră a oboselii. în ce-am intrat? Cum o să reuşesc să manevrez chestia asta încă trei zile?

- Nu, nu mă deranjează, răspunse Velva. Mă face să mă simt mai puțin singură.

- Şi eu sunt singur, replică domol Gentry, ca o vulpe pe cale să apuce prada inocentă.

Dar nu-şi luă nici o clipă privirea de la Paul, arătându-i acestuia care era victima după care tânjea. Paul răspunse privirii lui, incapabil să-şi schimbe expresia, stăpânindu-se ferm, pentru că dubla era aproape gata.

- De ce n-am încerca să ne ajutăm reciproc să nu mai fim singuri, Peggy? De ce n-am vizita locurile împreună?

Velva ezită, aparent precautǎ, şovăielnică, după cum trebuia să fie.

Gentry zâmbi uimitor, nefiresc, îi luă mâna, privi spre Paul şi spuse:
- Hai, că nu te muşc!
Replica nu era în scenariu. Paul îşi dădu seama că-i vorbise lui, direct, iar greața îi ajunse în gât.
Velva se strădui să râdă, apoi cei doi ieşiră din cadru, spre dreapta.
- Tăiați! strigă Paul. Gata! Ajunge pentru astăzi, oameni buni!
Echipa de filmare aplaudă sarcastic.
- Emmett, vrei să ai grijă să fie luate toate lucrurile de-aici? Mor de oboseală.
- Sigur, Paul.
Paul se îndepărtă, recunoscător, de cameră, de Gentry, de toți, şi porni iute spre jungla de interior, pierzându-se prin verdeață, lăsând maimuțele să pălăvrăgească şi papagalii să țipe, umplându-i conştiința încordată, uitându-se la lutul negru cum se întinde în fața pantofilor lui, în timp ce călca pe el. Ziua de filmare se terminase şi Paul se lăsă pradă oboselii, âbandonându-se ei cu totul, izgonind orice altceva, retrăgându-se pe țărmul binevoitor al liniştii mentale.
Nu-l văzu pe Gentry decât în clipa în care acesta se opri în fața lui.
- Eşti obosit, Paul?
Paul mârâi si continuă să meargă. In afara domului aştepta un elicopter, care urma să-l ducă la conac. Iar acolo exista o cameră cu un pat. Doar atât putea mintea lui să cuprindă.
Gentry păşi alături de el. Paul încercă să-l ignore, lucru nu prea greu, căci, în afară de gândul la pat, restul se afla la periferia percepției sale.
- Ştiu de ce ai nevoie, zise Gentry, cu blândețe.
Brusc, Paul simți o mână strecurându-se uşor, dar ferm, printre bucile lui, din spate, cuprinzându-i testiculele în

palmă, în timp ce degetele se îndoiră, experte, în jurul umflăturii blegite a cocoşelului său. Gentry mângâia, freca şi, într-o clipă, Paul simți carnea trădătoare răspunzând, simți un val de plăcere fizică chiar atunci când îşi retrase trupul.

II înfruntă pe Gentry roşu la față, cu pumnii încleştați, cu inima bubuindu-i în piept, cu genunchii ca de cauciuc - şi cu o erecție zdravănă. Gentry îşi concentră privirea asupra umflăturii din pantaloni şi rânji triumfător.

- De ce nu mă laşi să am grijă de tine?

Paul blestemă trădarea propriului său trup, blestemă situația care-l împiedica să-l trimită la pământ pe Gentry chiar atunci, îşi blestemă propria-i tăcere. Gentry clătină din cap cu simpatie.

- Sănnanul Paul, şopti el, domol, e atât de obosit, atât de zăpăcit...

- Lasă-mă în pace, reuşi să zică Paul, în cele din urmă. Te rog să mă laşi în pace...

- Vă întrerup din ceva?

Velva Leecock apăru din spatele unui palmier mare. Paul se îmbujoră din nou. II copleşi o ruşine rece, primitivă, fără motiv. Văzuse? Stia?

Velva îşi plimbă privirea de la Paul la Gentry, apoi din nou la Paul.

- Discutam ca între bărbați, nu-i aşa, Paul?

- Ne duceam spre elicopter, asta-i tot. Să mergem.

Velva avu un schimb de priviri cu Gentry. Nici unul nu spuse nimic.

PâUl 'continuă să meargă prin jungla de interior fierbinte, deprimantă, iar ceilalți doi îl încadrară, tăcuți. Se simțea ca o bucată de came, ca un animal muribund, pândit de vulturi, dar atât de obosit, încât nu-i păsa. Deasupra, un papagal țipă o amenințare către două maimuțe ce se apropiau.

VI

Scântei electrice alergau de-a lungul interfeței dintre plăcere şi durere în timpul contracției fiecărui muşchi obosit al trupului lui Susan, în timp ce ea gemea, se zbătea şi se agăța de trupul lui Bill cu mâinile, cu coapsele şi pizda, prinzându-se de realitatea solidă a cărnii, ca o femeie ce se îneca şi care se prindea de un butuc ce plutea pe o mare neagră, nesfârşită. Oftă prelung, se mai zgudui o dată, apoi simți orgasmul lui adânc în ea şi auzi un mormăit de plăcere, amestecat cu oboseală deplină, slobozit din adâncurile lui. Bill, oh, Bill!

El ieşise pe jumătate din ea, ținând-o în brațe şi trăgând-o spre el, alături, față în față. Susan deschise ochii şi-i văzu figura ca o imagine sculptată în întuneric. Respirația lui grea era un bubuit imens peste zgomotul de fond al instalației de aer condiționat. Lumina strălucitoare a zonei de spectacole se filtra prin fațetele de-un albastru mat al micului lor dom geodezic ca o radiere fantomatică, făcând întunericul să lucească ca într-o feerie de basm luminescentă. Nu trebuia să întrebe ca să ştie că Jango proiectase corturile ca nişte domuri - celule de întuneric rece, albastru,.refugiu pentru vârtejul de-afară; alcătuit de figurile, vocile, trupurile, presiunea copleşitoare a emoțiilor omeneşti, de nevoia omenească care se lăcomea...

- Oho! exclamă Bill, cu un zâmbet care sfâşie întunericul de pe fața lui într-un model aproape subliminal geometric.

Simțise, precum liniile de forță din întuneric, când Bill şi băieții trecuseră pe lângă ea pe scenă, le auzise paşii pe treptele de metal, prezența lor într erupând liniştea nefirească a ceea ce-i aştepta în timpul lungului moment dinainte de a răsuna primul sunet al corzii chitarei lui Bill. Simțise presiunea trapei de acces pe scenă de deasupra ca o membrană dintre două realități, încordându-se asupra ei în timp ce încerca să treacă, să iasă din bulă şi să pătrundă în lumea largă...

Apoi, apăruse; într-un cerc de lumină, un con de strălucire ce părea s-o înalţe pe ultimii metri ca pe o molie atrasă de flacără, după care cântecul ţâşnise din interiorul ei, trecând prin ea...

Ia acest trup, alină-ţi durerea, Lasă-mă să te aduc înapoi la tine...

Un oftat imens, jos, vibrant, din bezna catifelată, palpabilă, ce înconjura conul ei de lumină, se scurse peste ea, un tsunami de sunet ce era răsuflare omenească, suflet omenesc, îi mângâie trupul sub voaluri. Se simţi.ca în braţele unui amant măreţ, un amant ce-i cuprindea trupul cu al lui şi, într-o ciudată răsturnare de sexualitate, o trase pe ea în el, o trase pe ea deasupra prezenţei omeneşti copleşitoare.

Ia acest trup, sunt a ta,
Te voi încălzi, te voi iubi,
Te voi trece prin flacăra pasiunii mele...

Universul erupse în lumină, iar o dată cu lumina, veni un strigăt imens, orgasmic, ce se văluri în urale şi aplauze care-i zgâlţâiră trupul prin puterea lor. Când ochii i se obişnuiră cu lumina, văzu o mare de oameni răspândită de-a lungul câmpului vizual, dintr-un orizont în altul, o zonă triumfătoare de prieteni şi iubiţi, de la picioarele turnului scenei până la cercul colinelor ce se contura pe cerul înstelat.

Se ridicaseră în picioare, părând să se scurgă spre ea din toate direcţiile, mişcându-se spre centru, strigându-şi dragostea şi acoperind muzica.

Susan se răsucea lent, frecându-se de valul acela ca un flux de dragoste precum o pisică de picioarele stăpânului, încălzindu-se în vibraţii, torcând în miezul fiinţei sale, în timp ce se învârtea tot mai iute. Roţi dinţate de plăcere păreau să ţâşnească din vârfurile degetelor mâinilor ei întinse, incendiind mulţimea, făcând-o să râdă, iar Susan se învârtea, dansa şi cântecul ei izbucni atunci când chitara lui

Bill se răsuci la o lungime de braț de ea, rotindu-i sufletul cum se roteşte o balerină pe muzică...

- Oho! făcu Bill. Copile, ai fost măreață! Si aici şi acolo, azi-noapte.

Plimbă un deget pe marginea urechii ei, prin bezna luminoasă, iar Susan tremură din cauza descărcării plăcerii electrizante pe care o trimitea el în ea, din cauza amintirii a ceea ce fusese, acolo, în focul flăcării ei. Se trase lângă trupul lui Bill, ancorându-se de prezența sa carnală.

- Poate prea măreață, Bill.

- Prea măreață? Copile; am fost Velvet Cloud azi-noapte, am fost ce trebuia să fim. Suntem vii! Au fost alături de noi, iar noi am fost alături de ei.

- Călătorind... plutind... mormăi ea, lipită de pieptul lui. M-am simțit alunecând.

Chicoti de proprii le-i vorbe amestecate, dar fusese un chicotit nervos, împotriva imensității întunericului, împotriva tăcerii nopții. Acea tăcere teribilă din clipa în care râsetele şi țipetele unui sfert de milion de oameni se reduseseră la nimic, în timp ce mişcarea trupului ei se transformase în sunetul vocii.

Gonind prin foc, Doamne,
Trecând prin flăcări...

Stătea pe scenă, ca un cerc de lumină în bezna cristalizată, şi mii de trupuri omeneşti se mişcau în tăcere la sunetul vocii ei, sufletele lor încordându-se la vaietul chitarei lui Bill, prinzând-o în capcană cu linii de forță ce-o străpungeau în centrul universului său.

întreaga lume arde, Doamne, Trecând prin flăcări, Nu plânge pentru această maya, Doamne, nu eşti de condamnat, Suntem copii ce râd, Doamne, Trecând prin flăcări...

O tristețe copleşitoare o năpădi şi, subit, păru să vadă aura masivă a mulțimii, o ceață albastră de speranțe pierdute, vise muribunde, amintiri ce se ştergeau ale

vremurilor de aur ale tinereții, şanse irosite. Iar ea era o pată micuță, roşie, de speranță în centrul norului mare de nimicnicie rece, albastră, iar acest lucru o îngrozea, fiind mai mult decât putea suporta cineva.

Dar vraja formației Velvet Cloud transformă realitatea în timp ce sunetul chitarei lui Bill deveni o izbucnire de speranță între bătăile ritmului, iar orga lui Bobby transmitea puterea grupului prin ea. Micuța pată roşie începu să crească, devenind o flacără roşie, tot mai strălucitoare, ca soarele ce răsărea şi împrăştia ceața rece, albastră, în orele umile de dinainte de apus. Vocea ei râdea, se înălța şi se rostogolea prin noapte.

Dansând prin foc. Doamne, Râzând în ploaie. Cucerind munții, Doamne, Zvârcolindu-ne de durere Dansând în flăcări, Trecând prin flăcări...

Cuvintele cântecului erau fire de praf de lumină, porumbițe aurii plutind peste oameni, cu aure de curcubeu țâşnind din aripi. Iar ceața albastră a disperării se dizolva la lumina lor. Ea deschise brațele către oameni, le ținu la înălțimea dragostei sale, lăsă vibrațiile razelor de soare să curgă din ea, se lăsă să devină Star, să devină ceea ce aveau ei nevoie să fie.

întreaga lume a luat foc. Doamne, Trecând prin flăcări. Suntem fiii focului, copii Dansând în flăcări...

Textura muzicii se subția în exterior, până ajungea să fie susținută doar de tonurile ascuțite ale chitarei lui Bill, de uşorul zumzet al tobelor şi de tăcerea mormântală a mulțimii. O jumătate de milion de ochi o priveau din întuneric, fiori de plăcere-care:era-durere simțiți pe pielea moale a sufletului ei, erodând distanța dintre ea şi ei, până când ajungea ca o suprafață ciuruită de găuri, un model alcătuit din nimicnicie, ce dispărea, iar ea rămase acolo, nemaifiind în centru şi privind în exterior, sau la margine şi

privind în interior, nici ea, nici a lor, ci noi, cu făptura împrăştiată şi absorbită de pajiştea aceea imensă de oameni.

Trăim şi murim în chinuri, Dansând în flăcări, Trăim şi iubim în extaz, Dansând în flăcări...

Vocea cânta în noapte, cu carnea ei în a lor, cu carnea lor în a ei, un singur organism comunicând cu fiinţa ei prin Star, creaţie şi creator.

Fiecare este destinat Să treacă prin flăcări Si fiecare cunoaşte extazul Râzând în ploaie. Dansând în flăcări, Trecând prin flăcări, Dansând în flăcări...

Cântecul penetra tăcerea, iar Susan se întoarse pe scenă în avalanşa de aplauze, revenind în învelişul pielii sale proprii, tremurând, clipind, cutremurându-se de groază în timp ce încerca să înţeleagă cine şi unde fusese. Iar spaima ei era amestecată cu un simţământ ciudat de tristeţe, de pierdere inefabilă.

- M-am simţit alunecând... mormăi ea în întuneric.

- Ce-ai zis? întrebă Bill.

Bezna rece, albastră, o acoperi ca o pelerină de uitare, ca atunci când îşi trăgea cearşaful peste cap în copilărie şi se ascundea de monştrii fantomatici ai nopţii. Trupul lui Bill de lângă ea era o realitate caldă, concretă. Braţele lui din jurul ei erau aievea.

Amintirea-i doar o fantomă. Eu sunt Susan, sunt cu Bill, sunt aici.

- Nimic, copile. Probabil că am aţipit şi am vorbit în somn. Doar un vis ciudat.

Se trase mai aproape de el, făcând din zgomotul aparatului de aer condiţionat, din ritmul pieptului care vibra lângă ea, o mantra de uitare cu care să-şi umple mintea, un loc gol, în care să se ascundă de demonii interiori.

Moţăind în bezna rece din camera lui Paul, Sandra Bayne clipi şi se trezi complet când se deschise uşa, străpungându-i ochii cu lănci de lumină venite din coridorul puternic

iluminat. Reuşi să vadă figura lui Paul o clipă, apoi acesta închise uşa, readucând întunericul în încăpere.

împinse perna la capătul patului şi se ridică, auzindu-l cum îşi aruncă pantofii şi îşi azvârle hainele. Respirația lui părea furioasă şi grea, iar ea îi simțea oboseala enormă.

Paul străbătu camera, ridică cearşaful şi se prăbuşi pe pat lângă ea. La atingerea pielii ei goale, mârâi şi se retrase, surprins.

- îți aminteşti de mine? întrebă Sandy.

Se rostogoli lângă el, îl îmbrățişă şi-l sărută umed pe buze. Brațele lui o cuprinseră, la rândul lor, gura lui se deschise, dar femeia simți moleşeala din muşchii lui, pasivitatea mecanică a sărutului său şi respirația care-i mirosea a acru.

- Sandy, mormăi el.

Putea fi un salut, o întrebare sau un oftat dureros; expirase numele ei ca un strigăt animalic, ce se transformase într-un sunet fără înțeles. îl mai sărută o dată, de două ori, pe pieptul gol, simțind sarea sudorii uscate.

- Eşti obosit, iubitule? zise ea, frecându-şi obrazul de pielea lui.

- Îhî, mârâi Paul, trecându-şi mâna absent prin părul ei, dar zăcând pasiv lângă ea.

Sandy îi cuprinse sfârcul în gură şi-l supse, lingându-l. Paul gemu slab, dar i se păru că era mai degrabă un sunet de protest decât de pasiune.

- *Eşti* cu adevărat epuizat! A fost chiar atât de greu?

- Nici n-ai idee!

îl străbătu un fior. Sandra îşi mută gura pe pieptul şi gâtul lui, într-o serie de sărutări şi Ungeri, o deschise larg în jurul urechii acestuia, mângâindu-i interiorul cu limba. Paul gemu din nou, de data asta, ca un strigăt de durere,

- Isuse! Sandra, te rog!

Sandra îi puse un deget pe buze, apoi îl înlocui pe acesta cu un sărut blând.

- Ştiu. E-n regulă. Nu trebuie să faci nimic. Relaxează-te. Mămica o să aibă grijă de tine.

îl sărută lent şi umed pe gât, îşi plimbă gura deschisă pe pieptul lui, simţind pe buze moliciunea sărată a pielii, mângâindu-i părul cu limba, pipăind uşor interiorul coapselor lui cu mâinile care urcau, în timp ce gura cobora pe piept, spre gropiţa buricului...

Când buzele atinseră asprimea părului pubian, mâinile îi cuprin-seră mădularul, iar trupul lui deveni brusc rigid, arcuindu-se spre ea, de parcă degetele acesteia îi transmiseseră un şoc electric puternic.

Atingerea din jurul mădularului, căldura palmelor pe piept întăriră carnea lui Paul într-o reacţie reflexă, inconştientă, de parcă aprinseseră dureroasele celule din creierul său epuizat. Plăcerea animalică a trupului izgoni imaginea scârboasă a lui Rick Gentry cu mâinile-i violatoare şi figura sardonică, triumfătoare.

Gemu de plăcere şi de furie faţă de trădarea ameţitoare din propria-i minte, rigid, paralizat în încordarea dintre mâinile lui Sandy de-acum şi mâinile lui Gentry aflate în adâncul bubuitor din creier.

în întuneric, degetele nu aveau gen, şi toate gurile erau la fel. Degete ce-i strângeau sula, mâini care-i frământau bucile. Ochii fierbinţi ai lui Gentry, buzele umede şi lucitoare.

- De ce nu mă laşi să am grijă de tine?

Buze deschizând u-se larg sub ochii lăsaţi în jos între picioarele lui.

- Doar relaxează-te.

Vârful limbii roz rotindu-se în jurul dinţilor albi, umezi.

- Stiu de ce ai nevoie.?

Buze deschizându-se larg.

- Mămica o să aibă grijă de tine.

Nu, nu! Da, da! Plăcerea fizică pulsa din măruntaiele sale către creier. Valuri de greaţă radiau din pântece. Se agită şi

gemu pe cearşaful alb, moale. Figura lacomă a lui Gentry începu coborârea inexorabilă...

Buze calde, umezi, atinseră coroana bărbăției sale, se opriră, apoi alunecară lent în jos pe mădular, ducându-l dincolo de-un val şocant de deliciu fizic. Sus... jos... sus... jos... Gura lui Sandy. A lui Sandy. *A lui Sandy!* Sus... jos... sus... Gura ce-l cuprinsese, buzele lui Rick Gentry pe carnea lui, plăcerea triumfătoare a lui Gentry, ochii aceia lacomi, mâinile între picioarele lui... Sus... jos... sus... jos...

Plăcerea crescu în carnea lui, urcând iute spre culme, iar o dată cu ea, greața, rotindu-se în jurul poftei, transformând-o în ceva chinuitor şi scârbos. Figura lui Gentry rânjind la el triumfătoare, gura sardonică sugându-i substanța, îmboldindu-l, tânjind să-i hăpăie esența...

Furios, Paul încercă să se tragă înapoi, să-i refuze lui Gentry victoria, dar buzele făceau ca mintea să-i fie stăpânită de carne, mânându-l încolo si încoace, devenind ele însele cercul mişcător al tensiunii dintre plăcere şi durere, o interfață încinsă la roşu dintre extaz şi dezgust, o bulă ce creştea... se întindea... şi explodă!

Mârâi - în extaz fizic, în chin mental, învins, eliberat, iar încordarea ieşi, scurgându-se printre buzele acelea dornice, moi, în gura avidă a lui Rick Gentry, figura spectrală a acestuia plutind în fața sa în întuneric. Cu ochii închişi de încântare, lingându-şi buzele obscene lent şi languros, ca o pisică ce savurează ultimele picături de smântână din farfurie. O figură triumfătoare care se rotea în jur, în jos, într-o groapă bine venită de beznă catifelată, neagră...

Sandra Bayne rămase cu capul cuibărit în adâncitura din burta lui Paul, ascultând respirația lui grea, regulată, în întunericul cu aer condiționat din dormitor. Gustul lui îi rămăsese în gură, iar mirosul lui îi umplea nările.

Dar, cumva, în cele mai intime momente, simțise că-l pierduse, că, într-un fel ciudat, nu fusese nici o clipă acolo.

îşi zise că era o manifestare de paranoia. Insă aşa simţea şi se întreba de ce.

VII

Un milion de picioare de insecte, moi ca nişte fulgi, mergeau prin craniul ei, puncte de senzaţie pe pleoapele minţii ei - iar Susan reveni din ceaţa somnului, trezindu-se la zgomotul ploii uşoare ce susura pe laturile domului mic. Unda slabă de lumină ce trecea prin plasticul albastru, aproape opac, umplea zona de dormit cu o radiere bizară, care părea mai degrabă o prezenţă tactilă pe piele decât un mesaj pentru ochii ei. Părea că suprafaţa domului ar fi fost o extensie a pielii ei, iar stropii de ploaie ce şiroiau pe laturile lui se transformau, cumva, în particule de lumină ce penetrau şi răcoreau substanţa din care era alcătuită.

Bill stătea pe burtă în patul alăturat, cu faţa îngropată în pernă, cufundat într-un somn netulburat. Un ceasornic interior, un răspuns al celulelor la mişcarea pământului prin spaţiul cosmic, îi spunea că se afla la revărsatul zorilor, când lumea era liniştită şi sufletul omenesc cel mai apropiat de propria-i singurătate. în afara domului, dincolo de perimetrul îngrădit al zonei de spectacole, simţea grămada omenească a mulţimii ce dormea - amanţi care se odihneau îmbrăţişaţi, singuratici ghemuiţi în sine, împotriva imensităţii nopţii, pe cei obosiţi şi agitaţi cufundaţi în vise frustrate de izbăvire. Mii şi mii de minţi omeneşti fuseseră trezite încet din somnul trupului de zorile care accelerară mişcarea sângelui.

I se părea că fusese trezită din somn pentru a saluta într-un fel ciudat zorii, fusese trezită de claritatea luminoasă a ceasului timpuriu al zilei de o interacţiune irezistibilă dintre marea roată a karmei şi biochimia sângelui ei.

Cu un oftat, se supuse chemării surde, alunecă liniştită din pat, aranjă cu blândeţe pătura peste trupul adomiit al lui Bill şi pomi, goală, pe covor spre uşă, cu trupul plin de energie, cu sfârcurile tari şi semeţe.

Deschise uşa, păşi afară, închise iute uşa în urma ei, să nu deranjeze ritmul lin al somnului lui Bill. Iarba era umedă sub picioarele ei, iar ploaia ca o ceață uşoară ce se prelingea, o negură coborând lent şi transformând lumea într-un peisaj chinezesc strălucitor. O pelerină de-o răceală delicioasă îi mângâia pielea, ca atingerea drăgăstoasă a pământului. Se simțea una cu iarba, cu aerul, cu ceața ce făcea totul să sticlească prin umezeala ei.

Soarele era doar o licărire slabă deasupra marginii dealurilor dinspre Est, o pată de culoarea perlei pe cer, cumva mai luminoasă decât luminescența cenuşie care acoperea lumea şi se transforma, fără să-ți dai seama, în substanța semitransparentă a aerului.

Uitându-se spre Sud-Est, văzu o panoramă de corturi mărunte, campinguri liniştite, saci de dormit, un catavanserai imens visând, plin de pelerini, de oameni ai sufletului ei, pe care-i iubea, de cei care o creaseră ca şi cântecele ei, iar dincolo de toate acestea, abia vizibile prin ceață, contururile fantomatice ale Bâlciului Lumii Oamenilor, un Camelot aşteptând zorii. Simțea o durere de oase în fața frumuseții clipei, iar carnea ei o atrase către lumea adormită de dincolo de gard, precum marea se ridică în valuri sub atracția inexorabilă a lunii.

Picioarele o purtară spre sudul gardului, pe lângă un mănunchi de domuri mici, albastre, pe lângă un elicopter ce arăta ca o libelulă uriaşă, odihnindu-se în ceață. Negura se condensa în stropi pe pielea ei goală, îi făcea părul negru să lucească şi pielea să se înfioare de încântare.

În partea aceea a gardului era o poartă, iar la distanță de patruzeci de iarzi, o toaletă portabilă. În timp ce se îndrepta încet spre poartă, un paznic care stătuse în afara îngrăditurii alergă spre ghereta cenuşie şi intră înăuntru, închizând uşa în fața lumii din urma lui.

Susan văzu asta nu ca o coincidenţă, ci ca o chemare inevitabilă a destinului. Ea, paznicul, poarta, toaleta, chemarea băşicii lui, lumea ce dormea - toate acestea reprezentau aspecte ale unui întreg indivizibil, celule din trupul Totalităţii. Nu văzu nici o coincidenţă în faptul că omul plecase ca să nu-i împiedice trecerea, după cum nu vedea nici coincidenţa dintre mişcarea instinctuală a picioarelor ei pentru a compensa viteza mersului.

Ajunse la poartă, o deschise, ieşi, o închise cu grijă în urma ei, ca să nu creeze vreo tulburare în aura personală a paznicului. învăluită în linişte cristalină a ceţii, gândurile ei se risipiră în atingerea dintre ceaţă şi piele, şi mai departe, prin intermediul ceţii, în aer, în strălucirea cerului dinspre răsărit şi spre câmpul cu suflete adormite. Star coborî panta lină către corturile mulţimii ei.

Peste câteva minute, se afla printre ele. Acolo era un cort mic, cafeniu, pe care erau pictate curcubee şi semne ale păcii, iar în interior, o tânără negresă dormea în braţele unui bărbat alb, cu părul blond răsfirat peste faţa ei. Afară se aflau trei perechi, în saci de dormit, şi patru băieţi care dormeau singuri. Apoi, un cort indian, mai multe perechi în saci de dormit, alţi bărbaţi singuri, o fată de aproape cincisprezece ani, goală, în sacul ei de dormit, cu sânii mici ivindu-i-se prin deschizătura sacului, cu un surâs pe figura-i adormită. Star se duse în camping, cu sufletul plin de drâgoste pentru cei care dormeau.

La picioarele ei, un bărbat zvelt, cu plete zburlite şi barbă neagră mare, se mişcă în sac, clipi, apoi se ridică într-un cot s-o privească. Ea îi zâmbi din interiorul ei strălucitor şi atinse lumina din el. Bărbatul îi răspunse la zâmbet, iar dragostea se înfiripă între ei. Femeia se aplecă, cu diamante de umezeală picurându-i de pe sfârcurile sânilor, şi-l sărută pe buze. El îi răspunse la sărut şi o mână blândă o atinse pe-a

ei - nimic mai mult. Star plecă, încântată de raza de iubire lăsată în urma ei.

O pereche făcea dragoste în sacul de dormit, la câțiva paşi de ea: dragoste liniştită, blândă, în ceața rară a dimineții,' aducând trupurile la o sclipire vie, trandafirie, dragoste ce ducea la infinit dulceața momentului prin ritmul ei constant. Gemete uşoare şi oftaturi care să nu deranjeze somnul celor din jur. Star simți un val de iubire pentru tandrețea de care dădeau dovadă unul față de celălalt - față de lumea din jur. în timp ce trecea pe lângă pereche, cei doi o priviră, zâmbiră timid, fără să întrerupă ritmul, iar trei perechi de ochi împărțiră o comuniune în tăcere. Star simțea sentimentul de mulțumire al dragostei lor în propriile-i măruntaie, când stăteau toți trei în brațele dimineții.

Doi băieți se uitară la ea nervoşi, din cortul lor. Ea le zâmbi, se apropie de ei şi le văzu goliciunea.

- Eşti...

- Da, sunt.

Ii luă pe fiecare de-o mână şi-i trase spre trupul ei, simțindu-le bucuria din vintre în timp ce se întăreau lângă carnea ei, simțindu-le stânjeneala când îşi dădură seama că ea înțelesese.

- E-n regulă, le zise ea şi îngenunche, mângâindu-i pe amândoi cu buzele umezite de ceață.

Ei gâfâiau de plăcere liniştită şi nu-i cerură nimic mai mult, uitându-se după ea când plecă netulburată prin negură.

In urmă, Star percepu un murmur domol de voci. Se întoarse şi văzu oameni stând în sacii de dormit, privind afară din corturi, oameni trezindu-i pe alții cu blândețe. îşi desfăcu brațele, ca şi cum i-ar fi îmbrățişat pe toți, şi observă cum apărură zâmbete pe zeci de figuri amabile. Trupuri se târâră afară din saci, se traseră din corturi, unele goale, altele pe jumătate îmbrăcate, unele de bărbați, altele de femei

- toate deschizându-se în ceața dimineții, rânjind, formând un câmp minunat de flori omeneşti ce îmboboceau la soarele ei.

Merse spre oamenii deşteptați, simțind cum centrele lor strălucitoare hrănesc lumina ei, trimițându-i-o înapoi, şi ea făcându-i să strălucească mai puternic în timp ce propria-i lumină hrănea reflectarea lor într-a ei, iar la rându-i, a ei reflectând-o pe-a lor, până se topi în soarele uman, ca o pasăre Phoenix de dragoste.

Din nou, munnur în spatele ei. Tot mai mulți oameni se trezeau, ieşeau cu trupurile goale în ceață, îi zâmbeau, îşi zâmbeau unul altuia, zâmbeau sclipirii de perlă a soarelui prin ceață, pentru că erau tineri, vii şi se aflau *aici.* închise ochii şi privi, fără să vadă, prin ceață, întin-zând brațele, arcuindu-şi pieptul spre soare, dansând lent, rotindu-se, simțind mângâierea rece a umezelii pe pleoape, cântul sângelui sub piele, focul dulce din vintre, soarele luminos, galben, în craniu.

Dansând, dansând, dansând, cu ochii concentrați asupra soarelui interior, cu trupul strălucind în ploaie. Simți o mână blândă pe sân, apoi alta, apoi apăsarea unui trup tare de bărbat în spate, un sân de femeie într-o parte, o mână pe coapse, un univers de carne iubitoare.

Deschise ochii şi se trezi în mijlocul unei păduri umane, ale cărei margini nu le vedea din cauza copacilor. Când deschise ochii, mâinile se retraseră de pe trupul ei, un cerc de gol se desfăcu înjur, figurile se înroşiră şi ochii îşi feriră privirile.

- Nu, nu! strigă ea. E în regulă, iubiți-vă!

întinse un braț şi atinse un tors de bărbat. Cu celălalt, îmbrățişă un băiat în jeanşi şi tricou. Timid, o mână îi atinse pieptul; ea râse, înaintă spre atingere şi sărută o pereche de buze aspre. Oamenii se strânseră mai aproape. O fată cu părul tuns scurt se întinse şi-i lipi palmele de obraz. Star se

frecă de ea, ochii fetei sclipiră şi o sărută pe buze. Oamenii se atingeau, îşi scoteau hainele, se agitau şi râdeau în ceaţă.

Universul de carne o cuprinse din nou, iar Star se cutremură încântată, dăruindu-i-se cu o bucurie deplină. Braţele o apucară, carnea se lipi de ea, buzele îi atinseră sânii, faţa, şoldurile. Oamenii se îmbrăţişau, se sărutau, îşi cercetau trupurile cu degete blânde, iar ici-colo se topeau unul în altul cu gemete de dragoste.

Se aruncă înainte, râzând, ridicându-şi picioarele şi încredinţându-şi trupul tandreţii lumii, îmbrăţişând piepturi musculoase şi piepturi moi, sărutând buze aspre şi buze tandre, simţind mâini mângâindu-i coapsele şi pântecele, şi propriile-i mâini întinzându-se să atingă alte pântece, braţe şi feţe.

Buze şi limbi iubitoare între picioarele ei, guri pe sâni, buze pe-ale ei, carne pe carnea ei, iar interfaţa eu-tu se topi, valul separării fu sfâşiat cu blândeţe şi Star dispăru. Trupurile solitare care se întindeau unul după altul formară un singur organism omenesc, o creatură din interfeţe ale plăcerii, o sărbătoare a dragostei, fără nici un nucleu. Oftaturi şi râsete, carne lângă carne, suflet lângă suflet, amestecându-se uşor între ele, în ceaţă, ia ora deşteptării, în iarba acoperită cu rouă.

- Bill, Bill, scoală-te!

Bill Horvath se rostogoli, clipi, trezindu-se în faţa reacţiei de panică, şi apucă mâinile care-l scuturau.

- Ce naiba...

Duke era cel care-l zgâlţâia, iar în spatele lui stăteau doi paznici.

- Ce s-a întâmplat? Ce-i asta?

- Susan...

Horvath se răsuci în pat şi abia atunci îşi dădu seama că locul de lângă el era gol.

- S-a dus în camping în curul gol! zise Duke. Trebuie să vezi, ca să crezi! E de neconceput! I-a făcut pe toți să se reguleze în ploaie!

- La dracu'! mârâi Horvath, sărind din pat, oprindu-se doar Să-şi tragă pantalonii mototoliți din ziua precedentă, apoi ieşind din dom. urmat de Duke şi de paznici.

Afară. împrejmuirea fierbea. Gloata se grămădise lângă gard, iar patru paznici blocaseră poarta dinspre Sud. Mai mulți oameni, sumar îmbrăcați, ca şi el, părăseau grăbiți domurile. Un elicopter se ridică şi porni spre Sud prin ploaia cenuşie, neguroasă, împroşcând ceața spre pieptul gol al lui Horvath. Zeci de polițişti în uniforme cafenii alergau ca nişte pui de găină decapitați. Jango Beck şi Mike Taub strigau unul la altul prin zgomotul elicopterului ce decola, înconjurați de patru paznici care dădeau din mâini ca nişte mori de vânt. Jango îl observă pe Horvath şi-i făcu semn. Spre deosebire de toți ceilalți, rămăsese calm, aproape leneş, şi părea să se amuze.

Horvath alergă spre cei doi, alunecând de trei ori pe iarba umedă.

- Ce naiba se întâmplă? strigă el spre Beck.

- Ce se întâmplă? țipă Taub. Afurisita ta de cucoană îşi face de cap, asta-i! A declanşat *o orgiei*

- Gura, Mike! se răsti Jango. Se pare că Star şi-a creat propriul ei eveniment, îi zise el lui Horvath, arătând spre Sud, prin învălmăşeala din interiorul împrejmuirii.

Dincolo de gard, Horvath văzu oameni îndreptându-se spre cel mai apropiat camping, siluete grupate prin ceață, scânteieri de trupuri dezbrăcate, o mulțime, poate sute de trupuri dansând ca nişte spirite ale pădurii în ceață. Zona de mişcare era aproximativ circulară, extin-zându-se pe măsură ce oamenii de la periferie se trezeau şi i se alăturau. In acelaşi timp, direcția de mişcare părea să se îndrepte spre Sud-Est, ca şi cum nucleul ei se deplasa încet spre Bâlciul

Lumii Oamenilor iar Horvath nu avea nici o îndoială despre cine se afla în epicentrul acelui cutremur uman.

- A declanşat o răzmeriţă! zbieră Taub. Trebuia să trimiţi paznicii s-o oprească înainte de a ne.scăpa de sub control toată situaţia!

- Mie nu mi se pare că-i o răzmeriţă, ripostă Beck. Doar o mână de oameni goi care se distrează în ceaţă. Dacă aş fi fost atât de tâmpit să trimit paznicii să-i oprească, atunci am fi avut o răzmeriţă.

- Ce, vrei să fii responsabil de-o orgie în masă?

Jango ridică din umeri, apoi se adresă lui Horvath:

- Bill, poate că-i mai bine să mergi acolo şi s-o aduci înapoi. Cu blândeţe, da? Cu vibraţii pozitive. Poţi?

Horvath privi cum oamenii se agitau în ceaţă, şi un fior de groază îi trecu prin inimă. în acelaşi timp, ceva din el îi cerea să li se alăture. Vraja îl chema, dar era îngrijorat pentru vrăjitoare.

- Cred că o să reuşesc, răspunse el.

Jango înclină din cap şi-l conduse Ia poartă, unde paznicii erau consternaţi de ceea ce vedeau prin ceaţă şi, în acelaşi timp, păreau excitaţi şi încordaţi - o combinaţie negativă. Vraja acţionează în mod diferit asupra diferiţilor oameni, gândi Horvath. Nu-i totul alb şi nici totul negru, nu-i numai zi, nu-i numai noapte...

Ieşi pe poartă şi porni spre Sud, prin ceaţă. Iarba era rece şi umedă sub picioarele lui goale, iar ceaţa îi reducea vizibilitatea, aco-perindu-i pieptul şi faţa cu un strat de picături minuscule. La câteva zeci de iarzi, când privi înapoi, zona de spectacole era un loc şi o stare de a fi la fel de vagă şi ireală în mintea sa, cât şi ca imagine.

Doar ceaţa reCe, cenuşie, umezeala de pe pielea lui goală şi răceala ierbii de sub picioare erau adevărate. Ceaţa îl învălui într-o linişte infinită, de parcă ar fi fost singurul om de pe suprafaţa unei planete virgine; de parcă timpul, spaţiul

şi perspectiva îşi pierduseră înţelesul. Mă simt mai calm decât ar trebui, gândi el, înaintând hotărât, ca un om plutind prin nori.

începu să audă sunete - râsete blânde, murmure amabile, zgomote de picioare pe pământ, frecarea subtilă a cărnii de carne - şi din ceaţă se iviră siluete, cu contururi neclare, contrapuncte vizuale ale muzicii lente a mişcării lor. Oamenii dansau în cerc, în spaţiul liber dintre două corturi - doi bărbaţi dezbrăcaţi şi o femeie goală, o pereche îmbrăcată complet, o fată purtând doar pantaloni, cu sânii umezi îndreptaţi spre cer. Alături, o pereche se regula în iarba verde, iar acest lucru părea cel mai natural din lume.

Horvath se apropie de cercul dansatorilor, trecu pe lângă amanţi, şi imediat fu absorbit într-un covor de carne omenească. O blondă minunată stătea goală, cu braţele deschise, gustând ceaţa cu buzele. Un individ chel, cu barbă mare, roşie, săruta pe cine se nimerea, indiferent dacă era bărbat sau femeie. Oamenii făceau dragoste în iarbă, sau chiar în picioare, iar cei din jur râdeau.

Horvath clipi văzând acește tablouri ireale, dar ele erau mai reale decât realitatea. Era ceva născut parcă din mintea lui, din cântecele lui, din locurile prin care umblase, din zilele de aur ale Verii Dragostei - era visul lui întrupat. Blândeţea tuturor acestor lucruri era copleşitoare, înfăţişând iubirea, bucuria omenească pură. Pasul lui deveni mai uşor, iar norii se retraseră din mintea sa.

Asta nu-i *orgie* deloc, nici răzmeriţă! O răzmeriţă e atunci când mulţi oameni se strâng într-un loc fără aceste deschideri, fără dragoste. Dacă pare ireal, e din cauză că arată doar cât de ţicniţi suntem, din moment ce toate rahaturile josnice ne par mai reale decât nişte oameni goi,' care se ating prin ceaţă. *Lasă-mă să te duc înapoi la tine,* oh, da!

Fetele îi zâmbeau şi se pomeni zâmbindu-le şi el. Mâinile îi atingeau trupul, fără să aibă sentimentul că-i violat. O fată îl sărută pe buze, iar el ii întoarse sărutul. O mână îl lovi peste fund, dar el nu se osteni să se întoarcă să vadă de ce sex era cel care-o făcuse. Regulile fuseseră suprimate, totul era minunat, nimic nu făcea rău. Jungo înțelesese, înțelesese cu adevărat!

Horvath continua să meargă, pătrunzând în campingul ce se deştepta, înaintând tot mai repede; trupurile din drum deveniră imagini zburătoare prin ceață, iar atingerea mâinilor, nişte cârcei vegetali care-i frecau pielea, în timp ce păşea prin pădurea umană. Dorea să fie cu Susan, fără a se teme pentru siguranța ei fizică în acel carnaval tandru al dragostei, dar temându-se de ceea ce va întâlni Susan. Nu Susan, ci Star. Prezența lui Star se simțea pretutindeni, în spirit, în carne, în muzica din aer.

Trecu grijuliu peste o pereche ce făcea dragoste în iarbă, se frecă de un piept gol, croindu-şi cu blândețe cale printr-un perete de trupuri, ocoli un cort mare, cafeniu, şi, în cele din urmă, o văzu, în ceață, trupul ei gol sclipind de umezeală, părul lung căzându-i pe umeri, ud şi încâlcit.

Se afla în mijlocul unui cerc mic de oameni - vreo zece bărbați şi femei - goi sau sumar îmbrăcați, care stăteau îmbrățişați, cu trupurile lipite, cântând la unison o muzică neauzită. Brațe îi cuprindeau mijlocul ei, mâini îi acopereau sânii şi-i mângâiau triunghiul vintrelor. Brațele ei erau desfăcute peste umerii goi ai unui băiat dolofan şi ai unei fete cu păr negru, ciufulit. îşi dăruia trupul lumii, cu capul pe spate, cu figura spre cer, unduindu-se lent în extaz.

Horvath rămase locului, transfigurat. O vedea pe Susan, iubita lui, complet sărită de pe fix, care devenise jucăria unor străini. O vedea pe Star, creația lui, trăind mitul pe care-l inventase el. Pofta îi bubuia în vintre. Furia îi fulgeră roşie în creier. Vina îi copleşi inima. Bucuria îi ardea în suflet.

Zăpăceala îi paraliza voința. Ce era real şi ce nu? Se uita la violul consoartei sale sau la ceva ce transce-dea, la ceea ce simțea pentru Susan ca iubit?

Apoi, capul ei se ridică, iar bărbatul văzu ochii mari, verzi, arzând prin ceață, ochi care făceau să pălească restul lumii prin strălucirea lor, ochi care priveau în interiorul lui, care îi atingeau sufletul cu dragoste, ochi pe care Susan nu-i avea.

Ochii lui Star.

- Bill! strigă ea cu voce răguşită. Bill...

Prin ceața cenuşie, printre trupurile străinilor, privirea lui Horvath o întâlni pe-a ei. Valuri de energie părură să inunde spațiul dintre ei. El se uita în ochii lui Star, purtători de dragoste pentru lumea largă, şi vedea în ochii lui Susan o dragoste doar pentru el. Era cel iubit şi cel care iubea, creatorul şi creatura propriei sale creații. Privea în ochii nebuniei, în ochii frumuseții transcedentale. El era Bill, ea era Susan. El era Bill Horvath, iar ea era Star. Se uita la copilul propriei lui minți şi se uita la ceva ce se afla dincolo de puterea lui de înțelegere.

Oamenii dintre ei părură să dispară precum ceața, de parcă ar fi simțit podul de energie ce-i lega, de parcă acesta ar fi fost un pod din foc, prea arzător pentru a-l suporta. In timp ce Bill trecea prin iarba udă, oamenii îşi schimbau subtil poziția, iar Bill simți că spatele i se îndreaptă, că-i mai mare ca altădată, făptura lui fiind mărită în propriii săi ochi de reflectarea ei în ochii celor care-l înconjurau. El si Star erau două izvoare polare de lumină ce-şi veneau în întâmpinare, fiecare izvor preluând strălucirea celuilalt.

Ea întinse mâinile spre el, iar când se atinseră, mingea portocalie a soarelui ardea prin ceață pe cerul dinspre răsărit, zorile revărsân-du-se deasupra lumii ca un potop subit de lumină aurie. Se auzi un imens oftat colectiv. Horvath se înfioră când ea i se aruncă în brațe. Erau Bill şi Susan îmbrățişați în ceață.

Dar era şi Velvet Cloud.

Lumina aurie slăbi încet, în timp ce soarele dispăru din nou în ceață. Horvath îşi trecu mâna prin părul ei umed şi-i simți trupul începând să se sprijine de-al lui, tremurând de beția coborârii de la un nivel de energie ce părea acum complet ireal.

Ii ridică uşor capul de pe el. Buzele femeii tremurau, iar ochii erau ai lui Susan, febrili din cauza scăderii nivelului foarte mare al adrenaiinei, sălbatici din cauza fricii pe jumătate stăpânită. Se uita în jur ca un somnambul care se trezeşte gol pe o stradă aglomerată.

Oamenii goi sau sumar îmbrăcați care-i priveau se dădură liniştiți la o parte, creându-le o bulă invizibilă de intimitate. Vraja începu să se dizolve o dată cu risipirea cetii. Oamenii deveneau conştienți de goliciunea lor, se uitau ciudat unii la alții, se întorceau în corturi şi în sacii de dormit. Perechea din apropiere continua să se reguleze, dar acum oamenii priveau conştient în altă parte, iar cei doi grăbiră ritmul.

Clipa trecuse. Prezența care o crease ieşise din scenă.

- Bill... Bill... Isuse... gemu Susan, clipind, înfiorându-se, as-cunzându-şi fața în îndoitura protectoare a brațului său. Copile, n-am fost eu, a fost... *ea.*

- Stiu.

î

- Mi-e frică... Aiurez... sau a fost aievea?

O conduse cu blândețe prin mulțime, care le făcu loc, oamenii zâmbindu-le timid, cu ochii plecați, dorind să se întindă şi să-i atingă, lipsindu-le însă curajul s-o facă. Dar... dar strălucind încă la amintirea a ceea ce fusese când Star îl luase cu ea.

- Orice se întâmplă e aievea, copile, zise Horvath.

Cuvintele îi sunau în urechi încărcate de adevăr interior, însă nu le cunoştea înțelesul. Nu ştia ce era cu adevărat real.

„ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ"

Paul Conrad şedea lungit în pat, cu scăfârlia hubuindu-i, cu urechile asurzite.

- Of, Isuse! gemu Sandy, îngropându-şi capul în pernă.

- Ce naiba...

„ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ"

Mintea lui Paul se limpezi suficient pentru a localiza sursa bubuitului de ciocan pneumatic în timpanele lui. Se întinse spre noptieră şi opri deşteptătorul.

- De unde naiba ai luat chestia asta? mârâi Sandy, frecându-se la ochi.

Paul verifică ora - şase patruzeci şi cinci -, aruncă pătura şi sări din pat. Podeaua din lemn era rece sub tălpile lui, îşi simțea genunchii ca de gumă, iar pleoapele-i cădeau dureros pe ochi, fiind parcă din glaspapir.

- De ce te grăbeşti? întrebă Sandy, trăgând pătura pe ea.

- Trebuie să încep filmarea înainte de opt.

- Ai dormit doar cinci ore!

- Mda.,. Mă simt ca un căcat. Dar'somnul e un lux pe care nu mi-l pot permite până luni.

Intră în baia alăturată, dădu drumul apei fierbinți în cadă, înghiți cinci miligrame de dexamyl cu o jumătate de pahar de apă clocită şi-şi spălă gustul urât al zilei de ieri din gură în timp ce cămăruța se umplea de aburi.

Amintiri neclare îi năvăliră în minte - Sandy sugându-l, ceva oribil legat de asta,.coşmaruri cu Gentry, care se jucase cu cocoşelul lui, mângâind şi pipăind toată noaptea muşchii trupului său - apoi se clăti în gură cu Lavoris şi scuipă în jgheab. Doamne, ce chestii se întâmplaseră ieri! Ce nu fac să realizez filmul ăsta! înnebunesc!

Se vârî în cadă şi lăsă apa fierbinte să-i înroşească pielea, în timp ce expira aerul din plămâni, îşi relaxa muşchii ce-l dureau şi se simțea amețit şi plutind. începuse să se simtă aproape ca un om. îl străbătu o uşoară jenă când îşi săpuni vintrele şi simți vagi fiori, dar îi izgoni şi se cufundă în

fierbințeala apei din cadă. Când căldura începu să devină neplăcută şi moleşitoare, se stăpâni., apoi închise robinetul de apă caldă şi-l deschise pe cei de apă rece. Jetul de apă rece îl izbi ca un şoc electric, închizându-i porii, aruncându-i trupul într-o stare de trezire deplină, înviorându-i mintea.

Sări din cadă şi îşi săpuni fața pentru ras, simțindu-se pregătit să înfrunte ziua.

Sandra Bayne clipi din ochii împăienjeniți spre Paul, când acesta ieşi din baie înfăşurat într-un prosop, aproape alergând, țopăind în vârful picioarelor, radiind o asemenea energie nervoasă şi vigoare fizică. O apucă durerea de cap, văzând aşa ceva, la o oră atât de matinală. Era acelaşi om de azi-noapte? se minună ea. Nu avea suficientă energie nici măcar s-o lase să-l sugă, iar după cinci ore de somn alerga ca nebunul.

- Cum ai făcut asta? întrebă ea.

- Ce-am făcut? se miră el, aruncând prosopul şi punându-şi nişte chiloți albaştri din bumbac.

Sandy se uită la ceas - şase şi cincizeci şi cinci. Ufff!

- Să înfruntăm ora şapte dimineața.

- Crezi într-o viață curată?

îşi puse cămaşa şi pantalonii. Sandy gemu, strâmbându-se.

- Crezi în avânt şi hotărâre? întrebă el, aşezându-se pe marginea patului şi punându-şi şosetele.

- L-ai citit pe Dale Carnegie?

Paul se întoarse spre ea.

- Uite ce-i, mai am patru zile ca să obțin pelicula de care am nevoie. Ştiu că-mi pot permite să mă prăbuşesc luni seara şi ştiu că nu-mi pot pennite să mă prăbuşesc înainte. Deci îmi chinuiesc trupul patru zile. O să mă odihnesc mai târziu.

- Faci deliberat pe nebunul, zise ea, aproape serioasă, după care-l sărută pe buze.

- - Poți să spui şi aşa ceva, replică el, apoi îi întoarse sărutul, îşi puse pantofii şi se grăbi spre uşă. Ne vedem mai târziu.

- Poți să-ți chinuieşti trupul un timp, iubitule, dar ai grijă de cap!

Paul o privi ciudat, apoi ieşi, aplecându-se, în hol şi trânti uşa în urma lui.

Sandy se prăbuşi pe pernă, întrebându-se dacă-l cunoştea măcar un pic pe Paul, dacă Paul se cunoştea pe sine, sau dacă el nu se mişca prea iute ca să se mai gândească unde-l ducea capul. Dacă asta înseamnă să fii un creator, atunci sunt fericită că-s un agent de publicitate care muncesc. îşi trase pătura peste cap şi se îngropă în căldura plăcută a patului.

VIII

La zece şi jumătate, soarele risipise toată ceața, iarba se uscase, cerul era de-un albastru limpede, fără nori, iar temperatura urca spre 28 de grade Celsius. Zece-douăsprezece mii de oameni se împrăş-tiaseră prin amfiteatrul natural, ascultând grupul local mediocru, angajat pentru spectacolul de dimineață. Aerul era înmiresmat şi plăcut, iar Barry Stein se afla pe cale să uite că petrecuşe noaptea singur.

îl întâlnise pe Ivan când ieşise din cort să caute ceva de mâncare -Marlene, amica de peste noapte a lui Ivan, se părea că avea somnul greu - şi hăpăiseră nişte Granola cu cafea la un breakfast, apoi urcaseră în vârful castronului imens şi rămăseseră acolo, privind în jos spre scena aflată departe.

O formație cânta soft rock acustic, umplând aerul de sunete blânde de chitară şi note joase de bas, muzică ce avea puțini decibeli şi păstra un volum constant, indiferent unde te aflai, distribuită uniform de rețeaua de difuzoare instalate pe stâlpi. O muzică nu prea grozavă, dar amuzantă şi liniştitoare - ca şi cum ai fi ascultat un grup de amatori care

se prostea la câțiva paşi de tine, în timp ce te plimbai, o muzică de dragoste într-un parc dintr-o eră dispărută.

- Hai să ne plimbăm, propuse Ivan, îndoindu-şi brațele deasupra capului şi expunându-şi bustul la soare.

Stein apro'bă din cap, îşi scoase cămaşa şi o legă în jurul mijlocului. Porniră să coboare lent panta, în direcția scenei. Soarele începu să-i încălzească pielea lui Stein şi totul - cu excepția căldurii, a muzicii blânde şi a oamenilor care se maimuțăreau pe pajişte - păru puțin ipotetic şi ireal.

- Ce părere ai de cele petrecute ieri? întrebă Stein, în timp ce treceau pe lângă un grup de indivizi care stăteau pe iarbă şi-şi pasau unul altuia țigări cu marijuana.

Ivan se aplecă spre o fată, care înclină din cap încântată şi-i întinse țigara ei.

- Păstreaz-o, i-o oferi fata. O zi bună!

Continuară să coboare panta, îndreptându-se în diagonală spre dreapta, făcând semne unei perechi de tineri, trăgând din chiştocul cu marijuana şi dând cu şutul în gunoaie.

- Te întrebi ce are să se întâmple după ce-o să cucerim scena conform tacticii lui Sargent? întrebă Ivan.

- Stii ce-am vrut să spun.

- Mda, bine, Sargent e un gagiu dur. Cred că o să-i meargă planul.

- Dar e bine să declanşăm ceva atât de periculos?

Ivan ridică din umeri.

- Ştii ce-a zis Lenin despre omletă, revoluție şi ouă.

- Da, dar mai ştiu şi ce-a zis Cleaver despre ceea ce înseamnă să fii parte a soluției sau parte a problemei, iar eu am început să mă îngrijorez.

- Hai, Barry, recunoaşte că te-ai enervat pentru că o reguleazǎ pe Ruby. Nu ți-ar plăcea nimic ce vine de la el.

- Recunosc că nu-l simpatizez pe individ, şi poate că-s gelos. Dar tu poți să afirmi cinstit că-ți place ticălosul?

- Cred că-i felul de gagiu care îşi face treaba. Şi-l admir pentru asta, adăugă Ivan, bătându-l pe spate pe Stein şi vârându-i ţigara în gură. Hai, trage, omule! Uită toată chestia. Distrează-te!

Stein trase din chiştoc şi râse, suflând fumul în faţa lui Ivan.

- Distrează-te şi tu!

Drogul era bun, soarele cald, iar muzica, nu foarte profesionistă, dar relaxantă. Ce naiba, îşi zise Stein, Ruby nu-i singura femeie pe care am dorit-o şi care se regula cu altul, şi n-o să fie nici ultima. N-am nici un motiv să-mi ies din minţi, nici să pierd perspectiva.

Umblară fără ţintă pe panta dealului, fără să-şi propună să ajungă undeva anume, doar stând la soare, ascultând muzica, capturând vibraţiile oamenilor şi simţindu-se bine. Era o dimineaţă de lene-veală. Oamenii moţăiau pe iarbă, fumau droguri, îşi strângeau mâinile, beau vin, se lălăiau. Era greu de imaginat cum arătase locul ăsta cu o zi înainte şi cum avea să arate mai târziu, când soarele urma să se ridice deasupra capului, iar temperatura să atingă circa 38 de grade Celsius, iar imaginea asta de parc să devină o farfurie înţesată de indivizi drogaţi, un cazan cu energii înalte de muzică heavy, came omenească, drog, vibraţii sexuale, o masă critică de oameni ce aştepta ceva care să declanşeze o acţiune.comună.

Acum, cu temperatura încă plăcută, cu muzică liniştită şi oamenii risipiţi în grupuri, de parcă ar fi fost la picnic în parcul Griffith, o acţiune revoluţionară părea la fel de probabilă ca o lovitură de stat în Elveţia.

- Salut, Barry, ce se întâmplă?

Auzind vocea lui Ruby Berger, Stein se întoarse iar razele de soare dispărură din viaţa lui când îl văzu alături de ea pe Chris Sargent, ca un nor negru de furtună.

- Salut, zise, cu răceală, Sargent.

- Cum merge? întrebă Ivan, întinzându-i lui Sargent altă ţigară, pe care-o luase mai înainte dintr-o mână întinsă.

Sargent o luă şi se aşeză cu picioarele strânse sub el. Ivan se trânti pe iarbă lângă acesta, iar Stein îl urmă, fără chef. Ruby se aşeză chiar lângă Stein, cu Ivan între ea şi Sargent, zâmbindu-i cu căldură lui Stein. Ţinând seama de circumstanţe, era o chestie bizară.

- Sunt gata să-mi fac treaba, răspunse Sargent. Şi voi?

- Nici o problemă, replică Ivan.

Sargent îi înapoie chiştocul şi privi în jos, în depresiunea în care se afla scena, unde apăruse o nouă formaţie.

Ruby se întinse pe-o parte, cu faţa spre Stein şi cu spatele spre Sargent. Mângâie cu mâna dreaptă solul, un semn clar, iar Stein se lungi şi el cu faţa spre ea. Ivan şi Sargent îşi treceau chiştocul de la unul la altul, Ivan se uita la scena de-alături, iar Sargent privea în depresiune. Grupul cel nou începu să cânte - o chitară amplificată şi un bas, un sitar, o muzică zgomotoasă, care stabili o aură ca un ecran de intimitate în jurul lui Ruby şi al lui Stein.

- Ai avut o noapte bună? întrebă ea, cu un zâmbet timid pe faţa ei colţuroasă.

- Nu atât de bună ca a ta.

- Te-ai supărat pe mine.

- De ce m-aş supăra? Mi-ai arătat doar că-l preferi pe el şi că mă consideri un rahat.

- Aseară *ai fost* un rahat. Căutai un motiv să te înfurii pe Chris.

- îţi place cu adevărat, nu-i aşa?

- Regulează bine. Şi linge bine.

- Nu-mi vine să cred!

- încearcă-l, râse ea.

- Foarte amuzant!

- Eşti gelos.

- Nu-s.

- Atunci eşti excitat, zise ea, atingându-i mâna. Recunoaşte. Te-ai supărat pentru că nu te-ai regulat.

Stein o privi în ochii duri, ce nu cunoşteau compromisul. Ruby îi susținu privirea. Trecu un deget peste fermoarul prohabului lui, iar el tresări ca o marionetă trasă de sfoară.

- Ar fi trebuit să mă rogi frumos, spuse Ruby.

Stein se uită instinctiv la Sargent - doar o clipă -, dar Ruby îi surprinse privirea, scutură din cap şi se încruntă.

- Te sperie, nu-i aşa?

- Pe tine nu?

^ - Puțin, recunoscu ea, dar nu-suficient ca să nu mă excite. Acum mă excită ideea să te regulez, pentru că-s puțin speriată de Chris. Nu ştiu ce-o să facă dacă plecăm împreună. Ai curajul să afli?

- E o propunere?

- Nu, răspunse ea, apucându-l de mădular cu o vigoare ce-l făcu să geamă de plăcere, după care se uită din nou nervos în direcția lui Sargent. Ti-am spus că trebuie să mă rogi frumos, dacă vrei să mă fuți..

- Bine, zise Stein, în timp ce ea îl freca şi-l smotocea, orice grijă dispărând în căldura pe care femeia i-o aprinsese în vintre, o provocare a bărbăției sale pe care ea i-o aruncase ca pe o mănuşă în față. Te rog, vrei să vii cu mine şi să mă regulezi?

- Asa-i mai bine, replică Ruby, rostogoiindu-se peste el, apăsându-şi gura pe-a lui, vârându-şi limba între buzele lui lipite.

- Ce dracu' se întâmplă acolo? se răsti Sargent, iar pofta lui Stein deveni neputincioasă, din cauza fricii viscerale.

- Am hotărât să-l regulez pe Barry în dimineața asta, Chris, răspunse Ruby.

- *Ce?*

Chris Sargent îi privea pe cei doi, încercând să-şi imagineze ce trebuia să facă, ce să simtă. Sărmanul Stein

pare gata să se cace pe el si ar trebui s-o facă, fiindcă am de gând să-i smulg sula şi să i-o vâr pe gât. Dar Ruby îi examina reacția cu răceală. Asta se aşteaptă să fac? Ce fel de joc e asta? Cum să câştig? Cum să pierd?

- Am spus că am hotărât să-l regulez pe Barry.

- Nu'te înțeleg. Credeam că avem o înțelegere.

- Avem.

- Oare?

t- Suntem prieteni, Chris. Prietenii nu sunt stăpâni. Nu-s consoarta ta. Nu-s consoarta nimănui. Mă regulez cu cine vreau.

Sargent se uită la cei doi. Stein nu îndrăznea să-i arunce vreo privire, dar Ruby se uita provocatoare, cu mâna pe genunchiul lui Barry. Ce să fac? se întrebă Sargent. Să-i trag o cafteală lui Stein?

Dar asta-i şmecheria ei, se foloseşte de el. S-o caftesc pe ea? Cred că la asta se aşteaptă. Ce încearcă să-mi dovedească? Faptul că nu-i pot spune ce să facă? Bine, nu-i pot spune ce să facă, dar nici nu pot s-o las să mă umilească...

- Am înțeles, zise Sargent, cu viclenie. Duceți-vă şi trosniți-vă. După cum ai spus, nimeni nu-i stăpânul nimănui.

Se aşeză înapoi lângă Ivan, aşteptându-se ca ea să se bosumfleze că nu păruse gelos, după cum, într-adevăr, dorise. Dar, în loc de asta, femeia se ridică, îi zâmbi larg şi-l sărută pe buze.

- Mă surprinzi, îi şopti ea la ureche. Lingi bine. Mi-a plăcut.

Apoi îl apucă pe Stein de mână şi-l trase după ea, acesta având întipărită pe chip o expresie fericită.

- Femeile! exclamă Sargent, dând din cap.

- Sunt *bizare,* acceptă Blue. Te aduc la un punct de unde un porc şovin masculin şi egoist ca mine greu mai poate regula ceva. Slavă Domnului că există puştoaice.

- Nu-mi dau seama ce-i în capul ei, mărturisi Sargent. Nu-mi place ca o gagică să-mi spună *mie* că n-am voie să regulez pe altcineva în afară de ea. Măcar Ruby nu-i o pizdă, dacă înțelegi ce vreau să spun. E ca un tip cu păsărică. Poate chestia asta nu-i chiar atât de rea...

Blue îl privi cu tristețe.

- Omule, nu mă aşteptam să-mi spui aşa ceva'

Sargent îi luă chiştocul din mână, trase din el cu sete, ținu fumul în piept, examină situația, îşi analiză simțămintele pentru Ruby, care-l regula pe pârlitul de Stein, descoperind, spre surprinderea lui, că nu simțea nici durere, nici gelozie, că nu se enervase deloc. Expiră.

- Nici eu nu mă aşteptam, recunoscu el.

Jos, pe scenă, formația terminase numărul lipsit de succes şi începuse să se fâțâie de colo-colo, întorcându-se apoi la instrumente. Sargent se uita la studioul de înregistrare construit la baza turnului scenei, studioul în care erau depozitate toate benzile pentru discuri, obiectul întregii acțiuni nebuneşti, chestia care-l adusese în contact cu Ruby şi cu țicniții ăştia. Poate fusese o schimbare de activitate folositoare. Blue e individul care va ține discursurile, el va fi'în față. El va rosti cuvintele, de ce-ar trebui Ruby şi Stein să ştie ceva?

- Ivan, aş vrea să-ți sugerez ceva pentru sfârşitul acțiunii...

- Mda? făcu Blue, fără chef.

- Vezi studioul ăla de la baza scenei? arătă Sargent.

- Studioul de înregistrare?

. /

- Mda. Băieții au verificat lucrurile şi au descoperit că toate benzile cu îiwegistrările, pentru discuri sunt depozitate acolo.,,

- Aşa?,, ,,, ,

- După cum văd eu chestia, avem o şansă să-l lovim pe Jango Beck chiar în inimă.

- Adică să distrugem benzile? întrebă Ivan, privindu-l, bănuitor, pe Sargent.

- Da, asta-I va costa pe ticălos o avere.

Blue continuă să-l privească fix, după care spuse:

- Ai vreo legătură cu Chick Day?

- Cu cine?

- Rubber Duck.

- Ce dracu' vrei cu o rață de cauciuc17? se enervă Sargent, între-bându-se despre ce vorbea individul. Tot ce vreau e să ard benzile alea. Ar fi un şut în boaşele lui Beck, i-ar arăta că vă pricepeți la afaceri. Poți să faci un discurs grozav, ca să oferi o justificare politică.

- Cred că-i o idee bună, zişe Blue. Si cred că ar trebui să distrugem şi filmul ăla afurisit. Filmul e un jaf mai mare decât discurile.

Oho, lui Jango n-o să-i placă asta, cred că speră să-şi scoată „mălaiul" cu filmul, după ce-o să-l înviorăm cu un pic de acțiune revoluționară. Cum să-l fac pe individ să renunțe?

- Dar filmul e împrăştiat peste tot. Nu avem destui oameni să-l ardem!

- Ba avem. Dispunem de trei sute de mii de oameni. Să-l ardă poporul. Să-i dăm ceva de făcut, o acțiune revoluționară simplă.

Iar polițiştii lui Jango vor trage, ca să-l apere, gândi Sargent. In acest caz, se poate întâmpla orice, iar pe noi ne va lua dracu' acolo pe scenă. Sargent se uită la Blue, la părul lui blond, teatral, la zâmbetul de primadonă, pe care-l folosea când era cu gagici - un tip căruia îi plăcea cu adevărat să se dea în spectacol.

- Te-ai gândit că vom fi starurile filmului? întrebă Sargent.

- Ce?

- Cucerirea scenei va fi marele eveniment al festivalului, iar tu si cu mine vom fi în mijlocul scenei. Vom fi staruri de film.

- Nu m-am gândit la asta! exclamă Blue, apoi trase din chiştoc si aruncă un nor de fum. Ai dreptate! Hmmmm... Dacă tot vom ajunge staruri, de ce să nu mergem până la capăt?

- Până la capăt?

- în loc să ardem pelicula, îi vom cere lui Beck să ne dea peliculă nefolosită. Oamenii Mişcării vor filma în felul nostru. Să ne asigurăm că avem o imagine bună, că versiunea finală ne va înfăţişa partea pozitivă. Adică, dacă vom ajunge staruri, trebuie să aprobăm versiunea finală, nu?

- Omule, zise Sargent, *eşti prea egotistl*

Blue se întoarse din profilul drept, apoi din cei stâng.

- Cum crezi că arăt mai bine? se hlizi el.

Sargent scutură din cap. Ce mod de a conduce o revoluţie! Şi găoaze ca ăsta îşi imaginează că pot să-l jefuiască pe Jango Beck!

Barry Stein zăcea pe spate, satisfăcut fizic, epuizat psihic. Greutatea lui Ruby de pe el părea o carne fără viaţă. Se propti de pieptul lui, îl privi cu ochi duri, gânditori, şi zise:

- Care-i problema, n-am fost destul de bună pentru tine?

Stein o privi şi oftă. Sunt exact în postura în care mă vrea, gândi el.

- De ce-ai făcut asta?

- Pentru că mi-ai cerut, aminteşte-ţi.

- Ai vrut să-i dovedeşti ceva lui Sargent, aşa-i? Am simţit eu. N-ai făcut dragoste cu mine, te-ai jucat cu el.

Ruby se ridică de deasupra, îşi căută hainele prin cort, le găsi şi începu să se îmbrace.

- Poate că da, răspunse ea liniştită. Dar credeam că mă doreşti.

Stein se ridică şi el, îşi puse cămaşa şi începu să şi-o încheie.

- Sigur că da, dar nu aşa. M-ai tratat ca pe un obiect.

Cu cămaşa încă descheiată, Ruby se aşeză pe patul pliant, lângă el, punând o mână pe genunchiul lui.

- îmi pare rău, într-adevăr. Sunt puțin derutată... uneori nu-i prea simplu să te eliberezi...

Stein termină să-şi încheie cămaşa şi îşi puse chiloții.

- N-aş zice că te-ai eliberat. A fost un rahat.

Ruby se uită la el cu ochi îmblânziți.

- îmi placi. Cu adevărat... N-am vrut să te rănesc.

' - Dar Sargent îți place mai mult.

Femeia începu să-şi încheie bluza, urmărindu-şi cu atenție mişcarea degetelor.

- Poate că da... Dar nu vreau să fiu consoarta nimănui... Cred că n-am încercat să-i dovedesc ceva lui Chris, ci am încercat să-mi dovedesc ceva mie însămi...

- Şi... ce ți-ai dovedit?

Ruby termină să-şi încheie cămaşa şi se ridică.

- Nu ştiu ce mi-am dovedit. Că sunt liberă... că pot să-l fac pe Chris să accepte faptul că sunt liberă... că... nu ştiu. Nu ştiu, Barry. Poate că-s un rahat la fel de mare ca orice bărbat...

Stein se sculă de pe pat, iar furia îi scăzu. Probabil că şi-a făcut mai mult rău decât mi-a făcut mie. Orgoliul meu se simte un pic şifonat, asta-i tot. O prinse de mână.

- Hai s-o lăsăm baltă, zise el. Trăim timpuri confuze.

Ruby îi zâmbi cu tristețe şi-l sărută pe buze.

- Eşti un băiat bun, Barry! Să fim prieteni!

- Sigur. Prieteni.

Lumina soarelui se scurgea prin deschizătura cortului. De afară se auzea tumultul şi tărăboiul din Bâlciul Lumii Poporului. O zi minunată. Stein se simțea ca o jigodie.

- Barry, nu fi trist!

Ruby veni lângă el şi-l luă în brațe, sărutându-l lung şi apăsat. Stein simți sinceritatea gestului, o sinceritate pe care n-o înțelegea.

- încă o dată, cu simțire? întrebă ea, scoțându-şi chiloții. Ca un prieten cu altul?

- Nu te înțeleg. Nu te înțeleg deloc.

Femeia oftă şi-l împinse pe pat.

- Vezi, la urma urmei, avem ceva în comun...

IX

Velva Leecock sorbea din limonada cu gheață în timp ce machiora îi ştergea transpirația de pe frunte şi-i pudra fața. Avea impresia că-s ce-l puțin 38 de grade Celsius şi-şi dorea, deocamdată, să facă un alt film porno, ca să-şi poată scoate hainele si să-şi răcorească trupul, după cum procedau mulți hippioți din mulțime.

Dar Paul părea decis să se țină de standardele de difuzare - nici o fată angajată de Emmett ca figurantă n-avea voie să-şi arate țâțele, şi toți băieții urmau să poarte pantaloni, chiar dacă se vedeau o mulțime de sâni şi păr pubian în afara cadrului.

De fapt, filmarea părea o insuliță de Hollywood într-o mare de Woodstock. Paznicii înconjuraseră un cerc cu diametrul de aproximativ o sută de metri în amfiteatrul natural, iar difuzoarele din zonă fuseseră deconectate, aşa încât muzica pe care mii de oameni o fredonau, ca un lan din Nebraska, într-o zi cu vânt, era doar un murmur de fond în cercul neatins de vrajă, ca o melodie de pe un aeroport.

în afara cercului, se fumau mii şi mii de țigări cu marijuana, iar fumul de drog ajunsese des ca ceața ce acoperea San Fernando Valley, într-o zi proastă de vară. în interiorul cercului nu se găsea fir de drog, deşi Paul îi lăsa pe figuranți să se trotileze cât voiau înainte de filmare. în afara cercului, jumătate dintre fete umblau cel puțin cu pieptul gol şi o mulțime de gagii în curul gol, dar în cerc nu exista nimic care să nu poată fi difuzat la televiziune. în afara cercului, soarele transformase pajiştea în formă de castron, în furnal, dar în interiorul cercului, reflectoarele făceau căldura şi mai

insuportabilă. Zona de filmare părea o versiune în stil Disneyland denaturat a festivalului, chiar în interiorul festivalului.

După ce fata termină machiajul, Velva se răsuci în scaun, căutân-du-l din priviri pe Paul. îl descoperi între camera de filmare şi o ladă metalică pentru echipament, discutând cu Rick Gentry. La distanţa aceea nu auzea ce-şi spuneau, dar nu-i plăcea cum se uita pidosnicul ăla la Paul, nici felul în care Paul îi lăsa să-i atingă umărul, şoldul, braţul şi nici felul în care Gentry îşi puncta fiecare cuvânt cu mâinile lipicioase, ca o caracatiţă de impresar, ce vorbea cu o starletă tinerică.

între Paul şi Rick Ick se petreceau lucruri nasoale, ştia ea. Scena cu apucatul de prohab peste care am nimerit ieri, ce dezgustător lucru! Nu-i nimic rău ca un tip să fie bisexual - unii gagii bine chiar sunt -, dar Paul *nu-i.* îl lasă pe Gentry să-şi facă numărul dintr-un motiv pe care nu-l pricep. E groaznic!

Paul şi Gentry se apropiară de ea. Gentry, cu zâmbetul acela libidinos, scârbos, plin de satisfacţie pe care-l afişa des încă de ieri, iar Paul, cu figură dură, stăpânită, de parcă ar fi ascuns ceva. Doamne, l-a regulat Gentry? Sau i-a supt-o? Sau vreun lucru dezgustător pe care-l face în pat cu alt bărbat? Din cauza *asta* nu pot să-l prind pe Paul singur? Pentru că *o face* cu Rick Ick? Gândul era atât de scârbos, încât Velva încercă să-l izgonească din minte, printr-un efort de voinţă, dar el se încăpăţâna cu perversitate să revină - nu putea scăpa de imaginea lui Gentry şi Paul cum se regulau plutind la periferia conştiinţei ei. *Ojff!*

- Bine, zise Paul, să încercăm să tragem o dublă. Emmett, aşează figuranţii pe locurile lor. Velva, Rick, ocupaţi-vă locurile, vă rog.

Velva se duse şi se aşeză pe pătura albastră de motel, care fusese întinsă pe iarbă, în timp ce Emmett Francis muta figuranţii în jur şi Paul vorbea cu cameramanul. Gentry se

învârtea pe lângă doi tipi ce păreau viguroşi, în pantaloni negri şi veste de doc, care stăteau în fundal, printre puştii cu aspect blând, apoi se aşeză pe pătură, lângă ea. Nu o învrednicise cu vreo privire, nici nu-şi luase ochii de la Paul.

Velva începu să se simtă îngreţoşată. Suporta orice, dar să nu fi observat linia privirii lui Gentry, ce urmărea prohabul lui Paul. Se întoarse şi le zâmbi figuranţilor care fuseseră plasaţi de Emmett pe panta din spatele ei. Majoritatea erau nişte puşti drăguţi. Trei-patru băieţi cu pieptul gol, fără păr, arătau de-ţi venea să-i mănânci, iar o fată era pur şi simplu zdrobitoare, cu un tricou şi nişte jeanşi coloraţi, ce păreau pictate pe trupul ei, ca o a doua piele. Dar toţi aveau o înfăţişare obosită şi plictisită sub soarele arzător, fără să aibă voie să asculte muzică sau să fumeze droguri, în timp ce, mai încolo, prietenii lor se mişcau în ritmul melodiei, îşi treceau ţigări cu marijuana unul altuia şi beau vin. Dar când le acordă atenţie şi se strâmbă la ei, câţiva îi zâmbiră, alţii îi imitară gestul şi doi băieţi drăgălaşi făcură semnul păcii. Se părea că o plac, iar asta îi dădu o senzaţie reconfortantă.

Paul se învârti în jur destul timp, aranjând microfoanele, mutând fata cu jeanşi coloraţi într-un colţ al cadrului, de unde să nu atragă atenţia starurilor, apoi veni către pătura pe care stătea ea.

- în regulă. Ţine minte, Rick, asta-i prima ta tentativă de-a o cuceri pe Velva. Nu te repezi la ea ca lupul cel rău, dar aş dori să se întrezărească, în fundal, un strop de poftă lupească.

Gentry o privi cu coada ochiului pe Velva, plin de venin, apoi se uită la Paul cu o sinceritate prefăcută, iar în cele din urmă, cu o expresie grosolană.

- înţeleg ce vrei, Paul, zise el.

- Velva, tu-i înţelegi jocul, dar nu prea ştii ce să faci, ai priceput?

- Am înţeles, răspunse ea.

Chiar mai bine decât tine, sărmane copil!

Paul trecu în spatele camerei, părând să fie la un milion de kilometri de locul în care se afla.

- Bine. Luminile...

Reflectoarele strălucitoare se aprinseră, făcând arşiţa şi mai puternică. Velva îi auzi, în spate, pe figuranţi gemând.

- Hai, oameni buni, ţineţi minte că vă distraţi ascultând muzică! strigă Paul. Să pătrundem în spiritul locului. Gândiţi-vă la cele douăzeci de albume pe care le veţi avea, hai să vă văd veseli! Acolo... asa-i mai bine... Gata, începem!

- *Sunset City,* scena patruzeci şi nouă B, dubla unu.

- Pornit!

- *Motor!*

Gentry se propti în cot şi se uită la Velva cu ochi bovini, bătând cu degetele mâinii drepte în ritmul muzicii ce se auzea slab din fundal.

- Ştii, zise el cu glas mieros, probabil că n-o să ne mai întâlnim vreodată. Tu te întorci în Kansas,- eu la New York, şi. drumurile noastre nu se vor mai încrucişa...

- Ce vrei să spui, Doug?

- Că-mi placi. Că-mi placi, deşi ştiu că n-o să te mai văd după ce se termină chestia asta. Tu simţi acelaşi lucru relativ la mine?

Aş putea? Doamne, aş da orice să nu mai văd vreodată figura pidosnicului ăstuia! Cât despre sula lui dezgustătoare...

- Nu ştiuvDoug...

I-aş rupe-o de la rădăcină! gândi Velva, strângând din dinţi.

- Tăiaţi! strigă Paul. Ce naiba înseamnă asta, Velva?

- îmi pare rău, n-am fost atentă.

Se întoarse şi le zâmbi puştilor din spatele ei, fiind răsplătită de chicoteli ameţite.

- Termină cu rahaturile astea! se răsti Paul. Să mai încercăm o dată. Daţi-i drumul!

- *Sunset City*, scena patruzeci şi nouă B, dubla doi.

- Porniţi!

- *Motor!*

- Ştii, probabil că n-o să ne mai întâlnim vreodată. Tu te întorci în Kansas, eu la New York, şi drumurile noastre nu se vor mai încrucişa...

- Ce vrei să spui, Doug?

- Că-mi placi. Că-mi placi, deşi ştiu că n-o să te mai văd după ce se termină chestia asta. Tu simţi acelaşi lucru relativ la mine?

- Nu ştiu, Doug, răspunse Velva, luptând împotriva dezgustului. îmi placi, dar nu înţeleg ce vrei să spui...

Gentry puse mâna, nu pe genunchiul ei, cum cerea scenariul, ci pe carnea moale a interiorului coapsei. Velva tresări, oprindu-i-se sângele în vene.

- Ba înţelegi, spuse Gentry.

Gura lui se deschise în forma unui O, iar în mintea Velvei apăru imaginea reflexă a buzelor acelea lipicioase strângându-se pe sula lui Paul, sugând-o, extrăgându-i substanţa ca un vampir.

Dintr-un rezervor interior de putere, pe care nici nu bănuia că-l are, Velva reuşi să scoată un zâmbet inocent şi-l zvârli în faţa lui Gentry.

- Poate nu *vreau* să înţeleg, zise ea, sfioasă.

Ochii lui Gentry se prefăceau că privesc mulţimea, dar se aţintiseră asupra lui Paul. Spunea replicile pentru Paul, deformându-le într-un fel hidos. ii

- Uită-te la toţi oamenii ăştia, veniţi din toată ţara. Nu s-au văzut înainte, nu se vor revedea nici după trecerea acestor patru zile. Ca şi noi. Dar asta nu-i împiedică să fie apropiaţi, să facă ceea ce vor. De fapt, lucrul acesta îi eliberează, ne eliberează. Ce se întâmplă aici, e ca într-un vis - putem face

tot ce dorim şi nimeni nu va şti. Putem să ne satisfacem dorințele secrete, şi nimeni nu va afla. Când ne vom trezi, după trei zile, totul va fi un vis...

Velva vedea doar imagini dezgustătoare în mintea lui Gentry şi impresia că şi Paul înțelege ce se întâmplă. Stătea încordai, țeapăn, iar ochii lui păreau nişte discuri cenuşii, fără expresie, ațintiți asupra celor ai lui Gentry, ca hipnotizați.

- Astea... sunt doar vorbe goale, îngăimă ea. Mai frumoase decât ce-am auzit acasă.

Degetele oribile ale lui Gentry îi pipăiau coapsa, iar imaginea a ceea ce văzuse în Domul Ecologic îi apăru în minte - aceleaşi degete strânse, ca un crab monstruos, în jurul mădularului lui Paul. Tremura. Simțea sudoarea şiroindu-i pe spate. *N-o să stric dubla asta!* O s-o fac pentru Paul!

Gentry îi adresă un zâmbet ipocrit.

- Cine ştie? Poate reuşesc să te conving.

- încerci, să mă ispiteşti?

- Mă găseşti ispititor, Peggy?

Din nou, Velvei i se păru că individul îşi direcționase replica spre Paul. Simți numai scârbă. Of, Paul, cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Se strădui să se uite la Gentry, să pară un pic cochetă.

- Hai să ascultăm muzica, zise ea, dându-şi capul pe spate, închizând ochii şi privind orbeşte în soarele amiezii.

- Tăiați! strigă Paul. Cred că-i bine. Dar mai filmăm o dată după prânz, să fim siguri. Pauză o jumătate de oră. Toată lumea să fie înapoi la douăsprezece şi cincisprezece fix!

Velva deschise ochii şi respiră adânc. Gentry se ridicase în picioare şi se îndrepta spre o toaletă. Probabil să facă labă, gândin-du-se la Paul. Figuranții discutau între ei, se amestecau în mulțime, căutând droguri, iar echipa de filmare strângea echipamentul.

Paul stătea singur, cu gândurile lui, vârând absent în gură ceva dintr-o pungă de plastic. Velva păşi prin iarbă spre el.

- Mâncăm împreună? întrebă ea. Vreau să discut cu tine.

Paul o privi încruntat, cu ochii încercănaţi, roşii, şi cu pupilele dilatate, probabil de la cocaină. Era epuizat.

- Nu mănânc, Velva. Dar putem discuta. Ce.-am filmat azi abia poate fi folosit, si numai din vina ta. Păreai să te gândeşti la altceva.

- Aşa-i. Despre asta vreau să discutăm. Să găsim un loc unde să fim singuri.

- Bine. Nu-i prea multă lume de cealaltă parte a culmii, lângă gard.

Se uită în jur, la echipa de filmare, la marea nesfârşită de oameni aflaţi dincolo de cordonul din paznici, părând o clipă un animal la pândă.

- Poate că-i bine să scap de toate astea câteva minute.

începu să urce, cu paşi mari, panta, fără să bage de seamă dacă

Velva îl urmează. în timp ce gâfâi a în spatele lui, femeia se uită peste umăr şi-l văzu pe Rick Gentry apărând din toaletă şi cercetând cu privirea în jur, probabil căutându-l pe Paul. Văzu cum îi cade faţa când îi zări plecând împreună, iar asta o făcu să se bucure. Gândeşte-te că vom face cele mai rele lucruri, căcatule, gândi ea, şi n-o să greşeşti. Pentru că aşa se va întâmpla!

- Cred că aici e bine, spuse Paul Conrad, rezemându-se de trunchiul unui stejar şi simţind temperatura cum scade brusc la umbră, de parcă i-ar fi adia; o briză pe piele.

Velva întinse braţele de-a lungul unei ramuri orizontale. înălţân-du-şi sânii către el. Un gest calculat, sau doar se purta în felul ei?

Copacul se afla aproximativ în mijlocul unui crâng de patru arbori. Colina se ridica în spatele lui Paul, într-o pantă blândă, acoperită cu iarbă uscată si tufărişuri scunde,

formând buza de nord-vest a amfiteatrului natural. Auzea sunetul slab de muzică si voci omeneşti, de dincolo de culme. La vreo cincizeci de metri, se vedea gardul vechi, din sârmă ghimpată ruginită, hotarul de nord al fermei Sunset Ridge şi al zonei Sunset City. Spre Vest, luceau în soare domurile albastre ale taberei interpreților, ca nişte ochi de insecte gigantice. Colțul acela era atât de singuratic pe cât putea să fie aici, în condițiile în care două sute de mii de oameni se aflau la câteva minute de mers.

- Trebuie să joci mai bine decât în dimineața asta, zise Paul. E al naibii de evident că,nu suporți să te atingă Rick. Pot să salvez ce-am filmat până acum prin montaj şi cu imagini separate, dar nu mai merge aşa.

- Ştii ce simt pentru pidosnicul ăsta. Aş merita un Oscar doar pentru că-l *las* să mă atingă.

- îmi dau seama că te străduieşti, zise Paul, oftând.

De fapt, ea îi depăşise aşteptările. Interpreta, făcea o treabă rezonabil de profesionistă, ținând cont de circumstanțe. Faptul că încerc să scot mai mult de la ea, înseamnă că simt că poate să dea mai mult, reflectă el. A crescut. Asta deci pot să am pretenții mai mari. Şi va trebui să folosesc ceea ce voi putea scoale de la ea.

- Trebuie să te străduieşti şi mai mult, zise Paul. Aşa cum e Rick, să ştii că nici pentru el nu-i uşor.

- *Rick!* Crezi că nu ştiu ce-i între tine şi Rick?

îşi arcui spatele, împingându-şi pieptul spre el, evident deliberat, de data asta. Gura ei avea un aspect de duritate, figura îi părea furioasă, dar ochii îi erau blânzi şi amabili, aproape iubitori. Stomacul lui Paul se crispă. Simți nişte gheare fantomatice în vintre.

- Despre ce vorbeşti? se răsti el, auzindu-şi tremurul vocii şi urându-se pentru asta.

Velva se aplecă, ajungând cu sânii doar la o palmă de pieptul lui. întinse mâinile să-l atingă, dar şi le retrase, punându-le pe solduri.

- Am văzut, zise Velva. Am ochi-

- Ai văzut... ce?

Ea dădu din cap, cu tristețe.

- *Asta!*

îi prinse prohabul într-o strânsoare puternică. Sângele îi năvăli în vintre şi-i pulsă în tâmple. Simți erecția de sub degetele lui Gentry, degetele lui Sandy, degetele Velvei. Velva îşi retrase mâna. Paul clipi, cuprins de amețeală, devenind subit conştient de oboseala cumplită, înlăturată până atunci de stimularea artificială a dexamylului, care se pregătea să-l devoreze. Se pregătea să-l dea gata...

Velva îl prinse cu blândețe de mână.

- Aşează-te, spuse ea, strângându-şi picioarele dedesubt şi trăgând u-l în jos.

Paul se lăsă să alunece de-a lungul trunchiului stejarului, simțind coaja aspră prin pânza cămăşii. Gândul i se conc'entră asupra texturii cămăşii, asupra moliciunii mâinii Velvei, pe care o ținea în mâna lui, asupra razelor de soare ce se strecurau printre frunzele copacului, asupra durității solului de sub bucile sale - fugind de ororile amintirilor în prezentul imediat.

- Rick Gentry te doreşte, zise Velva. Am jucat în destule filme porno ca să fiu în stare să prind toate vibrațiile sexuale dintr-un decor.

- Şi crezi că eu nu ştiu? Crezi că nu mă înnebuneşte cu asta? Doamne, azi-noapte, cu Sandy...

Se întrerupse, dar simți recunoştință pentru apropierea trupului Velvei, în umbra rece a copacului.

- Dacă ştii, de ce nu-l opreşti? N-ai decât să-i spui ce simți.

- Nu pot.

Velva puse mâna pe umărul iui, aplecându-se spre el până când fețele aproape li se atinseră.

- Paul, nu cumva *îți place!* Nu-ți trezeşte... *sentimente?*

- Bineînțeles că nu! se răsti Paul.

Apoi se ruşină din cauza reacției exagerate la ceea ce îl arsese foarte adânc.

- Eşti sigur? întrebă ea, sinceră, cu o căldură autentică. Vreau să spun că nu-i nimic rău să fii bi. O mulțime de bărbați simt aşa, uneori nici nu-şi dau seama până când unul ca Gentry îi atrage deliberat să...

- Vrei să zici că-s un homo latent?

- Nu, nu, Paul, strigă ea şi-l cuprinse în brațe, sărutându-l cu gura deschisă.

Recunoscător, în clipa aceea, pentru gustul gurii de femeie, pentru durerea dulce pe care i-o provoca în vintre, îi răspunse la sărut îndelung, umed, iar când încetă, o lăsă să se cuibărească în brațele lui.

- Cine să ştie mai bine decât mine că nu eşti homo? Dai'... adică... orice bărbat are simțăminte îngropate, ştii, iar Gentry face tot ce poate ca să le scoată la iveală. Te provoacă, practic, în fiecare scenă. De ce-l laşi să continue? De ce-l încurajezi?

. - Pentru film, izbucni Paul. Ca să obțin pelicula. Dacă reuşesc să-l fac să joace scenele de dragoste visându-mă pe mine şi sperând ceva...

- Paul, nu vezi ce faci? II stârneşti, îl laşi să se aprindă, sperând că te va avea!

- Mda, cam asta fac...

Velva îi puse mâna pe partea interioară a coapselor.

- Ascultă sfatul unui expert: nu juca jocul ăsta, dacă nu eşti gata să cedezi! zise ea.

- Nu crezi serios că...

- Am făcut-o şi eu. M-am jucat cu tipi care nu se gândeau la regulat, iar mai devreme sau mai târziu, situația a ajuns astfel încât pierdeam totul, dacă nu cedam...

- Crezi că...

- Da, cred. Trebuie să salvezi filmul. Stim amândoi ce înseamnă

»

filmul ăsta pentru noi, ştim de unde venim, unde o să ne întoarcem dacă dăm greş. Şi-ți spun că nu te voi respecta mai puțin dacă o să cedezi. Am supt o grămadă de sule pentru avantaje mai mici...

- Of, Velva...

Ceva îl făcu s-o strângă la piept. Femeia se uitase în întunericul din sufletul său şi-i arătase cel mai rău lucru care i se putea întâmpla, dar îi maispunea că asta i s-ar fi părut normal. Pot să sper aşa ceva din partea lui Sandy? Poate ea să înțeleagă?

- Să-ți arăt ceva, îi şopti Velva la ureche. Să-ți arăt ceva ce Sandy nu e capabilă să facă.

Se ridică, apoi cu o mişcare intenționat dramatică, îşi trase rochia peste cap, aruncând-o într-o parte şi dezvăluindu-şi trupul gol, cu sfârcurile roşii si tari, cu părul pubian strălucind auriu într-o pată de lumină făcută de razele soarelui care se scurgeau printr-o spărtură din frunziş.

Şocat, uimit, excitat, Paul sări în picioare, privind în jur nervos, spre colina pustie din spatele lui. Dar, în ciuda voinței, vintrele îi tresăltau şi ceva din interiorul său fredona un cântec.

- Nu te gândi că te văd oamenii, zise Velva. O să te fut la amiază, în mijlocul scenei. O să te fut chiar lângă curul lui Gentry. O să ling gustul lui de pe tine şi o să-ți scot amintirea lui din cap. Ar face Sandy asta? Ar face Sandy asta?

Se repezi la el cu atâta forță, încât îl dărâmă pe pământul tare, aspru, şi ateriză deasupra. Fără nici o ceremonie, îi

desfăcu centura, îi trase fermoarul de la pantaloni şi începu să-i dea jos pantalonii.

- Isuse! ţipă Paul, înlăturându-i mâinile, dar femeia se feri.

- Nici o şansă, mârâi ea.

Îi trase pantalonii, îi prinse capul cu ambele mâini şi-i vârî limba adânc, adânc, în gură.

El se zbătu un moment, dar gustul ei îl umplu la început cu foc, apoi cu o căldură lentă, delicioasă, ce-l topea. Simţi cum propriile lui braţe strâng trupul ei, simţi atingerea pielii ei moale, netede. Parcă era fata-stereotip din scenele clasice de viol, care începe prin a rezista, lovind cu pumnii în spate eroul, apoi ajunge să-l sărute. Şi descoperi că imaginea îl excita.

- Ia gândeşte-te, toarse ea în urechea lui, dacă vrei să exciţi un pidosnic de dragul filmului, ar trebui s-o regulezi şi pe interpreta principală.

- Velva...

- Ai încredere în mine, Paul. O să te fac să te simţi bine. Stiu î

despre Gentry, ştiu ce-ţi trece prin cap, nu mai fi îngrijorat, lasă-mă pe mine să mă ocup...

- *Ce-mi faci?* strigă Paul, în timp ce din adâncurile memoriei se ivi figura fantomatică, infatuată, ochii aceia care ştiau, amestecul acela groaznic de scârbă şi poftă.

- Închide ochii şi încearcă doar să simţi, îi zise femeia.

Îl sărută, întinzându-se în jos, apucându-i cu degetele sula, degetele lui Gentry, apucând, cerând, rotindu-se...

- Lasă-mă să am grijă de tine...

El îşi răsuci capul şi gemu, chinuit, apoi îi simţi buzele ca o pizdă caldă de femeie, de neconfundat, înlocuind obscenitatea degetelor din jurul rădăcinilor lui.

Mâini ca nişte aripi de fluture pe pieptul lui. O voce blândă zise:

- Deschide ochii, Paul. Vino acasă!

îi deschise. Velva îl călărea, razele de soare curgându-i prin părul bălai, colorându-i sfârcul stâng în stacojiu şi desenându-i pe partea superioară din dreapta trupului arcuit un model zebrat de lumini şi umbre. Lent, femeia îşi roti coapsele, înlăturând imaginile groaznice, acre, cu muşchii ei interni, secreți, privind prin ochii lui în miezul său, zâmbindu-i prieteneşte.

Se zbătea delicios şi întinse brațele să îmbrățişeze soarele. Era foarte frumoasă, şi el se afla în totalitate cu ea, făcând dragoste cu ochii deschişi, pe pământul gol, în umbra răcoroasă.

După un timp, o răsturnă cu blândețe şi-şi făcu plăcerea stând deasupra, întâlnindu-i privirea pe când terminau împreună, ochi în ochi, pântece lângă pântece, singuri şi împreună, fără nici o fantomă batjocoritoare uitându-se din bezna secretă.

ApOi, rămaseră îmbrățişați, sorbind fiecare din adâncurile ochilor celuilalt.

- Acum ți-ai regulat interpreta principală, zise ea. A fost chiar atât de rău?

Paul o privi, neştiind ce să spună, neştiind ce simțea. Nu era Velva pe care şi-o amintea din vremea când fuseseră împreună.

Dar nici el nu era acelaşi Paul.

Voci din spatele lui îl făcură să se rostogolească de pe ea. Un tânăr blond şi o fată măruntă, brunetă, stăteau în lumina soarelui, chiar lângă copac, uitându-se la ei şi surâzând liniştiți. Paul se îmbujoră şi îşi căută pantalonii.

Fata râse - un râs muzical.

- E-n regulă, arăți bine!

- Şi tu arăți bine, îi răspunse, fără să-şi dea seama, Velva.

Blondul zâmbi, încuviință din cap şi-şi conduse doamna dincolo de vârful dealului, făcându-le semn cu mâna înainte de a dispărea din ochii lor.

Velva se ridică. Pe spatele înroşit atârnau crengi şi frunze. Paul începu s-o curețe.

- Cum te simți? o întrebă el.

- Ca şi cum mi-aş fi regulat regizorul. De parcă nu mi s-ar putea întâmpla nimic. De parcă aş reuşi să-l înfrunt pe Rick Ick.

Paul se uită la ceas - douăsprezece şi douăzeci şi şase.

- Am întârziat! Oamenii se întreabă deja ce-i cu noi.

- N-o să le fie greu să-şi închipuie, replică Velva, amuzată.

Paul roşi, apoi se trezi văzând scena din exterior, cu ochi de regizor: stătea acolo, trăgându-si pantalonii în aer liber, după ce i-o trăsese interpretei principale. Arăta bine, se simțea bine, să-l ia dracu' pe oricine gândeşte altfel!

- Pune-ți hainele, doamnă, zise el, prefăcându-se supărat, avem de făcut un film!

X

Bill Horvath păşi pe scenă în urletul mulțimii, în căldura amiezii. Soarele arunca valuri de fierbințeală peste podeaua de metal a scenei, învăiuind-o într-o arşiță de deşert uscat, făcând aerul să vibreze într-o irealitate ca de miraj. Uralele, aplauzele, țipetele mulțimii se amestecară într-un sunet inegal, de parcă cel mai mare sistem de amplificare din lume fusese dat la maximum şi reglat pe un canal pe care nu se emitea. Sunetul reverberă din marginea circulară a amfiteatrului natural, întorcându-se asupra lui însuşi, provocând un ecou, revenind peste propriul ecou, transformându-se într-un urlet enorm de zgomot de fond.

Mulțimea uriaşă părea să facă parte din irealitate, fiind, totodată, mai mult sau mai puțin umană. Totul era energie - căldura uscată, aerul care vibra, răgetul monstruos, static, al gloatei, universul de ochi ațintiți asupra persoanei sale. Iar Bill simțea energia curgând în ei din fiecare punct cardinal, copleşindu-i forța vitală, dar intensi-ficând-o. Stătea în centru, în focarul energiei umane uimitoare. în locul acela

era voioşie şi teroare. Avu nevoie de un adevărat efort psihic pentru a se retrage din poziția aceea hiper-reală, să revină în pielea umanității sale personale.

Bobby se aşeză la orgă, J'erry şi Mark începură să-şi regleze instrumentele, iar când Horvath îşi conectă chitara la sistemul de amplificare, zgomotul infernal scăzu treptat, până ce ajunse la murmurul normal al spectatorilor; începu să semene mai mult a Velvet Cloud acordându-şi instrumentele în fața auditoriului, decât a centrul unei explozii. Un auditoriu gigantic, sigur, dar numai o mulțime de oameni strânsă pentru a se distra într-o zi fierbinte de vară.

Susan se rotea lent lângă el, privind spectatorii şi apreciindu-le numărul. Purta o pereche simplă de pantaloni cu fundul larg, negri, din satin, şi o vestă albă, descheiată, din antilopă, legată cu şireturi peste fâşia de piele goală dintre sâni. Nu un costum drăguț, stil Hollywood, nu rahaturi cu efecte speciale, pentru care insistase Jango la primul spectacol.

Când se întoarse cu fața spre el, Susan zâmbea, iar dacă ochii ei păreau uşor sălbatici, uşor febrili, uşor distanți, atunci putea să-şi imagineze cum arăta el însuşi. Electricitatea din aer era atât de densă, încât puteai s-o bei ca pe Coca-Cola şi, tot precum Coca-Cola, îți dădea un spor de înaltă energie, un simțământ amplificat al propriei puteri.

Iar azi vom începe să redăm o parte din această energie oamenilor. Este, de fapt, energia lor, noi suntem doar focarul, oglinda puterii lor. Nu cântărețul contează, ci cântecul, iar cântecul aparține oamenilor.

- Gata, copii? Să începem cu „Sfântul leneş"!

Poți călări pe foc, copile, şi poți pluti pe nori,
Poți să fii Phoenix, iubitule, şi poți trăi zgomotos,
Poți zbura ca pasărea nopții spre munții soarelui,
Poți fi orice dacă nu fugi, fugi, fugi...

Cuvintele păreau să iasă din ea ca nişte baloane de săpun de culoarea curcubeului, formate pe conturul buzelor, apoi eliberate în aer, unde izbucneau în fluturi cristalini de cântec. Chitara lui Bill genera cântecul în adâncurile ei, după care acesta țâşnea din ea ca o făptură vie. Nu cânta ea cântecul, cântecul o cânta pe ea.

Bill îl conduse pe Bobby într-un solo instrumental, chitara vân-turându-se în jurul orgii, orga dând târcoale chitarei, iar Susan lăsân-du-şi trupul să plutească o dată cu muzica, devenind încă o celulă din organismul uriaş al spectatorilor. Genunchii îi tremurau, trupul i se zguduia, simțea puterea mişcându-se prin ea, ca un val circular de lumină aurie radiind de pe scenă până la capătul pajiştii, reflectată de deal, de sufletele oamenilor, întorcându-se către focar, ca un răspuns al dragostei.

Uitându-se peste mulțime, peste oameni, Susan văzu sclipind raze de energie violet, răsucindu-se în jurul pivotului scenei, fiecare buclă ondulându-se în tăcere pe o anume lungime de undă celulară. Şi o întorcea în timp, la un moment de demult, în San Francisco, în Vara Dragostei, îndopată cu LSD, pe o culme de deasupra oraşului, privind aceleaşi valuri de energie ale universului rotindu-se în jurul ființei sale. Un moment, un sentiment de fuziune cu întreaga creație, pe care-l uitase, care păruse pierdut pentru totdeauna. Dar acum, încă o dată, simți trupul dizolvându-i-se în atomii care-l-alcătuiau, iar aceştia se dizolvară în configurații de energie pură, şi energia se împrăştie din centrul fizic - locul în care stătea trupul ei pe scenă -pentru a se amesteca în aura violetă a spectatorilor, într-o îmbrățişare» de catifea moale. Iar aceasta era Velvet Cloud. De-acolo veniseră, acolo se întorceau.

Când din chitara lui Bill se revărsă din nou cântecul, cuvintele acestuia păreau să vină din marea de figuri, din pantele acoperite cu oameni, din soarele de deasupra şi din

soarele interioraspecte ale unicităţii acelui moment magic de întoarcere acasă.

Cât timp nu încerci, să cari apă în mâna cu degete răşchirate,

Cât timp nu renunţi sau nu încerci să pricepi...

Muzica se scurgea dulce, continuu, din chitară, Bobby şi băieţii erau grozavi, Susan avea vocea limpede, curată, puternică, iar sistemul de amplificare funcţiona minunat. Horvath simţea vibraţiile pozitive venind dinspre spectatori.

Un grup de spectatori din faţa scenei dansa pe loc, scuturându-şi trupul, agitându-şi braţele, simţindu-şe cu adevărat grozav. Şi nu era ceva forţat, cum păreau în ultimii ani dansurile, era din nou1967. Se iveau tot mai mulţi dansatori, singuri sau în grupuri mici, răspândiţi în mulţimea imensă, încât enorma farfurie cu oameni ţopăia în ritm. Fumul a mii de ţigări cu marijuana se ridica precum tămâia deasupra gloatei, iar Bill simţea mirosul drogului pe scenă - o atmosferă fierbinte ce se ridica, o atmosferă plăcută ce se instala.

Orga lui Bobby se potoli, toba lui Jerry se îmblânzi, iar Horvath auzi aplauzele fericite ale miilor de mâini ce băteau ritmul. O, da, spectatori potoliţi într-o zi de vară din California de Sud, toată lumea simţindu-se grozav!

Tot rahatul ăsta e maya. zbor, şi tu eşti doar un vis,

Viaţa-i doar iluzia, tăticule, că eşti doar ceea ce pari...

Susarucânta, răsucindu-şi trupul după muzică, îmbrăţişând mulţimea, cerul albastru, soarele fierbinte. Arăta atât de bine! Zilele de altădată, Vara Dragostei reveniseră, era iarăşi vreme însorită!

Şi când cântară primul vers'al corului final - Sfântul leneş! Sfântul leneş! -, sute de voci răspunseră cu contrapunctul: *Ei bine, uneori ţine, copile, alteori nu!* Iar spectatorii izbucniră în aplauze, nu numai pentru că se simţeau bine, ci şi pentru interpreţii de pe scenă.

Aşa trebuie! gândi Horvath, rotindu-se în cerc, rânjind, agitând chitara spre mulţime, simţindu-i puterea, bucurându-se de acel moment de înţelegere "reciprocă. Aşa trebuie!

Lângă el, Susan făcea semne cu mâna, cu ochii luminoşi ca un pom de Crăciun. Aşa trebuie! Aşa trebuie!

Valuri circulare, trandafirii, veniră dinspre oameni, pulsară spre ea, umplând-o de-o dragoste nemărginită. Lumea era toată albastră şi trandafirie - acoperişul luminos al cerului, lucirea trandafirie a oamenilor, aurora pâlpâind într-un purpuriu profund ce mărginea orizontul, acolo unde cerul şi camea se amestecau, formând un inel de foc al dragostei, care cuprindea universul, un cerc de foc palid, ţinând afară demonii lumii ce murea, unindu-i pe copii luminii. Ca şi cum zilele de altădată, visele de altădată, speranţele de altădată renăscuseră.

în timp ce Bill rânjea şi-şi agita chitara către pajiştea de figuri-flori lucitoare, Susan îşi deschise braţele, să-i îmbrăţişeze pe toţi, îşi desfăcu larg picioarele, de parcă i-ar fi putut cuprinde pe toţi în tandreţea şi siguranţa pizdei ei. îşi arcui spatele, îndoi genunchii, dorind să-i fută pe toţi, buzele vaginului ei strălucind ca focul acela de foc purpuriu care înconjura acea realitate magică, sugând toată dragostea aceea în ea, valuri de plăcere trandafirie curgând prin ea.

îşi răsuci capul prin aer, închizând ochii, şi simţi săgeţi orgas-mice de foc colorat în trandafiriu scurgându-se prin ea şi în afara ei, fulgere de dragoste care marmorau cerul albastru-cristalin, strigăte fără voce de extaz.

Spectatorii continuau să ţopăie şi să ţipe, iar Horvath văzu că Susan se împingea în sus şi-n jos din genunchi, rotindu-şi capul, aruncându-şi părul negru-roşcat prin aer, într-un nor de măreţie, răsuflând greoi, furios, jucând pentru ei, îmboldindu-i, făcând practic un dans de streaptease.

Teama îi contractă măruntaiele lui Horvath, o teamă străbătută de-o venerație instabilă. Simțea că ea era acolo unde fusese în dimineața aceea, că prezența transcedentală, nebună, părea să planeze în jurul ei, pătrunzând în audiența vastă, aşa cum impresionase oamenii din campingul ce se deştepta. Isuse, Susan o lua razna? îşi desprinse microfonul de la gât, apropiindu-se de ea.

- Te simți bine, copile? îi şopti la ureche.

Susan se întoarse, ca şi cum s-ar fi trezit dințr-un vis, cu ochii ațintiți asupra lui, fără vreun efect vizibil, revenind parcă dintr-o viziune incredibilă, produsă de LSD. Clipi, apoi aprobă din cap. Instinctiv, Mark începu să-şi acorde chitara, scoțând un sunet aspru, pătrunzător, să distragă spectatorii. Bobby bătea note la întâmplare. Respirația lui Susan deveni, treptat, mai lentă, mai regulată.

- Mă simt bine, Bill, zise ea calmă, zâmbindu-i doar lui.

Spectatorii erau calmi, prea calmi, privind momentul acela de viață intimă interpretat pe scenă, acel strop de realitate obişnuită ce înlătura magia spectacolului.

- Sunt bine, cu adevărât, adăugă ea.

II sărută - un sărut public, pentru mulțime, care răspunse prin chicoteli, urale şi râsete, revenind la hiper-realitatea spectacolului. Dar Horvath simțea că-l roade gelozia, amestecată cu spaima.

Cine m-a sărutat? Susan sau Star?

- Hai să continuăm spectacolul. Te rog! insistă ea.

Horvath încuviință din cap, îşi prinse din nou microfonul de gât si schiță un zâmbet fals pentru public. Poate că am mers prea departe atunci când am păşit pe scenă şi am început să aducem mulțimea de oameni în starea noastră psihică.

Turnul scenei păru, deodată, să se înalțe vertiginos şi să se strâmteze, iar când Horvath privi spre auditoriul imens, chipurile şi trupurile parcă începură să prindă contur, să

iasă din mulțimea abstractă si să devină *oameni:* o fată se împingea în gard, privind în sus cu ochii plini de adorație; un tip ce arăta de aproape patruzeci de ani se uita la scenă pus pe harță; o figură neagră, cu ochi atenți, cinici, sub o coafură afro; o pereche îmbrățișată, dar cu privirile ațintite asupra celor care stăteau pe scenă, în centrul universului lor.

Ochi. Sute. Mii. Ochi care aşteptau, pierduți, iubitori, furioşi, flămânzi. O lume de ochi care cerea să fie supusă vrăjii, acea vrajă pe care o avusese, i se promisese, care o cuprinsese în acele zile în Haight[1], când crezuse în ea orbeşte. Iar acum, Horvath vedea că vraja

' Cartier din San Francisco, centrul mişcării hippie în anii şaizeci (n. tr.).

era acolo, că vraja fusese acolo, în ochii aceia, nu pe scenă. Visul de dincolo de ochii aceia o făcuseră pe Velvet Cloud, nu ea făcuse visul. Dar, dacă oamenii ştiuseră vreodată asta, o uitaseră de mult. Singurul mod de a opri valul ce-i purta consta în a dărui din nou oamenilor visul.

Nu, am ajuns prea departe ca să ne oprim, nu ne va lăsa nimeni. După cum spune Jango, calea spre ieşire trece pe dinăuntru.

Horvath se duse în mijlocul scenei şi zise:

- Nu mă pricep să vorbesc.

Simți cuvintele reverberând din difuzoarele răspândite pe pajişte, care le făceau să sune mai puternic decât în realitate, chiar şi în propriile-i urechi.

- Să vorbească muzica în locul meu.

Tăcerea mormântală a mulțimii îl înspăimânta, simțea puterea uluitoare concentrată în camea sa efemeră, printr-un truc de poziționare, prin intermediul sistemului de amplificare, din cauză că nu le mai vorbise astfel spectatorilor.

Cine dracu' suntem noi, să avem o asemenea putere? Doar nişte oameni care cântă nişte cântece. Cine o vrea? Cui

foloseşte? Cine ştie ce să facă din ea? Chiar ezitarea lui, tăcerea lui, făcuse miile acelea de ochi să se îndrepte spre el - pentru ce? Să aştepte nişte cuvinte magice pe care nu le cunoştea? Să aştepte izbăvirea? Să aştepte să-i iaşă din gură un iepure?

Lăsați-ne în pace! îi venea să le spună. Suntem exact ca voi, lăsați-ne să fim ca voi! Lăsați-ne să ne cântăm cântecul!

- Avem un cântec nou pentru voi, mormăi el, iar prin intermediul sistemului de amplificare se auzi mormăitul unui zeu. Pentru noi înseamnă ceva, sper să însemne si pentru voi. Data viitoare când îl veți auzi, să sperăm că va fi momentul naşterii unor vremuri mai bune... pentru că, dacă nu... dacă nu...

Tăcerea era neplăcut de asurzitoare. Pentru că, dacă nu, gândi el, o să vă conducem spre măcel.

- Atât am vrut să vă spun. Se numeşte „Lumi noi, în locul celor vechi".

Se concentra să-şi acordeze chitara, cu ochii ațintiți asupra corzilor ei, fugind de miile de oameni care aşteptau cuvintele sale chiar prin tăcere, străduindu-se să devină muzicant - adică tot ceea ce dorea să fie. Făcu semn din cap băieților, se uită la Susan, apoi intonă sunetele de început, scoțându-le într-o tonalitate de sitar, care-i zgudui craniul din cauza undelor subauditive. Orga lui Bobby bubui notele de acompaniament într-un registru superior, pe când cântau cu toții partea corală a uverturii.

Lumi noi, în locul celor vechi. Lumi calde, în locul celor reci. Lumi luminoase, eu cer, Sclipind ca aurul. Lumi noi, în locul celor vechi...

Limpede, subțire, precum un cor de băieți de duminică, precum dorința blândă a unor oameni cumsecade, care se roagă pentru o lume însorită, şi numai el auzea substratul ironic. Văzu spectatorii topin-du-se în speranța fierbinte, viguroasă, nostalgică, a corului de început, şi fu dimineața

Verii Iubirii, acel Camelot pierdut demult în Haight, din 1967, iar ei erau cu toții copii ai florilor, tinzând spre un anume răsărit, întăriți de puterea dragostei.

Dar orga trecu la un volum mai puternic, dantelat cu sunete uşor dureroase, supra-auditive, iar chitara scoase sunete mai puternice, mai ritmate, când Susan începu să cânte cu o voce înaltă, extinsă, scoțând nuanțe de tristețe din cuvinte, despre care Horvath nu ştia că se aflau în ele.

Soare strălucitor răsărind în clipa naşterii noastre. Aducând focul zeilor pe un pământ muribund, Frați şi surori, profitați de ocazie ca să fiți liberi, Sau cufundați-vă în marea cea neagră a nopții, Născuți în amurgul erei celor ca noi Sau morți în cenuşa ruinei minților noastre țicnite...

Iar când cântară din nou partea corală - cuvânt cu cuvânt, notă cu notă corul blând de băieți se autoironiza, devenind trist din cauza nostalgiei după un trecut ce nu existase niciodată. Pentru că asta era ziua de după dimineața Verii Dragostei, iar vechii zei muriseră, sau nu trăiseră nicicând, iar voi, băieți şi fete, sunteți aici singuri şi trebuie să găsiți ceva care să vă ocrotească înainte de a dispărea.

Horvath avea impresia că melodia prindea, că miile de chipuri se transformau. Le provocase o nostalgie uşoară după visele pierdute ale anilor şaizeci, în care le *plăcuse* să se bălăcească, şi-i confruntase cu ceea ce erau acum, în anii şaptezeci, fără conducători sau contoare de parcare. Da, se simțeau înşelați, da, se enervau! Nu doreau să fie răspunzători de îndeplinirea visului coborât de pe scenă în poala lor, unde fusese, de fapt, dintotdeauna. Nu la asta se aşteptau de la Velvet Cloud. Se purtau ca nişte copii cărora li se spusese că nu există Moş Crăciun, deşi ştiuseră acest lucru tot timpul. Ii durea că li se spunea, că li se arăta că nu mai sunt copii, deşi ştiuseră asta tot timpul. Dar cine n-are grijă să se nască are grijă să moară...

Aura trandafirie a mării de oameni se metamorfoză în ultraviolet, iar Star se simţi oarecum trădată, de parcă şi-ar fi pierdut voalul auriu în văzul tuturor. Simţea ironia muzicii săpându-şi drum în conştiinţa mulţimii, iritând terminaţiile nervoase de sub piele, înnegrind pielea cu energia sa, evident dureroasă. Bill ţinea chitara departe de trup, agitând-o ca pe o armă, cu figura ca o tapiserie de linii dure, furioase. Bobby părea că atacă orga, iar beţele lui Jerry izbeau imperial.

Acesta-i un rock al revoluţiei, gândi ea, e muzica vibraţiilor negative de sub o stea întunecată. Asta nu-i Velvet Cloud - chemăm o karma rea, rea...

Dar chitara lui Bill o pătrunse pe Star, aşa cum se insinua ea însăşi în oameni, scoţându-le în evidenţă sentimentele şi cuvintele, iar ea se pomeni cântându-le cu o claritate ucigătoare, care-i chema, ca un extaz al fanfaronadei lui Mick Jagger. O mantie de beznă o învălui; avea impresia că oamenii comunică între ei prin intermediul său, prin intermediul muzicii, nu despre dragostea din interiorul lor, ci despre ura care-i înconjura.

Toţi copiii luminii răsar să întâlnească soarele, Sângele cheamă sânge până ziua-i cucerită. Focul cheamă foc până la margine de noapte, Ridicaţi mâna şi apucaţi torţa luminii, Spada dragostei ce va topi zidul gheţii Iar cei ce se tem vor pierde.

Vibraţii fantomatice, negre sclipiră deasupra scenei în timp ce chitara lui Bill plângea şi jelea speranţele pierdute, iar orga lui Bobby arunca energie pură, zdrobitoare. Bill bătea ritmul cu piciorul, iar fiecare lovitură în oţel părea o provocare. Mark atacase corzile ca pe nişte duşmani. Puterea era acolo, curgând vijelios prin ea, dar era puterea întunericului, iar vibraţiile pe care le emiteau păreau dinţi de ferăstrău pentru tăiat oase.

Uitându-se la mulţime, Susan simţi energia întunecată reflectată spre ea de două sute de mii de chipuri furioase,

încordate. Adânc, în inima oamenilor, îşi tara solzii un şarpe negru, răsucit, cu colţii pregătiţi să se înfigă într-un gât de duşman.

Chitara lui Bill ţipa, ca urletul pătrunzător de furie al unui demon, ca un vulcan de energie neagră, şi cioburi de sticlă neagră îi zgâriau carnea minţii. Corul deveni un şuier de război al şarpelui, la care se adăuga înjosirea mută din sufletele oamenilor, cu puterea a zece mii de tauri negri izbind furioşi pământul cu copitele.

Lumi noi, în locul celor vechi,
Lumi calde, în locul celor reci. '
Lumi luminoase, eu cer.
Sclipind ca aurul.
Lumi noi, în locul celor vechi...

Horvath inhala dispoziţia spectatorilor ca pe cocaină, aspirând energia prin trup, prin toţi ochii aceia care arătau mai bătrâni, mai duri, mai treji, şi o arunca înapoi, cu chitara sa. Da, asta e, gândi el, suntem ceea ce suntem - singuri şi conştienţi de acest lucru. Asta să fie ultimul rahat pe care-l luaţi de la oameni, prin simplul fapt că staţi aici şi pretindeţi că ştiţi răspunsurile! Treziţi-vă, fraierilor, pentru voi înşivă, si lăsaţi-ne pe noi în pace! Să plecăm dracului de-aici! Să fim iarăşi Bill şi Susan!

Acesta-i momentul naşterii sau morţii noastre,
E ultima şansă a dragostei să domine pământul...

Tremurai subit din vocea lui Susan îi acceleră bătăile inimii, îl făcu să se uite la ea, aşa cum stătea în spatele lui, aplecată înainte, implorând mulţimea, cu ochii strălucitori şi înceţoşaţi, eliberând cuvintele, vorbind pentru ei doi, cum numai ea putea.

Duşmanul e gheaţa din suflet.
Acum e timpul să începem.
Acum e timpul să luptăm pentru o ţară a noastră,
Iar copiii luminii vor sta pe tronul regelui gheţii...

Aşa, copile, spune-le! Trezeste-i! Fă-i să crească şi să ne lase să plecăm! Spune-le că a început libertatea.

Lumi noi, în locul celor vechi,
Lumi calde. în locul celor reci.
Lumi luminoase, eu cer.
Sclipind ca aurul,
Lumi noi, în locul celor vechi...

Partea corală se termină, iar muzica se transformă lent într-o tăcere cumplit de ameninţătoare. Susan avu impresia că scena devenise o insulă de metal, care plutea pe o baltă de beznă totală, un vid nesfârşit ce se prăbuşea, se prăbuşea continuu, o gaură în universul soarelui, al cerului şi luminii, care dădea într-o altă realitate, a nimicului total. O realitate alcătuită din moarte, descompunere şi absenţă a făpturilor vii, calde.

- Puterea poporului! şopti, batjocoritor, Bill.

Microfonul îi surprinse murmurul, îl făcu să reverbereze prin golul negru, trezind făpturile care dormitau acolo, iar Star văzu urmele unei mari deplasări, negre, în beznă, puncte roşii care scânteiară şi luciră, pe când voci disparate îi răspunseră.

Şarpele cel mare îşi încolăci trupul rece, negru, în jurul bazei turnului scenei, iar ea auzi hârşâitul solzilor frecaţi de solzi, al colacului frecat de colac, în timp ce fiara se trezea.

Horvath privi mulţimea tăcută, adâncită în gânduri. Nici urale, nici aplauze, doar sute de mii de ochi gânditori, trişti, uitându-se la el, întrebându-se care era înţelesul cântecului, înţelesul acelei neca-racteristice şi neintenţionate lozinci. Poate că John Lennon ar fi ţinut un discurs tâmpit, gândi Bill. Toţi se aşteptau la aşa ceva, aşteptau să întrerupă cineva tăcerea, ca să nu mai fie singuri cu gândurile lor.

Dar eu nu sunt Lennon, nici Dylan, nici Jagger. Iar Lennon, Dylan şi Jagger nu mai sunt nici ei Lennon, Dylan şi Jagger, dacă au fost vreodată. Vraja a dispărut, am rămas

doar nişte oameni care cântă nişte cântece. Asta am fost întotdeauna. Nu pot să afirm că am fost altceva, mai bun, decât am fost.

Horvath pătrunse prin tăcere, săpă în ea, în încordare, printre oamenii obligați să se analizeze pentru a se schimba. Un murmur slab începu să zguduie colina, sunetul a mii de oameni moraiăind nesiguri către sine. Un sunet îngrozitor, dar lui i se păru sănătos, sunetul oamenilor confruntați cu propria lor realitate, confruntați cu un tron gol.

- Cântă „Ia trupul ăsta", Bill, îi şopti la ureche Susan. Te rog... te rog...

Se întoarse, plictisit de această sugestie care-i întorcea la locul. de unde plecaseră, şi-i văzu figura. Trăsăturile ei alcătuiau o mască a terorii absolute, buzele îi tremurau, iar ochii, ochii ei verzi, sticloşi, priveau prin el într-un abis negru al ororii, pe care n-o înțelegea, nu voia s-o înțeleagă.

- Ce-i rău, copile?

- întunericul... şarpele... cântă „Ia trupul ăsta"... doare... mi-e frică... n-ar fi trebuit...

Horvath o zgâlțâi de umeri. Mulțimea scoase un sunet ciudat, înspăimântător, puternic, de uimire.

- Susan, Susan, ieşi din starea asta!

Dar Susan nu era acolo. Privea în ochii opaci, ca nişte bijuterii, ai lui Star, cristale verzi febrile, din cauza unei nevoi psihopate necunoscute, din cauza unei terori pe care doar ea o vedea.

- Trebuie să readucem lumina! Să readucem lumina! Te rog... te rog...

Din nou. agitație în mulțime, sunete puternice de stânjeneală. Copile, nu o lua razna! Nu rămâne în starea asta! Revino! Revino! Dar Susan era absentă. Susan nu era acolo.

Privirea lui Horvath o întâlni pe-a lui Bobby. înclinară din cap. Bobby se uită la Susan, apoi din nou la Horvath, cu simpatie, împăr-tăşindu-i spaima.

- Mai bine fă ce zice, îl sfătui Bobby.

- Mda...

Ezitând, trist, furios, Horvath cântă din nou uvertura, simţind sunetele ca pe nişte pumnale de gheaţă în propria-i inimă, ca o recunoaştere a înfrângerii. N-o să ne lase în pace! N-o să scăpăm de Star!

Star rămase deasupra vidului negru, cu gândul ca o membrană subţire de cunoştinţă, între întunericul din afară şi cel dinăuntru. Fiara se agită, vidul urlă, iar chitara lui Bill deveni un mecanism fără suflet, vocea unor amintiri şterse despre lumină. Doar ea rămăsese între toate acelea şi noapte. Doar vocea ei putea aduce înapoi lumina.

Ia acest trup. alină-ţi durerea.

Lasă-mă să te aduc înapoi la tine...

Extrase cuvintele din vid prin miezul ei, doar cu un efort de voinţă, şi văzu şarpele crispându-se puţin, în întunericul înconjurător, iar petele micuţe de lumină pâlpâiră în adâncurile beznei interioare. Ia-mă, te rog, ia-mă încă o dată, nu renunţa la lumină! Ah, putea auzi fantoma sentimentelor revenind în chitara lui Bill, îndreptându-se spre casă, spre recapturarea spiritului de Velvet Cloud.

- Ia-mi trupul, sunt a ta, cânta ea şi-şi desfăcu şireturile vestei, lăsându-şi sânii liberi în aer, arcuindu-şi spatele şi oferindu-se oamenilor de-acolo, zbătându-se în încolăcirile fiarei împreună cu ei."

- *Te voi încălzi...*

Fusese atins şi depăşit un anumit prag nuclear - petele de lumină aurie scânteiau în prinsoarea ei şi creşteau, izgonind bezna din ea.

- *Te voi iubi...*

Simțea puterea ce înmugurea în ea, sigură şi puternică, vocea i se amplifică, iar scânteile galbene de energie părură să țâşnească din sfârcurile ei, din vârfurile degetelor, în timp ce ea devenea un soare strălucind în vid.

- Te voi trage prin focul flăcării mele...

Acum, cântecul înflorea ca o fântână aurie, sunetul chitarei lui Bill se înfăşură în jurul vocii lui Star, ca altădată, şi erau cu toții Velvet Cloud. îintunericul se sparse în cioburi de obsidian şi se răspândiră dedesubtul ei, către orizont, devenind oameni, ființe minunate din carne şi păr, oameni care fredonau şi zâmbeau în lumina aurie a soarelui, sub cerul înalt, albastru, din California.

Câteva lacrimi îi încețoşară ochii, iar Susan râse şi-şi desfăcu brațele, îmbrățişându-i pe toți - oamenii, cerul, soarele fierbinte.

Iubesc pe oricine are nevoie de mine,

Dragostea este mâncarea sfântă ce mă hrăneşte, la-mă, fă-mă, ține-mă, simte-mă...

Oamenii se mişcau după muzică, chitara lui Bill era din nou amantul vocii ei, ca o a doua ființă a sufletului ei. Ne-am întors! Suntem iar Velvet Cloud, totul va fi bine!

Ia acest trup. alină-ți durerea,

Lasă-mă să te aduc

Înapoi la tine...

'»,

Muzica aceea continuă mult timp după terminarea cântecului, umplând lumea de soare, iar când, în cele din urmă, se sfârşi, aplauzele reprezentară o eliberare puternică de tensiune, o urare de bun venit acasă.

Bill Horvath o luă pe Susan de mână, privi în ochii ei, ochi care păreau să se uite la el dintr-o realitate împărtăşită de amândoi, revenind dintr-un loc în care el n-o putea urma.

- Te simți bine, copile? o întrebă Bill.

Ea îl sărută uşor pe buze, iar gustul ei îi spuse că era sărutul lui

Susan.

- Sunt bine acum. Dar să nu mai facem asta. E un cântec negativ. Suntem Velvet Cloud, şi aşa să rămânem. Asta vor să fim.

Horvath se uită la spectatorii fericiți şi zâmbitori. Vibrațiile triste, bătrâne, întrebătoare dispăruseră, spectatorii puteau fi Copiii Florilor de altădată, razele inocente de soare care pluteau în aer.

Dar Horvath nu împărtăşea vibrațiile acelor raze de soare. Prețul pe care-l plătea era prea mare, şi nu mai credea în inocența lor. Chipurile acelea zâmbitoare, fericite, se hrăneau din substanța lui Susan, obligând-o să fie Star, obligând-o să rămână într-un loc de unde, într-o zi, s-ar putea, să nu mai revină.

Scena pe care stăteau era înaltă şi strâmtă, şi începu să i se pară că nu exista nici o cale să mai coboare de-acolo.

XI

- Gata, Paul, zise Velva Leecock, întâlnindu-i o clipă privirea, jucând pentru mulțimea de curioşi de la festival, ce se strânsese în jurul actorilor şi al echipei de filmare.

Lumina puternică, albă, a reflectoarelor, care o înlătura pe aceea a soarelui în amurg, ca şi pe cele colorate, schimbătoare, ale standurilor si expozițiilor, îi atrăsese în acea zonă a promenadei principale din Bâlciul Lumii Oamenilor ca pe nişte molii în jurul flăcării, sau ca pe nişte viitoare staruri la o premieră pe Hollywood Boulevard.

Toți vor să profite de şansa de a trece printr-un film, gândi Velva, favorizându-i pe privitori cu o serie de zâmbete, mici intimități publice între ea şi fani. II bătu pe Paul cu afecțiune pe cur, apoi se întoarse sub lumina reflectoarelor, unde Gentry stătea ca un copil gras înconjurat de huligani, bătând nervos cu piciorul drept în pământ.

Paul nu putu ascunde răspunsul din privirea sa, chiar dacă se străduia să fie regizorul distant, profesionist, iar electricitatea dintre ei crease valuri printre spectatori, ceea ce făcuse ca figura lui Gentry să mai piardă un grad din culoare, răsucindu-i încă o dată cuțitul în rană. Velva abia se stăpânea să nu izbucnească în râs. Lucrurile merg mult mai bine de când am fost cu Paul, gândi ea, *îmi face plăcere* să filmez.

Paul se întoarse şi dădu instrucțiunile finale echipei - pentru secvența aceea, doar un cameraman, cu o cameră de filmare ținută în mână, un operator de sunet, cu un microfon portabil, şi un maşinist, care manevra reflectoarele.

- Continuați să filmați tot timpul. Vom completa ceea ce n-a mers cu prim-planuri, mai târziu, zise el. Apoi, se adresă mulțimii:

- Vom face ca totul să pară cât mai natural cu putință, oameni buni, deci încercați să ne ignorați şi fiți doar voi înşivă.

Mulțimea şuşoti plictisită. Velva îi aruncă o privire provocatoare, ceea ce o potoli puțin, aducând-o la buna ei dispoziție. Rick Ick arăta de parcă ar fi muşcat dintr7un căcat.

- Velva, Rick, țineți minte "să priviți în jur, reacționați la ambianță. Bine, porniți...

- *Sunset City,* scena cincizeci A, dubla unu.

- Porniți!

- Motor!

Velva şi Gentry începură să se deplaseze încet spre Est, de-a lungul promenadei pline de lume, trecând apoi pe lângă Domul Ecologic, o bijuterie verde cu lumini portocalii, ce luceau prin fațetele sale în amurg. Paul şi echipa îi urmau, târându-se ca nişte crabi prin îngrămădeala de oameni îmbrăcați multicolor.

Velvei i se părea că sunt la un bâlci imens de la țară, deşi oamenii erau bărboşi, pletoşi, pe jumătate goi şi fumau droguri, iar expozițiile erau domuri geodezice, clădiri ciudate, futuristice, şi tarabe în stil hippie. Buna-dispoziție părea cea de la un bâlci de țară, iar ea se simțea din nou copil, anticipând o noapte caldă de vară. Exact ca Peggy Green - cu iubitul ei aflat în urmă, împreună cu camera. Vibrațiile pozitive o umpleau şi ieşeau din ea, nici măcar Gentry nu putea să-i strice cheful, mai ales că-l pusese la locul lui.

Paul îi făcu semn cu mâna să vorbească, să rostească prima replică.

- Cu adevărat frumos, spuse Velva. Ca un bâlci de țară, de-acasă.

- Nu ştiam că există atâta drog în Kansas, mormăi, plictisit, Gentry.

Proasta lui dispoziție reprezenta un tonic pentru ea; bărbatul nu se putea abține ca personajul interpretat de el să nu-i reflecte simțămintele jignite.

- Oh, nu le strica cheful, Doug, zise ea, ca o fetiță, luându-l de mână, conform scenariului, şi simțindu-l cum tresare. Oamenii care se distrează sunt la fel, pretutindeni.

Merseră apoi în tăcere, trecură pe lângă tarabe viu colorate, pe lângă o mulțime strânsă sub un cort, ce asculta un vorbitor cu părul blond, lung, îmbrăcat într-un tricou cu steagul american. Ca şi Rick Ick cel cu mutră tristă, oamenii de-acolo păreau nemulțumiți când echipa îşi croi drum printre ei, cu tot echipamentul şi reflectoarele, dar Velva le zâmbi tuturor din adâncul sufletului - zâmbetul lui Peggy Greene, care se distra, zâmbetul Velvei Leecock, care urcase pe acoperişul lumii -, iar oamenii se topiră la căldura calității ei de star, la lumina ei interioară. Ah, în noaptea asta pot să schimb lumea! gândi ea. Si să-i regulez pe toți după aceea. Căldura se răspândi din vintrele ei către mijloc, către stomac.

Paul făcu semn că vrea alte dialoguri, iar Velva răspunse cu o siguranță pe care n-o avusese niciodată în fața camerei.

- Miroase aerul, Doug! Aromă de vată de zahăr şi floricele cu unt!

Chicoti, prinzându-i mâna şi legănându-i-o ca pe un pendul. în jurul lor, dincolo de reflectoare, oamenii zâmbeau şi-i făceau semn,. împărtăşind bucuria ei.

- Eşti o poetă, replică Gentry, monoton, trăgând-o spre el, după cum cerea scenariul, dar răspândind unde negative. Aş vrea să pot vedea totul cu ochii tăi, în noaptea asta.

Ea râse - Peggy Greene, râzând *împreună* cu Doug Winter, Velva Leecock, râzând de Rick Gentry. Pun pariu că ai vrea, gândi ea. Pun pariu că ai vrea să fii în trupul meu.

- Poți. Imaginează-ți că n-ai fost niciodată nicăieri, că n-ai făcut nimic. Imaginează-ți că eşti un băiat de fermier, aflat la bâlci cu prietena lui.

- Mi-e teamă că-i unul dintre puținele lucruri pe care nu le-am făcut, spuse bărbatul, morocănos.

- Atunci, fă-l acum!

- Şi ce-o să fie? Văd doar o mulțime de hippioți trotilați, prefă-cându-se că-şi închipuie că sunt aceiaşi puşti care au fost în 1967.

- Doug, puştii sunt *puşti.*

- Nu cred că a mai fost cineva puşti de când Timothy Leary a scos pilulele lui magice de îmbătrânire instantanee.

- *Eu* sunt încă un copil.

Gentry se uită la ea, dar blândețea ce-ar fi trebuit să apară pe figura lui fu doar sarcasm:

- Eşti, Peggy. Dar tu vii din Kansas, ca şi Dorothy din *Vrăjitorul din Oi.*

Fraza sună răutăcios şi plină de cruzime, de parcă vorbea Omul-de-Tinichea din filmul cu Judy Garland. Nici tu n-ai avea inimă, gândi Velva. Soarele ce apunea în spatele dealurilor dinspre Vest picta cerul cu dungi de purpuriu şi

portocaliu, iar domurile şi clădirile viu colorate, din bâlci, păreau la fel de fantasmagorice în lumina lui ca şi turnurile strălucitoare din Oz. Dacă te uitai cu atenție, hippioții cu hainele lor ciudate păreau la fel de atrăgători ca şi piticii, iar cercul de lumini ale reflectoarelor era drumul ei de cărămizi galbene. Nu făcuse *Vrăjitorul din Oz* un star din Judy Garland? Iar Jango Beck, nevăzut în zonă, era chiar vrăjitorul cel minunat!

Ii zâmbi cu răutate lui Gentry. Si tu te potriveşti, gândi ea. Eşti Vrăjitoarea-cea-Rea din Vest. Şi o să ajungi la un sfârşit jalnic.

Scoase un țipăt, fericită, şi făcu trei paşi țopăind, cu sânii sărin-du-i ca nişte căței. Figura împietrită a lui Paul începu să rânjească, iar piticii clipiră la ea printr-o ceață de fum de droguri.

- Să urmăm drumul de cărămizi galbene, improviză ea.

Grimasa lui Gentry nu făcu altceva decât s-o amuze. Sunt

Dorothy, gândi Velva. Sunt Judy Garland în filmul care a făcut-o star. E filmul *meu* şi al lui Paul, oala noastră cu galbeni de la capătul curcubeului!

'I.

- Tăiați! strigă Paul. Vreau să aranjați chestia asta ca pe o filmare statică.

In fața lui se afla o scenă cu adevărat bizară, o filmare care nu trebuia redusă la o simplă trecere, mai ales acum, când Gentry acționa ca un indian într-o tutungerie. Poate mai mult de două sute cincizeci de oameni şedeau pe pământul gol, privind ca nişte zombii la panoul imens, computerizat, hipnotizați de modelele multicolore de lumini, transformându-se una în alta pe rețeaua de becuri. Man-dale. Şevroane mişcându-se pe panou din cele patru colțuri, apoi unul prin altul, în modele extrem de complexe: roți învârtindu-se ca nişte nebuloase spiralate; talazuri stilizate, vălurindu-se în spuma electrică; răsărituri de soare. Ca un

panou imens din Las Vegas, ce anunța o serie de abstracții totale.

Paul pregăti cadrul, poziționându-i pe Velva şi Gentry, astfel încât panoul electric să umple întreg fundalul, iar adoratorii de la picioarele zeului electric să fie scoşi complet din cadru, cu ajutorul unghiului de filmare. Dădu instrucțiuni operatorului de lumini să focalizeze reflectoarele, încât să se vadă doar Velva în fața modelului strălucitor de lumini, iar Gentry să stea cu fața în profil, în afara conului luminos, vizibil numai datorită iluminării panoului computerizai.

Prin jocul luminilor şi centrând imaginea exclusiv pe Velva, poate o să reuşesc, fără să scot nimic mai rău, decât dacă m-aş fi chinuit cu Gentry.

- Bine, gata. începem de la: „E adevărat că blondele se distrează mai bine..."

Velva aprobă din cap şi-i aruncă un zâmbet intim, deşi public, care-i trimise valuri de căldură în vintre, făcându-l să nu mai vadă spirala ce se rotea în spatele ei. Femeia strălucea din cauza luminii interioare. Acea calitate de star despre care tot vorbise ea devenise ceva ce simțea că va pătrunde ca imagine în film. Sunt un amant atât de bun? se întrebă el, sarcastic. Sau îi ofer doar scuza de care avea nevoie ca să se excite?

Gentry stătea ca mort, ca un copil bosumflat. Cum pot să-i excit pe amândoi simultan? îl trecu un fior prin aerul cald al serii, pentru că îşi dădea seama că întrebarea sa era falsă, că ştia răspunsul, că singura întrebare adevărată era dacă voia să plătească prețul...

- Gata! Luminile!

- *Sunset City,* scena cincizeci B, dubla unu...

- Porniți!

- Motor!

- E adevărat că blondele se distrează mai bine? întrebă, găunos, Gentry din umbră.

Velva râse, scutură din cap, scoțându-şi minunat în evidență părul auriu în timp ce plutea în fața unei serii de explozii de stele roşii, albastre şi verzi.

- încercăm, răspunse ea. Ne străduim.

- Aş vrea să simt ce simți tu acum, zise Gentry, sec, cu figura ca o mască impasibilă.

Dar scena urma să fie filmată aşa, cu Velva în câmpul vizual. Pot chiar să-i dublez replicile mai târziu... dacă reuşesc să scot ceva mai bun de la el... Şi ştii cum, *nu-i aşa?*

- Of, Doug, eşti atât de solemn, atât de acru!

Sute de stele sclipitoare dansau în spatele Velvei, într-o noapte electronică pustie, pe când ea se uita la Gentry, cu ochii de nimfă ai unei regine a prăvăliilor din Kansas, cu inocență în căldura din inocență.

- Poate reuşeşti să mă faci să zâmbesc, zise Gentry cu o voce de homosexual amărât - asta *trebuia* să fie dublată. Vrei să încerci?

- Pari un bătrân excitat.

Dar reuşi să spună asta minunat, devenind o adolescentă cochetă, în spatele ei, zeci de floricele de lumină îmbobociră pe câmpul negru al panoului electronic.

- Si bătrânii excitați au nevoie de dragoste, spuse Gentry, dar vocea lui ajunse *după* replică, în loc să o urmeze, transformând-o într-o văicăreală murdară, cum nu trebuia să fie.

Era cea mai bună interpretare a Velvei şi cea mai proastă a lui Gentry. Pot s-o salvez cu o dublare, gândi Paul, dar scena de dragoste ce urma n-avea cum să iasă. Trebuie să scot ceva de la Gentry... Trebuie... trebuie...

- Of, eu nu cred că eşti bătrân, Doug.

- Dar crezi că-s excitat.

- Nu esti? întrebă Velva.

Si deveni ca orice fată care chinuieşte un bărbat între două vârste cu un vârf de limbă roz printre dinți, cu un zâmbet timid, inocent, cu o subtilă apropiere a sfârcurilor încărcate electric de pieptul lui.

- Nu ți-ar plăcea să mă pipăi? N-ai vrea să mă săruți?

Florile de pe panou explodară în fântâni multicolore de lumină, care se întinseră într-o serie de străluciri de curcubee în spatele ei. Doamne, ce chestie tare!

Paul îl văzu pe Gentry crispându-se, cu umerii prăbuşiți, retră-gându-se de lângă Velva, dar se afla în afara cadrului şi nu afecta imaginea filmului.

- Da, mi-ar plăcea să te sărut, orăcăi Gentry groaznic.

- Bine, răspunse Velva şi se aplecă spre el, acoperindu-i fața cu coroana aurie a părului. Hai să ne închipuim că suntem un băiat de fermă şi prietena lui la un bâlci din Kansas.

Panoul electric deveni negru o clipă, apoi un curcubeu se arcui din stânga peste el, completând curcubeul de deasupra lor, în timp ce Gentry îşi mişcă şovăielnic mâinile pe spatele ei, acceptându-i sărutul.

Rămaseră astfel un moment, ceafa Velvei acoperind cadrul, în timp ce curcubeul din spatele ei se extinse în jos, pe câmpul negru al panoului, devenind o auroră boreală, ce lumina sărutul, ca un poster de frizerie.

Apoi, tot trupul lui Gentry se zbătu, iar mâinile îi căzură prosteşte în lături.

- Tăiați! strigă Paul.

Velva se desprinse şi-i zâmbi cu o strălucire ireală, luminată de fulgere roşii, albastre şi galbene, ce fragmentau cerul cu curcubeu al panoului. Gentry se şterse la gură cu dosul palmei.

Patru ochi se ațintiră asupra lui Paul, capturându-l într-un triunghi de tensiune sexuală. Cei ai Velvei, blânzi, plini de

dragoste, şi cei ai lui Gentry, arzând de durere. Paul se temu pentru completarea finală a acestei geometrii a poftei în inima filmului său. Se temea, simțea inevitabilitatea cumplită a destinului care-i unea, un destin al cărui final, Velva îl prevăzuse şi-l scuzase.

în spatele lor, rețeaua de becuri se întunecă, apoi explodă într-o ciupercă stilizată, de foc nuclear.

înfăşurată într-o mantie de-un albastru-deschis, care-i ascundea părul, figura şi personajul, Susan se simțea ca un conspirator al nopții când îl lăsă pe Bill s-o conducă prin mijlocul aglomerat al Bâlciului Lumii Oamenilor. Cu vibrații interioare profunde, treceau printre oameni ca nişte membri mascați ai familiei regale, care se strecurau la o întâlnire nocturnă. Energie, trupuri, miros de oameni, nori de fum de drog, electricitate karmică şuierau şi învăluiau acele personaje, uraganul destinului bătând în jurul celor două centre secrete ale vidului.

în negura nopții, plutea ceva în aer, o încordare dementială, de parcă ora aceea era culmea unui conflict de forțe cosmice în sufletul colectiv al festivalului. Simțea nebunia drogului în gloată, ecoul dulce-amar al pierdutei Veri a Dragostei, dar, în urma acestora, se târa şi aştepta momentul să sară şi să-i găurească pielea cu descărcarea sa statică aceeaşi fiară întunecată care sărise din mijlocul Verii Dragostei pentru a devora the Haight, într-o noapte lungă de iarnă, cu cocaină, heroină şi moarte. Simțea că stă în ochiul liniştii unui uragan, un vid din centrul furtunii dezlănțuite.

Trecură prin mulțime, prin curtea goală a Forumului Poporului şi pătrunseră într-un cort mic. Barry Stein şi Ivan Blue şedeau alături pe un pat pliant, fumând nervoşi o țigară cu marijuana, înconjurați de aura albastră a tensiunii, străbătută de fulgerări galbene de ațâțare. Ecoul Verii Dragostei era puternic în ei, dar Susan simțea fiara gâfâind la intrarea în cort.

- Mă bucur să vă văd, zise Blue, întinzându-i lui Bill ţigara, pe când nou-veniţii se aşezau pe scaune pliante lângă pat. Să pregătim programul final cât mai bine posibil, fiindcă treaba s-a complicai puţin.

- Da? făcu Bill, pasându-i ei chiştocul.

Susan trase iute un fum, parcă respectând un ritual. Ceva o făcea să-şi ţină gluga în jurul capului, să-şi păstreze vibraţiile în esenţa fiinţei sale, o făcea să stea acolo, izolată de-forţele ce o înconjurau în tăcere.

- Trebuie să ştim exact când vom începe, când va trebui să cântaţi „Lumi noi, în locul celor vechi", zise Stein.

în spatele tensiunii din vocea lui se afla ceva: vinovăţie sau teamă, ceva ascuns care întuneca marginea aurei sale spre un ultraviolet strident. Susan auzea afară lătraturi tăcute în noapte.

- De ce? întrebă timid Bill, orb în faţa făpturii care bântuia pe lângă cort. Credeam că declanşarea acestei chestii va fi marcată de cântecul nostru. Ce importanţă are clipa exactă în care începem să cântăm?

Stein şi Blue schimbară iute priviri, aura lor se întunecă, ajunse complet neagră în momentul întâlnirii privirilor, şi tocmai atunci, fiara pătrunse în cort.

- Hmm... modul în care am planificat... trebuie să existe nişte acţiuni preliminare înainte de a ataca scena, deci vom fi... ah... obligaţi să pornim cu zece minute mai devreme de semnal, după spusele lui Chris...

- Chris?

Ascundeau ceva. Exista un vid negru în miezul celor spuse, o nesiguranţă interioară, pe care o fereau de Bill - şi încercau s-o ascundă şi faţă de ei înşişi. Bill păru să se prindă şi el.

- Cine-i acest Chris? întrebă el, mai tăios.

- Tipul care conduce acţiunea... spuse Blue, stânjenit.

- Credeam că voi...

- O, Comitetul de Acțiune Revoluționară răspunde de toate, interveni Stein. Dar l-am adus pe Chris să... conducă trupele. El este... hmm... s-ar putea spune un profesionist.

- Cunoaşte mult mai multe despre tactica lucrurilor astea decât noi, mărturisi Ivan'Blue, zâmbind slab, bolnăvicios. Trebuie să apară în orice clipă.

Bill înclină din cap şi se relaxă, liniştit, dar Star văzu vidul extinzându-se tot mai mult, deschizându-se ca o floare a răului, pentru a domina realitatea, devenind centrul invizibil al punctului de pivotare al furtunii, un vid care umbrea totul. Se temeau de omul acela, dar depindeau de el. îi respectau puterea, dar nu aveau încredere în el. El stătea în centrul tuturor lucrurilor, dar ei nu ştiau cine este.

Simți prezența vidului în afara cortului, oglindit de inima întunericului din interior. Simți cele două prezențe întunecate apropiindu-se, pe când valurile de energie neagră loveau membrana subțire dintre ele, pe când ceva dur şi puternic, amenințător, izbucni afară, în noapte.

Apoi, intrarea în cort fu deschisă brusc şi două siluete păşiră înăuntru: Ruby Berger, cel de-al treilea membru al Comitetului de Acțiune Revoluționară, şi... şi... şi...

O siluetă masculină dură, puternică, năvălind în cort în urma unui val de energie violentă - o prezență care-i izbi ființa cu radiații puternice, un personaj care domină imediat totul.

- Acesta este Chris Sargent, îl prezentă Ruby Berger, şi totul se scurge imediat prin ea..

Chris Sargent. Tigrul uman ce se plimba prin petrecerea lui Jango, radiind moarte iminentă. *Chris Sargent.* Cu ochii arzând, cu muşchii încordați ca nişte otgoane întinse, cu valuri amețitoare de energie criminală, ce umpleau aerul din jurul lui de-o durere teribilă. *Chris Sargent.* Ticăind în fața lui Jango ca o bombă umană gata să se declanşeze, cu un cancer mâncându-i sufletul, *Chris Sargent.* Stând în fața ei

cu o poftă în minte, amestecată cu furie frustrată, un monstru demn de milă în durerea lui copleşitoare. *Chris Sargent.* Rupându-i hainele şi violând-o ca un animal, cu căldura respiraţiei lui şi frenezia sărmană a trupului. *Chris Sargent.* Te bucuri făcârtdu-ţi treaba, oricare ar fi ea. Nu eşti chiar atât de rău pe cât pari. Par cu adevărat rău? Sărmane copil, eşti atât de derutat! *Chris Sargent.* Trupul lui sub al ei, acceptând dragostea ei tandră cu o blândeţe neaşteptată, copilărească. *Chris Sargent.* Dormind cu un zâmbet pe buze în timp ce ea părăsea camera cu o oră înaintea zorilor.

Chris Sargent, prezenţa întunecată din centrul furtunii, creatura căreia tâmpiţii ăştia îi încredinţaseră soarta lor, un vulcan de forţă pură. Totuşi... totuşi...

Bill se ridică în picioare, cu trupul încordat într*o ideogramă a. urii, vibraţiile sale străbătând aerul ca dinţii ascuţiţi ai unui ferăstrău.

- Ne-am cunoscut, se răsti el.

- Da? mormăi Sargent.

- Da.

Bill făcu iute doi paşi spre el, iar Sargent se aplecă uşor, cu muchiile palmelor îndreptate în faţă, ca două lanîe ucigaşe, cu o schimbare subtilă a poziţiei, dar atât de bruscă şi de sigură, încât Bill dădu înapoi, jar clipa se cristaliză într-o geometrie a morţii abia amânate.

în timp ce Horvath rămase aşa, înfruntând o maşină criminală care-l putea face bucăţi înainte să reacţioneze într-un fel, Susan se mişcă tot atât de iute ca şi Sargent, aruncându-şi pelerina cu un gest deliberat dramatic...

- Bună, Chris, zise ea.

Sargent se întoarse în direcţia mişcării, a sunetului, dar rotirea sa se încetini când o văzu, dominând deodată cortul cu prezenţa ei.

- Salut, răspunse, cumpănit, Sargent.

Răceala răspunsului păru să-l plaseze pe aceeaşi lungime de undă cu Susan, să se hrănească din prezenţa acesteia, să stabilească o legătură reciprocă, lăsându-l pe Horvath în afară, privind spre ei.

- Eşti nervos? întrebă Horvath, forţându-şi trupul într-o simulare de relaxare, alunecând într-o comportare obişnuită, ce-l salva să devină radical, dar care nu corespundea sentimentelor sale.

- Am o mulţime de treburi pe cap, mormăi Sargent. Trupele astea nu-s uşor de ţinut în frâu. Deci, te rog să nu te mişti brusc pe lângă mine. Următoarea mişcare de felul ăsta s-ar putea să fie şi ultima.

Horvath se aşeză, neştiind să ia afirmaţia drept o lăudăroşenie de mascul sau o recunoaştere a unei stări de lucruri. Poate amândouă, gândi el. Gagiul e un asasin. Am trecut cumplit de aproape de moarte, probabil aşa cum a trecut Jango la petrecere. Iar Susan ne-a salvat pe amândoi. Simţi brusc o străfulgerare de empatie, o uşurare a durerii amintirii din noaptea aceea - acum înţelegea prea bine de ce-i oferise lui Sargent carnea ei.

- Pulaski a strâns echipa de incendiatori, spuse Sargent către Stein şi Blue. De îndată ce începe numărătoarea inversă, vom.fi gata să-i dăm drumul. Când o s-o faci, Horvath?

- La douăsprezece şi un sfert, răspunse Horvath, mecanic.

Echipă ele incendiatori?

- Bill, nu cred că ar trebui să ne amestecăm, interveni Susan.

- Ce?

- Isuse!

Ruby Berger şi Ivan Blue îşi scuturară capetele, exasperaţi. Barry Stein deveni foarte atent. Horvath se uită la ea surprins, apoi îl văzu pe Sargent privind când la ea, când la el.

- Ce s-a întâmplat, copile?

Ochii ei verzi arătau ciudat - nu speriați, ci distanți, sticloşi.

- Nu-mi plac vibrațiile. In chestia asta e karma rea...

Ochii ei febrili, lucitori. Ochii lui Star.

- Problema nu mai depinde de voi, zise Sargent, privind-o cu răceală. La douăsprezece şi cinci încep acțiunile de diversiune, iar când începeți cântecul, pornim. E prea târziu să dați înapoi. Roțile s-au pus deja în mişcare.

- Da, roțile s-au pus deja în mişcare, repetă Susan, iar tu nu le poți opri.

- Te simți bine, copile?

- Trebuie să-ți faci treaba, oricare ar fi ea, nu mi-ai spus aşa, Chris? întrebă Susan. Iar eu ți-am zis să încerci treaba mea şi să vezi dacă nu-i mai bine. E necesar să faci chestia asta *cu adevărați* Nu poți s-o opreşti, Chris. Dar putem s-o oprim împreună.

Sargent roşi, apoi izbucni:

- Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti, doamnă!

Dar Horvath simți că ştia, că Susan îi nimerise un punct vulnerabil inimaginabil. Ce se întâmplă aici? Despre ce-i vorba?

- Vom vedea, zise Susan. Fă-ți treaba, iar eu o voi face pe-a mea, şi vom vedea dacă va fi întuneric sau lumină.

își puse pelerina, îşi trase gluga peste umeri, lăsându-şi fața liberă, şi se întoarse spre intrarea cortului.

- Unde te duci? întrebă Horvath. Te simți bine?

II pironi cu ochii ei verzi, iar o clipă bărbatul rămase iar în ceața dimineții, simțind puterea incomensurabilă, transcedentală, valurile de energie ce păreau a sclipi în aerul dintre ei.

- Unde mi-e locul, copile, răspunse ea. Unde trebuie să mă duc.

Deodată, pentru el deveni Star, iar prezența ei fu copleşitoare.

- Susan, nu poți să te duci acolo, eşti bolnavă, o imploră Horvath, dar nu simți nici o convingere în vorbele sale, nici o siguranță că ştia ce spune sau de ce spune acele cuvinte.

- Trebuie să mă duc. Trebuie să fiu acolo. Stil asta, Bill. Stii.

> î

- Vorbeşti despre ceva ce nu-i real, izbucni el. Nici măcar nu ştii cine eşti!

Ochii ei părură să privească prin el, într-un spectru al realității pe care doar ea îl vedea. Nebunie sau judecată sănătoasă dincolo de cumpătare - cum să deosebească un orb roşul de galben sau un surd un sunet ascuțit de unul fals?

- Stiu cine sunt, replică ea, şi ştii şi tu.

Apoi, subit, redeveni Susan şi-i zâmbi şiret, jucăuşă.

- Orice se întâmplă e real, zise ea. Tu ai spus asta, ții minte?

Apoi dispăru din cort, lăsând pânza să cadă după ea. Horvath se uita la spațiul gol în care fusese Susan, s.trăpuns de vibrațiile absenței ei.

- Ce mai consoartă ai! zise Sargent, blând, aproape cu tandrețe.

- Mda, răspunse-Horvath, revenindu-şi lent din ceea ce părea acum 9 transă produsă de LSD. Mda.

Rahat! Ce-am lăsat-o să facă? Se grăbi să iasă din cort, ştiind dinainte că nu o s-o vadă. Se dusese în mulțimea nesfârşită, ce clocotea în Bâlciul Lumii Oamenilor, se dusese în furtuna propriului ei destin. Aşa cum ştia el că o să facă.

Poate, după cum spusese ea, acolo unde trebuia să fie.

Cu muşchii dureroşi de atâta încordare, Paul Conrad stătea în fața cameramanului, cu atenția concentrată în

conul alb al luminii reflectoarelor, sperând, fără nici un motiv, că va obține dubla şi că va isprăvi.

- Nu-i o noapte sălbatică? întrebă Velva, şi intensitatea vorbelor ei îl făcu pe Paul să tresară, ca un star pe cale să se nască. Mă simt de parcă aş fi pe 4 iulie!

În spatele ei se afla un şir de tarabe şi standuri pictate într-un amestec trăsnit de aiureli psihedelice, în verde, roşu, galben, purpuriu: un cititor în cărți, un stand de cleştişori pentru ținut chiştoace, un vânzător de strasuri, un chioşc de ziare underground şî cărți de benzi desenate. Grupuri de oameni treceau prin cadru, uitându-se la produse, privind la camera de filmare, cu pumnii încleştați. Dar nu stricau filmarea, pentru că imaginea fusese focalizată asupra Velvei şi a lui Gentry. Aceştia se plimbau lent prin fața fundalului, care apărea doar ca o abstracție vagă de culori strălucitoare şi forme ce se mişcau încet. Dacă Gentry nu s-ar fi dovedit o jigodie, filmarea ar fi fost bună.

- Iar eu mă simt ca la Mardi Gras în New Orleans, zise Gentry, greoi, cu ochii morți, ca două găuri. Beat turtă, cu o doamnă minunată pe care am întâlnit-o pe stradă!

Râse, sau scoase un fel de croncănit ce aproxima un râs.

Velva râse şi ea, după cum cerea scenariul - era râsul unei tinere după ce făcuse sex, un râs dulce şi erotic, pur, curat. Îl apucă voioasă din spate, frecându-şi sânii de umerii lui, muşcându-l de lobul urechii. Gentry îngheță ca o curvă ce se pomeneşte sodomizată într-un metrou. Înfiorător! De-a dreptul infernal!

- Tăiați! Stingeți reflectoarele! Nu facem nimic aşa!

Reflectoarele se stinseră, sfărâmând cercul magic, iar lumea exterioară pătrunse în vidul din conştiința lui Paul. Formele vagi ce se mişcau pe fundal se transformară în şuvoaie omeneşti din jurul zonei de filmare, năpustindu-se asupra tarabelor şi a corturilor, a domurilor cu fațete ireale şi a clădirilor, ca din benzile desenate,-care formau malurile

râului de omenire trotilată. Cu adevărat o noapte sălbatică, gândi Paul. Aerul e plin de nebunie. Un grup de adepți Hare Krishna, cu capetele rase şi robe de-un portocaliu-pal, dansa şi cânta în sunetul talgerelor şi al tobelor, cu ochii ațintiți asupra peisajului unei alte planete. Zeci de puşti drogați le urmau parada. Şase negri tineri, cu coafuri afro şi priviri furioase, trecură printre ei ca o formație militară. O fată grasă mergea cu pieptul gol şi ochii sălbatici prin mulțime, chicotind şi agitând o pană de papagal. Ciudați şi țicniți. Echipa de reportaje făcea, probabil, filmări nemaipomenite.

Iar eu obțin doar rahat!

Velva veni spre el, strălucitoare, fără să dea vreun semn de tensiune sau de oboseală, ştiind că lucra la un nivel pe care nu-l atinsese până atunci, sigură pentru prima oară de ceea ce făcea. Doamne, chiar şi mediocritatea lui Gentry ar fi fost suficientă acum, cu voltajul ei! Dar mediocritatea părea de neatins pentru Gentry, în noaptea aceea. Rămăsese singur în locul în care fusese cercul de lumină, privind nervos, dincolo de cordonul de paznici, la carnavalul nebunesc, retras în sine, plângându-şi de milă - un ratat.

- Nu-s eu de vină, nu? întrebă Velva, cu sinceritate.

Da, era o profesionistă. După ce o regulase, simțise o reală plăcere să lucreze cu ea, îi dăduse o siguranță falsă, determinând-o să joace la un nivel pe care doar un sentiment de certitudine îl justifica. Fusese cea mai bună Velva care putea fi şi se dovedise mai mult decât potrivită. Regulându-mi interpreta principală, am ajuns s-o respect mai mult şi am obținut un material mai bun. Fără doar şi poate, metoda asta de a face film n-o înveți în şcoală!

- Nu, n-ai fost tu.

Se uită spre Gentry şi-i observă privirea furioasă şi mohorâtă. Gentry îngheță şi se uită în jos.

- Mai bine aş acorda atenție problemei numărul unu, zise el, întorcându-se spre Gentry.

Velva îl sărută pe gură ca un star şi-şi frecă dosul palmei de prohabul lui, când cele două traiectorii se intersectară.

- Du-te, îl îndemnă ea, o să am eu grijă...

Paul văzu gestul înregistrat de ochii lui Gentry ca o durere fierbinte. Nu mai putea să-şi ascundă cele întâmplate. Realitatea cu care se confrunta se afla în fața lui.

- Văd că voi, porumbeilor, vă distrați de minune, mormăi Gentry. Regizorul regulează interpreta principală prin tufişuri, iar interpreta principală se dă la regizor în fața echipei. Exact ca într-un roman vulgar al lui Harold Robbins.

Paul roşi, se înfurie, apoi se căi neştiind ce să zică.

Mânia lui Gentry dispăru.

- îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta. Ştiu că nu mă descurc, dar mă simt cam deprimat în seara asta.

Paul nu-şi dădea seama dacă-i vorbea cu sinceritate sau cu viclenie. *Acum* joacă!

- Cum să interpretez un bărbat care tocmai s-a culcat cu cineva şi i-a făcut plăcere, când mă simt atât de devolat? Există o limită a ceea ce poți să faci.

- N-ai încercat prea mult să te apropii de limita aceea, zise Paul, cu atenție. Iți cer doar puțin profesionalism.

- Iar eu îți cer puțină înțelegere, Paul. Puțin sprijin din partea regizorului meu. Nu-i rezonabil?

- Ba da, răspunse Paul.

Gentry e un geniu în a mă face să mă simt ca un căcat, gândi el. Velva se freacă de mine în fața lui, iar eu o las. Nu pot admite să intervină între mine şi Gentry ceea ce este între mine şi Velva. Are o problemă, şi eu îl las să şi-o rezolve singur. Pentru că eu sunt problema, dar nu vreau să recunosc. Dacă nu încerc să rezolv treaba o dată pentru totdeauna, filmul nu va avansa deloc.

- Cred că ar trebui să ieşim din mulțime pentru cinci minute şi să lămurim lucrurile, zise Paul.

- Aşa cred şi eu.

- Pauză zece minute, strigă Paul, apoi trecu împreună cu Gentry pe lângă Harv Friedman, pe lângă Velva, care-i aruncă o privire înțelegătoare, ce-l făcu să tresară, apoi prin cordonul de pază în maelstromul mulțimii.

In preajma lui, se iviră numeroase trupuri, frecându-se de el -un şold de bărbat, un sân de femeie, un genunchi, o bucă. II înconjurară tot felul de chipuri - râzând, mârâind, vorbind, privind, bărboase, păroase, frumoase, urâte şi drogate. Ca într-o oră de vârf în metroul din New York, dar cu mai multă varietate şi cu un simțământ de energie aleatorie în aer, care putea exploda oricând, în orice direcție. Gentry se ținea aproape, cu privirea pironită înainte, cu trupul închis în sine, lipsit de simțul străzii pe care-l are newyorkezul, şi evident măcar un pic speriat.

Paul îşi făcu loc pe strada aglomerată către şirul de tarabe şi dughene, apoi se strecură dincolo de ele, în întunericul ciudat de calm din spatele realității de fațadă a bâlciului. După ce se depărtară vreo douăzeci de iarzi de balamucul din mijloc, laturile din spate, întunecate, ale dughenelor blocară zgomotul, freamătul şi lumina promenadei, ca un crenel de umbre. Aici nu era altceva decât o pajişte veştedă, cu iarbă uscată, foşnitoare, ce se întindea spre Sud, într-o extindere pustie către îngrăditura zonei de siguranță, o viziune a unui lagăr de concentrare cu sârmă ghimpată şi lumini strălucitoare, aflat departe, la poalele dealului. Din acea perspectivă, artificialitatea zonei de securitate şi panglica de lumini, de zgomot şi de oameni a bâlciului ieşeau în evidență ca nişte anacronisme ireale în întunericul nopții de țară. Blândețea brizei făcea iarba să fâşâie fantomatic.

- Ştim amândoi despre ce-i vorba, mi? întrebă Paul.

- Lămureşte-mă tu, Paul. Tu eşti regizorul, zise Gentry.

Si rămase cu o mână în şold, privindu-l pe Paul cu ochi lucitori, de animal. Paul trebui să se uite prin ei, la întunericul nopții, pentru a-si păstra expresia.

- De ce... de ce nu-mi mărturiseşti ce ai pe suflet?
- Ți-am mai spus, îți aminteşti? Şi n-ai acceptat. Iar apoi, tu şi mica domnişoară Rază-de-soare m-ați făcut de râs în fața tuturor. Cum te aştepți să joc rolul iubitului acelei ființe, când întreaga poveste mă înnebuneşte?
- Folosindu-ți profesionalismul.
- Profesionalism? Ți-ai regulat interpreta, iar îndrumarea ei ai transformat-o într-un spectacol public, şi-mi vorbeşti *mie* despre profesionalism? Asta-i profesionalism?
- Este şi nu este. Adică e necesar să... adică...
Gentry zâmbi - un gest în acelaşi timp omenesc şi vicios, plin de înțelegere, dar si cu un început de triumf.
- Ai regulat-o ca să fie fericită, fără să consideri că ai făcut chiar un sacrificiu, nu?
- S-ar putea zice şi aşa, recunoscu Paul.
Ai putea spune că am făcut-o pentru film, dar şi pentru propria-mi plăcere egoistă, fiindcă o plac şi mă simt mai bine când se simte şi ea bine, şi probabil că ai avea dreptate în toate privințele.
- Nu-ți rămâne decât să-ți joci cartea care ți-a fost împărțită.
- Asta-i sfatul tău ca regizor?
- Da.
O spirală de vânt răsuci iarba în jurul lui Gentry.
- Bine, zise el încet. Cărțile pe care le am spun.că-s nebun de dragul de a-ți strânge sula în gură, şi nu mă pot opune acestei dorințe. Nu-i ceva rațional, e o nevoie, şi până n-o satisfac, nu-ți voi fi de folos.
îl privi pe Paul drept în ochi, iar dincolo de disperare exista calcul, şi dincolo de calcul, patimă.
- îți garantez asta!
Paul se uită în întuneric.
- Te cred, răspunse el calm.
- Şi atunci ce facem?

Paul râmase acolo, în lumea crepusculară, stranie, din spatele existenței şi strălucirii bâlciului. Se gândi cât de iute şi de departe ajunsese, ținând cont de unde pornise, şi cât de uşor se putea prăvăli înapoi, în coşmarul disperat al mediocrității hollywoodiene, dacă nu reuşea să facă filmul, cât de permanentă şi de definitivă ar urma să fie cea de-a doua sa condamnare la iad. Şi cât de bine prevăzuse Velva acest moment, iertându-l anticipat pentru ceea ce avea să facă. Iar el ştiuse că acest moment se apropia, cu toată ignoranța Iui voluntară. Se gândi că viața îi scăpase de sub control de când avusese de-a face cu Jango Beck şi cu proiectul ăsta nebunesc. Dar că viața lui îşi lărgise aria, devenind mai palpitantă decât îşi imaginase vreodată. Si că nu avusese nici o şansă să evite acest moment, că parametrii sorții sale îl privaseră de orice posibilitate de a decide.

Iar asta era o scuză jalnică.

Gentry se îndreptă spre el, ca un instrument al destinului. îşi agita limba în gura deschisă. Lui Paul îi tremurau picioarele. Gentry se opri în fața lui, surâzând, cu ochii strălucind de triumf.

- Nu te speria! N-ai nimic de făcut, doar să nu mă opreşti.

Apucă toarta fermoarului cu grijă, între degetul mare şi arătător.

- Dar nu mă vei opri, nu-i aşa, Paul?

Şira spinării lui Paul se transformă într-o coloană de gheață. Zgomotul fermoarului ce se deschidea i se păru nefiresc de puternic, de ireal. Se uită fără să vrea la chipul lui Gentry, ce lucea fericit, cu gura deschisă într-o blândețe languroasă, ieşind lent din câmpul său vizual ca turnul unui submarin care aluneca încet sub valuri. în locul capului lui Gentry, văzu o rafală de vânt agitând iarba uscată, ca o mână de fantomă ce mângâie o catifea...

Privi în gol undeva, la o distanță medie, pe cărarea vântului ce alerga pe catifeaua ierbii, când simți şocul rece al mâinilor trăgându-i carnea blegită în aerul nopții.

îl auzi pe Gentry oftând, apoi simți atingerea uşoară, umedă a limbii şi buzelor, după care, imagini din amintire ale unei guri de femeie - gura lui Sandy, gura Velvei - țâşniră din vintre către ochii minții şi se reîntoarseră, completând circuitul inexorabil. îl simți pe Gentry gemând, ca o vibrație a propriei sale cărni, se simți el însuşi trezindu-se, îşi simți sula reacționând protoplasmic la gura aceea anonimă, precum iarba ce se mişca sub bătaia vântului, dincolo de controlul său conştient.

Nimic nu putea opri răspunsul cărnii - nici concentrarea privirii asupra ierbii ce se vălurea, nici întunecimea perlată a cerului, nici zgomotul bâlciului depărtat, nici disprețul de sine, pe care-l simțea ca un val, după valul de plăcere fizică ce-i curgea prin nervi şi exploda ca vâlvătăile pe cerul nocturn al creierului său. Gura aceea era expertă, moale, pricepută, blândă şi sigură. Rădăcina lui tresărea, ardea, cuprinsă de-o plăcere animalică, pe care n-o putea reține. Geamătul nedorit al lui Paul se auzi în aerul cald al nopții.

Gentry mârâi încântat şi-i împinse brusc gura înainte printr-o răsucire a capului, făcându-l pe Paul să strige, cuprins de extaz fizic. Gentry sugea şi lingea cu o frenezie crescândă, forțând carnea lui Paul să continue, împotriva protestului răcnit de mintea lui. Prin creierul lui Paul fulgerau, imagini - figura Sandrei dimineața, zâmbetul înțelegător al Velvei, ochii triumfători ai lui Gentry. Se trezi că trupul i se mişca în ritm cu umezeala aceea moale, de parcă ar fi făcut dragoste cu o femeie. Nu mă vei opri, Paul, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Tortura din minte lupta cu plăcerea trupului, îmboldind, insistând, topind durerea şi plăcerea într-o spumă sângerie de senzație pură. încordarea luptei doar adăuga intensitate

plăcerii fizice, vinovăția îi dădea gust cu o suferință dulce-tensionată, până când totul se dizolvă într-o membrană vibrândă de extaz fizic pur, căruia îi cedă, în final, lăsându-şi corpul să răspundă, ca o făptură fără minte, doar din nervi şi carne, chemării ritmice a gurii lui Gentry.

Țipă în noapte şi totul explodă prin el, fulgerare după fulgerare de plăcere trupească, din rădăcina ființei sale protoplasmice, spasm după spasm de tensiune eliberată şi scârbă de sine, val după val ce trecea prin el, lăsându-l, în final, cu genunchii tremurând, aplecat uşor înainte, uitându-se în jos spre capul lui Gentry, urmărindu-l pe acesta cum freamătă şi înghite, de parcă ar fi vrut să-i sugă ultimul strop de substanță.

Gentry trecu la un ritm lent, languros, apoi lăsă cu blândețe sula lui Paul să-i alunece din gură. Privi în sus cu pleoapele grele, apoi răsuflă adânc, convulsiv. Trupul lui Paul ardea de-o căldură dulce. O bulă neagră de scârbă îi explodă în gât. Zâmbind, Gentry se ridică în picioare, cu buzele umede, cu ochii încețoşați, încărcați de pace şi mulțumire.

- N-a fost chiar atât de rău, nu? întrebă el.

Paul se înfioră, în lumina slabă şi zgomotul bâlciului, şi conştiința îi reveni, îndurerată, confuză, din lumea crepusculară a ruşinii ascunse. Alunecând din umbră în lumină, dar fără să evadeze.

Se uită la ceas - o mişcare obişnuită transformată într-un gest de exorcizare.

- Avem de terminat o dublă.

Zâmbetul cald al lui Gentry, o tresărire în vintre, o străfulgerare în amintire.

- Sunt gata, Paul. Acum sunt gata.

Star trecu prin curtea goală, cu perne risipite şi cu estrada abandonată, semne ale forței comune puse în mişcare şi scăpate de sub control, apoi ieşi din Forumul Poporului în realitatea oamenilor.

Lumea se înghesuia atât de tare pe promenada principală din Bâlciul Lumii Oamenilor, şuvoiul fiind atât de iute şi de curgător, încât avu impresia că s-a cufundat într-o mare clocotitoare de proto-plasmă, un organism uriaş ce se ridica împotriva parametrilor exteriori ai propriei sale fiinţe, transformându-i forma, emoţiile şi energia într-un flux continuu.

Singuri, perechi, în grupuri mici şi triburi, puştanii rătăceau de colo-colo, de-a lungul bâlciului, într-o ceaţă de uimire, drog şi descoperire, zgâindu-se la domuri şi la jucăriile psihedelice ţicnite, întâl-nindu-se, salutându-se, împărţind vin şi droguri, trotilaţi de irealitatea serii minunate de vară.

Se mişcau prin matricea de adolescenţi, pe unde liderii vârstnici mai trecuseră şi înainte. Pentru aceştia, festivalul reprezenta o versiune pe ecran, în tehnicolor, a amintirilor despre Vara Dragostei care nu existase niciodată, o Haight Street a minţii, mai mare, mai înzorzonată decât fusese în realitate. Erau nişte evadaţi din era scurtă de aur a istoriei, preocupaţi de cauza pierdută şi dornici să fie iar un popor.

Prin mulţime, treceau motociclişti, în urma unor valuri de radiaţie neagră. Surfişti aurii alunecau fără efort din vâltoare în vâl-toare, fiind amabili unii cu alţii. Consumatori de cocaină îşi croiau drum prin carnea vie, cu vibraţiile lor moarte. în trupul mulţimii, se iveau centre de înţelegere. Si centre de iubire. Centre de plăcere şi centre de durere. Centre de speranţă şi centre de disperare.

Star era una cu marea în care înota, cu vibraţiile prinse în man-dala destinului, în valul mereu schimbător, dar mereu acelaşi, al.sorţii, pe când trecea prin lumină şi întuneric, prin carne şi timp, transformând şi metamorfozându-se.

Ea se plimbă prin mulţime, căutând puncte de sprijin, momente mari şi mici, ce acopereau interfaţa dintre iubire şi durere, speranţă şi disperare, pe care greutatea unui fulg le

putea aduce în lumină sau în întuneric. Pot schimba doar ceea ce ating, ştia Star. Oricine poate face asta. Mai mult nu e posibil.

Un băiat cu barbă rară o recunoscu şi o privi neîncrezător. Ea ii atinse braţul în trecere, îi prinse privirea uimită, fulgeră o rază de soare doar pentru el, ochi în ochi, carne în carne. Băiatul plecă mai departe ceva mai deschis. Un uriaş încruntat, în uniforma îngerilor Iadului, îi oferi o ţigară cu marijuana de parcă ar fi fost un căcat, aşteptându-se să fie refuzat, ca să găsească pe moment asupra cui să-şi focalizeze urace-l bântuia. Star zâmbi, luă ţigara, trase din ea şi i-o puse înapoi între buze, ca un gest prietenesc de primire şi înapoiere. O mână grăbită o împinse în sold în timp ce trecea prin curentul aglomerat din faţa restaurantului *San Fernando Valley*. în loc să se încordeze, să se ferească, ea se frecă de mână, lăsând-o să-i aducă o căldură de-o clipă în vintre.

Se lăsă dusă de valuri de-a lungul promenadei, ca un vârtej în curent, mânată la întâmplare către Palatul Posterelor - scoica imensă, luminoasă, ce se înălţa în roşu, verde, galben şi purpuriu-străluci tor pe fondul negru al nopţii. Simţea carnea oamenilor ca pe propria-i carne. Doi amanţi se sărutau lângă ea şi le simţi dragostea. O pereche de cocainomani se împletici ca un monstru al lui Frankenstein, iar ea îi simţi durerea. Două fete zâmbiră, recunoscând-o ca fiind de-a lor.

O mână tremurătoare îi împinse gâtul unei sticle de Ripple în faţă, risipind o cantitate de vin pe bărbia ei, pe gât si pe pieptul pelerinei. Ea râse, prinse sticla, o duse la gură şi bău. De ce nu? Face parte din ceea ce suntem. Tot ce există aici face parte din noi şi tot ce-i în noi face parte din ce există aici. Si nimeni nu stăpâneşte. Nimeni nu comandă.

Of, Jango, Jango! îţi văd acum planul! Ne-ai dat drumul pe-o cale pregătită de tine, apoi ţi-ai luat mâinile de pe

comenzi şi ne urmăreşti cum încercăm să zburăm singuri. Vrei să ne prăbuşim? Sau vrei să vezi cum ne descurcăm singuri? Ştii? îți pasă? Sau eşti şi tu doar un pasager?

Ajunse la intrarea în Palatul Posterelor şi descoperi o înghesuială la uşa ghiocului uriaş, un mănunchi compact de oameni. îşi scoase capa, lăsându-şi vibrațiile să lucească puternic, să intre în armonie cu cele din jur. Energia țâşni de la suprafața trupului ei, formând o sferă de radiație fizică împrejur, intensificând înțelegerea oamenilor în relație cu ființa ei.

Aceştia o observară.

în timp ce trecea prin mulțime, în față i se deschise o cărare, apoi se închise de jur-împrejurul ei. Nu lăsă nici un siaj, nici o întrerupere în aura comună. Nimeni nu se ferea de apropierea sa, nimeni nu-i bara drumul, nimeni nu se simțea înjosit fiindcă îi permitea să intre înainte. Treceau pe lângă ea ca o perlă prin ulei.

în interiorul palatului, trei gagii cu privire sălbatică, în cămăşi militare vechi, stăteau pe pasarela circulară din vârful elicei duble de scări care urca până la marginea domului în formă de ghioc. Rampele ce se împleteau erau pline de oameni, podeaua, la fel de aglomerată, iar structura Palatului Posterelor concentra atenția tuturor asupra celor trei pletoşi în cămăşi militare. Iar aceştia o sugeau ca pe heroină.

- O să omorâm porcii scârboşi şi o să le dăm foc!

- O să dăm toată puterea poporului!

- Chiar aşa!

- Hei, ascultați! strigă cel mai pierdut dintre ei, un individ cu părul blond încâlcit şi cu țepi aurii pe față care cereau să fie raşi. Ascultați, mâine va fi ziua victoriei! Totul ne va aparține! îi vom jupui pe porci şi nu vom da nimic înapoi! Noi suntem milioane şi ei câteva sute! Jos cu zidul blestemat!

Termină cu pumnul ridicat şi cu figura contorsionată, răcnind de-i ieşeau ochii din cap.

- Futeți porcii! Tăiați-le coaiele!

Oamenii din interiorul palatului păreau diferiți de cei de-afară. Fizic, reprezentau acelaşi amestec de puşti şi bătrâni, motociclişti şi surfişti, iubiți şi ştifturi, consumatori blânzi de LSD şi drogați prăbuşiți. Erau aceiaşi, dar deosebiți, pentru că în locul acela se fonna o celulă din trupul fiarei mari, negre. Ura chema la ură, în loc ca dragostea să cheme la dragoste. Durerea chema la durere. Furia, la furie, întunericul, la întuneric. Si tot ce-i aici este egal cu tot ce-i în noi, gândi Star. Suntem ceea ce ne-au făcut schimbările.

Dar noi toți putem produce schimbări. Oamenii îndurerați ne atrag spre durere. Dacă-i lăsăm. Dacă nu ne atrage nimeni spre dragoste.

Ea însăşi se deschise către toți şi-i chemă. Simți cum chemarea creştea înlăuntrul ei, penetrând-o, simți dragostea din oameni răspunzând la trezirea din ea, în timp ce se lăsa în voia roții destinului ce-o străpungea, transformând şi fiind transformată. Lumina izgoni fiara neagră în umbră şi o făcu să se retragă tuşind şi scuipând.

- *Zdrobiți-i!*

- Omorâți-i pe ticăloşii de exploatatori!

- *Futeți-i!*

Oamenii din vârful scoicii continuau să țipe, cu fețele roşii şi venele umflate, agitând pumnii şi arătând degetul întregii lumi, dar acum deveniseră personaje de benzi desenate, revoluționari caraghioşi, care-şi agitau baloanele cu discursuri aşa cum îşi agitau oamenii-maimuță din Neolitic ciomegele. Focarul atenției oamenilor fusese atras către pământ, către lumina lui Star, ce lucea nu din vreun foişor al egoului, ci chiar printre ei.

Prezența fiarei scădea în timp ce vibrațiile ei izgoneau întunericul, iar preferința naturală a oamenilor pentru viață,

în loc de moarte, refăcu o membrană subțire de armonie. Prezența fiarei se micşoră, dar rămase. Tot ce-i aici este egal cu tot ce-i în noi. Dacă nu ne ridicăm prin schimbări, ne vom prăbuşi.

Acum era centrul mulțimii, iar cei din vârful domului doar nişte anexe. Numeroase mâini se întinseră spre ea, oamenii îi strigară numele, o atinseră, îi zâmbiră. Figurile furioase deveniră fericite. O parte dintre ele. Momentele de durere se transfonnară în momente de bucurie. O parte dintre ele. Vibrațiile blânde se răspândiră prin mulțime din epicentrul ei, izgonind bezna. O parte din ea.

Ieşi din Palatul Posterelor, iar unii îi făcură loc să treacă, alții alcătuiră un cerc mişcător în jurul ei, un cerc ce se modifica încontinuu, pe măsură ce unii oameni i se alăturau şi alții îl părăseau. Nimeni n-o împiedica să treacă, nici o presiune psihică din apropiere, agățându-se de poalele sufletului ei ca un cerşetor plângăreț. Iar ea se deschise către toți, fulgerând ca o cometă prin noapte - sigurăde orbita destinului ei prin timp şi spațiu, dar plutind în bătaia vântului cosmic.

Sandra Bayne stătea departe de lumina reflectoarelor, la zece paşi în urma lui Paul şi a camerei, cu spatele sprijinit de zidul solid al oamenilor ținuți de paznici. Dar chiar ca un observator periferic, putu să simtă bizara şi, oarecum înspăimântătoarea, tensiune dintre Velva Leecock şi Rick Gentry.

- Nu-i o noapte sălbatică? Mă simt de parcă ar fi pe 4 iulie!

- Iar eu mă simt ca de Mardi Gras în New Orleans. Beat turtă, cu o doamnă minunată, pe care am întâlnit-o pe stradă!

Privirile li se întâlneau în timpul fiecărei replici, dar reacționau miraculos - puteai să crezi că-s două persoane care abia făcuseră dragoste, nu un homo şi o regină a filmelor porno, care se urau din răsputeri.

într-un fel, Paul reuşise imposibilul, într-un fel, depăşise situația, dar era înspăimântător modul în care schimbarea din Rick şi Velva produsese o schimbare în el însuşi. Intensitatea influenței sale părea nefirească, iar puterea pe care părea s-o aibă asupra actorilor era ceva ce Sandra nu mai văzuse vreodată. Sau poate că era puterea lor asupra lui. Sau amândouă. Cei trei păreau prinşi într-un triunghi bizar. Pe două laturi ale acestuia, Paul obținea un joc incredibil din partea Velvei şi a lui Rick, (iar pe cea de-a treia latură ei concentraseră toată atenția lui asupra lor. Abia vorbise cu Velva când venise, abia discuta cu echipa de filmare, pregătind filmarea cu mormăituri monosilabice, nelăsându-şi o clipă starurile din centrul atenției, ca un leu închis într-o cuşcă împreună cu două leoaice.

Velva râdea şi se freca de spatele lui Gentry, muşcându-l de ureche. Gentry ofta şi tresărea la atingerea ei, cu ochii întredeschişi, de parcă şi-ar fi amintit atingerea trupului ei gol. Incredibil, ireal! Cum făcuse Paul asta? Cum fusese posibil?

Gentry se întoarse în brațele Velvei şi o sărută, fără să ezite, pe buze. Capul lui Paul se mişcă în sus şi-n jos microscopic, aproape imperceptibil, dezgolindu-şi dinții, cu ochii roşii, ficşi. Un muşchi de pe obraz i se zbătea.

- Eşti un bătrân murdar, dar drăguț, zise Velva.

- Şi tu, o majoretă de liceu nostimă, spuse Gentry sărutând-o din nou.

- Şi nici unul dintre noi nu-i hippiot.

Velva se uită la mulțimea de hippioți adunați în jurul zonei de filmare, le zâmbi, apoi îşi rosti replica, adresată atât privitorilor, cât şi lui Gentry:

- Nu suntem? Alergăm de colo-colo piliți şi ne giugiulim ca toată lumea.

- Atunci, în cinstea drogurilor şi a sexului! închină Gentry, ridicând un pahar fantomatic.

- Pentru Sunset City! răspunse Velva, către mulțime, după care, cei doi se prăbuşiră beți şi râzând, unul în brațele celuilalt.

- Tăiați! strigă Paul. Gata, am terminat lucrul în noaptea asta. Am făcut-o! Cu toții ™ făcut-o!

Gentry şi Velva se desprinseră unul de celălalt, dar rămaseră privindu-se foarte ciudat, de parcă ar fi avut ceva în comun... un secret, o comuniune, sau chiar... *patul?* Nu, asta-i ridicol!

Numai Paul plecă brusc, ca un om care fuge de la locul unui accident groaznic de circulație, cu fața contorsionată de dezgust şi scârbă, cu ochii arzând de-o viziune înspăimântătoare. Aproape că răsturnă un operator de sunet în timp ce alerga orbeşte către mulțimea înconjurătoare.

Sandra o luă şi ea la goană, străbătând zona de filmare în urma lui, dar, înainte de a-l ajunge, el trecu de cordonul de paznici şi dispăru în gloata nesfârşită, în haosul nopții.

Pe Paul îl înghesuiau numeroase trupuri, care curgeau în jurul lui - calde, transpirate, mirosind a frenezia nopții. O sudoare acră.

nestăvilită, se prelingea prin porii corpului său, făcându-l să emane o duhoare insuportabilă. Hainele atârnau pe pielea lui fierbinte, umedă, ca nişte zdrențe putrede într-o mlaştină din junglă. împinse şi dădu din coate fără milă prin mulțime, fugind zadarnic de miasma ce-l înconjura, ca un om care încearcă să treacă prin nisipuri mişcătoare.

Vintrele îl dureau langurosfse zbăteau încet, aşa cum făcuseră în timpul coşmarului dublei finale, perfecțiunea jocului lui Rick Gentry bântuindu-i memoria, fixând focarul conştiinței sale asupra bărbăției lui pe jumătate violate. Când Gentry oftă la atingerea Velvei, simți buzele acelea cuprinzându-l. Cunoaşterea din ochii Velvei, recunoaşterea din cei ai lui Gentry. Carnea ei pe carnea lui devenind carnea lor pe carnea lui Paul şi Sandy holbându-se dezgustător din

fundal, ca un voyeur neştiutor... Carne bântuind amintirea, amintiri bântuind carnea...

Deasupra mării de capete, Paul văzu uriaşul panou electronic. Fulgerările de modele strălucitor-colorate care se schimbau rapid unul după altul - unu! doi! trei! patru! - capturară atenția ochiului şi focalizară creierul la un anumit nivel neurologic, aşa cum plăcerea fizică din rădăcina lui îl făcuse să se mişte în gura lui Gentry ca o carne lipsită de inteligență. Paul trecu prin mulțime spre panou, pătruns de modelele hipnotizatoare, ce clipeau pe rețeaua imensă de becuri colorate.

De bunăvoie, aproape recunoscător, lăsă modelul pâlpâitor de lumini să prei^controlul asupra trupului său, să-l atragă spre panou din proprie, voință. Permise focarului conştiinței sale să curgă din vintre, prin creier, către modelul de lumini ce fulgerau, făcându-i retina să vibreze, ştergând timp şi amintiri, singur şi nesilit, predân-du-se, dornic, feedback-ului pulsatoriu dintre sistemul lui nervos şi panoul electronic.

Furtuna trosnea împrejur, iar fulgerele scânteiau între ea şi firmamentul greu, negru. Puterea o străpungea şi o înconjura. Star nu era decât o membrană între întuneric şi lumină.

Oamenii intrau si ieşeau din aura ei. Unii erau atraşi spre ea şi-i urmau traiectoria. Alții reprezentau trupuri aleatorii ce-şi continuau propriile trasee. Unii se fâțâiau la marginea câmpului ei psihic ca nişte fiare în jurul luminii focului de tabără. Star încercă să-i atingă pe toți. Trei băieți o urmau ca nişte căței, iar ea-i atinse degajat, de parcă ar fi fost vechea iubită, pe care nici unul dintre ei n-o avusese încă, şi-i văzu apropiindu-se de ceea ce ar fi dorit ei să fie. O pereche care se întâlnise doar cu zece minute în urmă trecu pe lângă ea, iar cei doi se strânseră mai mult unul lângă celălalt. Băieții

părăsiră orbita ei şi rătăciră prin haosul mulţimii, treziţi, dar fără să se mai ţină de cea care-i trezise.

Mergea pe o mare explozie de energie interioară şi văzu cum vibraţiile ei părăsiră nivelul de energie din jur, izgonind valurile de beznă. Nu se dăruise niciodată total locului în care o ducea muzica, nu se simţise niciodată atât de puternică şi de uşoară, plutind ca o pasăre dusă de vântul ce bătea prin ea, de răsuflarea universului ce-i dădea o putere nesfârşită, umplând-o cu sine însuşi.

Dar şi alte forţe se mişcau prin noapte, dincolo de lumina focului ei de tabără. Le auzea în glasul şuvoiului de oameni - o notă înstru-nată, înaltă, ca scoasă de un chitarist ce-a consumat prea multă cocaină, ca un motor încins, ca o explozie ce caută un spaţiu în care să se declanşeze. Le mirosea în câmpul electric al oamenilor care treceau -patru bărbaţi în cămăşi militare, o femeie încordată, purtând ghete cu şireturi, doi poliţişti particulari, arătându-şi uniformele şi ciomegele - ca pe un strat de ozon de violenţă. Oameni pe care nu-i putea atinge, celule ale fiarei celei mari, negre, care se sileau să regenereze în trupul poporului.

Aceste valuri de beznă pulsau prin carnea mulţimii către ea, bătăi ale unui gong înspăimântător, subsonic, auzit doar de suflete.

Spre capătul străzii, şuvoiul de oameni se strângea în spatele unui dig de trupuri omeneşti, şir după şir, rămânând înlemnit în faţa unui lucru mare, monolit întunecat, ridicat ca un enorm Stonehenge spre cer. Imagini şi modele fulgerau de-a latul imensului panou electric, ca o voce a zeului de neon, zeul morţii animate de ceasornicăria electronică, zeul care bea viaţa.

Linii intercalate de triunghiuri - dinţi de ferăstrău roşii, verzi, albaştri, galbeni - îşi croiau drum una prin alta, explodând pe ecranul semnalelor electrice în cioburi ascuţite ca nişte cuţite negre, care deveneau lănci zimţate de culori ce

atacau ochiul. O bombă atomică de desene animate se puse încet în mişcare, aruncând spirale de culori cu fulgerări orbitoare de lumină. O rachetă lansă o coadă de cocoş de foc. Toate imaginile care apăreau pe rețeaua de becuri erau explozii violente de făpturi cu dinți.

Sute de oameni stăteau în fața acelui monolit, sugându-i vibrațiile întunecate, lăsându-l să extragă din ei forța vitală şi aruncându-le-o înapoi cu violență. Aici, celulele fiarei fuseseră concentrate sub forma unei inimi obscene ce bătea. Aici exista un vârtej care sugea sufletul, atrăgând cât mai multă lume spre el, oameni mirosind a ozon. mişcându-i ca pe nişte lemmingi spre el, prin mulțime.

Surfişti amețiți de bere, băieți de pe străzile oraşelor, ca nişte haite de pisici vagaboande, zdrențăroşi, drogați pierduți, cu scurtcircuite în creier, motociclişti îmbibați de droguri şi vin roşu, regine cu mănuşi din piele neagră - trupuri şi minți care vibrau în durere treceau prin gloată către panoul electric, ca nişte creaturi ale nopții atrase de o lună sângerie.

Paul stătea în mulțimea înghesuită, tăcută, ce privea atentă modelele de pe tabloul electric, o bucată de carne în plus în marea psihică a Sargaselor, o altă minte zburând către anulare. O mandala mare umplu lumea, spirale cu margini zimțate explodând spre exterior, dintr-un vid central, sau pătrunzând în acesta, promițând triumful nimicniciei. Mulțimi de drogați, duşi pe altă lume, se legănau în fața panoului, cu ochii ca marmura sfărâmată. O trupă întreagă de adepți Hare Krishna, în robe portocalii, rămăseseră încremeniți în fața lui. Consumatori de cocaină, motociclişti, toxicomani duri şi alte specii de tigri umani priveau modelele, cu trupurile înnodate în ideograme de furie înghețată.

Paul plutea în miasma de vibrații negative, ca o durere şi ură de sine ce atârna peste colecția de refugiați ai nopții, o beznă exterioară potrivită cu bezna sa interioară, pentru a

înlătura durerea sa prin amestecul în durerea de dinți a nasolelii colective.

Dar ceva din mintea lui despicase o parte din sine de partea care se predase universului unidimensional al panoului electric. Chiar dacă atenția îi fusese concentrată asupra vârtejului de lumină şi întuneric ce pătrunsese ca un burghiu în străfundurile creierului său, acel segment de ochi demonic fără odihnă stătea deoparte, privind toată scena ca pe o secvență dintr-un film, blestemându-se pentru că nu avea la îndemână o cameră de filmat. Si văzând acel sine dihoto-mic ca pe un lucru ce i se întâmpla unui personaj dintr-un film.

Era ca si cum s-ar fi văzut pe sine în pielea unui personaj de film. Asta făcea să-l doară creierul. Şi i se părea a constitui esența păcatului său. Nu pentru că-l lăsase pe Gentry să-l sugă, nici măcar fiindcă simțise o plăcere fizică, sau că făcuse totul pentru a salva filmul, ci pentru că folosise asta, ulterior, ca să obțină secvența. Pentru că-şi folosise durerea lui ca pe un aparat de făcut film. Pentru că nu-şi permisese autenticitatea propriei sale suferințe. Mersese atât de departe cu filmul, încât îşi anihilase eul. El şi filmul nu mai reprezentau realități distincte.

Mandala țâşni într-o explozie ce-i îndureră ochii, îl cuprinse într-o cortină sclipitoare de lumini aleatorii fulgerânde, ca un canal liber pe un tub de televizor color. Avea loc o expirație colectivă scurtă, apoi o inspirație lentă, iar Paul se alătură reacției protoplasmice.

Dar altă parte din el rămase alături, urmărind întâmplările cu creierul încins, privind în vacuumul vidului electronic, şi simți o tensiune bolnăvicioasă, scârboasă crescând în direcția exploziei.

Star pătrunse în zona moartă, unde durerea vibra în mințile zăpăcite, iar violența amenința din muşchii ce țipau să fie eliberați; modelul de pe panou se şterse peste o

multitudine de suflete chinuite, ce căutau eliberarea în distrugerea neagră.

Răsuflarea împuțită a fiarei îi umplea plămânii, copleşind-o de durere. O durere murdară, fetidă, verde de boală, roşie de furie, neagră de disperarea autosusținută. Cea mai puternică şi mai îngrozitoare manifestare de durere pe care o simțise vreodată, un taifun de beznă, suflând în lumânarea ei. Dar mai simțea că lumina se mişca în vântul acela, creştea, devenea flacără, hrănindu-se chiar cu puterea care sufla împotriva ei, umplând-o pe ea de lumină, aprinzând marginile cărnii ei, iar ea deveni o torță împotriva nopții, arzând fără să se consume.

Inaintă în mulțimea fantomatică precum o prințesă din basm într-o aură de lumini de efecte speciale, dar nici o prințesă de-a lui Disney n-avusese vreodată un trup ca acela, sau nu-l folosise astfel -cu sânii ridicați, arcuiți, apăsând pânza de satin galben sub o pelerină albastră precum cerul, aruncată pe umeri. Nici o naşă-zână nu avusese ochii ca ai ei - bijuterii verzi, luminoase, care priveau direct în inimă prin vintre. In prezența ei, sexul reuşea ca, prin trup, să atingă 'sufletul.

Atenția lui Paul fu eliberată de modelul abstracționist de pe panoul electric, atras către soarele mai cald şi mai strălucitor, în momentul în care prezența ei pătrunse în sfera percepției sale, iar prezența ei era astfel, încât să se extindă singură dincolo de câmpul vizual.

Ochii lui se focalizară asupra viziunii trupeşti din colțul percepției sale, şi el o zări surâzând şi atingând, schimbând cuvinte cu oamenii, iar în tot acest timp acei ochi ciudați, verzi, priveau într-un alt continuum spațiu-timp.

Era ca o regină a celei de-a patra dimensiuni, contemplând dealurile purpurii de-acasă chiar când mergea pe pământ. Cu mințile pierdute - sau pierdută în ceva ce nu vedea nimeni altcineva.

Atinse bezna cu degete de lumină.

- Ah, e o noapte minunată! oftă ea, sfărâmând tăcerea din jurul ei, deschizându-şi braţele, arcuindu-şi sânii în aer.

Oamenii clipiră şi zâmbiră, trezindu-se din visul întunecat. Figurile de asasini îşi regăsiră o parte din umanitate. Un motociclist rânji la ea cu dinţii rupţi. Ea îşi simţi prezenţa frângând violenţa cristalizată, zdrobind inima de obsidian a fiarei.

Paul îşi simţi trupul ducându-l prin mulţime către Star, printr-o mulţime care ar fi izbucnit într-o manifestare de furie declanşată de-un nimic, faţă de oricine ar fi îndrăznit să treacă prin rigiditatea încordată şi solidă. Dar acum, ceea ce luase formă în faţa panoului electric se sfărâmă în mănunchiuri, grupuri şi perechi, sau fiinţe singure, chiar dacă modelele de pe panoul de deasupra continuau să ţipe spre minţi, cerând atenţie.

Ca şi ceilalţi, Paul trăia din nou, reconectat la vechea lui durere. Dar se simţea înălţat, nu înjosit, de tălăzuirea conştiinţei mulţimii -conştiinţa de *gloată* - sugând răutatea din fiecare, reţumându-i-o într-un ciclu încununat de tensiune violentă, ce-l ducea spre starea critică. Ceea ce făcuse ea era atât de simplu, dar atât de profund! O iubea pentru asta. Nu conta dacă ea ştia ce făcea sau nu, dacă era un geniu paranormal sau smintită. Era ceea ce era, bună în timpuri vitrege, lumină în beznă. Era cu adevărat minunată - şi doar asta conta.

Frumuseţea îl atrase ca pe un om ce se împleticea printr-un deşert nesfârşit către o licărire de apă rece. In el era doar durere, un vârtej găunos al făpturii sale schizoide, fără miez, care cobora în spirală în hăul din interiorul lui, în nimicul din sufletul lui, unde se amesteca în film şi devenea un automat creat de el însuşi. Dar înaintea sa stătea cineva care potolise vârtejul hunii exterioare. Cu siguranţă că ea putea să

lumineze întunericul interior, aşa cum izgonise întunericul exterior.

Se îndreptă spre ea ca un nebun sfânt ieşind din deşert, cu ochii arzând de imagini pe care nu dorise să le vadă, înconjurat de o aură a unui curcubeu orbitor, care scânteia şi clipea instabil, ca un dinam ce-o luase razna. Se înghesui printre oamenii din jurul ei - printre adepții lui Krishna, printre țicniții cu ochii roşii, printre consumatorii de LSD, care se zbăteau să capteze o anume realitate - şi nici unul dintre aceştia nu-l împiedică să treacă, atât de străpungătoare, de puternice şi scăpate de sub control erau vibrațiile Iui.

Dar nu erau vibrații negative, erau vibrațiile unui om puternic şi îndurerat, ale unui om orbit şi rănit cumva de propria-i forță, dar un om, simți ea, care avea putere de oferit.

Ii zâmbi, iar el păru să se oprească din năvală. O privi cu sălbăticie, dornic să vadă totul, lucruri pentru care nu existau cuvinte.

Ea îşi aminti că văzuse figura aceea înainte, în alt loc. O figură detaşată atunci, existând în realitatea determinată de el. Acum era figura unui om confruntat cu mai multă realitate exterioară şi interioară decât putea suporta. Şi cine să-l înțeleagă mai bine decât ea?

- Vrei să ne plimbăm? întrebă Star, aruncând brațe psihice în jurul lui, atrăgându-l către ea, oferindu-i consolare.

Oferindu-i această consolare, poate o căuta şi ea, simțind o comuniune ciudată de nevoie împărtăşită de amândoi.

El încuviință muteşte din cap, schițând un rânjet şi privind-o cu ochii zăpăciți.

- Ştiu, zise ea, simțind ecouri nesfârşite ale cuvintelor ei în propria-i minte. Cred că ştim amândoi, adăugă ea, luându-l de mână.

Paul o lăsă să-l conducă prin mulțime, către grinzile care susțineau panoul electric, apoi în bezna din spatele acestuia. Femeia îşi trase gluga pelerinei pe cap, retrăgându-se în intimitate în timp ce mergeau tăcuți pe panta campingului care urca spre buza amfiteatrului natural. Treceau printre mii de locuri de tabără abandonate: saci de dormit, corturi si bagaje ale căror proprietari vânau curcubee şi demoni în maelstromul de jos. Ici-colo, un foc sau o pâlpâire de lumină portocalie puncta întunericul, iar când şi când. Paul zări siluete de umbră care se regulau în iarbă, auzea mormăituri şi oftaturi ce-i zăpăceau sufletul.

- E mai bine aici, zise Star. In afara mulțimii, afară, în noapte. Te-am cunoscut, nu?

- La o petrecere a lui Jango Beck. îți aminteşti? Sunt individul care nu făcuse un film. Mi-ai spus că-mi trăiesc viața ca pe un film, că-mi pierd esența. Am crezut că te înțeleg, dar nu te înțelesesem... nu, până acum...

- Eşti Paul Conrad, gagiul pe care l-a pus Jango să-i facă filmul, spuse ea, văzând că bărbatul se lupta cu ceva ce mi putea exprima.

- Da.

- Şi ai descoperit că nu te stăpâneşti. Că Jango te-a dirijat pe-o cale pe care n-o înțelegi, că acum trebuie să zbori singur.

Ochii lui Paul se măriră, iar ea zâmbi cu tristețe.

- Avem acelaşi fel de karma. Dacă vrei ceva de la mine, cere-mi. E al tău, dacă pot să-ți dau.

îi simți durerea şi zăpăceala, îl atinse cu dragostea ei, ca să le potolească. însă tot nu putea vorbi. Atunci, ea se aşeză în mijlocul unei grămezi de saci de dormit şi-l trase cu blândețe alături.

- De ce nu-mi spui povestea?

- Când ne-am întâlnit la petrecere, începu Paul, doream mai mult ca orice pe lume să mi se ofere şansa să fac un film.

Renunțasem la orice speranță. Mă uscam interior. Mi-aş fi vândut sufletul ca să pot face un film. Şi cred că mi l-am vândut.

Ochii ei scânteiau tandrețe spre el.

- Jango ți-a dat ce-ai dorit. Credeai că nu ți se cere să plăteşti? Te-a pus unde trebuia să fii. Crezi că ai avut dreptul de-a alege? Te-a sincronizat cu adevăratul tău izvor de energie. Nu crezi că aşa ceva e înspăimântător? Nu eşti mulțumit de târg'? Ai vrea să te întorci la situația în care interiorul tău murea lent?

Cuvintele ei îl liniştiră, îl răcoriră cu înțelesul lor rece, lucid, îl aduseră în punctul în care mintea începe să funcționeze, să compare, să evalueze. Se gândi la viitorul fără finalitate din fundătura în care se aflase în Los Angeles, care i se păruse inevitabil, înainte de petrecerea lui Jango Beck, se gândi la filmul deja pregătit, film pe care-l putea monta în ceva ce să nu fie ruşinos, care avea momentele lui de strălucire în zgura sa. Se gândi cum el şi Sandy se despărțeau, se gândi la revenirea la viață a Velvei Leecock. Cu o lipsă de patimă nouă, se gândi la senzația gurii lui Rick Gentry pe sula lui, la plăcerea pe care o simțise, la simțământul de vină, la ceea ce însemnase asta pentru Gentry şi la scena pe care abia o filmase. Se gândi cum se împletiseră viața lui şi filmul într-aşa un fel încât nu mai exista cale de întoarcere. Se gândi la toate şi încă nu înțelese.

- Nu ştiu, zise el. Nu ştiu încă, nu cred că o să ştiu până când nu se termină totul.

- *Să ştii?* întrebă Star. Până când nu se termină? Nu se va termina niciodată şi nu vei şti niciodată.

îşi simți propria-i roată a destinului trecând prin timp, ducând-o în acea furtună necunoscută de forțe cosmice care va izbucni în jurul ei a doua zi, la amiază.

- Te vei duce unde vei fi dus. Poți doar să mergi unde eşti dus. N-ai cum să opreşti schimbarea, poți doar să pluteşti pe

putere, ca pe un val. Dacă vei vrea să ieşi din val, vei muri înainte de a încerca să trăieşti.

- Abia mi-am lăsat interpretul principal să-mi sugă sula ca să-l fac să joace cum doream, izbucni el. *Acolo* sunt purtat. *Asta* obțin dacă mă las dus de val.

Ea îi zâmbi, simțind ceva mai mult decât empiitie - o identificare, un schimb în două sensuri, un moment de singurătate împuținată.

- Ăsta-i teribilul tău secret'? Asta ar fi trebuit să mă îngrozească? Of, Paul, Paul, chiar în dimineața asta mi-am dăruit trupul bărbaților.

femeilor şi lumii, şi nici măcar n-am fost eu cea care a făcut darul. Nici măcar nu eram acolo. Totul a trecut prin mine, m-a luat, iar eu am făcut ceea ce trebuia să fac, si nici măcar nu mă aflam acolo. Eu înțeleg.-

- Si... e în regulă... asta ai spus? Doamne, nu mai ştiu nici măcar cine sunt...

- Nici eu nu mai ştiu cine sunt, zise Star. Sigur, e înspăimântător, dar asta e.

- Asta e, replică Paul, surâzând şi arătându-i că pricepe - un bărbat care, în felul său, ajunsese unde era, fiind purtat de forțe dincolo de posibilitatea lui de control, ştiind asta, temându-se de asta, dar sortit să fie purtat.

Ea simți că-i oferă sprijin psihic, în timp ce fiecare îi mărturisea celuilalt că nu era complet singur, şi, încă o dată, ea se simți Susan în interiorul lui Star.

Ceva se schimbă înlăuntrul ei; deveni o fată speriată, şezând pe pământ lângă Paul, fără să ştie cine şi ce era mai mult decât ştia el. Un moment îndelungat rămaseră liniştiți acolo, pe dealul întunecat, sprijinindu-se unul pe altul cu o prezență omenească, privind lumina de licurici a țigării ce lucea în noapte şi stelele pale, pe cerul perlat de deasupra crestei dealului.

Ceva se schimbă şi în interiorul lui Paul, în timp ce se afla în prezența cuiva despre care ştia că simțise mai multe dureri ale lumii decât auzise el că ar exista, care nu fusese stăpân pe propria-i soartă mai mult decât fusese el. Ce însemna vinovăția lui prostească, nesiguranța lui pe lângă ceea ce simțise Star? Era o. nebună care suferea de mania grandorii sau o adevărată sfântă? Probabil că nici ea nu ştia. Un asemenea dualism însemna ceva? Dar Star îşi trăia destinul, se dăruise făpturii care trebuia să fie. Există în viața mea ceva ce necesită un asemenea curaj? se întrebă Paul. Ce anume mă sperie atât de mult?

- Pot face ceva pentru *tinel* se interesă el.

Chipul femeii se lumină.

- Omule, *tocmai ai făcut!*

II conduse către marginea imensei farfurii întunecoase şi-i arătă scena goală, aflată jos, în vale, lucind ca un altar la lumina slabă a stelelor.

- Acolo voi afla unde mă poartă, spuse ea încet. Mâine la amiază.

- Ce se va întâmpla mâine?

- Nu ştiu. Ştiu doar că atunci când ne vom duce pe scenă...

Femeia tremură, îi strânse mâna, căutând căldură omenească, realitatea unei cărni atingând-o pe a ei, căutând o ancoră pentru Susan.

- Ce ți se va întâmpla mâine, Star?

- Susan. Mă numesc Susan.

- Ce ți se va întâmpla, Susan?

- Cred că voi afla cine sunt. Cred că o mulțime de oameni vor afla cine sunt. Sper să ne placă. Oh, copile, sper să ne placă!

- Ce se va întâmpla, *de fapt!*

- Nu pot să-ți spun. Nu ştiu nici eu. Dar, dacă vrei să filmezi ce înseamnă, cu adevărat, acest festival, filmează

scena mâine la amiază. Poate că, după ce se va termina totul, vei fi cel care ne va spune ce-a însemnat.

Il prinse de mână şi privi în abis, către turnul singuratic de oţel, ce se îndrepta către cer.

După ce-l îmbrăţişă brusc şi încă o dată blând, îl părăsi în tăcere şi porni pe pantă către luminile şi haosul bâlciului. Paul o urmări întorcându-se către soarta care o aştepta, o urmări făcându-i semn cu mâna de la jumătatea pantei, pe când dispărea în umbra panoului electric.

Apoi, se întoarse către amfiteatrul gol, aşteptând răsăritul, şi îl cuprinse un calm adevărat, final. Nu trebuia să înfrunte nimic care să fie mai rău decât ce avea ea de înfruntat. Acum existau două femei care înţelegeau ce făcuse şi care gândeau că avusese dreptate. Star... Susan... şi Velva. Poate că într-un fel o iubesc pe Velva, gândi el. Poate că ea mă iubeşte. Cine ar fi crezut că o să ajungem la aşa ceva?

Suntem ce-am devenit, până când devenim altceva. Şi nu-i chiar atât de rău. Nu-i rău deloc.

Trase adânc în piept aerul înmiresmat al nopţii şi coborî panta dealului.

xiii

Bill Horvath îşi puse o pereche de jeanşi brodaţi de mână şi o cămaşă de doc simplă, albă, fără mâneci. Astăzi pare a fi o zi în care să te îmbraci ca oamenii de rând.

Dar Susan se îmbrăcă în compleul *traje de luces* - pantalon strâmt, din satin negru, împodobiţi cu fir de aur, şi o bluză strălucitoare galbenă, fără mâneci, ambele placate cu zeci de oglinzi micuţe.

- Arăţi ca un toreador în ţinuta asta, copile, zise Bill, pe când ea începu să-şi pieptăne părul lung. Nu crezi că exagerezi?

- Poate că mă simt Ca un toreador, azi. Precum cineva care va fi aruncat într-o arenă împreună cu o fiară sălbatică, într-un circ plin de lume,

Horvath se duse de la pat la comodă şi-i puse mâinile pe umeri. In*oglindă, ochii ei păreau prea sticloşi, duşi pe altă lume, aşa cum fuseseră noaptea trecută, când o luase razna şi colindase prin festival jucând-o pe Star.

- Eşti sigură că vrei să vii astăzi? Putem să anulăm totul, putem să-i spunem lui Jango să se ducă dracului.

- Stii că am vrut să opresc asta noaptea trecută.

- Nu putem opri ceea ce se va întâmpla. Nu vreau să se oprească. Dar ai auzit ce-a spus Sargent, se poate descurca şi fără noi.

Susan îl cuprinse în braţe. Ochii ei aveau acelaşi verde-sticlos ca în oglindă.

- Dacă se va întâmpla ceva, voi sta în centrul evenimentelor, Bill, trebuie să stau unde pot... să...

Părea că-l priveşte de la mare distanţă.

- Eşti sigură că vrei să treci prin aşa ceva? Adică...

- Adică, dacă-s bine? Dacă n-am luat-o razna?

Bill îşi plecă privirea şi se uită la picioarele ei goale. Susan îi atinse obrazul, iar el privi în ochii ei verzi. Cunoştea prea bine ochii aceia - acea extensie a vibraţiilor ei, acea putere nebunească, acea energie febrilă -, nu erau ai lui Susart.

- Voi fi unde trebuie să fiu, zise ea. Toţi vom fi. Nu putem opri nimic. Vom ajunge unde vom fi purtaţi.

Bărbatul o trase la piept, simţindu-i carnea şi energia vibrând în braţele lui. Carnea lui Susan, energia lui Star. Care din ele era? Care era cea adevărată?

- Ai încredere în mine, copile. Ai încredere în tine, spuse ea. Ai încredere că vom fi ceea ce suntem.

Bill o sărută şi o privi un moment, încercând să citească în ochii aceia de necitit. Se scutură.

- Hai să mâncăm ceva, propuse el.

Ieşiră din micul dom sub cerul albastru, presărat cu nori albi, pufoşi, în dimineaţa luminoasă.

- In regulă, oameni buni, vom termina scena asta până la unsprezece, pentru ca toate echipele noastre să se concentreze asupra filmării spectacolului de azi, declară Paul Conrad. Am mers bine până acum, să continuăm tot aşa.

Paul stătea la jumătatea pantei de sud a amfiteatrului, chiar la vest de linia curbă de umbră ce despărțea pajiştea în două segmente egale de lumină şi umbră. Velva şi Gentry, costumați în hainele mototolite din ultima noapte, stăteau împreună sub soarele strălucitor, distanțați, conştienți că filmarea de dimineață mergea grozav, îngro-pându-şi antagonismele de dragul filmului. Paul simțea noua înțelegere din spiritul echipei: din viteza cu care fuseseră instalate echipamentele de sunet şi lumină, din calmul lui Harvey Friedman, din lipsa de vorbărie sau gesturi exagerate.

- Totu-i gata, mormăi Friedman, privind prin vizorul camerei.

- Bine. Să vedem luminile.

Reflectoarele se aprinseră chiar în clipa în care un nor îi aruncă pe Gentry şi Velva într-o baltă trecătoare de umbră.

- Să-i dăm drumul.

- *Sunset City*, scena şaizeci B, dubla unu.

- Porniți!

- Si... motor!

Velva luă mâna lui Gentry, cu un zâmbet obosit.

'- Când soarele va apune diseară, totul se va sfârşi, nu-i aşa, Doug'.' Tu te vei întoarce la New York, eu mă voi întoarce în Kansas, şi nu ne vom revedea vreodată...

In fundal, în spatele ei, oamenii coborau grămadă panta ca să se alăture cercului zdravăn de trupuri care înconjurase deja scena, la ora aceea timpurie. O chestie nostimă, gândi Paul, ar trebui să filmez un pic, să folosesc la montaje.-

. Gentry se întoarse spre ea, spre cameră, spre Paul.

- Cred că nu ne vom revedea, spuse el, blând, cu un calm îndurerat în ochi. Dar nu mă întristează. Am avut timp suficient.

In dimineața asta, Paul descoperi că putea accepta subînțelesurile din replicile lui Gentry, ambivalențele personajului. Regizorul era un om care rămânea regizor, orice fusese el. Nimeni n-a trebuit să facă ceea ce făcuse el. Nimeni nu pățise nimic. Toți au primit ceea ce-şi doriseră.

- Cred că am mai auzit replica asta, răspunse Velva, îndulcin-du-si muşcătura cu un zâmbet şi cu o mişcare a trupului.

- Şi cred că o s-o mai auzi, zise Gentry, râzând, desfăcându-şi apoi brațele şi strângând-o puternic, iar Paul simți patru brațe fantomatice cuprinzându-l şi se înfioră o dată, de două ori, sub soarele cald.

- Hai să uităm ziua de azi până mâine, Doug. Să nu ne luăm rămas-bun până când nu vom pleca.

- Bine, doamnă, dar te rog să nu plângi la despărțire.

îşi zâmbiră şi plecară, ținându-se de mână, ieşind din cadru spre stânga.

- Tăiați! Grozav, asta da, dublă!

Velva şi Gentry începură să se distanțeze.

- Vă rog să treceți pe locuri, să facem nişte prim-planuri cât sunteți încălziți!

Velva sări înapoi pe locul eii:ca o majoretă, cu sânii tresăltând. Gentry se aşeză lângă ea iute, chiar dacă nu sări. Paul îl încadră pe Gentry în dreptunghiul făcut din degete, şi văzu ochii trişti pe figura ingenuă, pe cale de a îmbătrâni. O parte din el îl compătimea pe sărmanul ticălos, privit printr-o cameră ipotetică, fără dispreț sau ură, mai mult cu milă decât cu silă. Ce naiba, gândi el, ce naiba...

- Bine, Harv, să începem cu Rick.

Gentry oftă şi clipi când norul de deasupra se îndepărtă, făcân-du-l să treacă din umbră în lumină.

Barry Stein se uită nervos la ceas, la Ivan, la Pulaski, locotenentul lui Sargent, care se zgâia la gardul înalt din jurul zonei scenei, strângând traista mare, cafenie, din poală, ca pe un colac de salvare.

- Nu-mi place asta, îi şopti lui Ivan. Nu-mi place deloc.

în dimineața aceea, devreme, Sargent adusese întreg Consiliul Revoluționar Provizoriu aici, chiar în fața spectatorilor, şi-i plasase pe cei opt membri într-un grupuleț adunat chiar lângă gard. Apoi, aşezase şase recruți - dintre oamenii străzii - în semicerc în jurul lor, de pază. Stein observase că vreo doi aveau pistoale. Sargent îl lăsase pe Pulaski să răspundă de grup şi dispăruse.

- Armele? îi răspunse, tot în şoaptă, Ivan. Ştiai că au arme.

- Nu credeam că o să fim înconjurați astfel.

O autentică poziție paranoică, gândi Stein, şi n-are nici un rost să-mi închipui că *nu* mă face şi pe mine paranoic. Erau aşezați chiar lângă gard, înconjurați de nebuni înarmați, iar pe dealuri, pe fundul văii, chiar lângă pistolarii din spatele lor, oamenii stăteau grămădiți unii în alții. Cât putea vedea Stein, oamenii umpleau colina, de la o culme la alta, dintr-o parte a orizontului în cealaltă. Iar noi stăm aici, înghesuiți între atâția indivizi şi o sută de polițişti particulari înarmați, din interiorul îngrăditurii. Suntem chiar în linia întâi, neputând merge decât înainte, când oamenii se vor urni.

Chris Sargent îşi făcu loc cu coatele prin mulțime. Ținea sub braț o pungă cafenie, în care avea probabil ceva identic cu ceea ce avea Pulaski în traista pentru cumpărături, iar sacul pe care-l purta în spate era umflat din loc în loc. Ruby se ridică să-l întâmpine, dar el se duse drept la Pulaski.

- Totu-i sub control?

- Nimeni n-a luat-o încă razna.

Sargent se uită la ceas.

s. - Unsprezece si cincizeci şi unu. Timpul de început - fără paisprezece. Momentul declanşării - fără nouăsprezece. Douăzeci şi patru până la rezolvarea problemei.

- Corect, zise Pulaski, după ce-si consultă ceasul lui.

Abia acum Sargent o băgă în seamă pe Ruby, dând scurt din cap. Ruby îi răspunse la fel, confonn stării de spirit încordate, de rău-augur. Stein îi ocoli pe McAllister şi pe O'Brian, îndreptându-se spre Sargent.

- Ne-ai vârât chiar în mijlocul problemei! Şi dacă lucrurile merg prost? Şi dacă o să se lase cu împuşcături?

Sargent rânji sardonic.

- Atunci, o să fii împuşcat. O să încerc să n-am prea multe pierderi, domnule!

- Nu-i de glumă, Sargent! Suntem chiar în linia întâi!

- îmi pare rău că n-am putut aranja să priveşti spectacolul pe un canal TV particular, la Pentagon, Stein. N-am ştiut că eşti general!

Sargent şi Pulaski clătinară din cap.

- Doamne, oftă Sargent, nerozii ăştia sunt toți la fel!

Se întoarse şi dispăru în mulțime.

Stând în arcul îngust de umbră de la poalele dinspre Vest ale turnului scenei, Paul Conrad consumă restul de peliculă, luând o vedere panoramică a mulțimii pline de culoare, îngrămădită pe pantele dealului, oprindu-se la aproximativ fiecare treizeci de grade, pentru a prinde o față, un detaliu - un băiat şi o fată mâncând un pepene mare, o țigară cu marijuana fumată în grup, trei indivizi în cămăşi militare, care provocau un val de figuri furioase prin înghesuială.

Echipa face filmări bune, gândi el, în timp ce magazia de peliculă se goleşte. Va fi o treabă dificilă, o delicatesă să montezi toate fragmentele acelea în ceva coerent. îi plăcu să-şi dea seama că se gândea la montaj, că avea destul material. Aproape tot ce-i trebuia cu Rick şi Velva fusese filmat, iar echipele de reporteri înregistraseră milioane de metri cu orice

li se păruseră de folos. De-acum încolo, se putea concentra să facă filmări *mărețe* despre festival. Simțea că adevăratele filmări abia urmau... Star... Susan... îi promisese un eveniment şi el credea că acesta va avea loc. Ea însăşi era un eveniment, când apărea în fața publicului. Secvențele realizate de reporteri, pe care le văzuse, erau pline de scene incredibile cu ea.

Luă o altă rolă de la Emmett Francis, care căra filme preîncăr-cate, precum şi radioul, şi o încărcă în camera de/ilmare.

- E totul pregătit?

- Echipele unu şi doi circulă printre spectatori, trei şi patru sunt pe culmea dealului, iar echipa şase duce o viață plăcută, zise Emmett, arătând către soare, spre unul dintre turnurile reflectoarelor ce se ridicau deasupra scenei, spre silueta măruntă a unui om.

- Si cinci? »

- Doar o clipă, ceru Emmett, căutând echipa cinci prin radio. Sunt în campingul din spatele Grădinilor Edenului.

- Pierd vremea pe-acolo. Mută-i pe panta de sud a amfiteatrului, fiindcă nu strică o echipă în plus în mulțime.

Emmett încuviință din cap şi dădu ordinele de rigoare. Să dirijezi şase echipe de filmare (şapte, dacă se număra şi pe el) simultan era ceva ce nu visase vreodată. Nu le putea spune ce să filmeze, doar să le poziționeze şi să le mute după cum se schimba situația. Jango Beck avusese dreptate să angajeze indivizi de la ştiri în echipe, cameramani obişnuiți să reacționeze imediat, singuri, la evenimente neprevăzute. Trăsătura personală, pelicula care spunea o poveste, personajele revelatoare, transformarea filmărilor pentru reportaje în material pentru un film artistic - toate astea îi reveneau lui, aici, unde vor fi dimensiunile omeneşti ale spectacolului zilei.

Un strigăt ondulatoriu trecu prin mulțime, iar bătăile rotorului bubuiră sus, când un elicopter zbură pe deasupra amfiteatrului, din direcția taberei artiştilor. Paul îl urmări cu camera cum plutea peste marea de capete, zburlind pletele cu uraganul lui, cum se lăsă în jos către zona scenei, ca o libelulă gigantică, din metal. II prinse mai bine în imagine când ateriză la douăzeci de iarzi de el, împroşcând praful, întâmpinat de patru paznici înarmați. Uşa se deschise, iar Paul focaliză imaginea asupra lui Star şi a Iui Bill Horvath, în timp ce treceau prin cordonul de paznici. Figura bărbatului era încordată, epuizată şi uşor îmbătrânită. Ochii ei arătau febrili şi scânteietori. Nu păreau să-i remarce pe polițişti - se uitau spre platforma scenei, aflate deasupra. Paul le urmări privirea dintr-un unghi jos, prinzând soarele care lumina prin grilajul de metal al turnului reflectoarelor, o explozie de aur ce umplea cadrul.

Chris Sargent se aplecă atunci când elicopterul zbură chiar pe deasupra lui, înapoindu-se peste cuhne, şi rezistă chefului de a scoate o M-16 şi de a-l da gata, când oferea o țintă atât de facilă. Dacă oamenii care zburau cu blestematele de elicoptere ale iui Beck aveau ceva experiență de luptă, le vor face necazuri, chiar dacă drăcoveniile astea nu erau blindate. Sigur, nu aveau nimic ce nu putea fi combătut de puterea noastră de foc - dacă nu exista şi altceva în afara puştilor pe care le-am văzut dar i-ar fi plăcut să-l doboare pe ticălos acum si să aibă cu unul mai puțin, să-şi bată capul mai târziu. însă numai un berserk ca Bellows s-ar fi gândit să înceapă circul chiar acum.

De aceea aşezase grupul lui Bellows lângă al lui, să nu-i vină individului vreo idee țicnită. Următoarele zece minute cereau o respectare precisă a graficului, fără devieri.

Fiecare dintre băieți, cu excepția lui Pulaski, avea o echipă de cinci recruți mai rezonabili, înannați cu pistoale ieftine - şase echipe cu totul, plasate aici, alături, în formații

compacte, la vreo zece metri de gard, ascunse de paznicii dinăuntru, de puştii dintre ei şi de zona scenei.

Sargent îşi verifică din nou ceasul. Douăsprezece si şase. Dacă găoazele alea de revoluționari n-ar fi fost atât de neajutorați, după cum prezisese Pulaski, „cocteilurile Molotov" ar fi trebuit să înceapă să zboare în Bâlciul Lumii Oamenilor chiar acum. Dădu din cap către Bellows, în dreapta, apoi către Baum, în stânga. Se aplecă în față, simțind greutatea liniştitoare a carabinei M-16 din punga pe care o ținea în poală, şi şopti către țicniții din echipa lui:

- Nouă minute, băieți. începem să ne mişcăm.

Doi dintre idioți scotociră prin buzunare şi-şi scoaseră noile jucării. Istise!

- Luați mâinile de pe fiare până se va ivi momentul să le folosiți, fir-ar să fie! Şi asta să se întâmple când zic eu, ați priceput?

Ochii lor zăpăciți îl priviră provocator - indivizii erau total trotilați. Dar puteai să-i manevrezi, dacă nu-ți făceai iluzii. Sargent îşi luă pachetul din poală, în timp ce ochii aceia roşii, nebuni, se uitau la el scandalizați. După ce li se. amintise cine deținea puterea de foc, nu mai erau interesați să-l înfrunte.

Paul se depărtă de turnul scenei, către gard, ca să aibă un unghi mai bun al scenei când va începe spectacolul, iar Emmeil Francis rămase în dreapta, gata să-i înmâneze noi role de film sau sa ti.,: mită ordine prin radio. O mulțime de nori albi, pufoşi, pluteau pe cerul albastru, acoperind pajiştea înțesată de oameni cu un model de camuflaj schimbător, din lumini şi umbre, transformându-le figurile, părul şi hainele într-un dans de fluturi abstracți, în culori aprinse. Paul decise să tragă câțiva metri, doar de plăcerea...

- Se întâmplă ceva, Paul, îi strigă Emmett în ureche. Numărul patru raportează un incendiu la pavilionul Coca-Cola...

- Să coboare şi să-l filmeze...

Radioul pârâi, iar Paul auzi o voce ațâțată printre trosnituri:

-... numărul trei, se vede fum şi flăcări în Domul Ecologic, repet, fum şi flăcări în Domul Ecologic, flăcări portocalii...

- Să se ducă acolo - nu, aşteaptă un minut!

-... un foc mic arde în spatele ieşirii din magazinul de alimente, văd un elicopter de pază...

-... şi altul într-un şir de standuri... au izbucnit flăcări de parcă a fost aruncat un „cocteil Molotov"...

Timpul păru a se încetini în mintea lui Paul. Îşi imagina focul arzând peste tot în bâlci. Cineva-l pusese! Asta-i! Asta voia să-mi spună! Doamne...

- Adu elicopterul, îi zise lui Emmett, să aterizeze în camping şi să ia echipa cinci, să filmeze focul. Şi echipa patru să se ducă acolo, să filmeze ce se poate de la sol...

În timp ce erau transmise ordinele, Paul ținea camera pregătită, cu ochii pe mulțimea liniştită, fericită, care se sorea pe culmea dinspre Sud, fumând marijuana, bând vin şi bucurându-se de plăcerea companiei celorlalți, în aşteptarea muzicii. O pajişte de flori omeneşti ce răspândea vibrații bune, fără să-şi dea seama că dincolo de deal era fumul şi focul clădirilor ce ardeau, ceea ce în mintea lor trebuia să însemne revoluție.

-... încă trei maşini de pază au pătruns în zonă...

Mulțimea veselă, ce se distra la soare, părea acum sinistră, cu buna ei dispoziție - dar cât va mai dura această ignoranță? Un smoc subțire de fum se ridica deja deasupra orizontului.

Bill Horvath văzu paznici în uniforme alergând în jurul studioului de înregistrare, către poarta din gard, pe când vocea bubuitoare a prezentatorului încheie:

-... şi acum - Velvet Cloud!

Mulțimea începu să urle.

- Să mergem, zise el şi-i conduse pe Bobby, Mark şi Jerry, pe scările de oțel, de la studioul de înregistrări către scenă, bocănitul pe trepte fiind acoperit de vocea mulțimii.

Săriră pe scenă într-o amplificare subită a nivelului de zgomot, ieşind din umbra turnului şi intrând în strălucirea amiezii. într-un cazan de zgomot de fond incredibil, de figuri care urlau, de soare orbitor, de valuri de căldură pâlpâind. Energie calorică, energie luminoasă, energie sonoră şi energie umană curgeau în cascadă din cer şi de pe dealuri, o Niagara de vibrații în spectru complet, care aproape că-l scoase pe Horvath din minți, de parcă ar fi încercat să respire într-o cameră plină cu nitrat de amyl!

Se acomodă mai întâi cu lumină şi văzu omenirea care urla ca pe o mare farfurie de chipuri unice ce-i umpleau câmpul vizual, un auditoriu gigantic, dar un auditoriu, o colecție de tot soiul de oameni, drogați în toate felurile cu diferite droguri, adunați să se distreze. Din clipa în care.lumea deveni umană, uratele deveniră omeneşti, deveniră aplauzele unei mulțimi care voia să transfonne acel loc într-unui al ei...

Dar vedea cum se formau curenți de oameni în mulțime, care se mişcau aiurea, asemenea furnicilor într-un muşuroi dărâmat, şi un şuvoi de indivizi în uniformă, care-şi croia drum prin gloată, pornind de la poarta din îngrăditura scenei - o cicatrice în mişcare, cu vibrații negative...

Apoi, Susan urcă pe scenă.

Prin vizorul camerei, Paul zări o figură radiind săgeți de lumină ca argintul viu, apărând în centrul scenei. Star purta un costum negru şi auriu, care sclipea în timp ce mergea, din zeci de oglinzi țesute în el, o viziune de-o intensitate ireală. Dar, din fericire, suficient de reală pentru a fi înregistrată pe film.

-... lunatici aleargă pe-aici, agitând arme... plecăm, echipa unu terminat...

Zgomotul mulțimii încetă o clipă, apoi se porni din nou când Susan străbătu scena, răspândind raze în culorile curcubeului.

- Paul...

-. - Aşteaptă, Emmett.

- Paul...

Un nor trecu peste scenă, aruncând-o în umbră.

- Bine, Emmett, ce-i?

- Se pare că avem un mic război pe-aici.

- Pregătiți-vă! strigă Pulaski, sărind, scoțând foarfecele pentru sârmă din pachet şi trăgând punga spre el. La comanda mea!

Barry Stein se cutremură de groază când gagiul de lângă el scoase propriul lui foarfece, spintecând aerul cu el şi râzând, în timp ce cu mâna cealaltă scoase pistolul.

Chris Sargent se sili să se concentreze asupra lui Star, care mergea lent pe scenă, spiralând către centru, pe când muzicanții îşi acordau instrumentele. Nu putea să facă nimic până nu începea să cânte. Nu-şi dădea seama ce se întâmpla în părțile îndepărtate ale junglei umane din spatele lui. Dar vreo treizeci de polițai plecaseră din perimetrul scenei ca să se ocupe de nebunii din mulțime, deci diversiunile nu eşuaseră complet.

Aştepta sunetul vocii lui Star pentru a declanşa explozia bine pregătită, pentru a da foc restului de lanț de explozii controlate.

Susan simțea tensiunea crescând în ea, de la degetele picioarelor la buze, de la măduva oaselor la părul subțire, auriu, al pielii sale, de la vintre la sfârcurile întărite ale sânilor, de la teama interioară la dorința extaziantă de a-şi arunca ființa în mulțimea ce urla, în trupul poporului, în vântul sorții necunoscute, *să iasă,* oriunde ar fi ajuns.

Mâna lui Bill scoase primele acorduri ale cântecului, privirile li se întâlniră şi-şi transmiseră cuvinte între ei. O

veşnicie din dragostea lor în momentul acela de sclipire stroboscopică, un milion de ani de durere împărtăşită, şi totuşi neîmpărtăşită. Singurătatea ei acolo, în locul acela în care el n-o putea urma, realitatea aceea pe care n-o înțelegea şi în care nu credea în totalitate, bucuria ei, provocată de felul în care o îmbrățişa şi o liniştea, chiar ştiind că rămânea o parte a ei, dincolo de acceptare sau înțelegere. Teama lui pentru sănătatea ei, teama lui şi mai mare de a o pierde în fața cuiva, dincolo de sănătate mentală sau nebunie. Dar, mai mult decât orice, dragostea lor, care supraviețuise, cursese prin ea într-o maree de aur, insuflându-i putere şi luminându-i drumul spre casă.

îşi transmiseră în tăcere noroc unul altuia, iar mâna lui Bill coborî, rupând cerul albastru şi urletul muribund al mulțimii cu o vâlvătaie de muzică.

Sunetul pătrunse prin farfuria uriaşă de lume ca un val circular de metamorfozare, transmutând energia vocilor lor în mişcarea trupurilor, care se aşezară, tăcute, în jurul pivotului scenei. Susan se simți ca şi când ar fi stat în mijlocul unei mări agitate, lucitoare, o mare pe care putea abate furtuna cu o mişcare de deget, o mare care se putea ridica brusc, ca un val seismic, s-o înghită.

Vocile formației Velvet Cloud atacară corul de început, acorduri de rău-augur, şi ea văzu vibrațiile negre radiind dinspre scenă, oglindite de vârtejurile circulare din trupul mulțimii, vârtejuri ce agitau suprafața mării, de parcă monştri uriaşi ar fi fost chemați din adâncuri lugubre şi apăreau la lumină în gâlgâituri fantomatice de spumă neagră, de pe fundul oceanului.

Lumi noi. în locul celor, vechii " - "•"<<:
Lumi calde, în locul celor reci.
Lumi luminoase, eu cer,
Sclipind ca aurul.
Lumi noi, în locul celor veclii...

Apoi, cuvintele începură să curgă din ea, ca nişte bule de sunet chemate de un cânt de sirenă din fundul oceanului sufletului ei, izbucnind prin buzele ei într-un sunet cu puterea a mii de stânjeni de presiune degajată, ca un spasm orgasmic de karma neînfrânată.

Soare luminos răsărind la naşterea noastră...

Aducând focul zeilor pe pământul muribund...

- PUTEREA POPORULUI!

Sargent auzi răcnetul celor patruzeci de nebuni acoperind muzica, iar prin schela de oțel a scenei văzu toată gaşca aruncându-se cu urlete asupra gardului, apucând plasa de sârmă şi scuturând-o ca un maniac, apoi azvârlindu-se cu greutatea trupurilor în ea, făcând orice, în afară de spume la gură.

- PUTEREA POPORULUI! PUTEREA POPORULUI! PUTEREA POPORULUI!

Zeci de polițişti privați, agitând ciomegele, alergară prin zona scenei, îndrep.tându-se către sectorul de gard în care-şi plantase Sargent berserkerii, o mulțime de paznici, lăsând, pe moment, segmentul opus ciocnirii nepăzit.

Sargent sări în sus, scoase carabina M-16 din învelitoare şi se repezi înainte.

- Acum! Mişcați-vă!

Băieții îşi despachetară puştile automate, recruții scoaseră grabnic pistoalele, alergară cu toții înainte, înghiontind oamenii din fața lor şi azvârlindu-i cât colo. Văzând atâta fierărie, în doar două secunde, cetățenii o luară razna şi începură să țipe, să se vaite, să alerge aiurea, căzând unii peste alții, în încercarea de a fugi din calea lor.

Sargent apucă o grenadă din sac, o armă, o aruncă peste gardul de plasă de sârmă şi aşteptă să explodeze, într-o izbucnire de portocaliu şi negru, făcând o gaură suficient de mare în gard ca să treacă prin ea cu o maşină. In clipa

următoare, încă două grenade loviră gardul, demolând toată secțiunea.

- Mai iute! Mişcați-vă curul!

Sargent împinse, practic, echipa lui de tâmpiți prin gaura din gard, apoi o lăsă să se descurce singură şi se apropie de Baum, Bellows, Coleman, Billingham şi Ortiz. In grupare sțrânsă, ei sprințară peste şaizeci de iarzi de teren deschis, speriind gagici, ratați, chiar şi o găoază care filma totul, nici unul nefiind suficient de idiot să stea în calea a şase oameni înarmați cu arme automate.

Ajunseră la poalele turnului fără să li se opună cineva. Acolo se afla un gagiu gras, în uniformă cafenie, care stătea în fața treptelor ce duceau spre scenă, părând gata să se cace pe el.

- Să nu faci vreo prostie, îl sfătui Sargent, cu țeava armei ațintită chiar spre burta lui. Cară-ți curul de-aici cât suntem încă generoşi.'

Paznicul o luă la goană către o mulțime de uniforme cafenii care-şi pusese coada pe spinare şi o tulise spre turn.

- Billingham, Ortiz, ocupați studioul de înregistrări, scoateți cetățenii de-acolo, apoi asigurați acoperişul şi puțul scării!

Sargent îi conduse pe ceilalți pe scări înspre scenă, ieşi din umbră în lumina strălucitoare a soarelui, clipi, ca să-şi obişnuiască ochii, apoi se deplasă spre centrul scenei, unde stăteau muzicanții, în timp ce Bellows, Baum şi Coleman ocupară poziții de tragere la marginea exterioară a acesteia, la o sută douăzeci de grade unul de altul, stăpânind toată baza scenei si orice paznic din câmpul lor combinat de foc.

Sargent luă un microfon de pe orga electrică, apoi se opri să aprecieze situația. Echipa lui Pulaski tăiase gardul şi-i mâna pe aşa-zişii revoluționari prin gloata care năvălea prin cele două spărturi din gard, către treptele ce duceau spre scenă. Un grup de paznici încercă să-i oprească, dar nu

reuşi. Recruții băieților alcătuiseră o formație în jurul bazei turnului. Cu un scrâşnet de metal ce se rupe, berserkerii reuşiră să rupă bucata lor de gard şi năvăliră înăuntru, urmați de o gloată de nebuni. Polițiştii alergau primprejur ca nişte găini decapitate - ca şi cetățenii.

Treabă de precizie, gândi Sargent, treabă de precizie.

Grupul Iui Pulaski ajunse la turn, iar Sargent simți vibrațiile produse de picioarele ce tropăiau pe treptele de metal, în timp ce paznicii, care încercaseră să-i oprească, o tuliră zăpăciți văzând inelul de pistolari dimprejurul bazei turnului.

Sargent suflă scurt în microfon, rânji când un puternic zgomot de fond se răspândi până-n dealuri, îngheţând totul pentru o clipă.

- Dacă nimeni nu face pe nebunul, nimeni nu pățeşte nimic, se auzi vocea lui, reverberând către el, în ecouri metalice, puternic amplificate. Am preluat totul în numele poporului.

- TOATĂ PUTEREA POPORULUI! răcniră țicniții care înconjuraseră turnul.

Lozinca fu preluată de un al doilea grup de țicniți, care se strecura prin gloată către turn. Jumătate dintre ei agitau pistoale, iar ăsta era un motiv suficient pentru polițişti, care înțepeniră unde se aflau şi nu încercară să oprească trupele să ajungă la cordonul înarmat din jurul turnului scenei.

Pulaski urcă, gâfâind, pe scenă, cu Consiliul Revoluționar Provizoriu împleticindu-se în urma lui, iar ticniții rămaseră jos, unde le era locul. Se uită la Sargent, întrebător.

- S-a terminat, îl informă Sargent.

- Afurisitule! Şi fără să tragi o amărâtă de împuşcătură!

- Sunteți în bătaia armelor automate! Dispunem şi de grenade, pe care le putem azvârli cu precizie, în orice direcție, pe o distanță de zece metri. Nimeni să nu facă vreo prostie!

Prin vizorul camerei, Paul îl urmărea pe comandantul autoritar al revoluționarilor, făcând succinta apreciere a situației. Retrase cadrul, lent, de pe comandant, aducând în centru un puşcaş de la marginea scenei, care stătea ghemuit, cu puşca automată îndreptată spre mulțime. Paul se dădu uşor înapoi,, simțind rezistența trupurilor, dar continuă să se retragă, în timp ce îndrepta aparatul în jos, către cercul de oameni în cămăşi militare care înconjura turnul.

Efectul era cel al asediului unei fortărețe înarmate de către pro-priile-i trupe - o inversare de polarități uimitoare, înfricoşătoare. Viteză şi precizia cu care fusese executată lovitura erau acum oglindite de competența dură, sălbatică, pe care o afişau oamenii care o efectuaseră.

> XIV

Susan îl văzu pe Chris Sargent urcând pe scenă ca o felină metalică, puterea cumplită a vibrațiilor sale zimțate zdrobind toate celelalte realități. Era o prezență uluitoare, care domina turnul, transformându-l în propriul lui instrument - dar pentru ce?

Barry Stein, Ivan Blue şi restul grupului din Mişcare radiaua teamă, în valuri scârboase, verzi. Doar Ruby Berger extrăgea putere din aura de metal greu a lui Sargent, urmărindu-l cu ochii reci, aprobatori, pe când ceilalți se îngrămădeau unii în alții şi încercau să nu-i atragă deloc atenția. Chris Sargent nu era un instrument al lor! Nu conducea revoluția *lor.*

Iar oamenii păreau a şti asta.

Se strecuraseră prin găurile din gard, iar acum, marea de oameni scălda, într-un val neîntrerupt, atât culmile dealurilor îndepărtate, cât şi baza turnului. Nu mai existau bariere de separație între scenă şi popor - nici gard, nici şir de paznici, nici o zonă de vid. Acum, scena era o insulă ce plutea pe marea de oameni. Ar fi putut să fie un moment de unicitate.

Dar în loc de asta, tumul scenei se transformase într-o fiară înfricoşătoare din metal, cu arme şi comandă, cu vibraţii negre, negre, care cuprinseseră trupurile moi ale oamenilor ca un cuceritor, încercând să-i supună voinţei sale necunoscute. O nimicnicie goală, neagră, ce se întindea din centrul lumii vizibile.

Iar oamenii simţeau asta în sufletele lor. Star observă o confuzie în aura mulţimii - un model mişcător, scânteind în culorile pământului, lucind înspre şi dinspre o matrice de negreală care ameninţa să devoreze totul din interior şi să devină o fiinţă înspăimântătoare. Fiara de pe scenă chema fiara din mulţime. Dar oamenii păreau a rezista beznei ce se întindea înspre ei şi beznei din interiorul lor. Totul stătea pe o interfaţă ca o muchie de cuţit.

Chris Sargent se întoarse în centrul scenei, când unul dintre oamenii lui îi mână pe cei din Mişcare în acel punct focal, să-l întâlnească.

, - Revoluţia a sosit! spuse Sargent în microfonul lui Bobby, cuvintele lui reverberând în trupul mulţimii. Acest om o să vă vorbească.

Şi-i întinse microfonul lui Ivan Blue, care avea faţa cenuşie, un Ivan Blue ale cărui vibraţii normale, însorite, erau strivite de greutatea zăpăcelii oamenilor, de puterea karmică neascunsă a lui Chris Sargent.

Ochii lui Sargent o priviră în timp ce întindea microfonul, iar Star se strădui să-i înfrunte privirea cu fiecare strop din fiinţa ei, turnându-i lumină în ochi, căutând să ajungă la locul blând din el, pe care-l atinsese o dată, izgonind bezna chiar din miezul acestuia. Simţea ceva luptând acolo, străbătându-se să se înalţe din întunecime ca să întâlnească soarele. îi văzu ochii îmblânzindu-se şi chipul umbrit de un moment de tristeţe...

Dar legătura se întrerupse când el se întoarse să şoptească un ordin unui om de-al său, care coborî scările. Iar „juggernautul" beznei continuă să avanseze.

Bany Stein observă spaima bolnăvicioasă de pe figura lui Ivan, care se potrivea cu spaima simțită de el însuşi în toate măruntaiele, în timp ce Sargent îi întindea acestuia microfonul, aruncându-l în centrul giganticei nasoleli, pe care însuşi Sargent o crease. Pe care noi îl lăsasem s-o creeze. Pe care noi toți o creasem.

, - Sunset City aparține acum poporului! declară Ivan prin sistemul de amplificare. Toată puterea poporului!

Cele câteva strigăte de răspuns fură acoperite de o avalanşă de huiduieli, un sunet huruind a piază rea, punctat de vârtejurile mişcării aleatorii din mulțime, picioarele neliniştite târşâindu-se la o scară cosmică. Ivan tremura vizibil. Nu înfruntase niciodată atât de mulți oameni, cu o asemenea stare de spirit. Care dintre noi o făcuse?

- Ani preluat Sunset City în numele poporului şi suntem gata să vi-l predăm, încercă din nou Ivan.

Dar vederea mercenarilor înarmați ai lui Sargent pe scenă şi prezența în mijlocul mulțimii a ticniților străzii, cu pistoale, făcu ca vorbele lui să rămână fără conținut în mințile oamenilor. Alte huiduieli. Bucăți de hârtie şi tot felul de resturi fură aruncate în direcția scenei.

- Acum e festivalul *nostru,* continuă Ivan, şi-l vom transforma în capitala permanentă a națiunii Woodstock - o zonă liberă în mijlocul porcilor, o zonă în care putem deveni ceea ce dorim să fim, liberi şi împreună...

Huiduielile se transformară într-un sunet continuu, un urlet masiv, furios, dar cu un substrat nervos de teamă. O tristețe îngrozitoare îl copleşi pe Stein când îşi dădu seama că asista la moartea viziunii ce-i umpluse esența vieții. Visul Mişcării despre revoluție se confrunta cu realitatea populară. Fusese făcută pentru popor, o oferiseră acestuia şi fuseseră

refuzați cu furie. Visul se prăbuşise. Vedeam cum moare. L-am omorât chiar noi.

- Hai, oameni buni, ascultați vestea minunată pe care v-o aduc, insistă Ivan, silindu-se să zâmbească în fața mulțimii de figuri posomorâte, a huiduielilor şi a avalanşei de gunoaie aruncate spre scenă. Totul ne aparține nouă, nu trebuie să dăm nimic înapoi!

- Noi vrem muzică! răcni puternic o voce.

Alte glasuri preluară cuvintele:

- Vrem muzică! Vrem muzică!

Zece mii de picioare începură să bată ritmul, cincizeci de mii de glasuri începură să cânte:

'- VREM MUZICĂ! VREM MUZICĂ!

Ciudat, dar, în timp ce Stein unnărea oamenii respingându-i visul, refuzând ceea ce îşi imagina el că ar fi scopul vieții sale, nu se putu abține să nu se simtă mândru auzind glasurile oamenilor ce-şi exprimau propria lor cerere, independentă de cea a conducătorilor auto-impuşi, înfruntând fortăreața de arme în care se transformase scena.

- VREM MUZICĂ! VREM MUZICĂ!

Poporul vorbea în numele lui. Nu era asta esența unei adevărate revoluții? Conducătorii care uitaseră acest lucru de multă vreme deveniseră vânători de putere, şi nu conducători ai poporului. Iar poporul nu-i urma.

s- VREM MUZICĂ! VREM MUZICĂ!

- PUTEREA POPORULUI! PUTEREA POPORULUI!

Paul Conrad simți că i se zburleşte părul de pe ceafă când țicniții de stradă, înarmați, în cămăşi militare, aflați la baza turnului, îşi agitară pistoalele deasupra capetelor şi începură să răspundă gloatei furioase. Simțea crescând tensiunea mulțimii.

- Ce ai? răcni el la urechea lui Emmett Francis.

- încăierări în mulțime: unii par să fie de acord cu ce se întâmplă, alții nu. O grămadă de pumni în gură şi de țipete. Le-am prins pe toate.

- Elicopterul?

- încă filmează focurile.

- Adu-l aici. Pe scenă se întâmplă lucrurile importante. Să filmăm tot ce se poate aici.

Isuse, gândi Chris Sargent, ce se petrece? De ce nu se descurcă găoazele astea? Unde dracu-i Pulaski cu benzile pentru discuri?

Ivan Blue stătea acolo ca un general care suferă de rău de mare, atârnat de balustradă, verde la față, în timp ce situația scăpa de sub control. Se părea că un milion de oameni bătea din picioare şi cerea muzică, în timp ce trupele din jurul turnului începeau ş-o ia razna, urlând după sânge.

Coleman aruncă o privire spre Sargent, ca şi cum l-ar fi întrebat ce urmează să facă. Ortiz era evident speriat, iar Bellows ținea ochii întredeschişi, ceea ce însemna că se pregătea să deschidă focul. Unde naiba erau benzile alea? Ce făceau polițiştii acolo? Când o să-i potolească Blue? Trebuie să ne cărăm iute de-aici, înainte de a ne cădea tot căcatul în cap!

în cele din urmă, simți vibrațiile produse de paşi în spatele lui şi,se întoarse la timp ca să vadă şase recruți urcând, împleticindu-se, pe scenă, împovărați cu role mari de bandă ce atârnau ca nişte spaghetti a din cutiile deschise. Pulaski apăru imediat după ei şi se îndreptă spre Sargent, speriat zdravăn.

- S-a dus dracu' tot! se văicări el. Ce mai revoluție! Paznicii îşi croiesc drum prin mulțime şi nimeni nu-i opreşte! Trebuie să ne cărăm!

- O să scăpăm iute din rahatul ăsta, nu-ți face griji! Strângeți benzile, scoateți-le din cutii, apoi o ştergem!

Se dflse şi-i smulse microfonul din mână lui Blue.

- Benzile! răcni el în urechea lui Ivan. Spune-le că prima faptă a revoluției este arderea benzilor pentru discurile de exploatare, şi fă chestia asta bine!

Blue se uită la el prosteşte, în timp ce strigătul mulțimii devenea tot mai puternic:

- VREM MUZICĂ! VREM MUZICĂ! VREM MUZICĂ!

- Nu pot să fac aşa ceva, zise Blue. Ascultă-i! Âsta-i ultimul lucru de pe lume pe care-l vor!

Gagiul se căca pe el de frică! Sargent îi vârî țeava puştii în spatele îngust. Sosise timpul folosirii argumentelor supreme - nu mai era cazul să se preocupe de aspectul moral.

- îndeplineşti ordinul, Blue, sau te fac bucăți!

Vârî microfonul în mâna lui Ivan şi-l obligă să meargă câțiva paşi, împingându-l cu țeava armei.

în timp ce Blue ducea microfonul la gură, abia mişcându-se, ca un zăpăcit care tocmai ieşise dintr-un foc de baraj al mortierelor cu ajutorul drogului, Sargent se întoarse în direcția invizibilă a unor ochi ce-i făceau găuri în ceafă. O zări pe Ruby privindu-l cu o asemenea durere, cu o asemenea furie, cu o asemenea confuzie, încât îngheță o clipă. Voia să-i explice, dar femeia vedea metalul puştii M-16 vârât în spatele unui camarad de-al ei, iar mulțimea devenise stranie, bizară. Puteam să murim cu toții în misiunea asta, aşa că nu mai conta nimic, şi nu se putea gândi la ce trebuia să-i spună. Creierul îi ardea. Nu reuşea să se concentreze asupra a ceea ce făcea şi de ce.

Bill Horvath o ținea pe Susan cu ambele mâini, simțind greutatea chitarei apăsându-i spatele, şi privea în ochii care se ațintiseră altundeva şi care nu-l vedeau. Trupul ei vibra ca un diapazon.

- Susan... copile...

Ea nu-i răspundea. Se uita prin el, privind mulțimea, care pătrunsese în realitatea lui Star, în acea lume teribilă de dincolo. Am creat un loc pentru ea în care să n-o pot urma,

în care să nu mă pot uita, am împins-o acolo, am ținut-o acolo, iar acum a plecat de lângă mine, ducându-se acolo, şi poate că n-o să mai revină. Poate n-o să se întoarcă niciodată...

Luate-ar dracu', Beck, jigodie! Puteam să fim altă formație, puteam să fim doar Bill şi Susan cântând cântecele noastre, am fi putut să fim fericiți, ar fi fost bme. Dar tu trebuia să ne faci mai mult de-atât, şi chiar să ne dorim asta. Lasă muzica să te ducă, lasă muzica să te ducă, şi am ajuns unde ne-a dus, dar unde anume?

- O să... vă arătăm că totul e al vostru... că... am eliberat Sunset City de... jefuitorii artiştilor... şi de porcii care vă exploatau pentru... filmele lor josnice şi... discurile lor exagerat de scumpe...

Groaza amplificată a lui Ivan Blue îl făcu pe Horvath să-şi ia ochii de la Susan şi văzu că Sargent vârâse țeava armei automate în spatele lui Ivan! Bobby, Jerry şi Mark se îngrămădiseră în jurul orgii. Oamenii Mişcării se strânseseră lângă un morman uriaş de benzi, amenințați de un pistolar al lui Sargent. Mulțimea devenise ciudat de tăcută. Ce naiba se întâmpla?

- Vom arde toate aceste albume ale jafului în numele poporului, zise Blue.

Provocă un mârâit enonn, colectiv, de protest, un geamăt animalic, la care Horvath se pomeni alăturându-se, în timp ce trupu-l purtă pe scenă către Sargent şi se repezi la gâtul acestuia. Pe când vocea mulțimii deveni un țipăt, el văzu roşu în fața ochilor de teamă şi furie -aici sunt bucățile ultimului album pe care l-am făcut, Susan....

Paul Conrad îl văzu pe Bill Horvath ajungând din doi paşi lângă Ivan Blue şi lângă comandantul puşcaşilor. Se repezi la gâtul omului înarmat, în timp ce comandantul se întoarse, scoțând ceva din buzunar cu mâna stângă. Țipătul mulțimii deveni asurzitor în timp ce Paul filma de zor, împietrind toate

siluetele de pe scenă în acel moment de violență. Indivizii din Mişcare rămaseră sub amenințarea unuia dintre oamenii înarmați, iar acesta goli o sticlă cu un lichid uleios peste grămezile de role cu benzi. Membrii formației Velvet Cloud stăteau zăpăciți lângă orgă. Star se îndreptă spre manifestarea furioasă de violență, razele de soare sclipind pe trupul ei în zeci de lumini intermitente, ca un caleidoscop mişcător, de-o strălucire şi o fluiditate ireală.

Brusc, privirea lui Paul fu atrasă de la vizor din cauza unei năvăliri de trupuri ce se vârâră în fața lui, aproape dărâmându-l, şi reuşi cu greu să-şi recapete echilibrul. Văzu o falangă de vreo douăzeci de paznici ce se repezi către scenă, urmată de mulțime.

- Vine elicopterul! răcni Emmett în urechea lui.

- Stai cu spatele lipit de-al meu! strigă Paul, neîndrăznind să piardă timp întorcându-se să se uite.

Simți spatele lui Emmett rezemându-se de-al său, respingând mulțimea ce se înghesuia în jur, în timp ce duse din nou vizorul la ochi şi refoealiză imaginea pe scenă. Şeful pistolarilor îl apucase pe Horvath şi-l aruncase învârtindu-se, de-a curmezişul scenei, spre Star.

Ceva din mâna lui scânteie. Paul auzi bătaia elicelor deasupra, simți curentul produs de trecerea aparatului de zbor către scenă. întorcân-du-se în direcția sunetului şi pregătindu-şi puşca automată, comandantul puşcaşilor aruncă bricheta în grămada de benzi, care izbucni imediat în flăcări portocalii.

înainte ca Sargent să tragă un foc de avertisment asupra elicopterului, auzi răpăitul unei M-16. După ce se întoarse, îl văzu pe Frank Bellows trăgând în elice.

Apoi, auzi un trosnet de focuri la întâmplare şi simți o durere pătrunzătoare în bicepsul stâng. Drace, m-a atins!

împuşcăturile ajunse, practic, chiar în urechile lui Paul, îl făcură să-şi ia ochiul de pe vizor şi să observe doi paznici

roşii la faţă, la zece iarzi de el, trăgând cu pistoalele spre scenă, în timp ce oamenii ţipau, încercând să se depărteze de ei, într-un cerc ce se lărgea, doar ca să se izbească de zidul omenesc al mulţimii înconjurătoare. Paul filmă imaginea asta câteva secunde, apoi reveni asupra scenei. Elicopterul urca pieziş, ferindu-se de o rafală de gloanţe de mitralieră. Şeful pistolarilor avea o pată de sânge pe braţul stâng. Bill Horvath se dădu înapoi, ţinându-se de umăr, în timp ce mai multe pistoale trăgeau din mulţime.

- Opriţi focul ăla! ţipă Chris Sargent, aruncându-se la podea. Aici suntem ţinte sigure!

Trase o rafală lungă înspre fulgerările de împuşcături din mulţi-, mea aflată lângă turn. Ordinul fusese inutil. Băieţii se aruncaseră deja pe burtă, trăgând rafale scurte, eficiente, către fulgerările care erupeau din fiecare parte a mulţimii. Un glonţ atinse podeaua de oţel la doi paşi de piciorul stâng al lui Sargent. Altul şuieră pe lângă urechea lui. Răspunse cu o rafală scurtă în direcţia aproximativă a sursei lor...

Paul Conrad încărcă magazia camerei printr-o ceaţă roşie de sânge şi holocaust, lovit din toate direcţiile de mulţimea cuprinsă de panică dimprejur, care o ştergea îngrozită de rafalele armelor automate, ce pătrundeau în ea la nimereală, ca nişte fulgere din cer. Strânse camera la piept şi filmă orbeşte, în timp ce era împins din stânga, din dreapta, din spate, şi căzu în genunchi.

Văzu o mână care ţinea un pistol ridicându-se deasupra capetelor mulţimii şi trăgând două focuri înspre scenă, apoi se cufundă într-o pădure de picioare, când gloanţele rafalei de răspuns provocară ţipete şi gemete de durere în jurul lui, iar ceva şuieră pe lângă nasul său şi se înfipse în sol.

Alunecă pe o pată de sânge şi se lovi de un obiect mare, imobil şi metalic - un stâlp de oţel, de care fusese fixată plasa împrejurul scenei. Se rezemă cu spatele de el, şi când nişte trupuri se izbiră de el, lovindu-i şira spinării de metal, reuşi,

totuşi, să se ţină pe picioare şi să îndrepte camera, clătinându se, către scena... ^

Star se simţea ca şi cum plutea lent printr-un lichid dens, de-o claritate cristalină, de parcă momentul exploziei kannice îi aruncase conştiinţa la un nivel de ultraviolete, la care fiecare mişcare a materiei prin spaţiu arăta ca o curbă geodezică lentă, de-o inevitabilitate deliberată.

O floare roşie lucitoare se deschise pe umărul lui Bill în timp ce acesta se rotea către ea, iar o panglică roşie, deopotrivă, apăru pe braţul lui Chris Sargent când corpuri fierbinţi, negre, de-un rău incredibil de dens, pulsară din arma sa, despicând realitatea spaţiului prin care treceau. Alte gloanţe găuriră aerul din jurul ei, traiectoriile lor transformând mişcarea prin spaţiu-timp într-un dans, printr-o dantelă încrucişată din fire infinit de tăioase, într-un labirint al morţii.

Dar, în timp ce trupul lui Star se mişca'spre Bill, prin acea învârtire lentă a marii roţi, în timp ce mandala sorţii o trecea prin transformări cu o inerţie irezistibilă, lumina ţâşni din ea într-o metamorfozare de aceeaşi profunzime şi fluiditate. Valuri de lumină aurie o străbătură din interior, golindu-i fiinţa de tot, iar Star se topi în lumină, se topi în clipa în care trecu prin ea, îmbrăcând-o ca pe un costum, ca pe compleul ei *rraje de htces,* intrând complet în lumină, iar aceasta insuflându-i puterea de a se mişca prin ea, aşa cum ea se mişca prin lumină, transformând totul si transformându-se pe sine.

Acum, totul din jur deveni o extensie a fiinţei sale, iar această fiinţă deveni doar conturul luminii prin spaţiul prin care trecea. Star erâ o mulţime imensă, cuprinsă de panică, tot ea reprezenta oamenii nevinovaţi, cuprinşi de groază şi vinovăţie, aruncaţi pe burtă pe scenă, tot ea simboliza pistolarii lui Sargent transformându-şi teama în furie metalică fierbinte, şi ea era Chris Sargent însuşi, năpădit de

furie şi dispreț de sine, ea concentra mințile ce vedeau roşu în fața ochilor, din.spatele pistoalelor ce trăgeau spre scenă, tot ea era imaginea lui Bill, rănit şi însângerat, prăbuşindu-se, în timp ce moartea nemiloasă umplea aerul. Ea se afla acolo pentru toți, pentru că ea îi concentra pe toți, trecând prin fiecare, transformând şi fiind transformată.

Mişcarea explodă prin ceea ce se afla în interiorul ei, străpungân-du-i carnea. Aruncă vesta, ieşi în întâmpinarea furtunii, duse microfonul la buze şi lăsă cântecul să gâlgâie prin ea către aerul otrăvit, fărâmițat.

Paul gâfâi, uimit de ceea ce surprinse prin vizorul camerei, profund îmbărbătat şi îndurerat.

Star mergea pe scenă către iubitul ei rănit, printre fulgerări de gloanțe întâmplătoare, trecând prin focul încrucişat ca şi cum n-ar fi fost. Raze de lumină scânteiau pe hainele ei împodobite cu oglinzi, când îşi smulse vesta şi o aruncă în aer - unde sclipi şi luci în razele soarelui -, expunându-şi pieptul ei perfect, cu sfârcurile roşii, ridicate ca o provocare spre cer şi gloanțe, o viziune a cărnii oprind metalul.

Star ridică la gură microfonul, cu un fel de tandrețe calmă, iar vocea ei intimă şi amplă umplu lumea prin sute de difuzoare, atrăgând fiecare ochi, fiecare suflet, asupra imaginii oferite de carnea ei goală sub soare şi sub cerul străbătut de gloanțe.

- *Ia trupul acesta, sunt a ta...*

De îndată, mulțimea uriaşă de oameni îngroziți şi furioşi, de răniți şi însângerați, ucigaşi şi victime, scoase urale într-un glas, iar două pete de sânge roşu, strălucitor, apărură pe umărul ei stâng şi pe mâna dreaptă. Dar vocea ei rămase la fel de intensă şi nu pierdu ritmul.

- *Te voi încălzi...*

Intorcându-se, Sargent văzu o imagine care-i pătrunse în suflet -Star, aşa cum fusese în noaptea aceea magică, cu

torsul gol arcuindu-se în sus şi-n jos deasupra lui, cu sânii plutind ca figura de la prora unei corăbii înalte, cu iubire în adâncimile fluide, verzi, ale ochilor ei. Evoca cel mai frumos moment pe caie-l trăise - dar amintirea se transformă în durere când văzu sângele şiroindu-i de pe piept şi curgând de pe mâna ridicată.

- *Te voi iubi,* cânta ea, iar Sargent avea impresia că numai pentru el cânta, gândindu-se la durerea lui şi ignorând-o pe-a ei. *Te voi lumina prin focul flăcării mele.*

Isuse, cum de s-a întâmplat asta? Cum de-am lăsat să se întâmple? Pentru ce? Ii venea să plângă. Voia s-o ia în braţe, să-i apere trupul. Sări în picioare în faţa ei, chiar sub focul încrucişat, şi simţi că încasează un glonţ în şold, pe când îşi arunca arma.

Timpul se opri, iar căderea subită a tăcerii îi îngheţă lui Paul inima în mijlocul bătăii, când văzu cum îi cade puşca automată de pe scenă în mulţime, iar focul încetă brusc. Avea impresia că vede împuşcătura cu încetinitorul, din mai multe unghiuri, secvenţe suprapuse, topindu-se una în alta, de parcă ar fi fost clipa din hiperealitatea cinematică strălucitoare, care înainta în capul lui si transforma cu anticipaţie viziunea prezentului său încremenit. Surprinsese acea clipă în filmul lui, îi trăise realitatea, o simţise la ambele niveluri şi gravase imaginea combinată în amintirea sa.

Sargent aruncându-şi trupul în faţa lui Star. Arma plutind prin spaţiu. Sângele de pe cămaşa kaki, militară, a lui Sargent, pe carnea trandafirie a lui Star. Privirea clin ochii unui puşcaş negru. întoarcerea masivă de capete şi înlemnirea valului de chipuri omeneşti din fundal. Bill Horvath ajungând lângă Star. Absenţa subită a gloanţelor ce zburau. Fiecare detaliu părea reliefat în el, într-o clipită de timp încremenit.

Cea mai măreaţă secvenţă pe care o va filma vreodată, cea mai măreaţă secvenţă pe care o va monta vreodată, şi asta

nu constituia rezultatul calculelor lui, ci un moment liber al realității, un dar al unei sorți necunoscute.

Horvath căzu şi nu simți durerea clin umăr. Ea persista undeva, la o limită lipsită de importanță a conştiinței sale. Simți trupul ei alături de-al lui, umăr lângă umăr, sânge lângă sânge, dar numai în esența ființei sale; doar asta conta, trupurile lor împreună. împărțind orice le oferea soarta lor comună.

Apoi, sesiză faptul că împuşcăturile încetaseră, iar oamenii -participanți la festival, puşcaşi, paznici, cu toții - înghețaseră o clipă în culmea freneziei. Văzu că puşca lui Sargent căzuse în mulțime, că acesta o apărase pe Susan cu trupul lui, că uciderile şi nebunia rămăseseră suspendate pe muchia clipei, că oamenii tânjeau să fie scoşi din acea realitate infernală, să se întoarcă acasă, şi că Star, Susan a lui, făcuse treaba asta.

- *la-mi trupul, uşurează-ți durerea...*

Vocea ei singură umplu tăcerea, iar Bill se trezi că degetele lui scoteau muzică din chitară, că răspândea muzică în jurul ei, arătându-i că era acolo, acolo unde se afla şi ea, acolo unde-i dusese muzica.

Şi el simți muzica preluând spectatorii, pentru că în clipa următoare ce înghețase, oamenii erau din nou spectatori, o pajişte înflorită de chipuri omeneşti, uimite de fantasticul celor prin care trecuseră.

- *Lasă-mă să te aduc înapoi la tine...*

Iar Bill simți vibrațiile oamenilor coborând de pe culmea acelor momente trecute de nebunie, coborând în sunetul muzicii şi, în cele din urmă, curgând în el.

Cântară împreună cele patru versuri ale strofei-a doua, iar după nota de final, alunecară în tăcere, singurele aplauze fiind un oftat enorm, ca un vânt uman blând, o răsuflare a păcii.

- Nu faceți rău nimănui, zise ea, în calmul acela plin de bunătate. Aveți grijă de toți.

Susan atinse obrazul lui Chris Sargent, şi rămaseră toți trei în lumina soarelui, sângerând împreună, came lângă carne.

Apoi, de niciunde, de pretutindeni, vocea lui Jango Beck umplu amfiteatrul:

- Circul s-a terminat. Toată lumea să pună armele jos. Nu se vor face arestări. Nu vor fi procese. Nu va fi nimeni răsplătit. Toți se pot întoarce acasă. Dacă au. Fiți bine veniți mâine dimineață.

Chiar si acum, Jango avusese ultimul cuvânt.

Dar când Horvath se uită în ochii lui Susan, văzu că pentru ei nu exista o întoarcere acasă, nici o revenire de unde fuseseră. Ea rămăsese acolo, privind în urmă, de unde plecase, cu ochii săi verzi focalizați asupra realității ei personale, îndepărtate.

- Ai grijă de mine, copile, zise Susan. Nu ştiu exact unde sunt şi nu pot să mă descurc fără tine.

- Unde eşti tu, voi fi şi eu, copile, răspunse Bill, iubind-o mai mult ca niciodată. Voi merge oriunde mă duci.

XV

Soarele se cufunda dincolo de culmea dinspre Vest ca o minge de foc lucind printr-o negură de sânge. Un apus cețos, fumegând, care arunca umbre lungi, roşii, peste campamentul aproape gol. Paul Conrad filmă doar câțiva metri de peliculă cu soarele portocaliu, vălurind pe albastrul-intens al cerului, apoi dirijă pilotul elicopterului astfel, încât să urmeze lent panta campingului, la înălțimea de trei sute de picioare.

Paul filmă, într-un unghi larg, tabăra rămasă în urmă, în timp ce elicopterul zbura după pantă către culme: o panoramă mereu schimbătoare, de zeci de mii de oameni aflați în diferite etape ale pregătirilor de plecare, părăsind

într-o grabă nefirească festivalul, scurtat brusc. Elicopterul trecu peste corturi coborâte, ca nişte răni produse pământului, grămezi de bagaje adunate la un loc, oameni ridicând saci în spate, şi mişcarea înceată, dar continuă, a celor ce se îndreptau spre Sud; către parcare, cărându-şi avutul strâns în legături, ca nişte refugiaţi speriaţi de bombe. Lumina roşie şi umbra deasă, liniştea bănuitoare a oamenilor transformaseră cadrul într-un peisaj de crepuscul ciudat, sumbru; noaptea de după bombardament, seara de după incendierea oraşului, trista răspândire a triburilor, când vremea unui popor a trecut.

Paul se întrebă care va fi sfârşitul filmului. Ar putea folosi imaginile acelea pentru secvenţa finală, gândi el. Este însumarea a tot ceea ce-a fost, cel puţin pentru majoritatea spectatorilor. Sigur, oamenilor le plac finalurile fericite, dar asta pentru că viaţa nu le dăruieşte multe sfârşituri hollywoodiene.

Dar eu şi Velva l-am avut pe-al nostru, chiar dacă nu mergem braţ la braţ spre apus. Iar ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta s-a terminat cu ceva minunat, deşi ar fi trebuit să fie un holocaust. Cine a câştigat şi cine a pierdut? Ce-i cu revoluţionarii ăia afurisiţi? Ce-i cu formaţiile ale căror înregistrări s-au pierdut? Ce-i cu Star?

Sau cu Rick Gentry?

Sau cu Sandy.

Sau cu Jango Beck. A câştigat cu filmul, dar a pierdut douăzeci de discuri şi poate cea mai bună formaţie a sa. Cât va recupera? A pierdut sau a câştigat?

Iar oamenii de jos şi-au pierdut tinereţea, sau şi-au câştigat maturitatea? După cum se zice: în fiecare clipă se naşte ceva nou, în fiecare clipă moare ceva vechi..,.

Elicopterul trecu de creastă. în depărtare, turnul scenei apărea ca un schelet gol din metal, pe fundul farfuriei împărţite în segmente de umbră şi lumină roşie-aurie. Paul

ceru ca aparatul să urce la peste şase sute de metri deasupra paji stei, apoi centră imaginea în vizor, astfel încât jumătatea luminoasă a cadrului s-o egaleze pe cea întunecată. Apoi, puse pilotul să rotească lent elicopterul în jurul axei sale, în timp ce el însuşi rotea camera în sens invers, producând o răsucire dublă de negru şi auriu. După care ceru pilotului să ţină elicopterul pe loc, în timp ce el ieşea din acea rotire printr-o imagine a mingei portocalii a soarelui intersectate de linia orizontului. Doar soarele se vedea dincolo de pământ. Din unghiul acela, putea fi Ia fel de bine asfinţit sau răsărit. Putea fi o imagine finală a filmului la fel de bună ca oricare alta.

Soarele portocaliu ieşind din apă picta o strălucire luminoasă de raze pe suprafaţa vălurită blând al Pacificului, pe când Barry Stein stătea pe puntea navei de la capătul pupei, pierdut în bâzâitul motorului, urmărind două dâre de spumă ce se întindeau spre Nord, peste marea sticloasă, nesfârşită, către Los Angeles, către ruinele vieţii sale.

- Ce mai jeleşti acum, Stein? îi şopti Chris Sargent la ureche.

Se întoarse şi-l văzu pe Sargent alături, fără cămaşă, cu un bandaj alb, curat, la braţul stâng. Nu simţi nici o ameninţare în vocea lui. Sargent, nu altcineva, îşi asumase responsabilitatea pentru siguranţa Consiliului Revoluţionar Provizoriu. El a acţionat atunci când noi, ceilalţi, stăteam ca nişte cadavre la propria lor înmormântare. El ne-a condus prin mulţime, ne-a urcat pe barca lui să ne ducă în Mexic, departe de consecinţele propriilor noastre acte. Si tot Sargent, care dezlănţuise măcelul, şi-a aruncat arma şi l-a oprit. Sargent şi Star.

Cine sunt eu să-l condamn?

- Mă întreb ce-o să facem, zise Stein.

- Eu am ieşit din problemele revoluţionare, asta-i cert, replică Sargent. O să mai scot nişte mălai din afacerile cu

droguri, vreo doi ani, apoi o să-i las pe Băieții Munților Verzi în grija unui tip, pe care o să-l formez eu, iar după aia o să mă retrag, pentru un procentaj din venituri. Dacă o să-mi găsesc vreun hobby... cum spun mexicanii, *quien sabe?*

- Cred că şi eu am ieşit din problemele revoluționare. Ce naiba, nu mă pot întoarce în State!

- De ce nu?

- Au fost omorâți oameni acolo, cineva zicea că-s vreo zece morți.

- Si ce dacă? Nimeni nu te poate acuza. Dacă aş fi în locul tău, aş aştepta ca lucrurile să se potolească un pic, apoi m-aş întoarce acasă şi mi-aş conduce ziarul.

Stein se uită, neîncrezător, la Sargent.

- Si ce-o să fac cu Beck?

- Cu Jango?

- I-am transformat festivalul într-o baie de sânge, l-am incendiat, i-am distrus înregistrările pentru albume. Nu-mi fac iluzii că Jango Beck o să lase lucrurile baltă.

- Dacă Jango îți voia capul, zise Sargent, râzând, n-ai fi ajuns atât de departe. Cred că puteți să vă întoarceți acasă-de îndată ce propriii voştri oameni vor înceta să vă hăituiască, pentru că Jango nu-i supărat pe voi. Cred că Jango a obținut exact ce-a vrut.

- *Exact ce-a vrut?* Ce naiba spui acolo?

- *Quien sabe?* zise Sargent, ridicând din umeri. Nu mă întreba pe mine ce vrea Jango Beck. Cred că, parțial, nu ştie nici el. Dar as pune pariu că a aranjat lucrurile în aşa fel încât să iasă în câştig.

- Chiar crezi că pot să mă întorc?

- Ai fi prost să n-o faci. La urma urmei, Jango a făcut astfel ca să obții ce trebuia să obții pentru el. Ca toți ceilalți. în felul lui bizar, Jango e un jucător corect. Dai pentru ceea ce primeşti, cum zice el.

- Despre ce vorbeşti?

- Despre ziarul tău. O să-l capeți înapoi liber şi curai, mulțumită lui Jango.

- Mulțumită lui Jango? *Tu* l-ai obligat pe Marvin!

Sargent ridică mâna sănătoasă.

- Să oprim lucrurile aici. Ține minte doar că ai un motiv să te întorci, iar eu îți garantez că, în ceea ce te priveşte, Jango Beck e satisfăcut.

- Despre ce-i vorba, Sargent? Ce urmărea, de fapt, Beck'? Ce-a vrut să facă?

- Să mă ia naiba dacă ştiu. Dar şi-a făcut treaba. Fiecare dintre noi şi-a făcut lui de treabă.

Ruby Berger ieşi din cabină, merse pe punte şi-l luă de mijloc pe Chris Sargent. Stein trebui să admită că erau...*potriviți,* stând aşa la soare împreună, ca doi supraviețuitori duri pe puntea propriei lor insulițe de putere. Simți o anumită tristețe, dar nu regret, nici gelozie. O femeie care sfârşeşte prin a fi potrivită pentru Sargent, mi-ar mânca ficații!

Dar nu-i displăcea, după cum nu-i displăcea nici Sargent. N-au decât să-şi vadă de drum, gândi el, să fie potriviți, iar eu să-mi văd de drumul meu, de lumea mea, de *Flash,* acolo unde exist cu adevărat. Colțişorul meu de revoluție.

- Ce gânduri te bântuie, Barry? întrebă Ruby.

- Mă gândeam la câştig şi pierdere în dragoste şi război, răspunse el. La revoluție.

- Ce mai revoluție! exclamă Sargent, strâmbându-se.

Ruby oftă şi spuse:

- Cred că n-o să vedem revoluția. Cred că prin ceea ce am făcut, am îndepărtat:o şi mai mult. Cred că n-o să ieşim niciodată din rahat.

- Poate, replică Stein. As a gândesc când mă simt deprimat. Dar în dimineața asta consider că am văzut lucrurile greşit, că adevărata revoluție este ceva mai important decât orice eveniment, ceva care trece prin noi toți,

cât timp au loc schimbările. Poate că Mao avea dreptate când vorbea despre revoluția permanentă. Revoluția nu-i un eveniment istoric, este un proces ce se desfăşoară continuu. Nu-i scopul final al schimbărilor, ci însăşi schimbarea.

Sargent clătină din cap şi se încruntă, în parte serios, către Ruby.

- O să fiu obligat să ascult rahaturi de felul ăsta?

- Ai face bine să te obişnuieşti, răspunse ea. N-o să fac pe consoarta unui traficant de droguri multă vreme. După cum spunea Barry, vom continua să trecem prin schimbări.

Sargent se încruntă din nou, de data asta, cu o exasperare sinceră.

- Sigur că o să trecem! O să trecem, doamnă, adăugă el, provocator.

Barry Stein se uită în jos, spre apele agitate, contemplând crestele valurilor ce se sfărâmau, spumegau şi se înălțau din nou.

Epilog

„PODEflUfi CfîRE TfSIE CfiMERff"

Mike Taub înghiți altă tabletă de Maalox, fără apă, si privi nervos în sala de conferințe a lui Jango Beck, cu stomacul clocotind. Anthony Carbo arăta calm şi aproape aristocratic, într-un costum albastru-deschis, asortat cu părul lui blond-cenuşiu, făcându-l pe Taub să se gândească la toți fanții jucători de tenis din cluburi de țară pe care-i văzuse. Calm şi increzător. Derek Williams avea un aspect de escroc autentic în ziua aceea, în costum cu dungulițe albe şi negre, ca un vânzător de maşini vechi, care avusese succes si trecuse la chestii mai rafinate. Escroc şi increzător, cu o aroganță evidentă.

Ticăloşii au dreptul de a arăta increzători, dar de ce arată John Horst rece, ca un castravete, în costumul lui verde ca menta? Ar fi trebuit să se cace murături, gândi Taub. Securea-i gata să cadă peste capul lui. Ce mai poate să

meargă rău? Pierderea benzilor a douăzeci de albume face ca victoria să fie excesiv de scumpă, dar este o victorie! Filmul înseamnă o gaură de patru milioane de dolari, iar Horst trebuia să ştie asta. Cum poate să fie atât de-al dracului de *calm"!*

Taub tresări când uşa se deschise, iar Jango Beck intră în camera cu pereţii verzi, ducând o servietă neagră, ornamentată cu argint, într-un costum la modă, negru, cu o cămaşă de-un roşu-aprins şi o cravată tip western. La Jango, un costum însemna o declaraţie de intenţii, iar personajul acela de cartofor de pe navă cu zbaturi îl umplu de groază pe Taub. Iar Horst zâmbea. *Zâmbea.*

Jango se aşeză pe singunil scaun liber, deschise servieta şi împrăştie iin evantai ameninţător de hârtii peste tăblia de stejar dată cu ulei, ca un jucător ce-şi arată cărţile. Prin conul de lumină aruncat de candelabrul de deasupra începură să plutească pete de praf. Ochii lui negri păreau să cuprindă toată încăperea. Nu era nici o îndoială cu privire la cel care împărţea cărţile. Fir-ar să fie, de ce era Horst atât de credul?

Carbo şi Williams scoaseră, teancuri mai mici de hârtii din servietele lor, ceea ce-i păru lui Taub o reacţie de apărare. Doar el şi Horst nu se baricadaseră în spatele hârtiilor, iar *Horst nu era nervos.*

- Suntem oameni ocupaţi, zise Jango, deci să-i dăm drumul. Domnule Williams, înţelegerea pentru achiziţionare...

Derek Williams, cu figura împietrită, împinse contractele pe tăblia dată cu ulei către Beck, Horst şi Taub.

- După cum ne-am înţeles. O solicitare a Băncii de Vest de a cumpăra cincizeci şi unu la sută din stocul de acţiuni ale lui Eden Productions, Incorporated, pentru o sută de milioane de dolari.

- *Ce?* ţipă Taub. Nu aşa ne-am înţeles! Vă vindem doar bunurile fizice ale studioului, şi nu controlul asupra întregii corporaţii afurisite!

Williams înălţă din sprânceană către Jango. Acesta se lăsă pe speteaza scaunului şi ridică mâna ca un şef indian.

i- Nu te vârî în morişcă, Mike. Sunt doar chestii tehnice.

- *Chestii tehnice?* Ce înţelegi prin *chestii tehnice?*

- însăşi simplitatea, Mike, zise Jango, cu blândeţe. Banca de Vest cumpără cincizeci şi unu de procente din EPI pentru o sută de milioane pe hârtie. După aceea, vinde studioul, activul şi pasivul acestuia, cartelului nostru, pentru un preţ mult mai mic, profitând de o scădere a taxelor. Apoi, cartelul separă activul de pasiv.

Jango se uită la Horst. *La Horst!*

- E-n regulă, Mike, interveni Horst. Cartelul înfiinţează Eden Distributing Corporation, care reţine toate drepturile asupra inventarului filmelor Eden. O corporaţie separată, la care eu sunt preşedinte.

- Iar cartelul reţine toate *datoriile* lui Eden Pictures din corporaţia iniţială EPI, zise Jango. Totul parafat. După aceea, cartelul vinde proprietăţile fizice ale studioului către Carbo Enterprises pentru extindere şi procură corporaţiei EPI altă scădere zdravănă de taxe.

Horst îi aruncă un zâmbet otrăvit lui Taub.

- Nu asta doreai, Mike? Vindem proprietăţile studioului şi devenim amândoi preşedinţi la corporaţii separate. Nu va trebui să mai discutăm vreodată. l-O bulă de acid arse în gâtul lui Taub. într-un fel, chestia îi scăpase din mâini. Aşa planificasem, şi totuşi... totuşi...

- Si cine naiba va controla Eden Records?

Anthony Carbo îşi afişă zâmbetul lui unsuros.

- Cartelul nostru, bineînţeles. Se înţelege că vei fi preşedintele corporaţiei şi vei conduce operaţiunile zilnice.

Isuse, *asta-il* Jango încearcă să mă arunce în gura lupilor. Crede că mă poate transforma într-un om de fațadă pentru... pentru... recunoaşte, ştii pe cine reprezintă *cu adevărat* canaliile astea. Ei bine, dacă-şi închipuie că-mi voi vinde curul Mafiei, să se gândească la altceva!

- Resping târgul, zise Taub. Sunt de acord cu vânzarea proprietăților studioului, dar nu cu afacerea asta!

Jango îşi încrucişă mâinile şi întrebă:

- Ce te-a făcut să crezi că ai dreptul la veto în problema asta, Mike?

Taub se uită peste masă la Horst, încercând să citească ceva pe figura imobilă a acestuia. De data asta, Jango supralicitează, gândi el: Eu şi Horst ne urâm din tot sufletul, dar afacerea de față ne obligă să ne culcăm împreună.

- Ştii în ce ne va vârî înțelegerea asta, John, zise el. împreună, avem destule acțiuni EPI ca prin votul nostru să putem bloca toată treaba. Aşa că ai câştigat. Acum, votez cum vrei tu.

Horst nu comentă. Jango scoase un trabuc din buzunarul de la piept, îl aprinse şi aruncă un panaş de fum.

- Mi-e teamă că eşti depăşit de evenimente, Mike. John a vândut acțiunile de la EPI.

- Cui?

- Lui Jango, spuse Horst direct, înfigând cuvintele în mintea lui Taub ca pe nişte cuie în sicriu, iar pe Taub îl cuprinse un val de greață.

- Asta, tehnic vorbind, interveni Jango. De fapt, nu-s proprietarul, am fost doar agentul altor interese.

- *Ce?* răcni Horst. Pentru cine ai acționat?

Figura lui pălise vizibil, iar Taub, anticipând răspunsul, nu se putu stăpâni să nu râdă, în ciuda greței.

- Pentru asociații noştri, răspunse Carbo. Vedeți, noi şi Beck deținem acum destule acțiuni ca să încheiem târgul cu

sau fără voi doi, domnilor. Această şedinţă este o pură formalitate.

- De ce crezi că plătim o sută de milioane? întrebă Williams. Preţu-i umflat. Dar luăm o treime din preţ dintr-un buzunar şi-l punem în altul, în detrimentul IRS.

- Ai ştiut tot timpul asta, Beck! strigă Horst. M-ai înşelat!

- Bine ai venit în clubul fraierilor, John! zise Taub, simţind, întreţin fel pervers, că situaţia îl amuza.

Mă întreb cum va înşela Jango Mafia, gândi el. Sunt convins că a găsit o cale.

- De ce-i toată lumea atât de nervoasă? se minună Jango. John, ai o companie de finanţare şi distribuţie de filme, fără datoriile vechi si fără chinurile studioului. Mike, ai separat operaţiunile de înregistrare a muzicii de operaţiunile de film şi ai primit, în acest timp, o injecţie de capital. Sunt singurul care are dreptul să se plângă, oftă el, clătinând din cap.

- Am auzit-o şi p-asta! exclamă Taub.

- Oare, Mike? Cea mai mare sursă de bani a lui Dark Star, formaţia Velvet Cloud, e terminată, am pierdut albumul ei, împreună cu celelalte. Am un film cu potenţial valoros despre festivalul rock, dar n-am muzică pentru fondul sonor. Un lucru bun pentru mine e că Eden Records datorează lui Dark Star un milion de dolari. Altfel, aş da faliment. Aş vrea să încasez banii luni de dimineaţă.

- Ce naiba bombănesti acolo, Jango? întrebă Taub. Ce milion de dolari?

Jango zâmbi ironic şi-i împinse lui Taub un contract peste masă.

- Nu-l ţii minte? Obligă studiourile Eden Records să plătească un milion de dolari pentru drepturile de înregistrare de la festivalul Sunset City, către Dark Star.

- Nu fi ridicol! A fost doar...

Taub ezită. A fost doar o foaie de hârtie care trebuia să-l încarce pe Horst cu cheltuielile festivalului, un complot care

să-l apere pe Jango de conlralovituri, care să-l facă să piardă milionul ce mi l-a plătit pentru drepturile filmului ca producător pentru Eden Pictures. Nu trebuia să... trebuia doar... Isuse!

- Ce drepturi de înregistrare? continuă Taub, simțind el însuşi falsitatea întrebării. N-o să fie nici un disc. Toate benzile au fost distruse.

- Ghinion, replică Jango. Ai cumpărat drepturile. Nu-i vina mea că nu te poți folosi de ele. Am destule necazuri şi trebuie să mă salvez.

Acum le venise rândul lui Carbo şi lui Williams să se uite la Jango, indignați.

- Vorbeşti despre banii *noştri*, Beck! zise Carbo, cu o nelinişte subită. N-o să plătim un milion degeaba!

- Aminteşte-ți pe cine vrei să înşeli, Beck!

- Mă voi preface că n-am auzit ultima remarcă, răspunse Jango, aruncând un nor gros de fum în direcția lor. Pentru că, dacă am auzit-o, ar fi foarte plăcut să vă amintesc şi eu pe cine încercați să jumuliți. Şi ce s-a întâmplat ultima oară când asociații voştri au căutat să-mi forțeze mâna. Vreau banii mei şi-i vreau iute, până luni de dimineață, sau o să-l las pe Sargent să acționeze cum vrea. Nu glumesc.

Carbo şi Williams se uitară la Jango, Jango la ei, făcându-i să-şi plece privirea şi preluând controlul situației. Taub se înfioră când Carbo îşi mută privirea de la Jango la Williams. O făcuse! îi pusese cu botul pe labe! Le era frică de el! Jango Beck intimida organizația, iar ultimul lucru din lume pe care Taub ar fi dorit să-l afle era să ştie cum de-i reuşise figura.

Carbo se întoarse spre Taub, canalizându-şi furia asupra unei ținte mai lipsite de apărare.

- Tu ne-ai pricopsit cu asta, Taub! Tu ai semnat hârtia aia afurisită!

Furia lui era adevărată, dar oarecum neputincioasă. Era furia unui bandit care se pusese cu o minte superioară. Mă

amenință pe mine, își dădu seama Taub, dar, totodată, îmi spune că-i învins şi că ştie asta.

Taub se uită la Jango Beck, din al cărui zâmbet înțelese că acesta ştia ce făcuse, că treaba era o parte dintr-un joc mai mare. Ochii negri ai lui Beck scânteiau, iar Taub le simți puterea pătrunzând în el, dominându-l. Vrea ceva de la mine. Nu ştiu cum, dar îi vom aranja pe ticăloşii ăştia împreună. Simți sensul puterii schimbându-se. într-un fel, Beck îi transmitea că deveniseră aliați, că va trebui să învețe ceva. Furtuna din stomacul său se reduse la un gâlgâit lent.

Taub îi zâmbi lui Jango şi spuse:

- Există vreo altă ofertă pe care ți-am putea-o face şi pe care n-ai refuza-o?

Horst rânji, dar Carbo şi Williams nu considerară să fi fost ceva amuzant. Taub se pomeni că-i place situația în care se găsea.

- Numai dacă asta.mi-ar permite să părăsesc scena, răspunse Jango. Asocierea mea cu EPI a început să-mi lase un gust amar.

- Vrei ceva, Beck? întrebă Carbo. Hai să rezolvăm tot rahatul.

Asta-l făcu pe Taub să urmărească modul în care maimuțele alea rase îşi schimbau atitudinea.

- Bine, Carbo, răspunse Jango. O să-ți fac eu o ofertă pe care *tu* n-o poți refuza. EPI deține patruzeci şi trei la sută din Dark Star. Vreau să dețin controlul complet al companiei mele. Dă-mi asta, plus cinci sute de mii de dolari, şi suntem chit.

Carbo şi Williams se uitară unul la altul, neajutorați.

- Ce zici, Taub? se interesă, în cele din urmă, Carbo. E o afacere legală?

Taub îi aruncă o privire glacială noului său partener din umbră. Era clar că jigodiile alea nu ştiau nimic despre industria discurilor. Dacă ar fi ştiut, ar fi răcnit. Chiar în

starea în care era, Dark Star valora vreo două milioane de dolari. Cinci sute de mii însemna un preț de cumpărare ridicol, şi Jango asta sugera.

Dar Taub îşi dădu seama că Jango îi mai sugerase ceva. Cât timp Eden Records aduce bani, pot să fac ce vreau, pot să le spun găoa-zelor astea orice, pentru că tot nu se pricep la afacere. Poate că, până la urmă, n-o să fie prea rău. Scap de Horst şi de Jango pentru totdeauna, şi tot ce am de făcut e şă le aduc rahaților ăştia un profit. Dacă reuşesc, dețin puterea, pentru că ei nu pot conduce Eden Records singuri în câştig, şi sunt convinşi de asta. E ca şi cum ai fi angajat de-o bancă, dar de-o bancă numai muşchi. Ar fi putut să se întâmple şi mai rău. Poate că *a fost* mai rău.

- Patruzeci şi trei la sută din Dark Star valorează mai mult de-o jumătate de milion, Jango, ştii prea bine, zise Taub.

îi văzu pe Carbo şi Williams schimbând priviri. Idioții erau gata să accepte afacerea propusă de Jango!

Jango se uită la el cu o mutră acră.

- Hai, Mike, i-am pierdut pe Cloud, am pierdut albumul lor final şi am pe cap un film fără sunet. Peste toate astea, trebuie să dau un sfert de milion de dolari *din banii mei* ca să mă asigur că o comisie de investigații a statului nu ne va acuza de morții de la festival. De drept, EPI ar trebui să plătească factura.

- N-am auzit vreodată o asemenea prostie!

Jango se strâmbă, îndurerat, dar ochii lui râdeau.

Taub spuse, cu cel mai dur ton de care era capabil:

- Hai să fie un milion, mârâi el. în felul ăsta, nici un ban nu trece dintr-o mână în alta, mulțumindu-ne să rupem fiecare factura celuilalt.

Carbo si Williams aprobară din cap, încercând să se dea cunoscători.

- Ai auzit ce-a spus omul, Beck, spuse Carbo. Noi îl sprijinim.

Mă sprijini, păduche? Erai gata să vinzi pentru jumătate din ce ți-am adus.

- Pot decide să dau faliment câtă vreme sunt sub voi, replică Jango. Nu pot să mă descurc fără o brumă de capital. Socotisem că o să ies cu ceva bani gheață, cât să supraviețuiesc.

Carbo şi Williams îl priviră cu răceală. Taub se arăta solidar cu noii lui şefi, aşteptând să vadă ce iepure o să scoată Jango din pălărie.

Jango pufăi din trabuc, jucându-se cu copia contractului pentru drepturile auxiliare.

- Să zicem că accept târgul propus de tine, Mike. Asta înseamnă că trebuie să rup acest contract, da?

- Da.

- Deci drepturile de înregistrare îmi revin mie, aşa-i?

Sigur. Oricum nu valorează nimic.

- Exact. După cum stau lucrurile acum, tot ce primesc eu sunt drepturile de înregistrare, lipsite de valoare. Eden păstrează încă alte drepturi auxiliare - pentru tricouri, postere, cleştişori Sunset City pentru chiştoace şi alte chestii care-mi pot trece prin minte. Accept propunerea ta *doar* dacă primesc toate drepturile subsidiare, nu numai drepturile de înregistrare cu care n-am ce face. O să reuşesc să mulg câteva sute de mii din ele, suficient cât să-mi țin capul deasupra apei.

Taub privi în adâncurile nemărginite ale ochilor lui Jango Beck. Figura lui Jango părea îngrijorată, dar, în sinea lui, individul râdea. Taub nu-şi putea imagina de ce. Se târguie cu noi pentru nişte rahaturi şi ştie bine că-i aşa. Dar asta dorea de la început. *Ştiu.* însă n-are nici o logică...

- Taub, tu eşti expertul în problemele astea, zise Williams.

Deci sunt expertul, gândi Taub, fără să-şi ia privirea de la Jango.

E posibil? O să fiu mai bun ca Jango Beck? O să-i vând drepturile pentru tricouri şi postere pentru o jumătate de milion?

- Judecând după rezultatele anterioare, cred că merită să i le dăm şi să scăpăm de el, le spuse Taub noilor patroni.

Williams se crispă, iar Carbo încuviinţă din cap.

- Bine, să încheiem târgul, conchise Carbo-.

Jango aruncă trabucul, se lăsă pe speteaza scaunului şi se încruntă.

- Ştii să te târguieşti, Mike, se văită el. Dar ce naiba să fac? Mi-aţi pus pistolul la tâmplă...

Dar râsul sumbru, invizibil, nu dispăru din adâncurile ochilor săi. Taub îşi dădu seama că Jango-ieşise cumva deasupra, deşi nu pricepea cum.

Măcar, gândi el, mă lasă să supravieţuiesc. Şi-mi arată cum pot să supravieţuiesc în parteneriat cu canaliile astea. Şi mă ajută să par bun în faţa lor. Fără îndoială că poziţia lui prezentă fusese un cadou din partea lui Jango Beck.

Oceanul se zbătea si se izbea de stâncile de la baza râpei, iar John Horst simţea mirosul mării în aer, pe când soarele se cufunda în Pacific. La vreo patruzeci de iarzi spre Nord, se aflau treptele vechi de piatră ce coborau spre fâşia lor particulară de plajă nisipoasă şi cabana dărăpănată din lemn, pe care trebuia s-o reconstruim cât mai iute, după ce-o să vindem casa, înainte de a începe vremea caniculară.

Mildred se apropie de el, prin iarba până la gleznă, privind apusul, cu ochii un pic ceţoşi după cel de-al doilea Martini, dar cu statura mai dreaptă decât fusese de când plecase Jodi. Treaba merge, gândi Horst. Nu-i ceva dramatic, aşa cum ar scrie un scenarist, dar îşi revine. Plaja îi face bine. Ne prieşte bine amândurora.

- A fost incredibil, Mildred, zise Horst, dând cu piciorul gol «într-o pietricică. Am fost de faţă când hippioţii ăia păroşi au adus benzile la studio. Vreo zece, în cutii. Beck i-a condus

înăuntru ca un erou învingător. Ar fi trebuit să-i vezi mutra lui Conrad când Beck ne-a spus ce avea acolo.

- Păcat că n-a fost şi Taub. chicoti Mildred. Figura *lui* ar fi fost *cu ude vârât* interesantă.

Horst rânji, apoi clătină din cap. Se terminase totul, nu mai avea nici un motiv să-i dorească răul lui Mike Taub. N-o să mai aibă niciodată de-a face cu el. Dar Taub o să fie nevoit să găsească repede nişte explicații pentru noii lui patroni, când aceştia aveau să afle cum i-a înşelat Beck. Că deținea benzi cu calitate de album, care fuseseră considerate pierdute, când revoluționarii arseseră ceea ce montaseră lucrătorii de la Eden Records. Că ei şi Taub îi vânduseră toate drepturile pentru douăzeci de albume doar în contul a o jumătate de milion de doiari.

- Hai să ne întoarcem în casă, propuse Mildred, s-a făcui frig. Cred că pot să mai beau ceva înainte de masă.

Horst aprobă din cap şi se îndreptară spre casă, o construcție joasă din lemn de sequoia şi piatră locală, cocoțată periculos pe râpa dinspre Sud, un refugiu la douăzeci de iarzi de marginea acesteia. Mai era mult de lucru, dar Horst începuse să se gândească la clădirea aceea ca la casa sa, iar la mausoleul din Bel Air, la care renunțaseră, de curând, ca la o relicvă.

- Nu înțeleg de unde a scos benzile acelea, John, îi întrerupse Mildred reveria domestică.

- Asta-i partea cea mai suspectă. Hippioții care le-au adus reprezintă o firmă de înregistrări-pirat, numită Rubber Duck, care le înregistrase la festival. Când l-am întrebat pe Beck cum reuşise să le procure de la Rubber Duck, mi-a răspuns că *el* era principalul acționar al companiei.

- A piratat benzile propriului festival?

- Aşa se pare, răspunse Horst, clătinând din cap. Aproape că am şi prevăzut asta. O să facă milioane din acele albume,

mai ales acum, când se pare că filmul va avea mult succes. De parcă ar fi plănuit lotul.

- Nu presupui că...

- Cum să planifice cineva ceea ce s-a întâmplat? zise Horst, zâmbind. Ca revoluționarii să cucerească scena si să ardă benzile? Ca Star să producă o răsturnare atât de dramatică a evenimentelor'? Si că acest Conrad o să prindă totul pe film? Putea să plănuiască o parte din astea, *dar iui pe toate!* Nu, în mare parte a fost doar noroc prostesc.

Merseră prin iarbă către luminile casei. Jango Beck nu fusese singurul care avusese noroc prostesc, gândi Horst. M-am ales cu acest fel de operațiuni cu filme potrivite vremurilor, cu o companie de finanțare și distribuție a filmelor, fără vreun şef, şi cu un film care o să facă bani încă de la primul dolar obținut din distribuire. Si asta pentru că Beck a scos ce-i mai bun din mine. Dacă aş fi acționat de capul meu, mi-aş fi scurtat viața, făcând orice efort să preiau conducerea unui studio lipsit de speranță şi să trăiesc în castelul acela gol din Bel Air.

Horst îşi luă soția de mână în timp ce intrară în curtea pro-priu-zisă: gazon tuns, bănci cioplite grosolan din stâncă, straturi bine întreținute de arbuşti şi flori. Un fragment din trecutul lor frumos din Bel Air transferat în prezentul rustic al malului mării, dar de data asta, la o scară umană, ceva cu care se putea trăi.

- E adevărat că noii proprietari sunt... ştii tu cine? întrebă, stânjenită, Mildred.

Horst încuviință din cap, simțind viermele din mărul său cel proaspăt şi dulce.

- Dar nu-i ca şi cum am fi într-un film cu gangsteri. Cât timp vom obține profit, vor lăsa lucrurile să meargă de la sine. Sunt oameni de afaceri ca şi alții.

Horst se înfioră uşor în briza rece, însă recunoscu față de sine însuşi că simțea o anumită frică, o anumită nesiguranță

cu privire la ce s-ar putea întâmpla, dacă n-ar face bani. Dar, ca şi curtea cu aspect rigid, ca şi starea lor de spirit, şi aceasta era la o scară suportabilă. La urma urmei, oamenii nu mai sunt împuşcaţi, iar munca ta a adus *întotdeauna* venituri.

Mildred îi aruncă o privire şovăielnică şi-l întrebă:

- Eşti sigur?

- Fără îndoială, o minţi Horst, zâmbindu-i.

Dacă Taub va păţi ceva, atunci îmi voi face griji. Nu acum.

Intrară în casa lor cea nouă de pe plajă prin uşa din spate, în timp ce soarele, roşu ca sângele, părea să atingă oceanul întunecat, transformând suprafaţa ca oglinda într-un cearşaf de foc.

n \

Paul Conrad o privi pe Star trecând prin cadru şi mişcându-se domol. Din costumul ei cu oglinzi fulgerau cioburi de lumină, urmând viteza redusă a filmului cu scânteieri intermitente de strălucire în timp real. Lent, fluid, picioarele o împinseră înainte, sânii îi tresăl-tară, mâinile i se duseră spre vestă...

O scurtă intercalare a feţei contorsionate a unui paznic în uni-fonnă trăgând cu pistolul, trupuri de oameni îngroziţi, figuri care ţipau, răsucindu-se în jurul lui în timp real...

Star îşi continuă traiectoria maiestuoasă pe scenă în lumina strălucitoare a soarelui, apoi întreaga ei imagine se dilua lent în continuarea aceleiaşi filmări, dar din alt unghi, de deasupra - un ochi cosmic privind-o cum vine în centrul acelui moment al destinului...

Intercalări fulgerătoare de puşcaşi de pe scenă, care trăgeau cu puşti automate, prim-planuri de chipuri atinse din mulţime, o fată ţipând atunci când sângele îi ţâşni din piept, un amestec abstract de picioare ce alergau şi trupuri înghesuite, totul în timp real, sacadat...

Lent, lent, detaşată de timp, Star îşi scoase vesta şi o aruncă în aer. Camera înregistrează un prim-plan al vestei, ce cade prin aer, într-o mişcare înceată, razele de soare scânteind intermitent în oglinzile țesute în ea. La fiecare fulgerare de soare, o intercalare de imagini de violență din mulțime - paznici care trag, trupuri în cădere, oameni în panică, încercând să-şi croiască drum către o siguranță ce nu exista...

Prim-planul cu vesta cu oglinzi, căzând lent, se dizolvă într-un prim-plan numai cu Star, dintr-un unghi jos, cu soarele în centrul cadrului, în spatele cadrului, înconjurând-o cu strălucire, fulgerând lumini roşii în părul ei negru, în timp ce acesta se mişca încet, fiecare mişcare fiind înregistrată de cameră ca un moment coregrafic de balet.

Cu un gest lent, regesc, Star ridică microfonul la buze, iar când gVira ei începu să se mişte, camera se roti în jurul ei într-o serie de imagini Care se transformau iute una în alta, păstrând încă imagini remanente - prim-planuri de jos, imagini medii de sus, imagini medii de jos, din alt unghi. Toate aceste imagini se centrară pe fața ei, pe când primul vers al cântecului păru să-i mişte buzele moi, la trecerea sa.

Paul se rugă în minte, ca sunetul să se potrivească filmului mut, ritmul acestei secvențe finale wmând să fie cel al melodiei „Ia acest trup".

Montă o imagine din adâncul mulțimii centrată pe Star care se vedea, în partea de sus a mijlocului cadrului, ca o siluetă micuță, pe o pajişte de chipuri, întorcându-se spre ea, ca nişte flori animate ce se întorceau spre soare.

- *Sunt a ta...*

O imagine în prim-plan a lui Star, în mişcare lentă, filmată de jos, cu torsul gol, apărând în cadru ca o statuie de carne vulnerabilă, trandafirie, cu figura înconjurată de un halou format de părul ei şi de soare. Trandafiri roşii de sânge

înfloriră pe umărul ei stâng şi pe mâna dreaptă, flori abstracte şi minunate pe paloarea pielii ei.

- Te voi încălzi...

Trecere iute la o filmare mai lungă din acelaşi unghi, incluzând pe comandantul puşcaşilor, aCesta fiind scos în evidență de cadru când se întoarse, ridicându-se cu fața spre ea, iar imaginea reveni la cea anterioară a lui Star, cu haloul făcut de soare, scăldată în propriul sânge...

- Te voi iubi...

Altă imagine din interiorul mulțimii, centrată pe scena măruntă, văzută de la distanță. Mişcarea oamenilor, a trei paznici cu pistoale, vizibili în partea dreaptă a cadrului, trecu din timpul real în mişcare lentă, până se opri - o imagine înghețată.

- Te voi trece prin focul flăcării mele...

Albastrul cerului începu încet, foarte încet, să capete o nuanță trandafirie în timp ce se dizolvă în altă imagine înghețată, aceea a tabloului lui Star cântând, cu Horvath stând lângă ea, iar comandantul revoluționar aruncându-şi arma şi ridicându-se să-i apere trupul cu trupul lui. Totul pe fundalul cerului albastru, trecând spre roşul amurgului.

Camera se focaliză pe puşca automată, căzând din degetele pistolarului când imaginea se dezgheță. Arma căzu lent, urmată în traiectoria sa de lucirea soarelui, de fulgerarea de lumini care inundă cadrul.

Camera ieşi din această izbucnire de lumină printr-un plan mediu al lui Star şi Bill Horvath, apărați de pistolarul dezarmat, toți trei văzuți dintr-un unghi jos, conturați de razele soarelui ca un tablou eroic pe cerul filmat prin filtru roşu.

Imaginea se transformă lent în cea luată din elicopter, imaginea a trei persoane filmate de deasupra, tocmai când Horvath apuca chitara şi începea să cânte. încet, continuu, camera spirală în sus şi-n jos deasupra centrului scenei,

până când cadrul se umplu de-o imensă mare de oameni, până când scena însăşi deveni un mic amănunt, un punct din metal pe-un câmp de carne.

Imaginea se dizolvă într-o serie de imagini ce se metamorfozau continuu în altele: chipuri din mulțime, singure, în grupuri mici, numeroase, exprimând schimbarea dispoziției ce trecea prin trup, arătând potolirea fiarei. Lent, nuanța trandafirie se întunecă spre roşu, înlăturând treptat toate detaliile, până când cadrul deveni un câmp de foc roşu-portocaliu.

Focul începu să pălească şi să apară detalii: un elicopter zburând deasupra campingurilor, refugiați îndreptându-se spre Sud la lumina sumbră a apusului. Camera se îndreptă spre Nord, apoi trecu de culme. Jos, se vedea farfuria mare a amfiteatrului natural, acum goală, abandonată, despicată în emisfere de auriu şi umbră aproape neagră. Lumina şi bezna porniră să se rotească, să umple cadrul cu o răsucire de portocaliu-roşcat, ce deveni doar o lucire portocalie constantă.

Camera se retrase, iar câmpul portocaliu deveni mingea incandescentă a soarelui ce apunea, tăiată de linia orizontului. Sau răsărea?

Imaginea se apropie de soare în trei salturi discontinue, iar soarele păru să sară în perspectivă, mai aproape sau mai departe. La cel de-al doilea salt - un prim-plan al Velvei Lecock, cu ochii mari, zâmbind, suprapusă peste sfera solară, iar ia cel de-al treilea, figura lui Star, imobilă, într-un moment în Qare cânta.

Figura ei se transformă într-un poster stilizat, de roşu şi portocaliu bine conturat, apoi, filmul se transformă în alb, iar luminile se aprinseră.

Paul clipi din cauza luminii bruşte, ce-i îndepărta mintea de realitatea creației sale, aducându-l înapoi, în lumea de

carne şi oase. Va fi un film bun, gândi el. Atât de bun, încât nici n-am dreptul să mă gândesc la asta.

Jango Beck, cu picioarele pe speteaza scaunului din faţă, trase dintr-o ţigară cu marijuana şi îşi clătină capul cu păr negru, râzând.

- Cum îţi place să fii următorul Stanley Kubrick?

- Crezi că va fi atât de bun, sau glumeşti?

- Cred că va fi o legendă a cinematografiei, un mit instantaneu. De fapt, *nu cred, ştiu.* Garantez asta prin felul în care voi vinde filmul, albumul, posterele, tricourile, hârtia igienică şi orice fel de suveniruri îmi pot închipui. Legenda lui Star, debutul Velvei Leecock, magia lui Paul Conrad, băiatul genial care a surprins toate astea! Vei fi cel mai la modă personaj în viitoarele şase luni, şi sunt sigur că vei profita.

Beck se uită la Paul cu ochii lui indescifrabili, fără fund. Filmul mi se pare bun, ştiu că va avea succes, gândi el cu perversitate, dar este cu adevărat bun? Eu, cel care am venit în casa lui Jango împreună cu Velva, în altă eră geologică, aş fi fost mândru de mine, cel de azi, care stă în camera de proiecţie? E un film bun sau e doar un succes comercial, un rahat scânteietor? Sunt, într-adevăr, valabil sau doar un ticălos cu noroc? Judecata mea are vreo valoare?

- îţi place *cu adevărat,* Jango? Chiar crezi că-i bun?

' - îmi va aduce patru-cinci milioane de dolari. Cum să fie rău? zise Jango, iar ochii lui râdeau.

- La naiba, Jango, ştii la ce mă refeream! *Intrinsec,* îţi place?

Beck trase din chiştoc.

- Nu cred în calităţi intrinsece. Au loc o serie de evenimente, tu regizezi alte serii de evenimente şi le înregistrezi în film atât pe cele controlate, cât şi pe cele spontane. Montezi filmul într-o secvenţă de sunete şi imagini. O campanie de reclamă atrage publicul în cinematografe să-l vadă, creând speranţe de măreţie în minţi. Oamenii

reacționează - la film, la speranțe, la intersectarea filmului cu karma lor personală. La fel şi criticii. Unde-i absolutul? Spune-mi *tu mie* care-s calitățile intrinsece.

Beck se desprinse de pe scaune, îndreptându-se spre uşă.

- Oh, apropo, trebuie să-i schimbăm titlul. Cred că *Sunset City* nu mai merge.

- A fost titlul tău. Nu mi-a plăcut niciodată.

- îi vom spune *Trecând prin flăcări,* zise Beck.

- îmi place, răspunse, spontan, Paul.

Apoi se gândi la evenimentele de pe celuloid, la cele prin care trecuse ca să le aducă acolo, la finalul filmului cu soare şi imagini de foc, la schimbarea care avusese loc în viața lui, a Velvei, în viețile lui-* Doug Winter şi Peggy Greene, şi-şi dădu seama de ce-i plăcuse titlul.

- îmi place, spuse el, zâmbind, pentru că, *intrinsec,* e titlul corect.

- Este? se minună Jango Beck. Se întâmplă să fie şi titlul ultimului album Velvet Cloud, căruia i se va face astfel reclamă. A fost o decizie comercială, Paul.

- Un amestec fericit de artă şi comerț.

- Se zice că un lucru e sigur, restul e minciună, replică Beck, plecând spre uşă.

- Şi care-i lucrul acela sigur?

Beck se opri, se întoarse spre Paul şi deveni brusc serios.

- Mi-e milă de omul care poate să răspundă la această întrebare. Dacă vei afla răspunsul, să nu mi-l spui. Te sfătuiesc să crezi în orice minciună te face curajos, puternic, liber. Oricum, totul e o iluzie. După cum zicea Markowitz, doar haosul e real. Am considerat întotdeauna gândul ăsta liniştitor.

Se întoarse şi ieşi.

- Ne vedem diseară, Paul? întrebă Sandra Bayne când părăsiră clădirea administrativă, pătrunzând în lumina cețoasă a după-amiezei.

- Sunt ocupat, răspunse el, privind nervos în jos. Ce zici de mâine seară?

Eşti atât de transparent, iubitule, gândi Sandra. Şi totuşi... totuşi, într-un fel ciudat, mă bucură această mică dezamăgire. Poate, pentru că te face să semeni puțin cu mine.

- Atunci sunt eu ocupată, minți ea. Ce zici de poimâine?

Paul o privi, cu un zâmbet de uşurare pe mutră.

- Sigur. Vorbim la telefon."

De ce nu recunoaştem cinstit? Te întâlneşti cu Velva Leecock. Ştiu. Şi tu ştii că ştiu. De ce nu putem spune lucrurilor pe nume?

- Vrei să zici că între noi s-a terminat totul, Paul? izbucni ea.

- Nu, ripostă el imediat, cu vocea tremurând de vinovăție, dar cu o sinceritate care, în fond, era liniştitoare. Adică... Sunt un pic obosit...

Sărman copil, gândi ea, strângându-i mâna. îi pasă, într-adevăr, de mine. E încurcat pe bune cu ea. Si poate n-a mai trecut până acum prin aşa ceva. Poate-i destul de inocent să creadă că trebuie să fie sau-sau. N-a fost tras niciodată în două direcții, n-a făcut parte niciodată dintr-un triunghi nebunesc stabil. Cum am fost eu, Rod şi Jango multă vreme. Sau eu, Jango... şi Paul? M-am gândit, cu adevărat, la Jango? Voi aranja să fiu ocupată cu el mâine seară? De ce nu?

- Ştiu, zise ea.

- Am trecut prea repede prin prea multe schimbări, Sandy. Nu cred că-s capabil să iau vreo decizie acum. Simt că nu mai sunt cel care am fost, dar nu-s încă acela care voi deveni. Nu vreau să te chinuiesc...

- N-o faci, iubitule.

El îi zâmbi băiețeşte, făcând-o să-l sărute uşor pe buze.

- Nu sunt mama ta, ci doar amanta ta, spuse ea, silindu-se să râdă. Nu trebuie să fim împreună tot timpul.

- Eşti o doamnă bună, declară Paul, sărutând-o şi el, lung şi pasionat. Pe joi seara, adăugă acesta, îndepărtându-se spre clădirea studioului de montaj.

Făcu semn cu mâna, apoi dispăru după un studio de sunet.

Sandra Bayne îl urmări plecând cu o căldură în suflet, cu un fior în stomac, cu o arsură uşoară în ochi, care putea - sau nu putea - să fie cauzată de smog. Te pierd, Paul? Nu ştia, dar aflase destule ca să-şi dea seama că, dacă încerca acum să-l păstreze, îl pierdea sigur. Trebuie să mă gândesc, să acționez cu calm. Nu-i pot fi stăpână, pot doar să-l iubesc. Nu mă pot agăța de el, pot doar să fiu eu însămi şi să sper că, în final, asta o să fie suficient. După cum spune Jango, asta-i natura jocului.

Se făcuse întuneric când Paul ieşi din studioul de montaj, după o zi de muncă, iar străzile din studio erau mai goale ca de obicei, în timp ce se ducea la maşină. Hârtiile fuseseră semnate şi anunțurile făcute. Şirul de clădiri uriaşe, ca nişte şuri, lumea dintr-o lume, şi prin asta întreaga realitate a unui studio important din Hollywood urma să fie dărâmată. *Trecând prin flăcări* fusese ultimul film montat aici. într-un an-doi, avea să se întindă în locul ăsta parcarea unui centru comercial.

Paşii lui sunau sec pe strada asfaltată. Parcă ar fi mers printr-un cimitir - era trist, melancolic, şi îl cuprinsese un sentiment de pierdere nejustificat. Acum şase luni, asta era lumea în care voiam să pătrund, scena unui studio hollywoodian important, Tărâmul Făgăduinței. Iar acum, parcă-s un cioclu la o înmormântare.

Ajunse la MG - maşina pe care i-o dăduse Jango -, deschise uşa joasă şi se aşeză, înconjurat de goliciunea de

peşteră a studioului încă neabandonat complet, ca un schelet de monstru preistoric, enorm, ce se albea la'lumina lunii.

Dincolo de porțile studioului, se întindea lumea veche, care acum era o lume nouă pentru el. O Sandy de care se îndepărta, o Velva de care se apropia - două femei de care se preocupa în moduri diferite, două femei care se preocupau de el în două feluri de conştiințe diferite. O alegere pe care trebuia s-o facă mai târziu - sau nealegerea de acum era ea însăşi o alegere?

Si un apartament înstărit, plin cu artefacte ale trecutului său, din care simțise, până în acel moment, că nu poate ieşi. Până atunci, fusese Paul Conrad, ratatul cu filmele pomo, care încerca să pătrundă în lumea celor care fac filme de prim-rang. Chiar şi după terminarea filmărilor, chiar şi în timpul montajului, până n-am văzut prima variantă, am fost tot puştiul ce sărea, ce devenea, iar Paul Conrad, autorul de film, un om cu succes, rămânea un personaj dintr-un film pe care încercam să-l fac despre mine.

Iar acum e adevărat. Acum sunt aici. Acum am scăpat de vechituri, de tot ce ținea de vechea realitate, am casa mea pe coline, voi afla cum e să fii Paul Conrad, cel mai la modă personaj din oraş. Răsuci cheia şi pomi motorul. Cred că o să scap şi de maşina asta, gândi el. Nu face parte din conceptul meu despre mine - e versiunea lui Jango Beck despre Paul Conrad.

Vârî maşina în viteză şi ieşi pe poarta studioului, din filmul hollywoodian de succes pe care-l scrisese pentru sine, apoi pătrunse în străzile din Los Angeles, în necunoscutul fără scenariu, în restul vieții.

Soarele puternic de amiază curgea ca un sirop gros, galben, din fâşia de cer clar, albastru, ce despărțea pădurea de sequoia de pârâu. Apa ce curgea iute era plăcut de rece, creând o linie clară de contrast fierbinte-rece chiar deasupra genunchiului lui Bill Horvath. Lângă el, Susan se ghemuise,

cufundându-se toată în apa răcoroasă, cu excepția capului şi a umerilor.

Hainele, grămădite pe malul nisipos al curentului, reprezentau singura intervenție a mâinii omului în singurătatea pădurii, şi se auzeau doar sunetele chemării păsărilor, gâlgâitul pârâului şi pleoscăitul lui Susan. Camionul nu se vedea, fiind parcat chiar lângă drum, la cel puțin trei sute de iarzi în umbra rece, cafenie, a codrului. Părea că se află, în sfârşit, singuri, dezbrăcați unul în fața celuilalt, dezbrăcați de lume.

Deasupra, dâra albă a unui avion cu reacție le amintea de lumea de dincolo de pădure, cea din care erau, sau cea din care fuseseră, şi din care puteau fi obligați să facă iarăşi parte. Trei luni de hoinăreală prin California de Nord, într-un furgon Dodge anonim - doar ei doi, bagajele şi o chitară acustică -, făcuseră ca maşinile Porsche, casa din LA, întreaga scenă să pară lipsite de realitate.

Fuseseră mai mult singuri, campând în aer liber, petrecând câteva nopți pe săptămână în hotele împuțite, conducând o furgonetă obişnuită, şi reuşiseră să fie.majoritatea timpului doar Bill şi Susan. Aveau destui bani ca fantezia lor să nu se isprăvească niciodată. Chiar şi puținele persoane care-i recunoscuseră se arătaseră calme, blânde, ca şi cum ceea ce se întâmpla în oraşele îndepărtate din Sud ar fi fost doar poveşti vagi ale călătorilor.

Susan se ridică din pârâu într-un veşmânt de apă lucitoare, carnea umedă sclipindu-i la soare. Râse şi-şi stropi pieptul gol cu pumni de apă ca gheața, ce-o făcură să tremure.

- Ah, ce gol rece, albastru! exclamă ea. Mă simt aurie.

Horvath se încruntă. Asta era singura lui nemulțumire - Susan vorbea aşa tot mai des, cu ochii ațintiți într-un loc, pe care el nu-l vedea aproape niciodată, nici când erau singuri. Star era Susan era Star, n-avea ce face.

Susan înlemni brusc, auzind voci în pădurea de pe malul celălalt. După câteva momente, doi tipi în şort de doc şi o fată care purta doar pârtea de jos a unui bikini albastru apărură dintre sequoia. Le făcură semne şi începură să treacă apa înspre ei. Fata avea păr castaniu, sâni mici, ascuțiți, si un zâmbet cald. Băiatul mai înalt avea părul lung, blond şi aspru. Cel scund căra un bidon cu cidru de mere.

Zâmbind şi rânjind, plescăiră prin apă şi se opriră în fața lui Horvath şi a lui Star, nereacționând la goliciunea lor. Horvath decise că-i plac.

îi întinseră bidonul lui Susan, iar ea bău îndelung.

- Hei, nu sunteți...

- Da, suntem, răspunse Susan, dându-i bidonul lui Horvath.

- Grozav! rânji blondul.

Era respectuos, uluit si calm, în acelaşi timp. Horvath sorbi din cidrul rece, dulce şi răcoritor.

- Avem tabăra la vreun kilometru şi jumătate de-aici, spuse fata. Vreo douăzeci de indivizi cu adevărat grozavi, un mic sat în pădure, ceva nemaipomenit!

- Vreți să mâncați cu noi şi să rămâneți peste noapte? Poate cântăm puțin?

Star le zâmbi.. Se uită la Horvath, cu ochii ei verzi fosforescenți din cauza soarelui reflectat.

- Sigur, zise el. Un pic. Noaptea asta suntem ai voştri.

O luă de mână şi, împreună, îi urmară pe noii lor tovarăşi dincolo de apă, către catacombele pădurii umbroase de sequoia, sub soarele veşnic dătător de viață.

Cuprins

1 Pentru nimic (lb. spaniolă, în original) (n. tr.).
2 Aluzie la basmul *Cenuşăreasa* (n. tr.).
3 Foarte rău (lb. spaniolă, în original) (n. tr.).
4 Cine ştie? (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).
5 Vorbe'şte în engleză! Ştii? (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).
6 Mulți nord-americani (lb. spaniolă în orig.) (ii, tr.).
7 Iarba (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).
8 Războaiele (Ib. spaniolă în orig.!),(ri.,tr.).,
9 - Adevărat? (lb. spaniolă în orig.) (n. tr.).
10 Banii (Ib. spaniolă în orig.) (nV» •"">
- Cămăşile (Ib. spaniolă în orig.) <p. ir.).
11 *A-*
12 Val provocat.de un cutremur submarin (n. tr.).
13 Icky - scârbos, nasol (n. tr.).
14 Icky - scârbos, nasol (n. tr.).
15 Doamna closetului meu - autorul se referă la John Lennon şi la soția sa, Yoko Ono (n. tr.).
16 Vânt fierbinte din California (n. tr.).
17 Rubber Duck - Rată-de-Cauciuc (n. tr.).